Giới thiệu

Giữa thuở hồng mông sơ khai, khi Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, thân xác hóa thành vạn vật, tinh huyết của ngài đã ngưng tụ thành Thập nhị Tổ Vu – những vị thần nắm giữ sức mạnh nguyên thủy, thống trị mặt đất tại Bất Chu Sơn.

Tuy nhiên, ít ai biết rằng trong Bàn Cổ điện thần bí, còn có một giọt tinh huyết thứ mười ba đang âm thầm thai nghén.

Đó chính là Cổ Huyền, một linh hồn xuyên không từ Trái Đất, mang trong mình kiến thức tiên tri về vận mệnh bi thảm của Vu tộc trong tương lai.

Câu chuyện bắt đầu khi Thập nhị Tổ Vu lo lắng cho sự hóa hình của người em út.

Do kế thừa "Lực chi pháp tắc" quá mức bá đạo của Bàn Cổ, Cổ Huyền gặp muôn vàn khó khăn khi muốn ngưng tụ chân thân.

Nhờ sự đồng lòng che chở của các huynh trưởng như Đế Giang, Chúc Dung và sự dịu dàng của Hậu Thổ, Cổ Huyền cuối cùng cũng hóa hình thành công dưới lôi kiếp kinh thiên động địa.

Ngay lúc này, "Hệ thống Đại đạo Tuyển trạch" thức tỉnh, mở ra cho anh con đường nghịch thiên cải mệnh, không chỉ cho bản thân mà cho toàn bộ Vu tộc.

Nhiệm vụ đầu tiên mà hệ thống đưa ra khiến Cổ Huyền phải dấn thân vào những vòng xoáy nhân quả lớn nhất Hồng Hoang: Nghênh cưới một vị đại năng nữ tiên.

Thay vì tuân theo kịch bản cũ, Cổ Huyền quyết định "hớt tay trên" duyên phận của Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Bằng bản lĩnh và sự trợ giúp của hệ thống, anh không chỉ khiến Thái Âm nữ thần Hi Hòa và Thường Hi phải kiêng dè, mà còn dùng phương thức "bá đạo" nhất để rước Tây Vương Mẫu về làm đạo lữ.

Cuộc hôn nhân này được Thiên đạo công nhận là "Địa hôn", mang lại công đức vô lượng, giúp Cổ Huyền đặt những bước chân vững chắc đầu tiên trên con đường chứng đạo.

Khác với các đại năng Hồng Hoang khác phải khúm núm dưới bóng của Đạo Tổ Hồng Quân và con đường "Trảm Tam Thi", Cổ Huyền chọn con đường gian nan nhất: Chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bằng sức mạnh tuyệt đối.

Anh âm thầm thu thập tinh huyết Ma thần, luyện hóa tạo hóa ngọc điệp toái phiến, và thậm chí khai thiên tích địa trong chính cơ thể mình.

Với sự trưởng thành thần tốc, Cổ Huyền từ một Tổ Vu bị coi là "phế vật" vì thiếu hụt bản nguyên, đã trở thành một "Chiến Tôn" khiến cả Yêu tộc lẫn các Thánh nhân tương lai phải kinh hồn bạt vía.

Đỉnh điểm của sự kịch tính nằm ở việc Cổ Huyền can thiệp sâu sắc vào vận mệnh của các chủng tộc.

Anh giúp Hậu Thổ hóa thân luân hồi nhưng vẫn giữ được tổ vu chi thân thông qua những mưu đồ tinh vi, lừa gạt cả Thiên đạo.

Anh trở thành "Thánh Phụ" của Nhân tộc, tranh đoạt khí vận với Thái Thanh Lão Tử, và giáo hóa nhân loại tự cường thay vì phụ thuộc vào sự bố thí của thần linh.

Sự tồn tại của Cổ Huyền trở thành một biến số lớn nhất, khiến âm mưu "lượng kiếp" của Hồng Quân bị chệch hướng hoàn toàn.

Không dừng lại ở đó, câu chuyện còn mở rộng quy mô khi Cổ Huyền tiến vào hỗn độn, liên thủ với không gian Ma thần Dương Mi

để đối trọng với Hồng Quân.

Những cuộc đại chiến giữa anh và lục thánh – từ Lão Tử, Nguyên Thủy đến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn – không chỉ là sự so kè về pháp bảo như Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, mà còn là cuộc chiến về ý chí và quyền kiểm soát Hồng Hoang.

Sự xuất hiện của con gái anh, Cổ Lan Tâm – một "Thiên sinh Thánh nhân", càng làm tình hình thêm phần hỗn loạn.

Lục thánh tranh nhau thu nàng làm đồ đệ, hy vọng thông qua nàng để hòa hoãn với vị Chiến Tôn điên cuồng này.

Thế nhưng, mục tiêu cuối cùng của Cổ Huyền không chỉ là bảo vệ gia đình hay bộ tộc, mà là thay thế Thiên đạo, thực hiện di nguyện của Bàn Cổ đại thần: Trả lại cho Hồng Hoang một trật tự chân chính, nơi vạn tộc không còn là quân cờ trong tay những kẻ tự xưng là chúa tể.

Với văn phong hào hùng, những màn "vả mặt" sảng khoái và âm mưu tầng tầng lớp lớp, đây là hành trình của một kẻ ngoại lai dùng sức mạnh và trí tuệ để đạp lên quy tắc, viết lại thần thoại primordial theo cách của riêng mình.

Liệu Cổ Huyền có thể dẫn dắt Vu tộc thoát khỏi kiếp nạn diệt vong?

Liệu anh có thể thực sự đứng ngang hàng, thậm chí vượt qua cả Đạo Tổ Hồng Quân để làm chủ thiên địa?

Hành trình chứng đạo đầy máu và lửa này chỉ mới bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 1

Thế giới Hồng Hoang, Bất Chu Sơn!

Nơi đây do cột chống trời của Bàn Cổ đại thần hóa thành, uy áp vô cùng, cũng là nơi cư ngụ của đại tộc Hồng Hoang - Vu Tộc!

Bên trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc tề tựu tại đây.

Họ vốn do tinh huyết của Bàn Cổ đại thần dung hợp với trọc khí khai thiên hóa thành, vừa hóa hình đã là Đại La Kim Tiên!

Nhưng lúc này, Thập Nhị Tổ Vu tu vi thông thiên lại đang nhíu chặt lông mày, dường như gặp phải chuyện cực kỳ gai ốc!

"Đại ca!

Khí tức của tiểu đệ yếu ớt như thế, liệu có thể thuận lợi hóa hình không?" Hậu Thổ thân mặc đạo bào màu vàng nhạt, dung nhan tuyệt mỹ, khí chất ôn nhu, vẻ mặt đầy lo lắng nhìn Đế Giang hỏi.

Đế Giang nghe vậy lông mày trầm xuống, ngữ khí nặng nề đáp: "Đừng lo lắng, chúng ta đều là hậu duệ của Bàn Cổ phụ thần, khu khu hóa hình mà thôi, phải tin tưởng tiểu đệ!" Tuy trong lòng Đế Giang lo lắng không thôi, nhưng trước mặt các em trai em gái, hắn không thể biểu lộ ra ngoài!

Hậu Thổ chắp hai tay trước ngực, trong lòng thầm khấn nguyện: "Bàn Cổ phụ thần trên cao, nguyện bảo hộ tiểu đệ của con bình an hóa hình!" Lúc này, trong Bàn Cổ Huyết Trì do trái tim của Bàn Cổ hóa thành, một đoàn quang mang màu huyết hồng đang dần ngưng tụ trên mặt hồ.

"Cuối cùng cũng sắp hóa hình rồi!" Cổ Huyền kích động nghĩ.

Kiếp trước hắn vốn là người Địa Cầu, không ngờ lại xuyên không đến thế giới Hồng Hoang!

Lúc mới xuyên không, hắn kích động đến phát điên!

Dù sao cũng được làm nhân vật chính xuyên không mà!

Hắn phát hiện mình là Tổ Vu thứ mười ba của Vu Tộc, có đến mười hai người anh chị Tổ Vu chống lưng!

Quả thực là một bài tẩy đỉnh cao ngay từ lúc bắt đầu!

Nhưng chẳng bao lâu sau, sự hưng phấn biến mất, bởi vì ngón tay vàng mãi mà không thấy xuất hiện!

Do hắn kế thừa Lực chi Pháp tắc của Bàn Cổ đại thần, dẫn đến bản nguyên không đủ để hóa hình!

Các ca ca tỷ tỷ đã hóa hình được mấy chục nguyên hội rồi, hắn mới miễn cưỡng đạt đến điều kiện hóa hình.

"Thôi!

Không nghĩ nữa!

Tiên nỗ lực hóa hình đã!

Chỉ cần hóa hình được thì mọi thứ đều có cơ hội!" Cổ Huyền kiên nghị nhìn về phía đại lục Hồng Hoang, không vì vấn đề hóa hình mà ý chí sa sút, ngược lại càng khát khao thay đổi thực lực và vận mệnh!

Hắn tin rằng chỉ cần hóa hình, dựa vào ưu thế tiên tri tiên giác, nhất định có hy vọng đuổi kịp đám tiên thiên đại năng cùng thời!

Cổ Huyền tập trung chú ý lực, ngưng tụ tất cả sức mạnh, chuẩn bị hóa hình!

Khí huyết chi lực khủng bố từ trong Bàn Cổ Huyết Trì xông thẳng lên trời!

Ầm đùng đùng!

Thiên Đạo lôi kiếp giáng xuống!

Cảm nhận được khí tức Lực chi Đại Đạo trên thân Cổ Huyền, lôi kiếp điên cuồng bổ xuống!

Thập Nhị Tổ Vu biến sắc!

Họ cảm nhận được Thiên Đạo lôi kiếp khi tiểu đệ hóa hình còn mạnh hơn lúc họ hóa hình nhiều!

Nếu khí tức của Cổ Huyền bình thường thì không sao, nhưng hắn vốn luôn yếu ớt, lôi kiếp mạnh thế này e rằng không độ nổi!

"Đại ca!

Tiểu đệ nguy hiểm, muội đi tương trợ!" Tổ Vu Chúc Dung tính tình nóng nảy nhất, lập tức không kìm nén được mà xông lên giúp đỡ!

Cộng Công thấy Chúc Dung xông lên cũng lập tức đuổi theo: "Ta cũng giúp!" Các Tổ Vu còn lại thần sắc tiêu cấp nhìn Đế Giang, chờ đợi quyết định của hắn!

"Huynh đệ Tổ Vu chúng ta đồng sinh cộng tử, lẽ nào lại ngồi nhìn tiểu đệ gặp chuyện mà không quản!

Các huynh đệ tiến lên, trợ tiểu đệ hóa hình!" Đế Giang thần sắc trầm trọng phân phó.

"Rõ, đại ca!" Các huynh đệ Tổ Vu khác phân phân ứng hòa, thi triển thần thông tiến lên giúp Cổ Huyền hóa hình!

Qua đó có thể thấy tâm ý đoàn kết và lực ngưng tụ của Vu Tộc mạnh đến nhường nào!

Cổ Huyền nhìn các ca ca tỷ tỷ không quản hiểm nguy, thay mình chống đỡ từng đạo lôi kiếp, trong lòng cảm động khôn nguôi, thầm thề sau khi hóa hình nhất định phải thay đổi vận mệnh của Vu Tộc!

Cuối cùng, đạo lôi kiếp cuối cùng tan đi, kiếp nạn hóa hình của Cổ Huyền đã qua, các vị Tổ Vu thở phào nhẹ nhõm!

Sau đó đồng loạt nhìn về phía Cổ Huyền với vẻ mặt đầy mong đợi.

Một nam tử thanh niên mặc bạch y, tuấn lãng bất phàm xuất hiện trước mặt các vị Tổ Vu.

Cổ Huyền hít sâu một hơi, nhìn các ca ca tỷ tỷ, lập tức tiến lên hành lễ.

"Tổ Vu Cổ Huyền bái kiến chư vị huynh trưởng, đa tạ các huynh trưởng đã thay đệ chống đỡ hóa hình lôi kiếp!" Cổ Huyền cảm kích nhìn Thập Nhị Tổ Vu nói.

Chương 2

Thập Nhị Tổ Vu lộ rõ vẻ kích động, hưng phấn nhìn Cổ Huyền.

Đế Giang tiến lên một bước, mở lời: "Tiểu đệ không cần đa lễ, chúng ta là anh em ruột thịt, chút chuyện nhỏ này là việc nên làm!" Cổ Huyền không phản bác lời của Đế Giang, chỉ thầm ghi nhớ lòng tốt của các huynh trưởng vào trong lòng.

"Tiểu đệ, tuy đệ đã hóa hình, nhưng tu vi bất túc, bản nguyên khuyết thiếu, vốn theo quy củ của Vu Tộc chúng ta, Tổ Vu đều phải đi phát triển bộ lạc, nhưng..." Đế Giang lộ vẻ chần chừ.

"Đại huynh, hay là để muội chăm sóc tiểu đệ đi!" Hậu Thổ nở nụ cười, ôn hòa nhìn Cổ Huyền nói.

Ánh mắt Đế Giang sáng lên, trong số các Tổ Vu, Hậu Thổ là người có tính tình ôn thuận nhất!

Để nàng chăm sóc Cổ Huyền thì không có vấn đề gì!

Đế Giang nhìn về phía Cổ Huyền, chờ đợi quyết định của hắn!

"Tỷ tỷ, vậy đệ đệ sau này phải làm phiền tỷ rồi!" Hậu Thổ không nói gì, chỉ mỉm cười xoa đầu Cổ Huyền.

"Tốt!

Vậy tiểu đệ nhờ cậy Hậu Thổ muội muội chiếu cố nhé!" Đế Giang nói.

"Là việc nên làm mà!" Hậu Thổ đáp.

Ngay khi mọi người chuẩn bị trở về bộ lạc của mình, trong não hải của Cổ Huyền vang lên một âm thanh: "Đinh!

Chúc mừng ký chủ ràng buộc Đại Đạo Tuyển Trạch Hệ Thống!"

“Hệ thống mở ra nhiệm vụ: Nghênh thú một vị hồng hoang đại năng nữ tiên!” “Phần thưởng: Tân thủ đại lễ bao một phần!” Cổ Huyền ngơ ngác nghe tiếng hệ thống nhắc nhở, suýt chút nữa tưởng mình xuất hiện ảo giác!

Cổ Huyền đờ người ra hồi lâu mới phản ứng lại!

Ngón tay vàng, cuối cùng cũng tới rồi!

Cổ Huyền kích động muốn chết, vốn tưởng mình là kẻ xuyên không thảm nhất, không có hệ thống, giờ cuối cùng cũng có rồi!

Quả nhiên, chỉ có ngón tay vàng đến muộn, chứ không có kẻ xuyên không nào khổ bức mãi được!

Tuy nhiên khi Cổ Huyền nhìn thấy nhiệm vụ hệ thống mở ra, hắn lại một phen ngỡ ngàng!

Nghênh thú Hồng Hoang đại năng nữ tiên?

Ý là gì?

Phải cưới một nữ thần Hồng Hoang làm vợ sao!

Vừa được thưởng vừa được cưới nữ thần, chậc chậc, không tồi không tồi!

Cổ Huyền trong lòng vô cùng mãn nguyện!

Tuy nhiên nữ tiên trong Hồng Hoang vốn không nhiều, huống hồ hệ thống yêu cầu phải là nữ đại năng!

Ở Hồng Hoang, những nữ tiên có thể được xưng là đại năng cũng chỉ có vài người!

Nữ Oa, chị em Hi Hòa Thường Hi ở Thái Âm Tinh, Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân, rồi các tỷ tỷ Huyền Minh, Hậu Thổ của mình!

Cổ Huyền thầm tính toán, hiện tại là thời kỳ Đạo Tổ giảng đạo

lần thứ hai, Vu Yêu giữa hai tộc thế như nước với lửa!

Cách thời điểm Yêu Tộc Thiên Hôn không còn xa nữa, Cổ Huyền trong lòng đã có chủ ý.

Hay là hớt tay trên của Đế Tuấn, nghênh thú Hi Hòa thì sao?

Càng nghĩ càng thấy khả thi!

Cổ Huyền mở miệng nói với các vị Tổ Vu: "Các vị huynh trưởng khoan đã, đệ đệ có lời muốn nói!" "Tiểu đệ, đệ có chuyện gì sao?" Đế Giang nhìn Cổ Huyền.

"Đại ca, đệ muốn nghênh thú Hi Hòa!" Cổ Huyền kiên định nhìn Thập Nhị Tổ Vu nói.

Cái gì cơ?

Thập Nhị Tổ Vu nghi ngờ tai mình có vấn đề!

Vừa rồi hắn nói muốn cưới Hi Hòa sao?

Thập Nhị Tổ Vu đối thị một hồi, khóe miệng giật giật.

Hậu Thổ nhíu mày hỏi: "Tiểu đệ!

Tại sao lại muốn cưới Hi Hòa?" Hậu Thổ không hiểu, đệ đệ nhà mình vừa mới hóa hình, lại muốn cưới Hi Hòa?

Hi Hòa, Thường Hi ở Thái Âm Tinh kia giao tình mật thiết với hai con súc sinh lông lá của Yêu Tộc, là kẻ thù của Vu Tộc!

Sao đệ đệ lại có thể cưới Hi Hòa được!

"Chư vị huynh trưởng, nếu đệ cưới được Hi Hòa, Vu Tộc chúng ta sẽ có thêm hai vị đại năng trợ lực!

Đệ nghe nói Đế Tuấn ở Thái Dương Tinh đã để mắt tới Hi Hòa từ lâu, hay là để đệ...!" Cổ Huyền nhếch môi, nhìn các vị huynh đệ với vẻ mặt đầy ranh mãnh.

Lông mày Đế Giang giãn ra, hóa ra là muốn gây rắc rối cho hai con súc sinh lông lá kia sao!

Vậy thì không có vấn đề gì!

Ân oán hai tộc Vu Yêu đã sâu nặng, trong mắt Thập Nhị Tổ Vu, chỉ cần có thể đả kích Yêu Tộc thì đều là chuyện tốt!

"Được!

Nếu tiểu đệ đã có ý đó, làm huynh trưởng đương nhiên phải ủng hộ!

Ta sẽ bồi đệ đi Thái Âm Tinh một chuyến!" Đế Giang nói.

"Đã đi cầu thân thì phải chuẩn bị lễ vật, kẻo làm mất mặt mũi Vu Tộc ta!" Hậu Thổ tinh tế nhắc nhở.

Thế là, một đoàn người xuất phát từ Bất Chu Sơn, mang theo sính lễ hậu hĩnh, hướng về Thái Âm Tinh mà đi!

Thái Âm Tinh, nơi cư ngụ của hai nữ thần Hồng Hoang Hi Hòa và Thường Hi.

Toàn bộ Thái Âm Tinh tràn ngập khí tức âm lãnh, Đại La Kim Tiên bình thường đều không dám lại gần.

Mười ba đạo thân ảnh không sợ hàn khí xâm thực, cực tốc tiến về cung điện chính của Thái Âm Tinh - Nguyệt Quế Cung!

Mười ba người này chính là Thập Tam Tổ Vu!

Tổ Vu Hậu Thổ tiến lên phía trước, hướng về Nguyệt Quế Cung hô lớn: "Thập Tam Tổ Vu của Vu Tộc tới thăm, mời hai vị đạo hữu Hi Hòa, Thường Hi hiện thân gặp mặt!" Hậu Thổ dù sao cũng từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, có chút giao tình với Hi Hòa, Thường Hi, do đó là người đầu tiên lên tiếng chào hỏi.

"Không biết các vị Tổ Vu đến Thái Âm Tinh của ta có việc gì quý

báu?" Hi Hòa xuất hiện, nàng mặc đạo bào trắng, khí chất trác tuyệt, toàn thân toát lên vẻ cao quý thanh lãnh.

Ánh mắt Cổ Huyền sáng lên, hắn đánh giá Hi Hòa một lượt, vô cùng mãn nguyện gật gật đầu.

"Ánh mắt của con súc sinh lông lá Yêu Tộc không tồi!

Nữ thần xinh đẹp thế này tuyệt đối không thể để tên tạp điểu Đế Tuấn kia chiếm tiện nghi được!" Cổ Huyền thầm nghĩ.

"Hi Hòa đạo hữu, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ!" Hậu Thổ hàn huyên.

"Nhờ phúc của đạo hữu, mọi thứ đều tốt!" Hi Hòa bình tĩnh đáp lại.

"Chúng ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng, không biết có thể vào Nguyệt Quế Cung đàm đạo một chút không?" Hi Hòa nhíu mày, nàng vốn không thích giao du với người của Vu Tộc!

Vì ở gần Thái Dương Tinh, bình thường nàng và muội muội qua lại mật thiết với Đế Tuấn, Đông Hoàng, mà Đế Tuấn Đông Hoàng thường nói bọn người Vu Tộc đều là lũ mãng phu không nói lý lẽ!

Hi Hòa là người thích sự yên tĩnh, không có cảm tình với chủng tộc lúc nào cũng chỉ biết chiến đấu này!

Nhưng người ta đã tìm đến tận cửa, nếu cự tuyệt thì thật không ra thể thống gì!

Hi Hòa đưa tay mời: "Chư vị đạo hữu mời vào!" Đợi mọi người an tọa, Hi Hòa mang trà hoa quế ra chiêu đãi.

Chỉ có điều các Tổ Vu đều là hạng thô kệch, đâu có biết thưởng trà!

Ngoại trừ Đế Giang, Huyền Minh, Hậu Thổ và Cổ Huyền, những

người khác đều uống một hơi cạn sạch.

Hi Hòa nhíu mày, thầm nghĩ quả nhiên là lũ mãng phu, chẳng biết thưởng thức gì cả.

"Hậu Thổ đạo hữu, rốt cuộc có chuyện gì quan trọng mà phải làm phiền tất cả các vị Tổ Vu cùng tới đây?" Hi Hòa hiếu kỳ hỏi.

Hậu Thổ mỉm cười, ôn hòa nhìn Hi Hòa nói: "Thực không giấu gì đạo hữu, hôm nay chúng ta tới là để cầu thân cho tiểu đệ Cổ Huyền của ta!" Tim Hi Hòa đập mạnh!

Cái gì?

Cầu thân?

Cầu cho ai?

Chương 3

Hi Hòa đầy dấu hỏi trong đầu, khó hiểu nhìn Hậu Thổ.

Khụ khụ!

Cổ Huyền hắng giọng một cái, chỉnh đốn đạo bào, chính sắc nói: "Hi Hòa đạo hữu, ta đã để ý đạo hữu từ lâu, lần này làm phiền các vị huynh trưởng tới cầu thân, không biết ý của đạo hữu thế nào?" Sau khi nghe lời Cổ Huyền nói, Hi Hòa sững sờ hồi lâu, trong ấn tượng của nàng làm gì có gặp Cổ Huyền bao giờ!

Để ý đã lâu?

Đùa à!

Hi Hòa vốn không có cảm tình với Vu Tộc, lời nói của Cổ Huyền lại càng khiến nàng cảm thấy Vu Tộc vô lễ cực điểm!

"Cổ Huyền đạo hữu nực cười quá!

Ta cư ngụ tại Thái Âm Tinh, nhất tâm tu đạo, không có ý định tìm đạo lữ, chuyện này xin đừng nhắc lại, cứ coi như chưa có gì đi!" Hi Hòa lạnh lùng nói.

Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt khó coi!

Cự tuyệt nhanh quá vậy!

Các Tổ Vu cảm thấy mất mặt vô cùng!

Cổ Huyền ngẩn người, rồi lập tức phản ứng lại, mình hơi vội vàng rồi!

Mới gặp mặt lần đầu, tình cảm chưa có, Hi Hòa đồng ý mới là lạ!

Ngay khi Cổ Huyền định lên tiếng cáo lỗi, bên ngoài có một giọng nói truyền vào.

“Chính là tên Tổ Vu thứ mười ba của Vu Tộc mãi không hóa hình nổi kia sao?” Một nữ tử nhìn Cổ Huyền hỏi.

Cổ Huyền nhìn nữ tử tuyệt mỹ trước mắt, khí chất cũng thanh lãnh nhưng pha thêm chút tinh nghịch, chắc đây là Thường Hi rồi!

Nữ thần Thái Âm Tinh danh bất hư truyền nha!

“Chính là tại hạ, các hạ chắc là Thường Hi của Thái Âm Tinh?” “Hừ!” Thường Hi hừ nhẹ một tiếng, không thèm trả lời Cổ Huyền, vẻ mặt giễu cợt nói: “Dựa vào ngươi mà cũng muốn cưới tỷ tỷ ta sao?” Sắc mặt Cổ Huyền đanh lại: “Đạo hữu nói vậy là ý gì?” Thường Hi khinh bỉ nhìn Cổ Huyền một cái, nói: “Trong Hồng Hoang ai mà chẳng biết, Vu Tộc có một vị Tổ Vu tiên thiên bất túc, mãi không thể hóa hình!

Bằng tu vi của ngươi, mà đòi xứng với tỷ tỷ ta?

Chậc chậc!” Thập Nhị Tổ Vu đại nộ, đồng loạt đứng bật dậy, giận dữ nhìn Thường Hi.

Hi Hòa vội vàng chắn trước người bảo vệ muội muội.

Trong nhất thời, không khí trong Nguyệt Quế Cung trở nên vô cùng căng thẳng.

Cổ Huyền lạnh lùng nhìn hai nàng: “Hi Hòa, Thường Hi đạo hữu, ta mạo muội tới cầu thân, quả thực có chút thất lễ, nhưng nếu Thường Hi đạo hữu đã không có ý, ta cũng không cưỡng cầu, cáo từ!” Cổ Huyền xoay người rời đi, hắn không phải loại người thích quỵ lụy, đã xem thường ta thì ta cũng chẳng rảnh mà lãng phí thời gian!

Thập Nhị Tổ Vu lạnh lùng nhìn chằm chằm Thường Hi, nếu không phải Cổ Huyền đã lên tiếng, dựa theo tính khí của họ, kiểu gì cũng phải đại náo Thái Âm Tinh một trận!

“Hừ!

Hi Hòa, Thường Hi đạo hữu, tiểu đệ của ta cầu thân vốn là chuyện tốt, các ngươi không đồng ý thì thôi, hà tất phải sỉ nhục người khác!" Hậu Thổ chỉ tay về phía hai người giận dữ nói.

"Hậu Thổ đạo hữu, muội muội ta tính tình thẳng thắn, lời lẽ có chỗ mạo phạm mong được lượng thứ!" Hi Hòa giải thích thay muội muội một câu.

Thường Hi nhìn Thập Nhị Tổ Vu hung ác, có chút sợ hãi nép sau lưng tỷ tỷ, nhưng không hề cảm thấy hối hận.

"Thì đúng mà!

Tên Cổ Huyền kia tu vi không cao, bản nguyên bất túc, sao có thể xứng với tỷ tỷ được!" Thường Hi bĩu môi.

"Hi Hòa đạo hữu, nếu đã như vậy, chúng ta cáo từ!" Đế Giang nãy giờ không lên tiếng, giờ với khuôn mặt âm trầm bước ra khỏi Nguyệt Quế Cung.

"Hừ!

Nếu không phải nể mặt phụ nữ, lão tử không đánh vỡ đầu các ngươi mới lạ!

Thật không biết điều!" Chúc Dung nộ hỏa xung thiên bước ra ngoài.

Các Tổ Vu lạnh lùng liếc nhìn hai vị nữ thần Thái Âm một cái rồi lần lượt rời khỏi đại điện, nơi này bọn họ không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa!

Hi Hòa và Thường Hi sắc mặt khó coi, bị người ta đe dọa ngay tại cửa nhà mình!

Ai mà vui nổi?

Thập Nhị Tổ Vu vừa ra khỏi đại điện, liền đụng mặt hai con súc

sinh lông lá của Yêu Tộc!

Thật khéo, hai người này cũng nhận được chỉ dẫn của thiên cơ, kinh qua sự nhắc nhở của Nữ Oa mà tới đây cầu thân!

"Ồ!

Đám mãng phu kia không chịu ở yên trong Bất Chu Sơn, tới Thái Âm Tinh làm gì vậy?" Đông Hoàng Thái Nhất lên tiếng trào phúng.

Kẻ thù gặp nhau đỏ mắt là chuyện đương nhiên!

Trước đó trong Nguyệt Quế Cung các Tổ Vu đã phải nhịn một bụng hỏa, lúc này đang thiếu chỗ xả đây!

"Đồ tạp mao điểu!

Đừng có ở đó mà âm dương quái khí!

Có bản lĩnh thì đấu với bản Tổ Vu một trận!" Chúc Dung gầm lên.

"Ha!

Ta lại sợ ngươi chắc!" Đông Hoàng Thái Nhất lấy ra Hỗn Độn Chung, chủ động nghênh chiến.

"A!

Súc sinh thụ tử!" Chúc Dung xông lên.

Có điều làm sao đấu lại Hỗn Độn Chung, vừa đụng độ đã bị đánh bật ra ngoài!

Các Tổ Vu đại nộ, đồng loạt xông lên giúp đỡ!

Nhất thời Đế Tuấn, Đông Hoàng và Thập Nhị Tổ Vu đánh nhau kịch liệt!

Cổ Huyền định lên giúp, nhưng bị Đế Giang ngăn lại, dù sao Chuẩn Thánh đại năng đấu pháp, Cổ Huyền mới chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, xông lên là tìm chết!

Hi Hòa, Thường Hi nghe tiếng đánh nhau cũng chạy ra.

"Chư vị đạo hữu dừng tay!" Hi Hòa nhìn Thái Âm Tinh bị dư ba của trận đại chiến phá hủy, quát lớn một tiếng ngăn cản.

Đế Tuấn nghe tiếng của Hi Hòa, liền truyền âm cho Thái Nhất, hai người lập tức dừng tay.

Đế Tuấn tiến đến bên cạnh Hi Hòa, cáo lỗi một tiếng: "Hi Hòa đạo hữu lượng thứ, thực sự là người Vu Tộc vô cớ khiêu khích, ta và Thái Nhất mới bất đắc dĩ phải ra tay!" Đế Tuấn âm hiểm đứng một bên châm dầu vào lửa.

Hi Hòa phẫn nộ nhìn chằm chằm các vị Tổ Vu: "Chư vị Vu Tộc, ta bình thường thanh tu tại Thái Âm Tinh, tự vấn không hề đắc tội các vị, hôm nay các vị tới trước thì vô lễ cầu thân, sau lại phá hủy đạo trường của ta, chẳng lẽ không định cho ta một lời giải thích sao!" Đế Tuấn nhướng mày, không ngờ Vu Tộc cũng tới cầu thân, xem ra hai bên có vẻ không vui vẻ gì đây!

Đế Tuấn trong lòng hả hê nghĩ.

"Hừ!

Đường đường là Vu Tộc, lại liên thủ ức hiếp nữ lưu, thật không biết xấu hổ!" Đế Tuấn trào phúng.

"Ngươi!!" Các Tổ Vu trợn tròn mắt, hận không thể xé xác tên vương bát đản Đế Tuấn ngay lập tức!

"Hi Hòa đạo hữu, chuyện ngày hôm nay là ta thiếu suy xét, nhưng các huynh trưởng của ta đánh nhau với Đế Tuấn, Đông Hoàng mà chỉ trách mỗi Vu Tộc ta thì thật là phiến diện!" Cổ Huyền không hề yếu thế mở lời.

"Đế Tuấn, đồ tiểu nhân!

Đừng có ở đó mà hả hê, khiêu khích ly gián!

Vu Tộc ta hành sự luôn có lý có cứ, không bao giờ làm chuyện ức hiếp!

Ngược lại Yêu Tộc các ngươi tứ xứ chinh chiến, nô dịch vạn tộc Hồng Hoang, đó mới thực sự là không biết xấu hổ!" Cổ Huyền chỉ thẳng mặt Đế Tuấn quát lớn.

"Chư vị huynh trưởng, hôm nay tiểu đệ đã làm Vu Tộc hổ thẹn, chúng ta đi thôi!" Thập Nhị Tổ Vu lo lắng liếc nhìn Cổ Huyền một cái, sau đó đi theo hắn trở về Bất Chu Sơn, không thèm dây dưa với đám người ở Thái Âm Tinh nữa!

Tại Bàn Cổ Điện, Bất Chu Sơn.

Mười ba Tổ Vu ngồi lại với nhau, Cổ Huyền thấy các Tổ Vu nhìn mình với vẻ mặt lo lắng, hắn cười cười nói: "Các vị huynh trưởng không cần như vậy, đệ không bị đả kích gì đâu!

Một nữ tiên Thái Âm mà thôi, đệ tin rằng đạo lữ sau này của mình nhất định không thua kém nàng ta!" Các Tổ Vu nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, sợ Cổ Huyền vì chuyện này mà suy sụp!

Cổ Huyền đảo mắt một vòng, nhiệm vụ hệ thống yêu cầu phải phát triển tình cảm với nữ thần Hồng Hoang rồi mới kết thành đạo lữ để hoàn thành nhiệm vụ!

Nhưng hiện tại là thời điểm mấu chốt của Vu Yêu Lượng Kiếp rồi!

Chương 4

Làm gì có nhiều thời gian mà yêu đương tán tỉnh chứ!

Thế là, Cổ Huyền giả bộ buồn bã, nói với Thập Nhị Tổ Vu: "Đều tại đệ đệ tu vi quá kém, bản nguyên bất túc, làm các huynh trưởng phải mất mặt rồi!" "Nói bậy!

Ta mà lại thèm để ý chuyện đó sao!" Đế Giang quát mắng.

"Đúng thế!

Có mấy anh em ta ở đây, bảo đảm đệ không phải lo gì!

Đứa nào dám nói ra nói vào, xem ta có đập vỡ đầu nó không!" Chúc Dung phụ họa.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt bày tỏ không hề chê cười Cổ Huyền, chỉ mong hắn bình an vui vẻ!

Cổ Huyền vẻ mặt đầy cảm kích nhìn các vị huynh trưởng, hít sâu một hơi nói: "Các huynh trưởng, đệ tuy tu vi kém, nhưng cũng muốn tận một phần sức lực cho Vu Tộc.

Chuyện trước đó không thành, nay đệ xin huynh trưởng ra mặt, nghênh thú Tây Vương Mẫu!" Cổ Huyền nghĩ, trong số các nữ tu đại năng, chỉ có Tây Vương Mẫu là lẻ bóng một mình, lần này không thèm cầu thân gì nữa, trực tiếp bắt về rồi kết thành đạo lữ là xong!

Còn chuyện có tình cảm hay không, cái đó quan trọng sao?

Dù sao đến lúc gạo nấu thành cơm rồi, sợ gì Tây Vương Mẫu chạy mất!

Cổ Huyền nghĩ thầm đầy đắc ý, cảm thấy trước đây mình đã rơi vào lối mòn suy nghĩ!

Thập Nhị Tổ Vu ngồi bên cạnh đờ cả người ra.

Cái gì?

Lại nữa sao?

Lần này đổi thành Tây Vương Mẫu à?

Khóe mắt các Tổ Vu giật giật.

Mọi người nhìn nhau, Hậu Thổ lên tiếng khuyên nhủ: "Tiểu đệ, tỷ tỷ biết đệ luôn hướng về Vu Tộc, có lòng như vậy là đủ rồi, chuyện cầu thân này thực sự..." Hậu Thổ vẻ mặt đầy khó xử, thực sự không muốn bị người ta đuổi đi một lần nữa!

Khụ khụ!

Đế Giang hắng giọng một cái, phụ họa: "Tiểu đệ, chuyện này cần phải hai bên tình nguyện, chúng ta không thể cứ thế xông đến tận cửa nhà người ta được!" Cổ Huyền trầm tư một lát, thực sự không cưỡng lại được sự dụ hoặc của hệ thống.

"Mấy vị huynh trưởng, chuyện Vu Tộc ta lên Thái Âm Tinh cầu thân chắc chắn sẽ bị hai con súc sinh lông lá kia rêu rao khắp nơi!

Nếu đệ không thể cưới được một vị nữ tiên Hồng Hoang, Vu Tộc ta nhất định sẽ bị vạn tộc cười chê!" Cổ Huyền khổ sở nói.

Sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu khó coi cực điểm!

Suýt thì quên mất hai con súc sinh lông lá kia rồi!

Giờ phải làm sao đây?

Nếu chuyện này truyền khắp Hồng Hoang, không chỉ mặt mũi Vu Tộc mất sạch, mà tiểu đệ sau này cũng không ngóc đầu lên nổi!

Các Tổ Vu hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Hận không thể đè hai con tạp điểu kia xuống đất mà chà đạp!

“Tiểu đệ, đệ có đối sách gì?” Đế Giang nhìn Cổ Huyền hỏi.

“Đại huynh, Vu Tộc ta hành sự, hà tất phải lề mề!

Đệ thấy cứ bắt Tây Vương Mẫu về Vu Tộc, trực tiếp thành thân, đệ không tin lúc đó nàng ta còn dám phản đối!” Show hàng!

Quá đỉnh!

Thập Nhị Tổ Vu bị một phen thao tác này của Cổ Huyền làm cho da đầu tê dại!

“Như vậy... như vậy không tốt lắm đâu!” Hậu Thổ nhíu mày.

Cùng là nữ tu, nếu bị đối xử như vậy, Hậu Thổ rùng mình một cái, thà đi chết còn hơn!

“Có gì mà không tốt!

Ta thấy cách này hay đấy!” Chúc Dung hưng phấn nhìn Cổ Huyền, phong cách hành sự trực tiếp này rất hợp ý hắn!

Cho nên lúc này hắn dành cho Cổ Huyền hẳn một trăm lời khen!

Các Tổ Vu nhìn về phía Đế Giang, để đại ca quyết định.

Đế Giang nhìn chằm chằm Cổ Huyền một hồi, thực sự không hiểu tại sao đệ đệ lại có hứng thú với mấy nữ tu đó đến mức muốn cưỡng đoạt?

Nhưng Đế Giang cũng là một tên cuồng em trai!

Hắn nghĩ, tiểu đệ Cổ Huyền sinh ra bản nguyên bất túc, tu vi lại thấp, đối mặt với các ca ca tỷ tỷ chắc chắn sẽ cảm thấy tự ti!

“Tìm cho nó một người đạo lữ cũng tốt, sau này khi mình không ở bên cạnh cũng có người bảo vệ!” Đế Giang thầm nghĩ.

“Nếu tiểu đệ đã kiên trì như vậy, chúng ta sẽ dốc toàn lực giúp đệ!

Tuyệt đối không thể để lũ tạp toái Yêu Tộc coi thường được!” Đế

Giang đập bàn một cái, nói với các Tổ Vu.

“Đại ca nói đúng lắm!” Chúc Dung hiếm khi được đại ca khẳng định, liền hô lên: “Đại ca đỉnh vcl!” “Vậy Cường Lương, Cộng Công, Huyền Minh, Hậu Thổ!

Làm phiền các ngươi đi một chuyến, đưa Tây Vương Mẫu đạo hữu về đây!

Các huynh đệ còn lại triệu tập các bộ lạc Vu Tộc, chuẩn bị chúc mừng hôn lễ của tiểu đệ Cổ Huyền!” Đế Giang ra lệnh.

“Rõ, đại ca!” Mọi người đồng thanh đáp.

Đỉnh Tây Côn Luân Sơn, nơi cư ngụ của Tây Vương Mẫu, tiên khí bao quanh, hào quang rạng rỡ, quả là một vùng tiên sơn phúc địa hiếm có!

Tây Vương Mẫu ung dung hoa quý ngồi cao trên Vân Hoa Điện, bỗng cảm thấy tâm thần không yên.

“Kỳ lạ!

Hôm nay làm sao vậy?” Tây Vương Mẫu lẩm bẩm.

Tại sao lại có cảm giác đại nạn lâm đầu thế này?

Mãi mới xua tan được cảm giác nguy hiểm đó, nàng tĩnh tâm lại tiếp tục xử lý sự vụ trong cung!

“Nương nương!

Dưới núi có Tổ Vu Hậu Thổ của Vu Tộc cầu kiến!” Thị nữ tiến lên bẩm báo.

Ân?

Hậu Thổ?

Tới đây làm gì?

Tây Vương Mẫu ngạc nhiên vô cùng, tuy rằng trước đây từng cùng nghe đạo, nhưng cũng không có thâm giao gì!

"Mau mời vào!" Tây Vương Mẫu phân phó.

Dù sao cũng là đại năng cùng thời, lại đứng sau thế lực bá chủ Hồng Hoang như Vu Tộc, Tây Vương Mẫu không thể không coi trọng.

"Đợi đã, để ta đích thân xuống nghênh tiếp!" Tây Vương Mẫu đích thân xuống núi nghênh đón, chỉ là nàng không ngờ rằng xuống núi lúc này chẳng khác nào dê vào miệng cọp!

Dưới núi.

"Hậu Thổ đạo hữu, từ sau Tử Tiêu Cung biệt ly đã nhiều năm, tu vi của đạo hữu ngày càng tinh thâm rồi!" Tây Vương Mẫu cười xã giao, khen ngợi một câu.

Hậu Thổ áy náy nhìn Tây Vương Mẫu, nhưng vì hạnh phúc của đệ đệ, nàng đành phải ra tay thôi!

Đạo hữu, đệ đệ tôi sau này nhất định sẽ đối xử tốt với cô!

"Ra tay!" Ba đại Tổ Vu ẩn nấp trong bóng tối bất ngờ giáp kích, đánh ngất Tây Vương Mẫu trước khi nàng kịp phản ứng, rồi giao cho Hậu Thổ vác đi!

Trong Bàn Cổ Điện ở Bất Chu Sơn, Tây Vương Mẫu bàng hoàng nhìn các vị Tổ Vu.

Lúc này đạo pháp của nàng đã bị phong ấn, cả người bị dây trói quấn chặt, không tài nào cử động được.

Tây Vương Mẫu hằn học nhìn Hậu Thổ, chất vấn: "Hậu Thổ đạo hữu, ta và các người không oán không thù, ta cũng chưa từng trêu chọc Vu Tộc, tại sao lại bắt ta!" Hậu Thổ nhìn Tây Vương Mẫu đầy

vẻ tội lỗi: “Tây Vương Mẫu đạo hữu, bắt cô thực sự không phải bản ý của tôi, vạn phần vô nại mới phải xuất hạ sách này, mong đạo hữu đừng trách!” Nghe lời Hậu Thổ nói, Tây Vương Mẫu liếc nhìn các Tổ Vu khác, thấy họ đều nhìn mình với vẻ mặt khá hòa nhã, nàng nhận thức được chắc hẳn mình không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Nếu không phải bản ý của cô thì ta không truy cứu nữa!

Chương 5

Nhưng trước tiên hãy thả ta ra đã!

Nếu các vị thực sự cần ta giúp đỡ chuyện gì, chỉ cần trong khả năng của ta, ta nhất định sẽ dốc hết sức mình!" "Thật sao?" Ánh mắt Hậu Thổ đầy vẻ kinh hỉ, vốn đang đau đầu không biết làm sao để thuyết phục Tây Vương Mẫu, không ngờ nàng ấy lại tự nguyện giúp đỡ!

"Quả là một người tốt mà!" Hậu Thổ cảm kích nhìn Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu bị đám Tổ Vu nhìn đến mức sởn gai ốc, thực sự không chịu nổi ánh mắt của bọn họ, nàng đành cứng đầu hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì cần ta giúp, nói đi chứ!" Khụ khụ!

Một đám Tổ Vu nhìn trời nhìn đất, nhưng động tác tay thì không hề chậm, đẩy Hậu Thổ đến trước mặt Tây Vương Mẫu để giải thích.

Hậu Thổ nghiến răng giận dữ trừng mắt nhìn các vị Tổ Vu, đúng là một lũ phản bội!

Đám Tổ Vu vờ như không thấy ánh mắt giết người của Hậu Thổ, dưới cái nhìn muốn ăn tươi nuốt sống của nàng, họ thản nhiên bỏ đi.

"Đạo hữu?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?!" Tây Vương Mẫu sắp phát điên rồi!

"Ngạch~, cái đó...!" Hậu Thổ mấy lần định nói lại thôi, thực sự cảm thấy chuyện này quá khó mở lời!

Tây Vương Mẫu thấy Hậu Thổ cứ ấp a ấp úng, trong lòng bắt đầu thấy sợ, xem ra đây không phải là chuyện đơn giản rồi!

Hậu Thổ nghiến răng, thôi kệ, đằng nào thì cũng phải nói.

"Đạo hữu, ta có một tiểu đệ tên là Cổ Huyền, là Tổ Vu nhỏ nhất của Vu Tộc!" Hậu Thổ cẩn thận quan sát biểu hiện của Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu vẻ mặt bình tĩnh, nàng đương nhiên có nghe danh về vị Tổ Vu thứ mười ba này, đường đường là một Tổ Vu mà mãi không thể hóa hình, thực sự làm mất mặt Vu Tộc!

Nhưng Hậu Thổ nói chuyện này làm gì?

Lẽ nào chuyện Vu Tộc nhờ vả có liên quan đến hắn?

Hậu Thổ hơi nghiêm chỉnh lại, nói với Tây Vương Mẫu: "Đệ đệ ta đã để ý đạo hữu từ lâu, muốn cùng đạo hữu kết thành đạo lữ!

Vì vậy đặc biệt mời đạo hữu về Vu Tộc để thành thân, chuyện này đối với Vu Tộc ta và đạo hữu đều là chuyện đại hảo sự mà!" Ha ha ha!

Hậu Thổ cười gượng một tiếng, tranh thủ lúc Tây Vương Mẫu chưa kịp phản ứng liền chuồn mất, không còn cách nào khác!

Thực sự sợ lát nữa Tây Vương Mẫu sẽ bạo nộ!

Tuy đã bị phong ấn đạo pháp, nhưng nếu nàng ta xông tới cắn mình thì sao!

Hậu Thổ nhanh chóng rời khỏi Bàn Cổ Điện, sợ hãi vỗ vỗ vào lồng ngực.

Tây Vương Mẫu bị bỏ lại trong Bàn Cổ Điện hoàn toàn đờ đẫn!

Tôi là ai?

Đây là đâu?

Tôi đang làm gì thế này?

Chỉ cảm thấy có vô số ngôi sao nhỏ đang bay lượn trước mắt!

Phải mất một hồi lâu nàng mới tỉnh táo lại được!

Cái quái gì thế?

Đạo lữ?

Thành thân?

Vu Tộc điên rồi sao?

Hay là tôi điên rồi?

Không thể tiêu hóa nổi cái tin tức khổng lồ này, cả người nàng sụp đổ!

Mãi một lúc lâu sau nàng mới lấy lại tinh thần.

Nàng im lặng ngồi đó, nhưng khuôn mặt thì ngày càng đen lại, thậm chí trở nên dữ tợn!

"A a a!!

Cổ Huyền!

Hậu Thổ!

Vu Tộc!

Ta - Tây Vương Mẫu thề sẽ không đội trời chung với các ngươi!" Tiếng la hét thê thảm của Tây Vương Mẫu vang vọng khắp mọi ngóc ngách của Bàn Cổ Điện, chỉ có điều Bàn Cổ Điện là một dị bảo của Hồng Hoang, tiếng hét của nàng chắc chắn sẽ chìm nghỉm, chẳng ai nghe thấy.

Ở một phía khác, Cổ Huyền được các chàng trai Vu Tộc dẫn đi tắm rửa chải chuốt!

Mấy vị huynh trưởng khác thì đang lo liệu chuẩn bị yến tiệc đại hôn cho Cổ Huyền, họ thậm chí còn đi săn mấy chục con đại yêu về

làm món chính!

Chậc chậc!

Thật là hung tàn!

Nhưng tôi thích!

Một lúc sau, Cổ Huyền đã chuẩn bị sẵn sàng, tiến về Bàn Cổ Điện để gặp vị đạo lữ của mình!

Trong Bàn Cổ Điện, nhìn thấy Tây Vương Mẫu với thân hình yểu điệu, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất hoa quý, Cổ Huyền mãn nguyện cực kỳ!

Hắn xoa cằm đi quanh Tây Vương Mẫu một vòng, gật đầu tâm đắc, nhìn Tây Vương Mẫu bị dây trói lặc chặt làm lộ ra những đường cong cơ thể quyến rũ, suy nghĩ của Cổ Huyền bắt đầu lệch lạc!

Khụ khụ!

Cổ Huyền chỉnh đốn y phục, hướng về phía Tây Vương Mẫu chắp tay: "Tổ Vu Cổ Huyền kiến diện Tây Vương Mẫu đạo hữu!" Tây Vương Mẫu nãy giờ vẫn nhắm mắt, vẻ mặt đầy nặng nề, nghe thấy tiếng Cổ Huyền liền đột nhiên mở to mắt, gầm lên: "Cổ Huyền!

Đồ vương bát đản!

Cầm thú!

Vô sỉ!..." Nàng tuôn ra tất cả những lời mắng nhiếc mà mình biết!

"Đạo hữu đừng kích động, ta không có ác ý gì đâu!" Cổ Huyền cố gắng tỏ vẻ hòa nhã nhất có thể, để Tây Vương Mẫu bình tĩnh lại!

Tây Vương Mẫu thấy Cổ Huyền căn bản không bị ảnh hưởng, mắng mệt rồi nên cũng dừng lại, dùng ánh mắt hằn học nhìn chằm chằm hắn.

“Đạo hữu hà tất phải vậy?

Chúng ta sắp trở thành đạo lữ rồi mà!

Lẽ ra phải thấy vui mừng mới đúng, sao lại nóng nảy thế?” Tây Vương Mẫu hít sâu một hơi, nhắm mắt lại không thèm nói gì nữa, cũng chẳng buồn nhìn cái tên khốn Cổ Huyền này!

Thực sự sợ lúc nhất thời trùng động sẽ xông lên cắn chết hắn!

Phù~!

Cổ Huyền thấy Tây Vương Mẫu đã bình tĩnh lại cũng thở phào nhẹ nhõm, phụ nữ đang bạo nộ thì không nên dây vào!

Nếu không phải vì nhiệm vụ hệ thống, hắn cũng chẳng muốn làm thế này đâu!

“Đạo hữu cứ hảo hảo nghỉ ngơi, lát nữa chúng ta sẽ hành đại lễ, chiêu cáo thiên địa, kết thành đạo lữ!” Nói xong Cổ Huyền xoay người rời đi.

Tây Vương Mẫu quay đầu lại gào lớn: “Cổ Huyền!

Nếu ngươi biết dừng lại đúng lúc, ta có thể không tính toán chuyện này, nhưng nếu còn cố chấp không ngộ, ta thề sẽ không đội trời chung với ngươi!” Cổ Huyền nghe vậy quay đầu nhìn một cái, Tây Vương Mẫu tưởng hắn bị dọa nên nhìn với vẻ mặt đầy hy vọng.

“Vậy thì cứ không đội trời chung với ta đi!” Cổ Huyền vẫy vẫy tay rồi rời đi.

Tây Vương Mẫu nổ tung!!

“A!

Cổ Huyền!

Ta phải giết ngươi!” Trong Bàn Cổ Điện, mọi thứ đã chuẩn bị

xong xuôi.

Tây Vương Mẫu được Huyền Minh và Hậu Thổ dẫn đi chải chuốt, khuôn mặt vô cảm đứng cạnh Cổ Huyền.

Sau khi hoàn thành nghi thức đạo lữ, Cổ Huyền chớp chớp mắt suy nghĩ một lát, rồi bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, hướng về phía Thiên Đạo thề nguyện.

"Thiên Đạo trên cao, nay Tổ Vu Cổ Huyền ta cùng Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân kết thành đạo lữ, mong Thiên Đạo giám chứng!" Tiếng sấm vang rền, trong khoảnh khắc, Bàn Cổ Điện rực rỡ hào quang, có hư ảnh long phượng từ trên trời giáng xuống!

Chương 6

Thiên Đạo đã chấp thuận cho cuộc hôn nhân của hai người!

Tiếp theo, một luồng công đức rớt xuống, chín phần rơi trên người Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu, phần còn lại bay về hướng Oa Hoàng Cung của Yêu Tộc.

Oa Hoàng Cung, nơi cư ngụ của Nữ Oa.

Đang tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, Nữ Oa bị luồng công đức bất ngờ này làm cho ngơ ngác!

Lẽ nào mình vừa làm chuyện đại công đức gì sao?

Nữ Oa ngây ngô hồi lâu vẫn không hiểu luồng công đức này từ đâu ra!

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến nàng lập tức minh bạch.

Chỉ thấy linh bảo hồng tú cầu (cầu đỏ), một món cực phẩm tiên thiên linh bảo - thánh khí của hôn giá công đức, từ trong tay áo Nữ Oa bay ra, tiếp nhận luồng công đức đó!

Nữ Oa nhờ sự trợ giúp của Hồng Tú Cầu đã nhìn thấy chuyện đang xảy ra trong Bàn Cổ Điện.

Đầu tiên nàng nhíu chặt lông mày, vô cùng phẫn nộ trước việc Cổ Huyền cưỡng ép Tây Vương Mẫu, thầm nghĩ Vu Tộc đúng là một lũ mãng phu chỉ biết dùng sức mạnh!

Sau đó nàng liền hiểu ra, hóa ra Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu kết thành đạo lữ, vô tình đã hoàn thành Địa Hôn trong Thiên Địa Nhân Tam Hôn!

Cho nên mới có công đức giáng xuống!

Hiểu ra vấn đề, Nữ Oa không còn quan tâm đến chuyện này nữa, ném Hồng Tú Cầu ra, hướng về Thiên Địa tuyên cáo.

"Nay có Tổ Vu Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu kết thành đạo lữ, Thiên Đạo giám chứng, Địa Hôn thành!" Tuyên cáo xong, Nữ Oa trở về cung tiếp tục tu luyện.

Bản thân nàng là người chủ trì Thiên Địa Nhân Tam Hôn, đáng ra phải đích thân có mặt, nhưng thực sự nàng không muốn liên quan gì đến Vu Tộc, chuyện của Tây Vương Mẫu lại xảy ra dưới sự hiếp đáp, nàng càng không muốn đi!

Các vị đại năng Hồng Hoang cũng bị chấn kinh bởi Địa Hôn bất ngờ này!

Trong Tam Thanh Cung ở Đông Côn Luân, Lão Tử mở mắt liếc nhìn một cái rồi lại nhắm mắt tu luyện!

Một vẻ siêu nhiên như thể chuyện bên ngoài chẳng liên quan gì đến mình.

Nguyên Thủy thì khinh bỉ nói: "Hừ!

Tiểu đạo mà thôi!

Chẳng đáng nhắc tới!" Thông Thiên vẻ mặt bình tĩnh, nhưng khi nhìn về phía Tổ Vu, một luồng chiến ý âm thầm dâng cao.

Tây Phương Tu Di Sơn.

Chuẩn Đề tham lam nhìn luồng công đức Địa Hôn kia, vô cùng đố kỵ nói: "Đám Vu Tộc kia không tôn Thiên Đạo, kiêu ngạo tự đại, có tư cách gì mà được Thiên Đạo ưu ái như thế!" Tiếp Dẫn vẻ mặt bi khổ nói với Chuẩn Đề: "Sư đệ tĩnh tâm!

Hiện tại chuyện quan trọng nhất của chúng ta là thành thánh, hai tộc Vu Yêu kia là nhân vật chính của Lượng Kiếp, sớm muộn gì cũng

tan thành mây khói thôi, đừng nói nhiều nữa!" "Sư huynh nói đúng!" Chuẩn Đề phụ họa lấy lệ, nhưng tính tình tham lam đã khiến hắn để mắt tới Tổ Vu Cổ Huyền!

Yêu Hoàng Cung.

Đế Tuấn đập phá tất cả mọi thứ trong cung, nhìn về phía Vu Tộc với vẻ đố kỵ tột độ: "Lũ mãng phu kia!

Sớm muộn gì ta cũng bắt các ngươi phải hồn bay phách tán!" Tại Thái Âm Tinh, Nguyệt Quế Cung.

Hi Hòa nhíu mày nhìn về hướng Vu Tộc, vạn lần không ngờ tên Cổ Huyền kia lại có thể nhận được tạo hóa lớn như vậy.

Thường Hi đứng bên cạnh nói với tỷ tỷ: "Tỷ tỷ, tên Cổ Huyền kia có được công đức thì đã sao, tu vi hắn vẫn quá kém, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa tới, sau này liệu có thể làm nên trò trống gì chứ!" Nghe lời muội muội, chân mày Hi Hòa mới giãn ra, đúng vậy!

Chỉ là một con sâu cái kiến ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không đạt tới, chẳng đáng để quan tâm!

"Tỷ tỷ, còn chuyện của Đế Tuấn thì tính sao?" Thường Hi hiếu kỳ hỏi.

"Chuyện này hệ trọng, tỷ cần phải suy nghĩ kỹ!" Hi Hòa trả lời.

Lần trước Đế Tuấn cầu thân, nói rằng có thể hoàn thành Thiên Hôn chi lễ, sẽ nhận được công đức, lúc đó Hi Hòa chưa coi là chuyện thật, giờ thấy tận mắt thế này, nàng thực sự có chút dao động rồi!

Bên ngoài Bàn Cổ Điện, Cổ Huyền nhìn công đức giáng xuống, cũng bị chấn động một phen!

Cưới vợ mà cũng được tặng công đức sao?

Chuyện tốt thế này!

Mình quả không hổ là nhân vật chính xuyên không nha!

Cổ Huyền xoa cằm đắc ý.

Tây Vương Mẫu bên cạnh thì ngây người ra!

Vốn định khi trở về Tây Côn Luân sẽ phủ nhận cuộc hôn nhân này!

Ai ngờ Cổ Huyền lại trực tiếp tuyên cáo với Thiên Đạo!

Thiên Đạo lại còn phản hồi nữa!

Điều bất ngờ nhất chính là có công đức giáng xuống!

Chẳng lẽ cả đời này mình không thoát khỏi tên khốn này sao!

Tây Vương Mẫu tuyệt vọng nghĩ.

Một khi đã được Thiên Đạo công nhận là đạo lữ, chuyện chia tay cơ bản là không thể nào!

Thế là, Tây Vương Mẫu lại một lần nữa hằn học lườm Cổ Huyền một cái!

Tất cả là tại tên vương bát đản này, đã hại mình thành ra nông nỗi này!

Tây Vương Mẫu thực sự nuốt không trôi cơn giận này, nhưng vì toàn bộ đạo pháp đã bị phong ấn, tức quá nàng chỉ còn cách túm lấy cánh tay Cổ Huyền mà cắn một miếng thật mạnh.

Tê!

Cổ Huyền hít một ngụm khí lạnh.

Nữ thần Hồng Hoang sao?

Đột nhiên thoái hóa thành chó rồi à!

Thực ra cũng không đau lắm, dù sao hắn cũng là Tổ Vu, chuyên tu nhục thân, tuy chỉ là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, nhưng Tây Vương

Mẫu đâu phải tu sĩ tu luyện nhục thân, nhục thân nàng cũng chỉ ở mức Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, làm sao cắn đau được Cổ Huyền chứ!

Tây Vương Mẫu cũng nhận ra điều đó!

Nàng từ từ buông Cổ Huyền ra, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đồ khốn!

Đừng tưởng chuyện này thế là xong!" "Mấy vị đạo hữu, nếu hôn lễ đã thành, tôi cũng không thể ở lại đây mãi được, các người có thể cho phép tôi đưa Cổ Huyền về Tây Côn Luân không, cũng để chúng tôi hiểu nhau hơn, tăng tiến tình cảm!" Tây Vương Mẫu vẻ mặt bình tĩnh nói với Thập Nhị Tổ Vu.

Các Tổ Vu vẫn còn đang kinh ngạc trước chuyện Địa Hôn!

Không ngờ tiểu đệ lại có phúc duyên lớn như vậy!

Đế Giang cùng các Tổ Vu khác vui mừng nhìn Cổ Huyền.

Đế Giang nói với Tây Vương Mẫu: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, vậy tiểu đệ của tôi làm phiền đạo hữu nhiều rồi!" Đế Giang cũng muốn giữ Cổ Huyền lại Vu Tộc, nhưng đại chiến Vu Yêu sắp nổ ra, tu vi Cổ Huyền lại thấp, sợ ở đây sẽ bị Yêu Tộc ám toán.

Dù sao Địa Hôn cũng đã thành, nàng ta lẽ nào lại dám giết em trai mình?

Cổ Huyền không ngờ đại ca lại bán mình nhanh như vậy!

Mình bắt Tây Vương Mẫu về, lại cưỡng ép kết Địa Hôn, thừa biết Tây Vương Mẫu hận mình thấu xương!

Nếu tới Tây Côn Luân, mình còn sống nổi không?

Cổ Huyền dùng ánh mắt đáng thương nhìn các vị huynh trưởng, mong họ giúp một tay.

Nhưng không ai giúp cả.

“Tiểu đệ, tới Tây Côn Luân phải cùng Tây Vương Mẫu đạo hữu chung sống hòa thuận, đừng có làm loạn đấy!” “Tiểu đệ, nhớ thường xuyên về thăm các anh nhé!” “Tiểu đệ, nếu bị bắt nạt thì cứ nói với anh, anh sẽ giúp đệ đòi lại công bằng!”...

Vãi cả chưởng!

Đây có đúng là các ca ca tỷ tỷ yêu thương mình nhất không vậy?

Cổ Huyền cảm thấy mình đang gặp ảo giác rồi!

Tây Vương Mẫu không cho Cổ Huyền cơ hội phản ứng, ngay khi đạo pháp được giải phong, nàng liền xách Cổ Huyền rời khỏi Bất Chu Sơn, trở về Tây Côn Luân.

Trong Vân Hoa Cung ở Tây Côn Luân, Tây Vương Mẫu cười lạnh nhìn Cổ Huyền.

“Khụ khụ!

Chương 7

Tây Vương Mẫu đạo hữu, sao cứ nhìn chằm chằm tôi mãi thế?

Làm tôi thấy ngượng quá đi!" Cổ Huyền giả bộ xấu hổ nói.

Tây Vương Mẫu cảm thấy một trận buồn nôn!

Hả?

Ngượng?

Chưa từng thấy ai vô sỉ hơn hắn, mà cũng biết ngượng sao?

"Cổ Huyền?

Phu quân?

Xem đạo trường của ta thế này chàng có mãn nguyện không?" Tây Vương Mẫu cười híp mắt nhìn Cổ Huyền hỏi.

Cổ Huyền rùng mình một cái, Tây Vương Mẫu chắc là bị kích thích quá nên không bình thường rồi!

Không ổn không ổn, mình phải tránh xa nàng ra một chút!

Cổ Huyền cười gượng, đáp lại: "Mãn nguyện mãn nguyện, vô cùng mãn nguyện!" "Ừm, mãn nguyện là tốt rồi!" Tây Vương Mẫu thầm nghĩ hắn học, lát nữa chàng sẽ còn mãn nguyện hơn nữa đấy!

"Linh Nhi, đưa phu quân của ta tới hậu sơn Linh Trì, nơi đó cảnh sắc thanh ưu, rất thích hợp để tu luyện!" Đột nhiên tốt bụng thế sao?

Chắc chắn là có bẫy rồi!

Cổ Huyền cẩn thận liếc nhìn Tây Vương Mẫu một cái, nói: "Không cần phiền phức thế đâu, tôi ở cùng nương tử là được rồi!" Cái vẻ mặt không biết xấu hổ này của Cổ Huyền hoàn toàn chọc giận

Tây Vương Mẫu!

"Không được!

Ở cùng ta sao!

Đừng có nằm mơ!

Mau cút ra hậu sơn cho ta, nếu không ta sẽ bắt ngươi đi!" Cổ Huyền bĩu môi, đại khái đoán được âm mưu của Tây Vương Mẫu.

"Chẳng phải muốn tìm một nơi thanh tịnh để dạy dỗ mình sao?

Dù sao hôn lễ cũng đã thành rồi, mình không tin nàng ta dám giết mình!" Cổ Huyền không thèm nhìn Tây Vương Mẫu nữa, hiên ngang theo thị nữ đi ra hậu sơn.

"Mụ vợ ác độc, cứ để nàng đắc ý một lát, đợi lát nữa ta có được hệ thống, tu vi thăng tiến rồi sẽ cho nàng biết tay!" Cổ Huyền nghĩ thầm.

Tây Vương Mẫu thấy dáng vẻ điềm tĩnh của Cổ Huyền, suýt chút nữa nổ phổi!

Hắn lại dám bình tĩnh thế sao?

Chẳng lẽ không biết ta sắp dạy dỗ hắn à?

Hừ!

Bình tĩnh cũng tốt!

Để xem lát nữa hắn có còn giữ được sự trấn định đó không!

Sau đó, Tây Vương Mẫu gọi một tu sĩ Đại La Kim Tiên dưới trướng tới, bảo hắn thay mình dạy dỗ Cổ Huyền một trận tơi bời!

Nàng thì âm thầm bám theo phía sau, muốn thưởng thức cảnh tượng Cổ Huyền bị đánh thảm hại để giải tỏa cơn giận trong lòng!

Sau khi tới hậu sơn, Cổ Huyền tìm một nơi tĩnh lặng, lấy ra phù

lục Thổ chi Pháp tắc mà Hậu Thổ tỷ tỷ đặc biệt đưa cho hắn để thoát thân, sử dụng độn pháp trốn khỏi hậu sơn, tìm một cung điện khác để tu hành!

Đùa à!

Không chạy chẳng lẽ ngồi đó chờ bị ăn đòn sao?

Hắn không phải hạng người chịu nhục đâu!

Cứ để Tây Vương Mẫu ở đó mà phát điên đi!

Chờ lão tử có thực lực rồi, xem ta có chấn chỉnh phu cương không!

"Hệ thống!

Nhiệm vụ hoàn thành rồi, đại lễ bao của tôi đâu?" Cổ Huyền chờ đợi phần thưởng giáng xuống.

"Đinh, chúc mừng ký chủ nghênh thú Tây Vương Mẫu, hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, trao tặng tân thủ đại lễ bao một phần!" Cổ Huyền kích động mở đại lễ bao ra.

"Đinh!

Chúc mừng ký chủ nhận được một giọt tâm đầu huyết của Bàn Cổ!" "Chúc mừng ký chủ nhận được ba thành nguyên thần của Bàn Cổ!" "Chúc mừng ký chủ nhận được bảy thành cảm ngộ Lực chi Pháp tắc!" Trời đất ơi!

Cổ Huyền bị đống phần thưởng nghịch thiên của hệ thống làm cho choáng váng!

Cả ba thứ này món nào cũng cực kỳ quan trọng với hắn!

Tâm đầu huyết của Bàn Cổ có thể giúp tư chất căn nguyên tiến thêm một bước, quan trọng nhất là bù đắp lại bản nguyên của hắn!

Nguyên thần của Bàn Cổ thì càng không phải bàn, dù chỉ có ba thành, nhưng cũng chẳng kém Tam Thanh là bao!

Quan trọng nhất là một Tổ Vu như hắn giờ đã có nguyên thần, điều này cực kỳ quan trọng cho việc chứng đạo Hỗn Nguyên sau này!

Lực chi Pháp tắc thì khỏi nói rồi, được mệnh danh là vô địch trong cùng cấp bậc!

Bản thân Cổ Huyền là Lực chi Tổ Vu, bảy thành Lực chi Pháp tắc đối với hắn là vô cùng quan trọng!

Nếu Cổ Huyền tự tu luyện, không biết phải mất bao nhiêu nguyên hội mới cảm ngộ được mức này!

Phần thưởng này giúp hắn tiết kiệm được bao nhiêu thời gian!

Cổ Huyền trầm tâm tĩnh khí, điều chỉnh trạng thái bản thân về mức tốt nhất, bắt đầu tiêu hóa phần thưởng của hệ thống.

Tại hậu sơn Tây Côn Luân, Tây Vương Mẫu đi theo sau thuộc hạ, trong đầu đang tưởng tượng ra cảnh Cổ Huyền quỳ gối cầu xin tha thứ, nhưng thuộc hạ lại quay lại báo rằng Cổ Huyền đã biến mất!

Tây Vương Mẫu kinh hãi!

Nàng nghĩ với tu vi của Cổ Huyền thì không thể nào thoát khỏi trận pháp nàng đã thiết lập được, nên cũng hơi yên tâm một chút.

Sau đó nàng lập tức nhắm mắt, tìm kiếm tung tích của Cổ Huyền, chỉ cần hắn còn ở Tây Côn Luân thì không thoát khỏi pháp nhãn của nàng!

Chỉ một lúc sau, Tây Vương Mẫu đã cảm ứng được vị trí của Cổ Huyền, nàng phi tốc bay đến.

Bên ngoài cung điện nơi Cổ Huyền đang tu luyện, Tây Vương Mẫu đứng đó nhìn Cổ Huyền đang thản nhiên ngồi tu luyện như chưa

có chuyện gì xảy ra, suýt chút nữa tức ngất đi!

Đồ khốn!

Bà đây đưa ngươi về là để hảo hảo trừng trị, vậy mà ngươi lại dám hiên ngang tu luyện ở đây, thật sự coi đây là nhà mình rồi sao!

Tây Vương Mẫu thực sự muốn một chưởng đánh chết Cổ Huyền, nhưng làm vậy sẽ mang lại thiên địa nghiệp lực cho mình, nên nàng chần chừ!

Vô kế khả thi, Tây Vương Mẫu đứng ngoài điện đỏ cả mắt, hận hận lườm Cổ Huyền một cái rồi bay về Vân Hoa Điện bế quan cho khuất mắt!

Ba ngàn năm trôi qua.

Cổ Huyền dưới sự quán thâu của hệ thống đã tiêu hóa sạch sẽ các phần thưởng!

Lúc này hắn đã bổ túc được bản nguyên, hoàn toàn khôi phục Tổ Vu chi thể, cường độ nhục thân thậm chí còn biến thái hơn các huynh trưởng, đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên!

Sau khi quán thâu nguyên thần khổng lồ của Bàn Cổ, tu vi cũng đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ!

Lực chi Pháp tắc lạc ấn trên nguyên thần, mạnh mẽ vô cùng!

Đây mới đúng là biểu hiện của một đại năng Hồng Hoang chứ!

Cổ Huyền nhìn thấy thành quả, hài lòng gật đầu.

Đã đến lúc ra ngoài dạo một chút rồi!

Đôi mắt Cổ Huyền thâm thúy, cả người giống như một thanh lợi kiếm vừa xuất thế, sắc bén vô cùng!

Trong Vân Hoa Cung ở Tây Côn Luân, Cổ Huyền vừa xuất quan

đã đến đây, muốn xem tiểu nương tử Tây Vương Mẫu thế nào rồi.

Tuy lúc đó Cổ Huyền vì nhiệm vụ hệ thống mới cưới nàng, nhưng hiện tại đã kết thành đạo lữ, đương nhiên phải có trách nhiệm với người ta rồi!

"Nương tử, phu quân đến thăm nàng nè, sao không mau ra nghênh tiếp!" Trong Vân Hoa Cung, Tây Vương Mẫu nghe thấy tiếng của Cổ Huyền, tay run lên suýt chút nữa làm đổ chén linh trà!

Tên khốn đó xuất quan rồi sao?

Chương 8

Tây Vương Mẫu lạnh mặt nhíu mày, nàng thực sự không muốn nhìn thấy Cổ Huyền, mỗi lần ở cạnh cái tên vương bát đản đó là nàng lại tức đến chết đi sống lại!

"Linh Nhi, ra nói với tên khốn đó rằng ta đang bế quan, không tiếp bất cứ ai cả!" Thị nữ Linh Nhi biết nương nương nhà mình và Cổ Huyền quan hệ không tốt, nên vâng lời ra ngoài truyền đạt lệnh của Tây Vương Mẫu!

"Linh Nhi, nương nương nhà em đâu?

Sao không ra nghênh tiếp phu quân?" "Nương nương nhà tôi đang bế quan rồi, không tiếp ai cả!" Hả?

Cái quái gì thế?

Bế quan mà còn phân phó không tiếp khách sao?

Rõ ràng là đang trốn mình mà!

Cổ Huyền nhìn tiểu thị nữ với ánh mắt kỳ quái, cảm thấy tiểu thị nữ này cũng giống nương nương của mình, đều ngốc nghếch như nhau!

"Ồ!

Thật là không may nha!

Tôi vừa mới xuất quan thì nàng ấy lại bế quan!

Vậy được rồi, tôi về đây, lúc nào xuất quan thì báo cho tôi nhé!" Cổ Huyền hướng về Vân Hoa Điện hô lớn một tiếng, rồi quay đầu giả vờ rời đi!

Nghe lời Cổ Huyền nói, tiểu thị nữ và Tây Vương Mẫu đều đồng

loạt thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ, thừa lúc tiểu thị nữ không chú ý, Cổ Huyền vèo một cái đã bay vào trong Vân Hoa Cung.

"Hả?!" Tây Vương Mẫu ngây người chỉ tay vào Cổ Huyền, không hiểu tại sao cái người vừa bảo đi xong lại chớp mắt đã xuất hiện trước mặt mình.

"Nha!

Đây là thần thông mà nương nương tu luyện khi bế quan sao?

Ngây ngô tam liên kích à?

Ha ha!" Cổ Huyền trêu chọc Tây Vương Mẫu.

Sắc mặt Tây Vương Mẫu tối sầm lại, thẹn quá hóa giận: "Cổ Huyền!

Ta vốn định tha cho ngươi một lần, nhưng ngươi lại dám xông vào đây, thì đừng trách ta tâm địa độc ác!" Tây Vương Mẫu giận quá hóa điên, liên tục nhiều lần nếm trái đắng dưới tay Cổ Huyền khiến ngọn lửa giận trong lòng không thể kiềm chế nổi, nàng phẫn nhiên ra tay, thi triển thần thông tấn công Cổ Huyền!

Cổ Huyền bình tĩnh nhìn đòn tấn công của Tây Vương Mẫu, nếu là ba ngàn năm trước, đối mặt với đòn này, chắc chắn hắn đã bôi dầu vào chân mà chạy mất dép rồi!

Nhưng bây giờ hả, hắc hắc, đã đến lúc chấn chỉnh phu cương rồi!

Cổ Huyền không cần dùng đến nguyên thần hay sức mạnh của Lực chi Pháp tắc, chỉ dựa vào nhục thân cường hãn mà trực tiếp đón nhận đòn tấn công của Tây Vương Mẫu!

Ngay khi vừa ra tay, Tây Vương Mẫu đã thấy hối hận!

Dù sao nàng cũng là đại năng đã trảm nhất thi, Cổ Huyền mới chỉ

có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhỡ đâu đánh chết hắn thì sao?

Nhưng chẳng bao lâu sau Tây Vương Mẫu mới nhận ra sự lo lắng của mình là dư thừa!

Bùm!

Nhục thân Tổ Vu cường hãn của Cổ Huyền trong nháy mắt đã đánh tan đòn tấn công của Tây Vương Mẫu, dư ba khủng bố khiến Tây Vương Mẫu phải lùi lại mấy chục bước mới dừng lại được.

Cổ Huyền thản nhiên thu nắm đấm lại, còn Tây Vương Mẫu thì hoàn toàn chấn kinh!

Sao hắn lại mạnh thế này?

Không phải chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên thôi sao?

Cú va chạm vừa rồi giúp Tây Vương Mẫu nhận thức rõ ràng nhục thân của Cổ Huyền tuyệt đối đạt cấp bậc Chuẩn Thánh!

"Ngươi mạnh lên từ bao giờ vậy?" Tây Vương Mẫu trừng to mắt nhìn Cổ Huyền hỏi.

"Nàng đoán xem?" "Không nói!" Cổ Huyền thấy Tây Vương Mẫu lại có dấu hiệu nổi điên, vội vàng nói: "Vừa rồi bế quan, cũng có chút thu hoạch, chút thu hoạch thôi mà!" Tin ma nó mới tin ấy!

Tây Vương Mẫu đảo mắt trắng dã.

Nhưng thực lực Cổ Huyền mạnh lên cũng là chuyện tốt, ít ra sau này sẽ không còn ai bàn tán rằng nàng cưới một phế vật nữa!

"Đừng tưởng thực lực mạnh lên là có thể làm gì thì làm, ta sẽ không khuất phục ngươi đâu!" Tây Vương Mẫu kiên định nói.

Cổ Huyền bất lực nhìn Tây Vương Mẫu, biết rằng việc thay đổi cái nhìn của nàng về mình không phải là chuyện một sớm một chiều.

“Tùy nàng thôi!

Nhưng chúng ta cũng là đạo lữ do Thiên định mà, cũng không thể cứ đề phòng ta như phòng trộm thế chứ!” Tây Vương Mẫu cúi đầu suy nghĩ một lát: “Chỉ cần chàng không chọc giận ta, ta sẽ không chủ động gây rắc rối!” Ngạch~!

Cổ Huyền hiếm khi bị cứng họng, đen mặt nhìn Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu nhìn thấy vẻ mặt của Cổ Huyền, khóe miệng khẽ nhếch lên, hiếm khi thắng được một ván nha!

“Khụ khụ!

Nương nương, thiếp nghe nói Tây Côn Luân ta là nơi địa linh nhân kiệt, không biết ở đây có gì thần dị không, giới thiệu cho phu quân nghe chút được không?” Hừ!

Tây Vương Mẫu nghe Cổ Huyền khen ngợi liền ngạo kiều hất mặt, nơi này nàng đã dày công kinh doanh bao nhiêu năm, tuy không còn rạng rỡ như hồi mới được Đạo Tổ phong làm người đứng đầu nữ tiên, nhưng cũng là một vùng động thiên phúc địa hiếm có đấy!

“Hôm nay sẽ cho chàng mở mang tầm mắt về đạo trường của ta!” Nói xong, Tây Vương Mẫu liền dẫn Cổ Huyền đi du ngoạn Tây Côn Luân.

“Bàn Đào Thụ kìa!” Cổ Huyền nhìn thấy gốc tiên thiên linh căn cực phẩm danh tiếng lẫy lừng kia, đôi mắt đột nhiên co lại.

Bàn Đào Thụ là một trong mười gốc cực phẩm tiên thiên linh căn, hiện tại chưa bị phân tách, chỉ có một cây mẹ, hiệu dụng của quả bàn đào vô cùng phi phàm, ăn vào có thể gia tăng pháp lực gần một nguyên hội, chẳng kém gì quả Hoàng Trung Lý là bao!

Tây Vương Mẫu đúng là đại năng Hồng Hoang nha, hết cực phẩm tiên thiên linh căn lại đến cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhìn lại mình,

chẳng có gì cả!

Nghĩ mà đau lòng quá đi!

Dưới sự hộ tống của Tây Vương Mẫu, Cổ Huyền đã tham quan hết Tây Côn Luân, sau đó hắn nói với nàng rằng muốn trở về Vu Tộc thăm các huynh trưởng.

"Ừm, chàng cũng ở Tây Côn Luân ba ngàn năm rồi, cũng đến lúc nên về thăm, có cần ta đi cùng không?" Tây Vương Mẫu nhìn Cổ Huyền hỏi.

Ngạch!

Cổ Huyền không ngờ Tây Vương Mẫu lại đề nghị cùng mình về Vu Tộc, hắn cứ tưởng nàng hận các huynh trưởng của mình, ghét bỏ Vu Tộc lắm chứ!

"Nàng đi cùng ta thì đương nhiên là tốt rồi, vậy chúng ta thu dọn hành lý rồi khởi hành thôi!" Tây Vương Mẫu gật đầu, dặn thị nữ chuẩn bị mấy quả bàn đào mang theo làm quà cho các huynh trưởng của Cổ Huyền.

Cổ Huyền không ngờ Tây Vương Mẫu lại chu đáo như vậy, cảm kích nhìn nàng một cái.

Tây Vương Mẫu quay đầu đi, giả vờ như không quan tâm.

Dưới chân núi Côn Luân, một đạo nhân thanh niên mặc tử bào, khí chất bất phàm đang tiến về phía Tây Côn Luân.

Đây chính là người được Đạo Tổ đích thân phong làm đứng đầu nam tiên, chủ nhân của Bồng Lai Tiên Đình - Đông Vương Công!

Ba ngàn năm trước, khi Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu kết Địa Hôn, Đông Vương Công đã nổi trận lôi đình!

Từ sau khi được Đạo Tổ phong làm đứng đầu nam nữ tiên, hắn đã

coi Tây Vương Mẫu là món đồ trong túi mình, không cho ai chạm vào!

Hắn cũng đã nhiều lần bày tỏ tâm ý với nàng!

Nhưng đáng tiếc, tương vương hữu ý, nữ thần vô tâm!

Tây Vương Mẫu chẳng hề có hứng thú với một Đông Vương Công cao ngạo tự phụ như hắn!

Điều này khiến Đông Vương Công vô cùng khổ sở!

Nhưng hắn vẫn tin rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ chinh phục được Tây Vương Mẫu!

Nào ngờ, sự chờ đợi si tình của hắn không đổi lại được chân tâm của nàng, mà nàng lại gả cho Tổ Vu Cổ Huyền!

Nếu thua dưới tay các đại năng khác thì thôi đi, đằng này lại là Cổ Huyền?

Cái tên phế vật đó!

Đông Vương Công hận thấu xương!

Hắn cho rằng Tây Vương Mẫu đang sỉ nhục mình!

Chuyện này không chỉ trở thành trò cười cho cả Hồng Hoang, mà còn khiến hắn trở thành tấm gương xấu cho người khác, bởi vì các vị đại năng đều biết hắn thầm thương trộm nhớ Tây Vương Mẫu!

Hắn cảm thấy mình mất sạch mặt mũi!

Chương 9

Đồ tiện nhân!

Ta sẽ bắt cô phải trả giá đắt!

Đông Vương Công không chỉ hận Tây Vương Mẫu, mà còn hận cả kẻ đã hớt tay trên của mình - Cổ Huyền!

Ba ngàn năm trước, hắn đã sai người canh giữ dưới chân núi Tây Côn Luân, chỉ cần hai người xuống núi là sẽ cho bọn họ biết tay!

Nhưng không ngờ hai người này lại ở lì trên núi suốt bao nhiêu năm không xuống, Đông Vương Công tính tình nóng nảy, hay đố kỵ nên không nhịn nổi nữa, đích thân tìm đến Tây Côn Luân để đòi lại công bằng!

Thật khéo, Tây Vương Mẫu và Cổ Huyền vừa mới từ chân núi Côn Luân đi xuống, đã đụng mặt Đông Vương Công!

Tây Vương Mẫu nhìn thấy Đông Vương Công, đầu tiên là vẻ mặt ngỡ ngàng, sau đó nhận ra kẻ này không có ý tốt, theo bản năng liền chắn trước người bảo vệ Cổ Huyền!

Thấy hành động của Tây Vương Mẫu, sắc mặt Đông Vương Công lúc xanh lúc đen, lạnh giọng nộ quát: "Đồ tiện nhân kia!

Ta đối xử với cô không tốt sao?

Vậy mà cô lại đi câu dẫn với cái thằng phế vật này!

Đồ tiện nhân!

Cô làm vậy có xứng với ta không?" Cổ Huyền nghe tên đạo sĩ trước mặt cứ một câu tiện nhân hai câu tiện nhân mắng nương tử mình, sắc mặt vô cùng khó coi, liền lên tiếng đáp trả: "Này!

Ai đấy, ăn nói cho sạch sẽ chút đi!" Ánh mắt Đông Vương Công nheo lại, hận thầm nói: "Hanh hanh, chắc đây là cái thằng phế vật mà con tiện nhân kia tìm được chứ gì!

Yên tâm, ta sẽ giải quyết ngươi trước, sau đó sẽ hảo hảo trừng trị cô ta sau!" Vãi chưởng!

Cổ Huyền nhướng mày, từ khi sinh ra đến giờ chưa thấy ai ngông cuồng như thế này!

Ngay cả hai con súc sinh lông lá của Yêu Tộc cũng không bằng hắn!

Cổ Huyền liền kéo Tây Vương Mẫu ra sau, chỉ thẳng vào mũi Đông Vương Công: "Ta không cần biết ngươi là ai, sấn lúc lão tử chưa nổi hỏa, mau cút xéo cho ta!" Gân xanh trên trán Đông Vương Công nảy lên bần bật!

Từ sau khi được phong làm đứng đầu nam tiên, chưa có ai dám nói chuyện với hắn như vậy cả!

Trong lòng hắn đã tuyên án tử hình cho Cổ Huyền!

"Tốt, tốt lắm!

Có dũng khí đấy!

Bần đạo cũng muốn lĩnh giáo một chút, xem tu vi của ngươi có xứng với cái dũng khí đó không!" Đông Vương Công âm hiểm nói.

Tây Vương Mẫu nhíu chặt mày, nói với Cổ Huyền: "Cổ Huyền, đừng có khinh cử vọng động, hắn là Đông Vương Công ở Bồng Lai Đông Hải, không phải là người dễ trọc vào đâu, đừng có tùy tiện xảy ra xung đột với hắn!" Ánh mắt Cổ Huyền sáng lên, hóa ra là Đông Vương Công của Tiên Đình sao!

Đúng là một tên ngu ngốc, hèn gì sau này bị hai con tạp mao điểu

kia xử lý!

“Ta không cần biết hắn là ai, mắng tiện nhân là không được!

Hôm nay ta nhất định phải đòi lại công bằng cho nàng mới được!” Khóe miệng Tây Vương Mẫu hơi nhếch lên, lời nói của Cổ Huyền khiến nàng thấy ấm lòng!

Nghĩ đến thực lực của Cổ Huyền chắc cũng không kém Đông Vương Công là bao, cần thiết thì nàng sẽ ra tay giúp đỡ, nên cũng không ngăn cản hai người nữa.

“Đinh!

Kiểm trắc ký chủ bị khiêu khích, mời đưa ra lựa chọn sau đây!” “Lựa chọn một: Phớt lờ sự khiêu khích của Đông Vương Công, quay đầu bỏ đi, phần thưởng là một viên Cửu Chuyển Kim Đan!” “Lựa chọn hai: Lập tức quỳ xuống liếm chân cầu xin Đông Vương Công tha thứ, phần thưởng là một chiếc mũ màu xanh lá!” “Lựa chọn ba: Đời người ngắn ngủi, không phục là chiến, đánh cho Đông Vương Công một trận tơi bời, phần thưởng là dị bảo Hồng Hoang - Thí Thần Thương!” Ngay khi Cổ Huyền chuẩn bị ra tay, giọng nói của hệ thống vang lên.

Nhìn qua các lựa chọn, hả!

Quỳ xuống cầu xin sao?

Hay là lủi thủi bỏ đi?

Mình là người Vu Tộc, không phục là chiến mới là bản tính của mình!

“Hệ thống, tôi chọn phương án ba!” “Đinh!

Ký chủ đã lựa chọn, mời kịp thời hoàn thành!” Cổ Huyền nhìn chằm chằm Đông Vương Công, trong mắt hắn lúc này không chỉ đơn

thuần là sự tranh chấp ý khí nữa rồi!

Mà liên quan đến cả món dị bảo Hồng Hoang - Thí Thần Thương nha!

Với một người đang cực kỳ thiếu linh bảo như hắn, Thí Thần Thương là thứ nhất định phải có!

Cho nên, cứ ngoan ngoãn mà nhận đòn đi!

Ai bảo ngươi lại tự vác mặt đến đây tìm đánh chứ!

Cổ Huyền vận chuyển công pháp truyền thừa của Vu Tộc - Cửu Chuyển Huyền Công!

Nắm chặt nắm đấm rồi đấm thẳng vào mặt Đông Vương Công!

Đông Vương Công không ngờ Cổ Huyền lại ra tay dứt khoát như vậy!

Ra tay trước sao, thế thì càng tốt!

Như vậy hắn có thể danh chính ngôn thuận mà giáo huấn rồi!

Vu Tộc cũng không thể nói gì được, vì chính Cổ Huyền là người động thủ trước mà!

Đông Vương Công không thèm dùng đến Bàn Long Quải Trượng, vì trong mắt hắn một kẻ như Cổ Huyền không đáng để hắn phải coi trọng như vậy!

Hắn tùy tay thi triển một đạo pháp thuật tấn công về phía Cổ Huyền!

Cổ Huyền nhìn thấy vẻ mặt không coi ai ra gì của Đông Vương Công, trong lòng không ngừng cười lạnh, dám coi thường ta sao, vậy thì đừng trách ta ra tay nặng nhé!

Cổ Huyền vận toàn lực, điên cuồng áp sát Đông Vương Công!

Pháp thuật của Đông Vương Công ngay lập tức bị đánh tan, nắm đấm của Cổ Huyền nện thẳng vào mặt hắn.

Đông Vương Công bàng hoàng nhìn nắm đấm của Cổ Huyền, hắn hoàn toàn không ngờ Cổ Huyền lại mạnh đến thế này!

Mình là Chuẩn Thánh đã trảm nhị thi mà!

Sao hắn có thể đánh trúng mình được!

"A!" Tiếng la hét thê thảm vang dội dưới chân núi Côn Luân, Cổ Huyền không cho Đông Vương Công cơ hội phản ứng, nắm đấm như mưa rơi nện liên tiếp lên người hắn!

Đông Vương Công làm sao chịu nổi những đòn đánh từ nhục thân của Tổ Vu, chưa được mấy phát, nhục thân của hắn đã bắt đầu nứt toác!

Đông Vương Công phải nhờ đến pháp bảo bảo vệ nguyên thần mới có thể chạy trốn vào hư không!

Hướng về phía Đông Hải mà chạy mất dạng!

Trước khi đi hắn còn để lại một câu đe dọa: "Cổ Huyền!

Ta thề sẽ giết ngươi!" Dưới chân núi Côn Luân, Cổ Huyền nhìn theo hướng Đông Vương Công chạy trốn mà không đuổi theo diệt sát.

Dẫu sao hiện tại Hồng Quân lão đạo vẫn chưa hợp đạo, giết chết Đông Vương Công lúc này chẳng khác nào công khai vỗ mặt lão, dựa vào tính khí hẹp hòi của đám Thánh nhân kia, chắc chắn sẽ bị tính kế!

Thực lực mới là quan trọng nhất!

Cổ Huyền nắm chặt nắm đấm.

Đạo Tổ tam giảng đã không còn xa, điều này đồng nghĩa với việc thời đại Hồng Hoang Lục Thánh sắp sửa lâm bồn, thời gian để lại cho Cổ Huyền không còn nhiều nữa!

Ở bên cạnh, Tây Vương Mẫu chứng kiến Cổ Huyền chỉ dùng ba đấm hai đá đã đánh nổ nhục thân Đông Vương Công, thâm tâm bị thực lực của hắn trấn hâm sâu sắc! "Xem ra lúc trước khi giao thủ với ta, hắn vẫn chưa dùng toàn lực a!" Tây Vương Mẫu thầm nghĩ.

Cổ Huyền không để ý đến vẻ mặt phức tạp của Tây Vương Mẫu, hắn đem toàn bộ sự chú ý đặt vào phần thưởng hệ thống. "Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn, nhận được dị bảo Hồng Hoang: Thí Thần Thương!" Cổ Huyền hưng phấn cầm lấy Thí Thần Thương, yêu thích không buông tay mà mân mê.

Thí Thần Thương nha!

Đây từng là chứng đạo chí bảo của Ma Tổ La Hầu!

Là hung sát dị bảo của Hồng Hoang, bên trong hàm chứa bốn mươi tám đạo Tiên Thiên cấm chế, uy lực công kích không thua kém gì ba kiện Khai Thiên chí bảo!

Có được Thí Thần Thương, chiến lực của Cổ Huyền sẽ được tăng phúc cực lớn!

Nó cũng bù đắp được khuyết điểm về phương diện Tiên Thiên linh bảo của hắn, từ nay về sau, hắn đã có thể cùng đám đại năng Hồng Hoang một mất một còn rồi! "Ngươi lấy linh bảo từ đâu ra vậy?

Chương 10

Đem từ Vu Tộc ra sao?" Tây Vương Mẫu chớp chớp đôi mắt to, tò mò nhìn Cổ Huyền hỏi.

Sắc mặt Cổ Huyền tức khắc khôi phục bình tĩnh: "À, hả?" Hắn trả lời một cách cực kỳ lấy lệ.

Không thể để người khác biết được sự tồn tại của hệ thống, cho dù là người thân thiết nhất cũng không được! "Xem ra sau này khi nhận phần thưởng phải cẩn thận một chút rồi!" Cổ Huyền trầm tư. "Hừ!" Tây Vương Mẫu bĩu môi, nhìn ra thái độ lấy lệ của Cổ Huyền, trong lòng có chút không vui.

Cổ Huyền không quan tâm đến cảm xúc nhỏ nhen của Tây Vương Mẫu, phụ nữ mà, không thể cứ mãi chiều chuộng được! ...

Tại chân núi Bất Chu, Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu sóng vai mà đứng.

Cổ Huyền ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Cổ Điện trên núi Bất Chu, lúc vừa mới hóa hình hắn mới chỉ là tu sĩ Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, giờ quay lại đã là đại năng Hỗn Nguyên Kim Tiên rồi!

Trong nhất thời hắn không khỏi cảm thán! "Đi thôi, chúng ta vào Bàn Cổ Điện!" Cổ Huyền nói với Tây Vương Mẫu.

Trong Bàn Cổ Điện, Đế Giang đang xử lý sự vụ của Vu Tộc.

Từ sau khi Vu Tộc phát triển lớn mạnh, Thập Nhị Tổ Vu đều tự mình kiến lập bộ lạc, bình thường không có việc gì họ sẽ ở lại trong bộ lạc của mình, chỉ khi có đại sự thì mấy huynh đệ mới tụ tập lại một chỗ! "Đại ca, ta về rồi!" Giọng nói của Cổ Huyền vang lên ngoài điện.

Ánh mắt Đế Giang khựng lại, mạnh mẽ đứng dậy ra ngoài điện. "Tiểu đệ, đệ đã về!" Đế Giang kìm nén tâm tình kích động nói.

Nhìn thấy đại ca, Cổ Huyền cảm thấy lòng mình bình yên đến lạ, có một cảm giác như đứa con đi xa trở về nhà. "Người đâu, mau đi thỉnh mười một vị thủ lĩnh Tổ Vu tới đây, nói Thập Tam Tổ Vu của Vu Tộc ta đã về!" "Tuân lệnh Đại tộc trưởng!" Một vị Vu binh đáp lời.

Rất nhanh, các Tổ Vu đã tề tựu trong Bàn Cổ Điện. "Tiểu đệ đâu?

Tiểu đệ của ta đâu?" Chúc Dung oang oang cái mồm gọi lớn. "Không tệ không tệ, ra ngoài một chuyến mà thân hình đã rắn chắc hơn không ít, không còn vẻ hư phù như trước kia nữa!" Cộng Công vỗ vai Cổ Huyền nói. "Tiểu đệ, ở bên ngoài sống tốt chứ?

Không bị ai bắt nạt đấy chứ?" Hậu Thổ ôn nhu xoa đầu Cổ Huyền hỏi.

Tây Vương Mẫu đứng bên cạnh không có cảm giác tồn tại, nghe vậy sắc mặt đen lại.

Chậc, đây là đang chê mình bạc đãi đệ đệ hắn sao!

Cổ Huyền vừa trò chuyện với các ca ca tỷ tỷ, vừa lặng lẽ nắm lấy bàn tay nhỏ của Tây Vương Mẫu để an ủi.

Quả nhiên, Tây Vương Mẫu đã yên tĩnh lại, đôi má ửng hồng, cúi đầu giả vờ làm đà điểu!

Hậu Thổ thấy cảnh Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu chung sống hòa hợp, vui mừng mỉm cười, nhìn Cổ Huyền mà có cảm giác như "tiểu đệ nhà ta mới lớn".

Cổ Huyền kể cho các Tổ Vu nghe về kinh nghiệm trong những năm qua. "Ngươi đánh nổ nhục thân của Đông Vương Công ở đảo Bồng Lai vùng Đông Hải?" Chúc Cửu Âm trừng lớn hai mắt nhìn Cổ

Huyền hỏi. "Hả, thật sao?" "Tiểu đệ, đừng đùa giỡn nữa, tên Đông Vương Công kia tuy không ra gì nhưng dẫu sao cũng là Chuẩn Thánh trảm nhị thi đó nha!" Xa Bỉ Thi chưa nói hết câu vì thực sự không dám tin tiểu đệ vốn có tiên thiên khiếm khuyết lại trưởng thành đến mức này. "Là thật, ta có thể làm chứng!" Tây Vương Mẫu nghiêm túc nhìn các vị Tổ Vu trả lời, không biết vì sao nàng không muốn thấy người khác nghi ngờ thực lực của Cổ Huyền!

Thập Nhị Tổ Vu kinh ngạc đến há hốc mồm.

Hồi lâu sau, các Tổ Vu mới hồi thần.

Đế Giang cười khổ nói: "Xem ra ta đối với tiểu đệ quan tâm chưa đủ rồi, đệ đã trưởng thành thật rồi!" Đế Giang nghiêm túc nhìn Cổ Huyền hỏi: "Tiểu đệ, đệ đã khôi phục Tổ Vu chi thân chưa?" Các Tổ Vu khác cũng đầy vẻ mong đợi nhìn Cổ Huyền.

Cổ Huyền quét mắt nhìn các Tổ Vu một lượt: "Vâng, ta đã khôi phục bản nguyên, giờ đây đã triệt để thức tỉnh Tổ Vu chi thể rồi!" Đế Giang buông lỏng tâm trạng: "Lời nói vô bằng, để đại ca thử qua tu vi của đệ xem sao!" "Được!" Đế Giang ra hiệu cho Chúc Dung, kẻ hiếu chiến Chúc Dung lập tức đứng dậy, ma quyền sát chưởng chuẩn bị đại chiến một trận! "Tiểu đệ, ca ca bồi đệ so tài chút nhé, nhưng ta nói trước, ta ra tay không biết nặng nhẹ đâu, phải cẩn thận đó!" Cổ Huyền khẽ cười, hiểu rõ thực lực của bản thân nên chẳng hề để tâm đến lời cảnh báo của Chúc Dung! "Nếu dám làm tiểu đệ bị thương, ta sẽ không để yên cho huynh đâu!" Hậu Thổ nhe răng múa vuốt với Chúc Dung.

Chúc Dung nhìn sang Đế Giang, Đế Giang trầm ngâm một lúc: "Chỉ điểm là chính!" "Biết rồi!" Chúc Dung như thể mất hết sức lực, không được đánh tận hứng thì đánh đấm cái gì nữa!

Trên một ngọn đồi nhỏ ngoài Bàn Cổ Điện, Cổ Huyền và Chúc

Dung đứng đối diện nhau. "Tiểu đệ, cẩn thận nhé!" Chúc Dung vận đủ khí lực, sau đó lại thu về ba phần, lao về phía Cổ Huyền.

Cổ Huyền thong dong ứng đối, kiến chiêu phá chiêu.

Hai người càng đánh động tác càng nhanh, Chúc Dung đã dùng hết toàn lực, không còn giữ lại thực lực nữa, nhưng Cổ Huyền vẫn tỏ ra dư dả!

Trong lòng Chúc Dung kinh ngạc cực độ!

Bên ngoài Bàn Cổ Điện, núi Bất Chu.

Thập Nhị Tổ Vu trừng lớn mắt nhìn Cổ Huyền, không ngờ thực lực của hắn lại tinh tiến đến mức độ này! "Chúc Dung huynh trưởng, có muốn tiếp tục không?" Cổ Huyền khóe miệng mỉm cười nhìn Chúc Dung hỏi. "Không đánh nữa, không đánh nữa!" Chúc Dung cười khổ xua tay, hắn là kẻ hiếu chiến chứ không phải kẻ thích bị ngược!

Cổ Huyền lại chưa thấy tận hứng, từ khi nhận được tân thủ lễ bao đại lễ, trở thành Hỗn Nguyên Kim Tiên đến nay, hắn chưa từng được đại chiến một trận sảng khoái nào, thủy chung vẫn không biết giới hạn của mình nằm ở đâu. "Đinh!

Kiểm trắc ký chủ đang đại chiến với Tổ Vu Chúc Dung, hiện phát bố các lựa chọn sau!" "Lựa chọn một: Lập tức dừng tay, sau này không biểu lộ thực lực, âm thầm phát triển!

Thưởng cho ký chủ một viên Sinh Sinh Tạo Hóa Đan!" "Lựa chọn hai: Huynh đệ thân thiết cũng phải tính toán rõ ràng!

Lao lên đánh cho Chúc Dung nằm rạp xuống!

Đánh cho hắn có bóng ma tâm lý luôn!

Thưởng cho ký chủ một món sáp đao thần khí!" "Lựa chọn ba: Triển lộ toàn bộ thực lực, đại chiến Thập Nhị Tổ Vu!

Ký chủ khiêu chiến cả mười hai Tổ Vu, thưởng cho đơn nhân bản Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Cổ Huyền đen mặt nhìn các lựa chọn của hệ thống, lão tử có quyền chọn sao?

Sáp đao thần khí?

Sinh Sinh Tạo Hóa Đan?

Đùa sao? "Ta chọn ba!" "Lựa chọn đã xác nhận, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ!" Gương mặt Cổ Huyền có chút hưng phấn!

Thập Nhị Tổ Vu tuy rằng đánh lẻ không phải đối thủ của hắn, nhưng nếu liên thủ lại thì chắc là đủ để kiểm chứng thực lực rồi!

Nghe xem!

Đây có phải là tiếng người không?

Thập Nhị Tổ Vu đường đường là nhục thân Chuẩn Thánh hậu kỳ, vậy mà bị Cổ Huyền đem ra làm vật kiểm chứng thực lực! "Các vị huynh trưởng!

Hiện tại ta vẫn chưa phát huy hết toàn bộ thực lực, không biết các vị huynh trưởng có thể cùng lên, bồi ta đánh vài chiêu không?" Cổ Huyền đầy vẻ mong chờ nhìn các Tổ Vu nói.

Các Tổ Vu ngơ ngác nhìn Cổ Huyền, không ngờ tiểu đệ lại đưa ra yêu cầu như vậy!

Không phải là bay bổng quá rồi chứ?

Đánh bại được Chúc Dung liền cảm thấy vô địch rồi sao?

Tâm thái này không phải là chuyện tốt!

Các Tổ Vu nhíu mày nhìn Cổ Huyền, vẻ mặt đầy lo lắng.

Tây Vương Mẫu đen mặt chỉ vào Cổ Huyền nói: "Hồ nháo!

Không được!

Chương 11

Mau xin lỗi các vị huynh trưởng đi!" Tây Vương Mẫu xấu hổ cực kỳ!

Nguyên bản nhìn thấy phu quân nhà mình nhẹ nhàng chiến thắng Chúc Dung, trong lòng nàng không nói hết được sự vui mừng và tự hào!

Nhưng thế này chẳng phải quá ngông cuồng rồi sao?

Muốn lấy sức một mình đại chiến Thập Nhị Tổ Vu?

Ai cho hắn dũng khí đó!

Ngay cả Hậu Thổ vốn luôn bao che cũng mở lời: "Tiểu đệ!

Mau, không được nói năng lung tung!" Cổ Huyền nhìn mọi người đang nghi ngờ thực lực của mình, khẽ cười, không giải thích nhiều.

Chỉ thấy Cổ Huyền vận chuyển toàn bộ thực lực nhục thân và nguyên thần, tế ra Lực chi pháp tắc, tay cầm Thí Thần Thương, uy áp ép về phía Thập Nhị Tổ Vu, chiến ý kinh thiên!

Thập Nhị Tổ Vu nhìn nhau, bất đắc dĩ cười cười, không coi lời khiêu khích của Cổ Huyền là thật. "Coi như bồi tiểu đệ luyện tay một chút vậy, cũng để đệ ấy biết thực lực thực sự là thế nào!" Đế Giang mở lời.

Những Tổ Vu còn lại tự nhiên không ai phản đối!

Các Tổ Vu vây quanh Cổ Huyền thành một vòng tròn, lần lượt điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị chiến đấu! "Tiểu đệ, phải cẩn thận đó, đám Vu tộc chúng ta đều là những kẻ thô kệch, ra tay không biết nặng nhẹ đâu, lát nữa bị đánh đau thì đừng có kêu khóc đấy nha!" Xa Bỉ Thi cười nói.

Các Tổ Vu thương lượng quyết định bồi Cổ Huyền đánh một trận, nhưng cũng phải để cho tiểu đệ nhà mình một bài học, tránh để hắn nảy sinh tính cách cuồng vọng tự đại, rước họa vào thân!

Hậu Thổ âm thầm ra hiệu bằng mắt cho Cổ Huyền, nàng là người thân cận nhất với hắn, không muốn thấy đệ đệ bị thương, ý bảo lát nữa nếu Cổ Huyền không địch lại thì hãy tìm đường mà chạy!

Cổ Huyền nhìn biểu hiện của các huynh trưởng, trong lòng cảm thấy ấm áp! "Huynh trưởng, bớt lời vô ích!

Ra chiêu đi!" Cổ Huyền hai tay nắm chặt Thí Thần Thương, chắn ngang trước người, tạo thế chiến đấu! "Chiến!" Đế Giang ra lệnh một tiếng, Thập Nhị Tổ Vu lần lượt xông lên!

Oành!

Uy thế khủng bố bộc phát!

Dư ba trận chiến phá hủy xung quanh đến mức tan hoang!

Lúc đầu Thập Nhị Tổ Vu nghĩ rằng thực lực của Cổ Huyền chỉ mạnh hơn Chúc Dung một chút, cho nên khi ra tay đều giữ lại thực lực!

Nào ngờ thực lực của Cổ Huyền lại cường hoành đến vậy!

Độc chiến Thập Nhị Tổ Vu mà không hề rơi vào thế hạ phong!

Các Tổ Vu dần dần bung tỏa thực lực, càng đánh càng hăng!

Cổ Huyền không hề sợ hãi, đến bao nhiêu nhận bấy nhiêu!

Hai bên ác chiến ba ngày ba đêm! "Không ngờ thực lực của tiểu đệ lại cường hãn đến mức này!" Ánh mắt Đế Giang lóe sáng, trong lòng không hề vì thực lực của đệ đệ vượt qua mình mà tức giận, ngược lại còn cảm thấy vô cùng vui mừng và tự hào!

Sau một đợt va chạm kịch liệt khác, các Tổ Vu dừng tay. "Ha ha!

Tiểu đệ!

Không tệ không tệ!

Vô cùng không tệ!" Chúc Dung gạt bỏ vẻ uể oải lúc bị Cổ Huyền đánh bại ban nãy, hưng phấn mở lời. "Hừ!

Sau này Vu Tộc ta cũng có một vị đại thần thông giả tu vi kinh thiên động địa rồi!

So với con chim tạp mao suốt ngày rêu rao là Chuẩn Thánh đệ nhất nhân kia thì mạnh hơn nhiều!" Cộng Công lên tiếng.

Các Tổ Vu vô cùng hài lòng với thực lực của Cổ Huyền!

Cổ Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hắn đã triển lộ ra tám phần thực lực rồi!

Quả thực là có cảm giác đại chiến sảng khoái!

Chỉ là vẫn chưa đánh bại được Thập Nhị Tổ Vu, hệ thống sao chưa có động tĩnh gì nhỉ? "Đinh!

Đánh bại Bàn Cổ chân thân do Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Thập Nhị Tổ Vu hóa thành mới có thể hoàn thành nhiệm vụ!" Ta đi chết đây!

Hệ thống, ngươi chê ta sống quá thọ rồi sao?

Là một Tổ Vu, không ai hiểu rõ uy lực của Đô Thiên Thần Sát Đại Trận hơn hắn!

Đó là trận pháp có thể trực diện đối kháng với Thánh nhân a!

Cho dù có Lực chi pháp tắc hộ thân, không chết cũng phải tàn phế nha!

Trận pháp Đô Thiên Thần Sát đó một khi thi triển thì không dễ khống chế uy lực, thật sự có khả năng mất mạng như chơi! "Nếu đã

tranh thiên mệnh, sao có thể sợ đầu sợ đuôi?" Tiếng thông báo của hệ thống vang lên!

Cổ Huyền toàn thân chấn động, đúng vậy!

Muốn thay đổi vận mệnh của Vu Tộc, những việc sau này còn khó khăn hơn cả việc đối mặt với Đô Thiên Thần Sát nhiều!

Đại trượng phu đứng giữa trời đất, sao có thể rút tay rút chân!

Chiến!

Máu trong người Cổ Huyền sôi trào, tinh huyết Bàn Cổ trong xương tủy cuồn cuộn như muốn sống dậy! "Các vị huynh trưởng, thỉnh liên thủ bố trí Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, để đệ được kiến thức một phen!" Cổ Huyền giơ cao Thí Thần Thương, đại hét một tiếng.

Các Tổ Vu đại kinh thất sắc. "Đệ chắc chứ?" Đế Giang nghiêm túc hỏi.

Cổ Huyền nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt Đế Giang, trọng trọng gật đầu. "Tốt!

Bố trận, toàn lực xuất thủ!" Đế Giang phẩy tay ra lệnh. "Huynh trưởng!" Trong mắt Hậu Thổ tràn đầy vẻ sợ hãi. "Hãy tin tưởng đệ ấy!" Chỉ một lát sau, các Tổ Vu đã bố trí xong trận pháp, uy áp khủng bố ập về phía Cổ Huyền!

Uy thế thông thiên triệt địa bộc phát, Thập Nhị Tổ Vu câu thông tinh huyết và sát khí của bản thân, ngưng tụ ra một hư ảnh đại thần mang theo uy năng vô thượng — Bàn Cổ Đại Thần!

Cổ Huyền tuy là hậu duệ Bàn Cổ, nhưng đây là lần đầu tiên cảm nhận được sự khủng bố của Bàn Cổ Đại Thần ở cự ly gần!

Quá mạnh!

Chỉ một hư ảnh thôi đã ép hắn không thở nổi!

Có thể tưởng tượng tu vi của Bàn Cổ Đại Thần năm đó cường hãn đến nhường nào!

Tuy nhiên Cổ Huyền không hề nản chí!

Tâm thái thay đổi, lúc này cầu đạo chi tâm kiên định, hắn tin rằng có một ngày mình sẽ theo kịp bước chân của Bàn Cổ Đại Thần!

Cổ Huyền hét lớn một tiếng, đem tất cả Lực chi pháp tắc gia trì vào Thí Thần Thương!

Mũi thương mạnh mẽ đâm về phía trước!

Chủ động phát động tấn công đối với Bàn Cổ chân thân! "Tiểu đệ, lưu tâm cẩn thận nha!" Đế Giang nhắc nhở một tiếng.

Thập Nhị Tổ Vu đối diện với đòn tấn công mạnh mẽ của Cổ Huyền vẫn không đổi sắc mặt, thao túng Bàn Cổ chân thân hung hăng ép xuống!

Chương 12

Chỉ thấy Bàn Cổ chân thân tay cầm cự phủ hư ảnh, nhanh chóng lao về phía Cổ Huyền!

Tây Vương Mẫu đứng ngoài Bàn Cổ Điện, vận chuyển toàn bộ pháp lực linh bảo để kháng cự dư ba trận chiến!

Nhìn thấy cảnh ngộ của Cổ Huyền, nàng lo lắng hét lên: "Phu quân!

Nhận thua đi!

Thua trước Bàn Cổ Đại Thần không có gì mất mặt cả!" Tây Vương Mẫu thực sự cuống cuồng rồi!

Nàng không muốn nhìn thấy Cổ Huyền bị trọng thương!

Cổ Huyền không để ý đến tiếng kêu của Tây Vương Mẫu!

Toàn lực ứng chiến với Bàn Cổ chân thân!

Bùm!

Thí Thần Thương va chạm với Khai Thiên cự phủ hư ảnh!

Cùng một loại pháp tắc, cùng một loại huyết mạch, Bàn Cổ hư ảnh và Cổ Huyền va chạm kịch liệt!

Sau ba nhịp thở, nhục thân Cổ Huyền bắt đầu băng hoại!

Nguyên thần bị ép chặt cũng chịu trọng thương!

Nhưng Cổ Huyền không thu thủ, hắn biết bước đi này không đơn thuần chỉ để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống!

Quan trọng hơn, trận chiến này liên quan đến việc tu luyện đạo tâm sau này của hắn!

Vượt qua được, tiền đồ sẽ thông thoáng không gì cản nổi!

Không vượt qua được, tu hành nghìn vạn nguyên hội sau này cũng khó mà tiến thêm bước nào!

Á!

Cổ Huyền điên cuồng xuất ra pháp lực pháp tắc!

Hắn không cam tâm bị một đạo hư ảnh trấn áp!

Khi hai bên đang giằng co, Bàn Cổ Điện dưới sự kích thích của đại chiến giữa hai bên bỗng xảy ra dị động!

Chỉ thấy một luồng bạch quang từ trong điện bay vào cơ thể Cổ Huyền!

Cổ Huyền đang trọng thương lập tức bừng dậy sinh cơ!

Một lần nữa vận chuyển toàn bộ thực lực, hướng về phía Bàn Cổ hư ảnh đâm mạnh một nhát!

Cuối cùng, hai bên không còn chống đỡ được nữa, Bàn Cổ hư ảnh vỡ tan, Thập Nhị Tổ Vu đồng loạt thổ huyết, bay ngược ra ngoài!

Cổ Huyền cũng không khá hơn, nhục thân cường hãn vỡ vụn, nguyên thần trọng sang!

Cả người áo trắng nhuốm máu, cầm Thí Thần Thương gượng gạo chống đỡ để không ngã xuống!

Tây Vương Mẫu xót xa lao tới, nhìn Cổ Huyền thê thảm, nàng rơi hai hàng lệ nóng! "Tại sao?

Tại sao phải hành hạ mình thành ra thế này!" Tây Vương Mẫu hai tay bưng lấy khuôn mặt Cổ Huyền hỏi.

Cổ Huyền khó khăn mở mắt nhìn Tây Vương Mẫu một cái, nặn ra một nụ cười khó coi, nói với nàng: "Đừng quản ta, mau đi xem các

huynh trưởng của ta thế nào rồi!" Tây Vương Mẫu không chịu rời đi, bị Cổ Huyền dùng đôi tay run rẩy đẩy ra. "Mau đi đi!" Cổ Huyền đỏ bừng mặt, thổ ra một ngụm máu!

Tây Vương Mẫu sợ hãi quá chừng!

Lau đi vết máu trên khóe miệng Cổ Huyền, nàng quay người đi tìm các vị Tổ Vu! "Đinh!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành lựa chọn, thưởng đơn nhân bản Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" "Đinh!

Ký chủ chiến hòa với Bàn Cổ chân thân, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, thưởng một phần Bàn Cổ Ngọc Tủy!" Cổ Huyền mệt lả nằm bệt xuống đất, nhấn nhận phần thưởng xong liền nhắm mắt lại, ngất đi! ...

Đại chiến kinh thiên động địa ở núi Bất Chu đã kinh động không ít đại năng giả quan tâm!

Trong cung Tam Thanh núi Côn Luân.

Mặc dù lúc Vu Yêu sơ chiến đã được kiến thức một lần, nhưng Tam Thanh vẫn bị uy lực của Bàn Cổ chân thân trấn hâm sâu sắc!

Trong mắt Lão Tử mang theo vài phần kinh sợ, nhìn về phía Vu Tộc với ánh mắt âm trầm bất định! "Hừ!

Một lũ mãng phu không biết thiên đạo, cũng xứng sở hữu trận pháp như vậy!" Nguyên Thủy vẻ mặt đầy đố kỵ nói.

Thông Thiên thì ánh mắt rạng rỡ, chiến ý trong lòng sôi trào!

Yêu Hoàng Cung.

Là hai vị Yêu Hoàng đầu tiên được lĩnh giáo thực lực của Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cả hai đều mang vẻ mặt hận thù nhìn về phía núi Bất Chu! "Đại ca, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tham ngộ

đến đâu rồi?" Đông Hoàng Thái Nhất cấp thiết hỏi. "Sắp rồi!

Sắp sửa tham ngộ viên mãn rồi!

Lúc đó sẽ là ngày tàn của lũ mãng phu kia!" Trong mắt Đế Tuấn tràn ngập sát ý lạnh lẽo!

Cung Nguyệt Quế trên Thái Âm Tinh.

Hi Hòa và Thường Hi kinh hãi nhìn cảnh Cổ Huyền chiến đấu với Bàn Cổ chân thân, giản trực không dám tin đây là vị Tổ Vu phế vật tiên thiên bất túc mà Hồng Hoang vẫn đồn đại! "Tỷ tỷ, tên Cổ Huyền đó rốt cuộc là thế nào a?

Chẳng phải lời đồn nói hắn là một phế vật bản nguyên bất túc sao?" Thường Hi hoảng hốt nhìn Hi Hòa hỏi.

Ta làm sao mà biết được!

Hi Hòa bực bội đảo mắt, ngón tay day day huyệt thái dương.

Cổ Huyền trưởng thành quá nhanh, khiến Hi Hòa cảm thấy vô cùng khó tin!

Cũng khiến nàng không kịp trở tay!

Có chút hoảng hốt rồi!

Vốn đã chuẩn bị đồng ý lời cầu thân của Đế Tuấn!

Bị Cổ Huyền làm loạn thế này nàng lại do dự rồi!

Đảo Bồng Lai vùng Đông Hải.

Đông Vương Công đá văng cái bàn trước mặt, điên cuồng đập phá đồ đạc trong điện!

Đám Bồng Lai tán tiên bên dưới đều cúi đầu không dám lên tiếng. "Nhớ kỹ, sau này Cổ Huyền là kẻ thù không đội trời chung với bần đạo!

Có một ngày, ta nhất định phải khiến hắn tan xương nát thịt!" Đông Vương Công rống lên như phát điên.

Đám Bồng Lai tán tiên bên dưới miệng thì ứng phó, nhưng trong lòng lại khinh thường không thôi!

Kẻ thù của ngài nhiều quá rồi!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Thập Nhị Tổ Vu, Bàn Cổ Tam Thanh, giờ lại thêm một Cổ Huyền nữa?

Đế Quân, chúng ta có thể bình thường một chút được không?

Ngài tưởng mình là Hồng Quân Đạo Tổ chắc!

Các tán tiên thầm khinh bỉ. ...

Chương 13

Ngàn năm sau.

Trong bộ lạc Hậu Thổ núi Bất Chu, tại cung điện của Hậu Thổ.

Cổ Huyền từ từ mở mắt, cuối cùng cũng tỉnh lại! "Tỉnh rồi!" Tây Vương Mẫu nắm tay Cổ Huyền, kích động nói.

Cổ Huyền mỉm cười với Tây Vương Mẫu: "Nàng luôn túc trực bên ta sao?" Tây Vương Mẫu thẹn thùng cúi cái đầu nhỏ xuống.

Khóe miệng Cổ Huyền nhếch lên, gượng dậy ngồi lên.

Tây Vương Mẫu vội vàng đỡ hắn ngồi dậy. "Các huynh trưởng của ta vẫn tốt chứ?" Cổ Huyền nắm lấy tay Tây Vương Mẫu hỏi. "Họ chỉ chịu chút thương nhẹ, điều dưỡng vài năm là khôi phục rồi!" Tây Vương Mẫu nói.

Cổ Huyền nghe vậy thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu đệ, cuối cùng đệ cũng tỉnh rồi!" Hậu Thổ kích động tiến lên, kiểm tra thương thế của Cổ Huyền. "Tỷ tỷ, để tỷ phải lo lắng rồi!" Cổ Huyền áy náy nhìn Hậu Thổ nói.

Hậu Thổ không để ý đến lời Cổ Huyền, nàng nghiêm túc kiểm tra thương thế cho hắn. "Khôi phục không tệ!" Hậu Thổ vui mừng mỉm cười, sau đó nghiêm túc nhìn Cổ Huyền nói: "Tiểu đệ, sau này không được nhậm tính như vậy nữa!

Giao thủ với người khác chỉ nên điểm tới là dừng thôi, thực sự không ổn thì chạy!

Đừng có sính cường!" Cổ Huyền cười cười không đáp lời.

Nhưng Vu Tộc vốn sinh ra để chiến đấu!

Không đánh nhau không chiến đấu, thấy cường địch là chạy, suốt ngày ru rú ở nhà âm thầm phát triển, đó còn là Vu Tộc sao? "Tỷ tỷ, nhắn với các huynh trưởng một tiếng, đệ không sao rồi, đừng để mọi người phải vướng bận!" "Được!" Cổ Huyền trò chuyện với Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu một lúc nữa, rồi lấy danh nghĩa bế quan dưỡng thương để mời hai người ra ngoài.

Cổ Huyền ngồi xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn do Tây Vương Mẫu cung cấp, vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công bắt đầu liệu thương.

Cổ Huyền vừa liệu thương vừa chỉnh lý những gì thu hoạch được sau đại chiến, hắn không thể không nghĩ tới, lúc đó rõ ràng đã không chống đỡ nổi, tại sao sau đó lại bừng dậy sinh cơ?

Luồng bạch quang tiến vào cơ thể ta rốt cuộc là cái gì?

Có thể khai phá tiềm năng của ta, lực địch Bàn Cổ chân thân, chắc chắn không phải vật tầm thường!

Chẳng lẽ có Thánh nhân nhúng tay vào!!

Cổ Huyền thầm kinh hãi.

Nhưng rồi lại cảm thấy không mấy khả năng, một trận tỷ thí trong nội bộ Vu Tộc thôi, sao có thể thu hút được sự chú ý của vị Thánh nhân cao ngạo kia chứ?

Phải biết rằng, những vị Thiên Địa Thánh nhân đó nếu không có lợi lộc thì sẽ không dễ dàng ra tay đâu!

Hiện tại giữa trời đất cũng chỉ có một vị Thánh nhân là Đạo Tổ Hồng Quân, lão cần Vu Tộc và Yêu Tộc quyết chiến để thúc đẩy Lượng kiếp phát triển, để các Thánh nhân quy vị kia mà!

Không thể nào bây giờ ra tay tính kế Vu Tộc được!

Nghĩ mãi cũng không rõ nguồn gốc của luồng bạch quang đó.

Thôi bỏ đi!

Dù sao cũng có lợi không có hại, cứ để vậy đi!

Cổ Huyền trầm tư.

Sau đó, khi thương thế đã triệt để ổn định, Cổ Huyền lấy ra Bàn Cổ Ngọc Tủy mà hệ thống ban thưởng!

Bàn Cổ Ngọc Tủy nha!

Cổ Huyền kinh hỉ nhìn chất lỏng chứa trong bình ngọc trước mắt.

Đây chính là một trong những thứ quý giá nhất còn sót lại sau khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên, hiệu dụng của nó không kém gì tinh huyết Bàn Cổ, thậm chí còn có phần hơn!

Phù!

Cổ Huyền thở ra một ngụm trọc khí, dưới sự quán thâu của hệ thống, hắn tiếp nhận toàn bộ Bàn Cổ Ngọc Tủy!

Nhục thân băng liệt của Cổ Huyền dưới sự gột rửa của Bàn Cổ Ngọc Tủy đang từng chút một phục nguyên!

Căn nguyên tư chất lại tiến thêm một bước!

Vốn dĩ dung hợp tinh huyết Bàn Cổ và đại địa trọc khí để hóa thân Tổ Vu, sau khi dung hợp tâm đầu huyết của Bàn Cổ thì căn nguyên tư chất đã vượt qua đỉnh cấp Tiên Thiên thần thai, đạt đến cấp độ sơ cấp Hỗn Độn ma thần!

Sau khi có được nguyên thần Bàn Cổ, bóc tách đại địa trọc khí, sản sinh ra nguyên thần, căn nguyên đã lột xác thành trung cấp Hỗn Độn ma thần!

Sau khi hấp thu Bàn Cổ Ngọc Tủy, căn nguyên tư chất đã vô hạn

tiếp cận với cao cấp Hỗn Độn ma thần rồi!

Trong Hồng Hoang, luận về căn nguyên tư chất, không ai có thể bì kịp, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không xong!

Mặc dù căn nguyên tư chất của Cổ Huyền giúp thực lực thăng tiến vô cùng nhanh chóng, nhưng hắn lại không dám dừng nghỉ một khắc nào!

Dẫu sao hắn đi theo con đường tu hành của Hỗn Độn ma thần, chuyên tu lực lượng pháp tắc, dùng pháp tắc chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không làm Thánh nhân, chỉ làm Hỗn Nguyên, từ đó tiêu dao giữa trời đất!

Nhưng có thể khẳng định, Thiên Đạo và Hồng Quân tuyệt đối không cho phép Hồng Hoang xuất hiện loại tu sĩ Hỗn Nguyên không thể kiểm soát như vậy!

Do đó, bắt buộc phải chứng đạo trong thời gian ngắn sau khi Đạo Tổ hợp đạo!

Có như vậy mới có tư bản để tranh giành với Thiên Đạo Thánh nhân!

Vu Yêu Lượng Kiếp, Vu Tộc là một trong những nhân vật chính, muốn tranh thiên mệnh thì bắt buộc phải nhanh chóng chứng đạo!

Nếu không sẽ bị Lục Thánh tính kế, vong tộc diệt chủng!

Cho nên, Cổ Huyền từ khi xuất thế đến nay luôn có một cảm giác khẩn bách, như thể đang chạy đua với thời gian vậy!

May mà có hệ thống, nếu không ta tuyệt vọng rồi!

Cổ Huyền thầm nghĩ.

Cổ Huyền bế quan suốt ngàn năm thời gian.

Cuối cùng cũng luyện hóa toàn bộ Bàn Cổ Ngọc Tủy, lúc này nhục

thân của hắn ôn nhuận như ngọc, trắng khiết không tì vết!

Toàn thân khí thế thu liễm, nhìn từ bên ngoài dường như không thấy bất kỳ tu vi nào!

Sau khi nguyên thần được tu phục, hắn phá hậu nhi lập, tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, nhục thân đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ!

Quan trọng nhất, khi đối chiến với Bàn Cổ chân thân, giữa lằn ranh sinh tử, hắn lại lĩnh ngộ được thêm một thành Lực chi pháp tắc, tổng cộng đã lĩnh ngộ được tám thành Lực chi pháp tắc!

Nhưng lực lượng pháp tắc về sau càng khó lĩnh ngộ hơn!

Mọi người đều biết, lực lượng pháp tắc càng về sau càng khó lĩnh ngộ, ước chừng nếu muốn lĩnh ngộ hết thì phải mất hàng vạn nguyên hội mới có thể viên mãn!

Đến lúc đó thì rau héo cũng đã úa rồi!

Nhưng với thực lực hiện tại của Cổ Huyền, hắn thực sự xứng đáng với danh hiệu đệ nhất nhân dưới Thánh nhân rồi!

Vốn dĩ thực lực của Hỗn Nguyên Kim Tiên phải cao hơn Thiên Đạo Chuẩn Thánh một tiểu cảnh giới!

Dẫu sao một bên là cảm ngộ Đại Đạo pháp tắc, một bên là vận dụng Thiên Đạo pháp tắc, hai cái tự nhiên không thể vơ đũa cả nắm được!

Cổ Huyền không chỉ có thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên, lại còn có đại đạo tam thiên chi thủ, tám thành Lực chi pháp tắc lĩnh ngộ, tay cầm hung sát dị bảo Thí Thần Thương, nếu còn có Thiên Đạo Chuẩn Thánh nào đánh bại được hắn thì mới là lạ!

Trong lòng Cổ Huyền tràn đầy tự tin, rốt cuộc cũng đã dẫn trước

đám Tiên Thiên đại năng một bước rồi!

Đúng lúc Cổ Huyền vừa mới hấp thu xong Bàn Cổ Ngọc Tủy, chuẩn bị lấy Chu Thiên Thần Sát Đại Trận ra tham ngộ một phen, thì một giọng nói vang lên, tiếng tựa hồng chung, hoàng hoàng thiên uy bất khả xâm phạm, khiến người ta nảy sinh lòng kính sợ! "Kỳ hạn tam giảng sắp tới!

Tử Tiêu Cung lại mở!

Những ai hữu duyên trong Hồng Hoang đều có thể đến nghe đạo!" Giọng nói của Thiên Đạo Thánh nhân, Đạo Tổ Hồng Quân xuyên thấu đại lục Hồng Hoang!

Cổ Huyền mạnh mẽ đứng dậy, ánh mắt bắn ra tinh quang!

Cuối cùng cũng tới kỳ tam giảng của Đạo Tổ rồi sao!

Chương 14

Cổ Huyền cảm thán một tiếng! "Phu quân!" Tây Vương Mẫu trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Cổ Huyền, nhiều năm chung sống bầu bạn khiến hai người ngày càng thân thiết, Tây Vương Mẫu cũng không rõ đối với Cổ Huyền rốt cuộc là ái hay hận nữa!

Cổ Huyền sủng nịch nhìn Tây Vương Mẫu một cái: "Sao vậy?

Tiểu nương tử, nhớ ta rồi sao?" Cổ Huyền trêu chọc nói.

Tây Vương Mẫu liếc Cổ Huyền một cái, hỏi: "Đạo Tổ giảng đạo, phu quân có muốn đi nghe không?" Tây Vương Mẫu khá mong chờ nhìn Cổ Huyền, mặc dù biết Đạo Tổ giảng đạo đối với người chuyên tu nhục thân như Vu Tộc không có tác dụng, nhưng nàng hy vọng phu quân của mình sẽ đi cùng để nghe đạo.

Cổ Huyền có đi không?

Đương nhiên là đi rồi!

Không nói gì khác, sau kỳ tam giảng của Đạo Tổ là sẽ phân bảo nha!

Nếu không đi vơ vét chút hời thì chẳng phải lỗ chết sao! "Đương nhiên đi rồi!

Coi như cùng nương tử đi tản tâm vậy!" Cổ Huyền xoa mái tóc đẹp của Tây Vương Mẫu trả lời.

Tây Vương Mẫu cười tươi rạng rỡ, khóe miệng nhếch lên, lông mày cong cong, nụ cười đẹp như trăm hoa đua nở!

Cổ Huyền nhìn đến ngây người!

Cưới được một nữ tiên xinh đẹp như vậy thật hời quá!

Thấy biểu hiện của Cổ Huyền, Tây Vương Mẫu phì cười: "Đồ ngốc!

Hoàn hồn lại đi!" Cổ Huyền đỏ mặt, thầm niệm thanh tâm chú!

Tu hành chưa đủ a!

Sau này nhất định phải tránh xa mấy bộ hồng phấn khô lâu này!

Kẻo lại hủy hoại đạo tâm của ta!

Cổ Huyền kiên định nghĩ thầm.

Rồi lại nhìn Tây Vương Mẫu với vẻ mê luyến, khụ khụ, thật là thơm! "Phu quân!

Chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi!" "Đều nghe nàng cả!" Cùng lúc đó, Tam Thanh núi Côn Luân, Tây Phương Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, Yêu Tộc Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Huyết Hải Minh Hà, Đông Vương Công cùng các đại năng lần lượt khởi hành tiến về Tử Tiêu Cung nghe đạo! ...

Bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu, hai vị nữ thần đỉnh cấp của Hồng Hoang, một trái một phải đi cùng Cổ Huyền.

Trên đường đi Cổ Huyền đã gặp không ít Tiên Thiên đại năng, cũng đã trải nghiệm sự hung hiểm của hỗn độn cương phong! "Trong hỗn độn quả nhiên linh khí sung túc a!" Cổ Huyền kinh hỉ phát hiện ra rằng, Thiên Ngoại Thiên hỗn độn vốn cực kỳ hung hiểm đối với Chuẩn Thánh tầm thường, nhưng đối với hắn lại như cá gặp nước!

Cứ như thể hắn sinh ra là để tu hành ở đây vậy.

Cũng không có gì lạ, dẫu sao Cổ Huyền đang ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, lại có căn nguyên trung cấp Hỗn Độn ma thần, đối

với hỗn độn linh khí bạo động tự nhiên đặc biệt mẫn cảm!

Chẳng trách các Thánh nhân Hồng Hoang đều bế quan tu hành ở Thiên Ngoại Thiên!

Có lẽ cũng chỉ có ở đây mới thỏa mãn được linh khí cần thiết cho Thánh nhân tu hành mà thôi!

Cổ Huyền xoa cằm suy ngẫm. "Tiểu đệ, ở đây dẫu sao cũng là địa bàn của Hồng Quân lão đạo, hãy nể mặt lão một chút, người ta không chủ động trêu chọc mình thì đệ đừng có chủ động ra tay!" Hậu Thổ dặn dò Cổ Huyền một câu.

Cổ Huyền gật gật đầu, hắn cũng không phải kiểu nhân vật chính thích đâm bị thóc chọc bị gạo, không chọc tới ta thì ta để ý làm gì!

Nhưng chuyện đời thường không như ý muốn, có những kẻ dẫu ta không chọc tới họ thì họ cũng tự đưa mặt tới để được ăn tát!

Hai con chim tạp mao của Yêu Tộc là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng đi tới. "Hừ, Vu Tộc chẳng phải rêu rao là không kính trời đất, không tôn Thánh nhân, chỉ nhận Bàn Cổ Đại Thần sao?

Đến Tử Tiêu Cung làm gì?" Đế Tuấn lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Huyền nói.

Cổ Huyền đảo mắt, thực sự không muốn lôi thôi với Đế Tuấn, dắt Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu đi thẳng vào trong, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Đế Tuấn.

Đế Tuấn siết chặt nắm đấm, mặt đỏ bừng, nhưng dẫu sao cũng là Thiên Đế của Yêu Tộc, da mặt cũng dày, chỉ một lát sau đã khôi phục lại sắc mặt, khiến Cổ Huyền cứ tưởng Đế Tuấn đang biểu diễn trò biến mặt vậy!

Bên này vừa xong chuyện, bên kia lại có người nhảy ra! "Vu Tộc cũng quá mục trung vô nhân rồi!

Đế Tuấn đạo hữu dẫu sao cũng là chủ của Yêu Tộc, vậy mà nói chuyện lại chẳng thèm đếm xỉa tới, hừ!

Thật là oai phong quá nhỉ!" Đông Vương Công vẻ mặt châm biếm nhìn Cổ Huyền nói.

Ô hay!

Đều nhắm vào lão tử cả rồi sao!

Cổ Huyền nhướng mày, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn mấy lão đối thủ.

Xắn tay áo lên, chẳng lẽ lại không đánh được võ mồm sao?

Lão tử có thể phun cho các ngươi nghi ngờ nhân sinh luôn!

Cổ Huyền nghiêm túc liếc nhìn Đông Vương Công một cái, mở miệng nói: "Xin lỗi, vị này là ai vậy?" Sắc mặt Đông Vương Công đại biến, như thể vừa bị nhận mười vạn điểm chí mạng, mặt xanh mét!

Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ đứng bên cạnh che miệng cười trộm. "Ngươi!" Đông Vương Công run rẩy chỉ tay vào Cổ Huyền, hồi lâu không nói nên lời!

Đế Tuấn vừa bị ngó lơ thì đang khoanh tay đứng một bên xem kịch đầy thích thú.

Cãi đi, náo đi!

Tốt nhất là lưỡng bại câu thương luôn thì hay quá!

Đế Tuấn hung ác nghĩ thầm. "Hừ!

Ta thấy đạo hữu toàn thân run rẩy, chẳng lẽ ngày thường thân thể không tốt, lại cố sức xông vào Thiên Ngoại Thiên nghe đạo sao!" Cổ Huyền tỏ vẻ thân thiết như anh em, vỗ vỗ vai Đông Vương Công, mở lời khuyên nhủ: "Huynh đệ!

Ta thấy sắc mặt huynh sạm đen, gần đây vận rủi đang quấn thân đó a!

Ra ngoài đi đứng thì nhớ cẩn thận một chút nhé!" Bàn tay Cổ Huyền đặt trên vai Đông Vương Công đột nhiên phát lực!

Rắc!

Xương vai trái của Đông Vương Công bị bóp nát vụn!

Gã cũng là một kẻ ngoan cường!

Cố nghiến răng nghiến lợi không kêu thành tiếng!

Cổ Huyền nhìn Đông Vương Công với ánh mắt cảnh cáo hung ác, rồi quay người trở về bên cạnh Tây Vương Mẫu, đi trêu ghẹo tiểu nương tử nhà mình thôi!

Đông Vương Công thở không ra hơi, suýt chút nữa thì ngất đi!

Cổ Huyền không buồn để ý tới Đế Tuấn và Đông Vương Công nữa, thong thả trò chuyện cùng tỷ tỷ Hậu Thổ và tiểu nương tử Tây Vương Mẫu.

Có thời gian đánh võ mồm thì thà giao lưu tình cảm với nương tử nhà mình không tốt hơn sao?

Việc gì phải quản hai kẻ ngốc kia!

Hừ!

Đông Vương Công mặt mày âm trầm, muốn ra tay nhưng lại sợ đánh không lại Cổ Huyền rồi bị ngược đãi!

Uất ức đến mức sắp tự bế luôn rồi! ...

Chương 15

Cổ Huyền đang mải mê trò chuyện cùng tiểu nương tử thì Hi Hòa và Thường Hi của Thái Âm Tinh đi tới.

Cổ Huyền nhíu mày, hắn chẳng có chút thiện cảm nào với hai chị em này cả!

Hậu Thổ cũng lạnh mặt, rõ ràng là không muốn tiếp đón!

Chuyện Tổ Vu đến tận cửa cầu thân năm đó bị Hi Hòa và Thường Hi đuổi ra ngoài quả nhiên đã được Đế Tuấn rêu rao khắp Hồng Hoang!

Khiến Cổ Huyền trở thành trò cười, Tây Vương Mẫu càng bị đồn thành kẻ rẻ mạt mà Hi Hòa không thèm lấy!

Người của Vu Tộc vô cùng phẫn nộ vì chuyện này!

Mấy vị Tổ Vu tính khí nóng nảy thậm chí còn định đến Thái Âm Tinh để đòi lại công bằng!

Nhưng đã bị Cổ Huyền ngăn lại!

Mặc dù chuyện này không liên quan quá nhiều đến hai chị em họ, nhưng Cổ Huyền không có chút thiện cảm nào với hạng phụ nữ "chê nghèo ham giàu" này! "Hai vị có việc gì sao?" Hậu Thổ lạnh mặt hỏi.

Hi Hòa thấy thái độ của Hậu Thổ và Cổ Huyền thì nhíu mày thật sâu, nàng đến đây là để xoa dịu quan hệ giữa Thái Âm Tinh và Vu Tộc, không ngờ người Vu Tộc lại hẹp hòi như vậy! "Hai vị đạo hữu, chuyện ở Thái Âm Tinh lần trước, ta và muội muội có nhiều chỗ mạo phạm, xin tạ lỗi với Vu Tộc!" Mặc dù Hi Hòa không mấy ấn tượng tốt với Vu Tộc, nhưng nàng không muốn kết nhân quả với họ, liền mở lời xin lỗi!

Cổ Huyền cũng không muốn làm khó người ta: "Chuyện đó cứ coi như bỏ qua đi, sau này Vu Tộc và Thái Âm Tinh nước sông không phạm nước giếng!" Ánh mắt Hi Hòa chợt sáng lên, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm! "Vậy ta không làm phiền mấy vị nữa!" Hi Hòa thức thời rời đi. "Hừ!" Tây Vương Mẫu nhìn theo bóng lưng Hi Hòa hứ một tiếng!

Nàng bĩu môi, vẻ mặt đầy khó chịu.

Cổ Huyền mỉm cười, trêu chọc hỏi: "Nương tử làm sao vậy?

Nhìn có vẻ không vui a!" Tây Vương Mẫu lườm Cổ Huyền một cái.

Từ lúc Hi Hòa xuất hiện, trong lòng nàng đã cảm thấy không thoải mái!

Đại khái nàng có thể đoán được suy nghĩ của Cổ Huyền lúc đó, hắn không muốn gả thì dùng vũ lực bắt ép thôi!

Trong số các nữ đại năng Hồng Hoang chỉ có nàng là lẻ bóng một mình, dễ bắt nạt nhất!

Cho nên mới bắt cóc nàng về!

Vậy là nàng gián tiếp bị chị em Hi Hòa và Thường Hi làm liên lụy rồi!

Những chuyện kia thì cũng thôi đi, quan trọng nhất là thấy Cổ Huyền trò chuyện với Hi Hòa, trong lòng nàng bỗng dưng thấy khó chịu vô cùng!

Dẫu sao lúc đầu Cổ Huyền cũng đã đến Thái Âm Tinh cầu thân trước, khó tránh khỏi việc hắn có ý đồ với Hi Hòa!

Hồ ly tinh!

Tây Vương Mẫu hung hăng nhìn chằm chằm bóng lưng Hi Hòa!

Thật trùng hợp, Hi Hòa vừa lúc quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Tây Vương Mẫu!

Hai vị nữ đại năng ngầm so kè, ánh mắt tóe lửa!

Tây Vương Mẫu kéo tuột Cổ Huyền lại, hai tay ôm chặt lấy cánh tay hắn, như muốn tuyên bố chủ quyền với Hi Hòa!

Việc này khiến Cổ Huyền được một phen hưởng thụ ra trò!

Hi Hòa cười lạnh một tiếng rồi rời đi, nàng cũng không biết tại sao mình lại muốn so kè với Tây Vương Mẫu, chỉ có thể nói vì một người đàn ông mà hai người phụ nữ từ xa lạ đã trở thành đối địch!

Thấy Hi Hòa rời đi, Tây Vương Mẫu nhếch môi, ngẩng cao đầu như con gà trống thắng trận.

Sau đó nàng nhìn thấy Cổ Huyền đang bị mình ôm trong lòng, lúc này lại mang vẻ mặt đầy tận hưởng!

Trong lòng nàng vừa thẹn vừa giận, giơ chân đá Cổ Huyền một cái.

Khụ khụ!

Cổ Huyền giả vờ như không có chuyện gì, chỉnh đốn lại đạo bào, nghiêm chỉnh nhìn về phía đại môn Tử Tiêu Cung.

À!

Tây Vương Mẫu bị làm cho tức cười luôn!

Ta ở đây giận dỗi, còn ngươi ở đó chiếm tiện nghi của ta?

Tên đại hỗn đản, đồ lưu manh thối tha! ...

Trong lòng Tây Vương Mẫu không ngừng mắng mỏ!

Hậu Thổ đứng bên cạnh rốt cuộc không nhịn được mà bật cười thành tiếng, cảm thấy đệ đệ và đệ tức của mình thật là đáng yêu quá

đi!

Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu đồng thời quay đầu, u oán nhìn Hậu Thổ.

Thấy đệ đệ bị bắt nạt mà không giúp đệ sao?

Thấy người khác cướp phu quân của đệ tức mà không giúp đệ tức sao?

Ngạch~!

Trêu không nổi, trêu không nổi rồi!

Hậu Thổ tháo lui, để lại không gian cho hai vợ chồng nhà họ, đi tìm những đạo hữu quen thuộc để chào hỏi! "Khụ khụ!

Cái đó, ta và Hi Hòa thực sự chẳng có chuyện gì cả, nàng đừng có suốt ngày bĩu môi thế, trông xấu lắm!" Cổ Huyền thẳng tính lên tiếng!

Chỉ số giận dữ của Tây Vương Mẫu tăng vọt theo cấp số nhân!

Nàng hung hăng nhéo Cổ Huyền một cái, kết quả là hắn chẳng có chút phản ứng nào.

Định cắn cho một phát cho bõ ghét thì Cổ Huyền đã nhanh chân chạy mất tiêu rồi!

Đùa sao!

Lão tử lại có thể ngã gục liên tục ở cùng một chỗ sao? ...

Lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, Cổ Huyền chạy đi dạo quanh bên ngoài môn Tử Tiêu Cung, tiện thể làm quen với các vị Tiên Thiên đại năng, biết đâu sau này lại là đối tượng lựa chọn của hệ thống thì sao!

Bất kể gặp ai, quen hay không quen, hắn cũng đều gọi một tiếng: "Đạo hữu, xin dừng bước!" Thật là một cách giao lưu vô cùng tiện

lợi!

Cổ Huyền len lỏi giữa các đại năng giả, làm quen được không ít người!

Trong đó có một vị nhiệt tình nhất, mặc áo đỏ, vẻ mặt từ bi hiền hậu, không sai, chính là lão hảo nhân Hồng Vân Lão Tổ! "Cổ Huyền đạo hữu!

Ta giới thiệu với đạo hữu, đây là Trấn Nguyên Tử đạo hữu ở Ngũ Trang Quán!" "Trấn Nguyên Tử đạo hữu, đây chính là vị Tổ Vu Cổ Huyền danh tiếng lẫy lừng!" Hồng Vân mỉm cười giới thiệu cho hai bên, đúng chất một kẻ chuyên đi kết nối!

Cổ Huyền: "Hạnh hội hạnh hội!

Đại danh của đạo hữu vang dội như sấm bên tai!" Trấn Nguyên Tử: "Đâu có đâu có!

Tài danh của đạo hữu mới chấn động Hồng Hoang a!" Ba người bắt đầu trò chuyện thân thiết!

Cổ Huyền tươi cười trò chuyện cùng Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, mục đích là để làm quen mặt, sau này khi Hồng Vân gặp nạn sẽ dễ bề mưu tính Hồng Mông Tử Khí!

Cổ Huyền đương nhiên không cần Thiên Đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng tỷ tỷ Hậu Thổ của hắn thì cần nha!

Tỷ tỷ Hậu Thổ nhất định sẽ hóa luân hồi!

Công đức Thiên Đạo mà tỷ nhận được là nhiều nhất sau thời kỳ Khai Thiên!

Tuy nhiên vị cách lại không bằng Thiên Đạo Lục Thánh!

Không thành Thánh nhân, chỉ là Á thánh mà thôi!

Bởi vì không có Hồng Mông Tử Khí nên không thể gửi gắm

nguyên thần vào Thiên Đạo, do đó không đạt được thánh nhân quả vị!

Chương 16

Hồng Mông Tử Khí này ta nhất định phải có bằng được!

Ánh mắt Cổ Huyền lóe lên tinh quang, thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc ba người đang tâng bốc lẫn nhau thì đại môn Tử Tiêu Cung mở ra!

Chỉ thấy Hạo Thiên và Dao Trì từ trong Tử Tiêu Cung bước ra, nói với mọi người: "Thời gian giảng đạo đã tới, mời chư vị mau chóng vào trong ngồi cho ổn định, chờ đợi Thánh nhân giảng đạo!

Thánh nhân đạo trường, không được ồn ào!" Các đại năng trật tự vào trường.

Vì vị trí đã được định sẵn từ trước, nên cũng không có ai tranh giành, không ít người trong số ba ngàn vị khách ở Tử Tiêu Cung lúc đầu đã ngã xuống rồi!

Trống ra không ít chỗ ngồi, Cổ Huyền tìm một chỗ trống, thong dong ngồi xuống, chờ đợi Hồng Quân lão đạo giáng lâm!

Một hư ảnh hư hư thực thực, không nhìn rõ mặt đột ngột xuất hiện, dường như ở ngay gần đó, lại dường như ở nơi xa thẳm!

Cổ Huyền thầm kinh hãi trong lòng, đây chính là Thánh nhân sao?

Mình đã coi thường uy năng của Thánh nhân Hồng Hoang rồi!

Câu nói dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ tuyệt đối không chỉ là nói suông!

Đó là một tầng thứ sinh mệnh hoàn toàn mới, thọ cùng trời đất, bất tử bất diệt!

Cổ Huyền thu lại vẻ lười biếng, ngồi nghiêm chỉnh trên chỗ của

mình, chờ đợi Hồng Quân giảng đạo!

Ta nhất định phải quan sát cho kỹ, xem pháp của Thiên Đạo Thánh nhân và Hỗn Nguyên chi đạo có gì khác biệt!

Hồng Quân đạm mạc quét mắt nhìn các đại năng một lượt, vốn dĩ cho rằng sẽ không có gì bất thường, hoàn thành xong buổi giảng đạo này là có thể thân hợp Thiên Đạo!

Đạt được vị trí chí cao vô thượng của Hồng Hoang!

Nào ngờ, khi Hồng Quân nhìn tới Cổ Huyền, đôi mày lão nhíu chặt lại!

Hồng Quân với tư cách là cao thủ tuyệt thế cảnh giới Thánh nhân thất trọng thiên, vậy mà không nhìn thấu được mệnh số của Cổ Huyền! "Biến số!" Hồng Quân thầm lẩm bẩm một câu.

Sau đó lão cảm thấy đau đầu, ngay khi sắp hợp đạo lại xuất hiện biến số, thật không biết là tốt hay xấu!

Vốn dĩ lão không thích những thứ không thể kiểm soát được, trong lòng thầm tính toán cách xử trí Cổ Huyền!

Cổ Huyền theo bản năng cảm nhận được Hồng Quân đang quan tâm tới mình!

Mặc dù rất tự tin vào hệ thống, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút hoảng loạn, dẫu sao Thánh nhân vẫn được mệnh danh là biết tuốt mọi chuyện trong Hồng Hoang a!

Nhưng thực ra hắn đã lo lắng quá rồi, Hồng Quân dẫu có phát hiện ra sự bất thường của Cổ Huyền thì cũng không đời nào ra tay với hắn trước mặt bao nhiêu người thế này! ...

Các đại năng Hồng Hoang tò mò nhìn Hồng Quân Lão Tổ, trong lòng không ngừng thắc mắc.

Lạ thật, ở Tử Tiêu Cung, mọi khi Đạo Tổ vừa xuất hiện là sẽ bắt đầu giảng đạo ngay, sao lần này lại khựng lại thế?

Chẳng lẽ có biến cố gì chăng? "Vu Tộc quả là có phúc duyên lớn!

Lại có thể sinh ra một vị đại năng quan tuyệt Hồng Hoang như đạo hữu đây!" Giọng nói đạm mạc của Thánh nhân vang lên.

Các đại năng đều thót tim!

Ý gì đây?

Thánh nhân lại đích thân mở lời khen ngợi một người của Vu Tộc!

Là ai vậy?

Khắp điện các đại năng nhìn nhau ngơ ngác, cuối cùng ánh mắt đều đổ dồn về phía Cổ Huyền!

Sắc mặt Cổ Huyền khó coi vô cùng, chẳng có lấy nửa điểm vui mừng khi được Thánh nhân khen ngợi!

Đại năng Hồng Hoang trọng nhất là thể diện, ba ngàn vị khách trong Tử Tiêu Cung lại càng là những kẻ tự cao tự đại, có ai chịu thừa nhận mình thấp kém hơn người khác đâu chứ!

Hồng Quân ngoài mặt thì khen ngợi Cổ Huyền, nhưng thực chất là đang kéo đầy thù hận cho hắn!

Nhìn các đệ tử thân truyền của Hồng Quân mà xem!

Đặc biệt là Nguyên Thủy, vẻ đố kỵ trên mặt gã sắp vặn vẹo luôn rồi!

Mặc dù Cổ Huyền không quan tâm đến sự thù địch của những kẻ này, nhưng bỗng dưng bị người ta tính kế nhắm vào thì cảm giác đó chẳng dễ chịu chút nào!

Không đợi Cổ Huyền đáp lời, Hồng Quân lại nói tiếp: "Đạo hữu

đã tới Tử Tiêu Cung của bần đạo nghe đạo, sao có thể ngồi trong góc như vậy, lên phía trên đi!" Cổ Huyền bị Hồng Quân sắp xếp ngồi cạnh Thiên Đạo Lục Thánh, lão còn đích thân đặt một chiếc tử bồ đoàn xuống cho hắn ngồi nghe đạo!

Lần này thì coi như đã chọc gậy vào ổ kiến lửa rồi! "Lão sư, một lũ man di hạng bét, lấy tư cách gì mà ngồi cùng hàng với chúng ta chứ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn là kẻ đầu tiên không nhịn được mà nhảy ra phản đối. "Lão sư, người của Vu Tộc luôn tự phụ không tôn Thiên Đạo, không kính Thánh nhân, sao có thể được biệt đãi như thế này!" Đế Tuấn vội vàng hùa theo. "Lão sư, ta không phục!

Cổ Huyền có đức có tài gì mà đòi ngồi vào vị trí bồ đoàn đó!" Côn Bằng vẻ mặt tức giận nhìn chằm chằm Cổ Huyền nói.

Thấy phản ứng của các Tiên Thiên đại năng, Hồng Quân vô cùng hài lòng!

Biến số à biến số, để xem ngươi đối diện với sự nhắm vào của bao nhiêu người như vậy sẽ giở ra được trò gì!

Cổ Huyền ghi nhớ kỹ chuyện này trong lòng.

Tính kế ta sao!

Đợi lão tử chứng đạo rồi, sẽ tìm ngươi tính đủ cả gốc lẫn lãi!

Cổ Huyền biết bây giờ nói gì cũng sai, dứt khoát nhắm mắt lại không nói nửa lời!

Dù sao cũng là Hồng Quân mời lão tử lên ngồi, chuyện thu dọn tàn cuộc là việc của lão, liên quan gì đến ta!

Hồng Quân thấy Cổ Huyền hoàn toàn không có phản ứng gì, trong lòng có chút hụt hẫng.

Thôi thì có được cục diện thế này cũng không tệ rồi! "Được rồi,

chuyện này cứ vậy đi, các ngươi không được bàn tán thêm nữa!" Sau đó, Hồng Quân bắt đầu tiếp tục sự nghiệp giảng đạo đại tài!

Trong phút chốc, kim hoa kim liên đua nhau hiện ra, Thánh nhân giảng đạo tự nhiên là khí tượng vạn thiên, cả Tử Tiêu Cung đạo vận lưu chuyển, khí thế phi phàm!

Dị tượng ở Tử Tiêu Cung kéo dài suốt hai ngàn bảy trăm năm!

Cổ Huyền hiên ngang ngồi trên bồ đoàn nghe đạo, chẳng thèm để ý đến những ánh mắt như muốn giết người thỉnh thoảng lại phóng tới trong Tử Tiêu Cung!

Làm sao nào?

Có giỏi thì lao vào đánh ta trước mặt Thánh nhân đi!

Một lũ nhát gan!

Cổ Huyền tĩnh lặng cảm nhận những điều huyền diệu của Thiên Đạo pháp tắc, phát hiện ra Thiên Đạo pháp tắc cũng có những điểm đáng học hỏi, dẫu sao nó cũng thoát thai từ ba ngàn Đại Đạo!

Nó có những điểm tương đồng diệu kỳ với Đại Đạo pháp tắc!

Hai ngàn năm qua Cổ Huyền cũng thu hoạch được khá nhiều!

Căn cơ của hắn được bồi đắp vô cùng vững chắc!

Cảnh giới vốn có chút hư phù trước kia nay đã trở nên vô cùng kiên cố!

Tuy nhiên Cổ Huyền nghe thì thấy thoải mái, nhưng các đại năng khác thì khổ sở rồi!

Lần giảng đạo này nói trắng ra là chỉ dành cho Thiên Đạo Lục Thánh mà thôi!

Các đại năng khác căn bản không hiểu nổi chân pháp!

Họ ngồi trên ghế mà cứ bứt tai gãi đầu, vô cùng sốt ruột!

Cổ Huyền thì được dịp miễn phí xem một màn kịch về phản ứng của các đại năng khi nghe đạo!

Nhìn cái bộ dạng không biết liêm sỉ của Chuẩn Đề lúc đó, Cổ Huyền suýt chút nữa thì phì cười!

Chương 17

Tên đó nghe đạo trông thật lố bịch!

Lúc thì cười lớn lúc thì khóc lóc!

Lúc thì kinh hỷ lúc thì nhíu mày!

Chậc chậc!

Đặt ở kiếp trước thì đúng là một ảnh đế thực thụ rồi!

Hèn chi mà lão hảo nhân Hồng Vân bị gã lừa cho quay cuồng như vậy!

Lại nhìn sang tỷ tỷ Hậu Thổ, trời đất ơi!

Còn ngang tàng hơn cả mình!

Người ta đang nằm gối đầu lên đùi Tây Vương Mẫu ngủ khì rồi!

Chưa kịp để Cổ Huyền cảm thán thêm, đột nhiên dị tượng ở Tử Tiêu Cung biến mất, Thánh nhân ngừng giảng!

Các vị đại năng đều ngẩn ngơ, chẳng phải bảo là giảng đạo ba ngàn năm sao?

Sao lại dừng rồi?

Cổ Huyền thì tỉnh táo vô cùng, hắn ngồi trên ghế tích trữ lực lượng!

Âm thầm truyền âm cho Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu, chuẩn bị sẵn sàng để lao nhanh ra ngoài! "Bần đạo sắp sửa thân hợp Thiên Đạo, số Tiên Thiên linh bảo tích góp được bấy lâu nay giờ cũng không còn tác dụng gì nữa, liền chia cho các ngươi vậy, linh bảo đều đã được đặt ở bên ngoài Tử Tiêu Cung, tùy duyên mà đến lấy đi!" Hồng Quân đạm mạc mở lời.

Lại có chuyện tốt như vậy sao!

Các đại năng mừng húm, ma quyền sát chưởng chuẩn bị đi tranh bảo!

Thế nhưng họ lại nhìn thấy Cổ Huyền ngồi trên bồ đoàn đã vút một cái bay ra ngoài rồi!

Trời ơi!

Tiên Thiên linh bảo của ta!

Các đại năng không kíp chờ đợi mà lao ra tranh cướp!

Cổ Huyền nhìn Phân Bảo Nhai to lớn, thầm cảm thán: "Tâm địa Hồng Quân thật đen tối nha!

Hồng Hoang có bao nhiêu linh bảo chứ, e rằng bảy thành đều nằm ở đây rồi!

Nếu không phải sắp hợp đạo thì có lẽ vĩnh viễn lão cũng chẳng bao giờ đem những thứ này ra đâu!" Cổ Huyền phi tốc tiến vào Phân Bảo Nhai, định bụng sẽ gom sạch sành sanh bảo bối mang đi, nhưng hắn phát hiện bên trong Phân Bảo Nhai hoàn toàn không phải cảnh tượng linh bảo rải rác khắp nơi!

Theo phản ứng tìm kiếm tài vật của Cổ Huyền, Phân Bảo Nhai là một bí cảnh tầm bảo, mỗi người tìm được linh bảo đều có số lượng nhất định!

Không thể nào một người mà cuỗm sạch được linh bảo đi đâu!

Biết được sự thật Cổ Huyền uể oải không thôi, đành xốc lại tinh thần mà đi sục sạo khắp nơi!

Dẫu sao Tiên Thiên linh bảo có bao nhiêu cũng chẳng ai chê nhiều cả!

Lấy được bao nhiêu hay bấy nhiêu!

Không bao lâu sau, Cổ Huyền tìm thấy kiện linh bảo đầu tiên: Mười hai viên Định Hải Thần Châu!

Thứ này đáng lẽ phải thuộc về Nhiên Đăng, sau đại chiến Phong Thần giết chết Triệu Công Minh mới đoạt thêm được hai mươi bốn viên còn lại!

Diễn hóa thành ba mươi sáu chu thiên của phương Tây!

Giờ đã bị ta tìm thấy rồi!

Cổ Huyền cảm thán một tiếng rồi thu linh bảo lại, tiếp tục tìm bảo vật! ...

Thời gian trôi đi, linh bảo trong Phân Bảo Nhai ngày càng ít, cuối cùng mọi người bị trận pháp khắc trong Phân Bảo Nhai tống ra ngoài!

Thu hoạch của Cổ Huyền cũng không tệ, ngoài mười hai viên Định Hải Thần Châu, hắn còn có được hai kiện thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, cùng một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo là Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ!

Mọi người đa phần đều mang vẻ mặt khổ sở, có người thậm chí chẳng được kiện linh bảo nào!

Phải biết rằng Tiên Thiên linh bảo là vật bắt buộc phải có để trảm thi, không có linh bảo đồng nghĩa với việc tu vi không thể tiến thêm bước nào, đối với các vị khách trong Tử Tiêu Cung mà nói thì chẳng khác nào bị cắt đứt tiền đồ!

Đương nhiên, cũng có vài người gương mặt hớn hở, ví như Tam Thanh và Nữ Oa, còn Chuẩn Đề thì mang cái bộ mặt không bao giờ biết thỏa mãn!

Cứ như thể phải dọn sạch cả cái Phân Bảo Nhai này thì mới hợp khẩu vị của gã vậy!

Cổ Huyền không buồn để ý tới chúng sinh tướng xung quanh!

Hắn thi triển pháp quyết thu sạch cả cái Phân Bảo Nhai mang đi luôn!

Các đại năng trợn tròn mắt kinh ngạc!

Còn có cả cái thao tác này sao!

Đúng thế!

Cái Phân Bảo Nhai có thể chứa được bao nhiêu Tiên Thiên linh bảo như vậy thì có thể là vật tầm thường sao?

Tại sao mình lại không nghĩ ra nhỉ!

Mọi người hối hận không thôi!

Cổ Huyền tươi cười rạng rỡ đi về phía Tây Vương Mẫu hỏi: "Thu hoạch thế nào rồi?

Linh bảo đã đủ chưa?

Nếu không đủ ta lại đưa thêm cho vài kiện!" Nghe xem, đây có phải là tiếng người không?

Ta đây chẳng vớt vát được gì, vậy mà ở đây lại có kẻ đi đem tặng linh bảo!

Khoe ân ái trá hình thật sự tốt sao?

Rất nhiều đại năng u oán nhìn Cổ Huyền.

Tây Vương Mẫu cảm nhận được sự ngưỡng mộ và đố kỵ từ các đại năng xung quanh, nàng vui sướng mỉm cười, đáp lại: "Không cần đâu phu quân, thu hoạch của ta cũng khá lắm rồi!

Linh bảo của chàng cứ giữ lại đi!" Tây Vương Mẫu vô cùng hài lòng với sự quan tâm của phu quân dành cho mình! "Lát nữa đừng có vội đi ngay!

Xem sắc mặt ta mà hành sự!" Cổ Huyền thừa dịp các đại năng không chú ý liền âm thầm truyền âm cho Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ tuy không biết Cổ Huyền đang định giở trò gì, nhưng từ việc hắn truyền âm trước khi Phân Bảo Nhai chia bảo, không khó để đoán ra lại sắp có cơ duyên lớn rồi!

Sau khi chia bảo xong, các đại năng nhìn Tử Tiêu Cung đang đóng chặt cửa cung, lần lượt lắc đầu thở dài rồi rời đi! "Cổ Huyền đạo hữu, khi nào có dịp nhất định phải đến đạo trường của bần đạo làm khách nhé!" Trước khi đi, Hồng Vân nhiệt tình nắm tay Cổ Huyền nói. "Nhất định nhất định!" Cổ Huyền cười híp mắt đáp lại.

Mong là khi đó huynh đừng có đi tìm ta!

Nếu không lần tới ta đi tìm huynh chính là ngày tàn của huynh đó!

...

Trước Tử Tiêu Cung.

Tất cả các đại năng đã rời đi hết, chỉ còn lại Thiên Đạo Lục Thánh và Cổ Huyền, Hậu Thổ, Tây Vương Mẫu là chưa đi!

Các đệ tử Thánh nhân kinh ngạc nhìn ba người Cổ Huyền, họ không rời đi vì Đạo Tổ đã bí mật truyền âm cho họ rồi!

Nhưng Cổ Huyền là thế nào đây?

Thiên Đạo Lục Thánh trong đầu đầy dấu hỏi chấm!

Bên trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân vẻ mặt đầy bất lực nhìn ba người Cổ Huyền.

Có thể đuổi hết đám đại năng kia đi là lão đã mãn nguyện lắm rồi!

Chương 18

Còn về cái biến số Cổ Huyền này...!

Hồng Quân do dự một chút, rồi thôi, nếu đã ở lại thì cũng coi như là duyên pháp!

Cứ để hắn nghe đạo vậy!

Không sai, Hồng Quân cố ý đẩy thời gian phân bảo sớm hơn ba trăm năm, để các đại năng sau khi có bảo vật có thể thong thả rời đi!

Mục đích là để dạy riêng cho Thiên Đạo Lục Thánh về phương pháp chứng đạo của Thiên Đạo Thánh nhân!

Khóe miệng Cổ Huyền khẽ nhếch lên, chẳng phải Thánh nhân là người trọng thể diện nhất sao?

Ta đã theo vào tận đây rồi, chẳng lẽ lão còn dám đuổi ta ra ngoài chắc!

Cổ Huyền nắm lấy cánh tay Hậu Thổ, cưỡng ép nàng ngồi lên chiếc tử bồ đoàn lúc trước!

Sau đó hắn dắt Tây Vương Mẫu ngồi cạnh Hậu Thổ, rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh mắt Hồng Quân chợt nheo lại!

Lão bắt đầu nghi ngờ không biết Cổ Huyền đã biết được những gì rồi!

Phải biết rằng chiếc tử bồ đoàn đó là được chuẩn bị riêng cho Thiên Đạo Thánh nhân!

Hậu Thổ tuy không phải Thánh nhân, nhưng sau khi lập ra luân hồi, pháp lực của nàng sẽ chẳng khác gì Thánh nhân cả!

Ngồi trên tử bồ đoàn là có lợi nhất cho nàng!

Ai!

Biết thế lúc nãy chẳng thèm đưa cái tử bồ đoàn đó ra làm gì!

Hồng Quân cảm thán một tiếng.

Giờ thì muộn rồi!

Cảm giác từ sau khi gặp Cổ Huyền, mọi chuyện đều bắt đầu chệch khỏi tầm kiểm soát của lão!

Đây quả thực không phải chuyện tốt!

Kẻ này không thể giữ lại!

Hồng Quân lặng lẽ quan sát Cổ Huyền, thầm tính toán trong lòng. "Các ngươi ngồi xếp bằng cho ổn định, bần đạo sẽ truyền thụ cho các ngươi phương pháp chứng đạo trong ba trăm năm tới!" Giọng nói của Hồng Quân vang vọng khắp Tử Tiêu Cung.

Cái gì?

Phương pháp chứng đạo!

Thiên Đạo Lục Thánh đều kích động phát điên rồi!

Tại sao họ phải tốn bao tâm tư để đến Tử Tiêu Cung nghe đạo!

Tại sao phải bái Hồng Quân làm sư!

Nguyên nhân quan trọng nhất chính là theo đuổi cảnh giới Thánh nhân!

Nay đã có Thánh nhân đích thân truyền thụ, đối với việc làm sao để đạt được cảnh giới Thánh nhân, chắc chắn họ sẽ có cảm ngộ sâu sắc hơn!

Lục Thánh lập tức ngồi ngay ngắn, nóng lòng nhìn Hồng Quân, chờ đợi lão truyền đạo!

Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ ngồi bên cạnh cũng bị lượng thông tin khổng lồ này làm cho kinh ngạc!

Trong Hồng Hoang chỉ có Hồng Quân thành Thánh nhân, do đó chỉ có lão mới nắm rõ phương pháp chứng đạo!

Đây quả là đại cơ duyên nha!

Cho dù sau này có dùng tới phương pháp chứng đạo của Hồng Quân hay không, thì cũng có thể dùng nó để tham khảo!

Nó có tác dụng bổ khuyết không thể đo lường được đối với đạo hữu!

Lúc này Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu lần lượt dành cho Cổ Huyền ánh mắt đầy cảm kích.

Cổ Huyền ngượng ngùng gãi đầu, đáp lại hai nàng một ánh mắt trấn an! "Tĩnh tâm nghe đạo!" Hồng Quân mở lời phá tan bầu không khí ấm cúng đó!

Cổ Huyền bực bội liếc lão già một cái!

Đúng là một gã độc thân từ thuở khai thiên lập địa đến nay, làm sao mà hiểu nổi!

Nhưng Cổ Huyền cũng đã thu liễm lại đôi chút, lắng nghe quá trình chứng đạo của Hồng Quân, mặc dù Thánh nhân chứng đạo theo Thiên Đạo nhất mạch không giúp ích gì nhiều cho hắn, nhưng dẫu sao đó cũng là phương pháp chứng đạo, đối với Cổ Huyền mà nói tuyệt đối là vô cùng trân quý!

Hồng Quân lão đạo nhắm mắt lại, bắt đầu giảng đạo một cách đầy trịnh trọng!

Những người ngồi dưới nghe đến say sưa, mỗi người đều có thể tìm thấy đạo pháp phù hợp cho mình, trong phút chốc họ đều đắm

chìm vào đó, không thể dứt ra được!

Hậu Thổ là người có cảm ngộ nhiều nhất trong số mọi người!

Hai lần nghe đạo ở Tử Tiêu Cung trước đây, nàng chỉ nghe hiểu được một chút ít ở lần đầu, còn lại thì hoàn toàn không hiểu gì cả!

Nếu lần này không phải đệ đệ yêu cầu, có lẽ nàng đã chẳng thèm tới rồi!

Nhưng lần nghe đạo này, từ đạo pháp của Hồng Quân lão đạo, nàng đã lĩnh ngộ được một loại lực lượng pháp tắc hoàn toàn mới — Luân Hồi pháp tắc!

Chẳng lẽ Luân Hồi chi pháp mới chính là phương pháp chứng đạo của ta sao?

Hậu Thổ thắc mắc về phương pháp chứng đạo mà Hồng Quân đang truyền thụ!

Nàng không khỏi rơi vào trạng thái tự nghi ngờ bản thân sâu sắc!

Nàng vốn là Thổ chi Tổ Vu của vùng trung ương mà!

Thổ chi pháp tắc vốn là thứ bẩm sinh có sẵn trong huyết mạch Tổ Vu Bàn Cổ của nàng!

Nhưng giờ đây nàng lại phát hiện Thổ chi pháp tắc không phải là phương pháp chứng đạo của mình!

Trong nhất thời nàng có chút không thể chấp nhận nổi!

Cổ Huyền chú ý thấy Hậu Thổ đang nhíu chặt mày, vẻ mặt đầy đau đớn khổ sở, trong lòng hắn không khỏi sốt ruột!

Vào thời khắc quan trọng, Cổ Huyền dùng Vu Tộc truyền âm chi pháp hét lớn một tiếng bên tai Hậu Thổ!

Hậu Thổ bị làm cho giật mình kinh hãi, toát mồ hôi lạnh!

Suýt chút nữa là nàng đã bị tâm ma xâm chiếm rồi!

Thở hắt ra một ngụm trọc khí, Hậu Thổ không còn xoắn xuýt nữa, tiếp tục nhắm mắt tham ngộ, dù sao có thêm một đạo pháp tắc chứng đạo cũng chẳng phải chuyện gì xấu!

Cổ Huyền cũng lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi thật là quá nguy hiểm!

Hắn lặng lẽ liếc nhìn Hồng Quân, có lý do lớn để nghi ngờ rằng sự bất thường của Hậu Thổ vừa rồi là do Hồng Quân đứng sau giở trò!

Chỉ là không có bằng chứng, mà dẫu có thì cũng chẳng làm gì được lão!

Chứng đạo a!

Nếu không chứng đạo thì cuối cùng cũng chỉ là một con kiến cỏ mà thôi!

Cổ Huyền nắm chặt nắm đấm.

Hậu Thổ đã vượt qua một kiếp nạn trong gang tấc!

Sau đó cũng không có chuyện gì xảy ra nữa.

Ba trăm năm sau.

Hồng Quân ngừng giảng đạo, mọi người vẫn còn thèm thuồng chưa muốn dứt!

Hồng Quân và Cổ Huyền nhìn nhau một cái, đầy ăn ý khi không nhắc gì đến chuyện của Hậu Thổ! "Giảng đạo kết thúc, bần đạo sắp sửa thân hợp Thiên Đạo!

Từ đây Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải là Hồng Quân!

Đại thế không đổi, Hồng Quân không xuất hiện!

Chương 19

Các ngươi hãy giải tán đi!" Hồng Quân lão đạo nói câu cuối cùng đầy vẻ uy nghi trước khi hợp đạo, sau đó ẩn mình vào trong Thiên Đạo quang luân phía sau, chuẩn bị đi hợp đạo!

Bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Cổ Huyền quay đầu nhìn đại môn Tử Tiêu Cung một lần nữa.

Hồng Quân!

Ngươi đã nhiều lần tính kế Vu Tộc ta, món nợ này sớm muộn gì ta cũng sẽ tính toán cho rõ ràng!

Cứ yên tâm đi!

Chắc chắn sẽ không để ngươi phải đợi quá lâu đâu!

Ngày đó không còn xa nữa!

Thiên Đạo Lục Thánh cùng nhóm ba người Cổ Huyền tách nhau ra bên ngoài Tử Tiêu Cung!

Dẫu sao đôi bên cũng chẳng mấy thân thiết, Nữ Oa cùng Cổ Huyền, Hậu Thổ vốn dĩ là quan hệ đối địch!

Cuối cùng cũng được thanh tịnh!

Cổ Huyền thong dong cùng Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu vừa nói cười, vừa chậm rãi hướng về Bất Chu Sơn mà đi.

Ba trăm năm sau, nhóm Cổ Huyền rốt cuộc cũng trở lại Hồng Hoang đại lục!

Vừa mới xuyên qua màng ngăn thiên địa, Cổ Huyền lập tức cảm ứng được nguy hiểm!

Anh cấp tốc ôm lấy Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ, phi thân lao về phía trước!

Quả nhiên!

Ngay khi Cổ Huyền vừa đưa hai nữ nhân tránh sang một bên, vị trí cũ liền nổ tung một luồng năng lượng dao động kinh người!

Cả ba không khỏi kinh tâm động phách!

Hô!

May mà chạy nhanh, không thì hôm nay tiêu đời ở đây rồi!

Ngay sau đó, Cổ Huyền nộ khí xung thiên: "Kẻ tiểu nhân phương nào!

Dám ám toán ông nội Cổ Huyền của ngươi!

Mau cút ra đây cho ta!" Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu cũng lần lượt lấy ra vũ khí, cảnh giác nhìn quanh! "Hừ!

Cổ Huyền!

Mạng ngươi lớn thật, vậy mà cũng không nổ chết được!" Một giọng nói âm dương quái khí quen thuộc vang lên. "Đông Vương Công!

Là ngươi sao?" Cổ Huyền mắt lộ sát ý, hung hăng nhìn chằm chằm Đông Vương Công.

Nhưng Đông Vương Công lại chẳng mảy may sợ hãi, vẻ mặt điềm tĩnh nhìn Cổ Huyền, hệt như đang nhìn một người chết!

Ồ!

Định ăn tươi nuốt sống ta sao?

Cổ Huyền triển khai hỗn nguyên pháp lực, khẽ cảm ứng một chút rồi bật cười.

Dựa dẫm vào cái gì mà kiêu ngạo thế?

Cổ Huyền dùng ánh mắt quái dị liếc nhìn Đông Vương Công một cái.

Anh đã cảm ứng được dao động pháp lực của vài vị người quen cũ ở gần đây!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, dường như còn có cả Yêu sư Côn Bằng nữa?

Điểm danh quân số à?

Tưởng rằng điều động hết binh lực của Yêu tộc và Tiên Đình là có thể giữ chân ta sao?

Buồn cười!

Đúng lúc này, tiếng của Hệ thống Đại Đạo Lựa Chọn vang lên. "Đinh!

Phát hiện ký chủ đang bị vây công, phát động nhiệm vụ lựa chọn!" "Lựa chọn một: Lập tức đầu hàng!

Làm nô bộc cho Yêu Hoàng, Tiên Đế sai khiến!

Phần thưởng: Một cây cỏ đuôi chó!" "Lựa chọn hai: Hòa khí sinh tài!

Giảng hòa với Yêu Hoàng, Tiên Đế, cam kết sau này gặp mặt sẽ đi đường vòng!

Phần thưởng: Một tụ bảo bồn kim nguyên bảo!" "Lựa chọn ba: Đại hiển thân thủ, chấn nhiếp tứ phương!

Một mình độc chiến thắng bốn vị đại năng!

Phần thưởng: Một tấm bản đồ đảo Doanh Châu và Phương Trượng!" Còn phải chọn sao!

Cổ Huyền rút Thí Thần Thương, chỉ thẳng vào Đông Vương Công! "Ta chọn ba!" "Lựa chọn đã hình thành, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành!" Mẹ kiếp!

Lão tử chưa giao thủ với đại năng bao giờ, các ngươi thật sự tưởng ta là nặn bằng đất chắc! "Đông Vương Công!

Ngươi năm lần bảy lượt khiêu khích ta, khiến ta thật sự nhẫn nhịn không nổi nữa.

Hôm nay nếu ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ thì thôi, nếu không, ta nhất định khiến ngươi tro bụi bay tán diệt!" "Ha ha ha, Cổ Huyền!

Thật nực cười, chết đến nơi còn không biết hối cải!" Đông Vương Công tự đắc vì có chỗ dựa, vẻ mặt thương hại nhìn Cổ Huyền nói. "Tổ Vu Cổ Huyền!

Ngươi không biết thiên số!

Hôm nay bần đạo thay mặt Hồng Quân Đạo Tổ tiễn ngươi về cõi chết!" Đông Vương Công hét lớn về phía sau: "Các vị đạo hữu, mau mau động thủ!" "Đồ ngu!" Đế Tuấn đang ẩn thân trong hư không thầm mắng một tiếng!

Bản đế định xem kịch, bất luận Đông Vương Công giết Cổ Huyền hay Cổ Huyền xử lý Đông Vương Công, ta đều sẽ nhân lúc đối thủ suy yếu mà bồi thêm một đao!

Vậy mà gã ngu Đông Vương Công này lại trực tiếp làm lộ hành tung của mấy người. "Thái Nhất, Côn Bằng đạo hữu, chúng ta đi hội ngộ Cổ Huyền một chút thôi!" Đế Tuấn sa sầm mặt nói với hai người bên cạnh.

Đông Hoàng Thái Nhất không kìm nén nổi, tiên phong xông lên trước!

Đợi ba người xuất hiện trước mặt Cổ Huyền. "Á à?

Đều ngồi không yên rồi sao, muốn vây sát ta à?" Cổ Huyền lạnh lùng hỏi. "Hừ!

Cổ Huyền!

Phải trách Vu tộc các ngươi ngáng đường chứng đạo của bản đế!

Ta cùng Thái Nhất hôm nay sẽ đích thân tiễn ngươi đi!" Đế Tuấn cười tà ác nói. "A!

Chắc chắn là có thể giết được ta không?" Hừ!

Đối diện mấy người im lặng không nói, chỉ nhìn biểu tình trên mặt có thể thấy, bọn chúng tự nhận liên thủ chém giết Cổ Huyền là chuyện dễ như trở bàn tay! "Vô sỉ!

Lũ súc sinh lông vũ Yêu tộc các ngươi!

Chương 20

Muốn giết tiểu đệ của ta, cũng phải hỏi ta có đồng ý hay không!" Hậu Thổ giận dữ quát. "Có câu này của ngươi là đủ rồi, lát nữa ta sẽ 'chiêu đãi' ngươi thật tốt!" Đông Hoàng Thái Nhất cười khẩy nhìn Hậu Thổ. "Hành sự như thế này!

Không sợ chúng đại năng Hồng Hoang chê cười sao?" Tây Vương Mẫu lông mày dựng ngược, bị sự vô sỉ của mấy kẻ này làm cho buồn nôn sâu sắc! "Tiện nhân!

Một lát nữa giải quyết xong con sâu hôi hám này, ta sẽ đưa ngươi về Tiên Đình giáo huấn lại thật tốt!" Đông Vương Công đỏ mặt gầm lên.

Tốt, tốt lắm!

Cổ Huyền ghi tạc lời của Đông Vương Công và Đông Hoàng Thái Nhất vào trong đầu, quyết định lát nữa sẽ "chăm sóc" kỹ lưỡng hai tên này!

Không nói nhảm thêm nữa, Cổ Huyền tay cầm Thí Thần Thương, trực tiếp vận chuyển toàn bộ Lực chi Pháp tắc, lao về phía bốn kẻ vô sỉ đối diện mà đánh!

Không lằng nhằng, đánh nhanh thắng nhanh!

Nhìn thấy mấy tên tiểu nhân này thực sự làm anh phát nôn!

Nhóm Đế Tuấn và Đông Vương Công chẳng mấy bận tâm đến đòn tấn công của Cổ Huyền, chỉ nghĩ anh đang vùng vẫy lần cuối, lần lượt tế xuất linh bảo để chống đỡ.

Uỳnh!

Năng lượng mang tính hủy thiên diệt địa nổ tung tại nơi giao

chiến!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng không mạnh đến mức như Cổ Huyền!

Hừ!

Tưởng rằng tăng số lượng là có thể bù đắp khiếm khuyết về chất lượng sao?

Ngây thơ!

Hãy cảm nhận sự tuyệt vọng đi!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Đông Vương Công, Côn Bằng lần lượt trúng đòn nặng nề!

Áp lực đột ngột tăng mạnh, lúc này bọn chúng không còn nghĩ đến việc giết Cổ Huyền nữa, chỉ muốn nhanh chóng rời xa tên biến thái này!

Cổ Huyền ở nơi giao giới giữa Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên và thế giới Hồng Hoang kịch liệt tử chiến với nhóm Đế Tuấn.

Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu định lên hỗ trợ nhưng bị Cổ Huyền dùng ánh mắt ngăn lại! "Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo và ngươi không oán không thù, chuyện này hoàn toàn là do Đông Vương Công cưỡng ép ta làm!

Không phải ý định của ta!

Chúng ta dừng tay ở đây có được không?" Tu vi thấp nhất là Côn Bằng rốt cuộc không chịu nổi áp lực mà mở miệng trước.

Côn Bằng cảm thấy nếu còn đánh tiếp, y sẽ thân tử đạo tiêu mất!

Vốn dĩ y và Cổ Huyền không có thù oán, chỉ vì Đế Tuấn lấy linh bảo từ Phân Bảo Nham ra dụ dỗ, cộng thêm việc Côn Bằng cực kỳ bất mãn khi Cổ Huyền được Đạo Tổ ưu ái ban cho bồ đoàn tử sắc,

nên mới đi theo!

Cổ Huyền hừ lạnh một tiếng, Thí Thần Thương hung hăng đâm một nhát vào ngực Côn Bằng!

Á!

Côn Bằng hét thảm một tiếng, điên cuồng lùi lại! "Cút!

Sau này còn để ta nhìn thấy, gặp lần nào ta đánh lần đó!" Cổ Huyền quát.

Côn Bằng nén đau, một chữ cũng không dám ho he, phi tốc tháo chạy về sào huyệt Bắc Hải!

Sau một lần va chạm mạnh mẽ khác.

Cổ Huyền lạnh lùng nhìn ba kẻ đối diện nói: "Chạy mất một tên rồi, còn các ngươi, chết đi!" Đế Tuấn sắc mặt tái nhợt, trong tình thế cấp bách vội nháy mắt với Đông Hoàng Thái Nhất!

Huynh đệ hai người phối hợp nhiều năm, Thái Nhất lập tức hiểu ý Đế Tuấn!

Y tế xuất Hỗn Độn Chung, bao phủ cả hai dưới sự phòng ngự của chuông, lập tức chạy về hướng Đông.

Hừ hừ!

Tính toán cũng khá đấy!

Cổ Huyền sớm liệu được hai anh em này sẽ chạy, làm sao có thể để bọn chúng toại nguyện! "Tỷ tỷ, nương tử!

Giúp ta giữ chân tên tiểu nhân Đông Vương Công kia!" Cổ Huyền dặn dò hai nữ một câu, rồi bay đến bên cạnh Đế Tuấn và Thái Nhất, điên cuồng đập phá Hỗn Độn Chung!

Đùa à!

Đến hư ảnh Bàn Cổ lão tử còn chẳng sợ!

Một cái Hỗn Độn Chung nhỏ bé chưa được luyện hóa hoàn toàn mà cũng muốn cản ta sao?

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi nhìn bộ dạng điên cuồng tấn công Hỗn Độn Chung của Cổ Huyền, trong đầu đã đánh dấu anh ngang hàng với một kẻ điên!

Nhưng đó là Hỗn Độn Chung mà!

Một trong ba đại Khai Thiên Chí Bảo, một Tổ Vu có thể tùy tiện đánh vỡ sao?

Tuy nhiên hiện thực lại tàn khốc hơn nhiều!

Hỗn Độn Chung chưa luyện hóa hoàn toàn cơ bản không thể phát huy hết uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo!

Dưới sự quét quét điên cuồng của Thí Thần Thương, cuối cùng nó cũng không chịu nổi gánh nặng, huyền quang phòng ngự vỡ tan! "Không xong rồi!

Thái Nhất, mau chạy đi, anh sẽ giữ chân tên điên này!" Đế Tuấn hét lớn. "Đại ca!

Đệ sẽ liều mạng với hắn!" Thái Nhất mặt đầy vẻ điên cuồng!

Y luôn tự hào là đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, làm sao có thể chấp nhận khoảng cách với Cổ Huyền lại lớn đến thế chứ! "Không được hành động theo cảm tính!

Mau trở về Thiên Đình gọi cứu binh!" Đế Tuấn lo lắng nói với Thái Nhất.

Sau đó tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, lao về phía Cổ Huyền! "Á!

Cổ Huyền!

Có bản lĩnh thì giết bản đế đi!" Đế Tuấn điên cuồng tập kích Cổ Huyền!

Cổ Huyền chau mày, cảm giác sau lưng có một nhân vật không thể chống lại đang nhìn trộm!

Hồng Quân!!

Cổ Huyền nghiến răng, nghĩ lại thấy thật xui xẻo!

Anh đại khái đoán được ý đồ của Hồng Quân, lúc này Hồng Vân chưa gặp nạn, đại kiếp chưa tới!

Mệnh của Đế Tuấn và Thái Nhất chưa tận!

Cổ Huyền nộ hỏa trung thiêu, mấy lần nhịn không được muốn giết Đế Tuấn!

Thôi bỏ đi!

Hiện tại thực lực chưa đủ, cưỡng cầu ra tay e rằng sẽ tạo cái cớ cho Hồng Quân trừ khử mình.

Tốt!

Để các ngươi sống thêm vài ngày!

Cổ Huyền nhìn chằm chằm hai con súc sinh lông vũ đó.

Chương 21

Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha!

Không cho một bài học nhớ đời, thật khó nuốt trôi cơn giận này!

Á!

Cổ Huyền hét lớn một tiếng, Thí Thần Thương điên cuồng xoay chuyển, nghiền nát nhục thân của Đế Tuấn!

Cổ Huyền lại đuổi kịp Đông Hoàng Thái Nhất, hét cao giọng: "Đông Hoàng đường đường chính chính, hóa ra cũng chỉ là loại hèn nhát biết chạy trốn!" "Láo xược!

Cổ Huyền!

Ngươi khinh người quá đáng!" Đông Hoàng Thái Nhất xông lên liều mạng với Cổ Huyền!

Cổ Huyền cười lạnh không thôi, thu Thí Thần Thương, va chạm trực diện với Đông Hoàng Thái Nhất!

Đông Hoàng Thái Nhất bị Cổ Huyền hất văng ra ngoài!

Nhục thân rạn nứt!

Cổ Huyền còn bồi thêm hai đấm thật mạnh!

Nhục thân Thái Nhất hủy hết!

Nguyên thần suy yếu chạy trốn về Thái Dương Tinh!

Cổ Huyền không đuổi theo, tin rằng lần này đã để lại ám ảnh không nhỏ cho hai vị Yêu Hoàng!

Sau này bọn chúng không dám khinh suất nữa đâu!

Xử lý xong hai tên nhát gan, Cổ Huyền lập tức trở về bên cạnh

Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ, không nói nhảm, trực tiếp chỉ vào mũi Đông Vương Công: "Chết đi!

Nhanh lên!

Trước khi lão tử mất kiên nhẫn, sẽ để lại toàn thây cho ngươi!" Đông Vương Công bị ngữ khí kiêu ngạo của Cổ Huyền làm cho tức đến đỏ mặt tía tai! "Cổ Huyền!

Gan to lắm!

Bần đạo là chủ nhân Đông Hải Bồng Lai, Tiên Đế của Tiên Đình!

Là Nam Tiên Chi Thủ do Đạo Tổ đích thân phong tặng, ngươi dám giết ta là bất kính với Đạo Tổ, không sợ Đạo Tổ trừng phạt sao?" Cổ Huyền bỗng nhiên bật cười, cảm thấy chấp nhặt với loại ngu ngốc này thật chẳng đáng chút nào. "Được, vậy ta cho ngươi một cơ hội, gọi Đạo Tổ của ngươi đến đây chủ trì công đạo đi!" Đông Vương Công mừng rỡ!

Hệt như vớ được cọng cỏ cứu mạng, ngửa mặt nhìn lên trời. "Đạo Tổ tại thượng, Nam Tiên Chi Thủ Đông Hải Đông Vương Công bẩm báo, nay có Tổ Vu Cổ Huyền bất kính thiên địa, tùy ý làm bậy, ý đồ mưu sát đồ đệ!

Xin Đạo Tổ chủ trì công đạo!" Tuy nhiên, lời thỉnh cầu thành khẩn của Đông Vương Công chẳng nhận được một tia phản hồi nào từ Đạo Tổ! "Diễn xong chưa?

Đạo Tổ của ngươi đâu rồi?

Mau mời ra đây cho ta xem nào!" "!" Đông Vương Công tuyệt vọng, không hiểu nổi vì sao Đạo Tổ lại làm ngơ như vậy! "Ta cho ngươi một cơ hội!

Trong vòng ba nghìn năm, nếu ngươi chạy thoát khỏi sự truy kích của ta, ta sẽ tha cho một con đường sống!" Hửm?

Đông Vương Công kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cổ Huyền hỏi: "Lời này có thật không?" "Tất nhiên!" "Được!

Không được nuốt lời!" Đông Vương Công lập tức vắt chân lên cổ mà chạy! "Tỷ tỷ, nương tử!

Hai người về Vu tộc trước đi, ta cùng tên ngốc kia chơi đùa một chút, thuận tiện đi du lịch một chuyến luôn!" "Được rồi, vậy huynh chú ý an toàn, về sớm nhé!" Tây Vương Mẫu quyến luyến nhìn Cổ Huyền nói.

Hậu Thổ tiến tới ôm lấy Tây Vương Mẫu, nói với Cổ Huyền: "Yên tâm đi tiểu đệ, tỷ chắc chắn sẽ chăm sóc nương tử của đệ trắng trẻo mập mạp!" Tây Vương Mẫu thẹn thùng cúi đầu!

Sau khi chia tay Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu, Cổ Huyền lập tức đuổi theo Đông Vương Công, cũng không giết, mà cứ như mèo vờn chuột mà trêu đùa! "Đông Vương Công!

Chẳng phải tự xưng Nam Tiên Chi Thủ, Tiên Đế của Tiên Đình sao?

Giờ lại như chó nhà có tang!

Chạy thục mạng khắp nơi!

Không thấy mất mặt à?" Cổ Huyền vừa truy kích vừa điên cuồng châm chọc!

Thật sự là anh cũng thấy phiền với tên này rồi!

Cứ dính như cao dán da chó vậy!

Phía trước, Đông Vương Công vừa chạy bán sống bán chết, vừa điên cuồng rủa xả Cổ Huyền trong lòng!

Mất mặt nhất chính là việc bị Cổ Huyền truy sát như thế này, e rằng danh tiếng của y sẽ bị hủy hoại triệt để!

Có đôi khi Đông Vương Công thực sự muốn liều mạng với Cổ Huyền!

Cùng lắm thì tự bạo!

Cũng phải kéo Cổ Huyền chết chung!

Nhưng mỗi lần nhìn thấy mũi thương hung ác của Thí Thần Thương, tim y lại đập thình thịch! "Cổ Huyền!

Đợi bần đạo trảm khứ Tam Thi, sau khi chứng đạo, chắc chắn sẽ giết sạch cả tộc Vu các ngươi!" Đông Vương Công điên cuồng nghĩ trong lòng...

Ba nghìn năm sau.

Cổ Huyền và Đông Vương Công kẻ đuổi người chạy, đã tới Bồng Lai đảo của Tiên Đình!

Đông Vương Công thở phào nhẹ nhõm một hơi!

Giá như Vạn Tiên Đại Trận có thể hoàn thiện thì tốt biết mấy!

Khi Đông Vương Công thành lập Tiên Đình, y đã nhận được một trận pháp thượng cổ từ đảo Bồng Lai!

Vạn tiên Bồng Lai liên thủ triển khai, uy lực không thể cản phá!

Chỉ đứng sau Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc!

Đông Vương Công thầm tiếc nuối, tin rằng dựa vào Vạn Tiên Trận không hoàn chỉnh và đám lính tôm tướng cua của Tiên Đình, cơ bản không thể giữ chân được Cổ Huyền! "Cổ Huyền đạo hữu, thời gian ba nghìn năm đã qua, có thể thả ta đi được rồi chứ!" Đông Vương Công gượng gạo nặn ra một nụ cười khó coi nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền không mảy may quan tâm tới Đông Vương Công, ba nghìn năm truy kích đã khiến Đông Vương Công sợ mất mật!

Trong lòng y tràn ngập sợ hãi và kính sợ đối với Cổ Huyền!

Cổ Huyền nhìn linh khí tràn trề, linh căn rải rác khắp đảo Bồng Lai, trong lòng vô cùng rạo rực!

Đảo Bồng Lai đã có linh khí như vậy, ắt hẳn hai đảo kia cũng chẳng kém là bao!

Từ ba nghìn năm trước, Cổ Huyền hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn đã nhận được bản đồ đảo Doanh Châu và Phương Trượng!

Cảnh sắc phồn hoa của Bồng Lai khiến anh tràn đầy kỳ vọng vào hai đảo còn lại!

Chỗ này hơn hẳn Vu tộc cái gì cũng không có, chỉ có điện Bàn Cổ là khá khẩm hơn chút!

Cổ Huyền quyết định lấy hai đảo kia làm đạo trường!

Anh quay người nhìn Đông Vương Công, mắt đảo liên tục, kế sách nảy ra! "Đông Vương Công, ta không giống loại nhát gan không biết xấu hổ như ngươi, ta là người giữ lời hứa, chuyện đó sẽ không tính toán nữa!

Ta thấy đảo Bồng Lai này nhân kiệt địa linh, quả là một nơi tốt để lập đạo trường nha!" Cổ Huyền cười nhẹ, mắt khẽ híp lại, nhìn chằm chằm Đông Vương Công!

Hả?

Muốn đảo Bồng Lai của ta!

Chương 22

Đông Vương Công bị yêu cầu của Cổ Huyền làm cho chết lặng!

Chẳng những không tính kế được Cổ Huyền, mất hết mặt mũi, giờ còn phải bồi thêm cả đạo trường của Tiên Đình!

Đông Vương Công âm thầm ôm ngực, cái giá này quá lớn, y hơi khó chấp nhận!

Cổ Huyền thấy Đông Vương Công do dự không quyết, quyết định bồi thêm một mồi lửa! "Hửm?

Đông Vương Công đạo hữu luyến tiếc thánh cảnh Bồng Lai sao?

Thôi được rồi!

Ta cũng chẳng muốn làm khó người khác!" Đông Vương Công thầm thở phào, chỉ cần không đưa đảo Bồng Lai là tốt rồi, những thứ khác đành cắn răng cắt thịt vậy! "Không, ba nghìn năm qua ta chưa được đánh nhau với ai, ngươi biết đấy, Vu tộc chúng ta đều là lũ thô lỗ, một ngày không đánh đấm là ngứa ngáy chân tay!

Hay là ta với đạo hữu tỷ thí vài chiêu nữa nhé?" Cổ Huyền âm hiểm nhìn Đông Vương Công nói.

Khóe miệng Đông Vương Công giật mạnh!

Đánh!

Cái thân già này của ta còn chịu nổi sự dày vò của ngươi không?

Muốn đảo Bồng Lai thì nói thẳng ra đi!

Còn phải đe dọa ta sao! "Đạo hữu chê cười rồi, đạo pháp của đạo hữu tinh thông, xứng danh Chuẩn Thánh đệ nhất từ trước tới nay!

Bần đạo sao có thể là đối thủ của ngươi chứ!" Đông Vương Công

vội vã xua tay, không muốn bị ấn xuống đất chà xát thêm trận nữa!

Đông Vương Công đau khổ suy tính một hồi, rồi nói với Cổ Huyền: "Đạo hữu, nếu đã ưng ý đảo Bồng Lai, vậy bần đạo nhường lại cho ngươi!

Hy vọng có thể cùng đạo hữu hóa giải hận thù, không còn xung đột nữa!" Đông Vương Công quyết định đau xót từ bỏ sở thích của mình!

Biết làm sao được chứ?

Y cũng tuyệt vọng lắm!

Đánh cũng đánh không lại, gọi người giúp cũng chẳng ăn thua, đám tay hạ toàn lũ phế vật vô dụng!

Làm sao đối kháng nổi với tên yêu nghiệt Cổ Huyền này!

Thay vì bị Cổ Huyền đuổi ra khỏi Bồng Lai, chi bằng chủ động thối lui, dẫu sao cũng còn giữ lại được chút thể diện!

Cổ Huyền nghe lời của Đông Vương Công thì hài lòng gật đầu!

Không tồi, không tồi!

Biết điều đấy!

Đúng là cái loại thiếu đòn!

Sau này cứ tẩn cho vài trận là ngoan ngay!

Sau đó, dưới sự "nồng nhiệt" tháp tùng của Đông Vương Công, Cổ Huyền bắt đầu tham quan đạo trường tương lai của mình! "Đừng đi theo ta nữa!

Mau dọn dẹp đồ đạc rồi cút đi!

Nhìn thấy phát phiền!" Cổ Huyền chẳng chút khách sáo mà bắt đầu đuổi người!

Biểu cảm trên mặt Đông Vương Công một lần nữa cứng đờ, lủi thủi trở về Tử Phủ, bắt đầu hạ lệnh cho tay hạ rút khỏi Bồng Lai!

Giờ y chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, cách xa tên điên Cổ Huyền kia một chút!

Đông Vương Công dẫn theo một đám người rầm rộ rời đi!

Cả đảo Bồng Lai trong chốc lát trở nên yên tĩnh.

Cổ Huyền vừa thưởng thức cảnh sắc Bồng Lai, vừa cảm nhận linh khí nơi đây!

Trong lòng vô cùng sảng khoái!

Chỗ này tốt thật!

Cổ Huyền cảm thán một câu.

Vu tộc tuy là nơi anh sinh ra, nhưng từ khi có nguyên thần, nơi đó không còn thích hợp để anh tu luyện nữa!

Dẫu sao Vu tộc vốn là sản vật của máu Bàn Cổ kết hợp với trọc khí đại địa.

Người Vu tộc không có nguyên thần, không sợ trọc khí xâm thực.

Nhưng Cổ Huyền thì không xong!

Tu luyện lâu dài ở Vu tộc sẽ ảnh hưởng đến tu vi nguyên thần!

Sau này lấy chỗ này làm đạo trường vậy!

Cổ Huyền thầm hạ quyết tâm.

Trong Tử Phủ của Tiên Đình, Cổ Huyền ngồi trước bảo tọa của Tiên Đế, thoải mái nằm vật ra!

Ba nghìn năm truy kích khiến tinh thần anh có chút mệt mỏi.

Thư giãn thích hợp rất có lợi cho tu hành! "Ai ở đó, cút ra đây!" Cổ Huyền đột ngột ngồi dậy, chằm chằm nhìn vào một góc đại điện quát

lớn.

Một cô bé nhỏ nhắn, run rẩy bước ra từ sau cột ngọc đại điện!

Mắt Cổ Huyền nheo lại, nghi ngờ Đông Vương Công không cam tâm, phái người quay lại ám toán!

Nếu thật sự là vậy, thì y có thể chết chắc rồi!

Có Đạo Tổ Hồng Quân đích thân tới cũng chẳng che chở nổi!

Cổ Huyền híp mắt.

Đã nhiều lần nhẫn nhịn sự xâm nhiễu của Đông Vương Công, nếu y còn dám tính kế anh, anh chắc chắn sẽ giết không tha! "Là ai? Ở đây làm gì?" Cổ Huyền mở miệng hỏi.

Tuy chỉ là một cô bé, không đáng để sợ!

Nhưng tính cách Cổ Huyền vốn cẩn thận, không phải hạng mãng phu!

Kẻ không có sức trói gà cũng có thể giết chết tuyệt thế đại năng!

Trong Hồng Hoang hung hiểm bủa vây, không thể coi thường bất cứ ai! "Đại lão gia, xin ngài hãy thu lưu con!" Cô bé bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Cổ Huyền, van nài. "Tại sao phải thu lưu ngươi? Chẳng phải ngươi là người của Tiên Đình Bồng Lai sao? Tại sao không rời đi cùng Đông Vương Công?" Cổ Huyền nghi hoặc hỏi.

Cô bé nghe thấy tên Đông Vương Công thì toàn thân phát run, sợ đến mức không nói nên lời!

Cổ Huyền hiểu rồi, Đông Vương Công đối xử không tốt, để lại ám ảnh tâm lý cho cô bé này rồi!

Nhìn cô bé mày thanh mắt tú, giữa đôi mày có nét gì đó giống với

Tây Vương Mẫu!

Trời ạ!

Cổ Huyền biến sắc!

Tên súc sinh kia!

Chương 23

Ta đánh y vẫn còn nhẹ quá!

Cổ Huyền trong chớp mắt hiểu rõ tiền căn hậu quả, trong lòng lại ghi thêm một món nợ cho Đông Vương Công!

Cổ Huyền tiến lên đỡ cô bé dậy, nhẹ giọng hỏi: "Trước đây ngươi là thị nữ của Đông Vương Công phải không?

Đừng sợ, sau này hãy theo ta!" Có lẽ ngữ khí ôn nhu và động tác của Cổ Huyền đã trấn an được nỗi sợ hãi, cô bé dần dần bình tĩnh lại. "Tên gì?" "Con tên Tiểu Thanh, Đế Quân gọi con là tiện tỳ!" Cô bé cúi đầu.

Khóe mắt Cổ Huyền giật giật, thầm thề lần sau nhất định phải đánh cho Đông Vương Công da thịt nát bét! "Sau này gọi là Cổ Thanh!

Ta thích gọi là Tiểu Thanh hơn!" Cổ Huyền xoa đầu cô bé nói.

Nhìn cô bé này, anh nhớ tới em gái kiếp trước của mình, cộng thêm việc cô bé trông giống Tây Vương Mẫu, trong lòng dâng lên niềm yêu thương vô bờ.

Tiểu Thanh ngẩng đầu kích động nhìn Cổ Huyền, gật gật cái đầu nhỏ, nói với Cổ Huyền: "Đại lão gia, sau này con tên là Cổ Thanh rồi!

Hi hi!" Cổ Huyền nhìn dáng vẻ ngây thơ của Tiểu Thanh, vui mừng mỉm cười. "Đừng sợ!

Sau này có ta ở đây, không ai dám bắt nạt con nữa!

Nếu có kẻ nào dám ra tay với con, cứ trực tiếp đánh chết nó cho ta!

Có chuyện gì lão gia đây gánh vác hết!" "Cảm ơn Đại lão gia!" Tiểu Thanh cảm kích nhìn Cổ Huyền một cái. "Đại lão gia, theo con,

con dẫn ngài đi tìm đồ tốt!" Tiểu Thanh bỗng nhiên ngẩng đầu nói với Cổ Huyền.

Mắt Cổ Huyền sáng lên, cảm thấy hứng thú.

Thân là thị nữ thân cận của Đông Vương Công, chắc chắn cô bé biết không ít bí mật của y!

Tuy biết khi Đông Vương Công đi chắc chắn sẽ không để lại một cọng lông nào, nhưng anh vẫn mong chờ đi theo Tiểu Thanh, vạn nhất có bảo bối nào bị bỏ sót thì sao!

Tiểu Thanh quen đường quen ngõ dẫn Cổ Huyền đi vòng vèo, tới một mật thất. "Đại lão gia, đây là nơi Đông Vương Công thường đặt linh bảo và linh căn, ngài vào xem xem có bảo bối nào không?" Cổ Huyền nóng lòng bước vào.

Trong mật thất trống rỗng như bưng!

Chẳng có cái gì cả!

Cổ Huyền thất lạc thở dài một hơi, cũng phải thôi, tên tiểu nhân Đông Vương Công đó sao có thể để sót lại linh bảo chứ!

Tiểu Thanh thấy biểu tình thất lạc của Đại lão gia thì phi thường buồn phiền, điên cuồng suy nghĩ xem còn chỗ nào có đồ tốt cho Đại lão gia không!

Bỗng nhiên, Tiểu Thanh ngẩng đầu, chạy nhanh tới giữa mật thất, chỉ vào bức tường phía trên, quay đầu nói với Cổ Huyền: "Đại lão gia, ở đó có một thứ, ngài mau lấy ra đi!" Cổ Huyền nghi hoặc tiến lên, theo chỉ dẫn của Tiểu Thanh lấy ra một chiếc hộp gỗ màu tím!

Hửm?

Cổ Huyền chau mày nhìn hộp gỗ, trong lòng vô cùng khó hiểu! "Đại lão gia!

Đây là thứ Đông Vương Công tình cờ nhận được ở Bồng Lai, nghe nói là di vật Khai Thiên, nhưng Đông Vương Công vẫn luôn không biết nó là gì, nên cứ giấu trong hộp này thôi!" Di vật Khai Thiên?

Cổ Huyền lấy lại hứng thú, nếu là thật thì phát tài rồi!

Mở hộp ra, thấy một mảnh ngọc vỡ.

Cái gì thế này!

Cổ Huyền ngơ ngác!

Đúng lúc này, Lực chi Pháp tắc vốn đang an phận khắc sâu trong nguyên thần Cổ Huyền bỗng nhiên bạo động!

Tê!

Thứ này có liên quan tới Lực chi Pháp tắc!

Cổ Huyền chấn kinh nhìn mảnh ngọc, trực giác mách bảo lần này anh trúng đậm rồi!

Cầm mảnh ngọc trong tay, khẽ cảm tri một chút.

Lực chi Pháp tắc quấn quanh trên mảnh ngọc, Cổ Huyền trong chớp mắt hiểu ra!

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Có chứa mảnh vỡ Lực chi Đại Đạo Pháp tắc!

Cổ Huyền vẻ mặt cuồng nhiệt nâng mảnh ngọc vỡ, lòng vui sướng phát điên!

Năm xưa Bàn Cổ đại thần nhờ vào Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp mà ngộ đạo!

Tốc độ lĩnh ngộ Đại Đạo Pháp tắc vượt xa các Hỗn Độn Ma Thần cùng thời!

Nhờ có sự hỗ trợ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, Bàn Cổ đại thần mới có thể từ sau vượt lên, vượt qua tất cả Hỗn Độn Ma Thần!

Hiện tại Đạo Tổ Hồng Quân cũng dựa vào Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn khuyết mà lĩnh ngộ pháp môn trảm thi, thành thánh chi đạo!

Có thể thấy thứ này trân quý đến nhường nào!

Trong đó còn ẩn chứa Lực chi Đại Đạo Pháp tắc!

Phải biết rằng, từ khi Hỗn Độn tan vỡ, Hồng Hoang hình thành, Đại Đạo đã ẩn thoái!

Lực chi Đại Đạo càng biến mất kể từ khi Bàn Cổ đại thần hy sinh!

Có đôi khi, Cổ Huyền cảm thấy nếu không có hệ thống, anh tuyệt đối sẽ không đi theo con đường cụt Lực chi Đại Đạo này!

Bởi vì đại đạo này không chỉ cực khó lĩnh ngộ, mà tiền đồ còn mịt mờ!

Nhưng hiện tại có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này, Cổ Huyền tạm thời thở phào, mảnh vỡ này có thể khiến pháp tắc chi lực của anh tiến thêm một bước rồi! "Tiểu Thanh!

Làm tốt lắm, thứ này đối với ta vô cùng quan trọng!" Cổ Huyền cười nhìn Tiểu Thanh, cảm thấy cô bé này đúng là phúc tinh của mình mà! "Lão gia ta sắp đi du lịch một chuyến, ta ban cho con kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỏa Linh Châu này!

Gặp nguy hiểm nhất định phải bảo vệ mình thật tốt, đợi ta về!" Cổ Huyền nghiêm túc dặn dò Tiểu Thanh. "Lão gia, có thể dẫn con theo không!

Con ở đây một mình sợ lắm!" Tiểu Thanh rụt rè nhìn Cổ Huyền một cái, mở miệng nói.

Ngạch~!

Cổ Huyền lưỡng lự, không phải anh không muốn dẫn Tiểu Thanh đi, chỉ là đạo trường cần người trông nom thôi! "Thế này đi!

Ta truyền tin cho nương tử của ta, bảo nàng tới trông coi đạo trường, lúc ta không có ở đây con cứ đi theo nàng ấy là được!" Cổ Huyền nghĩ, để một người Huyền Thiên đỉnh phong trông coi đạo trường quả thực không ổn!

Đành gọi Tây Vương Mẫu tới, cùng Tiểu Thanh ở lại đảo Bồng Lai chờ vậy!

Tiểu Thanh bĩu môi, vô cùng miễn cưỡng đồng ý!

Tây Vương Mẫu nhận được truyền tin của Cổ Huyền, nghìn năm sau từ Bất Chu Sơn vội vã tới đảo Bồng Lai!

Nghìn năm trôi qua, Cổ Huyền dưới sự hỗ trợ của Tiểu Thanh đã triệt để chỉnh đốn đảo Bồng Lai thành đạo trường của mình!

Đại điện Tử Phủ cũ bị Cổ Huyền đổi tên thành Vô Cực Điện, dùng làm nơi ngộ đạo bế quan.

Trong Vô Cực Điện, Tây Vương Mẫu ngây người nhìn Tiểu Thanh, hệt như lúc cô bé chưa hóa hình vậy, cảm giác vô cùng kỳ lạ!

Tây Vương Mẫu liền lôi Cổ Huyền qua một bên, thì thầm vào tai: "Phu quân!

Chuyện là thế nào, cô bé kia là ai?" Cổ Huyền thần bí mỉm cười, sau đó giải thích cho Tây Vương Mẫu về hoàn cảnh của Tiểu Thanh.

Uỳnh!

Tây Vương Mẫu sắc mặt thiết thanh, đạp đổ chiếc bàn gỗ trước mặt!

Chương 24

Thật quá đáng!

Đông Vương Công!

Khinh người quá đáng!! "Được rồi nương tử, yên tâm đi, lần sau gặp tên đó ta nhất định sẽ thay nàng trút giận!" Cổ Huyền cười an ủi Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu hồi thần một lát mới chậm rãi ngồi xuống, trong lòng đã liệt Đông Vương Công vào danh sách kẻ thù không đội trời chung! "Con tên là gì?" Tây Vương Mẫu thấu hiểu hoàn cảnh của Tiểu Thanh nên vô cùng đồng tình, kéo cô bé lại gần, âu yếm hỏi. "Con tên là Tiểu Thanh, lão gia đặt tên cho con là Cổ Thanh!" Tiểu Thanh lí nhí trả lời.

Vừa rồi nhìn bộ dạng đạp đổ bàn của Tây Vương Mẫu, sao mà giống Đông Vương Công thế không biết!

Chẳng lẽ lại gặp phải một chủ nhân hay ngược đãi sao!

Tiểu Thanh sợ hãi nghĩ thầm.

Tây Vương Mẫu hiền từ xoa mái tóc mượt của Tiểu Thanh, ôn nhu nói: "Không cần sợ, sau này không ai dám ngược đãi con đâu!

Cứ coi đây là nhà của mình!" Tiểu Thanh thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó liền thành thật khen ngợi: "Nương nương xinh đẹp quá!

Tiểu Thanh lớn bằng chừng này rồi mà chưa thấy người phụ nữ nào đẹp như vậy!" Ha ha!

Tây Vương Mẫu nở nụ cười mê hồn, bị cái miệng nhỏ lanh lợi của Tiểu Thanh khen cho đến mức choáng váng đầu óc, vô cùng đắc ý! "Tiểu Thanh sau này lớn lên chắc chắn cũng sẽ không kém đâu!"

Tây Vương Mẫu đáp lại.

Cổ Huyền đứng bên cạnh trợn trắng mắt, hai người có thể bớt tâng bốc nhau được không?

Mau để ta thu xếp chuyện đạo trường xong xuôi, ta còn đang vội ra ngoài tầm bảo đây!

Từ khi có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Cổ Huyền thèm thuồng những thứ trên hai đảo Doanh Châu và Phương Trượng đến nhỏ dãi!

Phải biết rằng hai tòa đảo đó đến nay chưa ai phát hiện ra, anh có thể độc chiếm tài nguyên của cả hai đảo!

Vì vậy có chút nóng lòng!

Tây Vương Mẫu chú ý tới tâm tình nóng nảy của Cổ Huyền, cố ý không nói chuyện với anh!

Không cho huynh đi!

Ta vừa mới tới, huynh đã muốn đi ngay, có phải là ghét bỏ ta rồi không?

Tây Vương Mẫu oán hận liếc nhìn Cổ Huyền một cái, xa cách hơn bốn nghìn năm, nàng nhớ Cổ Huyền muốn chết!

Lúc ở bên nhau không cảm thấy gì, đột ngột xa nhau mới hiểu được hương vị đó!

Cổ Huyền nhịn không nổi nữa.

Anh trực tiếp ngắt lời cuộc đối thoại của hai đại nữ thần một lớn một nhỏ, mở miệng nói: "Nương tử, Tiểu Thanh, ta phải ra ngoài du lịch một chuyến!

Đạo trường giao cho hai người trông nom đấy!" Sau đó, Cổ Huyền lại giao hộ đảo trận pháp được cải tiến từ Đô Thiên Thần Sát Đại

Trận cho Tây Vương Mẫu, rồi định rời đi! "Lúc về sẽ mang quà cho nàng!" Cổ Huyền nắm lấy hai bàn tay của Tây Vương Mẫu dỗ dành, còn hôn lên má nàng một cái, rồi vội vàng rời đi!

Tây Vương Mẫu ngẩn ngơ, mặt đỏ bừng, bước chân sáo chạy sang một bên.

Tiểu Thanh đứng cạnh trộm cười, cuộc sống như thế này thực sự tốt hơn trước kia quá nhiều!

Cổ Huyền rời đảo Bồng Lai, một mực đi theo sự chỉ dẫn của bản đồ hệ thống, tới một vùng biển bình tĩnh ở sâu trong Đông Hải!

Là ở đây sao?

Cổ Huyền nghi hoặc nhìn quanh, chẳng thấy ẩn nặc trận pháp ở đâu cả!

Mặc kệ!

Không gì nhanh bằng việc dùng bạo lực phá trận!

Cổ Huyền vung Thí Thần Thương, vận dụng Lực chi Pháp tắc, điên cuồng đập xuống mặt biển!

Quả nhiên, phía trước xuất hiện từng luồng huyền quang phòng ngự, đem đòn tấn công của Cổ Huyền hóa giải hết sạch!

Ái chà chà!

Cái mai rùa này cứng vậy sao?

Dù Cổ Huyền đã dốc toàn lực nhưng vẫn không phá được trận pháp.

Cổ Huyền bực bội, Thí Thần Thương phối hợp với Lực chi Pháp tắc kể từ khi danh chấn Hồng Hoang đến nay chưa bao giờ thất bại.

Lần này sao lại không ổn rồi?

Trận pháp gì đây!

Cổ Huyền kinh ngạc đến mức tròng mắt suýt rơi ra ngoài!

Chưa bao giờ thấy đại trận nào kiên cố như vậy!

Đối diện với hỗn nguyên kim tiên pháp lực cùng tám phần Lực chi Pháp tắc của Cổ Huyền tấn công điên cuồng, trận pháp vẫn vững như bàn thạch!

Chỉ tạo ra vài gợn sóng, chẳng hề có dấu hiệu rạn nứt nào!

Tuyệt đối không phải trận pháp của Hồng Hoang!

Cổ Huyền thầm suy tính, huyền quang phòng ngự của trận pháp này có thể sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo rồi!

Hồng Hoang làm gì có trận pháp nghịch thiên như vậy!

Đại trận di lưu từ thời kỳ Hỗn Độn!

Mắt Cổ Huyền tỏa sáng tinh anh!

Biết là trận pháp Hỗn Độn, Cổ Huyền liền dừng tay.

Đùa à!

Để một người chưa chứng đạo đánh vỡ trận pháp do Hỗn Độn Ma Thần để lại, có khả năng không?

Anh không phải kẻ ngu, không thèm đâm đầu vào đá!

Làm việc vô ích ở đây làm gì!

Chẳng lẽ mình có duyên mà không có phận với hai đại tiên đảo sao?

Cổ Huyền vô cùng không cam tâm!

Dẫu sao mình cũng là nhân vật chính xuyên không cơ mà!

Chẳng lẽ lại bị một cái trận pháp làm cho khiếp sợ sao?

Xuyên không giả gặp khó khăn thì tìm ai?

Tìm hệ thống chứ sao! "Hệ thống!

Đừng có chỉ đưa mỗi bản đồ hai hòn đảo rồi bỏ mặc ta chứ!

Ta vào kiểu gì đây!" Cổ Huyền đợi nửa ngày, hệ thống chẳng thèm đếm xỉa!

Mẹ kiếp!

Cổ Huyền thầm giơ ngón tay thối với hệ thống!

Chỉ có thể dựa vào chính mình thôi!

Cổ Huyền một lần nữa nghiêm túc xem lại bản đồ.

Đột nhiên, ở góc dưới bên phải bản đồ anh thấy một dòng gợi ý! "Muốn tiến vào hai đảo, cần phá vỡ Hỗn Độn Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận, phương pháp phá trận...!" Khóe mắt Cổ Huyền giật mạnh!

Trong lòng không ngừng thổ tào hệ thống, viết gợi ý kiểu gì mà khuất thế!

Chương 25

Ma mới nhìn thấy được!

Hô!

Cổ Huyền hít một hơi thật sâu!

Theo phương pháp của hệ thống, từng bước một phá giải đại trận...

Năm trăm năm sau.

Cổ Huyền cuối cùng cũng mở được một kẽ hở trên đại trận!

Vào được rồi!

Cổ Huyền ngẩng đầu nhìn hai đại tiên đảo, bị trình độ nồng đậm của linh khí trên đảo làm cho chấn kinh!

Độ nồng đậm của linh khí gấp ít nhất ba lần đảo Bồng Lai!

Cũng phải thôi, đảo Bồng Lai sớm đã bị phát hiện rồi, từ lúc Khai Thiên đến nay đã thất thoát không ít linh khí!

Cổ Huyền như một con sói đói, lao thẳng vào hai đại tiên đảo!

Đầu tiên là đảo Doanh Châu.

Trên đảo rải rác những kỳ trân dị bảo, thậm chí có cả những linh vật từ thời kỳ Hỗn Độn, vô cùng trân quý!

Nhưng Cổ Huyền không mấy để tâm tới những thứ đó, anh bị thu hút bởi một vệt ánh sáng trắng lóa mắt ở trước mặt!

Hả?

Cổ Huyền tò mò tiến lên kiểm tra. "!" Cổ Huyền há hốc mồm kinh ngạc!

Trong luồng sáng trắng ấy, một đóa Thập Nhị Phẩm Bạch Liên ngạo nghễ đứng thẳng!

Dưới tòa sen là dòng suối tỏa ra sức sống nồng đậm!

Tịnh Thế Bạch Liên!

Tam Quang Thần Thủy!

Cổ Huyền mừng rỡ nhìn thánh vật trong truyền thuyết của Hồng Hoang trước mặt!

Tịnh Thế Bạch Liên do một hạt sen chưa chín của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, cùng với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hợp xưng là Tiên Thiên Ngũ Phương Liên Đài!

Mỗi một món thấp nhất cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Có thể trấn áp khí vận!

Quan trọng nhất là ngồi trên tòa sen có thể tịnh hóa trọc khí!

Đối với Vu tộc mà nói thì có tác dụng cực lớn!

Cổ Huyền thầm tính toán trong lòng.

Còn Tam Quang Thần Thủy kia thì càng nghịch thiên hơn!

Là bất tử dược của Hồng Hoang!

Một giọt có thể cải tử hoàn sinh, có hiệu dụng kỳ diệu phản bản quy nguyên!

Chỉ riêng hai thứ này thôi, chuyến này đã không uổng công rồi!

Cổ Huyền trong lòng vô cùng vui sướng, bảo bối Hồng Hoang trong tay anh ngày càng nhiều!

Thí Thần Thương, Phân Bảo Nham chưa luyện hóa, Nam Phương

Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tịnh Thế Bạch Liên, Tam Quang Thần Thủy, Thập Nhị Khỏa Định Hải Thần Châu!

Trong Hồng Hoang này, nếu đọ về Tiên Thiên Linh Bảo, ngoại trừ Thiên Đạo Lục Thánh đang bật hack ra, hỏi thử xem còn ai nữa!

Cổ Huyền vẻ mặt mãn nguyện thu hồi hai món bảo bối!

Quay người bay về phía đảo Phương Trượng bên cạnh!

Tại đảo Phương Trượng, anh lại tìm thấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích ẩn chứa Khai Thiên Công Đức!

Trời đất ơi!

Thu hoạch của một ngày thôi đã bằng cả mấy vạn năm phấn đấu của Cổ Huyền rồi!

Cổ Huyền mãn nguyện rời đi, trước khi đi anh dành hai nghìn năm thời gian để luyện hóa Hỗn Độn Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận từ bên trong!

Đợi lão tử chứng đạo xong, sẽ quay lại tham ngộ thấu đáo bộ trận pháp này!

Lúc đó khi giao thủ với người khác, chỉ cần bố trí xong trận pháp rồi trốn vào trong là có thể làm đối phương tiêu hao đến chết!

Tuyệt vời!

Cổ Huyền nghĩ đến cảnh Thiên Đạo Lục Thánh hợp lực ra tay cũng không phá được cái mai rùa trận pháp này mà bật cười thành tiếng!

Cảnh tượng đó chắc chắn sẽ rất đẹp mắt!

Như vậy, Cổ Huyền đã để lại một món quà lớn cho các vị Lục Thánh tương lai!

Sau khi rời khỏi hai tòa tiên đảo, Cổ Huyền quay trở lại đảo Bồng Lai!

Mấy nghìn năm xa nhà rồi, không có thời gian ở bên tiểu nương tử!

Chắc là nàng đang dỗi rồi!

Phải về bù đắp cho Tây Vương Mẫu thật tốt mới được!

Cổ Huyền thầm nghĩ.

Có được phúc địa, có được linh bảo, tâm tình Cổ Huyền cực tốt, vô sự nhất thân khinh!

Thong dong cưỡi Tịnh Thế Bạch Liên trở về Bồng Lai!

Cổ Huyền vốn tưởng sẽ bình an vô sự trở về đạo trường, ai ngờ phiền phức lại tự tìm đến cửa! "Tên đạo nhân kia!

Mau dừng lại cho ta!" Một tên thuộc Long tộc cảnh giới Thái Ất Kim Tiên hét lớn về phía Cổ Huyền.

Cổ Huyền ngồi đoan tọa trên tòa sen, ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn nhấc lên, loại tép riu này anh sớm đã chẳng còn hứng thú đối phó rồi!

Tòa sen dưới thân phi tốc vận chuyển, trực tiếp đâm bay tên Long tộc kia ra ngoài!

Tên Long tộc kia mặt đầy vẻ giận dữ!

Nhưng mỗi khi nhìn về phía Tịnh Thế Bạch Liên của Cổ Huyền, một tia tham lam lại hiện lên trong mắt y!

Đúng là bảo bối tốt!

Thái tử điện hạ quả nhiên có huệ nhãn bất phàm!

Nhìn một cái đã thấy được sự lợi hại của món bảo bối này! "Tên

đạo nhân kia, ta bảo ngươi dừng lại không nghe thấy sao?

Dám đâm ta!" Cổ Huyền liếc nhìn tên Long tộc tép riu đó một cái, hiểu ra là đám Long tộc này nổi lòng tham muốn đoạt Tịnh Thế Bạch Liên của mình đây mà!

Cũng không chịu đi nghe ngóng xem!

Ta là ai chứ?

Linh bảo đã vào túi ta rồi còn có chuyện nôn ra sao?

Đúng là gan tày đình!

Cổ Huyền dùng ánh mắt cực kỳ nguy hiểm nhìn tên tạp chủng Long tộc đó!

Đã mấy nghìn năm không động thủ rồi!

Tiện thể hoạt động gân cốt chút vậy!

Cổ Huyền đứng dậy, vươn vai một cái, chỉ vào tên Long tộc đối diện, kiêu ngạo nói: "Ta đâm đấy, thì sao?

Chương 26

Có ý kiến gì không?" "!" "Hỏa Long, mau lui xuống!" Một giọng nói của kẻ bề trên vang lên, tên Long tộc vừa rồi lập tức im bặt, lùi về bên cạnh người vừa lên tiếng, vẻ mặt đầy nịnh bợ nhìn người đó! "Ai đấy!

Tu vi không cao mà làm bộ làm tịch gớm nhỉ!

Lông đã mọc đủ chưa mà người lớn nhà ngươi đã thả ra ngoài thế?" Cổ Huyền chẳng chút khách sáo mà mắng thẳng mặt! "Láo xược!

Thái tử điện hạ mà ngươi cũng dám tùy tiện bình phẩm sao?

Không mau mau bồi tội, tốt nhất là dâng lên linh bảo để cầu xin điện hạ khoan thứ!" Hỏa Long chỉ vào mũi Cổ Huyền mà hét.

Tên Thái tử Long tộc kia miệng thì nói kẻ không biết không có tội, nhưng ánh mắt cứ dán chặt vào Tịnh Thế Bạch Liên không rời!

Ái chà chà!

Có dũng khí đấy!

Hai con súc sinh lông vũ của Yêu tộc còn không dám nói chuyện với ta như thế, một tộc Long tộc đã lụi bại, lấy đâu ra tự tin mà đối đầu với ta chứ!

Tốt!

Hôm nay lấy Thái tử Long tộc này khai đao, về nhà làm món rồng nướng cho nương tử ta nếm thử!

Cổ Huyền xắn tay áo, chuẩn bị ra tay! "Lâu rồi mới có người dám kiêu ngạo trước mặt ta như thế!

Tốt lắm!" Cổ Huyền âm dương quái khí khen một câu.

Sắc mặt Thái tử Long tộc kia triệt để trầm xuống, cuối cùng cũng không thèm che giấu mục đích thực sự nữa! "Tiểu tử!

Thức thời thì ngoan ngoãn giao đóa bạch liên kia ra!

Nếu không bản thái tử sẽ khiến ngươi tan thành mây khói trong nháy mắt!" "A a!

Nói nhảm thật nhiều!

Có bản lĩnh thì tới mà lấy!" Cổ Huyền khoanh tay đáp lại.

Thái tử Long tộc nháy mắt với tên tay sai Hỏa Long!

Hỏa Long xông lên phía trước: "Tiểu tử!

Chết đi!" Cổ Huyền nhìn vẻ mặt đắc ý và âm hiểm của mấy tên này, cảm thấy bình thường chắc chắn bọn chúng không ít lần làm chuyện thất đức thế này!

Đáng chết!

Một đòn tùy ý!

Giết Hỏa Long đến mức nhục thân tan nát, thân tử đạo tiêu!

Máu rồng bắn tung tóe, phần lớn bắn lên chân Thái tử Long tộc!

Tên Thái tử Long tộc vừa rồi còn đắc ý giờ thì đờ người ra!

Hình như mình đắc tội với người không nên đắc tội rồi!

Thái tử Long tộc kinh hãi nghĩ. "Đạo hữu, vừa rồi đều là hiểu lầm, ta là con trai của Long Vương, Thái tử Long tộc Ngao Hải!

Cái gọi là không đánh không quen biết, chúng ta cũng nên làm quen nhau chút chứ nhỉ!" Ngao Hải gượng cười bồi tội. "Không biết đạo hữu... ?" Ngao Hải liếc nhìn Cổ Huyền một cái, ướm hỏi. "Ta à!

Trước đây chắc chắn ngươi không biết ta!

Nhưng sau này ngươi sẽ nhớ kỹ ta thôi!" "Đạo hữu có ý gì?" "Xuống dưới mà hỏi cha ngươi đi!" Cổ Huyền tung một quyền vào ngực Ngao Hải, Ngao Hải chỉ có tu vi Đại La sơ kỳ làm sao chịu nổi, nhục thân trực tiếp nổ tung!

Nhưng nguyên thần lại được một tòa bảo tháp bảo hộ!

Hử?

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Ngũ Hành Tháp!

Chậc chậc!

Không hổ là Long tộc!

Dù lụi bại rồi vẫn có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân!

Nhưng thế thì đã sao?

Chỉ một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà đòi ngăn ta giết người à?

Cổ Huyền nhìn vẻ mặt oán hận của Ngao Hải, biết rằng kẻ này không thể giữ lại! "Đạo hữu!

Thủ hạ lưu tình!" Một giọng nói đầy khí thế vang lên. "Chú cứu con!" Ngao Hải điên cuồng cầu cứu chú mình!

Ồ!

Đánh nhỏ lòi lớn đây mà!

Cổ Huyền thú vị nhìn người tới, cảm nhận tu vi của y.

Hửm?

Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Thượng cổ Long tộc vẫn còn đại năng lưu lại sao? "Bần đạo Chúc Long!

Cháu ta không hiểu chuyện, mạo phạm đạo hữu, ta thay mặt nó

bồi tội với đạo hữu!" Chúc Long hạ mình xin lỗi Cổ Huyền! "Chú!

Tại sao phải bồi lễ với hắn!

Rõ ràng hắn đã giết Hỏa Long, đánh nát nhục thân của con!

Đều là lỗi của hắn!" Ngao Hải điên cuồng hét vào mặt Chúc Long. "Câm miệng!" Chúc Long nộ hống!

Không biết lượng sức mà còn đòi công đạo sao?

Chẳng lẽ Long tộc đã sớm lụi bại rồi!

Tên đạo nhân trước mặt này mang lại cho y một cảm giác thâm bất khả trắc, y không có khả năng chiến thắng Cổ Huyền!

Một luồng vô lực cảm ập lên tim Chúc Long!

Thú vị!

Xem ra Long tộc vẫn còn người hiểu chuyện!

Trên mặt biển Đông Hải.

Cổ Huyền tĩnh lặng đứng đó, thú vị nhìn hai chú cháu Chúc Long và Ngao Hải. "Chúc Long đạo hữu, ta cũng không phải hạng người không hiểu lý lẽ, trước đó ta cưỡi tòa sen trở về đạo trường, chẳng may bị cháu ngươi chặn lại, không nói không rằng đã đòi cướp linh bảo của ta!

Chẳng lẽ không nên cho ta một lời giải thích sao!" Chúc Long cười khổ một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Ngao Hải một cái!

Chương 27

Đều là do ngày thường quá nuông chiều, dẫn đến họa lớn ngày hôm nay!

Trong chín người con của Long Vương, chỉ còn lại đứa con út này!

Những người còn lại đều đã chết trong trận chiến Long Hán đại kiếp!

Vì vậy Chúc Long ngày thường vô cùng yêu thương Ngao Hải, thiếu sự quản giáo!

Mới nuôi dưỡng nên cái tính cách mục trung vô nhân như vậy!

Chúc Long trong lòng hối hận: "Sau khi về phải giáo huấn nó thật tốt mới được!

Nếu không thật có lỗi với sự phó thác trước lúc lâm chung của huynh trưởng!" Tội nghiệp Ngao Hải không biết rằng sau khi về sẽ bị lôi ra tẩn cho một trận tơi bời! "Đạo hữu, chuyện này thực sự là lỗi của Long tộc chúng ta!

Long tộc sẵn sàng đưa ra một khoản bồi thường hậu hĩnh cho đạo hữu!" Chúc Long không chút do dự bồi tội với Cổ Huyền!

Y mong sao Cổ Huyền lấy thêm thật nhiều bồi thường để kết thúc nhân quả này!

Trải qua cuộc đại chiến Tam tộc thời thượng cổ, Long tộc đã tổn thất gần hết!

Không còn chịu nổi thêm bất cứ sự dày vò nào nữa!

Huống hồ chủ động đưa ra bồi thường không chỉ có thể tiêu trừ

cơn giận của vị cường giả này, mà còn có khả năng nhận được hảo cảm của y, mang về cho Long tộc một vị đồng minh!

Hạnh phúc nào bằng?

Cổ Huyền vô cùng mãn nguyện nhìn Chúc Long.

Không tệ!

Biết điều đấy!

Với tu vi của Cổ Huyền, đâu cần phải tốn nhiều lời như vậy, chẳng qua là anh muốn vào xem kho báu của Long tộc nên mới cùng Chúc Long dây dưa nãy giờ!

Sớm đã nghe danh bảo khố Long tộc linh bảo đầy rẫy!

Không biết lần này mình có vớ được đồ tốt gì không đây!

Khụ khụ!

Cổ Huyền chỉnh đốn thân mình, nói với Chúc Long: "Sớm nghe danh thượng cổ Long tộc uy chấn Hồng Hoang!

Bảo khố Long tộc càng phi phàm hơn nữa!

Không biết ta có cơ hội được chiêm ngưỡng phong thái Long tộc một lần không?" Hử?

Nghe lời của Cổ Huyền, Chúc Long lập tức hiểu ý đồ của anh.

Muốn tới vét sạch bảo khố Long tộc đây mà!

Chúc Long đau xót ôm ngực. "Tên đạo sĩ thối không biết nhìn hàng!

Bảo khố Long tộc ta chứa linh bảo thiên hạ, cái gì cũng có!

Một tên tán tu như ngươi cũng đòi kiến thức chí bảo Long tộc ta sao!

Mơ đi!" Ngao Hải ở bên cạnh điên cuồng gào thét.

Tuyệt vời!

Đúng là thần trợ công mà!

Cổ Huyền vốn thấy Chúc Long do dự định đe dọa thêm.

Nhờ có Ngao Hải trực tiếp làm lộ tẩy hết sạch sành sanh!

Xem ngươi chối cãi thế nào!

Chúc Long đỏ mắt nhìn Ngao Hải, nếu y không phải huyết mạch duy nhất của Long Vương, thật muốn một chưởng vỗ chết cho rồi!

Tên Ngao Hải vừa rồi còn hống hách thấy chú mình mắt đỏ sọc thì sợ hãi rụt cổ lại, không dám nói gì nữa! "Đạo hữu chê cười rồi, nếu đã hứng thú với bảo khố tộc ta, mời theo ta trở về Long Cung!" Chúc Long cười như mếu nói. "Ha ha!

Hết sức vinh hạnh!" Trên đường đi, Chúc Long không ngừng thăm dò lai lịch của Cổ Huyền, Cổ Huyền thì cứ nói đông nói tây, hai con "cáo già" một lớn một nhỏ đấu trí lẫn nhau...

Đông Hải Long Cung.

Kể từ khi thượng cổ Long tộc lập tộc, Long Vương đã dốc vô số tâm huyết để xây dựng cung điện dưới nước tráng lệ này! "Đạo hữu, đây là bảo khố tộc ta!

Chỉ có Long tộc huyết mạch chí cường mới có thể mở ra!" Chúc Long vừa giới thiệu vừa dẫn Cổ Huyền đi vào trong bảo khố.

Sau khi mở bảo khố.

Cổ Huyền bị các loại linh bảo tỏa ra ánh sáng lóa mắt bên trong làm cho đờ người!

Thảo nào trong Hồng Hoang linh bảo khó tìm thế!

Hóa ra bị mấy tên này vơ vét sạch rồi!

Linh bảo ở đây tuy chất lượng không bằng trên Phân Bảo Nham của Hồng Quân, nhưng số lượng thì kinh người!

Quá nhiều!

Thật sự là rải rác khắp nơi!

Cổ Huyền trong lòng phẫn nộ bất bình!

Mình làm lụng vất vả mà trong tay cũng chẳng có bao nhiêu linh bảo, nhìn Long tộc mà xem!

Người ta sinh ra đã ngồi trên linh bảo rồi!

Chậc chậc!

Hôm nay coi như đánh hào môn vậy!

Cổ Huyền xoa tay chuẩn bị chọn bảo bối!

Đúng lúc này, tiếng của hệ thống đã lâu không hoạt động vang lên! "Đinh!

Phát hiện nhân quả giữa ký chủ và Long tộc, mời ký chủ đưa ra các lựa chọn sau!" "Lựa chọn một: Huynh đệ tốt, nhân quả tiêu trừ!

Kết bái huynh đệ với Chúc Long, nhận được tình hữu nghị của Long tộc, chuyện trước kia xí xóa hết!

Phần thưởng: Danh hiệu người tốt lão hảo nhân Hồng Hoang!" "Lựa chọn hai: Kén chọn một chút!

Chọn một kiện Tiên Thiên Linh Bảo thượng thừa nhất trong bảo khố Long tộc để tiêu trừ nhân quả!

Phần thưởng: Một thành cảm ngộ Thủy chi Pháp tắc!" "Lựa chọn ba: Dạo một vòng, vờ như không hài lòng!

Đe dọa Chúc Long lấy ra linh bảo tốt hơn để bồi thường!

Phần thưởng: Ba bình Hỗn Độn Ma Thần tinh huyết!" Hửm?

Cổ Huyền cau mày, lựa chọn lần này của hệ thống có chút thú vị đây!

Không cần phải bàn cãi nữa!

Cái đầu tiên loại ngay lập tức!

Người tốt?

Hồng Vân chẳng lẽ chưa đủ thảm sao?

Ta không cần danh hiệu đó!

Còn lại hai cái, Cổ Huyền trầm tư hồi lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Chương 28

"Hệ thống, ta chọn ba!" "Lựa chọn đã hình thành, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành!" Thủy chi Đại Đạo Pháp tắc tuy dụ người, nhưng đối với người lĩnh ngộ Lực chi Đại Đạo như Cổ Huyền thì có chút thừa thãi!

Chẳng bằng Hỗn Độn Ma Thần tinh huyết thực dụng hơn!

Cổ Huyền theo lựa chọn của mình, dạo quanh bảo khố một vòng, rồi hét lớn với Chúc Long: "Đạo hữu đừng tưởng ta không biết nhìn hàng!

Thượng cổ Long tộc đường đường chính chính mà chỉ có mấy thứ này sao?

Chẳng có món nào giá trị bằng đóa bạch liên của ta cả!" Chúc Long mặt mày thiết thanh!

Đóa bạch liên của Cổ Huyền tuy trước đây y chưa từng thấy, nhưng theo kinh nghiệm nhiều năm của y, đó có khả năng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Chẳng lẽ phải dẫn y vào bí cảnh của tộc mình sao!

Chúc Long lần này thực sự thấy đau lòng rồi!

Đó là nền tảng của Long tộc mà!

Trong bảo khố của Đông Hải Long Cung.

Chúc Long rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan!

Bí cảnh trong tộc chỉ có tộc trưởng Long tộc đời sau mới được phép vào!

Chúc Long hiện tại cũng chỉ là đại diện trông coi mà thôi!

Nhưng y đã từng cùng huynh trưởng Long Vương vào đó một lần!

Những thứ bên trong đó đối với Long tộc quá quan trọng! "Đạo hữu!

Long tộc ta đúng là có một chút nền tảng!

Nhưng nếu đạo hữu muốn vào, cần phải có một thân phận!" "Thân phận?" Cổ Huyền nghi hoặc hỏi.

Vào cái bí cảnh thôi mà cũng phiền phức thế à?

Chúc Long suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng tìm ra cách vẹn cả đôi đường!

Nói với một tên hà binh bên cạnh: "Đi mời Đại Công Chúa tới đây!" Tên hà binh lập tức chạy đi mời người!

Cổ Huyền càng mù mờ hơn!

Trực giác mách bảo Chúc Long lại sắp bày trò gì rồi...

Một lát sau, một bóng dáng thướt tha uyển chuyển xuất hiện trước mặt hai người Cổ Huyền. "Cháu gái lớn!

Đừng trách chú nhẫn tâm!

Vì tương lai của tộc ta, đành phải hy sinh cháu thôi!" Chúc Long nhìn trưởng công chúa Long tộc, trong lòng có chút không đành lòng!

Nhưng nhìn vào thực trạng Long tộc hiện nay, y đành phải hạ quyết tâm! "Đạo hữu, đây là trưởng công chúa Long tộc ta, Ngao San!" "Cháu gái!

Vị đạo hữu này là khách quý của Long tộc ta!

Ngạch... " Chúc Long có chút lúng túng, nãy giờ làm loạn mà chưa biết người ta tên gì! "Ta là Tổ Vu Cổ Huyền!" Hả?

Chúc Long và Ngao San kinh ngạc nhìn Cổ Huyền!

Long tộc tuy đã thoái lui nhưng không hề cách biệt với thế giới!

Một số tin tức trong Hồng Hoang bọn họ vẫn nắm rõ!

Vị này chính là kẻ đã đại chiến với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất của Thiên Đình, Đông Vương Công của Tiên Đình, Côn Bằng của Bắc Hải - một tuyệt thế đại hung thần!

Trận chiến mấy nghìn năm trước có thể nói là kinh thiên động địa!

Chúng đại năng đều đã chú ý tới!

Bốn kẻ tham gia đại chiến đều trở thành trò cười!

Cổ Huyền thì được chúng đại năng phong cho danh hiệu Chiến Tôn của Vu tộc! "Hóa ra là Chiến Tôn của Vu tộc, thất kính, thất kính!" Chúc Long chắp tay nói.

Cổ Huyền xua tay: "Chúc Long đạo hữu!

Dẫn ta tới bí cảnh Long tộc đi, giờ đưa trưởng công chúa Long tộc tới đây làm gì?" Chúc Long thần bí mỉm cười: "Đạo hữu không biết đó thôi, bí cảnh đó là do vị tộc trưởng trước đây của tộc ta - Long Vương phát hiện!

Có lời dặn rằng chỉ tộc trưởng đời sau mới được vào!" "Nhưng đạo hữu không phải người của tộc ta, không cần theo quy định đó!

Nhưng Long tộc ta cũng không thể để đạo hữu vào đó một cách tùy tiện như vậy!

Vì thế cần một thân phận!" Lại thân phận!

Cổ Huyền bắt đầu thấy mất kiên nhẫn, cảm thấy ông già này phiền quá đi mất! "Phò mã của Long tộc!" Chúc Long nghiêm túc nói.

Cái gì?

Cổ Huyền trợn tròn mắt nhìn Chúc Long!

Đang đùa ta đấy à?

Lão tử vào lấy cái linh bảo mà phải đánh đổi cả sự trong trắng của mình sao!

Cổ Huyền nhìn Ngao San quốc sắc thiên hương, trông thì đẹp thật đấy, nhưng cũng không thể là lý do để ép ta làm rể Long tộc được!

Thân phận ta là gì chứ?

Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc!

Một cái chủng tộc đã lụi bại mà đòi xứng đôi sao?

Ta đồng ý cưới, nhưng ở nhà còn có một người đấy!

Nghĩ đến cảnh Tây Vương Mẫu nổi trận lôi đình, đuổi giết khắp nơi, Cổ Huyền rùng mình một cái!

Không được, không được!

Chết cũng không được làm chuyện này! "Đạo hữu đừng có đùa!

Ta và Tây Vương Mẫu đã thành địa hôn!

Mọi người trong Hồng Hoang đều biết!

Làm sao có thể tái giá được!" Chúc Long ngẩn ra, đây đúng là một vấn đề!

Chẳng lẽ đường đường là con gái Long Vương lại phải đi làm lẽ sao! "Chú!

Con sẵn sàng đi theo Cổ Huyền đạo hữu!" Ngao San nhẹ nhàng lên tiếng.

Nàng biết sứ mệnh của mình khi là đại công chúa Long tộc!

Thay vì cuối cùng phải gả cho kẻ khác để liên hôn, chi bằng đi theo Cổ Huyền làm lẽ!

Ít nhất sau này sự an toàn của nàng sẽ được bảo đảm!

Cổ Huyền trợn trừng hai mắt, hai chú cháu này không bình thường à! "Đạo hữu, nếu Ngao San đã đồng ý, cứ để nàng theo huynh trước đã!

Nếu thực sự không hợp, hãy để nàng quay về cũng chưa muộn!" Cổ Huyền thở phào nhẹ nhõm, được rồi!

Chương 29

Sau này kiếm cái cớ gì đó đuổi nàng về là được! "Được!

Ta đồng ý!

Giờ chúng ta có thể tới bí cảnh được chưa!" Chúc Long hài lòng gật đầu: "Đạo hữu, mời theo ta!" Cổ Huyền đi theo Chúc Long sâu vào trong Long Cung! "Đây là lối vào bí cảnh!" Chúc Long nhẩm niệm pháp quyết, dùng tinh huyết để mở trận pháp, đưa Cổ Huyền vào trong! "Đạo hữu, nghìn năm sau có thể tự rời khỏi bí cảnh!

Đừng để lỡ mất lương cơ!" Cổ Huyền nhìn qua cái gọi là bí cảnh!

Lập tức đi kiểm tra! "Hóa Long Trì!

Có thi thể Hỗn Độn Ngũ Hành Ma Thần!" Cổ Huyền kinh ngạc nhìn vào trung tâm bí cảnh, trong lòng dậy sóng!

Thảo nào Chúc Long chết sống không cho mình vào!

Hóa Long Trì đối với anh vô dụng!

Nhưng đối với Long tộc thực sự là chí bảo, thứ này có thể giúp người Long tộc tiến hóa huyết mạch mà không gặp bất cứ trở ngại nào!

Nếu mang ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra sự tranh đoạt trong Long tộc!

Lúc đó nội loạn sẽ xảy ra!

Nhưng những thứ đó chẳng liên quan gì tới anh!

Anh quan tâm đến thi thể Ngũ Hành Ma Thần hơn!

Dựa vào tinh huyết của thứ này, tuyệt đối có thể giúp bản nguyên chi lực của anh mạnh mẽ hơn nữa!

Cổ Huyền bắt đầu tràn đầy kỳ vọng vào những chuyện sắp tới!

Dù sao cũng nghìn năm mới ra được, Cổ Huyền dứt khoát lấy ra ba bình Hỗn Độn Ma Thần tinh huyết phần thưởng của hệ thống, cộng thêm tinh huyết của Ngũ Hành Ma Thần, đủ để anh nâng cao thực lực thật tốt rồi!

Cổ Huyền ngồi không xa Hóa Long Trì, lấy ra một cái bồ đoàn, nhắm mắt tu luyện!

Trong lúc Cổ Huyền đang chìm đắm tu hành trong bí cảnh Long tộc, tại Thiên Đình Yêu tộc đã xảy ra một chuyện đại sự!

"Ha ha!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cuối cùng cũng thành rồi!" Đế Tuấn hưng phấn nắm chặt Hà Đồ Lạc Thư, nói với Đông Hoàng Thái Nhất.

"Thật sao?

Tốt quá rồi!

Từ nay về sau Yêu tộc ta không cần phải chịu khí của Vu tộc nữa!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng kích động, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vừa thành, Yêu tộc đã có vốn liếng lập thân tại Hồng Hoang!

Trừ Thánh nhân ra, ai dám dễ dàng trêu chọc Yêu tộc!

"Thái Nhất!

Đã đến lúc nhất thống Hồng Hoang, chứng đạo Hỗn Nguyên!" Đế Tuấn nghiêm túc nói với Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất kinh ngạc nhìn Đế Tuấn, hỏi: "Đại ca, chuẩn bị xong rồi?" Đế Tuấn trọng trọng gật đầu.

Đã hiểu!

So với việc trước sợ sói sau sợ hổ, sợ đầu sợ đuôi mà phát triển âm thầm, không bằng trực tiếp buông tay đánh một trận!

Bản thân Đế Tuấn là một người cẩn thận, không có nắm chắc sẽ không làm!

Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Cổ Huyền đã tạo cho Đế Tuấn áp lực quá lớn!

"Chúng ta phải tranh thủ lúc Vu tộc chưa kịp phản ứng, thu phục tất cả thế lực Hồng Hoang mới có thể đối kháng với Vu tộc!

Đến lúc đó mượn nhờ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để trừ khử Cổ Huyền!

Mới có thể hoàn thành đại nhiệm nhất thống Hồng Hoang!" Ý chí của Đế Tuấn và Thái Nhất sục sôi!

Hai người không chỉ tham ngộ ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mà còn trảm được Tam Thi, trở thành Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Khí thế toàn thân đã đạt đến tuyệt đỉnh!

"Đại ca, ta nên chinh thảo nơi nào trước?" Đông Hoàng Thái Nhất hưng phấn nhìn Đế Tuấn hỏi.

Đôi mắt Đế Tuấn hơi lóe lên, nói với Đông Hoàng Thái Nhất: "Đông Hải Tiên Đình, Tử Phủ Châu!" "Đông Vương Công?

Ân!

Hắn nên vẫn lạc rồi!" Thái Nhất nghiêm túc gật đầu.

Một vị đại năng tuyệt thế, số mệnh của một vị khách trong Tử Tiêu Cung, chỉ trong vài lời ngắn ngủi của hai vị Yêu Hoàng đã bị định đoạt!

"Người đâu, thông báo Thập Đại Yêu Thánh!

Yêu Sư Côn Bằng, tập kết ức vạn đại quân Yêu tộc!

Tấn công Tiên Đình!" Giọng nói của Đế Tuấn vang vọng tại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Tại một tiên đảo ở Đông Hải.

Đông Vương Công từ sau khi bị Cổ Huyền đuổi ra khỏi đảo Bồng Lai, tính khí trở nên càng lúc càng quái đản!

Bị Cổ Huyền truy sát ba ngàn năm!

Lại bị đuổi ra khỏi đạo trường, bị các đại năng giả Hồng Hoang cười nhạo!

Quan trọng nhất là bị Hồng Quân lão đạo vứt bỏ!

Ta đây luôn tin tưởng!

Truy tùy!

Làm theo phân phó quản lý nam tiên Hồng Hoang!

Kết quả thì sao?

Lúc ta gặp người khác truy sát, ngay cả một câu cũng không thèm hỏi!

Vậy cái danh đầu lĩnh nam tiên này có tác dụng gì!

Niềm tin của Đông Vương Công sụp đổ, đạo tâm tan vỡ!

Cả người tỏa ra hơi thở tuyệt vọng!

Những tán tiên dưới trướng hắn đã không còn ôm hy vọng gì, âm thầm bắt đầu tìm lối thoát cho riêng mình!

Đông Vương Công dù sao cũng là chủ của Tiên Đình, loại chuyện này sao có thể không biết?

Hận a!

Những thủ hạ này kẻ nào mà chẳng từng nhận ân huệ của ta!

Hiện tại thấy không xong liền quay đầu muốn rời đi!

Tưởng rằng rời đi dễ dàng như vậy sao?

Đông Vương Công cười lạnh!

Ngay từ lúc thôi diễn Vạn Tiên Đại Trận, hắn đã âm thầm đem một tia nguyên thần ấn ký của vạn tiên Bồng Lai lạc ấn vào trong trận pháp!

Chỉ cần trận pháp vỡ nát, vạn tiên Bồng Lai một kẻ cũng đừng hòng sống sót!

Bần đạo nếu như vẫn lạc, các ngươi phải chôn cùng!

Khuôn mặt Đông Vương Công vặn vẹo.

"Địch tập!

Địch tập!" Một thủ vệ Tiên Đình điên cuồng chạy về phía đại điện Tiên Đình báo tin!

Chương 30

“Đừng hoảng!

Có chuyện gì?” Đông Vương Công sa sầm mặt nói với thủ vệ.

“Đế quân, Yêu Hoàng của Yêu tộc dẫn theo Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Sư Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thánh cùng ức vạn yêu binh phạm cảnh!

Đế quân mau chuẩn bị nghênh địch đi!” “A ha ha ha!” Đông Vương Công không thèm để ý đến lời thủ vệ, điên cuồng cười lớn!

Đế quân bị hù dọa đến ngốc rồi sao?

Điên rồi?

Thủ vệ tự bế trong lòng!

Trong thâm tâm Đông Vương Công không hề có vẻ khẩn trương khi đại địch phạm cảnh, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ thống khổ và một tia giải thoát!

“Đi tập hợp tất cả binh lực, đem tất cả tán tiên tập trung lại, bố hạ Vạn Tiên Đại Trận!” Đông Vương Công lạnh lùng ra lệnh.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất!

Cho dù không có Đạo Tổ chống lưng, muốn tùy ý nhào nặn bần đạo cũng tuyệt đối không thể!

Bần đạo thân tử đạo tiêu cũng phải bắt các ngươi trả giá đắt!

Ngoài Tử Phủ Châu.

Đế Tuấn hướng về Tiên Đình quát lớn: “Đông Vương Công!

Không thức thiên số, ỷ vào thân phận đầu lĩnh nam tiên Đạo Tổ

khâm tứ mà vọng tạo sát nghiệt, hôm nay Bản đế thay trời hành đạo, trừ bỏ con sâu làm rầu nồi canh!" Ha ha ha!

Đông Vương Công cười lớn ba tiếng!

Từ Tiên Đình bước ra, trực diện Đế Tuấn!

"Một con súc sinh lông vũ cũng dám vọng ngôn Thiên Đạo!" Đông Vương Công bất tiết nói.

Đế Tuấn ghét nhất là cách xưng hô này!

Hắn mang bộ mặt não hận quát Đông Vương Công: "Bớt nói nhảm!

Hôm nay ta tiễn ngươi lên đường, Đông Vương Công!

Chuẩn bị nhận cái chết đi!" Hừ!

Đông Vương Công hào chẳng quan tâm đến lời uy hiếp của Đế Tuấn!

Giết ta?

Trước tiên phá được Vạn Tiên Đại Trận của ta đi đã!

"Chư vị tán tiên quy vị, bố Vạn Tiên Đại Trận!" Tuy nhiên, trong số tán tiên phía dưới, chỉ có vài người làm theo chỉ thị của Đông Vương Công, đa số đều chần chừ không tiến!

"Ha ha!

Đông Vương Công!

Hôm nay ngươi chú định bại vong!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn cảnh Tiên Đình của Đông Vương Công lòng người ly tán, cảm thấy huynh đệ mình đã quá coi trọng Đông Vương Công rồi!

Tên này căn bản không đáng để lo!

Sắc mặt Đông Vương Công âm trầm, quả nhiên!

Đều phản bội hết rồi sao?

"Còn không mau tiến lên bố trận!" Đông Vương Công quát.

"Đế quân, chúng ta không phải đối thủ của Yêu tộc, hà khổ phải tranh đấu vô ích như vậy!

Đầu hàng đi!" Cuối cùng cũng có người chịu không nổi áp lực lên tiếng.

Những người khác cũng mồm năm miệng mười khuyên nhủ!

"Đủ rồi!

Niệm tình theo ta nhiều năm!

Kẻ nào không muốn ở lại, lập tức rời đi!" "Đế quân bảo trọng!" Mặt Đông Vương Công đen lại!

"Đế quân tái hội!" Mặt Đông Vương Công xanh mét!

"Đế quân lên đường bình an!" Sắc mặt Đông Vương Công tím tái!

Ngay khi đám tán tiên vừa bước ra khỏi Tử Phủ Châu, mấy kẻ đi đầu đột nhiên nguyên thần vỡ nát, vẫn lạc!

"?" Đám tán tiên mặt đầy kinh khủng!

Đông Vương Công cười lạnh không thôi: "Không muốn chết thì quay lại bố trận!" Đám tán tiên ngẩn ngơ nhìn Đông Vương Công, ai ngờ được Đông Vương Công lại tàn nhẫn như vậy!

Trực tiếp đem tính mạng của tất cả tán tiên Tiên Đình trói buộc vào Vạn Tiên Đại Trận!

"Đông Vương Công, ngươi vô sỉ!" Một vị tán tiên chỉ vào Đông Vương Công mắng.

Ta đây vô sỉ thì đã sao?

Đông Vương Công cười lạnh không nói!

“Đông Vương Công!

Ngươi đoạn tuyệt sinh cơ của chúng ta!

Không sợ chúng ta cùng ngươi đồng quy vu tận sao?” Một lũ nhát gan mà cũng có dũng khí tìm ta liều mạng?

Đông Vương Công khinh thường không thèm nhìn.

“Hạnh!

Tàn nhẫn!

Chúng ta nhận thua!” Đám tán tiên ngoan ngoãn trở về vị trí của mình bố trí trận pháp!

Đế Tuấn nhìn đám tán tiên của Tử Phủ Châu, trong lòng thầm hô đáng tiếc, đây chẳng phải là một nguồn chiến lực không tồi sao!

Nếu thu nạp vào Thiên Đình, chiến lực Thiên Đình chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều!

Tên này ra tay thật tàn nhẫn!

Đế Tuấn không khỏi kinh hãi!

Nếu Đông Vương Công sớm nhìn thấu bản chất của việc Đạo Tổ sắc phong, an ổn ở lại Đông Hải phát triển, sau này nhất định là một đối thủ cực kỳ nan giải!

Đế Tuấn cảm thấy may mắn vì đã sớm có ý định trừ khử Đông Vương Công!

“Đông Vương Công, ngươi cũng là tiên thiên đại năng!

Hà tất phải làm những hành động chống đối vô vị, không bằng gia nhập Thiên Đình, ta nguyện ý lấy lễ Yêu Hoàng đối đãi, tại Thiên Đình chỉ dưới ta và Thái Nhất, thấy thế nào?” Đế Tuấn nhìn Đông Vương Công sát phạt quả đoạn, động lòng ái tài!

“Hừ!

Ta đường đường là Tiên Đế!

Đầu lĩnh nam tiên!

Sao có thể khuất thân dưới trướng một con súc sinh!

Đừng nói nhảm nữa!

Động thủ đi!” Tốt!

Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Đáng đời vẫn lạc!

Đế Tuấn và Thái Nhất trao đổi một ánh mắt, mãnh nhiên tế xuất linh bảo, lao về phía Đông Vương Công!

“Trận!” Đông Vương Công đại hầm đạo.

Đám tán tiên phía dưới không tình không nguyện thao túng trận pháp!

Chương 31

Vạn Tiên Đại Trận thành!

Một luồng quang mang chói mắt chiếu diệu trên Tử Phủ Châu!

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bị bao vây bên trong!

Từng đợt tấn công của đại trận trút xuống thân thể Đế Tuấn và Đông Hoàng.

Hai vị Yêu Hoàng vốn đang chiếm thế chủ động, tấn công cường thế bỗng chốc ngây người!

Tử Phủ Châu lại có đại trận bực này!

Hai người lưng tựa lưng, vận chuyển pháp lực duy trì linh bảo, hộ trụ quanh thân!

"Thái Nhất!

Chuyện không thể làm được!

Tìm cơ hội đột phá ra ngoài!

Chọn lúc khác tái chiến!" Sắc mặt Đế Tuấn trầm trọng, cẩn thận nói với Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, hai người dưới sự phòng hộ của Hỗn Độn Chung ung dung bước ra ngoài!

Dù sao cũng là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, tuy không thể phá trận, nhưng bảo vệ bản thân thoát ra ngoài thì vẫn làm được!

"A ha!

Thế nào?

Mùi vị không dễ chịu chứ!" Đông Vương Công kiêu ngạo nói với

hai vị Yêu Hoàng.

Đế Tuấn kéo Thái Nhất đang định xông lên, nói với Đông Vương Công: "Đạo hữu hảo thủ đoạn!

Trận pháp quả thực kỳ diệu!

Huynh đệ ta nhất thời gian nan khó mà phá trận!" Đông Vương Công đắc ý cười, tác phẩm tâm đắc của ta, sao có thể bị khinh thường phá bỏ!

"Nhưng bản tọa gần đây cũng ngộ ra một môn trận pháp, tên là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chính hảo lấy trận pháp của đạo hữu thử nghiệm xem uy lực Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta thế nào!" Sắc mặt Đông Vương Công nháy mắt khó coi!

Đế Tuấn cũng có trận pháp?

Trận pháp không kém gì Vạn Tiên Đại Trận của bần đạo?

Ta không tin!

Đông Vương Công trong lòng cuồng hống!

"Liệt trận!" Người của Yêu tộc bắt đầu bố trận, không lâu sau, trận hình Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bày ra!

"Trận!" Đế Tuấn bạo hống!

Chỉ thấy trên bầu trời Tử Phủ Châu, tinh đấu không ngừng rơi xuống, sức mạnh của ba trăm sáu mươi lăm lộ tinh thần gia trì, một sức mạnh cực kỳ đáng sợ từ phía trên Tử Phủ Châu ép xuống Vạn Tiên Trận!

"Không ổn!

Mau mau vận chuyển đại trận chống đỡ!" Đông Vương Công suýt nữa sợ đến ngốc luôn!

Trận pháp này quá đáng sợ rồi!

Một chút cũng không thua kém Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc!

Bùm!

Sau một trận va chạm kịch liệt.

Vạn Tiên Đại Trận bắt đầu tan vỡ!

Hai ngày sau, đại trận rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, vỡ nát!

Đông Vương Công phun ra một búng máu già!

Nhìn cảnh tượng thê thảm tan nát của Tử Phủ Châu sau lưng, hắn như được giải thoát mà nhắm mắt lại!

Thắng phụ đã phân!

Đông Vương Công lạnh lùng nhìn chằm chằm Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, bại rồi!

Nhưng hắn sẽ không ngồi chờ người của Yêu tộc lên sỉ nhục!

"Đế Tuấn!

Ta sẽ khiến ngươi phải hối hận vì đã công phạt Tử Phủ Châu!" Đông Vương Công bất chấp thương thế, điên cuồng lao lên, tự bạo ngay gần vị trí của hai vị Yêu Hoàng!

Dư ba khủng bố đánh vào Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không nhẹ, cả hai đều bị trọng thương!

"Đông Vương Công thật không biết điều!

Đến chết còn muốn gây chuyện!" Khóe miệng Đế Tuấn rỉ máu, lạnh lùng nhìn Tử Phủ Châu!

"Thu dọn tàn cuộc, quét dọn chiến trường!" Đế Tuấn phân phó cho Côn Bằng.

Hai vị Yêu Hoàng gọi Côn Bằng đi theo căn bản không định cho hắn giúp đỡ!

Chỉ từ lần trước bị Cổ Huyền đánh tan, Côn Bằng đã tỏ ra không an phận!

Lần này mang hắn đi là để răn đe!

Côn Bằng vội vàng hưởng ứng, kiến thức được uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một chút tâm tư nhỏ mọn của hắn cũng không dám có nữa!

Tại bí cảnh Long cung Đông Hải.

Cổ Huyền kết thúc ngàn năm bế quan, lại thu thập được một ít bản nguyên Ngũ Hành Ma Thần, thỏa mãn rời đi!

Lần bế quan này, dưới sự hỗ trợ của hệ thống, Cổ Huyền chỉ mất ba trăm năm đã dung hợp được tinh huyết Ma Thần!

Nhục thân tiến thêm một bước!

Đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong!

Thời gian còn lại hắn đều dùng Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp tham ngộ Lực chi Pháp tắc!

Tuy rằng thu hoạch không lớn, nhưng nguyên thần của Cổ Huyền lại đột phá dưới sự chùy luyện của pháp tắc nhục thân không ngừng tiến bộ!

Đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ!

Hệ thống lại cố gắng thêm chút nữa!

Cho thêm vài nhiệm vụ lựa chọn!

Ta có thể sớm chứng đạo Hỗn Nguyên rồi!

Cổ Huyền thầm nghĩ.

Sau đó, hắn bước ra khỏi bí cảnh, đến đại điện Long tộc.

Trong đại điện Long tộc Đông Hải.

Cổ Huyền và Chúc Long ngồi đối diện nhau.

"Chúc Long đạo hữu!

Lần này ta thu hoạch khá phong phú!

Đa tạ bảo vật trong bí cảnh Long tộc giúp đỡ!

Ta tại đây tạ ơn!" Cổ Huyền chắp tay nói với Chúc Long.

"Ha ha!

Đều là người một nhà!

Đạo hữu không cần khách khí!" Chúc Long cố ý nhấn mạnh một câu, nhắc nhở Cổ Huyền đừng quên hôn ước với Ngao San!

Cơ mặt Cổ Huyền giật mạnh một cái!

Ngàn năm trước, vì nhiệm vụ hệ thống và thăng tiến thực lực, Cổ Huyền cố ý tránh né chuyện phiền toái này, hiện tại Chúc Long nhắc lại chuyện cũ, rõ ràng là không định bỏ qua!

Chương 32

“Khụ khụ!

Chuyện này, chuyện này...!

Loại chuyện này ta không tiện tự mình làm chủ, phải về Vu tộc thỉnh các huynh trưởng định đoạt!” Mắt Cổ Huyền sáng lên!

Nghĩ ra một cái cớ hoàn mỹ!

“Cái này đơn giản!

Lúc đó ta bảo Ngao San đi cùng đến Vu tộc, thành hay không thành, toàn bộ dựa vào Ngao San, thấy thế nào?” Về Vu tộc?

Kiến gia trưởng?

Mẹ nó chứ!

Não Cổ Huyền như nổ tung!

Cái khung cảnh đó quá đẹp không dám tưởng tượng!

Từ khi Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu thành hôn, Tây Vương Mẫu không còn quay về đạo trường Tây Côn Luân nữa, đại bộ phân thời gian đều ở Vu tộc giúp đỡ Thập Nhị Tổ Vu xử lý sự vụ!

Thập Nhị Tổ Vu đối với vị đệ nương này vô cùng hài lòng!

Ngay cả Hậu Thổ tỷ tỷ luôn yêu thương hắn nhất cũng bị Tây Vương Mẫu thuyết phục!

Còn tuyên bố nếu Cổ Huyền dám ức hiếp Tây Vương Mẫu, sẽ không nhận tên đệ đệ này nữa!

Đến lúc đó dắt Ngao San về?

A ha!

Cổ Huyền có thể bị gia pháp hầu hạ mất!

Đặc biệt là Tây Vương Mẫu!

Đó là một tiểu nương tử ngoài mềm trong cứng!

Tính cách rất liệt!

Nếu biết Cổ Huyền ở ngoài len lén tìm cho nàng một tỷ muội, hắc hắc!

Cổ Huyền có lẽ sẽ diễn một bộ lịch sử tiến hóa của mắt gấu trúc mất!

Cổ Huyền hiện tại tiến thoái lưỡng nan, vô cùng đau đầu!

Biết thế không nên nhận cái kèo này!

"Đạo hữu!

Chuyện này ta không dám hứa chắc chắn sẽ thành!

Nhưng ta bảo đảm, chỉ cần Ngao San không chủ động hủy hôn, ta cũng tuyệt đối sẽ không nhắc đến chuyện thoái hôn!" Cổ Huyền nghiến răng, cứng da đầu nhận lấy hôn sự, không còn cách nào, ai bảo trước đó nhất thời xung động đã đáp ứng!

Nếu lật lọng không nhận thì mất mặt quá!

Không phải là bị gia pháp hầu hạ sao?

Sợ gì!

Không phải là mắt gấu trúc sao?

Sợ gì!

Cổ Huyền vừa mới cứng rắn được một chút, giây lát sau đã xì hơi!

"Nhưng đạo hữu phải cho ta một chút thời gian để chuẩn bị!" Cổ Huyền uể oải nói.

Chúc Long nhận được lời hứa của Cổ Huyền thì đại hỷ!

Có Cổ Huyền làm con rể, Long tộc không chỉ kéo được một vị cường giả tuyệt thế, mà còn kết nối được với Vu tộc – một trong những bá chủ Hồng Hoang!

Dù thế nào cũng là lãi to!

"Người đâu, bày yến!

Đón gió cho con rể Long tộc ta!" Chúc Long cười nói.

Sắc mặt Cổ Huyền đen lại, cảm thấy cái gã đối diện đang cười trên nỗi đau của mình!

Ta sắp lên pháp trường rồi mà ngươi còn ở đây bày yến chúc mừng!

Bữa cơm đoạn đầu à!

Dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của Chúc Long, Cổ Huyền như ngồi trên bàn chông mà ăn hết bữa cơm!

Ngoài Long cung.

"Cổ Huyền đạo hữu!

Bần đạo hoan nghênh ngươi và chư vị huynh đệ Vu tộc thường xuyên đến đây ngồi chơi!" "Nhất định nhất định!" Cổ Huyền cười như không cười trả lời.

Sau đó nhanh chóng cưỡi Tịnh Thế Bạch Liên chạy mất!

"Cổ Huyền đạo hữu!

Vạn năm sau, bần đạo sẽ đích thân đưa Ngao San đến Vu tộc làm khách!

Nhớ chiêu đãi bần đạo đó!" Cổ Huyền suýt chút nữa ngã khỏi đài sen!

Biết ngay Chúc Long sẽ đưa ra thời hạn mà!

Vạn năm à!

Chớp mắt một cái là tới nơi!

Đến lúc đó..., không dám tưởng tượng, không dám tưởng tượng!

Đảo Bồng Lai, Đông Hải.

Tây Vương Mẫu nhận được truyền tấn của Cổ Huyền, hắn sắp về rồi!

Cái đồ không lương tâm này!

Suốt ngày chạy ra ngoài!

Cũng không biết đường về thăm!

Tây Vương Mẫu vừa oán trách vừa nhìn xa xăm!

"Nương nương!

Lão gia biết đường về mà!

Quay vào đi thôi, đừng đứng đây đợi nữa!" Tiểu Thanh ở bên cạnh khuyên nhủ.

Tây Vương Mẫu mỉm cười, xoa đầu Tiểu Thanh nói: "Tiểu nha đầu, lớn lên rồi muội sẽ biết tại sao ta làm vậy!" "Tiểu Thanh không hiểu!

Nương nương mỗi ngày đều ra đây xem lão gia về chưa!

Chờ không được thì Tiểu Thanh lại thấy nương nương mắng một trận!

Sau đó quay về trong cung, một mình nhìn ra cửa sổ cười ngốc!

Nương nương!

Người sao thế?" Tiểu Thanh nghiêng đầu hỏi.

Mặt Tây Vương Mẫu đỏ ửng, thẹn quá hóa giận nói: “Tiểu Thanh!

Gần đây muội rảnh rỗi quá phải không!

Không lo tu hành suốt ngày nghĩ chuyện đâu đâu!

Từ ngày mai bài tập tăng gấp đôi!” “A!” Tiểu Thanh mặt mày khổ sở, nàng đau đầu nhất là bài tập tu hành!

Chuyện của đại nhân tại sao lại bắt một tiểu thị nữ như ta gánh tội chứ!

Chương 33

Người ta chỉ là một bảo bảo thôi mà!

Tiểu Thanh chu mỏ, vô cùng u oán nhìn Tây Vương Mẫu!

Đáng đời!

Ai bảo muội trêu chọc ta!

Tây Vương Mẫu kiêu ngạo!

"Nương tử~!

Tiểu Thanh!

Ta về rồi!" Cổ Huyền cười Tịnh Thế Bạch Liên xuất hiện đầy phong cách!

"Có nhớ ta không!" Cổ Huyền nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Tây Vương Mẫu hỏi.

Tây Vương Mẫu không còn thẹn thùng lẩn tránh, thâm tình nhìn đối diện với Cổ Huyền!

Thị nữ Tiểu Thanh lặng lẽ lui xuống!

"Quà của ta đâu?" "Về Vô Cực Cung rồi ta đưa cho nàng xem!" Cổ Huyền định đem Hồng Mông Lượng Thiên Xích tặng cho Tây Vương Mẫu làm vật định tình!

Dù sao là vợ mình!

Tiền túi trái sang túi phải, không có gì khác biệt!

Cổ Huyền đem Hồng Mông Lượng Thiên Xích giao cho Tây Vương Mẫu, lúc đầu Tây Vương Mẫu cứ luôn miệng từ chối.

"Phu quân, chàng ở Hồng Hoang thụ địch quá nhiều, Lượng Thiên

Xích hãy giữ lại phòng thân đi!" Tây Vương Mẫu ôn nhu nói.

Cổ Huyền cảm động, nếu là người khác đối mặt với sự dụ hoặc của Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, sớm đã mừng đến phát điên rồi!

"Nương tử, phu quân nàng tu vi cường hãn, trong Hồng Hoang người có thể thương tổn được ta quá ít!

Nàng cứ cầm lấy, có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, có thể hộ nàng chu toàn!

Như vậy ta cũng có thể yên tâm hơn chút!" Tây Vương Mẫu nghe lời Cổ Huyền, mới do dự nhận lấy Lượng Thiên Xích.

"Hạnh tốt, vậy thiếp thân tạm thời giữ lấy!" Cổ Huyền thở phào một hơi, thực ra đem Lượng Thiên Xích giao cho Tây Vương Mẫu là có chút tâm lý bù đắp!

Không biết khi nàng biết chuyện hôn ước của ta với Ngao San thì sẽ ra sao!

Thôi kệ đi, chuyện đó để sau hãy tính, hiện tại trước tiên hãy luyện hóa tất cả Tiên Thiên Linh Bảo đã tích góp được đi!

Cổ Huyền từ khi xuất thế đến nay, tiên hậu đắc được Thí Thần Thương, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tịnh Thế Bạch Liên cùng các cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác, nhưng hoàn toàn luyện hóa thì chỉ có Thí Thần Thương.

Cổ Huyền dự định đem tất cả linh bảo luyện hóa hết để phát huy toàn bộ thực lực!

"Nương tử, ta đi bế quan luyện hóa linh bảo đây!

Việc ở Bồng Lai nhờ nàng phí tâm!" Tây Vương Mẫu gật đầu, trao cho Cổ Huyền một ánh mắt an tâm.

Cổ Huyền lại một lần nữa bế quan, cửa lớn Vô Cực Cung đóng chặt.

Năm ngàn năm sau.

Thiên Đình!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã dưỡng thương xong!

Hai huynh đệ dự định tiếp tục mở rộng thế lực!

"Đại huynh, bước tiếp theo chúng ta thu phục nơi nào?" Đông Hoàng Thái Nhất, một tên hiếu chiến kích động hỏi.

Đế Tuấn đưa mắt nhìn về bốn phương Hồng Hoang, suy tư giây lát, nói với Đông Hoàng Thái Nhất: "Thượng cổ Tiên Thiên Tam Tộc!

Tứ Hải Long Tộc!" Ánh mắt Đông Hoàng Thái Nhất có chút thất vọng, Long tộc sao, cái nơi suy tàn đó thì có cường giả nào chứ!

"Triệu tập Thập Đại Yêu Thánh!

Chuẩn bị đại quân, trước tiên phát chiến thiếp cho Long tộc!

Nếu Long tộc thức thời, chúng ta có thể không phí chút sức lực nào mà chiếm lấy Tứ Hải!

Nếu dám phản kháng, hừ hừ!" Ánh mắt Đế Tuấn đầy sát cơ, từ sau khi trừ khử được Đông Vương Công, Thiên Đế của Thiên Đình đã tìm lại được sự tự tin, bản tính bá đạo tự phụ lại bộc lộ ra!

"Đại huynh, hà tất phải phiền phức như vậy, khu khu Long tộc, chỉ cần một mình ta là có thể nhẹ nhàng thu phục!" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

Đế Tuấn lắc đầu, không giải thích nhiều!

Hắn biết đệ đệ của mình chỉ biết tu luyện, không thông thạo đạo đế vương, hành động này không chỉ nhắm vào Long tộc, mà quan

trọng hơn là để răn đe vạn tộc Hồng Hoang!

Có đầu hàng Thiên Đình ta không?

Không hàng?

Tốt!

Vậy ta trực tiếp xuất quân diệt sạch!

Thức thời thì gật đầu, đừng đợi ta gửi thiếp mời!

Dã tâm xưng bá của Đế Tuấn đã hoàn toàn không thể kìm nén được nữa!

Trong Long cung Long tộc.

Chúc Long sắc mặt trầm trọng nhìn tấm kim thiếp trước mắt, chỉ cảm thấy tấm thiếp này vô cùng nóng bỏng tay!

"Thúc thúc, Yêu tộc sắp đánh tới, chúng ta nên làm thế nào?" Thái tử Ngao Hải hoảng loạn nhìn Chúc Long hỏi.

Chúc Long nhìn Ngao Hải với vẻ mặt hận sắt không thành kim, đại ca lại để lại một thằng con phế vật như vậy!

Chưa đánh đã loạn, thân là Thái tử Long tộc mà không giữ nổi bình tĩnh, thì bảo đám thủy tộc phía dưới phải làm sao?

"Hừ!

Hoảng cái gì!

Còn chưa đánh mà?

Hoảng trương như vậy còn ra thể thống gì!" Chúc Long càng nghĩ càng giận, nhịn không được lại muốn cho một trận đòn roi giáo dục!

Ngao Hải vội vàng ngậm miệng, lần trước bị roi quất, hiện tại mông vẫn còn đau!

Không muốn bị thêm một trận nữa đâu!

Ai!

Long tộc suy lạc đến mức này rồi sao?

Ngay cả một tấm chiến thiếp của Yêu tộc cũng ứng phó không nổi!

Chúc Long đau lòng nghĩ.

Dù không muốn đối mặt, nhưng Yêu tộc đã nhìn chằm chằm vào rồi!

Chúc Long nghĩ ngợi, lấy ra khối ngọc giản truyền tấn mà Cổ Huyền đã tặng trước khi rời đi lần trước.

"Cổ Huyền đạo hữu!

Long tộc có nạn, thỉnh đạo hữu mau chóng đến đây tương trợ Long tộc!

Sau khi xong việc, Long tộc ta nhất định có hậu báo!" Chúc Long truyền âm vào ngọc giản.

Chuyện đến nước này, chỉ có thể tìm ngoại viện cứu trợ thôi!

Trong Hồng Hoang, kẻ dám cứng đối cứng với Yêu tộc chỉ có Vu tộc!

Chúc Long chỉ có thể tìm Cổ Huyền thương nghị đối sách.

Phía bên kia.

Trong Vô Cực Cung đảo Bồng Lai Đông Hải.

Cổ Huyền đã kết thúc bế quan, thời gian năm ngàn năm đã giúp hắn hoàn toàn luyện hóa Tịnh Thế Bạch Liên, Ly Địa Diễm Quang Kỳ và cả Càn Khôn Đỉnh do phân bảo nhai biến thành!

Chương 34

“Ân?

Ngọc giản truyền tấn!

Chẳng lẽ Long tộc có chuyện tìm ta?” Cổ Huyền chú ý đến tin nhắn Chúc Long gửi đến.

“A ha!

Tiểu tiểu Yêu tộc, thực lực không mạnh, khẩu vị lại chẳng nhỏ, muốn thu hết vạn tộc Hồng Hoang vào túi sao!

Cũng phải xem Vu tộc ta có đồng ý hay không!” Cổ Huyền ngay lập tức đáp ứng yêu cầu của Chúc Long!

Gạt qua một bên chuyện báo ân và giao tình với Long tộc, cũng không thể ngồi nhìn Yêu tộc lớn mạnh!

Lần này nhất định phải khiến tên Đế Tuấn trọc lông đó hoàn toàn hết hy vọng!

Diệt sạch ý niệm xưng bá của hắn!

Ánh mắt Cổ Huyền lóe lên hàn quang!

Cả người tràn ngập hung quang!

Trong Long cung Đông Hải.

Nhận được hồi âm của Cổ Huyền, Chúc Long tự tin tăng vọt, lập tức xé nát chiến thiếp!

Đuổi cổ truyền lệnh quan ra khỏi Long tộc!

“Về nói với Đế Tuấn!

Đừng tưởng lập được cái Thiên Đình là có thể hiệu lệnh Hồng

Hoang!

Lúc Long tộc ta tung hoành thiên hạ, không biết hắn còn đang nghịch bùn ở xó xỉnh nào đâu!" Truyền lệnh quan bị hù dọa đến mức chật vật chạy trốn!

"Bệ hạ!

Ngài phải làm chủ cho thần a!" Truyền lệnh quan khóc lóc kể lể với Đế Quân tại Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn ngồi cao trên ngai vàng Thiên Đế, lộ vẻ không vui!

"Đừng hoảng!

Đã xảy ra chuyện gì?

Nói chi tiết xem!" "Bệ hạ!

Người của Long tộc quá kiêu ngạo!

Không chỉ xé bỏ chiến thiếp ngài gửi đến, còn nhục mạ ngài là kẻ cuồng phu không biết trời cao đất dày!" Sắc mặt Đế Tuấn xám xịt!

Hắn cố nén cơn giận trong lòng: "Bọn chúng nói gì?" Truyền lệnh quan mặt đầy do dự, không biết nói xong câu tiếp theo mình có còn sống nổi không!

"Nói!" Đế Tuấn nộ đập ngai vàng!

Truyền lệnh quan run rẩy: "Bọn chúng nói lúc Long tộc tung hoành thiên hạ, ngài chỉ là một đứa trẻ con chỉ biết nghịch bùn!" Đế Tuấn đứng phắt dậy, đá đổ chiếc bàn ngọc trước mặt!

"Ha ha ha!

Tốt, tốt lắm!

Long tộc không hổ là bá chủ thiên địa một thời, đủ cuồng!" Đế Tuấn giận quá hóa cười!

“Đại quân lập tức xuất phát, đợi khi đạp bằng Long tộc, ta sẽ đem kẻ nào mở miệng cuồng ngôn ném vào Thái Dương Thần Hỏa, rèn luyện vô tận tuế nguyệt!” Năm trăm năm sau.

Đại quân Yêu tộc giáng lâm Đông Hải!

“Đám tạp chủng Long tộc!

Gia gia Cửu Anh ở đây!

Còn không mau chóng lăn ra đây chịu chết!” Yêu Thánh Cửu Anh là tiên phong của đại quân, mở miệng khiêu khích trước.

“Hừ!

Khu khu Đại La Kim Tiên mà cũng dám ở Long tộc ta nói lời cuồng vọng!

Thật là không biết sống chết!

Đáng giết!” Chúc Long dẫn đầu thủy tộc Tứ Hải ra ứng chiến, khí thế không hề yếu hơn chút nào!

“Kẻ nào dám khiêu chiến với gia gia Cửu Anh!

Nộp mạng đây!” Cửu Anh căn bản không để Long tộc suy tàn vào mắt, hắn tự tin với tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong của mình, đối phó với một lão long không danh tiếng thì dễ như trở bàn tay!

Tuy nhiên, Long tộc mà hắn coi như cá nằm trên thớt lại giáng cho hắn một đòn nặng nề!

Chúc Long tay cầm linh bảo, trực tiếp vặn gãy đầu của Cửu Anh!

Sĩ khí Long tộc đại chấn!

Đám Yêu Thánh trợn mắt há mồm!

Cửu Anh đó là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong đó!

Trước mặt lão đạo sĩ này lại không chịu nổi một đòn như vậy!

“Quả nhiên thượng cổ Long tộc vẫn còn đại năng lưu lại!” Đế Tuấn giáng lâm chiến trường, đôi mắt nhìn chòng chọc vào Chúc Long!

Đây chính là cái vốn liếng để Long tộc dám đối đầu với Thiên Đình sao?

Hừ hừ!

Còn xa mới đủ!

Đế Tuấn trong lòng vô cùng khinh thường!

Tuy chưa giao thủ, nhưng hắn tự tin, chỉ cần đối phương chưa chứng đạo, hắn và Thái Nhất hoàn toàn có thể nhẹ nhàng bắt giữ!

“Bệ hạ!

Thuộc hạ vô năng, đã làm ngài mất mặt rồi!” Nguyên thần yếu ớt của Cửu Anh xuất hiện trước mặt Đế Tuấn, quỳ xuống đất nói.

“Không trách ngươi!

Đường đường là thượng cổ đại năng, không màng thân phận mà ra tay với tiểu bối!

Thật là không biết xấu hổ!” Đế Tuấn trào phúng.

“Hừ!

Yêu tộc cậy mạnh vô cớ xâm nhiễu vạn tộc Hồng Hoang!

Đó mới là hành động vô sỉ không biết mặt mũi!

Có tư cách gì mà chỉ trích việc bần đạo làm!” Chúc Long không hề yếu thế mà đáp trả!

“Tốt!

Hy vọng đạo hữu có thể giữ vững khí tiết này!” “Thái Nhất, lên thỉnh giáo vị tiền bối này vài chiêu!

Cũng để ta được mở mang kiến thức về thực lực của thượng cổ Long tộc!" Đế Tuấn quay người nói với Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất hưng phấn tiến lên: "Lão già!

Ra tay trước đi!

Nhớ dùng hết toàn lực đó!

Nếu không sẽ chết rất nhịp nhàng đấy!" Mặt Chúc Long đen lại!

Dù gì cũng là một trong những thượng cổ đại năng, vậy mà bị hai tên tiểu bối liên tục chỉ trích trêu chọc!

Cơn giận trong lòng bốc hỏa!

"Tốt!

Để ta xem danh hiệu Đệ Nhất Nhân Dưới Thánh Nhân của Đông Hoàng Thái Nhất có phải là thật không!" Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất đại biến, hắn tức giận chỉ vào Chúc Long: "Lão đạo!

Chương 35

Vì câu nói này, ta nhất định phải xé nát nguyên thần và nhục thân của ngươi, bắt ngươi trước mặt mọi người ở Long tộc nếm trải khoái cảm của cái chết!" "U!

Khẩu khí lớn vậy sao?

Vạn năm không gặp, hai huynh đệ các ngươi lại bắt đầu nhảy nhót rồi à!

Không phải là vết thương đã lành thì quên đau rồi chứ!" Cổ Huyền xuất hiện trước chiến trường hai tộc, chỉ tay vào Đông Hoàng Thái Nhất mà mắng.

Sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khó coi, thoáng hiện vẻ hoảng hốt!

Tên điên này lại đến nữa sao?

"Đế Tuấn!

Long tộc là do lão tử bảo kê!

Khôn hồn thì cuốn xéo khỏi đây cho ta!

Nếu không chuyện vạn năm trước, ta không ngại lập lại một lần nữa đâu!" Sắc mặt Đế Tuấn đại biến!

Hắn nhìn Cổ Huyền với ánh mắt đầy hận ý, hai nắm đấm siết chặt, không ngừng cân nhắc lợi hại trong lòng!

Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được nữa!

"Cổ Huyền!

Đừng có cuồng vọng!

Vạn năm trước tu vi của ta quả thực không bằng ngươi!

Nhưng những năm qua ta tu luyện đã tiến bộ vượt bậc!

Tái chiến một trận!

Ta không tin sẽ thua ngươi!" Đối với một kẻ cực kỳ tự phụ như Đông Hoàng Thái Nhất, trận chiến vạn năm trước là nỗi sỉ nhục cả đời!

Nhất định phải chiến thắng Cổ Huyền!

Nếu không trên con đường tu hành của hắn, Cổ Huyền sẽ trở thành một ngọn Thái Cổ Ma Sơn không thể vượt qua!

"A ha!

Xem ra nhiều năm không gặp, lòng tin của ngươi tăng lên bội phần nhỉ!

Tốt!

Vậy làm một trận để ngươi hoàn toàn hết hy vọng!" Cổ Huyền bình thản đáp lại.

Đùa à?

Tu vi của ngươi tiến bộ, chẳng lẽ lão tử dậm chân tại chỗ sao?

Chính hảo tu vi của ta cũng tiến bộ rồi!

Để xem lát nữa ai bị đánh!

Trên bầu trời mặt biển Đông Hải.

Cổ Huyền chân đạp Tịnh Thế Bạch Liên, tay cầm Thí Thần Thương, điều chỉnh trạng thái toàn thân lên mức tốt nhất!

"Hai con súc sinh lông vũ Yêu tộc!

Lên đây chịu đòn!" Cổ Huyền dùng mũi thương chỉ vào Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nói.

“Cổ Huyền!

Ta không giết ngươi, thề không chứng đạo!” Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi nhìn Cổ Huyền nói.

Xì!

Nói cứ như là ngươi có thực lực chứng đạo vậy!

“Lên đi!

Không phải muốn giết ta sao?

Ta đang đợi đây!

Đừng có chỉ nói mồm!” Đấu võ mồm thì ai chẳng biết!

Có bản lĩnh thì làm một trận đi!

Đông Hoàng Thái Nhất không thể nhẫn nhịn được nữa, hất tay Đế Tuấn đang ngăn cản ra, lao thẳng về phía Cổ Huyền!

Thế mới đúng chứ!

Cứ đứng đó thả lời vô nghĩa thì còn gì là một Đông Hoàng Thái Nhất đối thiên đối địa nữa!

Cổ Huyền hưng phấn vung Thí Thần Thương đón đánh!

Để xem lát nữa gia gia Cổ Huyền đánh cho ngươi hoài nghi nhân sinh thế nào!

Đế Tuấn thần sắc khẩn trương nhìn chằm chằm vào hai người Cổ Huyền và Đông Hoàng Thái Nhất.

Tuy cảm thấy hắn và đệ đệ đều là cao thủ trảm Tam Thi, tên Cổ Huyền đó dù có biến thái đến đâu cũng chưa chứng đạo, chắc không phải đối thủ của đệ đệ mình đâu!

Nhưng kẻ chưa từng giao thủ với Cổ Huyền sẽ vĩnh viễn không biết nỗi tuyệt vọng khi làm đối thủ của hắn!

Đế Tuấn nhìn cảnh tượng Cổ Huyền một chấp bốn năm đó mà trong lòng hoảng hốt!

Thái Nhất!

Nhất định không được thua nữa đó!

Trước kia khi hắn và đệ đệ bại dưới tay Cổ Huyền, xung quanh không có người ngoài, sau đó hoàn toàn có thể phủ nhận!

Nhưng hiện tại!

Đế Tuấn nhìn ức vạn yêu binh sau lưng, nếu bị Cổ Huyền hành hạ một trận trước mặt tộc nhân, thì danh tiếng và uy tín của hắn và Thái Nhất sẽ mất sạch!

Nhưng sự thật luôn tàn khốc như vậy!

Đông Hoàng Thái Nhất vừa giao thủ với Cổ Huyền vài chiêu, lại một lần nữa cảm nhận được sự biến thái của hắn!

Có thể dùng nhục thân ngạnh kháng Hỗn Độn Chung?

Nhục thân cấp độ này?

Tuyệt đối không kém gì nhục thân của Tổ Vu!

Là đối thủ lâu năm, Đông Hoàng Thái Nhất rất hiểu cường độ nhục thân của Tổ Vu!

Nhục thân Tổ Vu tuy mạnh, nhưng cũng không thể so bì với Tiên Thiên Chí Bảo.

Tuy chưa hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Chung, nhưng sau khi tu vi thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, hắn đã có thể phát huy tối đa công phòng ở cấp độ Chuẩn Thánh rồi!

Không thể nào!

Sao có thể mạnh như vậy!

Đông Hoàng Thái Nhất nhất thời khó lòng chấp nhận!

Cứ ngỡ đã đuổi kịp thậm chí vượt qua Cổ Huyền!

Ai dè khoảng cách không những không thu hẹp mà còn càng lúc càng xa!

Đông Hoàng Thái Nhất có chút mất kiểm soát, điên cuồng tấn công Cổ Huyền như không màng tính mạng!

Cổ Huyền cảm nhận thực lực hiện tại của mình, không tệ!

Đối phó với Đông Hoàng Thái Nhất chỉ cần dùng bốn thành thực lực!

Ngay sau đó hắn nhìn Đông Hoàng Thái Nhất với ánh mắt đầy thương hại!

Vô dụng thôi, ngươi có điên cuồng đến đâu cũng không thay đổi được sự thật là khoảng cách của chúng ta càng ngày càng lớn!

“Thái Nhất!

Chương 36

Ngươi không phải đối thủ của hắn, mau lùi lại!" Đứng ngoài quan sát, Đế Tuấn nhận ra điều bất thường nên lớn tiếng khuyên ngăn.

Đông Hoàng Thái Nhất lúc này làm sao nghe lọt tai!

Hắn chỉ cảm thấy đạo tâm của mình đang bị Cổ Huyền điên cuồng chà đạp!

Đặc biệt là ánh mắt thương hại vừa rồi càng đâm sâu vào dây thần kinh nhạy cảm của hắn!

Đông Hoàng Thái Nhất ngưng tụ toàn thân Hỏa chi Pháp tắc, hóa thân thành bản mệnh Kim Ô, đội Hỗn Độn Chung lao thẳng về phía Cổ Huyền!

Đúng là cái đồ cứng đầu!

Cổ Huyền nhìn Đông Hoàng Thái Nhất cố chấp mà cảm thán!

Đám Tổ Vu bên ta cũng chẳng có ai dai sức như hắn!

Quả là một kẻ liều mạng!

Cổ Huyền cũng không còn hứng thú chơi tiếp nữa!

Thí Thần Thương vung lên, đâm mạnh một cú về phía Đông Hoàng Thái Nhất!

Bùm!

Hỗn Độn Chung bị đánh văng, nhục thân Đông Hoàng Thái Nhất lại một lần nữa bị nghiền thành thịt vụn!

Cổ Huyền nhìn nhục thân tan nát của Đông Hoàng mà thầm hô đáng tiếc!

Ai!

Nếu giữ lại được nhục thân, sau này có thể làm thành mấy món ăn ngon lành rồi!

Cổ Huyền thèm thuồng nhục thân Yêu Hoàng!

Đế Tuấn nhanh chóng tiến lên đón lấy Hỗn Độn Chung và nhục thân vụn nát, nguyên thần đang chìm vào giấc ngủ của Đông Hoàng Thái Nhất!

"Cổ Huyền!

Cậy vào tu vi của mình mà nhiều lần khi dễ người của Yêu tộc ta, hôm nay mỗ gia phải thay trời hành đạo!

Trảm sát tên cuồng đồ này!" Đế Tuấn cũng có chút mất kiểm soát rồi!

Nhìn cảnh Thái Nhất bị Cổ Huyền đánh bại một cách nhẹ nhàng như dạo chơi, hắn cảm thấy một nỗi tuyệt vọng sâu sắc!

Đế Tuấn cảm nhận được sự gian nan của việc nhất thống Hồng Hoang!

Có Cổ Huyền ở đây, hai huynh đệ bọn hắn vĩnh viễn không thể nhất thống Hồng Hoang, mượn khí vận Hồng Hoang để chứng đạo!

Chẳng lẽ Cổ Huyền là khắc tinh của hai huynh đệ ta sao!

Ta không tin hắn thực sự vô địch như vậy!

Đế Tuấn không cam lòng, thật sự không cam tâm con đường chứng đạo nỗ lực bấy lâu nay lại bị đoạn tuyệt!

"Nhị lang Yêu tộc, bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Giết chết Cổ Huyền!

Báo thù rửa hận cho Đông Hoàng tộc ta!" "Tuân mệnh Bệ hạ!"

Chúng nhân Yêu tộc hưởng ứng, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận khai triển ngay trước mắt Cổ Huyền!

Ánh mắt Cổ Huyền sáng lên, đã từng kiến thức qua uy lực của Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hắn biết không thể coi thường những hộ tộc trận pháp này!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận danh tiếng ngang hàng với Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, uy lực bất phàm, ta phải xem kỹ xem có huyền cơ gì!

Cổ Huyền hưng phấn nắm chặt Thí Thần Thương, chiến ý ngút trời!

Đã lâu rồi không có thứ gì có thể ép ta dùng toàn lực!

Hy vọng trận pháp này đừng làm ta thất vọng!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sau lần tiêu diệt Tử Phủ Châu lần trước, cuối cùng cũng tái hiện tại Hồng Hoang!

Sức mạnh của ba trăm sáu mươi lăm lộ tinh thần vận chuyển, nhận được tinh thần chi lực gia trì không ngừng, uy lực vô cùng!

Đế Tuấn tọa trấn trận nhãn đại trận, chỉ vào Cổ Huyền nói: "Cổ Huyền!

Ta dựa vào đại trận này bá tuyệt Hồng Hoang, nếu ngươi có thể phá trận, chúng ta sẽ rút lui khỏi cuộc tranh bá Hồng Hoang!" Cổ Huyền khinh thường nhìn Đế Tuấn, cái tên súc sinh lông vũ này mở miệng là phun phân, lời hắn cũng tin được sao?

Không tranh bá thì Hồng Hoang không thái bình được đâu, Hồng Quân lão đạo e rằng cũng không đồng ý!

"Hừ!

Những lời quỷ kế đó để dành mà lừa con nít đi, đợi ta phá trận,

xem ta có vặt sạch lông ngươi không!" Cổ Huyền trực tiếp nhập trận, nói nhảm nửa ngày không phải là để dẫn ta vào trận sao?

Quả nhiên, Đế Tuấn mang khuôn mặt đầy hận ý và đắc thắng nhìn Cổ Huyền: "Hắc hắc!

Mắc mưu rồi!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này ta dựa theo thượng cổ trận pháp mà thiết lập, không có tu vi Thánh nhân thì đừng hòng bước ra ngoài!

Cổ Huyền, hôm nay là ngày giỗ của ngươi, chết đi!" Bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Cổ Huyền nhìn Đế Tuấn mặt đầy đắc ý, thầm nghĩ, lát nữa lão tử phá trận, ngươi sẽ biết thế nào là sợ hãi, thế nào là tuyệt vọng!

Dưới sự chỉ huy của Đế Tuấn, uy lực Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không ngừng điệp gia!

Từng tầng tinh thần chi lực trút xuống trên đầu Cổ Huyền, thề muốn ép hắn thành thịt băm!

Cổ Huyền không ngừng gia trì pháp lực lên Tịnh Thế Bạch Liên, chống đỡ lấy những luồng tinh thần chi lực hung hiểm xung quanh!

Cứ dây dưa thế này không phải cách!

Cổ Huyền nhíu mày trầm tư, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ám hợp với ba trăm sáu mươi lăm lộ tinh thần chủ đạo Hồng Hoang!

Đem tinh thần chi lực khai phát đến cực hạn, hầu như không có khuyết điểm!

Không dễ phá trận a!

Cổ Huyền từ sau khi lĩnh giáo Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Hỗn Độn Lưỡng Nghi Vi Trần Đại Trận, một lần nữa lại bị trận pháp

làm khó!

Hừ!

Ngươi có trận pháp, ta cũng có!

Cổ Huyền sớm đã tham thấu bản đơn nhân của Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà hệ thống từng thưởng, thi triển trận pháp này có thể tăng phúc chiến lực bản thân lên gấp ba lần!

Cổ Huyền bố trí xong trận pháp, vận chuyển toàn thân pháp lực, tung ra Lực chi Pháp tắc!

Điên cuồng phá hoại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Với thực lực của Cổ Huyền, cộng thêm chiến lực tăng phúc gấp ba lần, có thể tưởng tượng sức phá hoại đáng sợ đến mức nào!

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị đánh cho rung chuyển từng đợt!

"Bệ hạ!

Tặc tử này quá khủng bố, chúng ta không thể đánh chính diện, tạm lánh phong mang đi!" Yêu Thánh Bạch Trạch khuyên nhủ.

Đế Tuấn nhìn bóng dáng điên cuồng phá trận của Cổ Huyền, trong lòng tràn ngập sợ hãi và oán độc!

Đã khủng bố đến mức này rồi sao?

Đế Tuấn cảm thấy vô lực!

Thôi đi, bại cục đã định, còn tranh chấp ý khí làm gì?

Quay về Thiên Đình rồi tính sau!

Khí thế tinh thần của Đế Tuấn bỗng chốc trống rỗng, cả người tràn đầy vẻ đồi phế!

Bạch Trạch nhìn thần tình của Đế Tuấn, thầm than một hơi, đồng thời cũng cảm thấy tuyệt vọng trước thực lực của Cổ Huyền!

Không, Yêu tộc cũng không phải là không có cơ hội!

“Bệ hạ!

Oa Hoàng của Yêu tộc ta là đồ đệ của Đạo Tổ, là Thiên Định Thánh Nhân!

Chương 37

Chỉ cần sau này Oa Hoàng thành thánh, khu khu Cổ Huyền có gì đáng sợ!" Bạch Trạch ở bên cạnh khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ.

Mắt Đế Tuấn sáng lên!

Đúng rồi, Yêu tộc ta còn có đệ tử Thánh nhân Nữ Oa!

Nhưng nghĩ đến việc một khi Nữ Oa thành thánh, uy vọng trong Yêu tộc sẽ vượt qua hai huynh đệ bọn hắn, Đế Tuấn cảm thấy vô cùng phiền muộn!

Hừ!

Dù sao đi nữa, đến lúc Nữ Oa thành thánh, Cổ Huyền tất chết!

Cổ Huyền đã trở thành tâm ma của hai vị Yêu Hoàng, Cổ Huyền không chết, hai người bọn hắn chứng đạo vô vọng!

Ngay lúc Đế Tuấn đang rút quân, Cổ Huyền rốt cuộc đã tìm thấy một kẽ hở nhỏ của đại trận!

Chính là lúc này!

Cổ Huyền gầm lên một tiếng, thực lực toàn thân tận tình thi triển, cuối cùng cũng đục thủng một lỗ hổng trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Phụt!

Những người bố trận của Yêu tộc đồng loạt nôn máu ngã quỵ, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ!

Đế Tuấn lau vết máu ở khóe miệng, nói với Cổ Huyền: "Đạo hữu hảo thủ đoạn!

Ta thua rồi!" Cổ Huyền tuy phá được trận, nhưng cũng đã nỗ lực

đến cùng cực!

Vì sử dụng Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà tiêu hao lượng lớn tinh huyết linh khí, cảm giác cơ thể như bị vắt kiệt!

Nhưng ngoài miệng vẫn kêu ngạo: "Hừ, thua rồi mà không dắt Yêu tộc cút khỏi Hồng Hoang sao!

Không phải nói chỉ cần ta phá trận thì thế nào sao?" Khóe miệng Đế Tuấn giật giật, mặt đầy mây đen che phủ!

"Không dám trả lời à, lại không rút khỏi Hồng Hoang nữa sao?" Cổ Huyền tiếp tục trào phúng.

"Đế Tuấn đạo hữu, thân là chủ Yêu tộc, chí tôn Thiên Đình, nếu lời nói của mình mà cũng không giữ lấy, e rằng sau này đi lại trong Hồng Hoang sẽ bị người ta cười nhạo đấy!" Chúc Long ở bên cạnh hỗ trợ tấn công.

Cả người Đế Tuấn run rẩy, không ngừng hít thở để bình phục tâm trạng!

Thân là hoàng giả Yêu tộc, bị người ta coi như món đồ chơi mà trêu chọc qua lại, không dám mở miệng, nộ cực, hận cực!

Nhục nhã hôm nay mỗ gia đều ghi nhớ hết!

Đế Tuấn nắm chặt nắm đấm, móng tay đâm sâu vào thịt, máu từ trong tay không ngừng chảy ra!

"Đạo hữu nói phải, mỗ gia sẽ dắt Yêu tộc về Thiên Đình, sau này không can thiệp vào chuyện Hồng Hoang nữa!" Đế Tuấn nặn ra một nụ cười khó coi, giả vờ đáp ứng!

Cổ Huyền đối với lời nói nhảm của Đế Tuấn chẳng thèm quan tâm, tin rằng bóng ma lần này đủ để Đế Tuấn ngoan ngoãn im hơi lặng tiếng một thời gian!

“Mau cút đi!

Ta nhìn thấy các ngươi là bực mình, nếu sau này còn để ta thấy Yêu tộc cậy mạnh hiếp yếu, bắt nạt vạn tộc Hồng Hoang, xem ta có vặt sạch lông chim các ngươi không!” Cổ Huyền không ép quá đáng, đại kiếp chưa hiện, lúc đó mà ra tay thì tên lão đạo đáng chết kia lại nhảy ra ngăn cản, chi bằng chủ động đình chiến!

Khỏi phải nhìn Hồng Quân cho phiền lòng!

Đế Tuấn thấy Cổ Huyền xua đuổi mình như đuổi ruồi, một ngụm máu già không nhịn được mà phun ra, sau đó trực tiếp ngất đi!

Cứ tưởng hắn thực sự là rùa thần nhẫn nhịn cơ đấy!

Cổ Huyền mang khuôn mặt đầy cười xấu xa nhìn Đế Tuấn ngã xuống, trong lòng có một sự sảng khoái không nói nên lời!

“Hôm nay bản Tổ Vu vô cùng vui vẻ, Chúc Long đạo hữu, mượn bảo địa Long tộc, nướng vài con đại yêu nếm thử xem thế nào?” “Ha ha!

Rất tốt!

Người đâu, lập tức chuẩn bị!” Chúc Long lệnh thủ hạ khiêng một xác đại yêu đi cho người Long tộc xử lý!

“Hôm nay chúng ta đại bại Yêu tộc!

Tất cả mọi người khiêng xác Yêu tộc về!

Tối nay mở tiệc nướng đại yêu, ai cũng có phần!” Cổ Huyền nói với đại quân Long tộc.

Ngao!!

Đám Long tộc sau lưng reo hò ầm ĩ!

Phía đối diện, đám Yêu tộc kẻ thì bị thương, đồng bạn tử trận

không những không được an nghỉ mà còn sắp bị ăn thịt, thật là thê thảm!

Nhưng không có hai vị Yêu Hoàng tọa trấn, đám yêu chúng tự nhiên cảm nộ mà không dám nói gì, lủi thủi rút lui về Thiên Đình.

Ngàn năm sau, Thiên Đình Yêu tộc.

Côn Bằng đến thăm hỏi thương thế của hai vị Yêu Hoàng.

"Bệ hạ!

Tên Tổ Vu Cổ Huyền kia cậy vào tu vi mà đối với Yêu tộc ta chỉ tay năm ngón, hoành hành bá đạo!

Ngài không thể cứ ngồi nhìn mà không quản a!" Côn Bằng dụ dỗ Đế Tuấn, xát muối vào vết thương của hắn!

Sắc mặt Đế Tuấn không vui!

Biết rõ ta đánh không lại tên điên đó mà còn bảo ta đi trêu chọc!

Ngươi có ý đồ gì?

Tâm địa gì đây?

Côn Bằng chẳng thèm quan tâm đến sắc mặt Đế Tuấn, nói tiếp: "Bệ hạ, Cổ Huyền kia tuy đáng sợ, nhưng không phải không thể chiến thắng!

Chỉ cần tu vi của ngài đạt đến cảnh giới Thánh nhân, sợ gì một tên Tổ Vu nhỏ nhoi!" Đế Tuấn càng thêm mất kiên nhẫn!

Ngươi nói thừa!

Có thể chứng đạo thì ta chẳng chứng đạo sớm rồi sao!

Còn phải chịu cái thói chim chóc của Cổ Huyền sao!

Côn Bằng rõ ràng cảm nhận được sự không cam lòng và oán khí trong lòng Đế Tuấn!

Xem ra Đế Tuấn không cam tâm bị Cổ Huyền áp chế mãi a!

Khóe miệng Côn Bằng lộ ra nụ cười âm hiểm.

Không phục?

Không phục thì tốt!

Nếu ngươi cứ nhất quyết không gượng dậy nổi thì ta lợi dụng ai đây?

"Bệ hạ có phải đang phiền não vì chuyện chứng đạo không?" Đế Tuấn không đáp lời, nhưng thần sắc đầy vẻ sa sút!

"Bệ hạ không cần tự làm khổ mình!

Muốn chứng đạo không phải chỉ có mỗi con đường ngưng tụ đại khí vận!

Nếu có được Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo chẳng phải là chuyện dễ dàng sao!" Đế Tuấn kinh khủng nhìn Côn Bằng!

Tên này điên rồi sao!

Hồng Mông Tử Khí đều nằm trong tay môn đồ Đạo Tổ, có Đạo Tổ bảo hộ, ai dám đi cướp!

Ơ?

Đợi đã!

Hình như ta đã bỏ lỡ gì đó!

Hồng Mông Tử Khí?

Đúng rồi!

Trong tay tên lạn hảo nhân Hồng Vân chẳng phải có một đạo sao?

Ánh mắt Đế Tuấn tinh quang đại thịnh!

Chương 38

Năm xưa Đạo Tổ ban xuống bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, tuyên bố dưới tọa hạ của ngài sẽ có Lục Thánh xuất thế!

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng để tự chọn chủ!

Đạo Hồng Mông Tử Khí đó cuối cùng đã chọn Hồng Vân!

Tuy nhiên, Hồng Vân có được tử khí nhưng không được Đạo Tổ thu làm đệ tử, trái lại còn để lại một câu: "Hồng Mông Tử Khí không phải kẻ có đại cơ duyên đại khí vận thì không thể có được, chúng sinh đều có một tuyến sinh cơ!" Câu nói đó khiến địa vị của Hồng Vân vô cùng lúng túng!

Các vị đại thần thông giả lúc đó đã có tâm tư tranh đoạt, chỉ là ngại Đạo Tổ nên không tiện ra tay thôi!

Nhưng bây giờ Đạo Tổ đã hợp đạo rồi!

Tử khí à!

Đương nhiên là kẻ có đức mới được sở hữu!

Đế Tuấn đầy tự tin, đối với Hồng Mông Tử Khí chí tại tất đắc!

Đồng thời, khi bình tĩnh lại Đế Tuấn trực tiếp nhìn thấu kế hoạch của Côn Bằng!

Hừ!

Định lôi ta và Thái Nhất làm khổ sai miễn phí, còn một mình hưởng lợi sao, không đời nào!

"Côn Bằng đạo hữu!

Ý của ngươi ta đều hiểu rồi!

Chỉ là đoạt cơ duyên của người khác chẳng khác nào đoạn tuyệt đạo đồ của họ, loại chuyện này Yêu tộc ta không làm được đâu!" Đế Tuấn giả nhân giả nghĩa một câu.

Côn Bằng trong lòng khinh bỉ, muốn lợi lộc thì cứ nói đại đi!

Còn bày đặt quan miện đường hoàng, đều là cùng một ổ cả, ai mà chẳng biết ai!

"Bệ hạ!

Ngài cũng biết, năm đó trong Tử Tiêu Cung, bồ đoàn dưới chỗ ngồi của ta là vì Hồng Vân nhường chỗ mà mất!

Nếu ta và ngài đều không có đãi ngộ bồ đoàn thì thôi!

Đằng này hắn lại có được Hồng Mông Tử Khí, mà chúng ta thì không!" Côn Bằng mặt đầy não hận, đối với Hồng Vân, không chỉ đơn thuần vì tranh bảo mà ra tay, mà còn vì báo thù chuyện cái bồ đoàn!

Đế Tuấn bĩu môi, nhìn xem!

Nói hay chưa kìa!

Vì báo thù mới đi giết Hồng Vân, lời này ai mà tin được!

Nếu thật sự báo thù, sao không đi tìm Chuẩn Đề Tiếp Dẫn?

Sao không đi tìm Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Giả tạo!

Đế Tuấn và Côn Bằng kẻ tung người hứng, bề ngoài cười hì hì, nhưng trong lòng lại điên cuồng mắng đối phương vô sỉ!

"Bệ hạ!

Hồng Vân bần đạo nhất định phải trừ khử!

Thỉnh Bệ hạ và Đông Hoàng Thái Nhất điện hạ tương trợ, bần

đạo cảm kích bất tận!" Hoắc!

Hóa ra hai chúng ta giúp đỡ chỉ để đổi lấy một câu cảm kích bất tận à!

Trông ta giống thằng ngu lắm sao?

"Côn Bằng đạo hữu cầu trợ thì ta tự nhiên phải giúp!

Chỉ là hiện tại Thái Nhất đang dưỡng thương, ta cũng phải xử lý tạp vụ Thiên Đình, thực sự không thể phân thân được a!" Sắc mặt Côn Bằng khó coi, hắn biết nếu không chịu đổ máu thì Đế Tuấn tuyệt đối sẽ không buông lời!

"Bệ hạ!

Sau khi có được Hồng Mông Tử Khí, do ta cùng Bệ hạ và Đông Hoàng Thái Nhất điện hạ cùng tham ngộ thì thế nào?" Đế Tuấn không mấy hài lòng, bảo vật như Hồng Mông Tử Khí, khu khu Bắc Hải Côn Bằng sao xứng hưởng dụng!

Nhưng Đế Tuấn không trở mặt ngay tại chỗ, dù sao cũng phải lừa lão già này cái đã!

"Tốt!

Nhưng Hồng Mông Tử Khí phải được bảo quản tại Thiên Đình!

Đạo hữu thấy sao?" Cơ mặt Côn Bằng giật giật, bất đắc dĩ gật đầu: "Theo lời Bệ hạ!" Đế Tuấn hài lòng gật đầu.

Trong Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử.

Hồng Vân nói với lão hữu Trấn Nguyên Tử: "Đạo huynh, bần đạo tại Ngũ Trang Quán tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đã vạn năm, nhưng đến nay vẫn không tìm được pháp môn, cho nên bần đạo định xuất quan du lịch Hồng Hoang, hoặc có lẽ sẽ có thu hoạch!" Trấn Nguyên Tử mày nhíu chặt: "Đạo hữu, không phải bần đạo nghi thần nghi quỷ,

chỉ là hiện tại đạo hữu đang mang Hồng Mông Tử Khí trên người, sức dụ hoặc đối với những vị đại năng kia vô cùng lớn!

Không thể mãng chàng!

Ở lại Ngũ Trang Quán vẫn tốt hơn!" Hồng Vân không mấy để tâm, nhưng cũng không trực diện từ chối hảo ý của lão hữu, định nhân lúc lão hữu bế quan sẽ lén đi du lịch!

Ba trăm năm sau.

Trấn Nguyên Tử tu luyện có tiến triển, chuẩn bị bế quan tìm cầu đột phá!

Hồng Vân sau khi Trấn Nguyên Tử bế quan đã len lén chuồn khỏi Ngũ Trang Quán!

Bước ra khỏi Ngũ Trang Quán, cảm giác phiền muộn đeo bám Hồng Vân bấy lâu nay bỗng tan biến!

Xem ra xuất quan du lịch có lợi cho việc cảm ngộ Hồng Mông Tử Khí thật!

Hồng Vân đắm chìm trong cảm giác hỷ duyệt khi sau này ngộ được Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo thành thánh, chúng sinh triều bái, mà hoàn toàn không biết mình đang lâm vào cảnh hiểm nghèo!

Đột nhiên, trên đường đi của Hồng Vân xuất hiện một luồng hắc vân!

Hồng Vân thầm thắc mắc, ở đâu ra hắc vân thế này?

Chẳng lẽ xung quanh có kiếp nạn xảy ra?

Đang lúc Hồng Vân nhíu mày tư tác, không trung vang lên một tiếng nổ lớn!

"Hồng Vân lão tặc!

Nộp mạng đây!" Côn Bằng hiện thân từ hư không, nhanh chóng tập kích Hồng Vân!

"Không ổn!" Hồng Vân hồn xiêu phách lạc!

Nhìn thấy Côn Bằng thì hắn đã hiểu mình trúng mai phục rồi!

Hối hận vì không nghe lời đạo hữu Trấn Nguyên Tử, tự ý rời đi a!

Côn Bằng không cho Hồng Vân bất kỳ cơ hội phản ứng nào, dùng linh bảo bạn sinh Yêu Sư Cung điên cuồng tấn công Hồng Vân!

Hồng Vân một tay cầm Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô chống đỡ đòn tấn công của Côn Bằng, một tay kêu gào: "Côn Bằng đạo hữu, chúng ta vốn không sầu không oán, tại sao lại tập kích bần đạo!" "Hừ!

Hồng Vân lão đạo!

Nếu không phải khi đó tại Tử Tiêu Cung ngươi nhường chỗ cho Chuẩn Đề, bần đạo làm sao lỡ mất cơ duyên bồ đoàn!" "Tất cả là tại ngươi!

Khiến bần đạo đánh mất kỳ ngộ làm đệ tử Thánh nhân!" "Tất cả là tại ngươi!

Hại bần đạo mất đi cơ duyên chứng đạo!" "Ngươi có đáng chết không!" Côn Bằng mặt đầy tranh nanh nhìn Hồng Vân chất vấn.

Hồng Vân ngây người!

Không ngờ Côn Bằng lại căm hận mình đến thế!

"Đạo hữu, năm đó ngươi bị đuổi khỏi bồ đoàn, thực tế là do Tây Phương Chuẩn Đề liên hợp với Nguyên Thủy Thiên Tôn đạo hữu bức bách mà thành!

Liên quan gì đến bần đạo?" "Hồng Vân!

Bớt nói nhảm đi, hôm nay ngươi không chết không được!" Côn

Bằng bị Hồng Vân vạch trần vết sẹo, thẹn quá hóa giận, càng thêm ra sức đánh tới Hồng Vân!

Hồng Vân tuy là một lão hảo nhân, nhưng đối mặt với sự tập kích điên cuồng của Côn Bằng, trong lòng cũng bùng lên ngọn lửa giận dữ!

Tốt lắm!

Thấy hai người kia không dễ trêu chọc nên chạy đến đây tìm ta trút giận sao!

Chương 39

Bần đạo dễ bắt nạt lắm à?

Hôm nay phải cho ngươi biết, lão hảo nhân cũng không dễ chọc đâu!

Hồng Vân lấy ra Thượng Cổ Hồng Sa, mặt đầy chính khí nói với Côn Bằng: "Côn Bằng đạo hữu, bây giờ dừng tay, bần đạo có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra!" Hừ!

Côn Bằng hung tợn nhìn Hồng Vân không nói gì, chỉ có động tác trên tay là ngày càng nhanh!

Tốt!

Đã như vậy thì đừng trách bần đạo tâm độc!

Hồng Vân nghiến răng vung toàn bộ hồng sa về phía Côn Bằng!

A!!

Côn Bằng không ngờ lão hảo nhân Hồng Vân lại có thứ thượng cổ độc ác như vậy trong tay!

Đôi mắt Côn Bằng chảy máu, hốc mắt máu thịt mơ hồ!

Không còn nhìn rõ bóng dáng Hồng Vân, chỉ có thể dựa vào nguyên thần cảm tri vị trí của hắn!

Hồng Vân thầm thở phào một hơi, thừa lúc Côn Bằng không chú ý định đào tẩu!

"Hừ!

Côn Bằng đạo hữu, không ngờ lại bất tài như vậy, chặn đường một tên Hồng Vân mà cũng thảm hại thế này!" Bóng dáng Đế Tuấn hiện ra, khinh thường trào phúng Côn Bằng.

“Bệ hạ!

Thỉnh trợ bần đạo một tay!

Bắt giữ Hồng Vân!” Côn Bằng đại thanh kêu hãm.

Đế Tuấn nhìn Côn Bằng đang điên cuồng, nhãn châu xoay chuyển, nảy ra ý định.

“Nếu như vậy thì món đồ đạt được lúc đó phải thuộc về ta!” Côn Bằng sững sờ!

Vạn vạn không ngờ Đế Tuấn lại ra điều kiện với mình vào lúc này!

“Tốt!

Toàn bộ theo lời Bệ hạ!

Chỉ là Hồng Vân phải giao cho ta, ta phải lột da rút gân, toét thây hắn thành vạn đoạn!” Côn Bằng đã mất trí rồi, lúc này hắn chẳng cần gì nữa, chỉ muốn vặn đầu Hồng Vân xuống thôi!

Đế Tuấn đắc ý cười, quay sang nói với Hồng Vân: “Hồng Vân đạo hữu, Bản đế đích thân tiễn ngươi một đoạn!

Muốn ta phải đích thân động thủ sao?” Hồng Vân thê thảm cười, lúc này làm sao không hiểu được mưu đồ của đám người Đế Tuấn chứ!

Hận bồ đoàn, hận nhường chỗ sao!

Đều là cái cớ cả thôi!

Một lũ tiểu nhân đạo mạo ngạn nhiên thèm khát cơ duyên của người khác, đúng là ngụy quân tử!

“Ha ha ha!

Đế Tuấn!

Chẳng phải là vì Hồng Mông Tử Khí sao?

Bần đạo đứng ở đây, cứ việc đến lấy!

Hà tất phải tốn nhiều lời như vậy!" Đôi mắt Đế Tuấn híp lại, nói với Hồng Vân: "Đã vậy ta không khách khí đâu!

Hồng Vân đạo hữu, an tâm ra đi đi, Bản đế sẽ dùng Hồng Mông Tử Khí của ngươi để chứng đạo thành thánh, xưng bá Hồng Hoang!" Phi!

Xưng bá Hồng Hoang, nằm mơ đi!

Hồng Vân trong lòng căm hận!

Bần đạo thân tử đạo tiêu cũng tuyệt đối không để Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay tiểu nhân!

Đế Tuấn không thèm nói nhảm với Hồng Vân nữa, trực tiếp lấy ra Hà Đồ Lạc Thư, vận chuyển tu vi pháp lực Chuẩn Thánh đỉnh phong đánh về phía Hồng Vân!

Hồng Vân vừa đấu pháp với Côn Bằng, tiêu hao quá nửa thực lực, lúc này làm sao có sức chống đỡ chứ!

Hai ngày sau, Hồng Vân trọng thương hấp hối!

Hồng Vân thở hổn hển, chỉ tay vào Đế Tuấn và Côn Bằng hét lớn: "Côn Bằng, Đế Tuấn!

Các ngươi cũng xứng có được Hồng Mông Tử Khí sao?

Bần đạo dù chết cũng không cho các ngươi cơ hội đâu!" Hồng Vân lao lên phía trước, trực tiếp binh giải tự bạo!

Năng lượng khủng bố quét sạch tứ phía, đánh trọng thương Đế Tuấn, đánh ngất Côn Bằng!

Hồng Mông Tử Khí ngay lúc Hồng Vân thân vẫn đã bay ra ngoài!

Những vị khách Tử Tiêu Cung đang ẩn mình trong hư không rốt cuộc không nhịn được nữa, trực tiếp ra tay tranh đoạt, nhất thời chém giết không ngừng, lực lượng lượng kiếp của thiên địa dần dần ngưng tụ, đại kiếp sắp đến rồi!

Bên ngoài Ngũ Trang Quán, các đại năng hoàn toàn đắm chìm trong cuộc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, không hề chú ý tới Thiên Địa Lượng Kiếp sắp giáng lâm!

Đợi đến khi cuộc tư sát kết thúc, các đại năng mới phát hiện Hồng Mông Tử Khí đã sớm không còn tung tích!

Nhưng giữa thiên địa lại đột nhiên đại biến!

Lực lượng lượng kiếp tràn ngập khắp nơi!

Các đại năng kinh hãi không thôi, không ít Hồng Trần Khách có thực lực thấp kém quyết định bế tử quan, lượng kiếp không qua thề không xuất quan!

Tại Tam Thanh Cung trên Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy với vẻ mặt hưng phấn nói với Lão Tử: "Đại huynh!

Lượng kiếp sắp tới!

Thời cơ thành thánh của chúng ta đã đến!

Thánh đạo có thể mong chờ rồi!" Lão Tử vốn luôn bình thản cũng khó giấu được vẻ kích động, nói với hai vị huynh đệ bên cạnh: "Lượng kiếp đã hiển hiện!

Chúng ta cần gia tăng tốc độ tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, tĩnh đãi thời cơ thành thánh!" "Tuân mệnh đại huynh!" Nguyên Thủy và Thông Thiên đồng thanh đáp.

Tại núi Tu Di ở Tây Phương, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau cười một tiếng!

Chuẩn Đề nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, tên Hồng Vân kia cuối cùng cũng không chịu nổi gánh nặng, thân tử đạo tiêu rồi!" Tiếp Dẫn tâm tình cực tốt, đáp lại: "A, như vậy không chỉ thành toàn cơ duyên thành thánh của chúng ta, mà còn xóa bỏ nhân quả bồ đoàn!

Thật là đại thiện!" "Sư huynh!

Hiện nay việc chúng ta thành thánh đã là sự thật hiển nhiên, hay là sang phương Đông mưu đồ một phen, để Tây Phương chúng ta có thể hưởng thêm vài phần khí vận, thấy thế nào?" "Sư đệ!" Tiếp Dẫn có chút do dự, "Hiện nay đang là lúc đa sự, hay là ở lại núi Tu Di tĩnh đãi cơ duyên thành thánh, lúc này nếu dòm ngó khí vận phương Đông, e rằng sẽ khiến ba vị sư huynh không vui!" Chuẩn Đề không cho là đúng, khuyên bảo: "Sư huynh!

Lúc này thời cơ thành thánh đã hiển hóa, ba vị sư huynh Tam Thanh chắc chắn sẽ bận rộn bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, đâu rảnh mà quản chuyện của chúng ta!

Hơn nữa, hai tộc Vu Yêu bản tính hung tàn, đáng đời tự rước lấy diệt vong!

Chúng ta lúc này không đi chặn lấy khí vận, còn đợi đến khi nào?" Tiếp Dẫn nghe xong lời của Chuẩn Đề thì trầm mặc không nói, hồi lâu sau mới dặn dò: "Sư đệ khi sang phương Đông, không được quá phô trương!

Cũng không được chủ động trêu chọc hai tộc Vu Yêu, nếu không sợ rằng sẽ kinh động đến lão sư!" Chuẩn Đề miệng thì đáp ứng, nhưng trong lòng lại chẳng coi là chuyện to tát gì.

Ta phô trương thì đã sao?

Đường đường là đệ tử Thánh nhân, tương lai là Thánh nhân, không thể có chút phong thái sao!

Ta dòm ngó Vu Yêu hai tộc thì thế nào?

Dù sao cuối cùng bọn chúng cũng phải diệt vong, đưa khí vận cho ta thì đã sao!

Đó là vinh hạnh của bọn chúng!

Chuẩn Đề trong lòng cực kỳ không biết xấu hổ.

Tại chiến trường bên ngoài Ngũ Trang Quán, sau khi nhận ra lượng kiếp, chúng đại năng nhao nhao né tránh không kịp!

Ngay cả Đế Tuấn cũng tóm lấy Côn Bằng nhanh chóng quay về Thiên Đình!

Sau khi mọi thứ đã sóng yên biển lặng, Cổ Huyền hiện thân từ hư không.

Hắn chộp lấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, dốc ngược ra!

Chương 40

Một đạo nhân ảnh vô cùng suy yếu từ trong hồ lô hiện ra.

“Hồng Vân đạo hữu!

Mau tỉnh lại!” Cổ Huyền dùng Tịnh Thế Bạch Liên ổn định một tia chân linh còn sót lại của Hồng Vân, đánh thức y!

“Cổ Huyền đạo hữu!” Hồng Vân mở mắt ra, kích động nhìn Cổ Huyền.

“Hồng Vân đạo hữu, đạo Hồng Mông Tử Khí kia là một khối khoai lang bỏng tay, không nên giữ lấy!” Hồng Vân cười khổ, trải qua một phen sinh tử khổ ải, cuối cùng cũng ngẫm ra rồi!

Hóa ra tất cả đều là mưu kế của Đạo Tổ!

Nhưng Hồng Vân có thể làm gì, trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ đường đường chính chính, y có quyền lựa chọn sao?

Có sức phản kháng sao?

“Đinh!

Kiểm trắc ký chủ tham dự đại sự kiện Hồng Hoang: Hồng Vân thân chết.

Mời ký chủ đưa ra các lựa chọn sau!” “Lựa chọn một: Hồng Vân thân chết thì liên quan gì đến ta!

Không thèm quản!

Thưởng cho ký chủ một cây kẹo mút Chân Tri Bổng!” “Lựa chọn hai: Diệt sát chân linh Hồng Vân, tiêu trừ nhân quả giữa Hồng Quân và Tây Phương nhị thánh, thưởng cho ký chủ một cái Phật môn chân thân!” “Lựa chọn ba: Hộ trụ Hồng Vân, trợ giúp y thoát khốn!

Thưởng cho ký chủ một đạo Hồng Mông Tử Khí!" Cổ Huyền nhướng mày!

Trực tiếp bỏ qua hai lựa chọn đầu, kẹo mút?

Phật môn chân thân?

Mấy thứ đó có tác dụng gì!

Ngược lại, lựa chọn thứ ba lại gợi lên hứng thú nồng hậu!

Bản thân Cổ Huyền khi Hồng Vân thân chết đã định trực tiếp cướp lấy Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng hắn phát hiện đạo Hồng Mông Tử Khí kia sau khi rời khỏi Hồng Vân đã trực tiếp vỡ thành tám đoạn, ba dài năm ngắn!

Hắn lập tức hiểu ra sứ mệnh của đạo tử khí này: là vật dùng để chứng đạo cho quả vị Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc!

Cổ Huyền không tham gia tranh đoạt nữa, để mặc nó trốn vào hư không bay đi.

Vốn dĩ nghĩ rằng mình vô duyên với Hồng Mông Tử Khí, trong lòng khá tiếc nuối, không ngờ sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, hệ thống lại đưa ra một đạo Hồng Mông Tử Khí hoàn chỉnh!

Chậc chậc, Hồng Vân dù chỉ còn một hơi thở cũng phải cứu cho bằng được!

"Hệ thống, ta chọn ba!" "Lựa chọn đã sinh thành, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành!" "Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo kiệt lực rồi!

Không biết đạo hữu có thể giúp ta một tay, ổn định thần hồn, để bần đạo binh giải trọng tu không?" "Đạo hữu đã thỉnh cầu, ta sao dám không tuân mệnh!

Đạo hữu hãy ngồi yên trong Tịnh Thế Bạch Liên của ta, ta sẽ trợ đạo hữu trọng tu!" Cổ Huyền nghiêm túc nói với Hồng Vân.

Hồng Vân đại hỉ, nhất thời tràn đầy hảo cảm với Cổ Huyền!

"Đạo hữu, bần đạo sớm năm đạt được Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô tại Bất Chu Sơn, nay nhờ ơn cứu mạng của đạo hữu, bần đạo thề không dám quên!

Xin đạo hữu đừng chê cười, hãy thu lấy hồ lô này, bần đạo cũng có thể an tâm hơn!" "Ngại quá!" Cổ Huyền miệng thì nói ngại, nhưng tay hành động lại không hề chậm chút nào!

Hắn nhanh như chớp thu lấy hồ lô!

Đùa sao!

Ta có thể cứu không công sao?

Ai chứ!

Không đưa chút lợi lộc mà đòi giữ mạng, tâm cũng thật lớn quá rồi!

Thao tác của Cổ Huyền khiến Hồng Vân ngẩn người, hồi lâu mới cười khổ lắc đầu, nhắm mắt tĩnh dưỡng thần hồn.

Chỉ có điều hiệu quả rất thấp, thần hồn suy yếu kia e rằng chỉ một cơn gió mạnh cũng có thể thổi tan.

Cổ Huyền không thất hứa, trước tiên vận chuyển pháp lực truyền vào trong thần hồn Hồng Vân, sau đó lấy ra một giọt Tam Quang Thần Thủy nhỏ lên.

Hồng Vân lập tức hồi phục không ít, sau khi tạ ơn Cổ Huyền thì bay về Ngũ Trang Quán!

Sau khi Hồng Vân rời đi, Cổ Huyền nghe thấy tiếng thông báo hoàn thành nhiệm vụ!

Hồng Mông Tử Khí đã tới tay!

Cổ Huyền hưng phấn, không thể chờ đợi được nữa mà quay về Bồng Lai nghiên cứu huyền diệu của cơ duyên chứng đạo!

Ở bên kia, Hồng Vân mang tàn hồn về Ngũ Trang Quán.

Đúng lúc Trấn Nguyên Tử vì tâm thần bất ninh mà xuất quan, thấy lão hữu thê thảm như vậy thì đại kinh thất sắc!

"Hồng Vân đạo hữu!

Ngươi làm sao vậy?

Bần đạo bế quan mấy ngày mà ngươi đã thành ra nông nỗi này!" Trấn Nguyên Tử vừa kinh vừa nộ nắm lấy Hồng Vân hỏi.

"Đạo huynh, chuyện này nói ra thì dài, là kiếp số mệnh định của bần đạo!

Không trách được người khác!" Hồng Vân mặt đầy cay đắng nói.

Trách ai đây?

Chẳng lẽ nói là do Hồng Quân lão đạo tính kế?

Như vậy chẳng phải đắc tội Thánh nhân sao!

Cho nên chỉ đành nuốt răng vỡ vào bụng, ngậm bồ hòn làm ngọt!

Trấn Nguyên Tử phẫn nộ!

Thấy lão hữu có vẻ căm phẫn nhưng không dám nói, y biết là đã đắc tội nhân vật không nên đắc tội.

Nhưng trong Hồng Hoang, nhân vật có thể ép Hồng Vân không dám ngẩng đầu cũng chỉ có mấy vị đó!

Trấn Nguyên Tử âm thầm kinh hãi không thôi!

Nhưng không đúng a!

Mấy vị đó nếu không phải Thánh nhân thì cũng là môn hạ Thánh nhân, sát hại Hồng Vân để làm gì?

Trấn Nguyên Tử bách tư bất đắc kỳ giải!

Bất kể là ai, cũng không thể đánh người thành ra thế này!

Trấn Nguyên Tử trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi.

Sau đó, y sắp xếp cho lão hữu ổn định, rồi quay về nơi bế quan, dùng Địa Thư tra xét những chuyện đã xảy ra với Hồng Vân.

Không lâu sau, nơi bế quan của Trấn Nguyên Tử truyền ra tiếng bạo động kinh thiên!

"Côn Bằng!

Đế Tuấn!

Lũ tiểu nhân các ngươi, dám dùng quỷ kế ám hại Hồng Vân đạo hữu!

Thiên địa bất dung!

Ta nhất định phải đi đòi lại công đạo!" Trấn Nguyên Tử cuốn lấy Địa Thư, bay thẳng về phía Yêu Tộc Thiên Đình.

Tại Thiên Đình, Đế Tuấn vừa mới đặt Côn Bằng xuống, chuẩn bị về tẩm cung điều dưỡng thương thế!

Lần trước giao thủ với Cổ Huyền đã bị trọng thương, lần này Hồng Vân tự bạo lại khiến thương thế thêm trầm trọng, cả người tỏa ra hơi thở suy yếu!

Đế Tuấn vừa ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển công pháp liệu thương, liền nghe bên ngoài Nam Thiên Môn truyền đến một tiếng quát chói tai: "Côn Bằng!

Đế Tuấn!

Mau ra đây nộp mạng!" Trấn Nguyên Tử!

Chương 41

Sắc mặt Đế Tuấn tái nhợt, lúc này hắn đã là nỏ mạnh gần đà, đệ đệ Thái Nhất lại đang dưỡng thương tại Thái Dương Tinh, Côn Bằng thì đang hôn mê, ai có thể ngăn cản được Trấn Nguyên Tử!

Dựa vào mấy tên Yêu Thánh cảnh giới Đại La Kim Tiên kia sao?

Không thể nào!

Tuy rằng Yêu tộc nhân đông thế mạnh, dù Trấn Nguyên Tử có cường công cũng không sợ, nhưng vì một cuộc tranh chấp vô nghĩa mà hy sinh đại bán thực lực của Yêu tộc, vị Yêu Hoàng này vô luận thế nào cũng không muốn!

Đúng rồi, còn có Phục Hy!

Kể từ khi Nữ Oa được thu làm môn hạ Thánh nhân, đã nghiêm lệnh cấm Phục Hy tham gia vào sự vụ Yêu tộc!

Trong lúc khẩn cấp, chỉ có thể tìm y thôi!

Đế Tuấn bất lực ngồi trên ghế thở dài!

Đường đường là Yêu Hoàng, hiện tại bên cạnh không có ai khả dụng!

Thật bi hài và châm chọc làm sao!

Nghe tiếng Trấn Nguyên Tử ra tay bên ngoài, Đế Tuấn không thể trì hoãn thêm, phải mang Phục Hy đi ngăn cản lão đạo Trấn Nguyên Tử kia lại!

Đế Tuấn ẩn thân đi tới Hy Hoàng Cung: "Phục Hy đạo hữu!

Xin hiện thân gặp mặt!" Phục Hy nghe tiếng gọi lập tức tiến lên, bất kể thế nào y cũng là Hy Hoàng của Yêu tộc, phải nghe theo điều

khiển của Đế Tuấn: "Bệ hạ đến đây có chuyện gì?" Phục Hy nghi hoặc nhìn Đế Tuấn hỏi.

"Đạo hữu!

Trấn Nguyên Tử không chút nể mặt Yêu tộc ta, náo loạn Thiên Đình!

Xin đạo hữu trợ ta, khốn trụ Trấn Nguyên Tử, khiến y biết khó mà lui là được!" Ánh mắt Phục Hy càng nghi hoặc hơn!

Đạo hữu Trấn Nguyên Tử?

Không nên chứ!

Y và đạo hữu Hồng Vân nổi danh là người tốt tính, sao có thể lỗ mãng như vậy!

Không lẽ Đế Tuấn đã trêu chọc người ta rồi!

Phục Hy dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Đế Tuấn, y cũng hiểu rõ tính nết của vị Yêu Hoàng này.

Đế Tuấn có chút xấu hổ cúi đầu, nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục, nói: "Đạo hữu, hiện tại không phải lúc giải thích nguyên ủy, lúc này Trấn Nguyên Tử đang đại khai sát giới ở tiền điện, ta và Thái Nhất lại trọng thương tại thân, chỉ đành vất vả đạo hữu một chuyến!" Phục Hy bất đắc dĩ đáp ứng, ai bảo mình hưởng dụng khí vận Thiên Đình, trở thành Hy Hoàng của Yêu tộc làm chi!

"Bệ hạ!

Đi thôi, đi ngăn cản Trấn Nguyên Tử đạo hữu, không thể để y tiếp tục hồ đồ!" Phục Hy nghiêm sắc mặt nói.

"Đúng đúng đúng!

Đạo hữu đi trước một bước, nhất định phải ngăn cản được Trấn Nguyên Tử!

Ta sẽ theo sau!" Đế Tuấn vội vàng đáp lời.

Hiện tại hắn đâu dám đi gặp Trấn Nguyên Tử đang bạo nộ kia!

Sợ là sẽ bị đánh chết mất!

Đế Tuấn rùng mình một cái, chuẩn bị đợi Phục Hy đi ngăn người liền quay về bế quan.

"Trấn Nguyên Đại Tiên!

Không ở Ngũ Trang Quán hảo hảo tu đạo, vì sao lại tới Yêu Tộc Thiên Đình gây sự!" Kế Mông não nộ nhìn Trấn Nguyên Tử, lão đạo này điên rồi sao!

Đã giết bao nhiêu tinh anh Yêu tộc rồi!

Nhìn thi thể đầy đất, Kế Mông nộ ý ngất trời!

Lũ tạp chủng Vu tộc kia còn không dám làm vậy!

Một tên tán tu, ai cho lão lá gan đó!

Kế Mông trong lòng đã tuyên án tử hình cho Trấn Nguyên Tử.

Cứ chờ đó!

Đợi Bệ hạ giáng lâm xem lão chết thế nào!

"Đế Tuấn đâu?

Cái loại súc sinh lông vũ đó!

Rùa rụt đầu!

Dám làm không dám nhận sao?

Đế Tuấn, cút ra đây cho ta, nếu không ta dỡ nát cái Thiên Đình này!" Trấn Nguyên Tử căn bản không thèm để ý lời cảnh cáo của Kế Mông, tiếp tục hét lớn đầy khiêu khích.

"Đạo hữu hãy bớt cơn lôi đình, có chuyện gì mà phải đối với Yêu

tộc ta đả đả sát sát như vậy!" Phục Hy cuối cùng cũng kịp thời xuất hiện!

"Phục Hy đạo hữu?

Ngươi định ngăn cản bần đạo đòi lại công đạo sao?" Trấn Nguyên Tử cau mày nhìn Phục Hy.

Ái chà!

Quả nhiên là Đế Tuấn đã chọc giận người ta rồi!

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu!

Có chuyện gì không thể ngồi xuống bàn bạc, vì sao phải dùng thủ đoạn huyết tinh như thế?" "Hừ!

Tên Đế Tuấn kia cùng Côn Bằng phục sát lão hữu Hồng Vân của ta, làm sao ta không giận!

Đừng phí lời, mau giao hai con chim kia ra, bần đạo không muốn làm tổn thương kẻ vô tội nữa!" Mí mắt Phục Hy giật liên hồi, hèn chi Trấn Nguyên Tử lại bạo nộ như thế!

Hóa ra là do người ta bị giết mất bạn thân!

Phục Hy đột nhiên có chút không muốn quản chuyện này nữa!

Nhưng nếu hiện tại không quản, Yêu tộc chắc chắn sẽ bị Trấn Nguyên Tử quậy cho thiên phiên địa phúc!

Lúc đó khí vận đại giảm, y và muội muội cũng sẽ bị ảnh hưởng!

"Đạo hữu, ở đây đánh sát những Yêu tộc vô tội cũng không giải quyết được vấn đề, hay là đến chỗ ta, ta nguyện đứng ra bảo lãnh, đứng giữa điều đình chuyện này, thấy thế nào?" Hừ hừ!

Trấn Nguyên Tử nội tâm cười lạnh không thôi, đều là người một nhà, đến lúc đó có thể hướng về kẻ ngoại nhân như ta sao?

Lúc đó đen cũng nói thành trắng thôi!

Ngay khi Trấn Nguyên Tử định mở miệng phản bác mấy câu, Đông Hoàng Thái Nhất đã trở về!

"Trấn Nguyên Tử!

Dám nhiễu loạn trật tự Thiên Đình, giết tinh anh Yêu tộc ta, coi Yêu tộc ta là cái gì!

Thật sự tưởng Yêu tộc ta dễ bắt nạt sao!" Đông Hoàng Thái Nhất vừa về thấy thiên cung máu chảy thành sông, trong lòng phẫn nộ biết bao nhiêu!

Cổ Huyền sỉ nhục Yêu tộc ta, nay ngươi cũng học theo, đại náo Thiên Đình!

Như vậy sau này chẳng phải ai cũng có thể tới Thiên Đình quậy một trận sao!

Tôn nghiêm Yêu tộc ở đâu!

"Trấn Nguyên Tử!

Chịu chết đi!" Thái Nhất bạo nộ, cầm Hỗn Độn Chung lao tới!

Trấn Nguyên Tử làm sao là đối thủ của Đông Hoàng Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung!

Không mấy chiêu đã bại trận!

Trấn Nguyên Tử lau vết máu nơi khóe miệng, chỉ vào Thái Nhất nói: "Lũ súc sinh Yêu tộc!

Chuyện ngày hôm nay bần đạo đã ghi nhớ, ngày tháng còn dài, bần đạo tất có hậu lễ phụng thượng!" Trấn Nguyên Tử bỏ lại một câu độc địa rồi quay về Ngũ Trang Quán.

Đông Hoàng Thái Nhất không định buông tha, định đuổi theo thì bị

Phục Hy cản lại.

Chương 42

“Phục Hy đạo hữu!

Vì sao cản ta?” Phục Hy trợn trắng mắt, thôi đi được rồi!

Giết anh em của người ta, giờ người ta đánh tới cửa, đừng có quá bá đạo như vậy!

Ta mà không biết thì thôi, biết rồi thì không thể để các ngươi làm càn!

Nếu không chút danh tiếng còn lại của Yêu tộc sẽ bị hủy sạch!

“Đông hoàng điện hạ, Trấn Nguyên Tử đã lui, lúc này quan trọng nhất là an phủ nhân tâm, cứu trợ thương giả, đuổi theo Trấn Nguyên Tử thì ra thể thống gì!” Phục Hy khổ khẩu bà tâm khuyên bảo: “Cho dù có đuổi kịp thì sao?

Trấn Nguyên Tử kia thủ trì Địa Thư, thân phụ trọng trách chải chuốt địa mạch Hồng Hoang!

Chẳng lẽ định đánh chết y sao?

Nghiệp lực thiên địa đó Yêu tộc ta gánh không nổi đâu!” Đông Hoàng Thái Nhất cuồng hống một tiếng!

Trong lòng một bụng phẫn uất không có chỗ phát tiết.

Trên đảo Bồng Lai ở Đông Hải, Cổ Huyền tọa trấn Vô Cực Điện, tỉ mỉ quan sát Hồng Mông Tử Khí trước mặt!

“Thiên Đạo bản nguyên, cơ duyên thành thánh?

Nhìn cũng chẳng có gì khác biệt!” Cổ Huyền lẩm bẩm.

Hắn không biết rằng, Hồng Mông Tử Khí là Thiên Đạo bản nguyên, vô hạn tiếp cận với Đại Đạo!

Đối với các Chuẩn Thánh tu luyện Tam Thi pháp môn mà nói, nó có sức hấp dẫn tự nhiên cực lớn!

Tuy nhiên, Cổ Huyền tu luyện pháp môn của Hỗn độn Ma thần, nên Hồng Mông Tử Khí đối với hắn mới có vẻ không quan trọng.

"Thôi!

Đã lấy thì cũng lấy rồi, xem thử rốt cuộc có gì thần dị!" Cổ Huyền tĩnh khí ngưng thần, bắt đầu dùng Nguyên Thần tham ngộ Hồng Mông Tử Khí!

Đại đạo ba ngàn, thù đồ đồng quy!

Pháp tắc Thiên Đạo về bản chất cũng là một loại lý giải và thuyên thích đối với Đại Đạo!

Cổ Huyền từ trong Hồng Mông Tử Khí tham ngộ ra không ít lực lượng pháp tắc, chân lý pháp tắc trong tử khí âm thầm phù hợp với Lực Chi Pháp Tắc trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp kia!

Cổ Huyền lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp ra, mượn sức mạnh của hai món chí bảo để tham ngộ Lực Chi Đại Đạo!

Ba ngàn năm sau, pháp tắc từ Hồng Mông Tử Khí đột nhiên ngừng truyền ra, Cổ Huyền sau khi lĩnh ngộ lượng lớn lực lượng pháp tắc, Lực Chi Pháp Tắc lại có đột phá, cuối cùng đã lĩnh ngộ được chín thành Lực Chi Pháp Tắc!

Không dễ dàng chút nào!

Thêm một bước nữa là Lực Chi Pháp Tắc viên mãn, chứng đạo có thể mong chờ rồi!

Lúc này, Hồng Mông Tử Khí trong tay Cổ Huyền trở nên mất kiểm soát, dường như có thể thoát khỏi tay bất cứ lúc nào!

Hừ!

Đồ của lão tử thì đừng ai hòng lấy đi!

Cổ Huyền biết việc mình ngang nhiên tham ngộ Thiên Đạo Hồng Mông Tử Khí đã bị Hồng Quân lão đạo phát giác!

Lúc này sợ rằng đang cố ý nhắm vào hắn!

Cổ Huyền nắm chặt Hồng Mông Tử Khí, chín thành Lực Chi Pháp Tắc điên cuồng tuôn trào, cuối cùng cũng khiến đạo tử khí bạo động kia yên tĩnh lại.

Ân?

Hồng Quân tên đó dừng tay rồi sao?

Cổ Huyền có chút nghi hoặc.

Không nên chứ!

Gã đó thù thị mình như vậy, làm sao có thể ngồi yên nhìn mình sở hữu một đạo Hồng Mông Tử Khí?

Thực ra Cổ Huyền không biết, đạo tử khí trong tay hắn chính là "Cái Một" đã trốn đi sau khi Thiên Đạo diễn hóa bốn mươi chín.

Hồng Quân tuy đã hợp đạo, nhưng cũng không khống chế được một tia sinh cơ dưới Thiên Đạo!

Cho nên Cổ Huyền mới có thể thành công chưởng khống đạo tử khí này.

Kệ đi!

Dù sao đồ trong tay ta thì đừng ai hòng lấy mất!

Hồng Quân cũng không được!

Cổ Huyền lạnh lùng nhìn trời, trong lòng kiên định.

Hắn thu lại Hồng Mông Tử Khí, tâm tình vui vẻ xuất quan!

“Nương tử, chúng ta lâu rồi không về Vu tộc thăm các vị huynh

trưởng!

Hay là quay về xem thử thế nào?" Cổ Huyền gối đầu lên đùi Tây Vương Mẫu, hỏi nàng.

"Hạnh quá!

Ta cũng lâu rồi không gặp Hậu Thổ tỷ tỷ!

Nên quay về thăm!" Tây Vương Mẫu gật đầu tán thành.

Cổ Huyền xin Tây Vương Mẫu mấy quả Bàn Đào, lại mang theo một ít kỳ trân của đảo Bồng Lai, đưa Tây Vương Mẫu và Tiểu Thanh quay về Bàn Cổ Điện!

Trên đường đi, Cổ Huyền luôn tâm bất tại yên.

Hồng Vân chết, lượng kiếp giáng lâm, Vu Yêu chung chiến không còn xa nữa!

Làm sao mới có thể phá cục?

Làm sao mới có thể bảo trụ tính mạng của các vị Tổ Vu?

Làm sao để Vu tộc bình an thối lui khỏi vũ đài tranh bá Hồng Hoang?

Một đống vấn đề cần giải quyết khiến Cổ Huyền đau đầu!

Tuy rằng chưa có biện pháp chắc chắn để thoát kiếp, nhưng Cổ Huyền đã đại khái vạch ra một hướng đi: dùng đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay giúp Hậu Thổ thành thánh, thoát ly sự kiềm tỏa của Thiên Đạo, khiến Địa Đạo tự thành một mạch!

Để lại đường lui cho Vu tộc!

Đem kinh nghiệm và pháp môn tu luyện của mình truyền dạy cho Vu tộc, trước khi đại quyết chiến nổ ra, cố gắng nâng cao chiến lực của Vu tộc!

Từ đó tăng thêm xác suất chiến thắng!

Khi sự việc không thể cứu vãn, sẽ cố gắng hộ trụ chân linh của Thập Nhị Tổ Vu, để sau này tính sổ sau!

Kế hoạch đơn giản, nhưng để hoàn thành chắc chắn là cực kỳ khó khăn!

Không vì gì khác, chỉ riêng Hồng Quân lão đạo chắn trước mặt đã là một cái gai không thể nhổ ra!

Đợi đến lúc Vu Yêu quyết chiến, lão chắc chắn sẽ tìm mọi cách để hai tộc đồng quy vu tận!

Đau đầu quá!

Nếu lúc này có thể chứng đạo, thì Hồng Quân có gì đáng sợ!

"Phu quân có phải gặp chuyện gì khó giải quyết không?" Tây Vương Mẫu thấy Cổ Huyền cứ nhíu chặt mày, nhịn không được hỏi.

Cổ Huyền lắc đầu không đáp, không muốn Tây Vương Mẫu phải lo lắng cùng mình.

Hai tộc Vu Yêu đối đầu, ngay từ đầu đã không phải đấu với nhau, mà là đấu với lũ ký sinh trùng Thiên Đạo Thánh nhân kia kìa!

Hô!

Cổ Huyền thở dài một hơi, không nghĩ nữa, mọi chuyện vẫn chưa phát sinh, hiện tại bố cục vẫn còn kịp!

Một ngàn năm sau, Cổ Huyền về tới Bàn Cổ Điện!

Thập Nhị Tổ Vu tụ họp đông đủ, cả Bàn Cổ Điện tràn ngập không khí vui vẻ!

"Tiểu đệ, hiếm khi thấy đệ về một lần, tối nay cùng ca ca ta uống một trận thật sảng khoái!

Chương 43

Thấy thế nào?" Chúc Dung vỗ vai Cổ Huyền hỏi.

"Không vấn đề, đệ đặc biệt mang theo một ít rượu ngon tự chế ở Bồng Lai, tối nay bồi các vị huynh trưởng không say không về!" Cổ Huyền hào khí ngút trời nói.

"Hảo!

Vậy tiểu đệ nếu uống say cũng không được kêu khổ nhé!" Cộng Công ở bên cạnh hò hét.

Các huynh đệ trêu chọc nhau, tán gẫu chuyện phiếm, nói về tình hình gần đây, cảnh tượng vô cùng ấm áp tự tại.

"Đại ca!

Từ khi Vu tộc lập tộc đến nay, đệ chưa từng tận tâm tận lực vì sự vụ của tộc, tự cảm thấy hổ thẹn!

Nay tu vi của đệ đã có thành tựu, đệ muốn giảng đạo một lần cho ức vạn tử dân Vu tộc ta, cũng là để một Tổ Vu như đệ góp thêm một phần sức lực cho tộc!" Cổ Huyền nghiêm túc nhìn Đế Giang.

Thập Nhị Tổ Vu vô cùng kinh ngạc!

Thực ra từ khi tu vi Cổ Huyền khôi phục, Thập Nhị Tổ Vu đã có ý định để hắn quản lý sự vụ Vu tộc!

Nhưng ngặt nỗi Cổ Huyền luôn không có hứng thú, Thập Nhị Tổ Vu cũng không cưỡng ép.

Hôm nay sao vậy?

Chuyển tính rồi?

Đột nhiên lại hứng thú với sự vụ tộc nhân!

Thập Nhị Tổ Vu vui mừng nhìn nhau, chuyện tốt!

Vị tiểu đệ này luôn khiến Vu tộc nở mày nở mặt!

Không nói chuyện khác, chỉ riêng hai lần nghiền ép hai con súc sinh lông vũ Yêu tộc kia cũng đủ để Thập Nhị Tổ Vu đắc ý cả buổi trời rồi!

Nay tiểu đệ cuối cùng cũng hồi tâm chuyển ý, muốn hảo hảo phát triển Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu sao có thể không kích động?

Đế Giang vội vàng đáp lại: "Đệ có tâm như vậy là chuyện tốt, ta sẽ thông báo cho tất cả tộc nhân Vu tộc, Tổ Vu Cổ Huyền ba ngày sau sẽ giảng đạo bên ngoài Bàn Cổ Điện!" Cổ Huyền gật đầu, thầm tính toán việc giảng đạo.

Ba ngày sau, bên ngoài Bàn Cổ Điện, gần như tất cả tộc nhân Vu tộc trong các bộ lạc đều tụ tập tại đây.

Hậu Nghệ: "Nghe nói Chiến Tôn của Vu tộc ta hôm nay truyền pháp, ta nhất định phải hảo hảo lĩnh ngộ, lần sau giết thêm mấy con súc sinh Yêu tộc nữa!" Khoa Phụ: "Nghe nói Chiến Tôn đại nhân từng nhiều lần đánh bại Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, ta chừng nào mới đạt được cảnh giới đó đây!" Các Đại Vu của tộc đều vô cùng kích động chờ đợi Cổ Huyền truyền đạo, đối với họ Cổ Huyền đã là một truyền kỳ!

Có thể giao lưu đối diện với một nhân vật truyền kỳ, vinh hạnh biết bao!

Không lâu sau, Cổ Huyền hiện thân trên bình đài đã được dựng sẵn.

"Nghĩa khí nam nhi Vu tộc!

Hồng Hoang là do Phụ Thần Bàn Cổ thân hóa thiên địa mà thành.

Chúng ta đều là hậu duệ Phụ Thần, sinh ra đã cao quý!

Chiến lực bất phàm!

Lý nên chấp chưởng Hồng Hoang!

Nhưng nay Yêu tộc tứ xứ hoành hành, hoắc loạn Hồng Hoang!

Các ngươi nói, chúng ta phải làm gì?" "Sát!

Sát!

Sát!" Tiếng hầm hét cao vút kinh thiên động địa, giống như chiến trường thượng cổ tái hiện.

Cổ Huyền nhìn Vu tộc đoàn kết một lòng, hài lòng gật đầu.

"Tuy rằng Vu tộc ta chiếm giữ đại thế, nhưng Yêu tộc thế lực cũng rất lớn!

Muốn triệt để tiêu diệt, phải có đủ thực lực!

Vì vậy lần nghe đạo này ta hy vọng các ngươi có thể bỏ ra mười hai phần tinh thần!

Nỗ lực đề thăng thực lực!" Phía dưới tộc nhân đồng thanh ứng hòa.

Cổ Huyền không phí lời nữa, ngồi trên bồ đoàn, đem pháp môn luyện thể và một phần pháp tắc Thiên Đạo lĩnh ngộ được truyền thụ không hề giữ lại.

Phía dưới nghe đến như si như túy, thu hoạch vô cùng tốt.

Cổ Huyền giảng đạo bên ngoài Bàn Cổ Điện suốt ba ngàn năm!

Tu vi của tộc nhân đều thăng tiến vượt bậc!

Cổ Huyền lại cùng các Tổ Vu bàn bạc, việc giảng đạo sẽ do các Tổ Vu luân lưu tiến hành, từ đó nâng cao tốc độ tu hành của Vu tộc!

Cứ đà này phát triển, đến lúc Vu Yêu đại chiến, Vu tộc tuyệt đối

sẽ cho lũ súc sinh Yêu tộc kia một bất ngờ cực lớn!

Sau buổi giảng đạo, Cổ Huyền quay về bộ lạc Hậu Thổ cư ngụ.

Hắn dự định thường xuyên luận đạo với Hậu Thổ tỷ tỷ, bồi dưỡng căn cơ cho nàng!

Đợi đến khi Hậu Thổ hóa luân hồi, có căn cơ do Cổ Huyền đắp nặn, cộng thêm đạo Hồng Mông Tử Khí "Cái Một" kia, Hậu Thổ chắc chắn sẽ trở thành vị Thánh nhân mạnh nhất thiên địa trừ Hồng Quân ra!

Cứ như vậy, Cổ Huyền lúc rảnh thì trêu đùa giải khuây với Tây Vương Mẫu, ngày thường thì cùng Hậu Thổ tọa đàm luận đạo.

Pháp tắc Luân Hồi của Hậu Thổ cũng khiến Cổ Huyền sáng mắt, pháp môn của bản thân cũng có tiến bộ.

Bên ngoài bộ lạc Chúc Dung của Vu tộc, xuất hiện một đạo sĩ với vẻ mặt bỉ ổi, thân hình lôi thôi lếch thếch.

Nhìn Vu tộc đang như mặt trời ban trưa, trên mặt đạo nhân viết đầy vẻ tật đố!

"Tây Phương chúng ta bần tích như thế!

Ta và sư huynh hai người phí tận tâm cơ mới khiến nguyên khí Tây Phương khôi phục được một chút!

Vậy mà Vu tộc thiên sinh đã có đại khí vận bám thân!

Thiên Đạo thật bất công!" Chuẩn Đề trong lòng gào thét!

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, Vu Yêu hai tộc dù lợi hại đến đâu cũng chỉ là hoa trong gương trăng dưới nước thôi!

Hừ!

Không kính thiên địa!

Không tôn Thánh nhân!

Đáng đời tự rước lấy diệt vong!

Chuẩn Đề vốn định chỉ độ hóa một số tinh anh Vu tộc về Tây Phương, nhưng lại nghĩ Vu tộc dù sao cũng sắp diệt vong rồi, bần đạo nên châm thêm một mồi lửa!

Chuẩn Đề nở nụ cười âm hiểm!

Tiếp đó, lão lảng vảng trong Vu tộc, chứng kiến các đại bộ lạc, thuận tay độ hóa một số tinh anh.

"Vu tộc thật sự mạnh mẽ a!

Các cường giả Đại Vu cảnh giới Đại La Kim Tiên đông như mây, Vu Tương cảnh giới Thái Ất Kim Tiên càng không biết bao nhiêu mà kể!" Chuẩn Đề thèm thuồng nhìn những tu sĩ này, đáng tiếc là không thể độ hóa quá nhiều, nếu không Vu tộc nhất định sẽ cảnh giác!

Nếu dẫn dụ Thập Nhị Tổ Vu ra thì hỏng bét!

Chưa thành thánh, đánh không lại bọn họ đâu!

Qua một phen quan sát tỉ mỉ, Chuẩn Đề phát hiện trong tộc Tổ Vu Chúc Dung có tỳ khí hỏa bạo nhất.

Tổ Vu Cộng Công tính tình cũng chẳng tốt đẹp gì, thường xuyên xảy ra xung đột với Chúc Dung, nếu không vì hai người là huynh đệ, cộng thêm các Tổ Vu khác khuyên can, e rằng đã sớm động thủ rồi!

Thấy cảnh đó, Chuẩn Đề lập tức nảy ra kế!

Dùng Hồng Mông Tử Khí che đậy thiên cơ!

Sau đó dùng huyễn hóa chi thuật liên tục khiêu khích mâu thuẫn giữa bộ lạc Chúc Dung và bộ lạc Cộng Công!

Có đôi khi lão sẽ hóa thành Chúc Dung phát cuồng, đại tứ đồ sát

tộc nhân của bộ lạc Cộng Công!

Một ngày nọ, bộ lạc Cộng Công lại chết thêm một vị Vu Tương.

Cộng Công không thể nhịn được nữa, trực tiếp chạy đi tìm Chúc Dung lý luận!

Chương 44

“Chúc Dung!

Ngươi điên rồi sao!

Vì sao vô cớ đồ sát tộc nhân của ta!” Cộng Công chất vấn một cách điên cuồng.

“Ta đồ sát tộc nhân của ngươi?

Ta thấy ngươi đồ sát tộc nhân của ta thì có!

Ta nói cho ngươi biết, nếu không nể tình huynh đệ, ta đã tẩn ngươi rồi!” Chúc Dung đầy hỏa khí quát lại.

“Hừ!

Không cần nể nang gì hết!

Muốn đánh thì lão tử chiều!” Cộng Công lạnh lùng đáp trả.

“Hảo!

Ngươi nói đấy nhé, thua thì đừng có kêu đau, cũng đừng có chạy đi mách các huynh đệ khác!” Chúc Dung cũng nhịn không nổi rồi, lúc này xắn tay áo chuẩn bị đại chiến.

Hai người chọn một nơi hẻo lánh, không nói nhảm nữa, trực tiếp lao vào đánh nhau!

“Cộng Công!

Hôm nay ta nhất định phải cho ngươi biết, lão tử không dễ chọc đâu!

Xem chiêu!” “Hừ!

Có bản lĩnh thì phân cao thấp dưới tay đi!” Hai người một dùng

pháp tắc Hỏa đạo, một ngự pháp tắc Thủy đạo, hỗ trợ kiến chiêu phá chiêu, càng đánh càng hung hãn, đánh đến đỏ cả mắt!

"Ha ha!

Đấu đi đấu đi!

Đấu càng hăng càng tốt!" Chuẩn Đề ngồi trên tầng mây xem kịch, trong lòng sướng khoái không thôi.

Nhìn thấy động tĩnh hai người gây ra ngày càng lớn, cuối cùng cũng có tộc nhân phát hiện không ổn tới xem xét!

Thấy hai đại Tổ Vu đang đánh một mất một còn, tộc nhân đều sợ ngây người!

"Mau đến Bàn Cổ Điện thông báo cho Đại thủ lĩnh!

Thủ lĩnh Chúc Dung và thủ lĩnh Cộng Công đang đại chiến!

Náo loạn đến không thể khai giao, mong Đại thủ lĩnh mau chóng đến ngăn cản!" Đại Vu Hình Thiên chạy đến đầu tiên lo lắng nhìn hai đại Tổ Vu, ý thức được sự thái khẩn cấp, nhanh chóng phân phó cho Vu binh bên cạnh.

Mấy tên Vu binh lập tức chạy đến Bàn Cổ Điện.

"Đại thủ lĩnh, Chúc Dung và Cộng Công đang đánh nhau ở ngoài kia kìa!" Đế Giang không thèm để ý, hai cái tên hiếu chiến đó, thiết tha chẳng phải là chuyện bình thường sao?

"Họ đánh càng lúc càng hăng, sắp phân định sinh tử rồi!" Gì cơ?

Sắc mặt Đế Giang đại biến, quẳng ngọc giản tấu báo Vu tộc trong tay xuống, thi triển pháp tắc không gian nhanh chóng lao về phía chiến trường của hai Tổ Vu!

Đồng thời truyền âm cho các huynh đệ khác mau chóng đến can ngăn!

“Dừng tay!

Huynh đệ với nhau, ra tay sao có thể không biết nặng nhẹ như vậy!” Đế Giang mắng mỏ hai người, trực tiếp dùng pháp tắc không gian tách bọn họ ra.

“Chuyện gì thế này?

Vì sao lại ở đây đấu sinh tử?” Đế Giang cau mày hỏi.

“Hỏi hắn ấy!” Hai người đồng thanh chỉ vào đối phương, không phục nhìn nhau một cái, rồi lại quay đầu hờn dỗi không thèm nhìn mặt đối phương nữa!

“Có chuyện gì thì về Bàn Cổ Điện rồi phân xử!” Đế Giang dùng giọng không thể nghi ngờ nói.

Trong Bàn Cổ Điện, các vị Tổ Vu hội tụ đông đủ.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Đế Giang hỏi hai vị đệ đệ không biết điều.

“Hắn!

Suốt ngày sang bộ lạc của đệ tàn sát tộc nhân, hôm nay trong tộc đệ có ba vị Vu Tương thân chết, Vu binh chết bao nhiêu không đếm xuể!

Đại ca phân xử cho đệ, đệ chẳng lẽ không nên đòi lại công đạo sao!” Cộng Công chỉ thẳng mặt Chúc Dung khống tố.

Tỳ khí hỏa bạo của Chúc Dung làm sao chịu nổi sự oan uổng đó!

“Phóng uế!

Lão tử rảnh quá không có việc gì làm chắc!

Sang tộc ngươi giết người?

Ngược lại là ngươi ấy, giết hai vị Vu Tương trong tộc ta, tộc nhân

đều tận mắt nhìn thấy!

Không nhìn lão tử thuận mắt chứ gì?

Vậy thì nhắm vào ta đây này, đám Vu Tương đó trêu chọc gì ngươi!" Chúc Dung chỉ mặt Cộng Công chửi bới.

Cộng Công bị chọc tức không nhẹ!

Giết tộc nhân của ta xong giờ còn vu khống ta!

Lão tử lúc nào đi giết tộc nhân của ngươi chứ!

Đảo lộn trắng đen!

Thật sự đáng hận!

Chúc Dung cũng chẳng vừa, trừng mắt nhìn Cộng Công.

Sao?

Bị ta vạch trần hành kính vô sỉ nên thẹn quá hóa giận à?

Hừ!

Đợi đại ca phạt ngươi cho xem!

Không khí giữa hai người ngày càng căng thẳng, nhìn qua lại sắp đánh nhau tiếp rồi!

"Đủ rồi!" Đế Giang đột nhiên đập vỡ bàn gỗ!

Uy nghiêm mười phần trừng mắt nhìn hai người.

Hai người rụt cổ lại, khí thế vừa thăng lên tức thì xẹp xuống.

Đế Giang đau đầu bóp trán, nhất thời khó mà phán đoán thật giả trong lời nói của hai người.

Đều là huynh đệ!

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, phải làm sao đây?

Trong lúc Đế Giang đang phạm nan, Cổ Huyền lên tiếng: "Đại ca,

đệ tin rằng hai vị huynh trưởng đều không thể làm ra chuyện tàn hại tộc nhân như vậy!

Chuyện này có điểm kỳ lạ, xin đại ca cho tiểu đệ vài ngày điều tra, đệ nhất định sẽ làm cho ra lẽ!" Đế Giang trầm tư một lát, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Cổ Huyền: "Được rồi tiểu đệ, chuyện này giao cho đệ!

Nhất định phải trả lại sự thanh bạch!" "Yên tâm đi!" Các Tổ Vu phân ra giữ Chúc Dung và Cộng Công lại.

Cộng Công do Chúc Cửu Âm, Cường Lương, Xa Bỉ Thi trông coi, Chúc Dung do Đế Giang đích thân quản thúc.

Cổ Huyền tỉ mỉ đến hai đại bộ lạc kiểm tra dấu vết chết của các vị Vu Tương, lại kết hợp với lời khai của tộc nhân, cơ bản đã loại bỏ hiềm nghi của hai vị Tổ Vu.

Cổ Huyền nghi ngờ có kẻ đang nhắm vào Vu tộc.

Dù sao Tổ Vu cũng không có nguyên thần, không thông nhân quả, bị người ta tính kế là chuyện đơn giản.

Cổ Huyền lại dùng nguyên thần tra xét thiên cơ, phát hiện lúc này thiên cơ của Vu tộc mờ mịt không rõ, rõ ràng có kẻ cố ý che giấu!

To gan thật!

Dám ở Vu tộc ta làm chuyện xằng bậy!

Chương 45

Trong lòng Cổ Huyền nộ hỏa trung thiêu, hận không thể bây giờ xách thương giết chết kẻ mưu đồ kia!

Trong Hồng Hoang, có gan và có nội lực chạm vào Vu tộc cũng chỉ có mấy nhà.

Yêu tộc, Thiên Đạo Lục Thánh, Hồng Quân lão đạo!

Yêu tộc chắc là không thể!

Dù sao hai con súc sinh lông vũ kia cũng bị đánh cho ám ảnh tâm lý rồi!

Không dễ gì dám trêu chọc Vu tộc nữa.

Hồng Quân cũng không quá khả năng!

Bây giờ lão đã hợp đạo rồi!

Ngoài việc quan tâm đến đại thế Hồng Hoang và thỉnh thoảng để mắt đến biến số như mình, thì mấy chuyện vặt vãnh này lão chẳng mấy hứng thú.

Vậy thì chân tướng đã quá rõ ràng rồi!

Bất kể vị nào đứng sau thúc đẩy, ta nhất định phải lôi kẻ đó ra, đánh cho khóc cha gọi mẹ mới thôi!

Cổ Huyền nghiến răng nghiến lợi.

Tiếp đó, Cổ Huyền âm thầm quan sát không động thanh sắc, theo dõi động tĩnh các bộ lạc, cuối cùng cũng thấy một bóng dáng lén lút!

Cổ Huyền gọi đầy đủ Thập Nhị Tổ Vu lại, nói: "Các vị huynh trưởng, không phụ sự mong đợi!

Tiểu đệ đã tra ra chân tướng, mời các vị huynh trưởng theo đệ!" Mọi người thần sắc biến đổi, Chúc Dung và Cộng Công càng nhìn chằm chằm Cổ Huyền, bức thiết muốn biết đáp án.

Các Tổ Vu theo sau Cổ Huyền, âm thầm ẩn nấp tung tích, đi đến bộ lạc của Cường Lương.

Cường Lương mặt đầy hoang mang: Có liên quan gì đến ta đâu?

Khi sắp đến nơi, mọi người lập tức phát hiện ra dị thường!

Chỉ thấy một đạo sĩ lôi thôi đường hoàng đi trong bộ lạc trò chuyện với tộc nhân, một lát sau liền thấy tộc nhân kia ánh mắt đờ đẫn đi theo lão!

Thật là quá quắt!

Các Tổ Vu đại nộ!

Tên đạo sĩ này sao lại dám làm xằng làm bậy như vậy!

Giữa thanh thiên bạch nhật mà công nhiên độ hóa tu sĩ Vu tộc!

Các Tổ Vu trong lòng đã tuyên án tử cho lão.

"Đại ca, các vị huynh trưởng!

Đây chính là môn đồ Thánh nhân, Chuẩn Đề của Tây Phương, lão dùng huyễn hóa chi thuật, ngụy trang thành hình dáng hai vị huynh trưởng để đồ sát tộc nhân ta!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Kẻ này đáng giết!" Cổ Huyền hung quang tràn đầy nói với các Tổ Vu.

Đế Giang cản các huynh đệ định xông lên lại, nắm đấm siết chặt: "Đuổi đi thôi, đừng giết!

Vu tộc chúng ta hiện tại chưa phải đối thủ của Thánh nhân!" Tổ

Vu làm sao quản được nhiều như vậy!

Đặc biệt là Cộng Công và Chúc Dung, vô duyên vô cớ bị oan uổng, hận không thể xé xác kẻ vô sỉ kia!

Ái chà!

Đế Giang thở dài một hơi!

Thôi kệ!

Cho bọn họ náo loạn một trận đi!

Cũng phải cho kẻ khác biết, Vu tộc ta không dễ đụng vào!

"Chuẩn Đề!

Cái đồ vô sỉ tiểu nhân!

Dám đến Vu tộc ta gây chuyện sinh phi!

Đồ sát tộc nhân ta!

Hôm nay Đạo Tổ có đến cũng cứu không nổi ngươi đâu!

Chịu chết đi!" Cổ Huyền cầm Thí Thần Thương tiên phong xông lên!

Các Tổ Vu khác cũng không chịu thua kém lao tới, cho Chuẩn Đề một trận tơi bời.

"Không xong rồi!" Chuẩn Đề biết chuyện đã bại lộ, lập tức bôi mỡ vào chân chạy biến!

Các Tổ Vu bám đuổi không buông, truy sát đến tận chân núi Tu Di!

Dưới chân núi Tu Di ở Tây Phương, Cổ Huyền và Thập Nhị Tổ Vu điên cuồng tấn công đại trận núi Tu Di.

"Chuẩn Đề lão tặc!

Ra đây nộp mạng!

Dám tính kế Vu tộc ta mà không dám ra đối chất sao!

Đệ tử Thánh nhân gì chứ?

Đồ hèn nhát!" Chúc Dung chỉ vào sơn môn nộ mạ.

"Chuẩn Đề!

Hôm nay không đưa ra được lời giải thích, ta dỡ luôn cái núi Tu Di này!" Cộng Công vừa tấn công đại trận vừa gào thét.

Trên núi Tu Di, Tiếp Dẫn ngẩn ngơ nhìn Chuẩn Đề đang chật vật hỏi: "Sư đệ, chuyện gì thế này?

Vì sao đám mãng phu Vu tộc kia đột nhiên lại la hét trước sơn môn?" Chuẩn Đề mặt đầy cay đắng: "Sư huynh, đều tại sư đệ không cẩn thận, lúc độ hóa đệ tử bị Vu tộc phát hiện!

Họ truy sát đến tận đạo trường!

Thật là đáng hận!" Mí mắt Tiếp Dẫn giật liên hồi!

Đã bảo đừng gây chuyện rồi mà?

Đầu óc bị cửa kẹp hay sao mà lại ngông cuồng như thế?

Tu vi của Thập Nhị Tổ Vu và Cổ Huyền kia, hiện tại là người chúng ta có thể trêu chọc được sao?

Muốn độ hóa đệ tử thì đi chỗ khác không được à?

Cứ phải ăn một trận đòn mới chịu quay đầu sao?

Tiếp dẫn trong lòng đã đem Chuẩn Đề ra quất roi mấy trăm lần!

Sau đó đứng dậy chuẩn bị nghênh địch.

Chứ còn cách nào nữa?

Chẳng lẽ thật sự tống Chuẩn Đề ra ngoài cho người ta đập một trận?

Tây Phương nhị nhân tổ cũng cần mặt mũi chứ!

“Sư đệ, mau theo ta ra ngoài bồi lễ với các vị đạo hữu!

Đừng để gây thêm chuyện nữa!” Tiếp Dẫn mắng.

Chuẩn Đề vội vàng cúi đầu vâng lệnh!

Thực sự lão đã bị khí tức hung hãn của Thập Nhị Tổ Vu và Cổ Huyền dọa sợ rồi.

Dù sao cũng là đệ tử Thánh nhân, tương lai là một trong các Thánh nhân!

Làm sai chuyện thì hảo hảo lý luận không được sao!

Cứ thích động thủ, đúng là một lũ mãng phu!

Chương 46

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xuống núi, mặt đầy vẻ khổ hạnh nhìn các Tổ Vu.

"Các vị đạo hữu, chuyện này là sao?

Phải chăng núi Tu Di bần đạo có chỗ nào đắc tội các vị?

Khiến các vị đạo hữu phẫn nộ như thế!" Tiếp Dẫn biết rồi còn hỏi, giả bộ ngây ngô.

"Hừ!

Tiếp Dẫn lão đạo!

Đừng có ở đây mà diễn trò!

Tên sư đệ tốt của ngươi không nói cho ngươi biết lão đã làm gì ở Vu tộc sao?" Đế Giang lạnh lùng nhìn Tiếp Dẫn hỏi.

"Sư đệ!

Đệ đã làm gì?

Khiến các đạo hữu nộ hỏa trung thiêu như vậy!

Mau khai thật ra!" Tiếp Dẫn bí mật nháy mắt với Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề hiểu ý ngay, trong lòng đã có tính toán: "Đế Giang đạo hữu oan uổng quá!

Bần đạo những năm gần đây luôn ở núi Tu Di ngộ đạo!

Chưa từng rời sơn môn nửa bước!" Chuẩn Đề ngẩng đầu nghiêm túc nhìn các Tổ Vu, trong mắt loé lên tia xảo quyệt.

Các Tổ Vu trên đầu hiện lên một đường vạch đen.

Đang đùa đấy à?

Bọn ta từ Vu tộc xa xôi truy sát đến tận đạo trường!

Giờ ngươi bảo ngươi chưa từng ra ngoài!

Nói dối không chớp mắt luôn!

“Cái đồ tiểu nhân!

Vô sỉ lão tặc! ...!” Chúc Dung và Cộng Công tuôn ra những lời lẽ "thơm tho".

Mặt của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bắt đầu khó coi.

Dù sao cũng là đệ tử Thánh nhân, bị chửi mắng ngay trước sơn môn, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

“Đủ rồi!

Chư vị đạo hữu!

Nếu hôm nay đến núi Tu Di để uống trà luận đạo, bần đạo tự nhiên sẽ quét tước đón tiếp!

Nếu là đến gây sự, huynh đệ chúng ta cũng không phải làm bằng bùn!

Tự nhiên sẽ phụng bồi!” Công phu dưỡng khí của Tiếp Dẫn đã bị Chúc Dung và Cộng Công liên thủ phá tan.

Cuối cùng cũng trở mặt!

Cổ Huyền cười lạnh tiến lên, chỉ vào Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn: “Đừng bảo Vu tộc ta cậy đông bắt nạt yếu, một mình ta cũng có thể đạp bằng núi Tu Di này!” “Khẩu khí lớn thật!

Bần đạo muốn lĩnh giáo xem thực lực của Chiến Tôn Vu tộc có thực sự mạnh như lời đồn không!” Chuẩn Đề lấy ra Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Thất Bảo Diệu Thụ hướng về Cổ Huyền.

“Thử thì biết ngay!” “Sư huynh áp trận, để đệ cùng hắn đấu một

trận!" Chuẩn Đề lao lên!

Tấn công Cổ Huyền dồn dập.

Cổ Huyền nhẹ nhàng đỡ lấy: "Ta tiếp ngươi một chiêu rồi, giờ cũng tiếp ta một thương xem thế nào!" Cổ Huyền vận dụng bảy thành Lực Chi Pháp Tắc!

Đâm mạnh một thương về phía Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề căn bản không ngờ Cổ Huyền lại mạnh đến thế!

Dùng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ miễn cưỡng hộ thân, thi triển ra đủ loại Phật môn chân thân năm hoa tám môn, khiến Cổ Huyền nhìn mà hoa cả mắt.

Hừ!

Chỉ là bàng môn tả đạo!

Chẳng thực dụng chút nào!

Lúc trước ở cung Tử Tiêu giảng đạo, Chuẩn Đề nghe đạo kiểu gì mà lại phối hợp với mấy cái pháp môn tạp nham này, Cổ Huyền cảm thấy Chuẩn Đề sau này nếu không tu đạo được thì cũng có thể đi diễn xiếc, chắc chắn không chết đói đâu!

Cổ Huyền lười phí lời với lão hỏa này, trực tiếp ra tay đánh gục lão xuống đất!

Mũi Thí Thần Thương đè chặt lên tim lão.

"Đạo hữu dừng tay!" Tiếp Dẫn thấy Chuẩn Đề bị bắt, lập tức lên cứu, liền bị Cổ Huyền đánh lui bằng một đấm.

Vẻ khổ hạnh trên mặt Tiếp Dẫn càng đậm hơn: "Cổ Huyền đạo hữu, buông sư đệ bần đạo ra đi!

Các vị có yêu cầu gì cứ nói thẳng, hà tất phải như vậy!" "Đúng

đúng đúng!

Cổ Huyền đạo hữu!

Có điều kiện gì cứ nói, mau bỏ Thí Thần Thương ra đi!" Giọng Chuẩn Đề run rẩy nói.

Cổ Huyền nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dưới đất với vẻ trêu chọc, đúng là cùng một đức hạnh với hai tên Yêu tộc kia!

Đều là lũ tiện cốt đầu!

Không đánh cho một trận thì không chịu thành thật!

Tại núi Tu Di, Cổ Huyền dẫm lên Tiếp Dẫn, dùng mũi thương chỉ vào y: "Rốt cuộc đã cưỡng ép độ hóa bao nhiêu người?

Mau thả ra ngay!

Nếu không hôm nay ta sẽ huyết tẩy núi Tu Di!" Mí mắt Tiếp Dẫn giật loạn!

Thả hết sao!

Vậy Tây Phương còn lại gì!

"Đạo hữu cũng biết tình hình Tây Phương của chúng ta, nếu đưa hết người về, Tây Phương sẽ trở thành nơi thực sự hoang vu mất!" Cổ Huyền cũng không định bắt Tiếp Dẫn làm thật như vậy.

Đàm điều kiện mà!

Tổng phải có cái giá để mặc cả chứ?

Như vậy mới khiến Tiếp Dẫn phải nôn ra máu chứ!

Cổ Huyền giả bộ không vui: "Vậy những tộc nhân Vu tộc bị độ hóa phải được về hết!" "Chuyện đó là đương nhiên!" "Còn việc Vu tộc ta tổn thất thảm trọng, Tây Phương không bồi thường chút gì thì đừng hòng bọn ta bãi tay!" "Chuyện này...!" Tiếp Dẫn vẻ mặt trì nghi,

thực tế là Tây Phương nghèo lắm, không lấy ra được đồ tốt gì đâu!

Chẳng lẽ phải đưa bảo bối Đạo Tổ tặng sao!

Tiếp Dẫn rùng mình một cái, lập tức thanh tỉnh, hiểu ra Cổ Huyền đang từng bước giăng bẫy, mục đích là tiên thiên linh bảo trên tay mình!

"Cổ Huyền đạo hữu!

Việc Vu tộc bị tổn thất quả thực là lỗi của sư đệ bần đạo, chi bằng thế này, để sư đệ ta lại chạy một chuyến, sang Yêu tộc lén giết mấy tên Đại Yêu, như vậy cũng cân bằng được thực lực hai tộc!" Các vị Tổ Vu trừng mắt nhìn Tiếp Dẫn, Vu tộc coi trọng nhất huyết mạch thân tình!

Để tộc nhân làm vật trao đổi như vậy, vạn vạn không thể!

"Tiểu đệ lùi lại, hôm nay các Tổ Vu Vu tộc đến núi Tu Di, không vì gì khác, chỉ vì đòi lại công đạo cho những tộc nhân đã khuất!" Đế Giang hét lớn.

Ái chà!

Cổ Huyền cũng muốn giết Chuẩn Đề báo thù cho nghĩa khí nam nhi Vu tộc lắm chứ!

Nhưng nếu lộ ra sát ý, sợ rằng lại chiêu mời Hồng Quân lão đạo!

Cái cảm giác làm việc gì cũng phải sợ đầu sợ đuôi này thật khó chịu quá đi!

Nhưng Cổ Huyền đã ghi món nợ này sâu sắc vào lòng cho Chuẩn Đề.

Chương 47

Cứ bắt bọn chúng nôn ra ít máu đã, đợi lão tử chứng đạo rồi sẽ tính sổ một thể!

Lúc đó mặc kệ là Hồng Quân hay Thiên Đạo Lục Thánh, đụng tới ta thì ta cũng đánh cho nhừ tử!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, chẳng lẽ thực sự phải nôn đồ ra sao?

Đối với hai kẻ coi bảo vật như mạng này, bị cướp linh bảo còn đau hơn bị giết!

"Cổ Huyền đạo hữu!

Năm đó Đạo Tổ ban cho mười hai hạt sen Công Đức Kim Liên, hy vọng đạo hữu đừng chê, ân oán nhân quả giữa chúng ta coi như xóa bỏ từ đây, thấy thế nào?" Tiếp Dẫn bưng hạt sen, mặt đầy đau đớn nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền vô cùng không hài lòng!

Khinh người quá đáng sao?

Linh bảo trong tay lão tử thấp nhất cũng là Tiên thiên linh bảo thượng phẩm!

Đưa ta một hạt sen là xong chuyện sao!

Ta và các huynh trưởng lặn lội vạn dặm đến đây, cuối cùng chỉ mang về một hạt sen?

Đùa gì thế!

Cổ Huyền trợn trắng mắt nhìn Tiếp Dẫn, khoanh tay không nói lời nào.

Hử?

Vẫn không hài lòng!

Khóe miệng Tiếp Dẫn giật mạnh!

Bị khẩu vị của Cổ Huyền làm cho kinh sợ.

Nhìn cái bản mặt cường đạo của Cổ Huyền, trong lòng Tiếp Dẫn vô cùng phẫn nộ!

Cuối cùng cũng thấu hiểu cảm giác của những người bị huynh đệ hai người cưỡng ép độ hóa và cướp bảo vật.

"Đạo hữu nói đi, làm sao để liễu đoạn nhân quả!" Tiếp Dẫn nhắm mắt lại, không thèm nhìn Cổ Huyền nữa.

Cứ để linh bảo ở chỗ ngươi một thời gian, đợi bần đạo thành thánh rồi sẽ tính sổ sau.

Cổ Huyền truyền âm cho các Tổ Vu: "Các vị huynh trưởng, tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuy đáng ghét đáng giết, nhưng quả thực bọn họ là đệ tử Thánh nhân, hiện nay chúng ta và Thánh nhân còn khoảng cách lớn, không thể cứng đối cứng!" Đế Giang thâm dĩ vi nhiên, lần Vu Yêu đại chiến thứ hai Hồng Quân lão đạo đã ngăn cản, gã đó chỉ phất tay đã phá được Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Thật sự là khủng bố như vậy!

"Tiểu đệ cứ quyết định đi!

Ta ủng hộ đệ!" Đế Giang trầm mặt nói.

Chúc Dung, Cộng Công và các Tổ Vu khác vô cùng không phục, trên mặt viết đầy vẻ bất cam!

"Các vị huynh trưởng yên tâm, mối thù ngày hôm nay Vu tộc ta nhất định sẽ có hậu báo!" Cổ Huyền trấn an mọi người một câu.

“Tiếp Dẫn lão đạo!

Ta không phí lời với ngươi nữa!

Giao Mười Hai Phẩm Công Đức Kim Liên ra đây, ta sẽ tha cho huynh đệ các ngươi không chết!” Chuẩn Đề không chịu nổi nữa, mặt đầy điên cuồng chỉ vào Cổ Huyền: “Cổ Huyền!

Ta là đệ tử Thánh nhân!

Ngươi dám giết ta sao?

Không sợ lão sư giáng tội sao?” “Hừ!

Ta đến Đông Vương Công là người được Đạo Tổ đích thân phong làm đứng đầu các nam tiên còn dám động thủ, hai cái tên đệ tử ký danh này thì có gì mà không dám!” Cổ Huyền cười âm hiểm.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề rùng mình một cái!

Cái tên điên này!

Đến Thánh nhân mà hắn cũng dám tùy ý trêu chọc!

Tiếp Dẫn đỡ Chuẩn Đề dậy, bày ra bộ mặt thối, nói với Cổ Huyền: “Mười Hai Phẩm Công Đức Kim Liên ở đây, đạo hữu lấy đi đi!” “Sư huynh!” Chuẩn Đề ngơ ngác nhìn Tiếp Dẫn.

“Câm miệng!

Quay về!” Tiếp Dẫn quát Chuẩn Đề một tiếng.

Cổ Huyền mãn nguyện thu lấy Công Đức Kim Liên, lần này chắc bọn chúng phải đau đớn lâu lắm đây.

“Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo nhắc nhở một câu, làm việc đừng quá phô trương, nếu không dễ bị thân tử đạo tiêu!

Có những thứ không nên dòm ngó thì lấy cũng không tốt lành gì đâu!” Tiếp Dẫn bỏ lại một câu độc địa, lôi Chuẩn Đề quay về núi!

Cổ Huyền cười nhạo một tiếng, hù dọa ta?

Lão tử bị dọa mà lớn chắc!

Có giỏi thì giết ta đi!

Để xem ai cười đến cuối cùng!

Tại Thiên Đình, điện Oa Hoàng!

Đại năng Hồng Hoang, đệ tử Thánh nhân Nữ Oa đang ngồi trên bồ đoàn, tham ngộ Hồng Mông Tử Khí!

Ái chà!

Chừng nào mới xuất hiện khế cơ thành thánh đây!

Nữ Oa có chút phiền muộn.

Đạo Tổ bảo không cần vội, hãy tĩnh tâm chờ đợi, thời cơ chín muồi thì thiên cơ mới hiển hiện.

Nhưng cái thứ thiên cơ đó thật hư vô phiêu miểu!

Ai mà biết phải đợi đến bao giờ!

Nên biết rằng, đây là thành thánh a!

Vị cách tôn quý nhất trong quả vị thiên địa!

Ai mà chẳng tâm động, cái cảm giác nhìn được mà không ăn được này thật khó chịu quá đi!

Nữ Oa kết thúc bế quan trong sự phiền muộn.

Ngay lúc đó, trong không gian trữ vật bên người, một món tiên thiên linh bảo đặc thù đột nhiên có dị động!

Ân?

Hồng Tú Cầu có dị động?

Chuyện gì thế này?

Tò mò, Nữ Oa vội vàng lấy Hồng Tú Cầu ra tra xét.

“Hóa ra là như vậy!” Nữ Oa đã hiểu rõ nhân quả.

Thiên địa sẽ có Tam Hôn xuất hiện, để hoàn thiện tuần hoàn âm dương của thiên địa!

Bù đắp khiếm khuyết của Thiên Đạo!

Hiện tại Địa Hôn đã thành, nhưng Thiên Hôn lại mãi chưa định.

Hôm nay khế cơ chỉ dẫn hai tinh Thái Dương và Thái Âm, giai ngẫu thiên thành!

Thiên Hôn sắp xuất hiện!

Nữ Oa với tư cách là chủ nhân của Hồng Tú Cầu, gánh vác trách nhiệm chải chuốt nhân duyên thiên địa!

Thiên Hôn cũng cần nàng đứng ra thúc thành!

Chuyện tốt có đại công đức như vậy, chắc chắn cả hai bên đều sẽ không từ chối!

Nữ Oa thầm nghĩ.

Chương 48

Sau đó, nàng thu lại Hồng Tú Cầu, trong nháy mắt đã đến điện Lăng Tiêu của Yêu Hoàng.

"Oa Hoàng Nữ Oa của Yêu tộc có việc yếu sự cầu kiến Thiên Đế, xin hiện thân gặp mặt!" Giọng nói trong trẻo của Nữ Oa vang vọng bên ngoài điện Lăng Tiêu.

"Nữ Oa?

Không ở trong cung hảo hảo tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, tới đây làm gì!" Đế Tuấn vốn chẳng ưa gì mấy tên đệ tử Thánh nhân này, dù sao sau này ai cũng thành thánh, thì chuyện Hồng Hoang sau này ai quyết định đây!

Tuy quý vi Thiên Đế, nhưng lại có danh không có thực!

Thật là uất ức!

Đế Tuấn nén những tâm tư phức tạp trong lòng xuống, bảo quan truyền tin: "Mau mời Oa Hoàng lên điện!" Nữ Oa vào điện, ngồi bên cạnh Đế Tuấn.

"Nữ Oa đạo hữu, không biết tìm ta có việc gì?" Đế Tuấn nở nụ cười công thức, hỏi một cách lấy lệ.

Nữ Oa không để ý thái độ của hắn, từ tốn nói: "Có chuyện đại công đức sắp xuất hiện, chuyện này nếu không có Thiên Đế đích thân xuất mã thì không thể hoàn thành!" Mắt Đế Tuấn sáng lên, chuyện công đức sao?

Muốn ta hoàn thành?

Vậy thì tốt quá!

Nhưng sao lại có chuyện tốt như vậy rơi xuống đầu mình?

Đế Tuấn không giải thích được nhìn Nữ Oa.

Nữ Oa mỉm cười: "Thiên Đế xem kìa!" Chỉ thấy Nữ Oa tung Hồng Tú Cầu ra, thiên cơ hiển hóa!

Đế Tuấn trong nháy mắt hiểu ra công đức đến từ đâu!

Đế Tuấn đột nhiên đứng dậy, mắt sáng rực!

Hắn vốn đã có ý với Thái Âm nữ thần Hi Hòa từ lâu, chỉ là luôn ngại vì sự vụ Yêu tộc rườm rà, chưa có cơ hội bày tỏ tâm ý chân thành.

Nay Thiên Hôn sắp xuất hiện, thiên tứ lương duyên, tin rằng Hi Hòa nhất định sẽ đồng ý hôn sự này.

"Nữ Oa đạo hữu, chuyện này làm phiền nàng cùng ta đến Thái Âm Tinh một chuyến!" Đế Tuấn mặt đầy hỉ sắc, nở nụ cười khẩn cầu Nữ Oa.

"Đó là việc nên làm!" Hai người bàn bạc chuẩn bị một phen, mang theo sính lễ hậu hĩnh tiến về Thái Âm Tinh để cầu hôn.

Trên Thái Âm Tinh, Hi Hòa đang lén lút dùng ngọc giản truyền tin xem tin tức của một người nào đó.

"Tỷ tỷ!

Lại đang xem báo cáo chiến trận của Cổ Huyền bên Vu tộc à!" Thường Hi đột nhiên từ sau lưng Hi Hòa nhảy ra!

Làm Hi Hòa giật nảy mình!

"Sao muội đột nhiên xuất hiện sau lưng thế, đi đứng chẳng có tiếng động gì cả!" Hi Hòa đỏ mặt, thần sắc không tự nhiên hỏi.

"Không phải tại muội đi đứng không có tiếng động đâu, mà là tỷ

tỷ xem nhập tâm quá đấy chứ!" Thường Hi trêu chọc một câu.

"Tỷ tỷ!

Tỷ có trách muội lúc trước đã đuổi Cổ Huyền ra khỏi Thái Âm Tinh không?" Thường Hi khẩn trương nhìn Hi Hòa hỏi.

Hi Hòa gượng cười, xoa đầu Thường Hi: "Tỷ tỷ sao lại trách muội được?

Muội cũng là vì tốt cho tỷ thôi!

Tất cả đều là mệnh trung chú định rồi!" "Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, muội thấy tên Cổ Huyền kia chắc chắn vẫn luôn thương nhớ tỷ đấy!" Thường Hi cổ vũ Hi Hòa.

"Làm gì có chứ, hắn đã có Tây Vương Mẫu rồi, chắc chắn là không còn nhớ tới tỷ nữa đâu!" Sắc mặt Hi Hòa thay đổi liên tục, lúc thì thẹn thùng lúc thì hối hận.

"Tỷ tỷ!

Tỷ so với Tây Vương Mẫu chẳng kém chút nào cả!

Phải có lòng tin vào mình chứ, đợi lần sau gặp Cổ Huyền, muội nhất định sẽ tác hợp cho hai người!" Thường Hi chớp đôi mắt to minh mị nhìn Hi Hòa nói.

Hi Hòa mỉm cười không nói gì, tay chống cằm, ánh mắt mê ly nhìn về phía đại lục Hồng Hoang.

Thường Hi cũng học theo dáng vẻ của tỷ tỷ, ngây ngô nhìn về phía trước.

Hai tỷ muội dung nhan tuyệt mỹ, tĩnh lặng ngồi đó, tạo nên một bức tranh mỹ nhân tuyệt đẹp.

Đúng lúc này, Đế Tuấn vừa tới, thấy hai tỷ muội đang mê ly nhìn về phía đại lục Hồng Hoang, lại cứ ngỡ là họ đang nhìn mình với vẻ

sùng bái!

Hắn tự luyến chỉnh trang y phục, hiên ngang bước tới.

Nữ Oa mắt hàm ý cười, nhìn ánh mắt của Hi Hòa, nàng cũng lầm tưởng chuyện này chắc chắn sẽ thành công!

Lại một món công đức sắp tới tay rồi!

Trên Thái Âm Tinh ở Hồng Hoang, Đế Tuấn ngồi đối diện Hi Hòa, mặt tươi như hoa cười nói: "Hi Hòa đạo hữu, xa cách nhiều năm, vẫn khỏe chứ?" Hi Hòa lộ ra nụ cười mang tính xã giao, đáp lại: "Mọi chuyện đều tốt, không biết Đế Tuấn đạo hữu hôm nay đến Thái Âm Tinh của ta có việc gì?" Đế Tuấn không đáp, bí mật liếc mắt ra hiệu cho Nữ Oa.

Nữ Oa gật đầu với Đế Tuấn, rồi nói với Hi Hòa: "Hi Hòa đạo hữu, ta chấp chưởng cực phẩm tiên thiên linh bảo Hồng Tú Cầu, có chức trách chải chuốt trật tự âm dương của Hồng Hoang!

Nay thiên cơ hiển hóa, Thái Âm Tinh sắp có nhân duyên xuất hiện, đặc biệt tìm đạo hữu để thương lượng chuyện này!" Hi Hòa ngẩn người, không ngờ Nữ Oa lại vì chuyện này mà đến, nhất thời có chút luống cuống!

Không biết vì sao nàng lại nghĩ đến Cổ Huyền!

Tức thì tim đập nhanh hơn, đôi má ửng hồng.

"Không biết Nữ Oa đạo hữu đang chỉ ai?" Hi Hòa nhìn chằm chằm Nữ Oa, với vẻ khá kỳ vọng.

Nữ Oa mỉm cười, chỉ vào Đế Tuấn bên cạnh: "Đương nhiên là chủ nhân của Thái Dương Tinh, Thiên Đế bệ hạ của Yêu tộc rồi!

Đạo hữu và Thiên Đế bệ hạ lần lượt là sinh linh của Thái Âm Tinh và Thái Dương Tinh, bất kể thân phận địa vị hay thực lực đều vô

cùng tương xứng, không biết ý đạo hữu thế nào?" Nụ cười trên mặt Hi Hòa biến mất, sắc mặt tức thì trở nên lãnh đạm!

Trước khi Cổ Huyền xuất hiện, nàng có hảo cảm với Đế Tuấn.

Dù sao cũng là chủ nhân của Yêu tộc, trên người đầy hoàng đạo khí tức, tự có một luồng bá khí, Hi Hòa cũng rất sùng kính Đế Tuấn.

Nhưng từ khi Yêu tộc lập ra Thiên Đình cai quản Hồng Hoang, Đế Tuấn ngày càng thị sát, ngày càng bạo lực!

Đi khắp nơi gây sự, khơi mào chiến đoan!

Điều này khiến Hi Hòa vốn ưa tĩnh lặng vô cùng bất mãn.

Dần dần, nàng cũng chẳng còn nhiệt tình với Đế Tuấn nữa, bình thường nếu không có việc gì cũng chẳng muốn dây dưa nhiều với Yêu tộc.

So với Cổ Huyền, Đế Tuấn trong mắt nàng dường như đã trở thành một tên tiểu nhân bá đạo ích kỷ, tâm địa độc ác!

Đúng là không có so sánh thì không có đau thương, càng so sánh càng thấy tệ!

"Nữ Oa đạo hữu, ta sống lâu ngày ở Thái Âm Tinh, e rằng vô duyên với nhân duyên đạo!

Đạo hữu hãy tìm người khác đi, dung mạo bồ liễu của ta sao xứng được với Thiên Đế đường đường!

Chuyện này sau này đừng nhắc lại nữa!" Hi Hòa tỏ vẻ lạnh lùng như người xa lạ, nói với Nữ Oa.

Nữ Oa ngây người!

Đế Tuấn mộng du luôn!

Chuyện gì xảy ra thế này?

Sao đột nhiên lại có vẻ muốn đuổi người như vậy!

Vừa nãy chẳng phải nói chuyện vẫn tốt sao?

Đế Tuấn trong lòng lại tự luyến nghĩ rằng chắc là do Hi Hòa đạo hữu đột ngột nghe chuyện này nên tâm trung hoảng loạn, dùng sự lạnh lùng để che giấu cảm xúc nội tâm thôi!

Đế Tuấn oán trách liếc Nữ Oa một cái!

Không thể uyển chuyển một chút sao?

Làm gì mà huỵch toẹt ra như thế!

Làm mọi người đều khó xử!

Nữ Oa trong lòng kêu oan thấu trời!

Ta có làm gì đâu chứ!

Chẳng lẽ hỏi một câu như vậy không bình thường sao?

Chương 49

Ta thấy có khả năng là người ta không thèm nhìn tới ngươi thì có!

Nữ Oa thầm nghĩ, trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an, chuyện này sợ là sẽ xảy ra biến cố.

“Hi Hòa đạo hữu, chắc là đạo hữu thấy chuyện xảy ra đột ngột quá nên nhất thời chưa chấp nhận được!

Không sao, ta có thể đợi!

Nếu đạo hữu đồng ý kết làm đạo lữ với ta, ta nguyện dành vị trí Thiên Hậu cho nàng!

Ý nàng thế nào?” Đế Tuấn mặt dày nói với Hi Hòa.

Sắc mặt Hi Hòa lạnh đến cực điểm: “Hai vị đạo hữu!

Ta đã nói rồi, sẽ không xem xét chuyện nhân duyên, nếu hai vị không còn việc gì khác thì xin mời về cho!” Đế Tuấn cau mày, bắt đầu nhận ra chuyện không ổn.

Không muốn trở thành Thiên Hậu của ta?

Tại sao?

Ta thân phận địa vị cao quý, thực lực siêu quần!

Có ai mà dám không thèm nhìn ta?

Có tư cách gì mà không thèm nhìn ta?

Đế Tuấn có chút phiền muộn, bầu không khí nhất thời vô cùng gượng gạo.

Đúng lúc hai bên đang giằng co, Thường Hi từ bên cạnh chạy tới: “Tỷ tỷ!

Có tin tức mới nhất về ý trung nhân của tỷ này!

Mau xem đi!" Gì cơ?

Bóng dáng Đế Tuấn lảo đảo, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trên đầu như có một cánh đồng xanh ngắt hiện ra!

Ý trung nhân!

Chẳng phải nàng luôn ở Thái Âm Tinh sao?

Sao có thể có ý trung nhân được!

Sắc mặt Đế Tuấn vặn vẹo, trong mắt hắn, hai nữ nhân trên Thái Âm Tinh từ sớm đã là vật sở hữu của hắn, không cho phép ai chạm vào.

Nay có kẻ dám nặc danh đào góc tường ngay dưới mũi hắn, sao hắn không giận cho được!

Tiện nhân!

Ta phải giết chết đôi gian phu dâm phụ các ngươi!

Đế Tuấn giật lấy ngọc giản truyền tin từ tay Thường Hi để xem.

Một lát sau.

"Cổ Huyền!

Ta với ngươi thề bất lưỡng lập!" Tiếng gào thét xé lòng của Đế Tuấn vang vọng khắp Thái Âm Tinh!

May mà ở đây không có sinh linh, nếu không chắc sẽ bị chấn chết tươi.

Sau tiếng gào thét đó, Đế Tuấn thở hồng hộc, ngón tay run rẩy chỉ vào Hi Hòa nhưng không nói nên lời, cuối cùng phun ra một ngụm máu già, ngất đi!

Nữ Oa thần sắc đại biến!

Không ngờ chuyện lại náo đến mức này!

"Hi Hòa đạo hữu, hôm nay thực sự đường đột quá, hôm khác Nữ Oa sẽ lại tới đăng môn bồi tội!" Nữ Oa mặt đầy vẻ áy náy nhìn Hi Hòa, tự trách mình đã se duyên bậy bạ, hại khổ Thiên Đế rồi!

"Không tiễn!" Hi Hòa khẽ chào một tiếng, nhạt giọng đáp lại.

Nữ Oa dìu Đế Tuấn dưới đất dậy, nhanh chóng bay về phía Thiên Đình.

Tại Thiên Đình của Yêu tộc, Đế Tuấn nằm trong tẩm cung chậm rãi tỉnh lại.

Nhớ lại những chuyện đã trải qua tại Thái Âm Tinh, hắn cảm thấy sống không bằng chết, chán nản nhắm nghiền mắt lại.

Vừa tỉnh dậy, hắn thật sự có một luồng xung động muốn đi tìm Cổ Huyền liều mạng!

Chỉ là lý trí đã cưỡng ép hắn trấn tĩnh lại!

Không!

Hiện tại không phải lúc!

Đợi đến thời đại Thánh nhân giáng lâm, ta nhất định sẽ liên hợp với các vị Thánh nhân để trừ khử tên yêu nghiệt kia!

Đế Tuấn nghĩ đến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đạo nhân của phương Tây, hai kẻ đó cũng là tử địch của Cổ Huyền, có thể lợi dụng được!

Hắn nheo mắt, không ngừng tính toán thiệt hơn.

Chờ đó đi, Cổ Huyền!

Những sỉ nhục ngươi đã gieo rắc lên thân ta, ta nhất định sẽ bắt ngươi trả lại gấp bội!

Đế Tuấn nghiến răng nghiền lợi.

“Thiên Đế bệ hạ không biết đã tỉnh chưa, Nữ Oa có sự cầu kiến!” Hừ!

Còn dám tới gặp ta!

Đế Tuấn oán độc nhìn ra ngoài cửa, trong lòng hận cực kỳ Nữ Oa!

Nữ Oa đẩy cửa bước vào, nhìn Đế Tuấn rồi nói: “Thiên Đế bệ hạ, chuyện nhân duyên của Hồng Hoang là do thiên định, Thiên Hôn ứng trên thân Thiên Đế, dù thế nào cũng phải hoàn thành!

Nếu Hi Hòa không nguyện ý làm Thiên hậu, bệ hạ cứ việc chọn người khác, không cần phải xoắn xuýt!” Ánh mắt Đế Tuấn càng lạnh hơn!

Ánh mắt hắn như lưỡi đao chằm chằm nhìn Nữ Oa!

Ngươi coi lão tử là cái gì?

Coi ta là con rối để các ngươi kiếm công đức sao?

Trong lòng ngươi có nửa điểm kính sợ đối với Thiên Đế không?

Bất chấp Đế Tuấn phẫn nộ ra sao, Nữ Oa vẫn ý cô hành, lấy ra một danh sách nói: “Bệ hạ!

Đây là danh sách các nữ tiên phù hợp trong Yêu tộc, ngài xem vị nào hợp mắt, ta sẽ đích thân đi cầu thân!” Hừ!

Nói nghe hay thật!

Đế Tuấn gạt phăng danh sách Nữ Oa đưa tới: “Ta chỉ cưới Hi Hòa, những người khác đều không cần, các ngươi tự nhìn mà làm đi!” Nữ Oa có chút đau đầu: “Bệ hạ!

Chuyện nhân duyên phải do hai bên tình nguyện, cưỡng cầu không được!” “Đủ rồi!

Hiện tại ta không muốn bàn chuyện nhân duyên!

Đi đi!" Đế Tuấn xoay người, nhắm mắt lại không thèm nhìn Nữ Oa nữa.

"Bệ hạ!

Thiên cơ đã hiển hiện, trốn tránh cũng vô dụng!

Hoàn tất hôn sự càng sớm càng tốt!" Nữ Oa để lại một câu rồi xoay người rời đi.

Sau khi Nữ Oa đi, Đế Tuấn điên cuồng đập phá đồ đạc trong cung để phát tiết!

Khốn kiếp!

Dám đe dọa ta!

Đế Tuấn sắc mặt khó coi, Nữ Oa dựa vào thân phận đệ tử Thánh nhân, vẫn luôn bằng mặt không bằng lòng với hắn, giờ lại còn mượn cái gọi là thiên cơ để bức hôn!

Thật là quá quắt!

Những đả kích liên tiếp khiến tâm thái Đế Tuấn có chút sụp đổ.

Thôi bỏ đi!

Chương 50

Có nói nhiều cũng vô dụng, cuối cùng vẫn không đấu lại được ông trời.

Cứ cưới đại một người đi, ít nhất cũng có công đức để lấy, Đế Tuấn tự thôi miên bản thân như vậy.

Hai ngày sau, Đế Tuấn cùng Nữ Oa đến tẩm cung của Yêu thánh Khâm Nguyên để bàn chuyện hôn sự.

Khâm Nguyên tự nhiên là cực kỳ mãn nguyện với Đế Tuấn, hai bên lập tức ăn nhịp với nhau!

Chuyện cuối cùng cũng được chốt lại.

Nữ Oa thở phào một hơi, công đức này thật không dễ kiếm chút nào.

Suốt cả quá trình, Đế Tuấn mặt không cảm xúc, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Ngày thành hôn, toàn bộ Yêu tộc trên dưới đều bận rộn khẩn trương.

Đế Tuấn triệu tập thủ lĩnh các chi tộc Yêu tộc cùng các Yêu thánh, Đại yêu lại một chỗ, lại mời rộng rãi ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung đến Thiên Đình quan lễ.

Hắn muốn làm cho cảnh tượng thật hoành tráng, có đẳng cấp!

Ít nhất phải cao hơn Địa Hôn của Cổ Huyền bên Vu tộc một bậc!

Đồng thời, đây cũng là cơ hội để khoe cơ bắp!

Để các tu sĩ Hồng Hoang biết rằng, dù hắn và Thái Nhất có thua dưới tay Cổ Huyền vài lần, nhưng Yêu tộc vẫn chưa hề xuống dốc,

vẫn có sức răn đe tuyệt đối đối với Hồng Hoang!

"Giờ lành đã đến, mời Thiên Đế và Thiên hậu hành lễ!" Lễ quan bên cạnh dựa theo những gì Nữ Oa đã sắp xếp mà tiến hành các hạng mục Thiên Hôn.

"Ha ha!

Đế Tuấn tạp mao!

Cổ Huyền bên Vu tộc tới tặng lễ mừng tân hôn đây!

Còn không mau ra đón tiếp!" Giọng của Cổ Huyền vang lên đúng lúc.

Cổ Huyền!

Đế Tuấn nhìn chằm chằm hình bóng Cổ Huyền bằng ánh mắt âm lãnh, dù trong lòng hận muốn chết nhưng cũng biết đây không phải lúc và chỗ thích hợp để gây gổ.

"Cổ Huyền!

Hôm nay là ngày đại hỷ của huynh trưởng ta, nếu ngươi muốn gây sự, Yêu tộc ta dù phải liều chết cũng phải đòi lại công đạo!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn chằm chằm Cổ Huyền không rời, tư thế sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Cổ Huyền cười nhẹ một tiếng: "Làm gì mà căng thẳng thế?

Ta chỉ tới xin chén rượu hỷ thôi, Đế Tuấn đạo hữu chắc không nhỏ mọn vậy chứ?" "Đạo hữu đã muốn uống rượu hỷ, trẫm tự nhiên cực kỳ hoan nghênh!

Yêu tộc ta giàu có nhất thiên hạ, tiên tửu tiên quả vô số, đạo hữu cứ việc hưởng dụng, ở Vu tộc chắc chưa thấy bao giờ đâu!" Đế Tuấn mỉa mai một câu.

Cổ Huyền chẳng thèm để ý, hôm nay hắn tới là để tỏ thái độ cho

tu sĩ Hồng Hoang thấy, đừng bị Yêu tộc lừa bịp!

Hồng Hoang này không phải Yêu tộc độc tôn, lời của Đế Tuấn cũng chẳng phải thánh chỉ, không cần cái gì cũng nghe theo.

Những tán tu đến dự tiệc không một ai dám thở mạnh.

Thần tiên đánh nhau, chúng ta cứ ngoan ngoãn nghe thôi, đừng có nói bậy kẻo rước họa vào thân!

Hiện tại cả hai tộc Vu Yêu đều không dây vào được, chỉ có thể làm cháu chắt, không được đắc tội bên nào hết!

Đế Tuấn quay lại vị trí tiếp tục hoàn thành nghi thức.

Sau khi lễ thành, Thiên Đạo có cảm ứng, hạ xuống công đức, bảy phần thuộc về Thiên Đế và Thiên hậu, ba phần thuộc về Nữ Oa.

Nhận được công đức xong, Đế Tuấn chẳng còn tâm trí đâu mà uống rượu tiếp khách nữa!

Hắn trực tiếp giao hết mọi việc cho Thái Nhất rồi chạy về tẩm cung uống rượu giải sầu.

Hai ngàn năm sau.

Sát khí Lượng Kiếp nồng đậm giữa thiên địa đã thành hình!

Tộc nhân hai tộc Vu Yêu trở nên càng thêm tàn bạo, tranh đấu công phạt lẫn nhau không ngừng, tử thương vô số!

Tại Oa Hoàng Cung trên Thiên Đình.

Nữ Oa sau khi hoàn thành Thiên Hôn, dùng lượng lớn công đức để lĩnh ngộ được rất nhiều pháp tắc tạo hóa của Thiên Đạo!

Việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí cũng nhanh hơn rất nhiều.

Một ngày nọ, Nữ Oa cảm thấy việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đã tới điểm cuối.

Khế cơ thành thánh cuối cùng cũng xuất hiện sao?

Nữ Oa kích động khôn cùng!

Nhiều năm khổ tu cuối cùng cũng đón được kết quả, gánh nặng trong lòng tan biến, đạo tâm không minh, tu vi lại tinh thâm thêm vài phần.

Nữ Oa rời khỏi Oa Hoàng Cung, theo chỉ dẫn của Hồng Mông Tử Khí đi du lịch bên ngoài, thể nghiệm cuộc sống của vạn tộc Hồng Hoang.

Suốt dọc đường, nàng thấy hai tộc Vu Yêu tranh đấu không ngừng, gây ra sát nghiệt vô biên.

Ai!

Tranh giành đoạt lợi, tranh đi giành lại thì có ích gì?

Hồng Hoang này cuối cùng vẫn là do Thiên Đạo và Đạo Tổ định đoạt!

Những sát nghiệt và tranh đấu này chẳng qua chỉ là một trận hư không mà thôi.

Nữ Oa bi thiên mẫn nhân, dưới Lượng Kiếp vạn tộc đều bị cuốn vào sát kiếp, không một ai thoát khỏi.

Chẳng lẽ tranh đấu mới là đạo sinh tồn của các chủng tộc Hồng Hoang sao?

Không có lấy một chủng tộc nào không màng thế sự, chỉ cầu bình an tồn tại sao?

Nữ Oa nhíu mày trầm tư!

Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần lặng lẽ rung động!

Luồng Hồng Mông Tử Khí vốn chưa được luyện hóa, lúc này dần

dần có dấu hiệu tương hợp với nguyên thần của Nữ Oa.

Để làm rõ chân tướng về sự công phạt tranh đấu giữa các chủng tộc, Nữ Oa trước tiên cư trú trong một bộ lạc bình thường của Yêu tộc.

Trong trăm năm, nàng cảm nhận được đủ mọi chua ngọt khổ cay trong cuộc sống của sinh linh bình thường Yêu tộc, thấy cảnh sinh ly tử biệt, cũng chứng kiến huynh đệ phản mục, dùng đao kiếm đối diện nhau.

Pháp tắc tạo hóa của Nữ Oa tiến bộ không ngừng trong quá trình thể nghiệm nhân sinh này, nhanh hơn nhiều so với việc ngồi trên bồ đoàn ngộ đạo!

Nếm được chút ngọt đầu tiên, Nữ Oa rời khỏi Yêu tộc, tiến đến chủng tộc tiếp theo để tiếp tục thể nghiệm cuộc sống.

Năm trăm năm sau.

Nữ Oa du lịch đến Vu tộc.

Nàng nhìn những tộc nhân Vu tộc đang bận rộn xung quanh bằng ánh mắt phức tạp.

Nàng ít khi đi ra ngoài, ấn tượng về Vu tộc vẫn dừng lại ở những lời miêu tả của Yêu tộc!

Các ca ca đều nói Vu tộc không có nguyên thần, bản tính bạo ngược thị sát, là mầm họa của Hồng Hoang!

Nhưng quan sát cuộc sống của tộc nhân Vu tộc bình thường, dường như cũng không đến mức tệ như vậy!

Tò mò, Nữ Oa ở lại trong bộ lạc Hậu Thổ của Vu tộc.

Thật là trùng hợp, Cổ Huyền vốn bị các huynh trưởng ép học tập xử lý sự vụ của Vu tộc, một kẻ có tính tình bay nhảy như hắn sao

chịu nổi cuộc sống kiểu lồng giam như thế?

Thế là nhân lúc đại ca Đế Giang không để ý, hắn đã trốn ra ngoài, định đi tìm nương tử và tỷ tỷ chơi đùa!

Hử?

Không đúng!

Sao lại có hơi thở của một vị Chuẩn Thánh đại năng lạ lẫm ở đây?

Sắc mặt Cổ Huyền hơi biến đổi, từ sau lần bị lão đạo Chuẩn Đề đánh lén, Cổ Huyền đã để lại trận pháp ở mỗi bộ lạc Vu tộc, hễ có hơi thở lạ xâm nhập sẽ bị phát hiện ngay lập tức!

Cổ Huyền lần theo dấu vết tìm đến bên ngoài căn nhà tranh nơi Nữ Oa đang ở.

Chương 51

“Yêu nghiệt phương nào?

Lén lút thâm nhập Vu tộc ta có mục đích gì?

Mau theo ta về Bàn Cổ Điện chịu thẩm vấn!

Nếu dám phản kháng, trong chớp mắt sẽ khiến ngươi thân tử đạo tiêu!” Cổ Huyền lấy ra Thí Thần Thương, chỉ thẳng vào nhà tranh nói.

Nữ Oa mặt đỏ bừng, dù sao không chào hỏi mà tự ý xông vào lãnh địa người khác đúng là không đúng thật.

Nhưng nếu giờ mà đi ra, e là sẽ gây ra hiểu lầm không đáng có, mặt mũi của nàng cũng mất sạch!

Nhưng nếu không ra, tên Cổ Huyền ngoài cửa nhất định sẽ không để yên!

Mà đánh thì lại đánh không lại!

Ai!

Giờ phải làm sao đây?

Nữ Oa rơi vào cảnh lưỡng nan.

Cổ Huyền đâu thèm quản mấy cái đó, trực tiếp dùng Thí Thần Thương hất tung mái nhà tranh trước mặt!

Hình bóng của Nữ Oa lập tức bại lộ!

Cổ Huyền cứ ngỡ Yêu tộc lại giở trò gì, phái người đến thám thính hư thực của Vu tộc chứ!

Gian tế thì không thấy, lại thấy một đại mỹ nhân!

Nữ Oa của Yêu tộc sao?

Đáng lẽ lúc này nàng phải đang bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí chứ?

Cổ Huyền đầu tiên là liếc nhìn Nữ Oa một cái, sau đó mắt lộ tinh quang, không ngừng nhìn chằm chằm nàng.

Nữ Oa làm sao kinh qua trận trượng kiểu này!

Trong lòng thầm mắng Cổ Huyền là đồ đăng đồ tử!

Có ai vừa mới gặp mặt đã nhìn chằm chằm người ta như vậy không!

"Cổ Huyền đạo hữu, ta đối với Vu tộc không có ác ý, chỉ là tò mò về cuộc sống của tộc nhân bình thường nên mới ở lại đây, nếu Vu tộc không hoan nghênh, vậy ta đi là được!" Đi?

Không thể để đi được!

Cổ Huyền biết Nữ Oa sắp ngộ đạo thành thánh, sao có thể thả một chiếc máy rút công đức cố định như vậy đi mất chứ!

Gặp được rồi mà không vặt một mớ, ta thấy lỗ vốn chết mất!

"Nữ Oa đạo hữu cứ tự nhiên, ta cũng là vì an toàn của Vu tộc thôi, trước đó có nhiều mạo phạm, mong đạo hữu đừng để ý!" Cổ Huyền mặt đầy ý cười nói với Nữ Oa.

Nữ Oa cẩn thận nhìn Cổ Huyền một cái, sao tốt đột ngột vậy?

Có khi nào là cái bẫy không?

Bị ánh mắt kỳ quái của Nữ Oa nhìn chằm chằm, khóe miệng Cổ Huyền giật giật!

Đối xử tốt mà cũng nghi ngờ ta?

Chậc!

Chẳng lẽ phải đánh cho một trận mới chịu được sao?

Ánh mắt hoài nghi và động tác phòng bị của Nữ Oa đã đâm sâu vào trái tim thiện lương mềm yếu của Cổ Huyền!

Tại bộ lạc Hậu Thổ!

"Nữ Oa đạo hữu!

Ta thật sự không có ác ý, nàng cứ việc ở lại Vu tộc bao lâu tùy thích, cũng sẽ không có ai quấy rầy đâu!" Cổ Huyền đen mặt nói với Nữ Oa.

Mí mắt Nữ Oa giật giật, càng cảm thấy sự việc có gì đó không đúng, từ những gì nàng biết về Cổ Huyền, tên này tuyệt đối không phải kẻ chịu thiệt!

Ta và hắn phi thân phi cố, tại sao hắn lại giúp ta?

Chắc chắn là có mưu đồ khác!

Nghĩ đến việc Tây Vương Mẫu năm xưa bị hắn bắt đi cưỡng ép làm Địa Hôn, Nữ Oa rùng mình một cái!

Không được!

Ta phải đi, ta phải tránh xa tên hỏa tiễn này ra!

Cổ Huyền chịu thua rồi!

Nữ Oa này tâm lý phòng bị cũng quá nặng đi!

Không được!

Làm sao để kiếm công đức đây?

Kiếm khí vận của Nhân tộc đây?

Cổ Huyền không cần những thứ đó, nhưng tỷ tỷ Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu thì cần mà!

Phải biết rằng những vị Thiên Đạo Thánh nhân kia đều dựa vào khí vận và công đức để duy trì căn cơ tu hành!

Cổ Huyền xoa cằm nhìn Nữ Oa, hay là đánh ngất nàng rồi vác đi, chờ đến lúc chứng đạo thành thánh thì ra tay cướp công đức và khí vận luôn?

Không ổn không ổn, làm vậy Nữ Oa nhất định sẽ ghi hận, lúc người ta chứng đạo thành thánh rồi, một Hỗn Nguyên Kim Tiên như mình sao đấu lại được!

Sợ là sẽ bị đánh cho ra bã mất!

"Ai!

Nữ Oa đạo hữu, ta thật sự không có ác ý, muốn đi hay ở tùy nàng vậy!" Cổ Huyền bỏ cuộc, phụ nữ thật khó chiều!

Ít dây vào rắc rối thì hơn!

Trong tay hắn có Tam Quang Thần Thủy và Càn Khôn Đỉnh là những thứ cần thiết để Nữ Oa thành thánh, đến lúc đó nàng không tìm mình thì cũng phải cầu xin mình thôi.

Chỉ là làm vậy thì chỉ là giao dịch một lần rồi thôi!

Cổ Huyền lắc đầu ngao ngán bỏ đi, để lại Nữ Oa ngơ ngác đứng đó, giờ đi cũng không xong mà ở cũng không xong!

À đúng rồi!

Nghe nói Cổ Huyền ở Vu tộc sợ nhất là Hậu Thổ!

Sau này hắn mà dám bắt nạt mình, mình sẽ đi mách nàng ấy!

Hừ!

Xem hắn còn kiêu ngạo được không!

Nữ Oa ngẩng đầu lườm Cổ Huyền một cái, rồi quay lại thu dọn căn nhà tranh bị hắn làm hỏng.

Cổ Huyền quay về Hậu Thổ Cung, phát hiện tỷ tỷ và nương tử

đều không có nhà, hỏi ra mới biết bọn họ được Tây Vương Mẫu mời đến Bồng Lai Đảo làm khách rồi!

Thật là thong thả quá đi!

Cổ Huyền bực bội mắng thầm một câu.

Mình thì bù đầu xử lý sự vụ Vu tộc, bọn họ lại bỏ đi chơi bời!

Cảm thấy bất công, Cổ Huyền tìm một xó trốn đi uống rượu một mình.

Vừa nhâm nhi rượu ngon vừa suy nghĩ về chuyện Nữ Oa thành thánh.

Nàng đã đi du ngoạn rồi, chắc ngày thành thánh không còn xa nữa!

Thời đại Lục Thánh sắp đến rồi!

Mình cũng phải tranh thủ thời gian tu luyện thôi!

Nếu Lục Thánh chứng đạo hết rồi mà mình vẫn chưa xong, thì tình cảnh sẽ rất nguy hiểm!

Chương 52

Đừng nói ai khác, hai tên ở phương Tây nhất định sẽ không buông tha cho mình.

Nhưng Cổ Huyền tu hành Lực chi Pháp tắc, càng về sau lĩnh ngộ càng khó!

Dù những năm qua nhờ lượng lớn tinh huyết của Ma thần ngũ hành đã thành công nâng cao căn nguyên lên mức Ma thần hỗn độn cao cấp, nhưng đối với Lực chi Pháp tắc, tiến bộ gần như bằng không.

Ai!

Hệ thống ơi hệ thống!

Khi nào mới lại có lựa chọn đây?

Để ta còn nhanh chóng chứng đạo, nếu không tụt hậu là bị ăn đòn đấy!

"Đinh!

Kiểm trắc sự kiện lớn của Hồng Hoang: Nữ Oa thành thánh sắp bắt đầu, mời ký chủ đưa ra các lựa chọn sau!" "Lựa chọn một: Đứng ngoài cuộc, lạnh nhạt đứng xem, mặc kệ không quan tâm!

Phần thưởng: Danh hiệu Nam thần lạnh lùng của Hồng Hoang!" "Lựa chọn hai: Nhân tộc sao có thể do Yêu tộc tạo ra, hóa thân thành kẻ hay vặc lại!

Vặc cả trời cả đất cả không khí!

Phần thưởng: Thần thông Thánh nhân Thiên đạo Ngôn Xuất Pháp Tùy!" "Lựa chọn ba: Âm thầm đi theo Nữ Oa, lợi dụng điều kiện tiên tri, thời điểm mấu chốt chiếm lấy hơn ba phần khí vận của Nhân tộc!

Phần thưởng: Lĩnh ngộ thêm một thành Lực chi Pháp tắc!" Trời ạ!

Hệ thống thật tâm lý quá!

Đúng lúc lắm!

Cổ Huyền hưng phấn nhìn vào lựa chọn thứ ba, trực tiếp bỏ qua hai cái đầu.

Nam thần lạnh lùng?

Đó không phải phong cách của ta, ai thích thì đi mà làm!

Vặc trời vặc đất?

Ta vặc xong thì ai bảo vệ ta?

Sướng miệng rồi chết thì cũng phí!

Cổ Huyền đã lĩnh ngộ được chín thành Lực chi Pháp tắc, chỉ thiếu bước cuối cùng là có thể công thành viên mãn, suy tính chuyện chứng đạo rồi!

Không chọn cái này thì chọn cái gì!

"Hệ thống, ta chọn ba!" "Lựa chọn đã được ghi nhận, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành!" Cổ Huyền bắt đầu âm thầm tính toán làm sao để chiếm được ba phần khí vận Nhân tộc, chỉ dùng Tam Quang Thần Thủy và Càn Khôn Đỉnh sợ là không đủ!

Phải điểm hóa cho Nữ Oa điểm mấu chốt để chứng đạo, tham gia vào quá trình sáng tạo Nhân tộc, mới có thể thực sự lấy được trên ba phần khí vận.

Cổ Huyền tự nhủ.

Như vậy thì phải giao hảo với Nữ Oa, nhưng nhìn cái vẻ phòng bị vừa nãy, muốn tiếp cận còn bị từ chối, nói gì đến chuyện nàng nghe lời khuyên khi chứng đạo!

Hay là...!

Mắt Cổ Huyền đảo liên tục, một kế hoạch tuyệt diệu nảy ra!

Cổ Huyền lập tức hưng phấn đứng bật dậy, phủi mông chạy thẳng sang bộ lạc Chúc Dung tìm Chúc Dung giúp đỡ!

Tại bộ lạc Chúc Dung.

Chúc Dung ngơ ngác nghe ý tưởng đầy mùi gian xảo của Cổ Huyền, nửa ngày trời mới phản ứng kịp.

"Tiểu đệ, tốn công tốn sức như vậy để đối đãi Nữ Oa, là vì cái gì?" Chúc Dung gãi đầu, ánh mắt kỳ quái nhìn Cổ Huyền hỏi.

Chẳng lẽ tiểu đệ nhìn trúng nàng Nữ Oa của Yêu tộc rồi?

Không được đâu!

Chưa nói đến chuyện khác, Nữ Oa là Oa Hoàng của Yêu tộc!

Chỉ riêng điều này thôi đã khiến hai người không thể có kết quả rồi!

Nếu không huyết hải thâm cừu của Vu Yêu hai tộc tính sao đây?

Các chiến sĩ Vu tộc sẽ nhìn chuyện này thế nào?

"Tiểu đệ, giờ đệ đã có Tây Vương Mẫu rồi!

Ta thấy Nữ Oa đó cũng được, nhưng đừng có đứng núi này trông núi nọ!

Sáng ba chiều bốn!

Đó không phải phong cách làm việc của Vu tộc chúng ta!" Chúc Dung thần sắc trầm trọng bảo ban Cổ Huyền.

Trời ạ!

Ta chỉ nhờ huynh giúp diễn một vở kịch để Nữ Oa xóa bỏ thành kiến với ta, biết ta thật lòng tốt với nàng thôi mà!

Huynh nghĩ đi đâu vậy!

Đầu Cổ Huyền đầy dấu hỏi chấm!

Trừng mắt nhìn Chúc Dung!

“Chúc Dung huynh trưởng!

Chỉ cần làm theo kế hoạch là được, ta lấy danh nghĩa Bàn Cổ đại thần thề, đối với Nữ Oa tuyệt đối không có ý đồ phi phận!” Ít nhất là hiện tại chưa có!

Cổ Huyền thầm bổ sung một câu, thực sự là không chắc chắn được, vạn nhất ngày nào đó xảy ra chuyện gì, lời thề của mình bị phá cũng không sao, nhưng làm liên lụy đến lão nhân gia Bàn Cổ thì không tốt chút nào!

“Chỉ lần này thôi đấy, không có lần sau đâu!” Chúc Dung cảnh cáo Cổ Huyền một câu.

Hai người chia nhau ra bố trí, lén lút rời khỏi bộ lạc Chúc Dung.

Cổ Huyền dùng luồng Hồng Mông Tử Khí ‘Độn Khứ Kỳ Nhất’ để che giấu thiên cơ!

Chỉ đợi Chúc Dung ra tay!

Mặt khác, Chúc Dung bay nhanh đến bộ lạc Hậu Thổ, nhắm chuẩn vị trí của Nữ Oa mà lao tới!

“Yêu tộc nghiệt súc bên trong kia!

Cút ra đây cho lão tử!

Không biết đây là địa bàn của Vu tộc ta sao?

Chạy tới đây làm gì!” Chúc Dung gào to bên ngoài nhà tranh của Nữ Oa.

Nữ Oa đen mặt!

Giờ nàng cuối cùng đã tin lời các huynh trưởng nhà mình rồi!

Vu tộc quả nhiên toàn một lũ bạo đồ!

Hôm qua em trai tìm tới đe dọa, hôm nay anh trai lại tìm tới đánh lộn!

Có thôi đi không hả!

Nếu không phải ở Vu tộc cảm ngộ được nhiều điều, tiến bộ thần tốc, thì nàng đã sớm phủi mông đi thẳng rồi!

"Chúc Dung đạo hữu!

Ta ở Vu tộc không hề có mưu đồ gì, cũng chưa từng giết hại một tộc nhân Vu tộc nào!

Không biết có phạm vào điều kiêng kỵ gì của quý tộc không, nếu đúng như vậy, ta đi là được, không cần phải xua đuổi như vậy!" Nữ Oa bị dồn ép đến phát cáu!

Thở hổn hển chất vấn Chúc Dung!

Ế?

Chúc Dung ngượng ngùng nạo đầu, người ta ở trong tộc không phạm lỗi gì, quả thực không dễ ra tay thật!

Hử?

Không đúng!

Chương 53

Có lý do rồi!

“Đệ tử của lão đạo Hồng Quân là Nữ Oa phải không?” “Chính là ta!

Không biết Chúc Dung đạo hữu có gì chỉ giáo!” “Chỉ giáo thì không dám!

Có điều ta không ưa lão đạo Hồng Quân cho lắm!

Không biết đệ tử của lão có bản lĩnh gì!

Lần trước tên Chuẩn Đề đó đến tộc ta định giở trò đã bị tiểu đệ ta dùng một thương đâm lòi mắt!

Không biết tu vi của nàng thế nào?

Hay là chúng ta so tài một chút!” Nữ Oa trợn trắng mắt, ai thèm động thủ với cái loại mãng phu này cơ chứ!

“Gì?

Khinh thường ta sao?

Hừ!

Hôm nay bất kể nàng có muốn hay không, cũng phải đánh với ta một trận!” Chúc Dung gào thét.

Nữ Oa tức điên rồi!

Lấy ra cực phẩm tiên thiên linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, chủ động tấn công Chúc Dung!

Dù sao cũng là môn hạ Thánh nhân, tu vi đã trảm nhị thi Chuẩn Thánh, lại có cực phẩm tiên thiên linh bảo trong tay, nhất thời Chúc

Dung không chiếm được ưu thế!

A!

Một tiểu nữ tử mà cũng đánh ngang tay với ta, vậy ta tu luyện có ý nghĩa gì nữa!

Chúc Dung cầm chiến binh, không màng tính mạng điên cuồng lao về phía Nữ Oa, Nữ Oa vốn không muốn chiến, lại không giỏi tấn công, dần dần rơi vào thế hạ phong!

Đứng ngoài xem, Cổ Huyền thấy tình hình đã ổn, đánh tiếp nữa là đuổi Nữ Oa đi mất!

"Dừng tay!" Cổ Huyền quát lớn một tiếng, cầm thương lao vào chiến trường, bức lui hai người!

"Chúc Dung huynh trưởng, Nữ Oa là khách nhân do ta mời tới Vu tộc, đừng để mất đi lễ số!" Không cần mặt mũi, Cổ Huyền bắt đầu màn biểu diễn đẳng cấp ảnh đế!

Chúc Dung cũng biết ý, chủ yếu là vì thật sự không hạ được Nữ Oa, để lâu thì mất mặt lắm, bèn mượn gió bẻ măng nói: "Hóa ra là khách của tiểu đệ, đã như vậy thì vừa rồi là ta quá xung động, xin lỗi Nữ Oa đạo hữu vậy!" Cổ Huyền xoay người thi lễ với Nữ Oa: "Tất cả là lỗi của ta, khiến đạo hữu phải kinh hãi, ta bồi tội với đạo hữu, hy vọng nàng đừng chấp nhất!" Nữ Oa nhìn Cổ Huyền với ánh mắt kỳ quái, tổng cảm thấy chuyện này có gì đó sai sai!

Nhưng Nữ Oa là người hiểu lễ nghĩa, nàng nhẹ nhàng nói với Cổ Huyền: "Không sao, ta cũng không bị thương, là ta ở lại Vu tộc mà không chào hỏi các Tổ Vu trước, là ta không đúng!" Trong lời nói, Nữ Oa đã bớt đi vài phần phòng bị với Cổ Huyền, thêm vào đó một chút tình bạn!

Thành công rồi!

Trong mắt Cổ Huyền lộ ra một tia kích động!

Tiếp theo chỉ cần thỉnh thoảng tiếp xúc, mở rộng thành quả là được!

Cổ Huyền quay đầu nháy mắt với Chúc Dung, Chúc Dung lườm Cổ Huyền một cái như cảnh cáo, rồi hoa lệ rời khỏi hiện trường!

Trong ba trăm năm tiếp theo, Cổ Huyền thường xuyên tìm cớ đến chỗ Nữ Oa hỏi han ân cần!

Khiến Nữ Oa thật sự lầm tưởng hắn có ý với mình!

Dù quan hệ của hai người chưa sâu đậm đến thế, nhưng cũng có thể coi là hảo hữu rồi!

Bao năm nỗ lực không uổng phí nha!

Tiếp theo cứ ngồi đợi Nữ Oa chứng đạo thôi!

Tại bộ lạc Hậu Thổ, trước nhà tranh của Nữ Oa.

Nữ Oa ngồi trên bồ đoàn, pháp tắc tạo hóa của Thiên Đạo đã gần như viên mãn!

Nữ Oa sắp chứng đạo đến nơi rồi, Hồng Mông Tử Khí phần lớn đã dung hợp với nguyên thần, chỉ còn bước cuối cùng là có thể chứng đạo!

"Cổ Huyền đạo hữu, ta định rời khỏi Vu tộc để đi tìm kiếm cơ hội chứng đạo!" Nữ Oa nói với Cổ Huyền ở bên cạnh.

Hử?

Mắt Cổ Huyền sáng lên!

Cuối cùng cũng đến lúc rồi!

"Nữ Oa đạo hữu, hay là để ta đi cùng nàng, sẵn tiện ra ngoài du ngoạn, cũng thuận tiện chăm sóc đạo hữu, dù sao khi ngộ đạo cũng

cần có người hộ pháp!" "...!" Nữ Oa do dự một chút, nghĩ lại thì một mình đi du ngoạn đúng là có chút cô đơn, đi cùng hắn thì lúc rảnh rỗi có thể tọa đàm luận đạo, tu vi của cả hai cũng sẽ tiến bộ nhanh hơn!

"Được rồi, vậy dọc đường phiền đạo hữu chiếu cố nhiều hơn!" "Đạo hữu khách khí quá!" Hai người xuất phát từ Bất Chu Sơn, đi thẳng về hướng Đông!

Khi đến một ngọn tiên sơn bên bờ Đông Hải, Nữ Oa đột ngột dừng chân!

"Nữ Oa đạo hữu, tại sao lại dừng lại ở ngọn núi này?

Có gì không ổn sao?" Cổ Huyền mặt đầy tò mò hỏi.

Nữ Oa không trả lời, ngồi xuống đất nhắm mắt lại, lại rơi vào trạng thái ngộ đạo!

Cổ Huyền bĩu môi, lão đạo Hồng Quân chẳng dạy được trò gì hay, chỉ dạy mấy cái trò lừa người là giỏi!

Bất kể chứng đạo hay ngộ đạo đều làm cho thần thần bí bí, dựa vào cái gọi là thiên cơ hư vô mờ mịt để chứng đạo, hèn gì sau này bị Thiên Đạo khống chế!

Theo Cổ Huyền thấy, chứng đạo chính là một cách giải thích đối với đạo pháp mình tu luyện, làm gì mà phải vòng vo như thế!

Dù rất coi thường các Thiên Đạo Thánh nhân, nhưng Cổ Huyền vẫn quan sát học tập để tham khảo cho việc chứng đạo của mình sau này.

Chỉ thấy Nữ Oa ngồi bệt dưới đất, pháp tắc tạo hóa hiện ra từ nguyên thần, tỏa ra sức sống nồng đậm!

Hồng Mông Tử Khí sâu trong nguyên thần vào khoảnh khắc này hoàn toàn tương hợp với nguyên thần của Nữ Oa, trong chớp mắt

nàng đã minh ngộ được phương pháp chứng đạo!

Sáng tạo ra một chủng tộc mới sao?

Nữ Oa sắc mặt phức tạp, dù sao nàng cũng là người của Yêu tộc, giờ lại dựa vào việc tạo ra chủng tộc mới để chứng đạo, vạn tộc Hồng Hoang đang tranh đấu không ngừng, nàng có chút lo lắng sau này hai tộc tranh giành thì phải làm sao.

Sau đó Nữ Oa gạt bỏ những suy nghĩ phức tạp đó, theo chỉ dẫn của Thiên Đạo bắt đầu con đường chứng đạo!

Chỉ là những thứ cần thiết để chứng đạo, trong tay nàng lúc này chỉ có dây bầu tiên Thiên và Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Vẫn còn thiếu hai thứ!

Nữ Oa nhíu mày, hai món bảo vật đó đều là trọng bảo của Hồng Hoang!

Chứng đạo đang ở ngay trước mắt, lấy đâu ra thời gian đi tìm chứ!

"Nữ Oa đạo hữu vì chuyện gì mà phiền muộn, có thể nói cho ta nghe không?" Cổ Huyền sát lại gần hỏi.

"Ai!

Cơ hội chứng đạo của ta đã hiện hóa, chỉ là còn thiếu vài thứ, nhất thời không tìm thấy nên có chút lo lắng!" Mặt Nữ Oa đầy vẻ sầu muộn, không biết phải làm sao!

Đợi mãi mới được câu này!

"Đạo hữu, không biết là thứ gì mà khiến đại đệ tử của Thánh nhân, Oa Hoàng của Yêu tộc phải phiền não như vậy?" "Tam Quang Thần Thủy và dị bảo Hồng Hoang Càn Khôn Đỉnh!" Nữ Oa bất lực ngồi bệt xuống đất nói với Cổ Huyền.

Khóe miệng Cổ Huyền nở một nụ cười xấu xa, thật là trùng hợp,

hai thứ đó ta đều có!

Nhưng Cổ Huyền thừa hiểu cái gì dâng tận miệng thì không đáng giá!

Thế nên hắn giả vờ cùng Nữ Oa khổ sở suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Hai người bắt đầu cùng nhau thôi diễn thiên cơ xem hai món bảo vật đó đang ở đâu.

"Ai!

Chẳng lẽ không thôi diễn được sao?

Chẳng lẽ chuyện chứng đạo của ta phải tiếp tục trì hoãn sao?" Nữ Oa khổ sở xoa đầu, thực sự không tìm thấy tung tích của hai món bảo vật đó!

Nực cười!

Ta có hệ thống bên mình, ngay cả Đại Đạo cũng bị che giấu, dăm ba cái thôi diễn của Chuẩn Thánh mà đòi tìm thấy đồ trên người ta sao!

Là một người đàn ông có 'hack', hệ thống Đại Đạo Lựa Chọn khi liên kết với Cổ Huyền đã đính kèm chức năng che giấu thiên cơ!

Trong Hồng Hoang này, bất kỳ ai cũng đừng hòng thôi diễn được chuyện của hắn!

Chương 54

“Đúng rồi!

Nữ Oa đạo hữu, nàng xem cái này có phải Tam Quang Thần Thủy không!” Cổ Huyền giả bộ vô tình lấy ra Tam Quang Thần Thủy!

“Đúng rồi!

Là nó, sao đạo hữu lại có thứ này, tìm được ở đâu vậy!” Nữ Oa kích động nhìn Tam Quang Thần Thủy, cảm giác mất đi rồi tìm lại được khiến nàng càng thêm trân trọng bảo vật này!

Cổ Huyền cười không nói, lại giảng giải cho Nữ Oa: “Càn Khôn Đỉnh là thứ gì?

Trước kia khi Đạo Tổ phân bảo tại Phân Bảo Nhai, ta có lấy được một cái đỉnh, không biết có phải cái Càn Khôn Đỉnh nàng tìm không?” Mắt Nữ Oa sáng rực, hưng phấn cầm Càn Khôn Đỉnh lên xem xét!

“Đúng!

Chính là nó!

Tốt quá rồi!

Giờ vật phẩm chứng đạo đã đủ, ta phải lập tức chứng đạo!” Nữ Oa phấn khích nói với Cổ Huyền.

Ách!

Đừng có phấn khích quá mức thế chứ!

Đồ của ta mà!

Muốn lấy dùng mà không cho chút lợi lộc gì sao?

Cổ Huyền nháy mắt liên tục với Nữ Oa để ám chỉ.

Nữ Oa vốn có chút vô tư giờ mới phản ứng lại, nói với Cổ Huyền: "Cổ Huyền đạo hữu!

Thực sự cảm ơn huynh đã cho ta mượn linh bảo linh vật để chứng đạo!

Yên tâm, lần này ta nợ huynh một nhân quả lớn!

Sau này huynh có thể tìm ta để đòi bất cứ lúc nào!" Cổ Huyền trợn tròn mắt nhìn Nữ Oa, ai thèm cái nhân quả của nàng chứ, dù nhân quả của Thánh nhân cực kỳ hiếm có, nhưng ta không cần cái đó có được không?

"Đạo hữu không cần như thế, chúng ta là hảo hữu, cho mượn linh bảo là chuyện nên làm.

Hay là thế này đi, chia cho ta vài thành khí vận của chủng tộc mới, coi như ta xin nàng chút lộc thành thánh vậy!" Nữ Oa không chút do dự mà đồng ý luôn!

Theo nàng thấy, chủng tộc mới này chẳng qua chỉ là công cụ để nàng chứng đạo mà thôi!

Chia chút khí vận cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Hai người lập lời thề Thiên Đạo, giao ba thành khí vận của chủng tộc mới cho Cổ Huyền.

Sau đó Nữ Oa lập tức đi chứng đạo, Cổ Huyền đứng một bên ung dung xem kịch!

Bờ Đông Hải Hồng Hoang.

Nữ Oa đứng trên đỉnh núi, trước tiên dùng Càn Khôn Đỉnh trộn lẫn Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thủy lại với nhau!

Sau đó, nàng dựa theo hình dáng của Cổ Huyền mà nặn ra từng người nặn nhỏ!

Những người nặn đó rơi xuống đất lăn vài vòng, dưới sự nuôi dưỡng của pháp tắc tạo hóa của Nữ Oa, dần dần có dấu hiệu của sự sống!

Từng người Nhân tộc sơ sinh hoạt bát bắt đầu xuất hiện như nấm sau mưa!

Sau khi nặn được ba ngàn người, Nữ Oa cảm thấy tốc độ quá chậm, nàng đứng dậy cầm dây bầu tiên, nhúng vào hỗn hợp trong Càn Khôn Đỉnh rồi vung mạnh xuống đất, từng toán người Nhân tộc liên tục được sinh ra, tốc độ nhanh hơn rất nhiều!

Đợi đến khi mười hai vạn chín ngàn sáu trăm người được tạo ra, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy cũng vừa vặn dùng hết.

Nhân tộc ra đời!

Mọi người còn đang ngơ ngác thích nghi, sau khi nhìn thấy Nữ Oa và Cổ Huyền trước mặt, lập tức quỳ xuống bái lạy: "Chúng con bái kiến Thánh Phụ, Thánh Mẫu!" Sắc mặt Cổ Huyền có chút kỳ quái, Nữ Oa cũng có chút không tự nhiên!

"Đứng lên đi!" Nữ Oa nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, nói với Nhân tộc sơ sinh.

"Các con mới sinh ra, thực lực còn yếu ớt, ta sẽ bố trí trận pháp, trong vòng vạn năm không được ra khỏi trận!

Không được chủ động tranh đấu với các tộc khác trong Hồng Hoang!

Các con có hiểu không?" "Chúng con xin tuân theo giáo huấn của Thánh Mẫu nương nương!" Nhân tộc cúi đầu quỳ gối đáp lại.

Ừm!

Nữ Oa gật đầu, sau đó bay vút lên hư không!

Nàng dõng dạc nói với chúng sinh Hồng Hoang: "Ta là Nữ Oa!

Nay thuận theo Thiên Đạo, sáng tạo ra một tộc, gọi là Nhân tộc!

Ta lập ra Nhân tộc, đạt được đại tạo hóa, nay đã minh ngộ Hồng Mông Tử Khí, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, lập địa thành Thánh!

Từ nay về sau vạn kiếp không dính nhân quả, bất tử bất diệt!" Giọng nói của Nữ Oa dưới sự trợ giúp của Thiên Đạo và Hồng Quân lan tỏa khắp mọi ngõ ngách của Hồng Hoang!

Ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, Vu tộc, Yêu tộc, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề... tất cả đều hướng mắt về bờ Đông Hải!

Chỉ thấy sau khi Nữ Oa dứt lời, Thiên Đạo hạ xuống công đức khổng lồ, bảy phần rơi vào Nữ Oa, ba phần thuộc về Cổ Huyền!

Nữ Oa nhờ vào công đức, tu vi trực tiếp vượt qua đỉnh phong Chuẩn Thánh, bước vào cảnh giới Thánh nhân!

Hồng Hoang có Thánh nhân giáng thế, lập tức trời tuôn hoa vàng, đất mọc sen vàng!

Phía Đông ráng hồng vạn dặm!

Chúc mừng Nữ Oa thành Thánh!

Một luồng uy áp Thánh nhân từ trên người Nữ Oa quét qua Hồng Hoang, khiến chúng sinh phải triều bái!

"Cung chúc Nữ Oa nương nương chứng đạo thành Thánh!" Trong Hồng Hoang, bất kể là người hay thế lực nào, vào khoảnh khắc này đều nhìn về hướng Đông, cúi đầu triều thánh!

Không ai dám gây sự vào lúc này, tránh làm Thánh nhân không vui.

Nữ Oa không để ý đến những lời nịnh nọt đó, nàng xoay người nheo mắt nhìn chằm chằm Cổ Huyền!

Vào giây phút thành Thánh, Nữ Oa ngay lập tức nhìn thấu nhân quả giữa mình và Cổ Huyền, nàng lạnh mặt giận dữ nhìn hắn!

Cổ Huyền có chút chột dạ lùi lại vài bước, trong lòng hơi hoảng!

Lừa cả Thánh nhân thì phải làm sao bây giờ?

Không lẽ sẽ bị Nữ Oa lôi đến chỗ không người để tẩn cho một trận bằng roi da nhỏ chứ!

Cổ Huyền nặn ra một nụ cười khó coi, nói với Nữ Oa: "Nữ Oa nương nương!

Chúc mừng nàng chứng đạo thành Thánh!

Ta thấy ở đây cũng không còn việc gì của ta nữa rồi!

Ta xin phép đi trước một bước!" Nữ Oa không mở miệng ngăn cản Cổ Huyền rời đi, chỉ là trong lòng vô cùng phẫn nộ!

Theo lý mà nói Thiên Đạo Thánh nhân đã sớm không để lộ vui buồn ra mặt, không nên có cảm xúc phẫn nộ như vậy.

Nhưng Nữ Oa cảm thấy mình bị lừa gạt quá lớn!

Hóa ra hắn giúp mình bấy lâu nay là vì khí vận của Nhân tộc!

Chẳng lẽ hắn đã biết trước chuyện Nhân tộc?

Chẳng lẽ hắn sắp chứng đạo rồi?

Nữ Oa vô cùng khó hiểu, đồng thời cũng thấy xót xa khi bị chia mất ba thành khí vận Nhân tộc!

Đó là khí vận của chủng tộc sẽ trở thành nhân vật chính vĩnh hằng của thiên địa sau này đấy!

Đồng thời sự căm ghét đối với Cổ Huyền trong lòng nàng lại tăng

thêm một phần!

Vốn dĩ Nữ Oa đã có hảo cảm khá tốt với Cổ Huyền!

Tuy chưa có ý định kết làm đạo lữ, nhưng cũng đã coi hắn là chí thân hảo hữu!

Sau khi bị Cổ Huyền đâm cho một đao sau lưng như vậy, Nữ Oa vô cùng đau lòng, thầm thề nhất định phải bắt Cổ Huyền trả giá đắt!

Chương 55

Hừ!

Đợi Lượng Kiếp kết thúc, nếu ngươi còn sống, ta nhất định phải cho ngươi nếm thử hậu quả khi lừa gạt Thánh nhân và cảm giác bị giày vò là như thế nào!

Nữ Oa thầm nghĩ đầy ác độc.

Lúc này trên người Nữ Oa đã bớt đi sự dịu dàng và nét kiều diễm, thay vào đó là khí chất đạm mạc và cao quý!

Khiến người ta cảm thấy vô cùng xa lạ!

"Cổ Huyền đạo hữu!

Nếu Nhân tộc cũng có liên quan đến ngươi, vậy hãy ở lại chăm sóc Nhân tộc cho tốt đi!

Ta hy vọng ngươi nhất định phải sống thật tốt đấy!" Nữ Oa lạnh lùng nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền nhướng mày: "Được nương nương chúc phúc, ta ghi nhớ rồi!

Nhất định sẽ sống thật tốt!" Cổ Huyền đối với việc lừa gạt Nữ Oa cũng có chút áy náy, nhưng Lượng Kiếp sắp tới rồi, đến mạng còn sắp giữ không xong, lấy đâu ra tâm tư quản mấy cái đó!

Hiện tại Cổ Huyền chỉ mong sớm ngày chứng đạo, để bảo vệ Vu tộc rút khỏi chiến trường Lượng Kiếp!

Vả lại Nữ Oa cũng đâu có mất mát quá nhiều thứ!

Chia ba thành khí vận ra là có thể ung dung làm một Thiên Đạo Thánh nhân rồi!

Chuyện của Nhân tộc hoàn toàn có thể giao cho Cổ Huyền lo liệu.

Hai người vốn là giao dịch công bằng, cùng lắm là hắn có lợi dụng một chút hảo cảm của Nữ Oa mà thôi!

Chắc không tính là chuyện gì to tát đâu!

Chỉ có thể nói Cổ Huyền đã quên bẵng đi thiên tính thù dai của phụ nữ, đặc biệt là sau khi Nữ Oa tràn đầy hảo cảm với hắn lại phát giác ra sự thật bị lừa dối, hận ý trong lòng có thể hình dung được!

Nữ Oa nhìn Cổ Huyền bằng ánh mắt đầy ẩn ý, rồi xoay người cưỡi lên ngũ sắc Phượng Hoàng - con phượng hoàng của Phượng tộc chủ động xin làm tọa kỵ cho nàng, bay về phía Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên.

Cổ Huyền thở phào nhẹ nhõm, nhìn thông báo hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, lòng thầm cảm thấy nhẹ nhõm!

Bờ Đông Hải Hồng Hoang.

Cổ Huyền đứng trên cao, nói với Nhân tộc phía dưới: "Nhân tộc yếu ớt, căn nguyên tư chất kém xa một số đại tộc ở Hồng Hoang!

Nhưng các ngươi là thế hệ Nhân tộc tiên thiên đầu tiên!

Sinh ra từ tạo hóa của thiên địa, tương lai nhất định sẽ phi phàm!" Cổ Huyền đầu tiên khích lệ mọi người một câu, sau đó nói tiếp: "Tuy nhiên, dù sinh ra đã có tiên thiên đạo thể, nhưng các ngươi lại không có căn cơ tu hành và công pháp!

Không thể nâng cao thực lực!

Nếu các ngươi đã gọi ta là Thánh Phụ, vậy ta nên thực hiện chức trách của một người cha!" "Một ngàn năm sau, tại đây!

Ta sẽ đích thân giảng đạo truyền pháp cho Nhân tộc!

Lĩnh ngộ được bao nhiêu là tùy vào tạo hóa của mỗi người!"

Giọng nói của Cổ Huyền vang vọng bên tai mỗi người Nhân tộc, những hiền tài Nhân tộc sơ sinh vô cùng hướng tới buổi giảng đạo này!

Cổ Huyền tìm một động phủ tạm thời trên núi, mở phần thưởng hệ thống, bắt đầu dung hợp một thành Lực chi Pháp tắc cuối cùng!

Quá trình dung hợp bình tĩnh như trước đây đã không còn nữa!

Lần dung hợp này khiến Cổ Huyền vô cùng đau đớn!

Từng tấc da thịt đều đang tan vỡ rồi lại tái tạo từng chút một!

Máu cũng bắt đầu chuyển từ màu đỏ thẫm sang màu vàng kim!

Cùng với việc lĩnh ngộ Lực chi Pháp tắc, nguyên thần có xu hướng tương hợp với nhục thân, biến thành một loại sinh mệnh thể hoàn toàn mới!

Cổ Huyền có thể cảm nhận rõ ràng ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đang ở ngay trước mắt!

Sau khi Lực chi Pháp tắc viên mãn, cánh cửa đó dường như chỉ cần vung tay là có thể phá vỡ!

Mang lại một cảm giác không chân thực, như thể nó rất yếu ớt!

Sau khi Lực chi Pháp tắc trong nguyên thần được lĩnh ngộ viên mãn, nó hóa thành một sợi xích trật tự pháp tắc màu tím vô cùng thần bí, hình dáng rất giống với bản nguyên Thiên Đạo và Hồng Mông Tử Khí.

Trong lòng Cổ Huyền đã có một vài suy đoán!

Cái gọi là Đại Đạo ba ngàn, đường nào cũng có thể chứng đạo!

Mỗi một loại pháp tắc khi lĩnh ngộ viên mãn đều sẽ hình thành xích trật tự!

Thiên Đạo Thánh nhân, vì đi đường tắt theo phương pháp trảm thi, nên pháp tắc đại đạo của bản thân đều chưa lĩnh ngộ viên mãn!

Do đó họ cần dựa vào Hồng Mông Tử Khí - thứ vốn là xích trật tự pháp tắc Thiên Đạo đã thành hình - để làm điểm tựa!

Nhằm chịu tải pháp tắc đại đạo chưa viên mãn của chính mình!

Ánh mắt Cổ Huyền lộ ra một tia minh ngộ!

Tuy hiện tại tiến bộ về tu vi pháp tắc là vô cùng khó khăn, nhưng sau khi chứng đạo, tốc độ tu hành nhất định sẽ nhanh gấp nhiều lần Thiên Đạo Thánh nhân!

Bởi vì pháp tắc không vẹn toàn, nên phải tốn thêm tinh lực để tham ngộ pháp tắc!

Đây quả là một tin tốt!

Sau này tu hành không cần phải quá căng thẳng như bây giờ nữa!

Cổ Huyền thu hồi Lực chi Pháp tắc, sau khi lĩnh ngộ viên mãn, tu vi nguyên thần cũng thành công tiến giai lên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong!

Từ đó, Cổ Huyền từ khi hóa hình đã luôn nỗ lực, nhờ vào sự giúp đỡ của hệ thống, cuối cùng cũng khiến tu vi đạt yêu cầu chứng đạo!

Nguyên thần, nhục thân, lực lượng pháp tắc đều đã viên mãn vô khuyết!

Chỉ còn chờ suy tính phương pháp chứng đạo là có thể trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, từ đó tiêu dao giữa thiên địa!

Tảng đá lớn trong lòng Cổ Huyền bao năm qua cuối cùng cũng rơi xuống, cả người nhẹ nhõm hẳn đi!

Thời gian vừa vặn trôi qua một ngàn năm, Cổ Huyền thu dọn một chút rồi đi về phía đỉnh núi.

Nơi Nhân tộc sinh ra.

Nơi này được đặt tên là Thủ Dương Sơn!

Được Nhân tộc tôn thờ là tổ địa!

Và lập miếu thờ Thánh Phụ Thánh Mẫu!

Trong một ngàn năm qua Nhân tộc phát triển vô cùng nhanh chóng, vì không có tu vi nên đa số Nhân tộc hậu thiên chỉ sống được trăm năm!

Trong lứa Nhân tộc tiên thiên đầu tiên đã xuất hiện ba vị đại trí tuệ giả, lần lượt là Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị!

Nhân tộc tôn ba vị này làm thủ lĩnh, nghe theo sự điều khiển!

Thời hạn một ngàn năm giảng đạo như lời hứa của Cổ Huyền cuối cùng cũng tới!

Nhân tộc hội tụ lại một nơi, cùng hướng về sự kiện trọng đại này!

Hình bóng Cổ Huyền đột nhiên xuất hiện trên cao đài đỉnh núi!

"Chúng con bái kiến Thánh Phụ!" Hàng triệu người Nhân tộc đồng thanh quỳ lạy!

"Đều đứng lên cả đi, chọn chỗ ngồi cho tốt, buổi giảng đạo bắt đầu!" Cổ Huyền nói với Nhân tộc bên dưới.

Nhân tộc theo thứ tự đã định trước mà ngồi xuống, yên lặng kiên nhẫn nghe đạo!

Cổ Huyền cất tiếng giảng thuật đạo pháp, Lực chi Pháp tắc viên mãn khiến cảm ngộ của hắn về pháp tắc đại đạo càng thêm tinh thâm!

Buổi giảng đạo cũng có dị tượng y như Thánh nhân giảng đạo, trời tuôn hoa vàng, đất mọc sen vàng!

Pháp tắc tỏa ra khắp nơi, khí tượng vạn thiên!

Nhân tộc nghe mà say mê!

Cổ Huyền tu luyện Lực chi Pháp tắc vốn là tổng cương của ba ngàn đại đạo!

Bao la vạn tượng!

Vì thế mỗi một tu sĩ Nhân tộc đều có thể từ đó lĩnh ngộ được đạo pháp phù hợp với mình.

Chương 56

Ba ngàn năm sau.

Cổ Huyền dừng buổi giảng đạo lại!

Không phải Cổ Huyền không muốn giảng tiếp, mà là tu vi Nhân tộc còn yếu, cần thời gian để tiêu hóa những gì đã nghe được.

Cổ Huyền giữ lại ba người Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị - những người thu hoạch được nhiều nhất.

Hắn dạy riêng cho họ thêm năm trăm năm, lại lấy danh nghĩa Thánh Phụ phong ba người làm Nhân Tộc Tam Tổ!

Từ đó, Nhân Đạo bắt đầu hiển lộ uy thế, khí vận hưng thịnh!

Cổ Huyền ngồi trên cao đài, nhìn Nhân tộc bên dưới bận rộn qua lại, nhớ về cuộc sống kiếp trước, chìm vào hồi ức!

Phồn hoa kiếp trước, cuối cùng cũng hóa thành cát bụi!

Cổ Huyền cảm thán một tiếng, thu hồi ký ức!

Thế gian không còn Nhân tộc Cổ Huyền nữa!

Chỉ có Tổ Vu Cổ Huyền!

Chiến Tôn của Vu tộc!

Cổ Huyền hét lớn trong lòng!

Một luồng ánh sáng trắng bay ra từ giữa lông mày của hắn!

Đó chính là chấp niệm tiền thế của hắn!

Luồng ánh sáng trắng cuối cùng được Cổ Huyền đặt vào trong Tịnh Thế Bạch Liên, hóa thành một bóng người giống y hệt Cổ Huyền!

“Từ nay, ngươi tên là Thái Huyền đạo nhân!

Thay ta thủ hộ Nhân tộc!” “Nên là như vậy!” Thái Huyền đạo nhân cúi người chào bản tôn.

Thủ Dương Sơn Hồng Hoang.

Cổ Huyền phó thác toàn bộ sự vụ Nhân tộc cho Thái Huyền đạo nhân, sau đó vội vàng quay trở về Vu tộc!

Thái Huyền đạo nhân là phân thân chấp niệm của Cổ Huyền, vừa hóa hình đã có thực lực cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong!

Pháp tắc lĩnh ngộ được là Luân Hồi Pháp Tắc, giống với Tổ Vu Hậu Thổ!

Do bản thể Cổ Huyền cường hãn nên Thái Huyền đạo nhân khi ra đời đã có ba thành Luân Hồi Pháp Tắc đi kèm!

Tịnh Thế Bạch Liên trở thành bảo vật chứng đạo của Thái Huyền, được Cổ Huyền để lại cho hắn.

Thái Huyền đạo nhân cũng không phụ sự kỳ vọng của Cổ Huyền, dưới sự phụ trợ của Nhân Tộc Tam Tổ đã quản lý Nhân tộc vô cùng quy củ. ...

Tại Bát Cảnh Cung trên núi Côn Luân.

Lão Tử ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, lực lượng pháp tắc quanh thân hiển hóa, Vô Vi chi đạo được Lão Tử giải thích vô cùng hoàn mỹ!

Lúc này Lão Tử đang nhắm chặt mắt, tu hành đến giai đoạn mấu chốt!

Thiện Ác nhị thi đi ra từ giữa lông mày Lão Tử, truyền tống pháp lực cho bản tôn!

Đột nhiên, Lão Tử mở bừng mắt, quát lớn một tiếng: “Trảm!”

Trong hư không có một lưỡi dao vô hình chém về phía nguyên thần Lão Tử!

Không lâu sau, một vị lão đạo áo trắng giống hệt Lão Tử bay ra từ giữa lông mày của ông!

"Bần đạo Lý Nhĩ!

Bái kiến bản tôn!" Lý Nhĩ chắp tay chào Thái Thanh Lão Tử.

"Chúng ta là một thể, không cần đa lễ!" Lão Tử khẽ mỉm cười, vuốt râu nói với Lý Nhĩ.

Sau khi Tự Ngã thi được trảm ra, Tam thi đã quy vị, mỗi người tự tu hành, không can thiệp lẫn nhau!

Lão Tử thở phào một hơi, kể từ sau khi Nữ Oa chứng đạo, vị đại sư huynh Đạo môn này là người chịu áp lực lớn nhất!

Là Bàn Cổ chính tông, thủ đồ của Đạo môn!

Vậy mà lại chứng đạo sau sư muội Nữ Oa!

Lão Tử trong lòng nghẹn một cục tức, trực tiếp chạy về Bát Cảnh Cung bế quan!

Chưa trảm hết Tam thi thì thề không xuất quan!

Lão Tử đã đặt ra một mục tiêu nhỏ như vậy trước khi bế quan.

May mắn thay trời không phụ lòng người, cuối cùng ông cũng thành công trảm được Tự Ngã thi, tu vi đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh!

Khác với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phải dùng khí vận để cưỡng ép nâng cao tu vi, Lão Tử là đỉnh phong Chuẩn Thánh thực thụ!

Ngoại trừ Cổ Huyền và hai vị Thánh nhân là Hồng Quân và Nữ Oa ra, trong Hồng Hoang này không ai có thể áp chế được ông!

Tam thi chi đạo của Hồng Quân cũng chỉ có mình Lão Tử là tu luyện thành công, trảm Tam thi một cách hoàn mỹ!

"Tiếp theo phải cân nhắc chuyện chứng đạo thôi!" Ngay khi Lão Tử trảm được Tam thi, Hồng Mông Tử Khí đã hoàn toàn tương hợp với nguyên thần của ông, Thiên Đạo chỉ dẫn Lão Tử đi đến chỗ Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra, khi đó cơ duyên thành thánh tự nhiên sẽ hiển hiện!

Nhân tộc?

Chủng tộc do Nữ Oa sư muội tạo ra thực sự kỳ diệu đến vậy sao?

Có thể dẫn dắt ra hai vị Thiên Đạo Thánh nhân!

Bần đạo phải đi xem cho biết, xem Nhân tộc rốt cuộc có gì khác biệt!

Lão Tử xuất quan, dặn dò hai vị đồng tử vài câu rồi vội vàng xuống núi, đi thẳng đến chỗ Nhân tộc.

Thủ Dương Sơn của Nhân tộc.

Lão Tử cũng giống như Nữ Oa năm xưa, tùy tiện tìm một bộ lạc trong Nhân tộc để ở lại, quan sát kỹ lưỡng mọi thứ.

Hiện tại Nhân tộc không còn ngây ngô và yếu ớt như lúc mới sinh ra nữa!

Kể từ khi Cổ Huyền truyền thụ đạo pháp, con đường tu hành của Nhân tộc vô cùng hưng thịnh, xuất hiện rất nhiều tu sĩ, tuy đại đa số thực lực còn thấp nhưng cũng đã có cơ sở tu hành!

Lão Tử có chút thắc mắc, Nhân tộc này đâu có gì khác biệt đâu!

Từng người căn nguyên tư chất quá kém, chỉ có vài tu sĩ là được, sao có thể lần lượt sinh ra hai vị Thánh nhân được chứ?

Lão Tử nghĩ mãi không ra!

Ba trăm năm sau.

Lão Tử kết thúc cuộc sống tại bộ lạc Nhân tộc.

Trong ba trăm năm qua ông đã hiểu khái quát về Nhân tộc.

Đa phần người bình thường trong Nhân tộc đều có tuổi thọ cực ngắn, mỗi ngày đều phải đối mặt với cảnh đói rét, sinh lão bệnh tử giày vò!

Nhìn lại các đợt Lượng Kiếp thiên địa trước, Thượng Cổ Tam Tộc, Vu Yêu Nhị Tộc, tộc nào mà không có thực lực cường hoành, uy áp cả một thời đại!

Có lẽ Thiên Đạo và Lão sư có ý muốn một chủng tộc hướng tới hòa bình, an lạc làm chủ đạo cho Hồng Hoang!

Vậy thì Nhân tộc này không đơn giản rồi!

Không hổ là Thái Thượng Lão Tử!

Chỉ dựa vào một vài biểu hiện mà có thể suy đoán ra chân tướng thực sự!

Mắt Lão Tử thoáng qua một tia tham lam và đố kỵ!

Nếu sự thật đúng như suy đoán, Nhân tộc sau này sẽ là nhân vật chính của thiên địa Hồng Hoang!

Vậy thì khí vận của Nhân tộc đáng giá lắm đây!

Nữ Oa sư muội thật là có phúc, có được tạo hóa lớn như vậy!

Mắt Lão Tử tỏa sáng, bắt đầu âm mưu chiếm lấy khí vận Nhân tộc!

Cố gắng đè nén cảm xúc trong lòng, hiện tại quan trọng nhất vẫn là chứng đạo thành thánh.

Chương 57

Lão Tử tìm đến Thánh Phụ Điện trên Thủ Dương Sơn.

Ông không ngờ trong Nhân tộc lại có người của Vu tộc nhúng tay vào!

Hừ!

Đợi bần đạo chứng đạo xong, nhất định sẽ bãi bỏ vị trí Thánh Phụ này, Nhân tộc có bần đạo và Nữ Oa sư muội là đủ rồi, không cần Thánh Phụ gì đó chỉ dẫn nữa!

Lão Tử lạnh lùng nghĩ thầm.

"Không biết Thái Thanh tiền bối đến Nhân tộc chúng ta có việc gì?" Thái Huyền đạo nhân ngồi trên vị trí chủ tọa, hỏi Lão Tử ở bên cạnh.

"Người của Vu tộc không lo quản lý sự vụ trong tộc cho tốt, chạy đến Nhân tộc múa tay múa chân làm gì?" Lão Tử hỏi một câu có vẻ bâng quơ.

Thái Huyền đạo nhân chẳng thèm để ý: "Nhân tộc là do bản tôn của bần đạo cùng Thánh Mẫu nương nương cùng nhau tạo ra, sao có thể không liên quan đến Vu tộc được?" "Nói bậy bạ!

Nhân tộc là do Nữ Oa sư muội tạo ra, Nữ Oa sư muội nể tình thân phận Thánh nhân không thèm động thủ với Vu tộc, bần đạo là đại sư huynh Đạo môn không thể không quản, lập tức rút khỏi Nhân tộc đi, bần đạo có thể không tính toán!" "Ha ha ha!

Đường đường là Bàn Cổ chính tông, đứng đầu Tam Thanh, vậy mà lại không biết xấu hổ như thế, không chỉ ra tay với tiểu bối, mà còn muốn cướp đoạt cơ duyên của người khác sao?" Thái Huyền đạo

nhân liếc xéo Lão Tử, đầy rẫy sự mỉa mai nói.

“Láo xược!” Lão Tử đại nộ!

Kể từ khi ra đời, với thân phận đệ tử Thánh nhân và Bàn Cổ chính tông, chưa từng có ai dám bất kính với ông như vậy!

Đáng sát!

Lão Tử lấy ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, chuẩn bị lao lên động thủ!

Trên Thủ Dương Sơn Hồng Hoang.

Không khí giữa Thái Thượng Lão Tử và Thái Huyền đạo nhân căng như dây đàn!

Ngay khi Lão Tử vừa lấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ra định giết chết Thái Huyền đạo nhân thì biến cố đột ngột xảy ra!

Chỉ thấy Thái Huyền đạo nhân xé nát phù lục truyền tin trong tay, lấy ra Tịnh Thế Bạch Liên hộ thân!

“Hừ!

Lúc này mới gọi viện quân thì hơi muộn rồi đấy!” Thái Thượng Lão Tử lạnh lùng nhìn Thái Huyền đạo nhân nói.

Thái Huyền đạo nhân chẳng buồn tiếp lời Lão Tử, nhắm mắt thản nhiên đợi người đến cứu!

“Tiểu bối to gan!

Dám vô lễ với đệ tử Thánh nhân như thế, đáng chết!” Lão Tử không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, trực tiếp lao về phía Thái Huyền đạo nhân!

“Lão Tử đạo hữu!

Tại sao lại ra tay đối phó với một tiểu bối, đây là phong cách hành sự của Bàn Cổ Tam Thanh sao?" Một giọng nói đột ngột vang dội khắp đại điện!

Sắc mặt Lão Tử khó coi, ông nhận ra người tới chính là Tổ Vu Cổ Huyền!

Cổ Huyền thấy Thái Huyền đạo nhân và Nhân tộc đều không có gì đáng ngại, trong lòng thầm thở phào!

Hắn quay đầu chỉ thẳng mặt Lão Tử mà mắng: "Thái Thượng Lão Tử!

Vô duyên vô cớ ra tay với người của ta là cái đạo lý gì!

Muốn khơi mào chiến tranh giữa Vu tộc và Tam Thanh sao?" Da mặt Lão Tử giật giật, hiện tại đang là thời kỳ Lượng Kiếp, Vu tộc là nhân vật chính của Lượng Kiếp, trốn còn chẳng kịp, sao ông dám để ba anh em mình đối đầu với Vu tộc được!

"Cổ Huyền đạo hữu hiểu lầm rồi!

Ta chỉ là thấy người Vu tộc ở trong Nhân tộc do Nữ Oa sư muội tạo ra nên cảm thấy lạ kỳ, định bắt lại hỏi han chút thôi!

Làm sao có thể muốn gây mâu thuẫn với Vu tộc được chứ?" Lão Tử bình tĩnh nói với Cổ Huyền.

Ha ha!

Coi ta là thằng dần chắc?

Nếu Vu tộc ta phái gian tế đến thám thính tin tức, thì có huênh hoang đứng ở địa bàn của người ta như thế không?

Kiếm cái cớ nào nghe cho lọt tai chút đi!

"Thái Thượng đạo hữu, đây là lãnh địa của Nhân tộc, Nữ Oa nương nương đã có lời từ trước, trong vòng vạn năm bất kỳ sinh linh

Hồng Hoang nào cũng không được tiếp cận Nhân tộc!

Dám hỏi đạo hữu đã thỉnh pháp chỉ của Nữ Oa nương nương chưa?" Sắc mặt Lão Tử lập tức tái mét!

Cảm giác như bị người ta xát muối vào vết thương vậy!

Bần đạo là đại sư huynh Đạo môn, đến xem Nhân tộc mà còn phải qua mặt con bé Nữ Oa đó sao?

Hử?

Chẳng lẽ trước khi đến ta còn phải thỉnh an nó hay sao!

"Đạo hữu chẳng lẽ cũng không thỉnh chỉ sao?" Thái Thượng Lão Tử không khỏi mỉa mai đáp lại.

Khóe miệng Cổ Huyền nhếch lên, hắn biết mồi đã cắn!

"Đạo hữu nói sai rồi!

Ta là Thánh Phụ của Nhân tộc!

Hưởng thụ ba thành khí vận Nhân tộc!

Có thể tùy ý ra vào Nhân tộc!

Điều này Nữ Oa nương nương đã biết từ lâu!

Chẳng lẽ đạo hữu không biết sao?" Cổ Huyền nhìn Lão Tử với vẻ mặt cổ quái.

"Cái gì?

Ngươi có ba thành khí vận Nhân tộc sao!" Lão Tử biến sắc, trong mắt ông khí vận Nhân tộc đã sớm là vật trong túi của mình rồi!

Vậy mà giờ Cổ Huyền lại có ba thành khí vận!

Mắt Lão Tử đỏ ngầu vì đố kỵ!

Cổ Huyền!

Phải chết!

Thái Thượng Lão Tử hoàn toàn ghi hận Cổ Huyền!

Tuy Thái Thượng Lão Tử tu Vô Vi chi đạo, nhưng Vô Vi chi đạo cốt lõi là vô sở bất vi!

Chỉ cần là chuyện có lợi cho mình, ông sẽ không ngần ngại ra tay!

Dù Lão Tử che giấu rất giỏi, nhưng Cổ Huyền vẫn nhìn thấu sát ý của ông!

Điều này khiến Cổ Huyền có chút bực mình!

Lão tử nể tình ngươi là thủ đồ của Thánh nhân, mới tử tế nói đạo lý với ngươi, vậy mà ngươi không những không cảm kích còn muốn giết ta?

Thật sự tưởng mình thiên hạ vô địch rồi sao!

Không cho chút giáo huấn thì không biết thu liễm!

Thực ra hôm nay Lão Tử không tìm tới thì Cổ Huyền cũng định tìm cơ hội 'giao lưu' với ông ta.

Dù sao ông ta cũng là Thánh nhân của Nhân Đạo!

Giáo chủ Nhân Giáo!

Nếu không cho ông ta nếm chút lợi hại, ông ta có nghe lời không?

Có tâm huyết phát triển Nhân tộc không?

"Thái Thượng Lão Tử!

Cũng đừng có đứng đó mà ra vẻ thanh cao!

Có bản lĩnh thì chúng ta ra ngoài so tài một chút!

Xem thử đại đệ tử của Hồng Quân rốt cuộc có mấy phần bản lĩnh!" "Đồ cuồng vọng!

Chương 58

Hôm nay bần đạo nếu không cho ngươi một giáo huấn nhớ đời, sao ngươi biết được bần đạo lợi hại thế nào!" Lão Tử giận dữ lôi đình, Cổ Huyền hoàn toàn không coi ông ra gì, thật là quá ngạo mạn!

Phía trên mặt biển Đông Hải, bên ngoài Thủ Dương Sơn.

Lão Tử và Cổ Huyền đứng đối lập nhau, Cổ Huyền định động thủ thì bị Lão Tử gọi lại.

"Sao?

Sợ rồi à?

Không sao, không đánh được thì nhận thua đi, tuổi tác cũng lớn rồi, sau này ít đi lại thôi, không là bị người ta đánh hỏng người đấy!" "Không phiền đạo hữu bận tâm, thân thể bần đạo tốt lắm!

Có điều so tài thế này, phải có chút tiền cược mới thú vị chứ!" Lão Tử dụ dỗ Cổ Huyền!

Cổ Huyền nheo mắt, lão già này đang đợi mình đây!

Chắc mẩm là thắng chắc rồi nên muốn mưu đồ thứ gì đó đây!

Xem lão muốn gì nào!

"Thú vị đấy!

Đạo hữu muốn cược cái gì?" "Bần đạo nguyện ý dùng Linh Lung Tháp trong tay để cược lấy khí vận Nhân tộc của đạo hữu!" Kế hay đấy!

Nếu ta không phải người xuyên không, biết khí vận Nhân tộc có tác dụng lớn lao, e là đã bị lão lừa phỉnh rồi!

Đúng là tiểu nhân vô sỉ!

“Đạo hữu!

Hay là chúng ta lấy khí vận cược khí vận đi, ta dùng khí vận Nhân tộc để cược lấy ba thành khí vận thành thánh của đạo hữu, thấy sao?” Cổ Huyền nhìn Lão Tử với nụ cười ‘chân thành’ hỏi.

“Cái gì?” Lão Tử do dự hồi lâu, nhưng cuối cùng nghĩ rằng mình đã trảm hết Tam thi, Cổ Huyền dù lợi hại đến đâu cũng không thể thắng được trong thời gian ngắn!

Nếu thắng thì được tất cả, còn nếu lỡ thua thì mượn cơ hội chạy trốn, đợi thành thánh rồi quay lại tính sổ sau!

Thương vụ này kiểu gì cũng không lỗ!

“Được!

Bần đạo đồng ý!

Hy vọng đạo hữu giữ lời!” “Đương nhiên rồi!” Sau đó hai người bày ra tư thế, chuẩn bị một trận tử chiến!

Trên mặt biển Đông Hải.

Thái Thượng Lão Tử trên đầu lơ lửng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, tay cầm Thái Cực Đồ, dẫn đầu điên cuồng tấn công Cổ Huyền!

Biết danh tiếng Cổ Huyền Chiến Tôn không nhỏ, lại từng nhiều lần đánh bại anh em Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, thực lực không thể khinh thường, nên lão muốn chiếm tiên cơ trước!

Lão Tử tự tin tràn đầy, với tu vi Trảm Tam Thi, dù không thể nghiền nát Cổ Huyền thì ít nhất cũng đứng ở thế bất bại! "Cổ Huyền!

Bần đạo chống mắt lên xem, kết cục của ngươi ra sao!" Cổ Huyền vừa giao thủ với Thái Thượng Lão Tử liền nhìn ra hư thực của đối phương! "Trách không được dám khiêu khích ta, hóa ra là đã

chém hết Tam Thi, tu vi tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong rồi sao!

Nếu là lúc Nữ Oa chưa thành Thánh, lấy thực lực đấu với Thái Thượng Lão Tử thì quả thực hơi tốn sức, nhưng giờ thì khác rồi!" Lấy lực lượng Đại Đạo Pháp Tắc viên mãn đối kháng với Chuẩn Thánh đỉnh phong Trảm Tam Thi của Thiên Đạo, ai thắng ai thua kết quả đã quá rõ ràng!

Lão Tử càng đánh càng thấy đuối sức, ngược lại Cổ Huyền vẻ mặt thoải mái, tùy ý vung thương quét ngang cũng khiến Lão Tử rơi vào tình cảnh hiểm tượng hoàn sinh! "Sự tình không ổn rồi!

Cổ Huyền này quá cổ quái!

Tu vi quá biến thái, rút!" Lão Tử tung một chiêu hư ảo, lập tức rút thân lùi lại, phi tốc bỏ chạy về phía xa! "Hừ!

Quấy nhiễu xong rồi muốn chạy?

Thế ta mệt chết mệt sống đuổi theo làm gì?

Không phải là để tặng ngươi một trận đòn đau sao!

Chạy?

Cũng phải xem Lão Tử ta có đồng ý hay không!" Lão Tử tuy tu vi siêu tuyệt, nhưng sao có thể là đối thủ của Cổ Huyền đã ngộ thấu toàn bộ Lực Chi Pháp Tắc!

Chẳng bao lâu đã bị đuổi kịp! "Cổ Huyền đạo hữu, thật sự muốn làm tuyệt đường sống sao?

Nên biết bần đạo là thiên định Thánh nhân!

Ngươi không sợ bần đạo sau khi thành Thánh sẽ báo phục, tìm Vu tộc gây phiền phức sao?" Lão Tử não nề nhìn Cổ Huyền hỏi.

Cổ Huyền hào phóng xua tay, khinh thường nói: "Không nói được câu nào mới mẻ hơn sao?

Cái bộ dạng này, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn cũng thế, động một tí là lôi Hồng Quân và chuyện Thánh nhân ra, không thấy mất mặt à?

Đường đường là hậu duệ Bàn Cổ Phụ Thần, không tu Đại Đạo Pháp Tắc, lại chuyển sang tu pháp Trảm Tam Thi, làm chân sai vặt cho Hồng Quân và Thiên Đạo, không thấy nhục à?

Suốt ngày rêu rao Bàn Cổ chính tông, Bàn Cổ đại thần mà còn sống chắc cũng bị các ngươi chọc cho tức chết!

Thật làm mất mặt Bàn Cổ đại thần!

Nếu ngươi có thực lực thì đấu một trận sòng phẳng với ta!

Nếu sợ thì trực tiếp nhận thua!

Việc gì phải nói mấy lời phế thải khiến người ta muốn đấm kia!" Lão Tử bị chọc tức đến mức mặt mũi đỏ gay!

Một ngụm lão huyết nghẹn ở cổ họng, lên không được xuống không xong!

Uất ức cực kỳ! "Cổ Huyền!

Ngươi muốn thế nào?" Lão Tử nhìn chằm chằm Cổ Huyền gặng hỏi. "Đơn giản, thực hiện vụ cá cược trước đó!" "Không đời nào!" Lão Tử điên cuồng gào lên!

Thiên Đạo Thánh nhân coi trọng nhất là khí vận công đức, tự dưng nhường cho Cổ Huyền ba thành, Lão Tử sao có thể cam tâm!

Cổ Huyền chẳng mấy ngạc nhiên trước phản ứng của Lão Tử!

Ngay từ đầu khi gã có ý đồ với khí vận của Nhân tộc, gã đã tuyệt đối không muốn chia sẻ ra ngoài rồi! "Đã như vậy, các hạ cùng ta làm một trận, không phân sinh tử không dừng tay, thấy sao?" Cơ mặt Lão Tử giật giật, đánh?

Ta sợ mình sống quá thọ rồi chắc! "Khí vận thành Thánh dù thế

nào cũng không thể phân chia!

Đạo hữu đưa ra một điều kiện mà chúng ta có thể chấp nhận đi!" Lão Tử rũ mí mắt, cả người lộ rõ vẻ bất lực, nhận thua!

Đợi chính là câu này!

Ánh mắt Cổ Huyền lóe lên tinh quang, nói với Lão Tử: "Nể tình đều là hậu duệ Bàn Cổ đại thần, ta không yêu cầu đạo hữu thực hiện vụ cược nữa!" Nghe Cổ Huyền không truy cứu, Lão Tử thở phào nhẹ nhõm. "Nhưng đạo hữu phải lập Thiên Đạo thệ ngôn, hễ khi nào Nhân tộc gặp nguy nan, đạo hữu cần vô điều kiện hộ trì Nhân tộc!

Nếu không tất bị nghiệp lực quấn thân, thân tử đạo tiêu!" Tê!?

Thật độc ác!

Lão Tử hơi do dự, thế này không phải là hoàn toàn trói buộc với Nhân tộc sao!

Với người tu Vô Vi Chi Đạo như lão, chuyện này thật khó chấp nhận!

Hử?

Cổ Huyền thấy thần tình do dự của Lão Tử, lập tức vung Thí Thần Thương chỉ thẳng vào lão: "Đạo hữu, ta đã nhượng bộ, ngươi chừng có thách thức lòng kiên nhẫn của ta!" Ánh mắt Lão Tử thoáng hiện sự hoảng loạn!

Không dám nghĩ vẩn vơ nữa, vội vàng nói: "Đạo hữu, bần đạo đồng ý, đừng động đao kiếm nữa!" Cổ Huyền nhếch môi cười thầm, gã thừa biết Thái Thượng Lão Tử tinh minh cỡ nào, lúc này đối phương đang bị võ lực của mình chấn nhiếp, lục thần vô chủ, chính là thời cơ đàm phán tốt nhất!

Chương 59

Nếu không đợi lão tỉnh táo lại thì mọi chuyện sẽ trở nên bị động!

Sau đó, dưới sự giám sát của Cổ Huyền, Lão Tử không tình nguyện lập lời thề, Thiên Đạo có cảm ứng, minh minh trung đã đưa ra hồi đáp, công nhận lời thề của Lão Tử!

Cổ Huyền thu hồi Thí Thần Thương, tiến lên thân thiết nắm tay Lão Tử, nói: "Thái Thượng đạo hữu, từ nay về sau Nhân tộc cần đạo hữu chiếu cố nhiều hơn, lúc trước ta và đạo hữu đao binh tương hướng, thực sự là bất đắc dĩ!

Đạo hữu đừng để bụng nhé!" Lão Tử trong lòng tuy hận thấu xương, nhưng ngoài miệng vẫn khách khí: "Đạo hữu quá lời rồi, chuyện này là do bần đạo không đúng, sao có thể ký hận đạo hữu chứ?" Thái Thượng Lão Tử cúi đầu chào Cổ Huyền, chỉ là khi cúi xuống, sắc mặt lão hiện lên vẻ dữ tợn!

Cổ Huyền cảnh giác nhìn Thái Thượng Lão Tử đang cười híp mắt, đúng là chó dữ không sủa!

Lão Tử chịu nhục như vậy mà sau đó vẫn có thể nói cười với kẻ thù, quả thực không thể xem thường! "Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo đã lập thề thủ vệ Nhân tộc, không biết có thể đến Nhân tộc truyền đạo một phen, cũng là để bần đạo tận một phần tâm ý với Nhân tộc!" Cổ Huyền khựng lại, lão muốn lập giáo thành Thánh rồi!

Cổ Huyền đồng ý, Thánh nhân chứng đạo là thiên thế của Thiên Đạo!

Khó lòng ngăn cản, mà cũng chẳng ngăn nổi, tùy lão đi! "Đạo hữu hướng về Nhân tộc, ta vô cùng cảm động, tự nhiên không thể không cho phép, đạo hữu mời!" Cổ Huyền nghiêng người nhường đường,

Lão Tử mỉm cười đi về phía Nhân tộc!

Thái Thượng Lão Tử dừng chân tại núi Thủ Dương, nơi Cổ Huyền từng giảng đạo, bàn bạc chuyện truyền đạo với Thái Huyền đạo nhân và Nhân Tộc Tam Tổ.

Thái Huyền và Tam Tổ tự nhiên hoan nghênh Lão Tử giảng đạo!

Dù sao đối phương cũng là một vị đại năng thiên địa, giảng đạo truyền pháp tất nhiên không tầm thường!

Trăm năm sau.

Tinh anh từ các bộ lạc Nhân tộc tụ hội nghe đạo.

Thái Thượng Lão Tử khẩu truyền diệu pháp, căn cứ theo thể chất Nhân tộc, kết hợp nhiều năm kinh nghiệm luyện đan và tu luyện, truyền xuống Kim Đan Đại Đạo!

Nhân tộc cảm ngộ cực nhanh!

Kim Đan Đại Đạo phảng phất như sinh ra dành riêng cho Nhân tộc vậy!

Theo quỹ đạo nguyên bản, Thái Thượng Lão Tử chỉ truyền xuống một phần nhỏ Kim Đan Đại Đạo, giảng đạo hời hợt cho xong chuyện, tự nhiên không giúp ích được gì nhiều cho Nhân tộc!

Nhưng hiện tại Lão Tử đã lập Thiên Đạo thệ ngôn, triệt để trói buộc với Nhân tộc!

Do đó khi truyền đạo cực kỳ dụng tâm, người của Nhân tộc thu hoạch vô cùng phong phú!

Lão Tử giảng đạo trên đài cao núi Thủ Dương suốt ba ngàn năm!

Khí cơ bản thân càng phát thâm hậu, thân ảnh cũng dần trở nên phiêu miểu, quan sát kỹ thì thấy cực giống dáng vẻ của Hồng Quân lão đạo lúc giảng đạo ở Tử Tiêu Cung! "Bần đạo truyền pháp tại

Nhân tộc ba ngàn năm, công đức viên mãn, nay ở Nhân tộc lập hạ đạo thống truyền thừa Nhân Giáo!" Lão Tử bay lên hư không, truyền âm cho hồng hoang chúng sinh: "Người thuận theo Đất, Đất thuận theo Trời, Trời thuận theo Đạo, Đạo thuận theo Tự Nhiên!

Bần đạo lấy tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Nhân Giáo, Nhân Giáo lập!" Lời vừa dứt, một con khí vận kim long từ núi Thủ Dương bay ra, tách ra một luồng khí vận kim long lớn chừng ba thành bay vào Thái Cực Đồ!

Lão Tử lập một tòa cung điện Nhân Giáo trên núi Thủ Dương, mở Thái Cực Đồ, khí vận kim long trực tiếp bay vào trong cung điện!

Lão Tử hài lòng mỉm cười, tiếp tục tuyên cáo với chúng sinh: "Ta là Bàn Cổ chính tông, Thái Thanh Lão Tử!

Nay lập hạ đạo thống Nhân Giáo, lập giáo thành Thánh!

Thiên Đạo giám chứng!" Một quầng công đức kim luân khổng lồ bay về phía Lão Tử, dẫn ra Khai Thiên Đại Đạo công đức ẩn chứa trong cơ thể lão, hai thứ kết hợp, tu vi Lão Tử trực tiếp từ Chuẩn Thánh đỉnh phong nhảy vọt lên Thánh nhân tam trọng thiên sơ kỳ!

Cao hơn Nữ Oa tới hai đẳng cấp!

Khai Thiên công đức thực sự quá khủng khiếp!

Thánh uy quét sạch Hồng Hoang, trời giáng hoa vàng, đất mọc sen vàng, dị tượng quen thuộc lại tái hiện!

Chúng sinh chấn động!

Nữ Oa nương nương chứng đạo thành Thánh chưa đầy vạn năm, Thái Thượng Thánh nhân đã nối gót chứng đạo!

Quả thực khiến người ta kinh ngạc!

Núi Côn Luân.

Nguyên Thủy và Thông Thiên kinh hỉ nhìn nhau, đại huynh chứng đạo rồi!

Vậy thì ngày chúng ta chứng đạo cũng không còn xa! "Thông Thiên sư đệ, chúng ta cần nỗ lực tu hành, tranh thủ sớm ngày chứng đạo, đừng để làm mất uy danh Bàn Cổ chính tông!" Nguyên Thủy bày vẻ huynh trưởng nói với Thông Thiên. "Tuân lệnh nhị sư huynh!" Thông Thiên cung kính đáp.

Phương Tây, núi Tu Di.

Từ sau khi bị Cổ Huyền dạy dỗ một trận bằng roi, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều ngoan ngoãn ở lại đạo trường ngộ đạo, không dám ra ngoài gây sự! "Sư huynh, đại sư huynh đã chứng đạo, chúng ta bao giờ mới cảm nhận được chứng đạo chi cơ?

Tại sao vừa nãy khi đại sư huynh chứng đạo, trong Hồng Mông Tử Khí của chúng ta lại có dị động?

Chẳng lẽ chứng đạo chi cơ của chúng ta cũng liên quan đến Nhân tộc kia?" Chuẩn Đề mang vẻ mặt mê mang hỏi Tiếp Dẫn.

Nếu so về mưu kế thì Chuẩn Đề không thua Tiếp Dẫn, nhưng về chuyện tu hành, Tiếp Dẫn mạnh hơn nhiều!

Tiếp Dẫn cau mày suy tư một hồi: "Có lẽ không phải, khí vận Nhân tộc dù mạnh cũng không thể dung nạp được cả lục Thánh chúng ta!

E là liên quan đến chứng đạo chi pháp của đại sư huynh!" Tiếp Dẫn tu Nhân Quả Pháp Tắc, thấu triệt nhất về nhân quả tuần hoàn trong Hồng Hoang, do đó câu trả lời đưa ra rất gần với sự thật! "Sư đệ, bất kể thế nào, thời điểm chúng ta chứng đạo đã cận kề!

Đừng phân tâm suy nghĩ chuyện khác, chuyên tâm tham ngộ Tử Khí, tĩnh đợi thời cơ!" Tiếp Dẫn nhắc nhở Chuẩn Đề một câu.

Chuẩn Đề lập tức tỉnh ngộ, đáp: "Bần đạo tâm cấp quá, đa tạ sư huynh nhắc nhở!". ...

Núi Thủ Dương.

Thánh uy của Lão Tử đặc biệt "chiếu cố" Cổ Huyền và các huynh đệ Tổ Vu.

Cổ Huyền thì không sao, chút áp lực này chẳng nhằm nhò gì!

Nhưng các huynh đệ Tổ Vu sao chịu nổi!

Từng người hộc máu, ngã rạp xuống đất, chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn nộ trừng trừng nhìn Lão Tử!

Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ càng bị Lão Tử chiếu cố trọng điểm!

Nếu không có Hồng Mông Lượng Thiên Xích hộ thân, e là đã thân tử đạo tiêu tại chỗ! "Thái Thượng Thánh nhân!

Chuyện hôm nay, ta đều đã ghi tạc!

Ngày tháng còn dài, mong Thánh nhân đừng có tùy tiện tắt lửa nhé!" Họa không kịp người nhà, hành vi của Thái Thượng Lão Tử đã triệt để chạm vào nghịch lân của Cổ Huyền!

Cổ Huyền trong lòng nộ ý ngất trời!

Lần đầu tiên cảm thấy phẫn nộ đến vậy!

Gã đã hoàn toàn tuyên án tử cho Thái Thượng Lão Tử trong lòng! "Hừ!

Hy vọng ngươi có thể sống đến ngày đó!" Thái Thượng Lão Tử khinh bỉ liếc Cổ Huyền một cái, rồi bay về phía Hỗn Độn thiên ngoại thiên để khai tịch đạo trường!

Cổ Huyền nắm chặt hai nắm đấm, cứ chờ mà xem!

Ngày đó tuyệt đối không xa!

Các đại năng Hồng Hoang chứng kiến cảnh này đều sợ ngây người!

Không ngờ Cổ Huyền và tân Thánh nhân Thái Thượng lại bất hòa đến thế!

Họ vội vàng dặn dò người thân bạn bè tránh xa Cổ Huyền và Vu tộc một chút!

Ai mà muốn bị Thánh nhân ghi hận chứ, trong mắt họ Cổ Huyền chẳng khác gì một kẻ điên!

Cổ Huyền cười lạnh không thôi, lườm một cái vào các đại năng đang dòm ngó xung quanh, rồi phi thân bay thẳng về Vu tộc!

Chương 60

Tại Bàn Cổ Điện của Vu tộc.

Cổ Huyền vẻ mặt áy náy nhìn các vị Tổ Vu và Tây Vương Mẫu, nói: "Các vị huynh trưởng, nương tử, xin lỗi vì nguyên nhân của ta mà khiến mọi người bị liên lụy!" Cổ Huyền trong lòng đầy hối hận, từ khi tu vi càng phát tinh thâm, gã không còn đối thủ tại Hồng Hoang, do đó tâm thái khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo tự đại!

Hoàng giả Yêu tộc thì sao?

Đệ tử Thánh nhân thì sao?

Chẳng phải đều bị ta đạp dưới chân sao!

Nhưng sự việc lần này đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho Cổ Huyền.

Trong thế giới Hồng Hoang, Thánh nhân mới là đỉnh cao!

Một kẻ chưa chứng đạo, khi chưa nắm chắc phần thắng, đừng có tùy ý trêu chọc Thánh nhân!

Đó là con đường tìm cái chết!

Tiếng chuông cảnh tỉnh vang vọng trong lòng Cổ Huyền!

Gã bắt đầu tĩnh tâm suy nghĩ về con đường chứng đạo! "Tiểu đệ, đừng tự trách, Vu tộc ta là hậu duệ Bàn Cổ đại thần, không hề kém cạnh đám Thánh nhân Hồng Hoang kia!

Nếu thật sự có kẻ muốn bắt nạt lên đầu chúng ta, cứ đánh trả lại!

Các ca ca vĩnh viễn là chỗ dựa vững chắc nhất của đệ!" Đế Giang vỗ vai Cổ Huyền chân thành nói.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt lên tiếng khuyên nhủ Cổ Huyền,

Tây Vương Mẫu đứng bên cạnh không nói gì, chỉ nắm chặt tay Cổ Huyền, trao cho gã sự ủng hộ kiên định nhất!

Cổ Huyền trong lòng tràn đầy cảm động!

Đồng thời ý chí chứng đạo cũng càng thêm mãnh liệt!

Gã giúp các huynh trưởng và nương tử ổn định thương thế, rồi nói: "Các vị huynh trưởng, nương tử, lực lượng pháp tắc của ta đã viên mãn, đã đến lúc đi tìm con đường chứng đạo rồi!" Gì?

Các Tổ Vu kinh sắc đại biến!

Mạnh mẽ đứng bật dậy nhìn chằm chằm Cổ Huyền! "Tiểu đệ, không phải đang đùa đấy chứ, đệ thực sự đã lĩnh ngộ viên mãn lực lượng pháp tắc rồi sao?" Đế Giang dùng ánh mắt khó tin nhìn Cổ Huyền hỏi. "Không sai!" Cổ Huyền kiên định gật đầu.

Tâm tình các Tổ Vu chấn động, nếu thực sự như vậy, thì Vu tộc tại Hồng Hoang sẽ không còn sợ hãi bất cứ thế lực nào nữa! "Tiểu đệ, theo ta!" Đế Giang bí mật truyền âm cho Cổ Huyền, rồi dẫn đầu đi về phía Bàn Cổ Huyết Trì ở trung tâm Bàn Cổ Điện!

Cổ Huyền thắc mắc nhưng vẫn đi theo đại ca!

Bên cạnh Bàn Cổ Huyết Trì. "Tiểu đệ, có biết Vu tộc ta từ đâu mà có không?" Đế Giang lộ vẻ hồi ức, hỏi Cổ Huyền một câu. "Vu tộc ta do máu của Bàn Cổ đại thần hóa thành, đều sinh ra từ Bàn Cổ Huyết Trì, đó là kiến thức cơ bản của Vu tộc mà đại ca, sao huynh lại hỏi vậy?" "Quả thực là như vậy, nhưng ngoài ra, trong Bàn Cổ Huyết Trì còn lưu lại một vật, có được nó có thể trấn áp Hồng Hoang!" Đế Giang đầy mong chờ nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền biến sắc!

Vu tộc còn có loại đồ tốt này sao?

Đời trước không nghe nói tới nha! "Đừng cảm thấy kỳ lạ, nếu Vu tộc ta thực sự có thứ đó, sao có thể không mang ra dùng chứ!" Đế Giang liếc Cổ Huyền một cái, trực tiếp giải đáp thắc mắc trong lòng gã. "Haiz!

Không phải chúng ta không lấy, mà là chúng ta căn bản không lấy được.

Mười hai Tổ Vu chúng ta đều từng tiến vào, nhưng không một ai được công nhận!

Nay tu vi của đệ đã đạt yêu cầu chứng đạo, có lẽ có thể vào thử một lần!" Cổ Huyền vẫn cảm thấy không thể tin được, nếu thứ đó thực sự tồn tại, sao trong truyền thừa của gã lại không có?

Gã cũng là một trong các Tổ Vu, chẳng lẽ các Tổ Vu khác đều biết, chỉ mình gã bị che mắt sao!

Đế Giang nhận ra sự trì nghi của Cổ Huyền, tiếp tục giải thích: "Trước đây khi Tổ Vu chúng ta vừa sinh ra hóa hình cũng không biết sự tồn tại của thứ đó!

Nhưng sau khi mười hai Tổ Vu tách ra, xây dựng bộ lạc riêng, phần truyền thừa đó mới trực tiếp xuất hiện trong não hải!

Đệ không có truyền thừa có lẽ là do chưa thành lập bộ lạc!" Hả?

Lại còn kiểu truyền thừa này sao?

Tạo ra vài người Vu tộc thì có, không tạo thì không có?

Cảm giác có vẻ không đáng tin cho lắm!

Cổ Huyền cẩn thận hỏi một câu: "Thế thứ đó rốt cuộc là gì?

Thực sự có thể trấn áp Hồng Hoang sao?" Đế Giang vẻ mặt thần bí, lắc đầu với Cổ Huyền: "Không thể nói!

Không thể nói!" Các ca ca cũng thật là!

Lại học theo cái thói của đám Thiên Đạo Thánh nhân, chơi trò thiên cơ không thể tiết lộ sao?

Cổ Huyền tò mò đầy bụng, khao khát muốn biết đáp án!

Hiện tại gã đang cần nâng cao thực lực!

Không còn cách nào, ai bảo trước đó đắc tội nhiều người quá cơ! "Đại huynh!

Vậy nếu đệ muốn vào trong đó, cũng cần thành lập bộ lạc sao?" "Tất nhiên!

Không cần tạo ra quá nhiều người Vu tộc, có thể trước tiên tạo ra một Đại Vu để quản lý bộ lạc!" Đế Giang biết tính cách nhảy nhót của tiểu đệ mình, tuyệt đối không thể ở lâu trong tộc để quản lý sự vụ, chi bằng dạy bảo một Đại Vu có năng lực để sai bảo cho thuận tay!

Lời này rất hợp ý ta!

Cổ Huyền làm ngay và luôn, bóp đầu ngón tay, ép ra một giọt tinh huyết, hòa vào Bàn Cổ Huyết Trì!

Trong Huyết Trì truyền ra chấn động kinh người!

Uy thế đó chỉ kém Tổ Vu một chút!

Các Tổ Vu nghe thấy động tĩnh, lập tức dừng chữa thương, dìu nhau đến bên Huyết Trì quan sát!

Chẳng bao lâu sau, một sinh mệnh thể mới toanh ra đời! "Từ hôm nay trở đi, ngươi tên là Cổ Chiến!

Thay ta quản lý bộ lạc Cổ Huyền!" Cổ Huyền nói với người Vu tộc trước mặt.

Kẻ được ban tên Cổ Chiến vô cùng kích động, quỳ một gối xuống đất, nói với Cổ Huyền: "Cổ Chiến nhất định không phụ sự ủy thác

của Tổ Vu đại nhân!" "Lùi xuống đi!" Cổ Huyền tùy tay đưa Cổ Chiến ra khỏi điện.

Sau đó gã kích động nhìn Bàn Cổ Huyết Trì trước mắt, sau khi tạo ra Cổ Chiến, trong đầu gã quả nhiên xuất hiện thêm một phần ký ức truyền thừa! "Các vị huynh trưởng bảo trọng, đệ đi đây!" Cổ Huyền đơn giản chào tạm biệt các Tổ Vu, rồi một mình nhảy vào Huyết Trì, loáng cái đã mất dấu tích!

Trong Bàn Cổ Huyết Trì.

Cổ Huyền theo chỉ dẫn truyền thừa trong đầu, tìm được lối vào một bí cảnh ở đáy Huyết Trì. "Mở ra cho ta!" Cổ Huyền giao tiếp với khí huyết lực trong cơ thể, vận chuyển Lực Chi Pháp Tắc mạnh mẽ đấm về phía trước!

Phía trước lối vào bí cảnh gợn lên từng đợt sóng lăn tăn, một quầng sáng vàng từ bên trong bay ra, bao bọc lấy Cổ Huyền!

Đến khi Cổ Huyền mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi!

Khắp nơi tràn ngập khí tức hoang lương cô tịch, xung quanh không một tia sinh mệnh, thiên địa vỡ nát, thỉnh thoảng có khí tức Hỗn Độn xâm nhập cả thế giới này! "Đây là đâu?" Cổ Huyền kinh hãi thất sắc!

Không ngờ trong Bàn Cổ Huyết Trì của Vu tộc lại ẩn chứa một thế giới đổ nát!

Kẻ nào có thể có vĩ lực như vậy, di dời cả một thế giới vỡ nát vào đây! "Đến rồi sao!" Một giọng nói hư vô phiêu miểu vang lên, làm Cổ Huyền giật nảy mình!

Chương 61

"Ai?

Ra đây!

Đừng có trốn trong bóng tối giả thần giả quỷ!" Cổ Huyền giơ Thí Thần Thương thủ thế phòng ngự! "Không cần tìm nữa, ta sớm đã vẫn lạc rồi.

Ở đây chỉ là một luồng chân linh mà thôi!" Giọng nói trong hư không lại vang lên.

Cổ Huyền cau mày, kẻ vẫn lạc mà có thể lưu lại chân linh trú ngụ trong Bàn Cổ Huyết Trì!

Thế giới vỡ nát này chắc chắn cũng liên quan đến người này!

Thật đáng sợ!

Cổ Huyền cảm thấy tu vi lúc còn sống của người này tuyệt đối ở cấp độ Thánh nhân! "Dám hỏi tiền bối là ai?

Nơi này là nơi nào?" "Ta là Bàn Cổ!

Nơi này là thế giới bên trong cơ thể ta!" Gì?

Bàn Cổ đại thần?

Trời ơi!

Cổ Huyền như muốn nổ tung, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng! "Tiền bối đừng có tưởng vãn bối dễ lừa nhé!

Bàn Cổ đại thần sớm đã vì khai thiên kiệt sức mà vẫn lạc rồi!

Sao có thể xuất hiện ở đây!" "Ta quả thực đã vẫn lạc rồi!

Lưu lại một tia chân linh này cũng là để chặn lấy một tuyến sinh

cơ!" Cổ Huyền thở gấp, thực sự không dám tin vào những gì mình nghe thấy! "Dám hỏi tiền bối, dẫn ta tới đây là có việc gì?" Cổ Huyền tạm thời gác lại những suy nghĩ phức tạp, dù người này có phải Bàn Cổ đại thần hay không, dẫn gã tới đây chắc chắn có mưu đồ, cứ xem lão định làm gì!

Kẻ tự xưng là Bàn Cổ đại thần kia hiện ra từ hư không, hóa thành một đạo hư ảnh trung niên đại hán. "Ngươi nhìn nhận thế nào về Lượng Kiếp Hồng Hoang?" Người đó hỏi ngược lại Cổ Huyền thay vì trả lời. "Lượng kiếp vừa tới, Hồng Hoang chắc chắn sinh linh đồ thán, hành động này tuyệt đối không thể thúc đẩy Hồng Hoang phát triển, ngược lại sẽ trở thành chất xúc tác đẩy nhanh sự hủy diệt của Hồng Hoang!" Cổ Huyền không hiểu sao lão lại hỏi chuyện lượng kiếp, nhưng vẫn bày tỏ kiến giải của mình!

Gã lờ mờ cảm thấy Thiên Đạo Hồng Hoang dường như không bình thường!

Theo lý, Thiên Đạo là do ý chí thế giới hóa thành, là tổ hợp của trật tự thế gian.

Thiên Đạo của mỗi thế giới đều tìm mọi cách thúc đẩy thế giới tiến hóa, nhưng Hồng Hoang thế giới thì ngược lại!

Long Phượng đại kiếp làm tiên thiên tam tộc hủy diệt, Đạo Ma chi tranh khiến các đại năng ẩn tu thượng cổ gần như toàn bộ thân tử đạo tiêu!

Con đường tu hành Hỗn Nguyên Kim Tiên thượng cổ gần như đoạn tuyệt!

Mãi đến khi Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, truyền thụ pháp Trảm Tam Thi, Hồng Hoang mới dần có lại các đại năng trên cấp Đại La!

Sau đó Vu Yêu lượng kiếp làm thiên trụ Bất Chu Sơn gãy đổ, Hồng Hoang trực tiếp chia thành tứ đại bộ châu!

Phong Thần lượng kiếp còn ác hơn!

Mấy vị Thánh nhân trực tiếp chơi hỏng Hồng Hoang!

Đánh nát thành ba ngàn tiểu thế giới!

Mỗi một trận lượng kiếp đối với Hồng Hoang đều là đòn giáng hủy diệt!

Nếu Thiên Đạo và Hồng Quân thực sự muốn phát triển Hồng Hoang, làm sao có thể dung túng những chuyện này xảy ra!

Đó cũng là điều Cổ Huyền luôn thắc mắc trong lòng. "Nhìn nhận cũng khá đấy!" Trung niên đại hán mỉm cười nói với Cổ Huyền. "Xin tiền bối chỉ điểm mê tân!" Cổ Huyền chắp tay hành lễ, hỏi hư ảnh trước mắt. "Khi ta khai tịch Hồng Hoang, Hỗn Độn vỡ nát, bị Đại Đạo tính kế!

Đại Đạo tước đoạt quyền hành của ta, khống chế Hồng Hoang, nuôi dưỡng Thiên Đạo!

Thiên Đạo vốn không phải do Hồng Hoang tự chủ hình thành, làm sao nó thèm quan tâm đến sự phát triển của Hồng Hoang!" Trung niên đại hán cười khổ không thôi, nói tiếp: "Hận là ta giờ chỉ còn một tia chân linh cuối cùng, không thể ngăn cản sự vận hành của Thiên Đạo, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồng Hoang bị gặm nhấm từng chút một!

Chân linh của ta cũng không trụ được nữa rồi, sắp tiêu tán rồi!" Cổ Huyền đã bắt đầu tin người trước mắt thực sự là Bàn Cổ đại thần!

Những bí ẩn thiên địa và tu vi tuyệt cường này, theo Cổ Huyền biết, đại chiến Vu Yêu sẽ sớm xảy ra, lúc đó thiên trụ Bất Chu Sơn bị Cộng Công húc gãy!

Cổ Huyền luôn thắc mắc, Cộng Công làm sao có tu vi kinh thiên động địa như thế để húc gãy Bất Chu Sơn?

Nếu người trước mắt đúng là Bàn Cổ đại thần, vậy mọi chuyện đều giải thích được rồi!

Chân linh Bàn Cổ tiêu tán, uy áp Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn cũng không còn đáng sợ nữa!

Việc Cộng Công húc gãy Bất Chu Sơn cũng là hợp tình hợp lý! "Hậu bối Cổ Huyền, bái kiến Bàn Cổ Phụ Thần!" Cổ Huyền quỳ một gối, thành tâm triều bái vị đại năng có vĩ lực vô thượng này! "Ồ?

Xác nhận rồi sao?

Không sợ nhận nhầm à?" "Dựa vào tu vi thực lực của tiền bối, e là không thèm khinh nhục một kẻ vãn bối hậu sinh nhỏ bé này!" "Ha ha ha!

Tốt, khá lắm, rất hợp khẩu vị của ta!

Theo lý ngươi không nên tồn tại!

Xem ra trên người ngươi có bí mật lớn!

Nhưng ta sẽ không hỏi, đi thôi!" Cổ Huyền từ dưới đất đứng dậy, sốt sắng xin Bàn Cổ chỉ dạy vấn đề chứng đạo. "Dám hỏi Phụ Thần, ta tu Lực Chi Pháp Tắc, nên chứng đạo thế nào?" Trong bí cảnh Bàn Cổ Huyết Trì.

Bàn Cổ nghe câu hỏi của Cổ Huyền xong không lập tức trả lời ngay, mà hỏi lại: "Ngươi có biết ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn chứng đạo thế nào không?" "Không biết!" Cổ Huyền ngơ ngác nhìn Bàn Cổ, thầm nghĩ mình có gặp ba ngàn Ma Thần bao giờ đâu mà biết họ chứng đạo thế nào!

Ánh mắt sâu thẳm của Bàn Cổ nhìn xoáy vào Cổ Huyền, phảng

phất như có thể nhìn thấu tâm can đối phương! "Ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn đều có tu vi từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trở lên, mỗi người nắm giữ một đạo pháp tắc hoàn chỉnh!

Vì lực lượng pháp tắc khác nhau, nên cách chứng đạo cũng khác nhau!" Thế thì sao?

Cổ Huyền càng mờ mịt hơn!

Nói nửa ngày vẫn không hiểu ý của Phụ Thần là gì! "Lực Chi Pháp Tắc tuy do ta nắm giữ, nhưng mỗi người lĩnh ngộ Lực Chi Pháp Tắc lại có cách vận dụng và lý giải khác nhau!

Do đó cách chứng đạo tự nhiên có sự khác biệt!" À!

Cổ Huyền đã hiểu ra!

Ý là con đường của mình mình đi, học ta thì sống, giống ta thì chết!

Ví dụ như pháp Trảm Tam Thi, tuy lý luận giống nhau, nhưng mỗi người lĩnh ngộ về môn đạo pháp này lại hoàn toàn khác biệt.

Nhưng người ta có kinh nghiệm thành công của Hồng Quân để lại, mình thì chẳng có gì!

Lấy gì tham khảo?

Không có lý luận mà cứ thế làm bừa sao?

Đến bao giờ mới chứng đạo được!

Cổ Huyền đáng thương nhìn Bàn Cổ, mong chờ đại thần có thể truyền thụ kinh nghiệm chứng đạo cho mình. "Không cần nhìn ta như vậy, lát nữa khi đi ra, ta tự khắc sẽ dốc hết kinh nghiệm tu đạo truyền cho ngươi!

Nhưng ngươi phải hứa với ta một điều kiện!" Biết ngay thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí mà!

Chương 62

Chuyện có thể khiến Bàn Cổ đại thần ủy thác thì sao mà đơn giản được?

Cổ Huyền thầm kêu khổ không thôi! "Không biết Phụ Thần muốn con làm chuyện gì?" "Sau khi ta đi, hãy thay ta trông coi thế giới Hồng Hoang này cho tốt!

Đừng để nó đi đến con đường diệt vong!" Hả cái gì?

Đại thần ơi đại thần, chắc ngài cao cao tại thượng quen rồi nên đánh giá thấp cái thân hèn mọn này quá!

Con còn chưa chứng đạo, mà ngài bắt con đi đối đầu với Hồng Quân và Thiên Đạo!

Đầu con đâu có cứng đến thế! "Yên tâm, ta thấy tu vi của ngươi đã đạt tới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, cộng thêm kinh nghiệm tu hành của ta, trong vòng ba ngàn năm chắc chắn có thể chứng đạo!

Ta cũng không bắt ngươi phải đối đầu ngay với Thiên Đạo, chỉ cần tận lực ngăn cản tiến trình lượng kiếp, đợi khi có đủ sức mạnh nghiền nát tất cả, hãy thay ta lấy lại quyền hành Thiên Đạo!" Ồ?

Thế thì không phải không thể cân nhắc!

Hiện tại mình và đám Thiên Đạo Thánh nhân đã hoàn toàn đối đầu rồi!

Sau này chắc chắn sẽ còn nhiều phen tranh đấu, chứng đạo xong việc lớn đầu tiên là dẫn dắt Vu tộc rút khỏi đại kiếp!

Xem ra kỳ vọng của Bàn Cổ đại thần cũng trùng hợp với dự định của mình rồi! "Phụ Thần ủy thác, Cổ Huyền không dám từ chối, con không hứa chắc chắn sẽ thành công, nhưng sẽ cố hết sức giảm bớt sự

hao tổn của Hồng Hoang!" "Như vậy là đủ rồi!" Lời Bàn Cổ vừa dứt, lập tức đưa tay chỉ vào điểm giữa chân mày Cổ Huyền!

Một lượng lớn thông tin chứng đạo và phương thức tu hành Lực Chi Pháp Tắc của Bàn Cổ đều được truyền thẳng vào não Cổ Huyền!

Giờ đây Cổ Huyền chính thức trở thành người kế thừa của Bàn Cổ! "Ta đã khắc dấu thông tin vào Nguyên Thần của ngươi, những thông tin này sẽ dần mở ra theo thực lực của ngươi, hãy sử dụng cho tốt!

Hãy nhớ kỹ, con đường của mình mình đi, tu hành của ta vĩnh viễn chỉ để gợi mở, không được rập khuôn!

Nếu không sau này sẽ có đại hại!" Bàn Cổ nghiêm túc dặn dò Cổ Huyền. "Được rồi, cái gì cần nói cũng đã nói rồi, đi thôi!" Chỉ thấy chân linh Bàn Cổ vẫy tay một cái, Cổ Huyền trực tiếp quay lại đáy Bàn Cổ Huyết Trì, bên ngoài bí cảnh!

Cổ Huyền thành tâm thực ý vái lạy bí cảnh một cái, rồi quay về Bàn Cổ Điện! "Sao rồi?

Có thu hoạch gì không?" Mười hai Tổ Vu vây quanh, hỏi dồn dập. "Thu hoạch không tệ!" Cổ Huyền mỉm cười nói với các Tổ Vu. "Đại huynh!

Đệ sắp chứng đạo rồi, xin đại huynh hộ pháp cho đệ!" Cổ Huyền cung kính nói với Đế Giang. "Đó là lẽ đương nhiên!" Đế Giang gật đầu đồng ý ngay lập tức!

Các Tổ Vu khác cũng không rời đi, tự phát ở lại trước Bàn Cổ Điện để hộ đạo cho Cổ Huyền!

Cổ Huyền cũng không khách khí, ngồi trong Bàn Cổ Điện, cảm ngộ Bàn Cổ chứng đạo pháp trong sâu thẳm Nguyên Thần.

Ba ngàn năm sau.

Cổ Huyền tỉnh lại từ trạng thái ngộ đạo, không khỏi hướng tới con đường chứng đạo của các Ma Thần Hỗn Độn!

Bàn Cổ đại thần không hổ là người nắm giữ Lực Chi Pháp Tắc!

Khi chứng đạo đã dùng bạo lực trực tiếp phá tan cánh cửa cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Cách này Cổ Huyền thực sự không học được!

Gã vừa không có căn nguyên của Bàn Cổ đại thần, vừa không có Hỗn Độn Chí Bảo phòng thân, lấy đâu ra dũng khí để đối mặt trực diện với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

May mà trong đống đồ Bàn Cổ đại thần đưa cho Cổ Huyền không chỉ có pháp chứng đạo của lão, mà còn thu thập cả con đường chứng đạo của mười đại đạo pháp tắc hàng đầu trong các Ma Thần Hỗn Độn!

Đồng thời, thế giới bên trong cơ thể Bàn Cổ đại thần cũng gợi mở cho Cổ Huyền rất nhiều!

Cổ Huyền đã có nhận thức khái quát về con đường chứng đạo! "Đinh!

Kiểm trắc ký chủ sắp chứng đạo, hãy đưa ra lựa chọn sau!" "Lựa chọn một: Học theo Bàn Cổ, bạo lực phá cảnh!

Trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Thưởng cho ký chủ Hỗn Độn Linh Bảo Diệt Thế Ma Bàn!" "Lựa chọn hai: Khai tịch thế giới trong cơ thể, dùng lực chứng đạo ngay trong thế giới đó, thưởng cho ký chủ một hạt giống thế giới! (Có thể phát trước!)" "Lựa chọn ba: Không chứng Hỗn Nguyên chi đạo, chuyển sang đầu quân cho Hồng Quân, tu pháp Thiên Đạo Thánh nhân, lập thề thay thế Hồng Quân, trở thành Thánh nhân mạnh nhất!

Thưởng cho ký chủ một phần bản nguyên Địa Phong Thủy Hỏa!" Lựa chọn lần này của Cổ Huyền vô cùng gian nan!

Ba phương án cái nào cũng cực kỳ hấp dẫn!

Cuối cùng Cổ Huyền nghiến răng, chọn phương án thứ hai phù hợp nhất! "Ta chọn hai!" "Lựa chọn đã sinh thành!

Xin hãy nhanh chóng hoàn thành!" Cổ Huyền lấy hạt giống thế giới do hệ thống phát ra, dưới sự trợ giúp của hệ thống đã thành công dung nhập vào khí hải đan điền!

Hạt giống thế giới dưới sự thao túng của Cổ Huyền tỏa ra sinh cơ bừng bừng, một thế giới mới phảng phất như sắp trỗi dậy trong cơ thể gã!

Trăm năm sau.

Trong đan điền Cổ Huyền hiện ra hình phôi của một tiểu thế giới! "Xem ra phải đợi tiểu thế giới này trưởng thành mới có thể chứng đạo, nếu không thì một tiểu thế giới bé tẹo sao chịu nổi sức mạnh của Lực Chi Pháp Tắc!" Cổ Huyền thầm sầu muộn, con đường chứng đạo tưởng đơn giản mà thực tế sao khó quá!

Chẳng trách đám đại năng thiên địa đều chuyển sang tu pháp Trảm Tam Thi của Hồng Quân lão đạo, thực sự là chứng đạo bằng pháp tắc quá gian nan!

Cơ duyên, nghị lực, tạo hóa... thiếu một cái cũng không được!

Nếu không phải Cổ Huyền có hệ thống bên mình, chắc đã sớm từ bỏ con đường chứng đạo tuyệt vọng này rồi! "Đinh, ký chủ hoàn thành lựa chọn tối ưu, nhận được phần thưởng ẩn, sức mạnh gia trì từ Đại Thiên Thế Giới!" Trong lúc Cổ Huyền đang sầu não, tiếng hệ thống vang lên như tiếng thiên sứ.

Đại Thiên Thế Giới gia trì?

Đến đúng lúc lắm!

Cổ Huyền hào hứng vạn trượng!

Đã trì hoãn lâu như vậy, lần này cuối cùng cũng chuẩn bị đầy đủ để bắt đầu chứng đạo!

Cổ Huyền lập tức mở phần thưởng hệ thống!

Sức mạnh thế giới nồng đậm không ngừng rót vào tiểu thế giới trong đan điền, tiểu thế giới tham lam hấp thụ sức mạnh, không ngừng lớn mạnh!

Ba trăm năm sau.

Với sự gia trì của một Đại Thiên Thế Giới, thế giới trong đan điền Cổ Huyền cuối cùng cũng trưởng thành thành một Đại Thiên Thế Giới!

Tiết kiệm cho Cổ Huyền ít nhất mười nguyên hội khổ tu!

Hack đúng là sướng!

Cổ Huyền khẽ nhếch môi.

Đến lúc rồi!

Cổ Huyền ổn định Đại Thiên Thế Giới vừa mới thành hình, đồng thời điều chỉnh trạng thái của mình lên tới đỉnh cao!

Gã quát lớn một tiếng, điều động Lực Chi Pháp Tắc trong sâu thẳm Nguyên Thần!

Lực Chi Pháp Tắc tuôn ra xối xả, hình thành những xiềng xích trật tự vây quanh Cổ Huyền.

Cổ Huyền dùng Nguyên Thần thao túng Lực Chi Pháp Tắc tấn công thế giới đan điền!

Gã ném toàn bộ pháp tắc ra, quát lớn: "Mở!" Lực Chi Pháp Tắc

như thể khai thiên tích địa oanh tạc vào Đại Thiên Thế Giới!

Chương 63

Cả thế giới rung chuyển!

Sau đó điên cuồng phản kháng!

Sức mạnh thế giới và lực lượng pháp tắc giằng co kịch liệt.

Nhưng Đại Thiên Thế Giới này cũng mới thành hình, rốt cuộc không phải đối thủ của Lực Chi Pháp Tắc, dần dần không chống đỡ nổi, Lực Chi Pháp Tắc chiếm thế thượng phong, đánh nát Đại Thiên Thế Giới vừa thành hình!

Sau đó dưới sự điều khiển của Lực Chi Pháp Tắc mà trọng tổ!

Hình thành một Đại Thiên Thế Giới hoàn toàn mới!

Cổ Huyền có thể cảm giác mình đã trở thành chúa tể thực sự của thế giới này!

Trong thế giới nội thể, gã nói gì là luật nấy!

Đợi thế giới nội thể hoàn toàn thành hình, xiềng xích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trói buộc trên người Cổ Huyền không còn chịu nổi nữa, vỡ vụn!

Cổ Huyền chứng đạo thành công!

Với sự gia trì của Lực Chi Pháp Tắc và sức mạnh thế giới, tu vi của gã đã đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên đỉnh phong!

Trải qua bao gian nan, tính kế đủ đường, Cổ Huyền cuối cùng cũng chứng đạo, nỗi lo lắng và áp lực bấy lâu nay tan biến hết, tiến thêm một bước nữa, Hồng Quân lão đạo và đám Thánh nhân kia muốn giết gã không còn dễ dàng như trước nữa rồi!

Khi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giáng thế, người đầu tiên cảm ứng được chính là Hồng Quân! "Bất Chu Sơn, Bàn Cổ Điện?" Ánh mắt Hồng Quân có chút kiêng dè!

Nơi đó uy áp Bàn Cổ nồng đậm, ai mà biết năm đó Bàn Cổ đại thần có để lại thủ đoạn gì không, ngay cả Hồng Quân cũng không dám khinh suất! "Chắc chắn là cái tên biến số kia rồi!

Haiz!

Đáng lẽ lúc đầu nên trừ khử hắn đi!

Chẳng qua lúc đó ta mải mê hợp đạo, đã cho hắn cơ hội, giờ e là không dễ ra tay nữa rồi!" Hồng Quân nhíu chặt mày, Cổ Huyền chứng đạo làm Vu Yêu lượng kiếp nảy sinh biến số!

Nếu là chứng đạo thành Thánh thì tốt, còn có thể khống chế không cho can thiệp vào lượng kiếp, đằng này lại chứng đạo Hỗn Nguyên!

Không thể khống chế nổi!

Lại thêm trên người Cổ Huyền có một đạo Hồng Mông Tử Khí thần bí!

Lúc đó Hồng Quân cứ tưởng Cổ Huyền sẽ dùng Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo nên trong lòng có chút đắc ý!

Bởi vì bất kể đạo Hồng Mông Tử Khí đó có mất kiểm soát thế nào thì cũng thuộc quyền quản hạt của Thiên Đạo, không thể xen vào thiên thế của Thiên Đạo!

Nhưng cục diện hiện giờ thì sao?

Hồng Quân hơi đau đầu, khó khăn lắm mới đến lúc sắp hợp đạo, chỉ chờ lục Thánh quy vị là có thể triệt để hợp đạo, lúc này nhất định không được phân tâm! "Thôi bỏ đi!

Tất cả đợi sau khi hợp đạo rồi tính tiếp, lúc đó tu vi thông thiên,

cũng chẳng có gì thay đổi được thiên địa đại thế nữa!" Hồng Quân từ bỏ ý định, rồi bí mật truyền âm cho Thái Thượng Lão Tử và Nữ Oa, bảo họ canh chừng Vu tộc, đặc biệt là tung tích của Cổ Huyền, hễ phát hiện có chuyện gì nguy hại đến lượng kiếp thì lập tức ra tay chém giết!

Thái Thượng Lão Tử và Nữ Oa vốn đã có hiềm khích với Cổ Huyền nên tự nhiên đồng ý ngay. "Nữ Oa sư muội!

Cổ Huyền tâm tư thâm trầm, lại nhắm vào khí vận Nhân tộc, đáng bị chém giết!" Lão Tử ở bên cạnh không ngừng châm chọc!

Nữ Oa bị khơi lại chuyện đau lòng, mặt hiện rõ vẻ bất mãn!

Sau đó lại bình tĩnh lại, nói với Lão Tử: "Đại sư huynh, tên Cổ Huyền đó trước đây ép huynh lập Thiên Đạo thệ ngôn, bị sỉ nhục như vậy, đại sư huynh nhịn được sao?" Ánh mắt Lão Tử lóe lên tia tàn lệ: "Sư muội!

Cổ Huyền không tôn Thánh nhân, mạng chẳng dài đâu, chúng ta cứ theo pháp chỉ của lão sư mà làm!" Cả hai Thánh nhân đều chưa có ý định ra tay trước, dù sao Cổ Huyền cũng là nhân vật chính của lượng kiếp, mạo nhiên tham gia vào tranh giành lượng kiếp đối với những Thánh nhân luôn muốn tránh hung tìm cát như họ là điều không hề có lợi.

Nhưng mâu thuẫn giữa Cổ Huyền và Thái Thượng Lão Tử là không thể điều hòa, sớm muộn gì cũng sẽ nổ ra tranh chấp!

Trong Bàn Cổ Điện của Vu tộc.

Khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên độc nhất trên người Cổ Huyền bao trùm Hồng Hoang!

Khác với Thiên Đạo Thánh nhân, uy áp của Thánh nhân tỏa ra vẻ cao quý, thánh khiết và phiêu miểu thần bí, còn uy áp của Cổ Huyền

lại tràn đầy nguy hiểm và bá đạo!

Khi Cổ Huyền chứng đạo cũng không có dị tượng thiên địa nào xuất hiện, nếu không phải vì uy áp đang tồn tại thì các đại lão Hồng Hoang còn chẳng biết thiên địa vừa có thêm một vị Thánh nhân! "Bắt đầu đả kích bài ngoại rồi sao?" Ánh mắt sâu thẳm của Cổ Huyền xuyên qua thế giới Hồng Hoang, nhìn về phía Hỗn Độn thiên ngoại thiên, tự lẩm bẩm một mình.

Cổ Huyền cũng không để chuyện đó trong lòng, dù sao cái gã cần là chiến lực Hỗn Nguyên, chứ không phải mấy cái dị tượng màu mè hoa lá hẹ kia!

Chỉ thấy gã bước ra khỏi Bàn Cổ Điện, bay lên hư không, tuyên bố với chúng sinh Hồng Hoang: "Ta là Tổ Vu Cổ Huyền, nay đã chứng đạo Hỗn Nguyên!

Chúng sinh Hồng Hoang hãy giám chứng!

Đại Đạo hãy giám chứng!" Chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi nhìn Cổ Huyền, kẻ này không thuộc môn hạ Thánh nhân, lại không có Hồng Mông Tử Khí hộ thân, sao có thể chứng đạo được?

Mười hai Tổ Vu và Tây Vương Mẫu vẻ mặt vui mừng, từ nay về sau Vu tộc đã có chỗ dựa cực kỳ vững chắc, không còn là đối tượng để các Thánh nhân muốn nắn bóp thế nào cũng được nữa!

Hai vị Yêu Hoàng trên Thiên Đình thì mặt đầy vẻ không dám tin!

Ban đầu họ tưởng Cổ Huyền đang tự tìm đường chết khi lần lượt chọc giận hai Thánh nhân Nữ Oa và Lão Tử, lại gây hấn với hai vị phương Tây, hai anh em họ cứ ngỡ Cổ Huyền không còn đáng ngại nữa!

Chẳng cần ra tay, Cổ Huyền cũng sẽ bị Thánh nhân trừ khử thôi!

Nhưng giờ đây Cổ Huyền đã chứng đạo phá cục, hai anh em họ

run bần bật!

Yêu tộc và Vu tộc là kẻ thù sinh tử, một khi chớp được cơ hội chắc chắn sẽ không tha cho đối phương!

Hai anh em họ bắt đầu sợ hãi! "Thái Nhất!

Mau chóng đi thiên ngoại thiên thỉnh Nữ Oa nương nương và Thái Thượng Thánh nhân tới hộ vệ Thiên Đình Yêu tộc ta, đề phòng Cổ Huyền báo thù!" Đế Tuấn nắm tay Thái Nhất nói. "Đại huynh, đám Thánh nhân đó ai nấy đều cao cao tại thượng, sao có thể nghe lệnh Yêu tộc ta chứ!" Thái Nhất bất lực nói với Đế Tuấn.

Đế Tuấn cũng cuống quá hóa quẫn rồi, trong lúc tình thế cấp bách mới nói năng thiếu suy nghĩ như vậy!

Phải rồi!

Yêu tộc ta lấy gì mà đòi Thánh nhân hộ trì cơ chứ?

Đế Tuấn chán nản ngồi bệt xuống ngai vàng Thiên Đế, đầu rũ xuống, không còn chút dáng vẻ Thiên Đế ý khí phong phát năm nào nữa! "Thiên Đế không cần tự làm khổ mình, Cổ Huyền dù chứng đạo nhưng cũng không có bản sự một tay che trời!

Thánh nhân chúng ta tự khắc sẽ kiềm chế hắn!" Ngay khi Đế Tuấn nảy sinh ý định rút lui, dẫn Yêu tộc chạy trốn thì Lão Tử và Nữ Oa cùng tới, tiếp thêm cho Đế Tuấn một liều thuốc trợ tim! "Thái Thượng Thánh nhân nói vậy là ý gì?" Đế Tuấn kích động nhìn Lão Tử hỏi.

Nếu có được sự ủng hộ của Thánh nhân thì Yêu tộc sao lại không thể tranh giành một phen! "Thiên Đế yên tâm, Vu tộc không biết thiên số, rốt cuộc cũng tự chuốc lấy diệt vong thôi!

Hồng Hoang cuối cùng chẳng phải vẫn do Thiên Đế làm chủ sao?" Lão Tử vẽ ra cho Đế Tuấn một viễn cảnh tươi đẹp!

Những lời của Lão Tử đã đánh thẳng vào tâm can Đế Tuấn!

Yêu tộc mưu hoạch bao nhiêu năm nay chẳng phải là vì tranh bá Hồng Hoang sao?

Giờ có Thánh nhân chống lưng, sợ gì Vu tộc bé nhỏ kia nữa!

Nhiệt huyết và đấu chí trong lòng Đế Tuấn lại được Lão Tử thổi bùng lên! "Chuyện này cũng đã được lão sư đồng ý, chúng ta chỉ làm theo pháp chỉ của lão sư thôi!" Câu nói này của Lão Tử là cú hích cuối cùng đập tan sự do dự của Đế Tuấn!

Đến cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng đứng về phía mình, Cổ Huyền!

Chứng đạo rồi thì sao chứ?

Cuối cùng chẳng phải vẫn bị Yêu tộc ta tiêu diệt sao!

Đế Tuấn thầm nghĩ đầy hiểm độc. "Đã vậy, sau này phải làm phiền hai vị Thánh nhân chiếu cố nhiều rồi!" Đế Tuấn cung kính hành lễ với Lão Tử và Nữ Oa.

Chương 64

"Nếu Cổ Huyền ra tay, chúng ta tự sẽ kiềm chế hắn!

Nếu hắn không ra tay, chúng ta sẽ không can thiệp vào chuyện của hai tộc Vu Yêu, điểm này Thiên Đế chắc cũng hiểu rõ chứ!" Lão Tử dội cho Đế Tuấn một gáo nước lạnh!

Gì chứ?

Ta là Thánh nhân đường đường, giúp Yêu tộc cản được Cổ Huyền là tốt lắm rồi!

Chẳng lẽ lại bắt Thánh nhân đi làm chân sai vặt, giúp các ngươi dọn dẹp đám Tổ Vu chắc!

Lại còn bày đặt làm bộ làm tịch Thiên Đế trước mặt Thánh nhân ta sao!

Mặt Đế Tuấn đanh lại, trong lòng vô cùng phẫn nộ, Thánh nhân trong mắt chỉ có những kẻ cùng cấp bậc, những người khác chưa bao giờ được họ coi trọng, Thiên Đế đường đường mà trước mặt Thánh nhân chẳng khác gì con chó muốn gọi thì gọi muốn đuổi thì đuổi!

Nhưng Đế Tuấn dù phẫn nộ cũng không dám đắc tội Thánh nhân, Yêu tộc không gánh nổi cơn giận của những người này! "Ta đương nhiên không dám làm phiền Thánh nhân đối phó Vu tộc!

Chỉ cần Cổ Huyền bị cầm chân, chúng ta nhất định không phụ sự mong đợi, tiêu diệt Vu tộc, trả lại cho Hồng Hoang một bầu trời trong sáng!" Lão Tử không thèm xem Đế Tuấn diễn kịch nữa, gật đầu rồi phất tay áo rời đi.

Nữ Oa nãy giờ im lặng, vẻ mặt phức tạp nhìn Đế Tuấn, bà dù sao cũng là người Yêu tộc, hưởng thụ khí vận Yêu tộc, nếu có thể bà

đương nhiên không muốn Yêu tộc suy tàn!

Đáng tiếc thiên thế của Thiên Đạo là vậy, dù là Thánh nhân cũng vô năng vi lực!

Chỉ mong huynh trưởng sớm ngày thoát ly Yêu tộc, tránh xa đại kiếp thôi!

Nữ Oa thầm nghĩ. "Thiên Đế bảo trọng nhé, có việc gì có thể sai người đến cung Oa Hoàng báo tin, ta sẽ giữ lại cho Yêu tộc một tuyến sinh cơ!" Nữ Oa không quên ám chỉ với Đế Tuấn một câu. "Đa tạ nương nương quan tâm đến Yêu tộc, chúng thần ghi tạc đại ơn của nương nương!" Đế Tuấn cúi đầu cảm tạ.

Nữ Oa gật đầu, rồi bay thẳng về đạo trường thiên ngoại thiên!

Tại Bàn Cổ Điện!

Cổ Huyền sau khi chứng đạo vẫn luôn bế quan ở đây để ổn định tu vi!

Đồng thời gã cũng âm thầm suy tính đường lui cho Vu tộc.

Hiện tại gã dù đã chứng đạo nhưng vẫn chưa phải đối thủ của Hồng Quân!

Việc mạo nhiên dẫn dắt Vu tộc rút khỏi cuộc tranh bá Hồng Hoang chắc chắn sẽ không được Hồng Quân dung thứ!

Cổ Huyền chưa đủ năng lực để đối đầu trực diện với Hồng Quân!

Muốn yên ổn rút khỏi cuộc tranh đấu thì nhất định phải có một người có thể chế ngự được Hồng Quân, hoặc ít nhất cũng phải kiềm chế được lão!

Có như vậy mới có thể yên tâm mưu hoạch, nếu không một khi bị Hồng Quân để mắt tới thì bi kịch trước đây chắc chắn sẽ lặp lại!

Nhưng nhân vật như thế tìm đâu ra?

Đến cả Ma Tổ La Hầu tài hoa rực rỡ năm xưa cũng bị Hồng Quân đánh bại rồi, Hồng Hoang hiện giờ làm gì còn ai là đối thủ của lão nữa!

Không đúng!

Còn có một người, nghe nói Ma Thần không gian Hỗn Độn Dương Mi đã chứng đạo trước cả Hồng Quân!

Có lẽ Dương Mi đạo nhân có thể kiềm chế được Hồng Quân lão đạo!

Nhưng trong Hồng Hoang sớm đã không còn tung tích của Dương Mi lão tổ, dù biết người này có thể cản được Hồng Quân thì cũng không tìm thấy mà mời được!

Cổ Huyền cau mày trầm tư, nhất thời không nghĩ ra được cách gì hay!

Trong khi đó, tại núi Côn Luân của Hồng Hoang!

Nguyên Thủy và Thông Thiên sau bao năm lĩnh ngộ, cuối cùng cũng tham thấu được chứng đạo chi cơ trong Hồng Mông Tử Khí!

Lập giáo thành Thánh sao?

Nguyên Thủy quay đầu nhìn Thông Thiên, hỏi: "Thông Thiên sư đệ, chứng đạo chi cơ đã rõ chưa?" "Đã rõ rồi!" Thông Thiên thành thật trả lời.

Hử?

Nguyên Thủy vốn tưởng mình sẽ chứng đạo trước Thông Thiên một bước, không ngờ cả hai lại đứng cùng một vạch xuất phát!

Trong lòng Nguyên Thủy thầm bực bội!

Ta là huynh trưởng, sao có thể chứng đạo cùng lúc với hắn được?

Với tính khí cao ngạo, Nguyên Thủy cứ nghĩ Thông Thiên đang khoe khoang và nhân cơ hội sỉ nhục mình. "Thông Thiên sư đệ, chi bằng chúng ta luận đạo một phen, cũng để vi huynh xem xem chứng đạo chi pháp của sư đệ có gì huyền diệu!" Nguyên Thủy khinh khỉnh nói với Thông Thiên.

Thông Thiên tính tình bộc trực, làm sao hiểu được mấy cái vòng vo của Nguyên Thủy, cứ tưởng huynh trưởng muốn nhân cơ hội chỉ điểm mình! "Vậy làm phiền sư huynh chỉ điểm cho đệ rồi!" Thông Thiên cung kính nói.

Mặt Nguyên Thủy sa sầm lại, cho rằng Thông Thiên đang thách thức mình!

Tốt!

Tự tin gớm!

Bần đạo để xem rốt cuộc ngươi tu thành cái đạo gì! "Sư đệ mời!" "Sư huynh mời!" Cả hai khách sáo một hồi, rồi bắt đầu ngồi luận đạo trong cung Ngọc Hư của Nguyên Thủy. ... "Hoang đường!

Thiên Đạo tôn quý nhường nào!

Thánh nhân chúng ta chỉ có thể diễn giải chân ý trong đó, duy trì uy nghiêm của Thiên Đạo!" "Làm sao có thể vọng ngôn muốn chặn lấy sinh cơ?

Phải biết rằng chúng sinh đều có duyên pháp định sẵn, sao có thể tùy ý thay đổi!

Sư đệ, ngươi đã lún sâu vào mê muội rồi, mau tỉnh ngộ đi!" Nguyên Thủy tức giận nhìn Thông Thiên, không ngờ sư đệ mình lại điên cuồng đến thế, muốn chặn lấy một tuyến sinh cơ dưới Thiên Đạo, lão càng lúc càng không ưa Thông Thiên!

Thông Thiên cũng rất cứng đầu, đối mặt với cơn thịnh nộ của

Nguyên Thủy, gã kiên định nói: "Đó là chứng đạo chi pháp của đệ, dù chết cũng không đổi!" "Cút!" Nguyên Thủy lần đầu bị Thông Thiên phản kháng và đối đầu như thế, vốn là người coi trọng mặt mũi nên lão vô cùng tức tối, chỉ tay vào Thông Thiên: "Đạo bất đồng bất tương vi mưu!

Cút khỏi đây cho ta!" Thông Thiên đứng dậy, không thèm ngoảnh đầu lại mà bước đi!

Từ đó hai người coi nhau như người lạ, nước sông không phạm nước giếng tại núi Côn Luân!

Năm trăm năm sau.

Một ngày nọ, Nguyên Thủy và Thông Thiên lần lượt hoàn thiện chân lý giáo phái chứng đạo của mình, Hồng Mông Tử Khí đã hoàn toàn dung hợp với Nguyên Thần, có thể chứng đạo rồi! "Ta là Bàn Cổ chính tông, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, nay cảm ngộ diệu pháp Thiên Đạo, đặc biệt lập hạ giáo phái Xiển Giáo, Xiển có nghĩa là thuận theo Thiên Đạo, diễn giải chân lý của Thiên Đạo!

Lấy tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển Giáo!

Xiển Giáo!

Lập!" Giọng nói uy nghiêm chấn động của Nguyên Thủy vang khắp Hồng Hoang, Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống công đức, dẫn ra Khai Thiên Đại Đạo công đức trong cơ thể Nguyên Thủy, lão vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong, đạt thẳng tới cảnh giới Thánh nhân nhị trọng thiên hậu kỳ! "Ta là Bàn Cổ chính tông, Ngọc Thanh Nguyên Thủy, nay đã chứng đạo thành Thánh!

Hiệu là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thiên Đạo giám chứng!" Lời Nguyên Thủy vừa dứt, Thông Thiên cũng bước ra khỏi cung Bích Du, tuyên cáo với chúng sinh! "Ta là Bàn Cổ chính tông, Thượng Thanh

Thông Thiên!

Nay cảm thấy chúng sinh Hồng Hoang tu đạo gian nan, đặc biệt lập Tiệt Giáo, Tiệt có nghĩa là chặn lấy sinh cơ!

Dưới Thiên Đạo, chúng sinh đều có một tuyến sinh cơ!

Ta lấy dị bảo Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp khí vận Tiệt Giáo!

Tiệt Giáo!

Lập!" Sau khi Thông Thiên tuyên cáo, Thiên Đạo cũng cảm ứng, giáng xuống lượng lớn công đức, dẫn ra Khai Thiên công đức trong cơ thể Thông Thiên!

Thông Thiên lập giáo thành Thánh! "Ta là Bàn Cổ chính tông, Thượng Thanh Thông Thiên!

Chương 65

Nay đã chứng đạo, hiệu là Linh Bảo Thiên Tôn!

Chúng sinh giám chứng!" Nguyên Thủy ở bên cạnh tức tối vô cùng!

Vốn định làm nhân vật chính duy nhất, vậy mà lại bị Thông Thiên nhảy ra tranh mất một nửa phong quang!

Nguyên Thủy hận không thể xông tới đánh cho Thông Thiên một trận!

Chỉ là nghĩ tới uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận kia, lão không khỏi chùn bước!

Hừ!

Dám đối đầu với Thiên Đạo sao!

Tự tìm đường chết thôi!

Nguyên Thủy phẫn nộ nhìn Thông Thiên.

Cùng lúc đó, tại núi Tu Di ở phương Tây!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đón chào khoảnh khắc huy hoàng! "Sư huynh, chờ đợi bao nhiêu năm, cuối cùng chúng ta cũng có thể chứng đạo rồi!" Chuẩn Đề hưng phấn nói với Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn mặt đỏ gay gật đầu, cả hai bay lên không trung, tuyên cáo với chúng sinh Hồng Hoang! "Chúng ta là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nay thấy phương Tây nghèo nàn, đặc biệt lập hạ Tây Phương Giáo!

Mong muốn giáo hóa chúng sinh, vực dậy phương Tây!

Lấy Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Thất Bảo Diệu Thụ, Phật Môn Bảo Tràng trấn áp khí vận Tây Phương Giáo!

Tây Phương Giáo!

Lập!" Thiên Đạo giáng xuống công đức, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng lại không đạt tới cảnh giới Thánh nhân, mà dừng lại ở cảnh giới Á Thánh - nằm giữa Chuẩn Thánh và Thánh nhân!

Thật là ngại ngùng!

Hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngẩn ngơ nhìn lên hư không, cả người đứng hình, có chút không biết phải làm sao! "Sư huynh!

Giờ tính sao đây!" Chuẩn Đề méo mặt hỏi Tiếp Dẫn bên cạnh, vốn cứ tưởng chuyện chứng đạo là điều hiển nhiên, ai ngờ đến phút chót lại xảy ra biến cố!

Sau một hồi hoảng loạn, Tiếp Dẫn lấy lại bình tĩnh, giao tiếp với Hồng Mông Tử Khí, sau khi tìm hiểu ngọn nguồn, lão cảm thấy sụp đổ hoàn toàn! "Sư huynh, rốt cuộc là sao?

Có chuyện gì xảy ra vậy?" Chuẩn Đề lo lắng hỏi. "Sư đệ!

Chúng ta cần phải phát ra bốn mươi tám đạo đại hoành nguyện mới có thể chứng đạo!" Hả?

Chuẩn Đề ngơ ngác!

Lại còn có kiểu thao tác này sao?

Tại núi Tu Di ở phương Tây!

Các đại năng Hồng Hoang đều đang đổ dồn sự chú ý vào đây!

Cứ tưởng hôm nay Hồng Hoang sẽ đón chào khoảnh khắc huy hoàng của bốn vị Thánh nhân, ai ngờ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phương Tây sau khi lập đại giáo lại không thể thành Thánh?

Các đại năng thi nhau dòm ngó, thầm cười trên nỗi đau của kẻ khác!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nổi tiếng khắp Hồng Hoang là những kẻ không biết xấu hổ, thường xuyên mò sang phương Đông kiếm chác!

Họ có thù oán với không ít đại lão Hồng Hoang!

Chỉ vì hai người là đệ tử Đạo Tổ, tu vi lại cao, lại mang thân phận Thánh nhân tương lai nên chẳng ai dám đắc tội, bị họ vắt chày ra nước cũng chỉ biết nghiến răng chịu đựng!

Giờ thấy cảnh khó xử của hai người, sao có thể bỏ lỡ cơ hội xem trò hay này được! "Hừ!" Tiếp Dẫn hừ lạnh một tiếng, dọa cho các đại năng sợ hết hồn!

Họ mới chợt nhớ ra thân phận của người ta!

Dù không chứng đạo thì cũng không phải hạng người dễ đắc tội đâu!

Các đại năng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng thu hồi thần thức bế quan, không dám can dự vào chuyện nhà Hồng Hoang nữa!

Tuy các đại năng cấp Chuẩn Thánh đã bị đuổi đi, nhưng những Thánh nhân cùng cấp bậc thì chẳng thèm đếm xỉa đến lời cảnh cáo của Tiếp Dẫn, vẫn âm thầm quan sát diễn biến sự việc.

Cổ Huyền cũng nghênh ngang dùng thần thức dòm ngó, màn kịch hay thế này không xem thì uổng!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, bất lực rũ đầu, vẻ mặt khổ sở càng đậm hơn, trông như sắp khóc đến nơi! "Sư đệ!

Đừng chờ đợi nữa, mệnh số của chúng ta đã vậy, một khi đã tiếp nhận nhân quả của phương Tây thì chuyện này không tránh khỏi đâu, phát hoành nguyện để chứng đạo đi!" Chuẩn Đề cay đắng trong lòng, bốn mươi tám đạo hoành nguyện cơ đấy!

Biết bao giờ mới trả hết nợ đây!

Lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắp trở thành những con nợ lớn nhất Hồng Hoang!

Công đức của Thiên Đạo là phải vay mượn mới có được! "Ta là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân, nay vì chúng sinh Hồng Hoang, lập hạ bốn mươi tám đạo đại hoành nguyện, cầu mong Hồng Hoang an lạc thái bình!" "Nếu ta chứng được Vô Thượng Bồ Đề, thành bậc Chính Giác, thì nơi Phật sát ta ở phải đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn...".

Bốn mươi tám đạo hoành nguyện được lập ra, hai người đã vay của Thiên Đạo một lượng công đức khổng lồ!

Tuy lập tức chứng đạo thành Thánh nhưng họ chẳng vui vẻ nổi chút nào!

Cả hai mặt mày u ám, chẳng nói chẳng rằng, quay người bay về phía Hỗn Độn thiên ngoại thiên để khai tịch đạo trường!

Đến đây màn kịch kết thúc, lục Thánh Hồng Hoang đã quy vị, thời đại Thánh nhân chính thức bắt đầu!

Ánh mắt Cổ Huyền thỉnh thoảng lóe lên tinh quang, đại chiến Vu Yêu sắp bắt đầu rồi, thời gian còn lại cho gã rất gấp gáp.

Tuy hiện tại Cổ Huyền chưa tìm thấy tung tích của Dương Mi lão tổ, nhưng đừng quên, trong tay gã vẫn còn một đạo Hồng Mông Tử Khí chưa dùng đến!

Cổ Huyền lập tức bắt đầu bố cục, đẩy Hậu Thổ lên vị trí Thánh nhân!

Với vị cách là người thống lĩnh Địa Đạo, cộng thêm Hồng Mông Tử Khí, nếu thành Thánh thì chắc chắn không kém cạnh gì lục Thánh.

Lúc đó gã và Hậu Thổ cùng ra tay, dù không ngăn được Hồng Quân thì cũng có thể giữ lại một tuyến sinh cơ cho mười hai Tổ Vu!

Tuy nhiên Cổ Huyền cũng lo lắng, vì chắc chắn quân bài tẩy này của gã Hồng Quân đã biết từ lâu, lão hẳn phải có biện pháp phòng bị.

Nhưng bất kể thế nào thì đây cũng là niềm hy vọng cuối cùng của Vu tộc, Cổ Huyền dù sao cũng phải liều một phen!

Hay là đi nhờ đạo chân linh Bàn Cổ kia ra tay?

Cổ Huyền cũng không chắc chắn, chỉ còn lại một đạo chân linh thì liệu có trị nổi Hồng Quân không?

Tuy chiến lực của Cổ Huyền rất mạnh, với uy lực của Lực Chi Pháp Tắc, gã có thể đánh ngang ngửa với Thánh nhân ngũ trọng thiên đỉnh phong!

Nhưng Hồng Quân rốt cuộc cũng sắp hợp đạo thành Thánh rồi!

Thân mình bé nhỏ này e là không chịu nổi một cái búng tay của lão!

Thôi thì đành nước đến đâu bắc cầu đến đó vậy!

Cổ Huyền lắc đầu cười khổ, cứ tưởng chứng đạo xong là có thể kê cao gối mà ngủ, ai dè tình hình hiện tại lại khiến gã cảm thấy có chút bất lực!

Uy năng của thiên thế Thiên Đạo sao có thể dễ dàng thay đổi được chứ!

Lúc trước gã cứ nghĩ chứng đạo xong là đạt tới đỉnh phong, đúng là nghĩ quá đơn giản rồi! "Phu quân!

Trong lòng huynh có chuyện gì phiền muộn sao?" Tây Vương Mẫu bước vào Bàn Cổ Điện tìm Cổ Huyền, thấy mặt gã đầy vẻ lo âu liền lo lắng hỏi.

Cổ Huyền lập tức thu lại cảm xúc, những chuyện này cứ để mình gã lo liệu là được, nói cho Tây Vương Mẫu chỉ tổ làm nàng thêm phiền não! "Nàng tìm ta có việc gì thế?" Cổ Huyền tò mò nhìn Tây Vương Mẫu hỏi.

Chương 66

"Trong tộc có khách đến, hình như là người quen của huynh, là người của Long tộc.

Phu quân, huynh quen ai bên Long tộc sao?

Huynh và họ có quan hệ gì thế?" Tây Vương Mẫu nhìn Cổ Huyền dò hỏi.

Cổ Huyền đứng hình, suýt chút nữa ngã khỏi bồ đoàn!

Suýt thì quên mất cái hôn ước với Long tộc kia!

Chẳng lẽ Chúc Long thực sự tìm tới cửa rồi sao!

Quan trọng là lại bị Tây Vương Mẫu bắt gặp mới chết chứ!

Cổ Huyền có chút hoảng!

Gã cười gượng nói với Tây Vương Mẫu: "Nương tử, lâu rồi nàng chưa về đạo trường núi Côn Luân đúng không, hay là nàng về đó một chuyến xem sao, tiện thể dọn dẹp mấy thứ linh bảo linh vật mang hết qua đảo Bồng Lai luôn đi, như vậy sau này đỡ phải chạy đi chạy lại hai nơi!" Lý do quá hoàn hảo!

Cổ Huyền tự thầm khen mình một câu!

Lúc này nếu không tách Tây Vương Mẫu ra thì chắc chắn sẽ xảy ra cảnh hỏa tinh đâm địa cầu cho mà xem! "Phu quân nói đúng đấy, sau khi gặp vị đạo hữu Long tộc kia xong, thiếp sẽ khởi hành về núi Côn Luân dọn dẹp!" Tây Vương Mẫu mỉm cười nhìn Cổ Huyền nói.

Hả?

Lại còn gặp mặt nữa sao!

Cổ Huyền thầm rên rỉ, chính thất gặp tiểu tam thì biết làm sao bây

giờ?

Tại Bàn Cổ điện của Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu nghe tin hảo hữu của tiểu đệ Chúc Long đến thăm, liền nhiệt tình mời vào!

"Chúc Long đạo hữu, không biết vị bên cạnh là ai?" Đế Giang chỉ vào Ngao San hỏi.

"Đây chính là đại công chúa của Long tộc ta, Ngao San!" Chúc Long mang theo vẻ mặt quỷ dị giới thiệu với các vị Tổ Vu.

"Ngao San, còn không tiến lên bái kiến chư vị trưởng bối Vu tộc!" Ngao San cực kỳ lễ phép thi lễ với các Tổ Vu.

Đế Giang cảm thấy có gì đó không đúng, Chúc Long không phải đến thăm tiểu đệ sao?

Dẫn theo nha đầu này làm gì?

Chẳng lẽ định nhường tiểu đệ thu đồ đệ?

"Chúc Long đạo hữu, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ?" Cổ Huyền dùng ánh mắt đầy nguy hiểm nhìn Chúc Long.

Chúc Long lập tức hành lễ, nói với Cổ Huyền: "Chúc Long của Long tộc bái kiến Cổ Huyền Thánh nhân!" Cổ Huyền đã chứng đạo, thân phận đôi bên sớm đã khác biệt một trời một vực, cho Chúc Long thêm mấy cái gan cũng không dám gọi Thánh nhân là đạo hữu.

Cổ Huyền nhíu mày, anh vốn chẳng thích mấy chuyện lễ nghi phiền phức này, nhưng với tu vi và thân phận hiện tại, Cổ Huyền chỉ đành bất lực lắc đầu.

Thôi vậy, tùy y đi!

Còn về việc Chúc Long gọi mình là Thánh nhân, Cổ Huyền cũng không giải thích, nếu nói mình chứng không phải Thánh nhân mà là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, e rằng gã hôm nay sẽ bị dọa cho ngớ

ngẩn mất.

"Thế lần này đến là vì chuyện của Ngao San?" Cổ Huyền nghiêng đầu hỏi.

"Không dám dối gạt Thánh nhân, chuyện ngày đó chỉ là nói đùa, ta đặc ý dẫn Ngao San đến đây để nàng ở bên cạnh ngài làm thị nữ!" Chúc Long hạ thấp tư thế, cúi đầu nói.

Bởi vì trong mắt Chúc Long, Cổ Huyền hiện tại là Thánh nhân đường đường chính chính.

Đại công chúa Long tộc có tài đức gì mà dám ngồi vào vị trí thê tử của Thánh nhân?

Vì vậy gã chủ động đề xuất để Ngao San làm thị nữ, vừa giữ thể diện cho Cổ Huyền, vừa kết giao được với một vị Thánh nhân, đúng là cục diện vẹn cả đôi đường.

Cổ Huyền ngạc nhiên nhìn Chúc Long, vốn dĩ cứ tưởng lão già này sẽ bám riết lấy một chàng rể cấp Thánh nhân không buông, ai dè lại biết điều như thế.

"Ngao San, ý ngươi thế nào?" Cổ Huyền hỏi.

"Ngao San nghe theo Thánh nhân làm chủ!" Được rồi!

Nhìn vẻ mặt Ngao San là biết nàng đã quyết tâm đi theo rồi.

"Nếu đã như thế, ta thu ngươi làm ký danh đệ tử, cũng để ngươi có cái danh phận bên người." Rốt cuộc mình cũng nợ Long tộc nhân quả, thay vì để Chúc Long và Ngao San bị áp lực Thánh nhân ép buộc giải trừ hôn ước, chi bằng cho họ một sự thể diện, để Long tộc được nở mày nở mặt.

Một danh phận ký danh đệ tử thôi, Cổ Huyền cũng không quá để tâm.

Quả nhiên!

Chúc Long và Ngao San đại hỉ!

Danh phận đệ tử Thánh nhân đấy!

Dù chỉ là ký danh cũng là vinh dự vô thượng.

Huống chi hiện tại dưới môn hạ Cổ Huyền chưa thu đồ đệ chính thức, nếu Ngao San thể hiện tốt thì không phải không có cơ hội trở thành đệ tử chính thức.

"Ngao San!

Còn không mau dập đầu lạy sư tôn!" Chúc Long sốt sắng thúc giục.

Ngao San từ trong niềm vui sướng cực độ hồi phục lại, lập tức hành đại lễ sư đồ với Cổ Huyền.

"Cầm lấy!" Cổ Huyền phẩy tay về phía Ngao San, "Ta ban cho ngươi mười hai viên Định Hải Thần Châu, mong ngươi hảo hảo tu hành, đừng phụ sự kỳ vọng của ta!" "Đệ tử xin ghi nhớ giáo huấn của sư tôn!" Ngao San phấn khởi nhận lấy bảo vật, chạy ra một góc nghiên cứu.

Cổ Huyền cười khổ, vị hôn thê biến thành đồ đệ, đúng là kịch bản cẩu huyết!

"Cổ Huyền Thánh nhân, Long tộc ta sau đại chiến Tam tộc thời Thượng cổ đã suy tàn, nhưng vẫn còn chút nội hàm, nếu Thánh nhân không chê, Long tộc ta nguyện phụng Thánh nhân làm chủ, từ nay về sau mặc Thánh nhân sai bảo, tuyệt không làm trái!" Chúc Long đầy mong chờ nhìn Cổ Huyền.

Gần đây người của Thiên đình Yêu tộc lại bắt đầu chèn ép uy hiếp các thủy tộc tứ hải do Long tộc đứng đầu.

Chúc Long tuy phẫn nộ nhưng cũng có tâm không có lực, gã cảm thấy Long tộc nhất định phải tìm một chỗ dựa vững chắc.

Long tộc đã không còn vinh quang như xưa, nếu không chịu hạ mình tìm chỗ dựa, e rằng chút gia sản cuối cùng cũng bị mài mòn sạch sẽ.

"?" Cổ Huyền có chút do dự, Chúc Long này quá vồn vã rồi, vừa tặng gái vừa đầu hàng, đúng là một kẻ lụy mình mà!

Cổ Huyền nhìn các Tổ Vu bên cạnh, thấy ai nấy đều nhìn đông nhìn tây như kiểu chuyện không liên quan đến mình, không nhịn được mà trợn trắng mắt.

"Đầu quân cho ta cũng được, nhưng Long tộc sau này hành sự phải hết sức thu liễm!

Không được ỷ mạnh hiếp yếu.

Nếu để ta phát hiện ra chuyện cưỡng đoạt linh bảo như lần trước, ta sẽ không nương tay đâu!" Cổ Huyền đồng ý với Chúc Long, dù sao đại chiến sắp tới, thêm một phần thế lực là thêm một phần thắng lợi.

Nhưng gõ cửa thì vẫn phải gõ!

Cổ Huyền không giống như tên Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, dưới tay toàn lũ phế vật chỉ biết gây rắc rối, đến lúc đó tự dưng chuốc lấy sát kiếp và nhân quả thì không hay.

"Thánh nhân yên tâm, ta trở về định sẽ ước thúc Long tộc, tuyệt không chủ động gây nhân quả!" Chúc Long kiên định đáp.

Cổ Huyền gật đầu, anh khá yên tâm về Chúc Long.

"Cũng không cần quá cẩn thận, nếu có kẻ chủ động đánh tới cửa cứ việc ra tay, không cần lo hậu quả, ta sẽ gánh vác tất cả!" Chúc Long thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Cổ Huyền chịu che chở cho Long

tộc là tốt rồi.

"Cổ Huyền Thánh nhân, ta thấy ngài tuy thành Thánh nhưng vẫn chưa có tọa kỵ, hay là để ta chọn một kẻ xuất sắc trong Long tộc đến hầu hạ?" Chúc Long hỏi.

"Ngươi cứ xem mà làm đi!" Cổ Huyền phẩy tay không quan tâm, anh không phải loại người thích phô trương.

Chúc Long đáp lời, trong đầu bắt đầu tìm kiếm xem hậu bối nào đủ tư cách làm chân chạy cho Thánh nhân.

Sau khi giao phó công việc trong tộc xong, Cổ Huyền ném cô đồ đệ hờ cho Tây Vương Mẫu quản giáo, còn mình thì một mình lẻn ra ngoài du ngoạn.

Mục đích của Cổ Huyền không phải ở trong Hồng Hoang, mà là vùng Hỗn Độn tan vỡ.

Từ sau buổi giảng đạo ở Tử Tiêu Cung, anh chưa quay lại đó.

Nay đã chứng đạo, anh muốn tìm kiếm cơ duyên trong Hỗn Độn để tăng thực lực nhanh hơn.

Kể từ khi Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, Hỗn Độn vỡ nát, ba ngàn Ma Thần đều vẫn lạc.

Trong đó những kẻ có đại cơ duyên, đại tạo hóa đã để lại đường lui, hoặc rũ bỏ thân phận Ma Thần để chuyển vào Hồng Hoang tìm sinh cơ, hoặc phân hóa bản nguyên để cầu siêu thoát.

Nhưng đại bộ phận Ma Thần đều đã chết khi khai thiên, nhục thân hóa thành hung thú, một phần vào Hồng Hoang, một phần ở lại Hỗn Độn.

Hung thú Hỗn Độn nguy hiểm hơn hung thú Hồng Hoang nhiều.

Chúng không có ý thức, thiên sinh thích nghi với linh khí và sát khí

Hỗn Độn, hơn nữa Hỗn Độn sớm đã hoang vu, nơi đây trở thành thiên đường của chúng.

Chương 67

Những hung thú ẩn sâu trong Hỗn Độn, ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh suất.

Đây chính là địa điểm rèn luyện tuyệt hảo cho Cổ Huyền!

Dù sao đã chứng đạo, trong Hồng Hoang ngoài mấy vị Thánh nhân ra thì không còn đối thủ, luyện tập ở đó chẳng hiệu quả mấy.

Ở đây thì khác, khắp nơi đầy rẫy hiểm nguy và những điều chưa biết.

Hung thú Hỗn Độn không có ý thức chính là đá mài dao tốt nhất cho anh.

Tại đây anh không cần kiêng dè gì nhiều, có thể tùy ý thi triển toàn bộ thực lực.

Cổ Huyền xuyên qua Thiên Ngoại Thiên, cẩn thận đi vào chiều sâu, hung thú ngày càng nhiều, Thí Thần Thương trong tay anh hầu như không lúc nào ngừng, liên tục quét sạch lũ độc lựu Hỗn Độn này.

"Thế giới Hỗn Độn dù tan vỡ nhưng vẫn rộng lớn vô biên!

Với tốc độ như sên bò của mình, e rằng phải mất hàng trăm nguyên hội mới đi hết một vòng quá." Cổ Huyền cảm thán không thôi.

Hỗn Độn không chỉ có thế giới Hồng Hoang, mà còn có những thế giới do Ma Thần chết đi hóa thành, vô cùng đặc sắc.

Hèn gì năm xưa Ma Tổ La Hầu có thể dẫn dắt Ma tộc rút lui an toàn, chắc chắn là đã chuyển sang thế giới do Hủy Diệt Ma Thần hóa thành rồi.

Cổ Huyền thầm nghĩ.

Hử?

Cổ Huyền đột nhiên nảy ra ý tưởng, La Hầu có thể dẫn Ma tộc rút lui, không lý gì mình không thể dẫn Vu tộc rời đi!

"Có thể chọn một thế giới do Ma Thần huyễn hóa, để người Vu tộc lui về đó, như vậy Vu tộc lại có thêm một đường lui!" Cổ Huyền phấn khích vỗ tay, sau đó bay về phía các trung thiên thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang.

Đúng lúc Cổ Huyền chuẩn bị phá mở vách ngăn thế giới để tiến vào, một lão đạo râu trắng từ xa đi tới.

Cổ Huyền lập tức cảnh giác, trực giác mách bảo người trước mặt rất nguy hiểm.

"Tiểu hữu từ đâu tới?" Lão đạo bộ dạng hiền lành hỏi.

"Ngài là ai?" Khi chưa rõ thực hư, Cổ Huyền không muốn lộ bài tẩy.

"Ta?

Ta chỉ là một lão đạo đen đủi còn sót lại từ thời Hỗn Độn, đang sống dặt dẹo qua ngày mà thôi!" Lão đạo mệt mỏi nói.

"Ta thấy trên người tiểu hữu có tung tích của Bàn Cổ Ma Thần năm xưa, phải chăng là hậu duệ của Bàn Cổ đạo hữu?" Cổ Huyền biến sắc, kẻ cùng thời với phụ thần Bàn Cổ thì thân phận đã quá rõ ràng.

Những kẻ còn sót lại từ Hỗn Độn không nhiều, kết hợp với các đặc trưng của đối phương, Cổ Huyền ướm lời: "Tiền bối phải chăng là Dương Mi lão tổ?" Lão đạo kinh ngạc nhìn Cổ Huyền một cái.

"Ồ?

Đạo hiệu của bần đạo vang dội thế sao?

Tiểu bối nghe được ở đâu vậy?" Dương Mi vuốt râu, vẻ mặt đắc ý hỏi.

Cổ Huyền thầm trợn mắt, không ngờ Dương Mi đường đường chính chính lại tự luyến đến thế.

"Đại tiên là đại năng thượng cổ, ta chỉ nghe mấy lão già sống lâu năm thỉnh thoảng nhắc tới thôi!" "Không ngờ trong Hồng Hoang vẫn có người nhớ tới bần đạo!" Dương Mi nhìn về hướng Hồng Hoang, đầy cảm khái.

Cổ Huyền tuy thấy Dương Mi xuất hiện không có ác ý, nhưng trong lòng vẫn cực kỳ cảnh giác.

Phụ thần Bàn Cổ năm xưa từng chém ba ngàn Ma Thần, vị này cũng nằm trong số đó, khó tránh khỏi việc sinh lòng oán hận với huyết mạch Bàn Cổ.

Dương Mi dường như nhìn thấu tâm tư của Cổ Huyền, cười nói: "Không cần lo bần đạo sẽ ra tay với ngươi, ta đã xem nhẹ tranh đấu thế sự từ lâu, chẳng còn để tâm đến chuyện cũ nữa." Cổ Huyền không tin hoàn toàn, nhưng cũng âm thầm thở phào.

"Đúng là phúc duyên tốt!

Có thể thoát khỏi mệnh số trong tay tiểu nhân Hồng Quân, thật không đơn giản!" "Tiền bối quá khen!" Cổ Huyền nghe ra sự khinh bỉ và hận thù sâu sắc của Dương Mi đối với Hồng Quân.

Có thù với Hồng Quân sao?

Xem ra vị này rời khỏi Hồng Hoang cũng là do bị Hồng Quân ép buộc, bất đắc dĩ mới phải trốn vào Hỗn Độn.

Thế thì dễ rồi!

Kẻ thù của kẻ thù là bạn mà!

“Đại tiên!

Tên Hồng Quân kia hành động nghịch thiên, muốn một mình độc chiếm Thiên đạo!

Hậu duệ Bàn Cổ chúng ta cũng nằm trong mưu đồ của lão, ta cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành lánh vào Hỗn Độn tìm đường sống!” Cổ Huyền bất lực nói.

Dương Mi lập tức cảm thấy đồng cảm, phẫn nộ nói: “Hồng Quân đúng là không ra gì!

Làm mất hết thể diện của Ma Thần Hỗn Độn chúng ta!” Nhưng vị đại tiên này cũng chẳng phải hạng vừa, lão quay đầu lại, nhìn Cổ Huyền với nụ cười đầy ẩn ý: “Nhóc con, ngươi diễn hơi nhiều rồi đấy, khiến lão đạo đây động lòng thương cảm để làm gì?

Có việc gì cứ nói thẳng đi, không cần vòng vo!” Giữa vùng Hỗn Độn sâu thẳm, Cổ Huyền vô cùng ngượng ngùng khi bị Dương Mi vạch trần tâm tư nhỏ mọn.

Sau khi ổn định tâm thần, Cổ Huyền nói: “Đại tiên, vậy ta nói thẳng nhé!

Vu tộc ta muốn liên thủ với tiền bối, trong lúc lượng kiếp diễn ra sẽ tặng cho Hồng Quân một bất ngờ thật lớn!” Dương Mi không hề ngạc nhiên trước ý đồ của Cổ Huyền, chỉ cười mỉm hỏi: “Hử?

Kế hoạch chống lại Hồng Quân sao?

Nghe có vẻ thú vị đấy!

Không biết ngươi định làm thế nào, nói ta nghe xem!” “Ta muốn tìm một trung thiên thế giới để Vu tộc rút khỏi tranh bá Hồng Hoang!

Khiến lượng kiếp không thể tiếp tục tiến hành!

Nhưng hành động này quá chấn động, công trình lại đồ sộ, một

mình ta tuyệt đối không hoàn thành được, nên khẩn thỉnh tiền bối ra tay trợ giúp!" Dương Mi cười lắc đầu: "Bần đạo đã rời xa Hồng Hoang, cư ngụ ở Hỗn Độn lâu rồi!

Chuyện tranh giành lượng kiếp ở Hồng Hoang, bần đạo thật sự không muốn dính dáng vào nữa.

Tiểu hữu tìm cách khác đi!" Nói xong, Dương Mi quay người muốn rời đi.

Trong mắt Cổ Huyền thoáng qua vẻ lo âu, nhưng sau khi ép mình bình tĩnh lại, anh lập tức nhận ra vấn đề.

Cả người anh không nhịn được mà rùng mình một cái!

Dương Mi nhìn thì có vẻ hiền từ, nhưng thực tế tâm cơ thâm trầm còn hơn cả Hồng Quân!

Nếu không thì trong ba ngàn Ma Thần, tại sao chỉ mình lão thoát ra được?

Sự xuất hiện của Dương Mi quá tình cờ, nhìn thì giống như ngẫu ngộ, nhưng thực ra lại như đã dự mưu từ lâu!

Khi đối thoại thì luôn thuận theo ý Cổ Huyền để lấy lòng tin, từ đó moi ra ý đồ thật sự của anh.

Tâm cơ sâu xa thế này đúng là đáng sợ!

Quả nhiên, mấy lão quái vật từ thời Hỗn Độn chẳng có ai đơn giản cả!

Mình đã quá khinh thường họ rồi.

Nếu Hồng Quân là một ngụy quân tử mặc đạo bào, thì Dương Mi chính là một chân tiểu nhân đeo mặt nạ cười!

Chẳng có ai tốt đẹp cả!

Hợp tác với loại người này chẳng khác nào mưu sự với hổ, nhưng Cổ Huyền không còn lựa chọn nào khác, anh tin rằng mâu thuẫn giữa Hồng Quân và Dương Mi là không thể điều hòa.

Sau khi nhìn thấu bộ mặt thật của Dương Mi, Cổ Huyền lại không còn vội vàng cầu hợp tác nữa.

Dù sao lão cũng đã nhắm vào mình, sớm muộn gì cũng phải tìm mình thôi.

Để xem lúc đó ai mới là người không giữ được bình tĩnh!

Quả nhiên!

Cổ Huyền đoán chẳng sai tí nào, Dương Mi lão đạo đi vòng quanh một hồi rồi lại lạch bạch chạy về.

Cổ Huyền khoanh tay, im lặng nhìn Dương Mi.

Dù Dương Mi có da mặt dày nhờ tu luyện nhiều năm, lúc này bị Cổ Huyền nhìn chằm chằm cũng thấy hơi ngại.

Dù sao cũng là lão tinh đời, nhìn biểu hiện của Cổ Huyền là biết màn kịch của mình đã bị lật tẩy.

"Khụ khụ!

Tiểu hữu, bần đạo đã suy nghĩ kỹ lại rồi, thấy đề nghị của ngươi cũng không tồi!

Chương 68

Hồng Quân bội nghịch như thế, chúng ta quả thực nên liên thủ làm việc lớn!" Dương Mi nói giọng đầy nghĩa khí.

Tiếc là Cổ Huyền chẳng có phản ứng gì!

Vẫn cứ bình thản nhìn lão.

Tiếp đi!

Để ta xem lão diễn tiếp thế nào!

Khóe miệng Dương Mi giật giật.

Đám tiểu bối bây giờ tinh ranh thế sao?

Chẳng lẽ mình già thật rồi?

Ngay cả một đứa nhóc cũng không lừa được?

Trong lòng Dương Mi thấy đắng ngắt, đành nói thẳng: "Chuyện tiểu hữu nhờ vả, bần đạo có thể giúp, nhưng tiểu hữu cũng phải hứa với ta một việc!" Phải thế chứ!

Cứ đưa ra điều kiện từ đầu có phải hay không?

Cứ phải tính kế làm gì cho mệt.

"Tiền bối có yêu cầu gì cứ nói!" "Yêu cầu của ta rất đơn giản!

Chỉ cần sau này khi ta và Hồng Quân giao chiến, tiểu hữu hãy giúp ta cầm chân đám đệ tử của lão là được!" Dương Mi nói với vẻ mặt âm trầm.

Xem ra năm xưa Hồng Quân đã đắc tội Dương Mi thê thảm lắm.

Hận đến mức này sao?

Nhất định phải phân cao thấp một phen.

Nhưng qua chuyện vừa rồi, Cổ Huyền chỉ tin lời Dương Mi được bảy phần.

"Đại tiên đề cao ta quá!

Một mình ta làm sao chống đỡ được sáu vị Thánh nhân của Thiên đạo!" Cổ Huyền tự giễu.

Không phải lão thích diễn kịch sao?

Được thôi, ta cũng diễn cho lão xem!

"Người khác không được, nhưng ngươi chắc chắn được!

Tu tập Lực pháp tắc của Bàn Cổ đạo hữu, nếu ngay cả mấy tên Thiên đạo Thánh nhân cùng cấp mà cũng không chặn nổi, thì Lực pháp tắc đó vứt đi cho rồi!" Dương Mi nhìn thẳng vào Cổ Huyền nói.

Cổ Huyền cười mỉm: "Nếu đã thế, ta đồng ý.

Nhưng không phải lúc nào ta cũng có thể chặn sáu vị Thánh nhân cho tiền bối, tối đa là ba lần.

Ta cũng yêu cầu tiền bối ra tay tối đa ba lần giúp Vu tộc ta, thấy sao?" Đối phó với lão cáo già này, Cổ Huyền phải đàm phán điều kiện cho thật rõ ràng.

Đùa à?

Lão mà cứ đòi đấu với Hồng Quân hàng trăm hàng ngàn lần, chẳng lẽ ta cũng phải xông lên chặn sáu Thánh nhân bấy nhiêu lần chắc?

Đến lúc lão thua thì lão phủi mông đi mất, còn ta thì sao?

Không thể để tình trạng nguy hiểm này trở thành thường nhật được.

Dương Mi gật đầu đầy tán thưởng: "Cứ theo lời tiểu hữu.

Ta sẽ lập đại đạo thệ ngôn ở đây, đôi bên tuyệt không bội tín

nghĩa, thấy thế nào?" "Được!" Cả hai lập đại đạo thệ ngôn xong, Dương Mi đưa cho Cổ Huyền một miếng ngọc giản truyền tin.

Cổ Huyền chuẩn bị rời đi ngay lập tức, không muốn ở lại với lão già này thêm một giây nào nữa!

Đúng lúc Cổ Huyền quay người, Dương Mi nói vọng theo: "Tiểu hữu, ta thực sự thấy ngươi rất khá!

Thảo nào có thể thoát khỏi tay Hồng Quân, hãy cố mà sống tốt, tương lai của ngươi là không giới hạn!" Cổ Huyền sau khi tách khỏi Dương Mi thì liên tục tìm kiếm một nơi tị nạn cho Vu tộc.

Tuy Hậu Thổ hóa luân hồi xong thì Địa phủ có thể làm căn cứ cho Vu tộc, nhưng Cổ Huyền không yên tâm để Địa phủ làm nền tảng sau này.

Bởi vì U Minh Địa Phủ nắm giữ sinh tử luân hồi, trách nhiệm trọng đại, là tiêu điểm chú ý của mọi phương!

Vu tộc trải qua một trận Vu Yêu lượng kiếp đã tổn thất nặng nề, sau này không cần tham gia tranh đoạt nữa, chỉ cần tìm một mảnh tịnh thổ để sinh sống là được.

Cổ Huyền muốn sắp xếp Vu tộc vào một trung thiên thế giới phụ thuộc Hồng Hoang, tránh xa tranh chấp.

Cổ Huyền không ngừng xuyên qua Hỗn Độn, cuối cùng tìm thấy một trung thiên thế giới cách Hồng Hoang không xa.

Trung thiên thế giới này vốn là thế giới nội tại của một Tạo Hóa Ma Thần Hỗn Độn năm xưa hóa thành, bên trong tràn ngập sinh mệnh khí tức và bản nguyên nồng đậm.

Đối với Vu tộc không có nguyên thần, nơi đây sát khí ít, tu luyện lâu dài có thể giảm bớt sát khí xâm thực cơ thể, là một nơi cực tốt.

Cổ Huyền dùng nguyên thần kiểm tra, tu vi cao nhất trong thế giới này cũng chỉ ở mức trảm nhị thi, chuẩn thánh cao thủ không nhiều, Vu tộc ở đây sẽ không gặp đe dọa lớn.

Chính là chỗ này!

Cổ Huyền quyết định chọn nơi này làm đại bản doanh tương lai của Vu tộc, và đặt tên cho nó là Thái Huyền Thiên.

Sau khi đánh dấu vị trí, anh vội vàng trở về Vu tộc!

Hiện tại vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ cần về thuyết phục mấy vị huynh trưởng rút khỏi tranh bá lượng kiếp, Vu tộc có thể bảo toàn căn cơ mà rời khỏi cuộc chơi an nhiên.

Mấy vạn năm nỗ lực của anh sẽ không uổng phí!

Năm trăm năm sau, tại Bàn Cổ điện.

Cổ Huyền triệu tập các Tổ Vu bàn bạc chuyện rút lui.

"Cái gì?

Rút khỏi Hồng Hoang!

Tại sao lại thế?" Chúc Dung nghe xong đề nghị của Cổ Huyền thì nhảy dựng lên!

Đùa à!

Hiện tại Vu Yêu nhị tộc đã sớm bất cộng đái thiên!

Lúc này không lo diệt tộc Yêu, lại đòi rút lui?

Tiểu đệ à, anh em mình làm sao ăn nói với những dũng sĩ đã hy sinh!

Các Tổ Vu đều nhìn Cổ Huyền, tự hỏi không biết đầu óc tiểu đệ mình có vấn đề gì không?

Cổ Huyền bất lực!

Anh biết rõ là không thể khuyên nổi.

“Tiểu đệ, tuy Yêu tộc có một vị Thánh nhân, nhưng đệ cũng đã chứng đạo, chiến lực đỉnh tiêm của Vu tộc ta không hề kém Yêu tộc, tại sao phải rút lui?

Đệ có biết bí mật gì không?” Đế Giang biết tiểu đệ nhà mình không phải hạng người bốc đồng, nên muốn nghe lý do.

“Huynh trưởng, các huynh có biết vì sao hiện tại lại có lượng kiếp không?” Các Tổ Vu gãi đầu gãi tai, chúng ta toàn lũ thô kệch, mấy chuyện này sao biết được!

“Lượng kiếp là do Vu tộc và Yêu tộc chúng ta chinh phạt không ngừng nên mới gây ra sát kiếp!

Thử nghĩ xem, ngay cả khi Vu tộc ta thắng Yêu tộc thì đã sao?

Nghiệp lực vô tận của lượng kiếp chắc chắn sẽ do Vu tộc ta gánh chịu!” “Tiên thiên tam tộc năm xưa mạnh mẽ nhường nào, nay lại suy bại thế kia, không phải vì nghiệp lực vô tận đã hủy hoại khí vận của tộc họ sao?

Các vị huynh trưởng phải lấy đó làm gương!” Cổ Huyền khổ tâm khuyên nhủ.

Các Tổ Vu nhíu mày suy nghĩ, nhưng dù thế nào, bảo họ nhận thua mà tha cho Yêu tộc thì trong lòng vẫn không phục!

Hai tộc hiện nay không chỉ là tranh chấp khí khí, mà là tranh giành khí vận, tranh giành quyền làm chủ Hồng Hoang!

Các Tổ Vu chịu rời đi, nhưng Yêu tộc tuyệt đối sẽ không buông tha!

Những người thân của các tộc nhân đã hy sinh cũng tuyệt không buông vũ khí!

Cổ Huyền nhìn phản ứng của họ, biết khuyên cũng vô dụng.

Thôi vậy!

Chương 69

Dù sao cũng phải trải qua một lần.

Chỉ tiếc cho tộc nhân Vu tộc phải chịu kiếp nạn oan uổng!

Đại thế Thiên đạo không thể thay đổi, tộc nhân Vu tộc rõ ràng đều đã hăng máu rồi, khuyên không nổi nữa.

Cổ Huyền không khuyên nữa, anh phải nghĩ cách cứu các Tổ Vu và một bộ phận tinh anh Vu tộc khỏi chiến trường.

Đến lúc đó ai không muốn đi thì đánh ngất mang đi!

Cổ Huyền nghiến răng.

Anh biết các Tổ Vu trọng tình cảm, nhìn tộc nhân máu chảy thành sông chắc chắn sẽ không thỏa hiệp, không chừng cuối cùng còn diễn ra cảnh đồng quy vu tận với Yêu hoàng.

Cổ Huyền tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra!

Chiến thì chiến!

Vu tộc ta sẽ đấu một trận sòng phẳng với lũ súc sinh Yêu tộc và đám Thánh nhân chư thiên!

Cổ Huyền gào thét trong lòng.

Anh định đến lúc đó sẽ để Dương Mi lão đạo chặn Hồng Quân ở Thiên Ngoại Thiên, còn mình đích thân chặn sáu vị Thánh nhân!

Đợi khi đại chiến đến hồi nguy cấp nhất, sẽ để Hậu Thổ đánh ngất mang các Tổ Vu đi, kết thúc lượng kiếp!

"Chư vị huynh trưởng, đã quyết chí phân cao thấp với Yêu tộc thì tiểu đệ cũng không cản nữa, chỉ xin nhớ kỹ đừng hành sự lỗ mãng!"
"Tiểu đệ yên tâm, đợi ca ca trù tính xong sẽ lên Thiên đình bắt hai con

súc sinh đó về nướng thịt!" Chúc Dung uống rượu say khướt, líu cả lưỡi khoác lác.

Các Tổ Vu khác cũng phụ họa theo, miệng không ngừng chửi bới hai vị Yêu hoàng.

Tuy nhiên, trong số các Tổ Vu, chỉ có Hậu Thổ dùng ánh mắt lo lắng nhìn Cổ Huyền.

Nàng rất đồng tình với lời Cổ Huyền nói, định lên tiếng ủng hộ thì bị Cổ Huyền ra hiệu ngắt lời.

"Tả tả, đợi yến tiệc tan rồi, đệ có chuyện riêng muốn bàn với tỷ!" Cổ Huyền âm thầm truyền âm cho Hậu Thổ.

Tại bộ lạc Hậu Thổ của Vu tộc.

"Tiểu đệ, Vu tộc ta thật sự sẽ phải gánh chịu nghiệp lực lượng kiếp, khí vận giảm mạnh sao?" Hậu Thổ lo lắng nắm lấy tay Cổ Huyền hỏi.

"Haiz!

Cục diện hiện tại đã thành, nói nhiều cũng vô ích!" Cổ Huyền bất lực đáp.

"Tả tả!

Trong Vu tộc ta, người duy nhất có thể thoát khỏi mệnh số chính là đệ!

Muốn cứu các vị huynh trưởng, đệ cần tỷ giúp một tay!" Hậu Thổ lập tức đồng ý.

Với nàng, tranh bá hay khí vận đều không quan trọng, chỉ có những anh em gắn bó từ khi hóa hình mới là quan trọng nhất!

"Tiểu đệ, cần tỷ làm gì?" "Không vội không vội.

Tả tả, lần trước nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, tỷ lĩnh ngộ được Luân hồi pháp tắc phải không?" Cổ Huyền cười bí hiểm hỏi.

Hậu Thổ gật đầu: "Ta là hậu duệ huyết mạch Bàn Cổ, theo lý thì Thổ pháp tắc mới là con đường chứng đạo, nhưng tại sao đột nhiên lại mọc ra Luân hồi pháp tắc?

Tiểu đệ đã chứng đạo, liệu có nhìn ra tỷ có gì không ổn không?" "Tả tả đừng lo, không phải chuyện xấu đâu!

Hãy đi du ngoạn với đệ một chuyến, mọi bí ẩn sẽ tự khắc rõ ràng!" Hậu Thổ tuy hoài nghi, nhưng vì tin tưởng đệ đệ nên vẫn đi theo.

Cổ Huyền dẫn Hậu Thổ đi đến những nơi sát khí lượng kiếp nồng đậm, ở đó đầy rẫy vong hồn của vạn tộc Hồng Hoang tử trận, không nơi nương tựa, chỉ biết phiêu dạt khắp nơi.

Nhìn cảnh tượng thê thảm của các vong hồn, Hậu Thổ vô cùng xót xa.

"Tất cả đều là do tranh đấu Vu Yêu gây ra sao?" Hậu Thổ đau khổ hỏi.

Cổ Huyền gật đầu: "Tả tả thấy thế nào?" "Haiz!

Thật đáng thương!

Chết rồi cũng không có nơi yên nghỉ, đều là tội lỗi của Vu tộc ta và lũ Yêu tộc chết tiệt kia!" Hậu Thổ vốn tính tình ôn hòa lương thiện, không thích tranh đấu, nay thấy Vu tộc gây ra bao sát nghiệt, trong lòng vô cùng áy náy.

Cổ Huyền dẫn Hậu Thổ đi từ núi Bất Chu hướng về phía U Minh Huyết Hải.

Khi đến nơi, Hậu Thổ chủ động dừng lại, trực giác bảo nàng rằng

nơi đây có đại cơ duyên đang chờ đón.

Huyết hải Hồng Hoang vốn do rốn của Bàn Cổ đại thần hóa thành, thiên sinh thu nhận mọi sự dơ bẩn trong Hồng Hoang!

Nghiệp lực ngút trời khiến nhiều đại thần thông không muốn đặt chân đến, là một trong những cấm địa của Hồng Hoang.

Chỉ thấy vô số vong hồn bị hút vào huyết hải, cuối cùng bị huyết hải xâm thực, tan biến hoàn toàn!

Cổ Huyền và Hậu Thổ đều nhíu mày, thủ đoạn này quá tàn nhẫn.

Chắc chắn là Minh Hà đã lợi dụng lúc Vu Yêu tranh đấu để thu lợi, lén lút luyện hóa vong hồn thành phân thân Huyết Tích Tử.

Đúng là lý nào lại thế!

Vu tộc ta ở phía trước đánh sống đánh chết, Minh Hà ở đây lén lút hưởng lợi!

Đúng là biết cách nhặt đồ rẻ mạt!

Cổ Huyền giận điên người, nếu không phải đang có việc quan trọng với Hậu Thổ, anh nhất định phải cho gã một trận tơi bời.

"Tả tả!

Đi du ngoạn suốt quãng đường qua, tỷ có thu hoạch gì không?" Hậu Thổ không trả lời, nàng bị vùng huyết hải phía trước thu hút hoàn toàn, ở đó có thứ gì đó đang kêu gọi nàng!

"Tiểu đệ, tỷ vào xem thử!" Hậu Thổ chỉ tay vào sâu trong huyết hải.

Mắt Cổ Huyền sáng lên, nhìn vẻ mặt Hậu Thổ chắc là sắp ngộ đạo rồi!

Anh lập tức dắt Hậu Thổ bay vào, theo chỉ dẫn của nàng đến nơi

phát ra tiếng gọi.

Hậu Thổ nhắm mắt lại, dường như chìm vào trạng thái ngộ đạo.

Cổ Huyền lôi Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ra, hiên ngang ngồi bên cạnh hộ pháp!

Ba trăm năm sau, Hậu Thổ tỉnh lại.

Đôi mắt nàng hiện rõ vẻ phức tạp, ba trăm năm ngộ đạo đã giúp nàng hiểu rõ sứ mệnh của mình, cũng biết vì sao mình lại tình cờ lĩnh ngộ được Luân hồi pháp tắc.

Tuy không sợ cái chết, và cũng nguyện ý xả thân vì sinh linh Hồng Hoang để tạo ra nơi luân hồi, nhưng một khi đã hóa thân luân hồi thì không thể quay đầu lại, e rằng phải vĩnh biệt Vu tộc và các vị huynh đệ.

Hậu Thổ lưu luyến nhìn về hướng Vu tộc một cái, rồi quay sang Cổ Huyền, lệ nhòa mắt nói: "Tiểu đệ, sau này nếu tỷ không còn nữa, nhất định phải giúp tỷ trông nom Vu tộc và các vị huynh trưởng!

Đừng để họ đánh nhau nữa!

Khuyên họ bớt gây sát nghiệt!" Cổ Huyền nghiêm túc gật đầu.

Dù biết Hậu Thổ sẽ không thật sự biến mất, nhưng từ bỏ thân thể Tổ Vu thì nàng còn là Hậu Thổ nữa không?

Bình Tâm nương nương là hóa thân của Hậu Thổ hay là ý chí của Thiên đạo Luân hồi?

Cổ Huyền không chắc chắn, anh do dự nhìn chị mình, định nói lại thôi.

Hậu Thổ xoa đầu Cổ Huyền: "Sớm đã biết sứ mệnh của tỷ rồi phải không?" Cổ Huyền gật đầu, nhưng trong lòng đang suy tính làm sao để giữ được thân thể Tổ Vu cho Hậu Thổ!

Có lẽ...!

Cổ Huyền đảo mắt, nảy ra một ý hay!

Tại Huyết Hải Hồng Hoang.

Đúng lúc Cổ Huyền định bàn bạc cách hay với Hậu Thổ, một luồng khí cơ quen thuộc xuất hiện xung quanh.

Cổ Huyền nhíu mày, nói với Hậu Thổ: "Tả tả, tỷ đợi đệ ở đây, đệ đi một lát!" Cổ Huyền quay người bay vào hư không, hướng về phía người phát ra luồng khí cơ đó.

"Thái Thượng đạo hữu!

Đã đến rồi sao còn giấu đầu hở đuôi!" Cổ Huyền lạnh lùng nhìn vào một điểm trong hư không.

"Cổ Huyền đạo hữu quả nhiên đạo pháp tinh thâm, bần đạo bội phục!" Thái Thượng Lão Tử hiện thân.

"Đạo hữu không ở đạo trường Thiên Ngoại Thiên tu đạo, đến huyết hải làm gì?" "Ngồi ở Thiên Ngoại Thiên lâu quá, muốn đi dạo chút thôi." Lừa ai thế!

Chương 70

Đi dạo mà cứ bám theo mình là sao?

Đến cái nơi dơ bẩn như huyết hải này thì Thánh nhân chẳng bao giờ vô duyên vô cớ cả.

Cổ Huyền tức giận nhìn Lão Tử.

Lúc này Lão Tử xuất hiện chỉ có hai khả năng: một là muốn trả thù chuyện cũ, hai là theo lệnh của lão đạo Hồng Quân đến giám sát.

Cổ Huyền thiên về khả năng thứ hai hơn.

Vì hiện tại mọi người đều cấp Thánh nhân, nếu Lão Tử muốn báo thù thì nên kéo thêm mấy vị Thánh nhân khác đánh một đòn chí mạng, chứ chẳng dại gì đi một mình.

Cổ Huyền phẫn nộ vô cùng, lão đạo Hồng Quân canh chừng kỹ quá!

Làm cái gì cũng phải diễn ra dưới mắt lão mới chịu.

"Thái Thượng đạo hữu, từ khi chứng đạo đến nay ta vẫn chưa luận đạo, hay là nhân dịp này chúng ta ra Thiên Ngoại Thiên giao lưu một chút?" Cổ Huyền biết chuyện Hậu Thổ hóa luân hồi không phải một sớm một chiều, chắc giờ nàng vẫn đang tiếp tục lĩnh ngộ.

Nhân cơ hội này ra Thiên Ngoại Thiên cầm chân Lão Tử là tốt nhất!

Tốt nhất là lôi kéo thêm mấy vị Thánh nhân nữa để Hậu Thổ có đủ thời gian.

"Bần đạo cũng có ý đó, mời Cổ Huyền đạo hữu!" Thái Thượng Lão Tử chưa bao giờ quên sự nhục nhã mà Cổ Huyền gây ra cho

mình.

Lão nghĩ mình chứng đạo sớm hơn, lại chứng đạo sau khi trảm tam thi, nên căn cơ tu vi chắc chắn phải vượt xa Cổ Huyền.

Hừ!

Lão sư đã dặn, nếu kẻ này cản trở lượng kiếp thì có thể trực tiếp giết chết!

Cổ Huyền, đừng trách bần đạo!

Lão Tử không định tha cho Cổ Huyền, cứ đánh đi, lát nữa bịa ra cái danh đầu cản trở đại thế là xong.

Cổ Huyền và Lão Tử lập tức lên đường, đôi bên không ai nhường ai, bầu không khí cực kỳ căng thẳng!

Tại U Minh Huyết Hải.

Hậu Thổ nhận được truyền âm của Cổ Huyền: "Tả tả, có kẻ cố ý ngăn trở chúng ta, đệ đi giải quyết, tỷ cứ ở lại huyết hải ngộ đạo.

Nếu Luân hồi pháp tắc thành công mà đệ chưa về, nhất định phải đợi đệ về mới được hóa luân hồi!" Hậu Thổ cười nhẹ, cảm thấy tiểu đệ dù đã chứng đạo nhưng cái tính nóng nảy vẫn chẳng đổi chút nào.

Nàng không để tâm nữa, nhắm mắt chuyên tâm cảm ngộ.

Tuy nhiên, có kẻ lại không muốn Hậu Thổ dính dáng vào huyết hải của mình.

Minh Hà hiện thân bên cạnh Hậu Thổ.

"Hậu Thổ đạo hữu, không biết đến U Minh Huyết Hải của ta có việc gì?" "Minh Hà đạo hữu, ta mượn huyết hải dùng một chút, khi tu thành sẽ không làm phiền nữa!" Hậu Thổ nhìn Minh Hà nói.

Minh Hà giận tím mặt!

Mượn huyết hải của ta dùng một chút?

Thế ta đến Vu tộc mượn Bàn Cổ điện dùng một chút có được không?

Có một vị Tổ Vu thực lực siêu phàm ở bên cạnh, Minh Hà thấy bất an vô cùng.

Hơn nữa gã đang lén dùng vong hồn từ đại chiến Vu Yêu để luyện Huyết Tích Tử, hiệu quả rất tốt, Hậu Thổ ở đây thì sao gã dám làm tiếp?

"Huyết hải của bần đạo dơ bẩn, không hợp để đạo hữu tu đạo, xin hãy rời đi ngay!" Minh Hà ra lệnh đuổi khách.

"Minh Hà đạo hữu, nếu việc này chỉ vì riêng ta thì quả thực không nên.

Nhưng ta làm vì vạn dân Hồng Hoang, buộc phải làm thế, xin đạo hữu lượng thứ!" Nói xong Hậu Thổ lại nhắm mắt tiếp tục cảm ngộ.

Minh Hà mặt xanh mét!

Không coi lời ta ra gì sao?

Ta nể mặt Thánh nhân Cổ Huyền là em trai nàng nên mới nhẫn nhịn, thế mà nàng không biết điều, dám coi thường ta!

Tốt!

Kiêu ngạo lắm!

"Hậu Thổ đạo hữu đã cố chấp ở lại đây thì phải hỏi xem hai thanh kiếm trong tay bần đạo có đồng ý không!" "Nếu phải đấu một trận, ta thắng thì đạo hữu có cho ta tu hành ở đây không?" Hậu Thổ nghiêng đầu hỏi.

"Tất nhiên!" Minh Hà nham hiểm nói.

“Được!

Vậy chúng ta ra ngoài đánh!” Hậu Thổ đứng dậy.

Luân hồi pháp tắc của nàng tuy chưa viên mãn nhưng cũng đã lĩnh ngộ được tám phần, thực lực tăng vọt, không còn sợ Minh Hà nữa.

Tại Hồng Hoang Huyết Hải.

Minh Hà chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ - hai món cực phẩm tiên thiên linh bảo, nói với Hậu Thổ: “Đạo hữu, bần đạo không muốn tranh chấp với nàng, giờ rút lui vẫn còn kịp, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình!” Hậu Thổ không màng tới lời cảnh cáo, vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công và Thổ pháp tắc để phòng ngự, rồi tung Luân hồi pháp tắc tấn công Minh Hà!

Minh Hà đại nộ!

Được!

Là nàng tự tìm cái chết, sau này Thánh nhân có hỏi tội ta cũng không thẹn với lòng!

Cả hai va chạm mạnh vào nhau.

Pháp tắc và linh bảo tỏa ra sức mạnh kinh người, khiến huyết hải cuộn sóng dữ dội!

Hai bên liên tục tung ra thần thông đạo pháp, nhất thời bất phân thắng bại!

Minh Hà không ngờ Hậu Thổ lại mạnh thế, một người mà lĩnh ngộ được hai đạo pháp tắc.

Nhưng đây là sân nhà huyết hải của gã, sát phạt chi đạo gia trì vào linh bảo uy lực vô song.

Cả hai đều không nhường nhịn, đánh đến mức phát hỏa.

“Hậu Thổ!

Còn không dừng tay!

Đừng trách bần đạo hạ thủ đoạn cuối cùng!” “Minh Hà đạo hữu, huyết hải rất quan trọng cho việc ngộ đạo của ta, ta cam đoan không làm phiền đạo hữu tu luyện, cũng không phá hoại huyết hải.

Ngộ đạo xong ta sẽ đi ngay!” Da mặt Minh Hà co giật, gã cảm thấy Hậu Thổ đang lấp liếm.

Đánh đến cửa nhà người ta rồi mà không đuổi đi được thì mặt mũi gã để đâu!

“Đã cố chấp khiêu khích bần đạo thì đừng trách ta độc ác!” Minh Hà tung một đòn giả bức lui Hậu Thổ, sau đó ẩn mình vào huyết hải, điều động hàng vạn phân thân Huyết Tích Tử bao vây tấn công Hậu Thổ.

Hậu Thổ dù kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhưng Huyết Tích Tử quá đông khiến nàng nhất thời luống cuống.

Tại Thiên Ngoại Thiên.

Cổ Huyền và Lão Tử đang đối đầu.

“Bần đạo rất tò mò, trên tay đạo hữu không có Hồng Mông Tử Khí, rốt cuộc làm sao mà chứng đạo thành Thánh!” Lão Tử nhìn chằm chằm Cổ Huyền hỏi.

Cổ Huyền cười nhạt: “Thánh nhân chẳng phải tự xưng là việc gì cũng biết sao?

Thái Thượng Thánh nhân hỏi ta làm gì, sao không tự bói một quẻ đi?” “Đạo hữu thành Thánh thế nào không quan trọng nữa, hôm nay bần đạo sẽ đưa đạo hữu vào chỗ chết!” Lão Tử lạnh lùng nói.

“Tự tin thế sao?” “Thử thì biết!” Cả hai bày trận, lôi linh bảo ra,

điều chỉnh khí thế lên đỉnh phong, khai màn đại chiến giữa các Thánh nhân!

Ta phải xem thử tên Thiên đạo Thánh nhân này có gì thần bí!

Cổ Huyền híp mắt nhìn Lão Tử, cầm Thí Thần Thương lao lên trước!

Lão Tử dùng Thái Cực Đồ chống đỡ, đôi bên thăm dò nhau một chầu rồi tách ra.

Sau khi hiểu được cách chiến đấu của đối phương, họ quấn lấy nhau, ra đòn ngày càng nhanh!

Cổ Huyền nhận thấy tu vi Lão Tử thấp hơn mình một chút, liền tăng cường lực tấn công khiến Lão Tử liên tục rơi vào thế hiểm nghèo.

Mặt Lão Tử tái mét!

Cứ tưởng sau khi mình chứng đạo thì không cần sợ Cổ Huyền nữa, có thể dẫm anh dưới chân!

Chương 71

Hận quá đi mà!

Lão Tử biết không ổn, liền ném Thái Cực Đồ và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ra bảo vệ toàn thân, rồi chui vào cái mai rùa đó mà chạy thẳng về đạo trường!

Cổ Huyền không đuổi theo, anh cảm nhận được Hồng Quân vẫn đang âm thầm quan sát.

Biết dừng đúng lúc là tốt nhất!

Sau này thiếu gì cơ hội phân cao thấp.

Cổ Huyền thu linh bảo, nhanh chóng bay về huyết hải.

"Hậu Thổ đạo hữu, hà tất phải khổ sở chống đỡ, chỉ cần rút lui, bần đạo sẽ lập tức thu hồi Huyết Tích Tử!" Giọng nói đùa cợt của Minh Hà vang lên bên tai Hậu Thổ.

Hậu Thổ dưới sự tấn công của hàng vạn phân thân Huyết Tích Tử đã không chống đỡ nổi, trên người bị thương vài chỗ, nhưng ánh mắt nàng vẫn kiên định, chiến ý không giảm!

Không biết điều!

Minh Hà lườm Hậu Thổ một cái, rồi mặc kệ nàng, bay về đạo trường tu luyện tiếp.

Cổ Huyền về đúng lúc thấy Hậu Thổ lâm nguy, cơn giận bốc ngùn ngụt!

Anh phẩy tay một cái, pháp lực cấp Hỗn Nguyên đánh nát tan tành đám phân thân Huyết Tích Tử xung quanh.

Anh tiến tới đỡ Hậu Thổ: "Tả tả, tỷ không sao chứ?" Hậu Thổ lắc

đầu, nàng biết đệ đệ về thì mọi chuyện sẽ ổn.

"Tiểu đệ, đây dù sao cũng là đạo trường của Minh Hà đạo hữu, tỷ chưa được phép mà xông vào là không đúng, đừng giết gã!" Hậu Thổ sợ Cổ Huyền kích động mà giết Minh Hà.

Huyết hải cần có Minh Hà trấn áp, nếu gã chết, huyết hải sẽ bạo loạn, lúc đó Huyết Tích Tử tràn ra sẽ khiến sinh linh lầm than, gây nghiệp lực vô tận cho đệ đệ.

Cổ Huyền dù giận nhưng cũng biết nặng nhẹ, nhưng cái tên Minh Hà kiêu ngạo này thì một trận đòn là không thể thiếu!

"Minh Hà!

Cút ra đây ngay, đừng để ta đại náo huyết hải!" Minh Hà run bắn người, sợ thật rồi!

Vừa về đạo trường gã đã hối hận vì nóng đầu đối phó Hậu Thổ, sợ Cổ Huyền đến tính sổ.

Đó là Thánh nhân đấy!

Chuẩn Thánh như gã chẳng chịu nổi một cái phủi tay của người ta.

Nhưng chuyện đã đến nước này, gã chỉ đành cứng đầu ra nghênh tiếp.

"Minh Hà bái kiến Cổ Huyền Thánh nhân!" Minh Hà lập tức cúi đầu hành lễ.

"Hừ!

Minh Hà!

Nghe nói ngươi từng mạnh miệng: Huyết hải không cạn, Minh Hà không chết?

Ta đang tò mò xem lời đó có thật không!

Hay là chúng ta đấu một trận để ta kiểm chứng nhé?" Minh Hà mặt cắt không còn giọt máu, đấu với Thánh nhân thì gã không gan đến thế.

"Thánh nhân bớt giận, bần đạo ra tay với Hậu Thổ đạo hữu là không đúng, ta xin tạ lỗi với nàng!" Minh Hà đắng chát trong lòng, đúng là họa từ trên trời rơi xuống!

"Hậu Thổ đạo hữu, bần đạo may mắn nhờ ưu thế huyết hải mới thắng được nàng, trong lòng vô cùng áy náy.

Đạo hữu có yêu cầu gì cứ nói, ta tuyệt đối tuân theo!" Minh Hà xót xa, bị Thánh nhân hỏi tội chắc chắn phải lột một tầng da rồi.

Thôi kệ!

Mất vài món linh bảo còn hơn là mất mạng.

Hậu Thổ thấy Minh Hà như vậy cũng hơi ngại.

Dù sao mình cũng xông vào nhà người ta trước, giờ chủ nhà lại bị em mình dọa cho phải xin lỗi cầu tha thứ, thấy cũng tội Minh Hà quá.

"Đạo hữu không cần như thế, ta chỉ xin đạo hữu cho phép ta ngộ đạo ở huyết hải thôi, không có yêu cầu gì khác!" Minh Hà ngẩn người, cứ tưởng gia sản sẽ bị vét sạch, không ngờ Hậu Thổ lại rộng lượng thế.

Gã cảm kích nhìn nàng: "Đạo hữu cứ tự nhiên, trong huyết hải này nàng có thể đi lại tùy ý!" Cổ Huyền định không tha cho gã dễ dàng thế, nhưng bị chị mình kéo áo ra hiệu.

Cổ Huyền hầm hầm chỉ vào mặt Minh Hà: "Cút đi!

Đừng để ta thấy ngươi lợi dụng chiến tranh Vu Yêu để vơ vét lợi lộc nữa!

Nếu không ta sẽ lột da ngươi!" Minh Hà sợ hãi gật đầu lia lịa: "Thánh nhân yên tâm, ta không dám nữa!" Cổ Huyền phẩy tay đuổi Minh Hà đi, rồi dẫn Hậu Thổ vào sâu trong huyết hải tiếp tục ngộ đạo.

Ngàn năm sau, Hậu Thổ cuối cùng đã lĩnh ngộ hoàn mãn Luân hồi pháp tắc của Thiên đạo!

Nàng định nói lời từ biệt với Cổ Huyền thì bị anh ngắt lời.

Cổ Huyền âm thầm che giấu thiên cơ, rồi dùng truyền âm bí mật của Vu tộc nói: "Tả tả, trước tiên đừng vội hóa luân hồi, hãy đưa cho đệ ba giọt tinh huyết!" Hậu Thổ tuy thắc mắc nhưng vẫn làm theo.

Nàng nghĩ thầm chắc tiểu đệ muốn dùng tinh huyết để tạo ra một Tổ Vu mới thay thế vị trí của mình.

Cổ Huyền không giải thích nhiều, anh cất tinh huyết rồi đứng quan sát quá trình Hậu Thổ hóa luân hồi.

Hậu Thổ điều chỉnh trạng thái, rồi hiện ra chân thân Tổ Vu, xé toạc vùng huyết hải trước mặt!

Huyết hải bị sức mạnh khủng khiếp của nàng xé ra một vết nứt lớn, nàng tiếp tục kéo giãn vết nứt đó cho đến khi nó cao bằng cả bầu trời mới dừng tay.

Động tĩnh quá lớn khiến Minh Hà đang tu luyện cũng phải giật mình, nhìn huyết hải bị phá nát bét, gã đau lòng như cắt!

Nhưng nhìn thấy Cổ Huyền bên cạnh, gã lại rụt vòi, thầm nghĩ chắc mình phải đổi đạo trường mất thôi.

Hậu Thổ ổn định vết nứt, rồi đích thân nhảy vào trong, dùng thân thể Tổ Vu ngăn không cho vết nứt khép lại, không gian bên trong dần dần hình thành.

Một luồng sức mạnh ẩn giấu từ sâu trong huyết hải hiện ra, giúp nàng ổn định không gian mới.

Ba trăm năm sau, không gian đã hoàn toàn ổn định!

Hậu Thổ cũng đã kiệt sức, dường như sắp vẫn lạc.

"Tiểu đệ, hãy nhớ lời tỷ dặn, giúp tỷ chăm sóc các anh em và Vu tộc!

Tỷ đi đây!" Hậu Thổ dùng hết chút sức tàn để chống giữ không gian.

Nàng tuyên cáo với trời đất: "Ta là hậu duệ Bàn Cổ, Tổ Vu Hậu Thổ, nay thấy sinh linh trong trời đất chết đi không nơi nương tựa, đặc biệt tại U Minh Huyết Hải lập nên Địa Phủ Luân Hồi!

Hậu Thổ nguyện thân hóa luân hồi, mong Hồng Hoang không còn oán linh!" Tuyên cáo xong, nàng nhắm mắt lại hoàn toàn.

Chúng sinh kinh hãi!

Cảm động trước nghĩa cử của nàng, muôn loài đều hướng về huyết hải mà bái lạy.

Ngay cả sáu vị Thánh nhân cũng phải hành bán lễ.

"Hậu Thổ nương nương đại đức!" Ngay sau đó, Thiên đạo cảm ứng Luân hồi ra đời, giáng xuống lượng công đức khổng lồ.

Ba phần bị thế giới Luân hồi hấp thu, bảy phần còn lại đổ về phía Hậu Thổ đã vẫn lạc.

Lượng công đức này khủng khiếp hơn nhiều so với lúc sáu Thánh nhân chứng đạo!

Từ thuở khai thiên lập địa đến nay, e rằng chỉ có công đức khai thiên mới sánh bằng.

Khi công đức nhập thể, một vầng sáng trắng kỳ diệu bay lên từ thân thể Tổ Vu của nàng.

Công đức khổng lồ hòa nhập với chân linh của Hậu Thổ, tạo thành nguyên thần ngay tại nơi luân hồi.

Chính lúc này!

Cổ Huyền thừa lúc mọi người đang tập trung vào Hậu Thổ, ném ba giọt tinh huyết bao bọc lấy Hồng Mông Tử Khí về phía nàng!

Hậu Thổ vừa tỉnh lại, lập tức được bao bọc bởi công đức, Hồng Mông Tử Khí và tinh huyết Tổ Vu để phục hồi!

Luồng công đức kia đẩy nguyên thần nàng lên đỉnh phong Chuẩn Thánh, rồi đột phá về phía cảnh giới Thánh nhân!

Ba giọt tinh huyết bám chặt lấy chân linh của nàng, nhục thân cũng dần hồi phục, dù không bằng khí huyết Tổ Vu nhưng cũng không còn là trạng thái nguyên thần thuần túy nữa.

Luồng Hồng Mông Tử Khí kia cảm nhận được nguyên thần Hậu Thổ sắp đột phá, liền chủ động lao vào lòng nàng.

Như vậy, với sự gia trì của nhiều phía, nguyên thần Hậu Thổ hòa nhập với Hồng Mông Tử Khí, sắp sửa chứng đạo thành Thánh!

Cổ Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Chương 72

May mà mình đã trù tính kỹ, không để kế hoạch đổ bể!

Giờ chắc lão đạo Hồng Quân đang bị Dương Mi chặn lại ở Thiên Ngoại Thiên rồi.

Trên đường về sau khi đấu với Lão Tử, Cổ Huyền đã lén dùng ngọc giản nhờ Dương Mi lão đạo chặn Hồng Quân trong vòng trăm năm.

Tuy Hồng Quân rất lợi hại, nhưng Cổ Huyền tin vào bản lĩnh của Dương Mi, và lão cũng đã đồng ý nên chắc là ổn.

Hừ!

Hồng Quân lão đạo, cứ âm thầm đối đầu với ta, tưởng ta không biết chắc?

Lần này tặng lão một bất ngờ lớn thế này, không biết lão sẽ phản ứng ra sao?

Cổ Huyền cười đắc thắng.

Khắp nơi trong Hồng Hoang, các đại năng đều dán mắt vào huyết hải.

Nhìn phản ứng và bộ dạng của Hậu Thổ, rõ ràng là sắp thành Thánh rồi!

Đám đại năng ngớ người ra.

Tự dưng lại mọc thêm một vị Thánh nhân nữa sao?

Đạo Tổ nói Thánh nhân trong trời đất chỉ có chín vị, trừ Đạo Tổ, sáu đệ tử và Cổ Huyền ra, nay Hậu Thổ lại xuất hiện.

Thế chẳng phải số lượng Thánh nhân đã đủ rồi sao?

Thế thì chúng ta hết hy vọng chứng đạo rồi!

Bao nhiêu năm khổ cực tu hành để làm gì!

Nhất thời, các đại năng tiên thiên đều nản lòng thoái chí, không muốn màng tới chuyện thế sự nữa.

Tại Bàn Cổ điện của Vu tộc.

Các Tổ Vu đều sững sờ trước hành động đột ngột của Hậu Thổ.

"Đại ca, tiểu muội sắp chứng đạo rồi sao?" Cộng Công kích động hỏi Đế Giang.

Mắt Đế Giang lóe sáng: "Đừng vội, cứ bình tĩnh xem, có tiểu đệ ở đó chắc sẽ không sao đâu!" Các Tổ Vu đầy mong chờ nhìn về phía huyết hải.

Nếu Hậu Thổ cũng chứng đạo thì Vu tộc sẽ có hai vị Thánh nhân!

Lúc đó sợ gì lũ Yêu tộc hèn mọn kia!

Trong Địa Phủ Luân Hồi sâu thẳm.

Cùng với việc tu vi đột phá, Hậu Thổ tỉnh lại, từ từ mở mắt.

Hử?

Mình không chết sao?

Không thể nào!

Mình rõ ràng đã thân hóa luân hồi mà!

Hậu Thổ bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

"Tiểu đệ?

Tỷ không chết sao?

Chuyện này là thế nào?" "Tả tả, đây là đại cơ duyên của tỷ!

Hãy nhắm mắt cảm nhận, tỷ sẽ rõ thôi!" Hậu Thổ vội nhắm mắt

lại, sau khi kiểm tra xong, nàng nhìn Cổ Huyền với ánh mắt phức tạp: "Tiểu đệ, tỷ phải từ bỏ thân thể Tổ Vu sao?" Cổ Huyền bất lực gật đầu, anh đã cố hết sức rồi.

Ba giọt tinh huyết không thể tạo lại thân thể Tổ Vu hoàn chỉnh, cùng lắm chỉ đạt đến cường độ nhục thân của Đại Vu thôi.

"Tả tả, đó là tạo hóa của tỷ, đừng quá để tâm!

Vu tộc ta cần thêm người chứng đạo, nếu không trong lượng kiếp này, một mình đệ không thể xoay chuyển càn khôn!" Hậu Thổ gật đầu.

Nay đã có nguyên thần và đạt đến cảnh giới Á Thánh, nàng bắt đầu hiểu rõ một số bí mật của lượng kiếp.

Vu tộc hiện nay nhìn thì oai phong nhưng thực ra đang đứng bên bờ vực thẳm.

Bởi kẻ muốn hủy diệt Vu tộc không phải Yêu tộc, mà là Thánh nhân!

Là Hồng Quân!

"Tiểu đệ, dù tỷ có chứng đạo thì cũng không thay đổi được gì nhiều phải không?

Hồng Quân lão đạo đã có tâm tính kế Vu tộc, chỉ mình hai chúng ta làm sao đấu lại lão!" Không trách Hậu Thổ lo lắng, đối thủ quá mạnh, mạnh đến mức khiến nàng thấy bất lực.

"Tả tả đừng lo, đệ đã mời một ngoại viện!

Lúc cần thiết lão có thể chặn Hồng Quân lão đạo một lát.

Đệ sẽ đi chặn sáu vị Thánh nhân, tỷ chỉ cần bước ra khỏi luân hồi cứu các huynh trưởng về đây là được!" Hậu Thổ cau mày.

Nàng không phải không tin đệ đệ, nhưng thật sự khó mà tưởng

tượng có ai đủ sức đối địch với Đạo Tổ Hồng Quân!

Nàng vẫn còn hoài nghi, nhưng nhất thời cũng chẳng nghĩ ra cách nào khá hơn.

Chỉ đành thế thôi!

Hậu Thổ tâm trạng rối bời, đầy lo âu.

"Tả tả, việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng chứng đạo thành Thánh đi!

Vị minh hữu kia ở Thiên Ngoại Thiên chắc không cầm chân lão được lâu đâu!" "Tiểu đệ, không phải tỷ không muốn chứng đạo, nhưng vật chứng đạo tỷ không có mà!" Hậu Thổ bất lực, công đức thì nhiều dùng không hết, nhưng cảnh giới cứ kẹt cứng ở Á Thánh, không lên không xuống, khó chịu vô cùng.

"Tả tả nói là Hồng Mông Tử Khí sao?

Hãy nhìn sâu vào nguyên thần xem có gì bất thường không?" Hậu Thổ lướt nhìn một cái, rồi trợn tròn mắt: "Cái gì?

Hồng Mông Tử Khí!

Ở đâu ra thế này!" Hồng Mông Tử Khí trong Hồng Hoang đều có định số, theo lời Đạo Tổ thì chỉ có chín luồng.

Trừ Hồng Quân và sáu Thánh nhân ra, chỉ có Hồng Vân năm xưa là có một luồng, chẳng lẽ là cái đó?

Hậu Thổ nhìn Cổ Huyền, muốn tìm kiếm sự thật.

"Đây chính là 'Độn khứ kỳ nhất' (Cái biến số thoát ra)!

Không nằm dưới quyền quản lý của Hồng Quân!" Hậu Thổ sững sờ!

Không ngờ luồng khí này lại có lai lịch lớn thế.

Sau khi có nguyên thần, nàng biết thêm nhiều bí mật trời đất, nên hiểu rõ giá trị của nó.

"Tiểu đệ, Hồng Mông Tử Khí quý trọng như thế, tại sao đệ không dùng?" "Đệ không phải Thiên đạo Thánh nhân, đệ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!" Cổ Huyền tự mãn khoe khoang.

Hậu Thổ giật mình, rồi lập tức cảnh giác nhìn quanh: "Tiểu đệ, chuyện này ngoài tỷ ra còn có ai biết không?" Cổ Huyền phì cười trước vẻ lo lắng của chị: "Hồng Quân chắc là biết, và vị minh hữu kia của đệ cũng biết!" Mặt Hậu Thổ biến sắc, nàng đứng ngồi không yên.

"Tiểu đệ, hay là giờ chúng ta về Vu tộc đón các huynh trưởng đến Địa Phủ đi.

Ở đây nếu tỷ không đồng ý thì ngay cả Hồng Quân cũng không can thiệp được!

Chúng ta trốn ở đây, không màng chuyện Hồng Hoang nữa!" "Tại sao tỷ lại lo lắng thế?" "Haiz, đệ không hiểu đâu!

Tu vi của tỷ đã đạt Á Thánh nên hiểu rõ Hồng Quân và đám Thánh nhân đáng sợ thế nào.

Nếu không chứng Thánh nhân thì thôi, nay lại chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chẳng khác nào đang khiêu khích Hồng Quân!

Lão tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu!" Cổ Huyền hoàn toàn tán thành.

Lão đạo Hồng Quân bề ngoài thì ra vẻ duy trì đại thế Thiên đạo, nhưng thực chất là đang mưu đồ khí vận Hồng Hoang.

Lão muốn Vu Yêu đồng quy vu tận chẳng qua là để gom hết khí vận về một mối cho dễ quản lý.

Nếu Đế Tuấn, Thái Nhất và Thập Nhị Tổ Vu không chết, lão làm sao dựng lên lũ bù nhìn để quản lý Hồng Hoang!

Làm sao mưu tính khí vận!

Chương 73

"Tả tả, chúng ta chưa đến đường cùng, vẫn còn cơ hội lật ngược thế cờ!

Huống hồ Hồng Quân tuyệt đối không cho phép Vu tộc ta rút khỏi lượng kiếp.

Dù thế nào chúng ta cũng sẽ phải đối đầu với lão, thôi cứ chứng đạo đi rồi tính sau!" Hậu Thổ ngồi bệt xuống đất, nếu các anh em đều chết hết trong lượng kiếp thì nàng sống trên đời còn ý nghĩa gì!

Nhưng lời đệ đệ nói cũng đúng, không thể ngồi chờ chết được.

Nàng lấy lại ý chí, tập trung tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Luồng khí đó hầu như không gặp trở ngại nào, dần dần hòa nhập vào nguyên thần của nàng.

Ba mươi năm sau, Hậu Thổ bước ra khỏi Địa Phủ Luân Hồi, trang nghiêm tuyên cáo: "Ta là hậu duệ Bàn Cổ, Hậu Thổ, nay tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đã thành, tại U Minh Địa Phủ chứng đạo thành Thánh!

Thiên đạo giám chứng!" Thiên đạo cảm ứng, nhưng không hề có cảnh tượng hoa vàng sen báu, mà dường như muốn giáng sấm sét xuống trừng phạt nàng!

Thiên Đạo Chi Nhãn hiện ra, lạnh lùng nhìn về hướng Địa Phủ, từng đám mây đen tích tụ trên đầu Hậu Thổ, chứa đựng những hình phạt khủng khiếp!

Cổ Huyền ném Càn Khôn Đỉnh và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cho Hậu Thổ phòng thân, rồi đứng cạnh nàng sẵn sàng nghênh chiến lôi kiếp Thiên đạo!

Trong lòng Cổ Huyền không quá lo lắng về lôi kiếp, bởi vì lúc này đại kiếp đã hiện rõ, đối với Hồng Quân và Thiên đạo thì quan trọng nhất là đại thế không đổi.

Trong lịch sử Hồng Hoang chưa từng nghe nói có lôi phạt nào đánh chết được Thánh nhân cả.

Nếu một luồng diệt thế lôi kiếp giáng xuống thật, e rằng cả Hồng Hoang cũng tan nành theo.

Quả nhiên, lôi kiếp Thiên đạo chỉ 'sấm to mưa nhỏ', giáng xuống chín luồng Tử Tiêu Thần Lôi coi như trừng phạt nhẹ rồi tan đi.

Hậu Thổ thở phào nhẹ nhõm, lúc nãy đối mặt với Thiên đạo, nàng cứ tưởng mình và đệ đệ tiêu đời rồi, may mà qua khỏi một kiếp.

Tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, sắc mặt Hồng Quân âm trầm nhìn Dương Mi lão tổ đang ngăn cản trước mắt.

"Dương Mi đạo hữu!

Ngươi thật sự muốn liên thủ với Vu tộc sao?

Không sợ thua thảm hại, sau này không bao giờ có thể trở lại Hồng Hoang nữa sao?" Dương Mi hoàn toàn không bận tâm đến lời đe dọa của Hồng Quân!

"Hồng Quân đạo hữu, chúng ta giao thiệp đã mấy trăm nguyên hội rồi, mấy lời vô nghĩa này đừng nói nữa!

Bần đạo hôm nay đến đây chỉ vì nhận lời ủy thác của người khác, chặn đường đạo hữu một lát mà thôi!" Sắc mặt Hồng Quân đen như đít nồi!

"Đạo hữu!

Có biết mình đang làm gì không?

Vu Yêu lượng kiếp là thiên địa đại thế!

Hành động này của đạo hữu chẳng khác nào nghịch thiên!

Chẳng lẽ đạo hữu muốn giống như La Hầu, cuối cùng nhận lấy kết cục thân tử đạo tiêu sao!" "Hồng Quân đạo hữu nói gì vậy?

Bần đạo chỉ là muốn tìm ngươi luận đạo uống trà, sao có thể nguyền rủa bần đạo vẫn lạc chứ?" Dương Mi liếc nhìn Hồng Quân một cái đầy vẻ trêu chọc, cơ hội nhìn thấy lão đối thủ nổi trận lôi đình thế này không có nhiều đâu!

Hít sâu một hơi, Hồng Quân đè nén nộ hỏa trong lòng, chậm rãi ngồi xuống bồ đoàn, nhìn chằm chằm Dương Mi không nói lời nào.

Dương Mi thì thản nhiên tự tại uống trà, thần du thiên ngoại, chẳng thèm quan tâm Hồng Quân đang làm gì.

"Hừ!

Đạo hữu hảo thủ đoạn!

Nhưng nếu định mượn tay Cổ Huyền và Hậu Thổ để lật ngược ván cờ, vị miễn là quá ngây thơ rồi!

Nên biết dưới tòa bần đạo còn có lục đại thánh nhân!" "Hồng Quân đạo hữu không rõ tu vi và tiềm lực của Cổ Huyền sao?

Thứ cho bần đạo nói thẳng, sáu vị đệ tử kia của ngươi không một ai là đối thủ của hắn đâu!" "Một người không địch lại, vậy sáu người cùng ra tay, chẳng lẽ Cổ Huyền kia có thể chống đỡ được sao?" Hồng Quân lạnh lùng nói.

"Hồng Quân đạo hữu hà tất phải hỏi ta?

Trong lòng ngươi chẳng lẽ không rõ ràng nhất sao?" Dương Mi cười trêu chọc.

"Hừ!

Đạo hữu, bất kể thế nào, từ sau lần chia tay trước chúng ta vẫn

chưa từng giao thủ, không biết tu vi của đạo hữu hiện tại ra sao, hay là chúng ta đi sâu vào trong Hỗn Độn trao đổi một chút?" Hồng Quân trừng mắt dữ tợn nhìn Dương Mi nói.

"Chính là ý đó!" Dương Mi không hề yếu thế, đối mắt với Hồng Quân!

Sau đó, hai người bay thẳng vào thâm xử Hỗn Độn.

Đồng thời, Hồng Quân âm thầm truyền âm cho Lục Thánh, bảo họ đi áp giải Cổ Huyền và Hậu Thổ về Tử Tiêu Cung!

Hết lần này đến lần khác thất bại và dung túng đã khiến Hồng Quân bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để tiêu diệt Cổ Huyền!

Lần này Cổ Huyền có ý định nhúng tay vào Luân Hồi Địa Phủ, lại còn cấu kết với lão đối thủ Dương Mi, khiến hắn không thể nhẫn nhịn được nữa!

Hắn định trực tiếp trừ khử cái biến số này!

Không còn nương tay nữa!

Dương Mi đứng bên cạnh tự nhiên biết tính toán của Hồng Quân, nhưng lão không hề nhắc nhở Cổ Huyền.

Nếu ngay cả chút kiếp nạn này cũng không vượt qua được, thì cái gọi là minh hữu đó cũng chẳng có giá trị tồn tại!

Tại Thái Thanh Thiên, đạo trường của Thái Thượng Lão Tử trong Hỗn Độn, Lục Thánh đang tập hợp để thảo luận cách bắt giữ Cổ Huyền!

"Đại sư huynh, hiện tại sư tôn đã có mệnh lệnh, chúng ta không lập tức khởi hành đến Hồng Hoang bắt giữ tên phản nghịch kia sao!" Chuẩn Đề là người đầu tiên đứng ra nói.

Thái Thượng Lão Tử siết chặt nắm đấm: "Chuyện này cần phải

mưu hoạch kỹ lưỡng, thực lực của Cổ Huyền siêu quần, nếu để hắn trốn thoát, hậu quả khôn lường!" "Sư huynh, huynh quá đề cao Cổ Huyền rồi, khu khu một tên Vu tộc, không có nguyên thần, không thông đạo pháp, chỉ là tu luyện nhục thân chi đạo có chút thành tựu thôi, có gì đáng sợ chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ vẻ khinh thường.

Trong mắt hắn, Cổ Huyền chẳng qua chỉ là may mắn nhục thân thành thánh, không có Hồng Mông Tử Khí thì sao gọi là thánh nhân thực thụ được?

Thật coi thánh nhân là rau cải trắng chắc!

"Bần đạo trái lại muốn kiến thức xem Cổ Huyền rốt cuộc có gì thần dị mà khiến sư tôn phải hạ lệnh như vậy!" Thông Thiên mang theo ý chí chiến đấu sục sôi nói với chúng thánh.

"Hừ!

Đường đường là thánh nhân mà lại muốn giao thủ với hạng mãng phu như vậy, còn mong chờ được đánh một trận?

Thật là làm mất mặt thánh nhân chúng ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng bên cạnh đâm chọc một câu.

"Không phiền nhị sư huynh bận tâm, bần đạo tự có cách xử thế của mình!" Thông Thiên đáp trả.

Nguyên Thủy Thiên Tôn định mắng thêm vài câu nhưng bị Thái Thượng Lão Tử kịp thời chặn lại!

"Được rồi!

Chúng ta ở đây thương thảo chuyện bắt giữ dị đoan Cổ Huyền, các ngươi ồn ào thế này còn ra thể thống gì nữa!" "Đại sư huynh giáo huấn phải, chúng đệ cẩn tuân sư huynh phân phó." Hai người ngoan ngoãn trả lời.

“Ba vị đạo hữu có ý kiến gì không?” Lão Tử nhìn ba vị thánh nhân còn lại.

“Cẩn tuân đại sư huynh chi mệnh!” Ba người chắp tay nói.

Lão Tử gật đầu: “Nếu đã vậy, làm phiền hai vị sư đệ phương Tây đến phía Tây chặn đánh Cổ Huyền, Thông Thiên cùng Nữ Oa sư muội đi phía Nam, Nguyên Thủy và ta đi phía Bắc!” “Vậy phía Đông không bố trí phòng thủ sao?” Năm vị thánh nhân kinh ngạc hỏi.

Lão Tử cười thần bí: “Đi mãi về phía Đông chính là lãnh địa Vu tộc, nếu Cổ Huyền chạy về hướng đó, chúng ta sẽ cùng kéo đến Vu tộc một chuyến.

Khi đó đại chiến thánh nhân nổ ra, Vu tộc tất sẽ sinh linh đồ thán!

Cổ Huyền chính là nguyên hung hủy diệt Vu tộc!” Hít!

Năm vị thánh nhân còn lại đồng loạt rùng mình một cái!

Thật là quá thâm độc!

Nếu thật sự như vậy, Cổ Huyền hoặc là chọn bó tay chịu trói, hoặc là để Vu tộc máu chảy thành sông, dù chọn cách nào cũng có thể dồn Cổ Huyền vào tử địa!

Ánh mắt năm vị thánh nhân nhìn Lão Tử có chút quái dị.

Vốn tưởng vị đại sư huynh luôn không tranh với đời này bản tính thuần lương, nhất tâm tu đạo, không ngờ không chỉ thủ đoạn tàn độc mà tâm cơ còn sâu thẳm như vậy!

Chúng thánh trong lòng thầm lưu lại một tâm nhãn, sợ có ngày bị Lão Tử tính kế.

Sau khi định ra kế hoạch, Lục Thánh xuất phát về phía Huyết Hải.

“Tỷ tỷ, thế nào rồi?” Cổ Huyền khẩn trương hỏi.

Chương 74

"Đại cục đã định!

Ta đã thành thánh!

Nhờ vào công đức chi lực, tu vi đã đạt tới cảnh giới Thánh nhân tam trọng thiên!" Hậu Thổ cười nói.

Cổ Huyền thở phào nhẹ nhõm!

Mưu đồ lần này cuối cùng cũng thành công!

"Tỷ tỷ!

Tạm ngừng tu luyện đã, chúng ta cần cùng đám thánh nhân ở Thiên Ngoại Thiên đánh một trận!

Nếu không họ sẽ không phục đâu!" Cổ Huyền lạnh lùng nhìn chằm chằm Thiên Ngoại Thiên.

Trong mắt Hậu Thổ lóe lên hàn quang, nàng cũng rất chán ghét đám thánh nhân kia!

"Hừ!

Chính hợp ý ta, ta vừa thành thánh, để xem bên nào kỹ cao nhất trù!" Lục Thánh không ngờ rằng, trong khi họ đang khổ tâm tính kế Cổ Huyền, thì hắn lại dẫn theo Hậu Thổ chủ động nghênh chiến!

Cổ Huyền vốn định cho Hậu Thổ mượn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, nhưng nàng cười khẽ: "Tiểu đệ, Luân Hồi của ta cũng có linh bảo bạn sinh!

Kiện linh bảo kia ngươi hãy giữ lấy phòng thân đi!" Nói đoạn, Hậu Thổ triệu hồi từ sâu trong Luân Hồi Địa Phủ ra hai kiện cực phẩm Tiên thiên linh bảo là Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút!

Cổ Huyền tắc lưỡi tán thán, mình tìm linh bảo mệt muốn chết, tỷ tỷ mình vừa thành thánh đã có hai kiện cực phẩm bên mình, thật là hâm mộ ghen tỵ hận mà!

Hai người khởi hành, bay nhanh về phía Thiên Ngoại Thiên, vừa vặn chạm mặt Lục Thánh đang định tiến vào Hồng Hoang!

"Cổ Huyền!

Ngươi đại nghịch bất đạo!

Dám tự ý thay đổi mệnh số Luân Hồi Địa Phủ, Thiên Đạo không dung!

Hôm nay chúng ta phải thay trời hành đạo!" Chuẩn Đề là người đầu tiên nhảy ra kêu gào.

Hắn thực sự không nhịn được!

Vì Cổ Huyền đạp lên Công Đức Kim Liên mà đấu pháp, cảm giác như đang giẫm lên mặt hai vị thánh nhân phương Tây vậy!

Thật sự quá mất mặt!

"Chuẩn Đề lão đạo!

Ta thấy da ngươi lại ngứa rồi phải không?

Lần trước dưới chân núi Tu Di, cái vẻ mặt quỳ xuống cầu xin tha thứ của ngươi ta vẫn còn nhớ rõ lắm đó!" Cổ Huyền mặt đầy trêu chọc nói.

Đã đứng ở thế đối đầu thì khách khí làm gì!

Bọn họ đều muốn giết mình, chẳng lẽ mình lại phải nịnh hót?

Thánh nhân thì đã sao?

Nhà ai mà chẳng có vài vị thánh nhân!

Chuẩn Đề sắc mặt khó coi, Cổ Huyền này quá không coi bọn họ ra

gì!

“Đại sư huynh, Cổ Huyền bội nghịch như thế, chúng ta còn không ra tay thì đợi đến bao giờ!” Sắc mặt Lão Tử cũng trầm xuống, mấy lần giao phong với Cổ Huyền đều bị áp chế, trong lòng lão vô cùng bất cam!

“Các vị sư đệ!

Phụng sư tôn pháp chỉ, bắt giữ Cổ Huyền về Tử Tiêu Cung thẩm phán tội lỗi!” Lão Tử đi đầu cầm Thái Cực Đồ tấn công, hòng chiếm tiên cơ!

Nguyên Thủy, Thông Thiên bám sát phía sau, mỗi người lấy ra pháp bảo đánh về phía Cổ Huyền!

“Tỷ tỷ, tỷ đi đối phó hai tên vô sỉ phương Tây và Nữ Oa, đệ sẽ chặn Tam Thanh, một lát nữa sẽ chi viện!” Cổ Huyền nói với Hậu Thổ.

“Tiểu đệ, yên tâm đấu pháp với Tam Thanh đi, tỷ thấy thực lực mấy vị đạo hữu này kém tỷ một chút, tỷ vẫn có thể ứng phó tự như!” Hậu Thổ tiêm cho Cổ Huyền một liều thuốc an thần!

“Vậy tỷ tỷ cẩn thận!” Cổ Huyền tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Công Đức Kim Liên, đầu đội Càn Khôn Đỉnh tiến về phía Tam Thanh!

Cổ Huyền và Tam Thanh dàn trận tại Thiên Ngoại Thiên, hai bên đều dùng tử thủ, không còn đường lui!

“Cổ Huyền!

Hà tất phải kháng cự vô ích!

Ngoan ngoãn theo ta về Tử Tiêu Cung hướng lão sư tạ tội thì còn giữ được mạng, bằng không đắc tội lão sư, Hồng Hoang rộng lớn

cũng không có đường sống đâu!" Lão Tử nhìn Cổ Huyền tay cầm Thí Thần Thương dũng mãnh vô song, trong lòng có chút run sợ!

Lần trước một mình không địch lại Cổ Huyền còn có lý do, lần này Tam Thanh liên thủ tấn công lâu như vậy vẫn không hạ được, trái lại Cổ Huyền dường như vẫn còn thong dong lắm!

Chiến lực này thật sự quá khủng bố!

Nguyên Thủy thì mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn Cổ Huyền vừa đố kỵ vừa tức giận.

Tại sao hắn có thể mạnh như vậy?

Tuyệt đối không nên mạnh như thế!

Đầu óc Nguyên Thủy rối loạn, kẻ luôn tự phụ thanh cao như hắn không tài nào chấp nhận được việc Cổ Huyền mạnh hơn cả Bàn Cổ Tam Thanh.

Thông Thiên thì lại khoáng đạt hơn, ánh mắt nhìn Cổ Huyền vừa có ý chí chiến đấu mãnh liệt, vừa có sự tán thưởng nồng nhiệt!

Không hổ là mạch máu của Bàn Cổ phụ thần, chiến lực quả nhiên cử thế vô song!

Thông Thiên giao thủ xong mới biết, trừ khi dùng đến Tru Tiên Kiếm Trận, bằng không tuyệt đối không phải đối thủ của Cổ Huyền!

Ở một phía khác, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đảo mắt nhìn Hậu Thổ không ngừng.

"Sư huynh, Hậu Thổ vừa thành thánh, thực lực chắc chắn không mạnh, chúng ta hãy bắt lấy nàng, ép Cổ Huyền đầu hàng!

Lúc về Tử Tiêu Cung cũng dễ ăn nói với lão sư, biết đâu lão sư vui mừng lại ban cho chúng ta chút cơ duyên!" Chuẩn Đề nói với Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn mỉm cười: "Kế này rất hợp ý ta!" Hai người bỏ mặc Nữ Oa, lao về phía Hậu Thổ!

"Nghịch tặc!

Nạp mạng đi!" Chuẩn Đề hét lên một tiếng đầy vẻ hăm dọa, tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ không chút sợ hãi!

Nàng lấy ra Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút, vận chuyển pháp lực Thánh nhân tam trọng thiên gia trì lên đó, hung hăng đáp trả Chuẩn Đề!

"A!" Chuẩn Đề thảm khiếu một tiếng, ôm mặt điên cuồng lùi lại!

Hậu Thổ kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt này, nàng áp sát truy kích, đánh Chuẩn Đề một trận tơi bời!

"Sư huynh cứu đệ!" Chuẩn Đề kêu cứu đại thanh.

Tiếp Dẫn ngẩn người, không ngờ trận chiến lại diễn ra nhanh như vậy!

Sư đệ mình yếu thế đến vậy sao?

Tiếp Dẫn rơi vào trạng thái tự nghi hoặc!

Nhưng tay chân lão không chậm, lập tức tiến lên trợ giúp!

Hậu Thổ lấy một địch hai mà không hề rơi vào thế hạ phong!

Thỉnh thoảng nàng lại đấm cho mỗi tên một quả, chẳng mấy chốc hai vị thánh nhân đã biến thành gấu trúc (mắt thâm quầng)!

"Nữ Oa sư muội, ngươi còn đợi gì nữa, tên tặc này hung tàn như vậy, nếu không mau chóng lên trợ giúp, lẽ nào ngươi không sợ lão sư giáng tội sao?" Chuẩn Đề nộ hống.

Nữ Oa đứng xem kịch nãy giờ sắc mặt không được tốt lắm.

Mấy vị sư huynh đệ sau khi thành thánh đều khinh thường nàng, cho rằng nàng tuy thành thánh đầu tiên nhưng thực lực không mạnh, lại đơn thương độc mã nên không đáng ngại!

Trong lòng nàng vốn đã nghẹn một cục tức!

Lần này thấy Cổ Huyền và Hậu Thổ đại chiến với mấy người này, nàng xem mà thấy rất hăng hái!

Dù Cổ Huyền thắng hay mấy vị thánh nhân kia bị ngược, nàng đều thấy vui!

Nhưng tâm trạng ăn dưa vui vẻ đã bị câu nói của Chuẩn Đề phá hỏng hoàn toàn!

Chương 75

Hừ!

Hai đánh một với nữ nhân mà còn đánh không lại, lại còn mặt dày đe dọa ta!

Muốn ta ra tay giúp đỡ?

Nằm mơ đi!

Nữ Oa ngại tình đồng môn nên cũng tiến lên giúp một tay, có điều nàng chỉ làm cho có lệ, nửa ngày không thấy phản kích Hậu Thổ lần nào, chỉ chặn lại những đạo huyền quang do Hậu Thổ đánh ra.

Hậu Thổ thấy Nữ Oa không có ý tranh đấu nên cũng không giao thủ với nàng, quay sang điên cuồng tấn công Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn!

Sắc mặt hai người càng thêm khó coi, vốn định gọi Nữ Oa thu hút hỏa lực, không ngờ lại bị báo thù thảm hơn!

"Hậu Thổ đạo hữu!

Chúng ta chỉ phụng mệnh lão sư mời Cổ Huyền đạo hữu đến Tử Tiêu Cung một chuyến, hà tất phải động can qua như vậy!

Hay là chúng ta dừng tay ở đây?" Chuẩn Đề mang theo hai quầng mắt đen thui nói với Hậu Thổ.

"Hừ!

Vừa rồi sao không nói như vậy!

Chuẩn Đề!

Dám động đến tiểu đệ của ta, đừng trách ta hạ thủ vô tình!" Hậu Thổ chỉ thẳng mặt Chuẩn Đề mà mắng.

Lão mặt Chuẩn Đề co giật, nhất thời không biết phản bác thế nào!

Tiếp Dẫn tiếp lời Chuẩn Đề, khẩn cầu Hậu Thổ: "Đạo hữu, chúng ta chỉ phụng mệnh hành sự, hiện tại ngươi có thể ngăn được chúng ta, nhưng có ngăn được Đạo Tổ không?" Một câu nói của Tiếp Dẫn đã đánh trúng tâm can Hậu Thổ!

Phải rồi!

Bây giờ thắng thì sao, đối mặt với Hợp Đạo Thánh Nhân thì cũng chỉ có nước bó tay chịu trói!

Phải làm sao đây?

Tâm Hậu Thổ rối loạn như ma!

Tiếp Dẫn nháy mắt với Chuẩn Đề, hai người phối hợp ăn ý tung ra một hư chiêu, sau đó bỏ mặc Nữ Oa, lao thẳng về phía chiến trường của Tam Thanh và Cổ Huyền!

Vô sỉ!

Hậu Thổ nghiến răng, trừng mắt nhìn bóng lưng hai người rồi đuổi theo!

Nữ Oa đứng nguyên tại chỗ, bị ngó lơ một cách hoa lệ!

Nàng cũng chẳng bận tâm, thong thả đi theo phía sau xem mọi người đại chiến!

"Đủ rồi!" Khi mọi người đang rơi vào hỗn chiến, Hồng Quân xuất hiện!

Chỉ thấy lão đạo khóe miệng còn dính máu, hiển nhiên là đã bị thương!

Hồng Quân vì muốn nhanh chóng quay về nên đã dùng cách lấy thương đổi thương để kết thúc cuộc chiến với Dương Mi, vội vàng trở lại!

Mấy tên đệ tử này thật vô dụng!

Sáu người cùng ra tay, cộng thêm bao nhiêu linh bảo mạnh mẽ mà không hạ được hai người Cổ Huyền và Hậu Thổ!

"Cổ Huyền!

Theo ta đến Tử Tiêu Cung một chuyến!

Những người khác quay về bế quan!" Hồng Quân lạnh lùng nói.

"Ngươi cũng đi theo đi!" Hồng Quân chỉ tay vào Hậu Thổ.

Cổ Huyền sắc mặt hơi biến, biết Lục Thánh chỉ là món khai vị, Hồng Quân mới là đối thủ đáng sợ nhất.

Sự đã đến nước này, đi bước nào hay bước đó vậy!

Tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, Hồng Quân ngồi trên bồ đoàn, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Huyền không nói lời nào!

Cổ Huyền nhắm mắt không thèm để ý đến ánh mắt Hồng Quân, Hậu Thổ ở bên cạnh thấp thỏm nắm lấy góc áo Cổ Huyền.

"Cổ Huyền!

Ngươi có biết tội không?" Hồng Quân nhìn chằm chằm Cổ Huyền hỏi.

"Không biết Đạo Tổ ám chỉ chuyện gì, ta phạm tội gì chứ?" Cổ Huyền bình thản đáp lại một câu.

Hậu Thổ đã chứng đạo, đại sự đã định, Đạo Tổ có thể giết được sao!

Còn về phần Cổ Huyền, hắc hắc!

Hắn tinh ranh lắm!

Lần trước khi hợp tác với Dương Mi, hắn đã mặt dày mày dạn đòi một tấm không gian phù văn.

Dương Mi đã nói rõ, phù văn đó được khắc bằng toàn bộ tu vi, vào lúc mấu chốt bóp nát nó, ngay cả Hồng Quân cũng không làm gì được!

Nhờ có vật này nên Cổ Huyền mới dám hành động như vậy, bằng không đối mặt với Đạo Tổ, trong lòng hắn cũng chẳng có đáy!

"Cổ Huyền!

Ngươi có biết mình là dị đoan của Hồng Hoang không, bần đạo sớm đã có thể ra tay giết ngươi, nếu không phải bần đạo tiếc tài giữ lại cho ngươi một mạng, thì làm sao ngươi có cơ hội chứng đạo!" Hồng Quân lớn tiếng khiển trách.

Cổ Huyền không cho là đúng, ngài là Đạo Tổ, ngài nói gì cũng đúng hết!

"Bần đạo cho ngươi một cơ hội, nếu biết hối cải, cùng Hậu Thổ an ổn ở lại Luân Hồi Địa Phủ, bần đạo có thể bỏ qua chuyện cũ!" Hồng Quân nói với hai người Cổ Huyền và Hậu Thổ.

Ngay lúc lời Hồng Quân vừa dứt, tiếng hệ thống vang lên.

"Đinh!

Kiểm tra thấy ký chủ đang đối kháng với Hồng Quân, đặc biệt ban bố các lựa chọn sau." "Lựa chọn một: Đáp ứng Hồng Quân, cùng Hậu Thổ sống tạm bợ trong Luân Hồi Địa Phủ, làm một tên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hèn nhát nhất!

Phần thưởng: Một chiếc áo cà sa Phật môn, một chiếc nón xanh bản nguyên Hồng Hoang!" "Lựa chọn hai: Đốp chát lại!

Lớn tiếng mắng nhiếc Hồng Quân vô sỉ!

Thề chết không tuân!

Lên tát cho lão hai cái bạt tai!

Phần thưởng: Hỗn độn chí bảo Hỗn Độn Châu!" "Lựa chọn ba:

Từ chối Hồng Quân, cư lý lực tranh (tranh luận theo lý lẽ)!

Hứa với Hồng Quân tạm thời không gây chuyện.

Phần thưởng: 3 thẻ trải nghiệm Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên (có thể phát ngay!)" Cổ Huyền trên mặt lộ ra nụ cười, hệ thống đến thật đúng lúc!

Hắn trực tiếp bỏ qua hai lựa chọn đầu, chọn lựa chọn thứ ba!

Đùa à!

Nón xanh (mũ cắm sừng)!

Cả đời này cũng không thèm!

Còn tát Hồng Quân hai cái?

Tuy rất muốn làm, nhưng hiện tại thực lực không đủ!

Làm thế chẳng khác nào tìm chết!

"Hệ thống, ta chọn ba!" "Lựa chọn đã sinh thành, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành!" Cổ Huyền lấy ra ba tấm thẻ trải nghiệm mà hệ thống vừa đưa, lòng đã yên tâm hẳn!

Hồng Quân muốn giết cũng không giết nổi nữa!

Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên đó!

Đó là cảnh giới khủng bố hơn cả Hợp Đạo Thánh Nhân!

Là cảnh giới của Bàn Cổ đại thần lúc sinh tiền!

Chậc chậc!

Chương 76

Cổ Huyền nhìn Hồng Quân đầy ẩn ý, xem lát nữa hắn đối phó với vị Đạo Tổ kiêu ngạo này thế nào!

Tuy thể trải nghiệm chỉ có thời gian trăm năm, nhưng cũng đủ để phân cao thấp với Hồng Quân rồi!

Từ khi Cổ Huyền hóa hình đến nay, lão đạo này đã can thiệp vào hắn rất nhiều, không ngừng giám thị!

Cổ Huyền trong lòng sớm đã mất kiên nhẫn!

Lần này nhất định phải cùng vị Đạo Tổ này giảng đạo lý cho ra trò!

"Đạo Tổ!

Ta trợ giúp tỷ tỷ mình chứng đạo thành thánh, có gì sai chứ?

Chẳng lẽ chuyện chứng đạo trong Hồng Hoang đều do Đạo Tổ quản hết sao?

Chúng ta chứng đạo còn phải báo cáo với ngài?

Ngài quản là thiên đạo đại thế, chứ không phải việc riêng của thiên địa!" Cổ Huyền một hơi trút hết bầu tâm sự trong lòng.

Hậu Thổ sắc mặt trắng bệch, không ngờ tiểu đệ mình lại cứng như vậy!

Đó là Đạo Tổ mà!

Sao có thể không nể mặt như thế!

Hồng Quân bị chọc cho cười ngược: "Hanh hanh!

Cổ Huyền?

Có dũng khí!

Cũng có cốt khí!

Người cuối cùng dám va chạm với bần đạo như vậy là Ma Tổ La Hầu năm xưa!

Ngươi biết kết cục của hắn rồi đấy!" "Bỏ đi!

Bần đạo cũng không muốn phí lời với ngươi nữa, đưa ngươi lên đường thôi!" Hồng Quân thản nhiên vung ra một đạo pháp thuật đánh về phía Cổ Huyền.

Trong mắt lão, đã vào đến Tử Tiêu Cung thì Cổ Huyền chắc chắn phải chết!

Hậu Thổ thấy Hồng Quân ra tay, lập tức muốn xông lên ngăn cản, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn đệ đệ biến mất trước mặt!

Cổ Huyền thầm điểm khai một tấm thẻ trải nghiệm!

Một luồng năng lượng mang theo uy thế vô cùng nổ tung trong cơ thể Cổ Huyền!

Cả Tử Tiêu Cung bị luồng năng lượng đó làm cho nứt toác!

Hồng Quân đang ngồi thong thả ở vị trí chủ tọa cũng không thể bình tĩnh nổi nữa!

Lão kinh hãi nhìn Cổ Huyền trước mắt!

Làm sao có thể!

Làm sao có thể có sức mạnh cường đại đến nhường này!

Hồng Quân vừa kinh vừa nộ!

Những chuyện quỷ dị trên người Cổ Huyền thực sự quá nhiều!

Cuối cùng lão cũng ngồi không yên nữa!

Cổ Huyền đã thích ứng với sức mạnh Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, quả nhiên là cường hoành vô cùng!

Sức mạnh này ít nhất gấp nghìn lần tu vi hiện tại của hắn!

Cổ Huyền cười lạnh nhìn chằm chằm Hồng Quân, bây giờ thân phận chủ khách đã hoán đổi, phải để lão đầu này tâm kinh đảm chiến một lát!

"Đạo Tổ?

Hồng Quân thánh nhân?

Không phải muốn trừ khử ta sao?

Hay là chúng ta ra Thiên Ngoại Thiên đánh một trận thế nào?" Cổ Huyền trêu chọc Hồng Quân.

Hắn phải tìm cách kích nộ Hồng Quân để lão ra tay, dù sao thể trải nghiệm tu vi này cũng có thời hạn!

Phải cho Hồng Quân một bài học để lão không dám khinh suất tính kế tiêu diệt Vu tộc!

Bằng không với sự tinh minh của Đạo Tổ, sau này khi phát hiện ra manh mối thì đúng là không sống nổi!

Hồng Quân bị thực lực của Cổ Huyền làm cho kinh hãi, cũng bị sự kiêu ngạo của hắn làm cho tức giận!

Đường đường là Đạo Tổ, có bao giờ bị người ta khiêu khích như vậy!

Lão định lập tức đồng ý!

Nhưng nghĩ đến thương thế của mình và tu vi biến thái đột ngột của Cổ Huyền, lão lại do dự!

Nếu thắng thì tốt, nhưng nếu thua thì hậu quả cực kỳ nghiêm

trọng!

Cổ Huyền thấy Hồng Quân do dự không quyết, biết lão vẫn chưa hoàn toàn cắn câu.

Hắn đành phải bồi thêm một mồi lửa!

Thế là hắn cầm Thí Thần Thương phi tốc áp sát Đạo Tổ, nhân lúc lão không chú ý, 'ba ba' tát cho hai cái!

Lần này đúng là đâm thủng trời rồi!

"Cổ Huyền!

Ngươi phải chết!" Hồng Quân mặt đỏ bừng lấy ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, điên cuồng tấn công Cổ Huyền!

Thành công rồi!

Tuy rằng hành động này rất tìm chết, nhưng vì an toàn của Vu tộc, Cổ Huyền buộc phải làm vậy!

Hai người dưới sự dẫn dắt của Cổ Huyền, vừa đánh vừa tiến sâu vào thâm xử Hỗn Độn!

Cổ Huyền tuy có thể trải nghiệm Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên, nhưng rốt cuộc không phải là hàng thật giá thật!

Dù là thần thông đạo pháp hay kinh nghiệm chiến đấu linh bảo, Cổ Huyền đều kém Hồng Quân không ít!

Hồng Quân chưa hoàn toàn hợp đạo, cảnh giới vẫn ở Thánh nhân cửu trọng thiên, cộng thêm việc bị thương do đấu pháp với Dương Mi trước đó nên không thể phát huy toàn bộ thực lực!

Nhất thời hai người rơi vào thế giằng co, ai cũng không làm gì được ai!

"Cổ Huyền đạo hữu!

Những chuyện trước kia bần đạo không chấp nhất nữa, sau này nước sông không phạm nước giếng, ngươi thấy sao?" Hồng Quân nén cơn xúc động muốn thổ huyết nói với Cổ Huyền.

"Được!

Ta cũng hứa với Đạo Tổ, sau này sẽ không tùy ý can thiệp vào Hồng Hoang đại thế!" Cổ Huyền trong lòng cũng khí huyết sôi trào, bị thương không nhẹ!

Hai bên thấy tốt thì thu, cuộc đàm phán kết thúc tại đây!

Hậu Thổ với vẻ mặt nhẹ nhõm đi theo đệ đệ ra khỏi cửa Tử Tiêu Cung, quay về Luân Hồi Địa Phủ.

Phụt!

Cổ Huyền cuối cùng cũng không nhịn được mà phun ra một ngụm máu, nằm trong lòng Hậu Thổ ngất đi!

Đã một ngàn năm trôi qua kể từ sau trận đại chiến thánh nhân ở Thiên Ngoại Thiên lần trước.

Trong ngàn năm này, Hồng Hoang vô cùng yên tĩnh, ngoại trừ những cuộc tranh đấu hàng ngày giữa hai tộc Vu - Yêu, phần lớn tiên thiên đại năng đều đóng cửa sơn môn, lánh đời không ra để tránh họa lượng kiếp!

Cổ Huyền sau khi dưỡng thương xong ở Luân Hồi Địa Phủ đã đến Tây Côn Luân tìm Tây Vương Mẫu!

Kể từ khi kết làm đạo lữ với Tây Vương Mẫu, suốt mấy vạn năm qua Cổ Huyền luôn bận rộn tìm lối thoát cho Vu tộc mà bỏ lỡ thời gian bên nàng.

Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng áy náy!

"Nương tử!

Chương 77

Phu quân đã về rồi, mau ra đây cho ta ngắm một cái nào!" Cổ Huyền không chút kiêng dè hét lớn.

Mặt Tây Vương Mẫu đỏ bừng lên!

Nên biết đây là đạo trường của nàng, xung quanh đều là thuộc hạ, hành động này của Cổ Huyền sao nàng chịu nổi!

"Về thì về đi, làm gì mà hét to thế!" Tây Vương Mẫu lườm Cổ Huyền một cái.

"Hắc hắc!

Ta thấy nương tử nên lòng vui mừng thôi mà!" Cổ Huyền cũng có chút ngại ngùng, nhất là khi thấy ánh mắt quái dị của cô đồ đệ hờ và thị nữ Tiểu Thanh, mặt hắn cũng hơi sượng!

"Khụ khụ!

Tiểu Thanh, Ngao San, lúc ta không có ở đây, hai đứa có chăm chỉ tu hành không?

Không lười biếng chứ?

Lát nữa ta phải kiểm tra kỹ đấy, nếu kết quả quá kém, ta không thể không quản giáo nghiêm khắc đâu!" Á!

Sắc mặt Tiểu Thanh và Ngao San lập tức biến thành quả mướp đắng!

Hai người kể từ khi theo Tây Vương Mẫu đã lập tức 'bắt sóng' được với nhau.

Cộng thêm việc Cổ Huyền không có nhà, Tây Vương Mẫu lại không đành lòng quản giáo nên hai người ở Tây Côn Luân càng ngày

càng vô pháp vô thiên!

Làm gì còn nhớ đến chuyện tu hành chứ!

Hai người chỉ biết dùng ánh mắt tội nghiệp cầu cứu Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu bị biểu cảm làm nũng của hai người làm cho buồn cười!

Hừ!

Bây giờ mới biết sợ à, cho chừa cái tội cả ngày không nghe lời!

Đáng lắm!

Nhưng Tây Vương Mẫu cũng thầm thở dài, miệng lại dịu dàng khuyên Cổ Huyền: "Được rồi phu quân, đừng dọa bọn nhỏ nữa!

Mau theo thiếp về tẩm cung, kể cho thiếp nghe về những trải nghiệm trong những năm qua!" Tây Vương Mẫu tiến lên nắm tay Cổ Huyền dắt về tẩm cung, đồng thời bí mật nháy mắt với hai cô gái.

Hai con nhóc tinh ranh lập tức vắt chân lên cổ mà chạy!

"Ai!

Ta vốn tưởng thu nhận Ngao San, một công chúa Long tộc, có thể đưa Tiểu Thanh học chút lễ nghi quy củ, để nó thu bớt tính khí lại mà an ổn tu hành, không ngờ cả hai đều nghịch như quỷ!

Thật khiến người ta đau đầu mà!" Cổ Huyền cười khổ nói với Tây Vương Mẫu.

"Đừng vội, dạy dỗ hậu bối cần phải kiên nhẫn, không thể nóng vội được!" Tây Vương Mẫu đáp lại.

"Không nói chuyện đó nữa, nương tử!

Gần đây nàng có khỏe không?

Ta cứ mải mê bôn ba bên ngoài, không chăm sóc được cho nàng, luôn cảm thấy áy náy trong lòng!" Cổ Huyền nắm tay Tây Vương Mẫu tình tứ nói.

Trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn này, chỉ có ở Vu tộc và bên cạnh Tây Vương Mẫu là Cổ Huyền mới có thể hoàn toàn thả lỏng thân tâm!

Suốt mấy vạn năm qua tính kế mưu đồ, cuối cùng cũng mở ra được một cục diện tốt, Cổ Huyền thở phào một cái, đồng thời cũng muốn ở bên gia đình nhiều hơn.

"Phu quân, thiếp biết chàng ở bên ngoài trải qua bao gian hiểm, khó khăn chồng chất.

Tu vi thiếp không cao, chẳng giúp được gì nhiều, chỉ có thể giúp chàng trấn giữ hậu phương để chàng không phải lo lắng gì!" Tây Vương Mẫu dùng đôi mắt to tròn long lanh nhìn Cổ Huyền nói.

"Năm đó ta cướp hôn cưỡng ép, nàng có hận ta không?" Cổ Huyền nhìn nàng hỏi.

"Lúc đó hận không thể giết chết chàng!

Cũng trách chàng tính kế quá nhiều.

Nhưng nhiều năm trôi qua, thiếp phát hiện mình không quen với cuộc sống thiếu chàng!

Thiếp luôn rất chú ý đến mọi chuyện của chàng!

Hình như thiếp không thể rời xa chàng được nữa!" Tây Vương Mẫu bộc bạch một cách đột ngột và mãnh liệt!

Cổ Huyền trong lòng cảm động, cưới được vợ như thế này thì còn mong cầu gì hơn!

"Nương tử, từ lúc thành hôn đến nay chúng ta luôn tương kính

như tân, vẫn chưa thực hiện phu thê chi lễ, nàng thấy sao?" Cổ Huyền mong đợi hỏi.

Tây Vương Mẫu thẹn thùng không ngẩng đầu lên được, nhỏ giọng như tiếng muỗi kêu: "Tất cả tùy phu quân làm chủ!" Ha ha!

Khóe miệng Cổ Huyền nhếch lên một nụ cười xấu xa!

Không nói lời nào, hắn bế thốc Tây Vương Mẫu lên, vội vàng đi về phía tẩm cung!

Sáng hôm sau, một Cổ Huyền tinh thần sảng khoái dẫn theo một Tây Vương Mẫu mặt hoa da phấn bước ra khỏi Vân Hoa Cung, gọi cô đồ đệ hờ và Tiểu Thanh theo, cùng trở về đạo trường ở đảo Bồng Lai!

Tại đảo Bồng Lai ở Đông Hải, Cổ Huyền đã lâu không quay lại, mọi thứ trên đảo vẫn như cũ!

Hắn dự định ghép đảo Bồng Lai cùng hai đảo Doanh Châu và Phương Trượng lại với nhau, dùng Hỗn Nguyên Tam Tài Đại Trận từ truyền thừa của Bàn Cổ đại thần để che giấu hoàn toàn ba hòn đảo này!

Cổ Huyền đến trận nhãn của Bồng Lai, sau một hồi chuẩn bị, hắn dùng vô thượng hỗn nguyên pháp lực kết nối với hai đảo kia, di dời chúng đến gần Bồng Lai, sau đó dưới sự hỗ trợ của Tây Vương Mẫu đã hoàn thành việc bố trí đại trận!

"Hợp!" Cổ Huyền hét lớn một tiếng, ba hòn đảo dưới sự gia trì của pháp lực không ngừng áp sát nhau, Hỗn Nguyên Lưỡng Nghi Đại Trận dần dần vỡ tan, Tam Tài Đại Trận hình thành!

Ba đảo vốn là một thể thống nhất, nay lại trùng phùng, linh khí trong đảo lập tức biến đổi dữ dội!

Tiên thiên linh khí nồng đậm vốn có đã biến mất, thay vào đó là hỗn độn linh khí mà tu sĩ Hồng Hoang vốn sợ hãi khôn cùng!

Độ nồng đậm không thua gì Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên!

Như vậy cũng tốt!

Đỡ phải lên Thiên Ngoại Thiên tìm đạo trường!

Tu hành ở ba đảo này cũng chẳng kém gì môi trường hỗn độn kia!

Cổ Huyền đã chứng đạo, tiên thiên linh khí ở Hồng Hoang sớm đã không còn đáp ứng đủ nhu cầu tu hành của hắn, vì vậy hoặc là phải lên Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên khai tịch đạo trường, hoặc là dứt khoát rời khỏi Hồng Hoang tiến vào thâm xử Hỗn Độn!

Đối với Cổ Huyền, cả hai đều không phải là lựa chọn tốt.

Lên Thiên Ngoại Thiên thì cả ngày phải ở chung với một đám kẻ thù, không chỉ khó chịu mà còn phải đề phòng bị ám toán.

Tiến vào Hỗn Độn lại càng không được, với chút tu vi này thì căn bản không đủ để tung hoành Hỗn Độn, sớm muộn gì cũng có nguy cơ vẫn lạc!

May mà bây giờ ba đảo đã thành hình, hắn cũng có một cái ổ ở Hồng Hoang!

"Nương tử!

Đi gọi Tiểu Thanh và Ngao San, hai con bé ham chơi đó về đây, ta sẽ giảng đạo truyền pháp cho chúng!" Cổ Huyền nói với Tây Vương Mẫu đang thu dọn linh căn.

Tây Vương Mẫu vô cùng kinh ngạc!

Cái tính lười biếng của phu quân mà lại chịu giảng đạo cho người khác?

Đúng là chuyện lạ nha!

Khóe miệng Cổ Huyền co giật!

Thế nào?

Ta không thể chăm chỉ một chút sao?

Nhìn tu vi của hai con bé ham chơi đó đi, ra ngoài ta còn chẳng dám nhận là đệ tử môn hạ của mình!

Nếu không quản giáo thì còn cứu được sao?

"Nương tử, nàng cũng nghe luôn đi, giảng xong phần cơ bản ta sẽ dạy riêng cho nàng!" Tây Vương Mẫu nở nụ cười ngọt ngào, vô cùng hài lòng với hành động luôn để tâm đến mọi chuyện của Cổ Huyền!

Sau đó, Tây Vương Mẫu vận chuyển nguyên thần tìm kiếm tung tích hai cô gái.

Chỉ thấy hai đứa đang chân trần chạy nhảy tung tăng trong ba đảo, dẫm nát không biết bao nhiêu linh căn!

Nụ cười trên mặt Tây Vương Mẫu vụt tắt, những linh thảo linh căn này nàng vẫn luôn dày công chăm sóc, nay bị hai con nhóc phá hoại nhiều như vậy, thật đáng bị dạy dỗ!

Chương 78

Tây Vương Mẫu trực tiếp dùng thần thông tóm gọn hai đứa xách về, bắt chúng ngồi ngoan ngoãn trước mặt Cổ Huyền nghe giảng đạo!

Trong lúc Cổ Huyền đang kiên nhẫn giảng đạo cho mấy người, thì tại Thiên Đình của Yêu tộc ở Hồng Hoang, Yêu hậu Khâm Nguyên sắp sinh!

Trong Thiên Đình, các thị nữ đang hớt hải chạy ngược chạy xuôi.

Yêu Hoàng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang túc trực bên ngoài cung điện của Yêu hậu.

Đế Tuấn không ngừng xoa tay, đi tới đi lui, thỉnh thoảng lại lo lắng nhìn sâu vào trong cung điện.

"Đại ca, không cần phải khẩn trương như thế, y quan của Thiên Đình đã chuẩn bị sẵn sàng từ trăm năm trước rồi!

Đại tẩu và các con nhất định sẽ bình an vô sự!" Đông Hoàng Thái Nhất khuyên nhủ.

Kẻ luôn giữ được bình tĩnh dù Thái Sơn sụp đổ trước mặt như Đế Tuấn, lúc này lại hoàn toàn rối loạn.

Tuy đã chuẩn bị kỹ càng nhưng hắn vẫn không nén nổi lo lắng!

Chẳng mấy chốc, trong điện vang lên tiếng rên rỉ của Khâm Nguyên!

Đế Tuấn càng thêm sốt ruột, không ngừng hỏi han thị nữ về tình hình bên trong!

Cuối cùng!

Một tiếng khóc chào đời như trẻ thơ vang lên, chú Kim Ô nhỏ đầu

tiên hạ thế!

Ngay sau đó, chín người anh em Kim Ô khác cũng lần lượt ra đời!

Yêu tộc chào đón mười vị Kim Ô thái tử!

"Chúc mừng bệ hạ!

Khâm Nguyên nương nương đã hạ sinh mười vị tiểu thái tử, Yêu tộc ta đã có người kế vị rồi!" Lão y quan phụ trách đỡ đẻ cười nói với Đế Tuấn.

Đế Tuấn trong lòng đại hỉ!

Hắn bồng từng chú Kim Ô nhỏ lên không nỡ rời tay, nói với mọi người xung quanh: "Hôm nay Yêu tộc ta có thêm mười vị Kim Ô thái tử, các ngươi đều có công lớn, trẫm sẽ trọng thưởng!" Mọi người hớn hở, mặt mày rạng rỡ rời đi.

Sau đó, Đế Tuấn mới nhớ tới Yêu hậu, hỏi thị nữ: "Khâm Nguyên thế nào rồi?" Thị nữ cung kính trả lời: "Nương nương mọi sự đều tốt, chỉ là thân thể có chút suy nhược!" "Ừ!

Bảo nàng cứ an tâm tịnh dưỡng đi, trẫm sẽ quay lại thăm sau!" Đế Tuấn nói xong liền mang theo những chú Kim Ô mới sinh rời đi!

Trong mắt hắn, Khâm Nguyên chỉ là một công cụ sinh sản mà thôi.

Hắn không hề có chút tình cảm nào với nàng, mỗi khi nhìn thấy nàng là hắn lại nhớ đến việc bị Hi Hòa ở Thái Âm Tinh từ chối và làm nhục!

Trong lòng hắn đối với vị Yêu hậu này vô cùng chán ghét!

Sau khi Đế Tuấn đi, thị nữ vào điện bẩm báo lại sự việc vừa rồi cho Khâm Nguyên.

"Hắn chỉ nói vài câu rồi đi sao?" Khâm Nguyên sắc mặt sa sầm nhìn thị nữ hỏi.

Thị nữ cúi đầu vâng dạ.

Choảng!

Khâm Nguyên đột nhiên đập phá tan tành mọi thứ trong tẩm điện!

Nàng thở hổn hển rồi ngồi bệt xuống đất!

"Đế Tuấn!

Tâm địa ngươi thật tàn nhẫn!" Gương mặt xinh đẹp của Khâm Nguyên lúc này trở nên dữ tợn!

Nàng vốn tưởng sinh cho Đế Tuấn mười vị thái tử thì hắn sẽ thay đổi thái độ lạnh nhạt, không ngờ hắn chỉ coi nàng là công cụ sinh sản!

Ánh mắt Khâm Nguyên lạnh lùng nhìn về phía Lăng Tiêu Bảo Điện và Thái Âm Tinh.

Chuyện năm xưa Đế Tuấn lên Thái Âm Tinh cầu hôn bị từ chối rồi mới quay sang cưới nàng sớm đã bị nàng điều tra rõ ràng!

Do đó, nàng không chỉ oán hận sự vô tình của Đế Tuấn mà còn ghen ghét cực độ với hai chị em Hi Hòa, Thường Hi ở Thái Âm Tinh!

"Hừ!

Cứ đợi mà xem!

Ta nhất định phải khiến các ngươi trả giá đắt!" Khâm Nguyên hét lên một tiếng, rồi thuận tay giết chết luôn cả thị nữ vừa báo tin để bịt miệng!

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện ở Thiên Đình, Yêu thánh Bạch Trạch và Kế Mông nhìn nhau một cái, rồi hỏi Đế Tuấn: "Bệ hạ, ngài định an trí các vị thái tử điện hạ như thế nào?" "Tất nhiên là thông báo cho toàn Hồng Hoang rồi!

Để chúng sinh Hồng Hoang đều biết tin vui của Thiên Đình, phổ

thiên đồng khánh!" Đế Tuấn cười nói.

"Vạn vạn bất khả!" Bạch Trạch lên tiếng ngăn cản.

Ân?

Đế Tuấn nhíu mày, giọng điệu có chút gắt gỏng: "Tại sao không thể?" "Bệ hạ!

Thái tử giáng sinh đối với Yêu tộc ta đương nhiên là đại hỉ sự!

Nhưng hiện tại cuộc tranh đấu giữa hai tộc Vu - Yêu ngày càng quyết liệt, nếu lúc này bệ hạ công bố cho Hồng Hoang biết chuyện này, khó tránh khỏi việc người của Vu tộc sẽ tìm cách báo thù, kiếp sát thái tử, điều đó vô cùng bất lợi cho Yêu tộc ta!" Đế Tuấn nhíu mày trầm tư: "Các ngươi cứ việc phòng phạm cho tốt, sợ gì Vu tộc chứ!

Chuyện đại sự thế này nếu không kịp thời báo cho vạn tộc Hồng Hoang biết thì mặt mũi Yêu tộc ta còn để đâu?" Kế Mông cười khổ không thôi: "Bệ hạ!

Nếu là tu sĩ Vu tộc bình thường dám có ý đồ với thái tử, chúng thần tự nhiên sẽ đánh chết.

Nhưng nếu là người như Cổ Huyền hoặc Hậu Thổ thánh nhân ra tay, chúng thần e rằng có tâm mà không có lực!" Đế Tuấn giật mình tỉnh ngộ!

Phải rồi, bên Vu tộc có tới hai vị thánh nhân trấn giữ!

Vui quá nên lú lẫn luôn, suýt chút nữa thì hỏng việc lớn!

Nếu Cổ Huyền và Hậu Thổ đích thân ra tay giết thái tử, mình lấy gì mà phản kháng?

Đế Tuấn lập tức mặt ủ mày chau, đi tới đi lui trước bảo tọa Thiên Đế để suy tính đối sách!

"Truyền lệnh Thiên Đế của trẫm!

Chuyện thái tử giáng sinh hôm nay phải được giữ bí mật hoàn toàn trong nội bộ Thiên Đình, kẻ nào tiết lộ thông tin, giết không tha!" Đế Tuấn ánh mắt lộ hung quang nói với các Yêu thánh bên dưới.

"Chúng thần lĩnh chỉ!" Các Yêu thánh cúi đầu thưa.

"Thái Nhất!

Đệ hãy cùng trẫm đích thân đi một chuyến, đưa mười đứa trẻ này về Thái Dương Tinh.

Đó là nơi trẫm sinh ra, thích hợp nhất cho việc tu hành, trận pháp phòng hộ ở đó cũng có thể che giấu thiên cơ, tránh được sự dòm ngó của thánh nhân!" Đế Tuấn nói với Đông Hoàng Thái Nhất đang đứng bên cạnh.

"Đại ca, chúng ta không cần phải cẩn thận quá mức như thế chứ!

Năm đó Thái Thượng thánh nhân không phải đã đích thân hứa sẽ giúp Yêu tộc ta chống lại thánh nhân của Vu tộc sao?

Hà tất phải làm vậy?" Thái Nhất ấm ức phàn nàn với Đế Tuấn.

"Ai!

Cẩn thận không bao giờ thừa!

Mấy lời của đám thánh nhân đó không thể tin hoàn toàn được!

Đến lúc sinh tử nguy cơ, bọn họ sẽ không giúp chúng ta đâu!" Đế Tuấn bất lực nói.

Hai người bàn bạc một hồi, ngay lập tức bí mật đưa mười chú Kim Ô nhỏ từ Thiên Đình về Thái Dương Tinh!

Hiện tại ba hòn đảo ở Đông Hải đã hoàn toàn hợp nhất, Cổ Huyền đặt tên cho nó là Vô Cực Đảo!

Trong đảo, hắn xây dựng thêm một số cung điện, thiết lập trận

pháp để lọc hỗn độn linh khí thành tiên thiên linh khí cho Tây Vương Mẫu và mọi người tu luyện.

Động tĩnh ở Thiên Đình căn bản không thể qua mắt được những nhân vật cấp độ thánh nhân như Cổ Huyền!

Hừ!

Vu tộc ta không thèm làm những trò mèo hèn hạ, lén lút kiếp sát đó đâu!

Cổ Huyền vô cùng khinh thường hành động của Yêu tộc.

Hắn và Hậu Thổ tỷ tỷ đều đã chứng đạo, dù thế nào đi nữa cũng không thể hạ mình đi tính kế mấy đứa tiểu bối!

Chương 79

Yêu tộc đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!

Nhưng ít ngày nữa, mười con súc sinh nhỏ đó dường như sẽ trở thành ngòi nổ cho trận chiến cuối cùng giữa Vu và Yêu, khiến hai vị đại vu của Vu tộc phải bỏ mạng!

Hay là giết luôn cho rồi?

Cổ Huyền thầm nghĩ.

Nhưng rồi hắn lập tức gạt bỏ ý nghĩ đó, vừa mới hứa với Hồng Quân là không gây chuyện, nếu giờ giết mười con Kim Ô thì lượng kiếp sẽ bị đẩy sớm lên mất!

Hồng Quân chắc chắn sẽ lại tìm phiền phức!

Vì mấy con súc sinh nhỏ đó mà lãng phí một tấm thẻ trải nghiệm thì thật không đáng!

Cổ Huyền cân nhắc trong lòng.

"Nương tử!

Ta vừa mới phát hiện ra đám súc sinh lông lá bên Yêu tộc kia đã sinh được mười con súc sinh nhỏ rồi!

Xem kìa, chúng thành hôn sau chúng ta bao nhiêu, vậy mà giờ đã có con rồi, thật khiến người ta hâm mộ ghen tỵ hận quá đi!" Cổ Huyền ám chỉ với Tây Vương Mẫu đang đứng bên cạnh.

Tay Tây Vương Mẫu đang định đút linh quả cho Cổ Huyền bỗng khựng lại!

"Phu, phu quân!

Thiếp vẫn luôn cố gắng mà!

Thiếp chắc chắn cũng sắp có con rồi, không cần phải hâm mộ người khác!" Tây Vương Mẫu thẹn đỏ mặt, nũng nịu nói.

Cổ Huyền mỉm cười, vui vẻ ôm Tây Vương Mẫu vào lòng.

Tại Vô Cực Đảo ở Đông Hải, kể từ khi Tây Vương Mẫu biết tin Yêu hậu sinh con, nàng trở nên vô cùng nỗ lực, ngày nào cũng kéo Cổ Huyền đi 'tạo em bé'!

Cổ Huyền được hưởng thụ trọn vẹn sự ôn nhu của nàng.

Trăm năm sau, Tây Vương Mẫu cuối cùng cũng toại nguyện!

"Phu quân, chàng thấy trong bụng thiếp là nam hay nữ?" Tây Vương Mẫu xoa bụng cười hỏi Cổ Huyền.

Cổ Huyền cười: "Nam hay nữ đều không quan trọng!

Ta đều thích hết!" Hắn vốn có thể dùng hỗn nguyên thần thông để kiểm tra tình hình trong bụng Tây Vương Mẫu, nhưng hắn không làm vậy, muốn để dành sự mong chờ cho cả hai!

"Nương tử, tuy linh khí ở Vô Cực Đảo rất sung túc, nhưng phần lớn là hỗn độn linh khí, không có lợi cho việc tĩnh dưỡng.

Ta thấy chúng ta nên quay về Tây Côn Luân đi!

Nàng đã ở đó từ lúc hóa hình, nơi đó thân thuộc hơn, sẽ tốt cho việc an thai!" Tây Vương Mẫu gật đầu, giờ đây chỉ cần điều gì tốt cho thai nhi là nàng đều đồng ý vô điều kiện.

Hai người để Tiểu Thanh và Ngao San ở lại trông coi Vô Cực Đảo, còn mình thì tự quay về.

"Lúc ta không có ở đây, không được phép lười biếng ham chơi đâu đấy!

Nếu để sa sút tu hành, xem ta về có trị tội không!

Còn nữa, đừng có suốt ngày chạy nhảy lung tung, con gái con lứa mà lúc nào cũng lông ba lông bông, còn ra thể thống gì nữa!" Cổ Huyền không yên tâm dặn dò từng chút một.

Hai cô gái nghiêm túc ngẩng đầu nghe lời, cái vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện đó khiến Cổ Huyền suýt chút nữa đã nghi ngờ hai đứa bị ai đó tráo đổi rồi.

"Được rồi, trông coi đạo trường cho tốt, chờ ta thông báo thì hai đứa có thể quay về Tây Côn Luân!" "Vâng!

Sư tôn (Đại lão gia)!" Hai người cung kính đáp lời.

Cổ Huyền mang theo biểu cảm nghi ngờ nhân sinh dẫn Tây Vương Mẫu đi.

Trên đường đi hắn cứ lầm bầm mãi với Tây Vương Mẫu rằng không biết hai con nhóc kia có giở quẻ gì không.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, ngay khi hắn vừa đi, hai con nhóc lập tức 'xả láng'!

Tu hành, hộ đảo gì đó đều bị quăng ra sau đầu hết!

Cái thái độ buông thả lười biếng của hai cô gái hoàn toàn là do cách đối xử thân cận và sự nuông chiều của Cổ Huyền thường ngày tạo thành!

Làm sư phụ mà chẳng chịu dạy dỗ hẳn hoi, lúc nhớ ra thì quản một chút, lúc không nhớ thì quẳng sang một bên!

Làm đại lão gia cũng chẳng đạt chuẩn!

Không bắt thị nữ hầu hạ tắm rửa thay đồ, không bắt bưng trà rót nước giặt giũ!

Vậy thì chúng không quậy phá mới lạ!

Thực ra trong lòng Cổ Huyền luôn coi Tiểu Thanh như người nhà,

nên không bắt nàng làm nhiều việc nặng.

Hắn đã tìm vài thị nữ ở Tây Côn Luân của Tây Vương Mẫu để làm những việc lặt vặt.

Nhưng chính sự yêu chiều và dung túng của Cổ Huyền đã khiến hai cô gái trở nên ngang bướng không nghe lời như vậy.

Cổ Huyền sau khi quay về chắc chắn sẽ bị hai đứa làm cho phát điên, rồi lại đè chúng ra trị cho một trận nhớ đời!

Chỉ có điều hiện tại hai 'hung thần' này vẫn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, mới vài ngày đã làm cho Vô Cực Đảo gà bay chó chạy!

Tại đạo trường của Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân, Cổ Huyền và nàng đã ổn định trở lại.

Mỗi ngày cùng nàng ngắm hoa thưởng nguyệt, nhâm nhi trà đạo, cuộc sống thật vô cùng khoái ý!

Chuyện tu hành và những toan tính tạm thời được gác lại, thế giới riêng tư thoải mái khiến tâm hồn Cổ Huyền được thả lỏng, tâm cảnh cũng vô tình được nâng lên một tầm cao mới!

Tây Vương Mẫu dưới sự bầu bạn và chăm sóc chu đáo của Cổ Huyền nên sống rất thoải mái.

Mỗi ngày nàng đều cùng hắn thảo luận về đứa con trong bụng, gương mặt luôn rạng rỡ nụ cười ngọt ngào!

Cuộc sống như vậy kéo dài suốt ba ngàn năm!

Ba ngàn năm sau, bụng Tây Vương Mẫu đã tròn lẳn, ngày đứa bé chào đời ngày càng gần.

Cổ Huyền bèn gọi tỷ tỷ Hậu Thổ đang tu hành ở Luân Hồi Địa Phủ tới.

“Tiểu đệ, chuyện đại sự thế này mà ngươi nỡ giấu ta sao?” Hậu Thổ hờn dỗi lườm Cổ Huyền một cái.

Sau đó nàng tiến lên nắm tay Tây Vương Mẫu, đầy vẻ áy náy nói: “Tây Vương Mẫu đạo hữu, muội mang thai mà ta là tỷ tỷ của Cổ Huyền lại không đến chăm sóc được, đừng trách ta nhé!” Tây Vương Mẫu nắm ngược lại tay Hậu Thổ: “Tỷ tỷ nói gì vậy, là do thiếp không cho phu quân nói với tỷ đấy, thiếp không muốn làm mọi chuyện rùm beng lên!” Hậu Thổ cười xoa xoa bụng Tây Vương Mẫu, rồi lập tức truyền tin báo chuyện này cho các huynh trưởng!

Tại Bàn Cổ Điện, Đế Giang trợn tròn mắt nhìn ngọc giản truyền tin của Hậu Thổ!

“Tây Vương Mẫu có thai rồi!

Vu tộc ta đã có người kế vị rồi!

Ha ha ha!” Đế Giang reo hò lớn tiếng.

“Người đâu, lấy hậu lễ từ kho báu Vu tộc, mang đến Tây Côn Luân ngay!” Đế Giang ra lệnh cho binh lính bên ngoài điện.

Các Tổ Vu khác sau khi nhận được tin cũng đều hưng phấn khôn cùng, lập tức cùng Đế Giang khởi hành đến Tây Côn Luân.

Ba trăm năm sau, Tây Vương Mẫu chuyển dạ!

Cổ Huyền cũng giống như Đế Tuấn năm xưa, đi tới đi lui đầy vẻ lo lắng bên ngoài Vân Hoa Điện.

“Tiểu đệ, yên lặng một lát đi, đừng có đi tới đi lui nữa, ngươi đi làm ta chóng hết cả mặt rồi đây này!” Chúc Dung oang oang cái mồm quát một câu.

Đế Giang lập tức giáng cho Chúc Dung một cú trời giáng vào đầu!

“Nói nhỏ cái mồm thôi, lỡ làm ảnh hưởng đến việc Tây Vương

Mẫu sinh con thì xem ta có lột da ngươi không!" Đế Giang hiếm khi nổi giận với Chúc Dung như vậy.

Các Tổ Vu khác cũng trừng mắt nhìn Chúc Dung.

Chúc Dung rụt cổ lại, im như thóc!

Hắn có cảm giác sinh mệnh mới này đã cướp mất vị trí của hắn trong lòng các anh em rồi!

Một tiếng khóc chào đời vang lên từ trong điện!

Đế Giang và mọi người đại hỉ, đồng loạt nghé mắt nhìn vào bên trong đại điện!

Một lát sau, Hậu Thổ và Huyền Minh bước ra, trên tay bế một đứa trẻ sơ sinh!

Các Tổ Vu định xông tới nhưng bị Hậu Thổ đẩy ra, nàng bế tiểu bảo bảo đi về phía Cổ Huyền đang đứng đờ người ra.

Chương 80

"Tiểu đệ, chúc mừng!

Tây Vương Mẫu đã hạ sinh một bé gái!

Trông con bé đáng yêu lắm!" Cổ Huyền đón lấy đứa trẻ từ tay Hậu Thổ, nhìn tiểu oa oa có bảy phần giống mình, trong lòng hắn dâng lên một cảm xúc khó tả!

Một lát sau, Cổ Huyền mới thoát ra khỏi mớ cảm xúc hỗn độn, không nỡ trao đứa bé lại cho Hậu Thổ, vội vàng hỏi: "Nương tử của đệ thế nào rồi?" "Vào mà xem đi!" Huyền Minh cười nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền vội vàng chạy vào đại điện thăm Tây Vương Mẫu.

Các Tổ Vu khác cuối cùng cũng có cơ hội ngắm nghía đứa trẻ, ai nấy đều tranh nhau tiến lên trêu đùa!

Tuy là con gái khiến các Tổ Vu có chút thất lạc, nhưng điều đó không ngăn được sự yêu mến của họ dành cho tiểu oa oa.

"Hậu Thổ muội muội, cho huynh bế một tí đi!" Chúc Dung mặt dày tiến lên nói.

"Đi ra!

Cái tay cái chân thô kệch thế kia, lỡ làm đứa bé khóc thì sao!" Hậu Thổ thẳng thừng bày tỏ sự chê bai với Chúc Dung!

Chúc Dung mặt cứng đờ, gãi đầu cười gượng lùi lại, chỉ dám đứng một bên trêu chọc gia hỏa nhỏ.

"Nương tử!

Nàng vất vả rồi!" Cổ Huyền nắm tay Tây Vương Mẫu nói.

“Là một bé gái, chắc là làm chàng và các huynh trưởng Tổ Vu thất vọng rồi!” Tây Vương Mẫu nói đầy vẻ tiếc nuối.

“Ai dám chê con gái ta, xem ta có giết chết hắn không!” Cổ Huyền trợn mắt nói.

Phì cười!

Tây Vương Mẫu bị cái vẻ pha trò của Cổ Huyền làm cho bật cười, sự u ám và thất lạc trong lòng cũng tan biến hết!

“Phu quân, con của thiếp đâu?

Mau cho thiếp xem!” Tây Vương Mẫu mong đợi nói.

Cổ Huyền lập tức chạy ra ngoài điện giằng lại đứa bé từ tay đám Tổ Vu!

Tại Vân Hoa Điện ở Tây Côn Luân, Tây Vương Mẫu nhìn tiểu oa oa mềm mại trước mắt, lòng dâng lên một sự nhu tình và yêu mến vô hạn.

Nàng khó khăn đưa tay bế đứa bé vào lòng, cùng Cổ Huyền đùa nghịch với con.

Cổ Huyền và các Tổ Vu đang chìm đắm trong niềm vui sướng mà không chú ý rằng lúc tiểu gia hỏa hạ thế đã dẫn động thiên địa dị tượng!

Phía Đông có hà quang vạn trượng bốc lên, trời sa hoa vàng, đất mọc sen vàng.

Những vị ẩn thế đại năng đang bế quan tu hành đều tưởng lại có thánh nhân ra đời, bị chấn kinh đến mức không thể tin nổi!

Các vị thánh nhân đang tu hành thánh đạo pháp môn ở Thiên Ngoại Thiên cũng bị đánh thức, đồng loạt trừng mắt nhìn về phía thế giới Hồng Hoang!

Lại có thánh nhân hạ thế?

Nhưng dưới Thiên Đạo rõ ràng chỉ nên có chín vị thánh nhân mới đúng chứ!

Ở đâu ra mà lại lòi thêm một vị nữa?

Lục Thánh bị đả kích nặng nề!

Thật không cho người ta sống mà, sáu vị thiên địa thánh nhân chúng ta đã là nhiều rồi, giờ lại thêm cả Cổ Huyền và Hậu Thổ, rồi giờ lại nữa?

Thời buổi này thánh nhân dễ chứng thế sao?

Lục Thánh bắt đầu hoài nghi không biết cái thánh nhân mình chứng được có phải là hàng giả không nữa!

Đứng ngồi không yên, Lục Thánh lần lượt kéo nhau đến Tử Tiêu Cung để hỏi Đạo Tổ cho ra nhẽ.

Tại Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn, Hồng Quân nhíu mày nghĩ về đứa con gái nhỏ của Cổ Huyền.

Một mình cái biến số có thực lực cường kình kia đã đủ nhức đầu rồi, giờ lại thêm một Thiên Sinh Thánh Nhân nữa!

Hồng Quân là lão quái vật tồn tại từ lúc khai thiên lập địa đến nay, lão chỉ cần nhìn một cái là thấy tiểu oa oa này không tầm thường.

Do căn nguyên tư chất của Cổ Huyền quá mạnh mẽ, dù đã được Tây Vương Mẫu trung hòa đi ít nhiều nhưng vẫn đạt đến mức sơ cấp Hỗn Độn Ma Thần căn nguyên!

Nếu không có gì bất ngờ, tiểu oa oa này sau này tu hành chắc chắn sẽ chứng đạo!

Vì vậy Hồng Quân mới gọi nàng là Thiên Sinh Thánh Nhân!

Nhưng không phải là không thể khống chế!

Ánh mắt Hồng Quân lóe lên, trong lòng đã nảy ra vô số mưu kế.

Vừa lúc đó Lục Thánh bước vào.

"Lão sư, cái dị tượng thánh nhân ở Hồng Hoang rốt cuộc là chuyện gì thế?

Ngài chẳng bảo thánh nhân giữa trời đất chỉ có chín thôi sao?

Vậy người này làm sao mà thành thánh được!" Nguyên Thủy không kìm được nên lên tiếng hỏi trước.

Hồng Quân bình thản mở mắt: "Thánh nhân giữa trời đất quả thực chỉ có chín, nhưng dị tượng trước đó là do một người có căn nguyên tư chất khủng bố hạ thế dẫn phát, người này có tư chất Thiên Sinh Thánh Nhân!" Lục Thánh sắc mặt đại biến!

Sau đó ai nấy đều trầm mặc không nói gì, trong lòng bắt đầu tính toán riêng.

Hồng Quân nhìn thấu tâm tư của mấy vị đệ tử: "Người này là con gái của Cổ Huyền ở Vu tộc!" Lục Thánh trong lòng chùng xuống, những toan tính nhỏ nhoi vừa mới nảy ra đã lập tức bị dập tắt!

Con gái của tên điên kia thì ai dám mưu đồ gì chứ?

Không sợ bị ăn đòn sao?

Lục Thánh trong lòng run sợ, dù sao đó cũng là hung nhân tuyệt thế dám đấu tay đôi với Đạo Tổ!

Nhạ không nổi, nhạ không nổi!

"Các ngươi hãy thay bần đạo đến Tây Côn Luân, chúc mừng Cổ Huyền đạo hữu có con gái, mang theo Chư Thiên Khánh Vân tặng cho tiểu oa oa kia luôn!" Hồng Quân nói với Lục Thánh.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề nhìn Hồng Quân ra tay hào phóng như vậy mà mắt đỏ vì ghen tỵ!

Một tiểu oa oa mới chào đời mà đã tặng một món cực phẩm Tiên thiên linh bảo lợi hại như thế!

Đến đệ tử chúng ta mà ngài còn chẳng hào phóng được như vậy!

"Các ngươi đi thì đừng có gây sự, cố gắng giao hảo với Cổ Huyền, xem có thể thu nhận con nhóc đó làm đệ tử không!" Ân?

Lục Thánh bị đống 'thao tác' này của Hồng Quân làm cho nghệch mặt ra!

Ý ngài là sao?

Đến tận nhà người ta mà đòi nhận con gái người ta làm đồ đệ, ngài tưởng Cổ Huyền là thằng ngốc chắc?

"Cứ cố gắng tranh thủ đi, thành hay không đều phụ thuộc vào các ngươi.

Nên biết đó là Thiên Sinh Thánh Nhân, ai thu nhận được vào môn hạ thì chắc chắn có thể đưa đạo thống phát dương quang đại!" Hồng Quân khích lệ Lục Thánh.

Lục Thánh bị Hồng Quân nhử cho tâm thần chấn động!

Thực sự là cái lợi này quá lớn, xứng đáng để họ mạo hiểm một phen!

"Chúng đệ cẩn tuân lão sư pháp chỉ!" Thái Thượng Lão Tử thay mặt mọi người đáp lời Hồng Quân.

Sau đó lão nhận lấy Chư Thiên Khánh Vân, bay thẳng về phía Tây Côn Luân, kẻ sau chạy nhanh hơn kẻ trước!

"Tiếp Dẫn sư đệ, Chuẩn Đề sư đệ, hai người là thánh nhân phương Tây, tiểu nữ oa kia là người Vu tộc, lại sinh ra ở Tây Côn

Luân, nên có duyên với Bàn Cổ Tam Thanh chúng ta mới đúng!

Hai người cứ về mà tu hành cho tốt đi!" Nguyên Thủy chặn đường hai vị thánh nhân phương Tây, nói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt khó coi!

Chuẩn Đề tiến lên một bước, đối mặt với Nguyên Thủy nói: "Sư huynh nói vậy là sai rồi.

Lão sư đã bảo ai thu nhận được đồ đệ tốt là tùy duyên pháp của mỗi người, sư huynh ngang nhiên ngăn cản, không sợ lão sư quái tội sao?" Sắc mặt Nguyên Thủy tối sầm lại: "Sư đệ hà tất phải khổ sở cầu ép như vậy, cái phương Tây kia là nơi khỉ ho cò gáy, nghèo nàn vô cùng, làm sao bồi dưỡng nổi một vị thánh nhân chứ?" "Hừ!

Cái đó không phiền sư huynh bận tâm!" Chuẩn Đề nheo mắt đáp trả.

"Được rồi!

Chương 81

Đừng tranh chấp nữa, cứ theo bần đạo đến Tây Côn Luân hoàn thành nhiệm vụ lão sư giao phó đã rồi tính!" Thái Thượng Lão Tử đứng ra giảng hòa.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề hậm hực lườm nhau một cái, rồi phi nhanh về phía trước.

Tại Vân Hoa Cung, Cổ Huyền, Hậu Thổ và Huyền Minh đang ở bên ngoài điện chọn lựa lễ vật cho tiểu oa oa.

Các Tổ Vu khác thì tụ tập lại một chỗ, bàn bạc xem tiểu nữ oa nên học những gì.

"Đại ca, hay là sau này cứ để đệ dạy tiểu điệt nữ đi, đệ đảm bảo sẽ truyền dạy hết bản lĩnh của mình, sau này ở Hồng Hoang tuyệt đối không ai dám đụng vào nó đâu!" Chúc Dung vỗ ngực đôm đốp nói.

"Ngươi thì có cái gì đáng học chứ, cứ theo ta, ta sẽ dạy thủy đạo pháp tắc cho điệt nữ, đảm bảo sau này không ai dám nhạ!" Cộng Công lập tức xen vào.

"Nói láo!

Cái thủy đạo pháp tắc mềm yếu của ngươi thì học làm gì?

Không ai dám nhạ, ngươi cũng thật dám khoác lác!" Chúc Dung đốp lại Cộng Công một câu.

"Thế nào?

Không phục hả!

Vậy chúng ta ra ngoài đánh một trận, ai thắng thì sau này người đó dạy tiểu điệt nữ, thấy sao?" Cộng Công khiêu khích Chúc Dung.

“Sợ gì chứ!

Đánh thì đánh, thua thì không được nuốt lời đấy!” Ngay khi hai người định ra tay thì Cường Lương đứng bên cạnh đế thêm một câu: “Thực ra đệ thấy tiểu điệt nữ theo đệ học lôi đạo pháp tắc là tốt nhất!” Hả?

Lại thêm một kẻ đòi tranh đồ đệ?

Cộng Công và Chúc Dung nhìn nhau, không biết nói gì hơn.

Tiếp đó, các Tổ Vu khác cũng lần lượt lên tiếng, ngay cả Đế Giang cũng tham gia vào cuộc khẩu chiến, tranh giành vị trí sư phụ truyền đạo cho tiểu oa oa.

Tây Vương Mẫu bế đứa bé, bất lực nhìn đám Tổ Vu tranh cãi đến đỏ mặt tía tai!

Về lý mà nói, nàng căn bản không muốn con mình rời xa, nhưng nàng biết đây là ý tốt của các Tổ Vu, đồng thời cũng cảm nhận được sự yêu thương mà mọi người trong Vu tộc dành cho con gái mình!

Ngay khi Tây Vương Mẫu định lên tiếng ngăn cản các Tổ Vu tranh chấp, thì bên ngoài điện vang lên mấy đạo thanh âm hùng hồn, trang nghiêm.

“Bàn Cổ Tam Thanh ở Đông Côn Luân bái kiến Cổ Huyền thánh nhân, Tây Vương Mẫu đạo hữu!” “Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở núi Tu Di phương Tây bái kiến Cổ Huyền thánh nhân, Tây Vương Mẫu đạo hữu!” “Thánh mẫu của Nhân tộc ở Oa Hoàng Thiên bái kiến Cổ Huyền thánh nhân, Tây Vương Mẫu đạo hữu!” Thánh nhân đến đây làm gì?

Tây Vương Mẫu cau mày, với tư cách là chủ nhà, nàng không thể không đích thân ra nghênh tiếp!

Trong điện Vân Hoa, Cổ Huyền cùng Lục Thánh ngồi đối diện

nhau.

Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ dẫn theo hài tử đứng bên cạnh bầu bạn, còn các Tổ Vu đã kéo nhau ra ngoài đánh nhau để quyết định xem điệt nữ (cháu gái) sau này sẽ về phe ai!

"Cổ Huyền đạo hữu, chúng ta phụng mệnh lão sư đến đây chúc hạ đạo hữu có thêm quý nữ!

Đặc biệt mang theo cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Chư Thiên Khánh Vân do lão sư ban tặng, để cho con gái của đạo hữu phòng thân!" Thái Thượng Lão Tử đi đầu lên tiếng, vội vàng hoàn thành mệnh lệnh của Hồng Quân.

Trong mắt Cổ Huyền thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó liền phản ứng lại.

Hừ!

Hồng Quân lão đạo này mượn danh nghĩa tặng linh bảo để cầu hòa đây mà, chắc là sợ ta lại gây ra chuyện gì khiến lão đau đầu đây!

Đối với việc bảo bảo nhà mình sinh ra đã là Thánh nhân, Cổ Huyền trước đó thực sự không biết, cũng chẳng định gây sự gì, chắc là Hồng Quân sợ ta đẻ thêm mấy đứa nữa, tạo ra thêm vài thiên sinh Thánh nhân chăng?

Quản cũng rộng thật đấy!

Ta có sinh con hay không cũng cần cái lão đạo mũi trâu nhà ngươi đồng ý chắc?

Cổ Huyền thầm nghĩ trong lòng, miệng thì lầm bầm lầu bầu.

Tây Vương Mẫu kích động nhìn Cổ Huyền, đôi mắt nhỏ mọn sáng lấp lánh như con mèo ham tiền, hỏi xem có nhận lễ vật hay không.

"Cái gọi là tấm lòng của Đạo Tổ, cứ nhận lấy đi!" Cổ Huyền bình

tĩnh nói.

Không lấy thì uổng!

Dù sao ta cũng chẳng hứa hẹn gì với lão đạo kia cả.

Tây Vương Mẫu lập tức ôm lấy Chư Thiên Khánh Vân, yêu thích không buông tay.

Nhìn cái bộ dạng ham tiền kia xem, chẳng phải chỉ là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thôi sao?

Nhà mình thiếu gì chứ!

Cổ Huyền nhìn Tây Vương Mẫu, có chút ghen tị.

"Cổ Huyền đạo hữu thật là phúc duyên sâu dày, nghe danh quý nữ giáng thế có kim hoa từ trời rơi xuống, sen vàng từ đất mọc lên, dị tượng Thánh nhân hiển hiện!

Căn nguyên như vậy, tiền đồ sau này thật không thể hạn lượng!" Nguyên Thủy giả tạo cảm thán một câu, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia tham lam và đố kỵ.

"Cổ Huyền đạo hữu, không biết đã đặt tên cho quý nữ chưa?" Chuẩn Đề đảo mắt, hỏi Cổ Huyền.

"Chưa, trước đó ta còn đang thảo luận với nương tử nhà ta!" Cổ Huyền trả lời.

"Ồ?

Không biết định đặt tên là gì?" Nữ Oa tò mò hỏi một câu.

"Cổ Lan Tâm!

Lấy ý nghĩa từ huệ chất lan tâm!" "Tên hay!

Tên hay!" Một tràng tiếng nịnh nọt vang lên.

Cổ Huyền vừa có được một bảo bối tâm đầu ý hợp, chỉ muốn ở

bên cạnh người nhà, không rảnh đứng đây nói nhảm lãng phí thời gian với mấy vị Thánh nhân này.

"Chư vị đạo hữu, có lời gì thì cứ nói thẳng, không cần phải che che lấp lấp như vậy!" Khụ khụ!

Lục Thánh có chút xấu hổ, thực sự là không giỏi nịnh hót người khác, không biết vỗ mông ngựa thế nào, không cẩn thận lại thành vụng chèo khéo chống.

"Cổ Huyền đạo hữu, thực không dám giấu giếm, chúng ta hôm nay đến đây ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ chúc hạ của lão sư, còn có một việc muốn cầu." Thái Thượng Lão Tử hạ thấp tư thế, chắp tay nói với Cổ Huyền.

"Chuyện gì?

Cứ nói ta nghe xem!" Cổ Huyền tò mò hỏi.

Lục Thánh nhìn nhau, nháy mắt ra hiệu, cuối cùng đẩy Thông Thiên tính tình thẳng thắn ra trước: "Cổ Huyền đạo hữu, chúng ta muốn nhận tiểu Lan Tâm làm đồ đệ, không biết ý đạo hữu thế nào?" Thông Thiên vừa dứt lời, Nguyên Thủy tiếp lời: "Cổ Huyền đạo hữu yên tâm, nếu tiểu Lan Tâm nhập môn hạ của ta, ta sẽ đối đãi bằng lễ nghi dành cho quan môn đệ tử!" "Cổ Huyền đạo hữu, ta và sư huynh Tiếp Dẫn đạo nhân có thể đồng thời nhận tiểu Lan Tâm làm quan môn đệ tử, nhất định sẽ dốc hết sở học truyền thụ lại!" Chuẩn Đề không cam lòng yếu thế lên tiếng.

"Cổ Huyền đạo hữu, nếu nhập môn hạ của ta, tiểu Lan Tâm sẽ là đệ tử duy nhất, truyền thừa giáo thống Nhân Giáo, trở thành giáo chủ Nhân Giáo đời tiếp theo!" Thái Thượng Lão Tử đưa ra điều kiện khiến người ta chấn kinh.

Nữ Oa cau mày, điều kiện ngày càng lớn, có chút ăn không tiêu a.

Nhưng sức hấp dẫn của một thiên sinh Thánh nhân quá lớn, Nữ Oa cắn răng nói: “Đạo hữu, nếu ta có được đồ đệ tốt như vậy, nàng sẽ được kế thừa vị trí tộc trưởng Nhân tộc!

Ta lấy cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ làm lễ bái sư!” Cổ Huyền nhướng mày, có chút thú vị rồi đây!

Hắn quay đầu nhìn về phía Thông Thiên vẫn luôn im lặng hỏi: “Thông Thiên đạo hữu không định tranh một chuyến sao?” Thông Thiên nhìn thẳng Cổ Huyền: “Đạo hữu, luận tu vi ta không bằng đại sư huynh, luận độ trân quý của đồ đệ ta cũng không bằng huynh ấy, luận số lượng Thánh nhân giáo đạo ta không bằng hai vị sư đệ phương Tây, luận quyền hành ta không bằng sư muội!

Nhưng, ta có một thứ mà bọn họ không có!” “Lấy gì?

Không biết đạo hữu đang ám chỉ điều gì?” Cổ Huyền hỏi dò.

Thông Thiên thở hắt ra một hơi, chậm rãi nói: “Hồng Hoang sát phạt dị bảo — Tru Tiên Kiếm Trận!” Chúng thánh sắc mặt đại biến, Thông Thiên điên rồi sao!

Lại muốn đem trọng bảo bái sư giao cho một đứa bé chưa bái sư?

Phải biết rằng, Tru Tiên Tứ Kiếm là thần vật mà Đạo Tổ từng đích thân điểm danh tại Tử Tiêu Cung rằng 'phi tứ thánh bất khả phá'!

Đó là bài tẩy mạnh nhất để Thông Thiên đứng vững tại Hồng Hoang.

Lại đem tặng người khác?

Thông Thiên cam tâm sao?

Thông Thiên tự nhiên biết rõ tầm quan trọng của Tru Tiên Tứ Kiếm đối với mình, nhưng y nguyện ý đánh cược một lần!

Bởi vì y lập ra Tiệt Giáo là để 'tiệt thủ' một tia sinh cơ.

Cổ Lan Tâm là thiên sinh Thánh nhân, phối hợp với một tia sinh cơ thì còn gì bằng!

Cho nên lần thu đồ này trong mắt y không phải là tranh giành cơ duyên, mà là tranh giành đạo thống!

Chương 82

Phải lấy xuống bằng mọi giá!

Các Thánh nhân khác sắc mặt khó coi.

Thông Thiên!

Ngươi táng tận lương tâm đến mức này thật sao?

Chỉ là tranh một đệ tử thôi mà, có cần phải xuống tay tàn độc như vậy không?

"Thông Thiên sư đệ, Tru Tiên Kiếm Trận đó là lão sư ban cho tại Tử Tiêu Cung để dùng khi lập giáo, sao có thể khinh suất tặng người khác!

Như vậy là bất kính với lão sư!

Mau hướng Cổ Huyền đạo hữu nhận lỗi, thu hồi lời vừa rồi ngay!" Nguyên Thủy phẫn nộ trừng mắt nhìn Thông Thiên quát.

Tặng Tru Tiên Kiếm Trận?

Vậy ta tặng gì đây?

Chẳng lẽ bắt bần đạo phải đem Bàn Cổ Phiên tặng đi sao?

Hừ!

Như thế cũng quá coi thường một tiểu oa oa rồi!

Thông Thiên hào không quan tâm đến sắc mặt đen như nhọ nồi của Nguyên Thủy, chỉ nhìn chằm chằm Cổ Huyền chờ đợi câu trả lời.

Cổ Huyền mím môi, vở kịch Lục Thánh tranh đồ đệ này thật hay, không cần tốn nước bọt mà vẫn có được chỗ tốt, lại là chỗ tốt cực lớn!

Chậc chậc!

Người tốt cả!

Đều là người tốt!

Cổ Huyền nhìn Lục Thánh trước mặt.

"Chư vị đạo hữu tạm chờ một lát, ta phải bàn bạc với tỷ tỷ và nương tử một chút rồi mới quyết định được!" Cổ Huyền nói với Lục Thánh.

Sau đó hắn kéo Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu vào thiên điện, che giấu thiên cơ, cách ly âm thanh rồi hỏi: "Nương tử, tỷ tỷ, thấy sao?" Hậu Thổ tiến lên kéo tay Cổ Huyền nói: "Tiểu đệ!

Huyết mạch Vu tộc ta sao có thể để người ngoài quản giáo!

Ta định đưa Lan Tâm về Địa Phủ nuôi dưỡng, để con bé kế thừa vị trí Phong Đô Đại Đế, cùng ta quản lý Luân Hồi Địa Phủ!" Cổ Huyền bất đắc dĩ liếc nhìn tỷ tỷ nhà mình, cũng muốn xen vào một chân sao!

Cổ Huyền lúc Lục Thánh mở miệng thu đồ đã đoán được ý đồ của Hồng Quân.

Hừ!

Muốn dụ dỗ con gái ta thành Thánh, sau đó thụ khống chế, rồi lấy đó để uy hiếp ta sao!

Cổ Huyền nắm chặt nắm đấm, chưa biết ai tính kế ai đâu!

Bản thân ta đã nhận ủy thác của Bàn Cổ đại thần, muốn lấy lại quyền hành Thiên Đạo thì phải nhiễm vào khí vận Hồng Hoang.

Nếu con gái thành Thánh, lúc đó có thể mưu tính nhiều đường, hạ gục Hồng Quân, để con gái đi làm Hợp Đạo Thánh Nhân!

Hoàn mỹ!

Tuy có chút hão huyền, nhưng Cổ Huyền có hệ thống bên mình, không phải là không thể hoàn thành!

Còn việc con gái chứng đạo thì còn xa lắm, lại không có hack, tu vi chắc chắn không tăng trưởng nhanh như vậy được.

Cổ Huyền trong lòng đã có quyết định, nhưng vẫn hỏi Tây Vương Mẫu: "Nương tử thấy sao?" Tây Vương Mẫu lén liếc nhìn Hậu Thổ, ghé vào tai Cổ Huyền thì thầm: "Ta thấy bái Thông Thiên làm sư phụ cũng không tệ!" "Vì sao?" Cổ Huyền kinh ngạc nhìn nàng.

"Tru Tiên Kiếm Trận đó!

Sau này con gái có Chư Thiên Khánh Vân và Tru Tiên Kiếm Trận, hai kiện cực phẩm linh bảo hộ thân, ai dám trêu chọc chứ!" Cổ Huyền mặt đầy vạch đen!

Hóa ra nàng chọn sư phụ cho con gái là dựa vào cấp bậc và số lượng linh bảo sao?

Cổ Huyền có chút đau đầu, phụ nữ thật là quá ham tiền rồi!

Trong điện Vân Hoa, Lục Thánh nôn nóng ngồi trên bồ đoàn chờ đợi quyết định cuối cùng.

Trừ Thông Thiên tự tin tràn đầy ra, mấy vị Thánh nhân khác trong lòng đều không chắc chắn.

Cuối cùng, Cổ Huyền dẫn theo Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ trở lại chính sảnh, cười nhìn Lục Thánh: "Chư vị đạo hữu, sau khi bàn bạc với người nhà, ta đã có quyết định." Lục Thánh căng thẳng nhìn Cổ Huyền, Thái Thượng Lão Tử lên tiếng hỏi: "Không biết đạo hữu lựa chọn thế nào?" Cổ Huyền cười không đáp, nhìn về phía Thông Thiên hỏi: "Thông Thiên đạo hữu, điều kiện lúc trước còn hiệu lực chứ?" Thông Thiên cấp thiết hồi đáp: "Tự nhiên hiệu lực!" "Vậy tiểu

nữ sau này xin làm phiền Thông Thiên đạo hữu chiếu cố nhiều hơn!" Cổ Huyền chắp tay nói.

Thông Thiên đại hỷ!

Đang định móc Tru Tiên Tứ Kiếm giao cho Cổ Huyền, hắn liền giơ tay ngăn lại.

Ở lượng kiếp tiếp theo còn phải kéo Thông Thiên làm minh hữu nữa!

Không có Tru Tiên Tứ Kiếm thì Thông Thiên còn là Thông Thiên sao?

Với lại hiện tại tiểu Lan Tâm còn nhỏ, sát phạt chi lực của Tru Tiên Kiếm Trận ngợp trời, hung sát chi lực đó một đứa trẻ làm sao chống đỡ nổi!

"Thông Thiên đạo hữu, linh bảo cứ đợi đến khi Lan Tâm đến chỗ đạo hữu bái sư rồi hãy đích thân giao cho con bé!" Cổ Huyền cười xua tay.

Thông Thiên nhìn tiểu Lan Tâm với ánh mắt nóng bỏng, thu hồi Tru Tiên Kiếm Trận, để dành sau này đồ nhi có thực lực rồi mới giao.

Nhưng Thông Thiên cũng thắc mắc, đã chọn sư phụ rồi sao không hành lễ bái sư ngay?

Tuy tiểu Lan Tâm còn nhỏ nhưng chỉ cần một lễ nghi đơn giản là được, y không phải người câu nệ, sao phải đợi sau này?

Cổ Huyền nhìn thần sắc của Thông Thiên liền giải thích: "Khụ khụ!

Thông Thiên đạo hữu thông cảm, hài tử vừa mới sinh, nương tử và tỷ tỷ ta đều không nỡ tiễn đi ngay, không yên tâm.

Vạn năm sau, ta sẽ đích thân đưa tiểu nữ vào Bích Du Cung!"

Thông Thiên nhìn Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ ôm khư khư đứa bé, ánh mắt cảnh giác như sợ bị cướp mất, nội tâm vừa cạn lời vừa bất lực.

"Nếu đã như vậy, Cổ Huyền đạo hữu, ta chờ, đợi khi Lan Tâm vạn tuế, hãy đưa đến Bích Du Cung bái sư học nghệ!" Cổ Huyền gật đầu xưng phải.

Thông Thiên mãn nguyện rời đi, trước khi đi còn trêu chọc tiểu gia hỏa, để lại một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Phương Bắc Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ làm lễ vật cho tiểu đồ đệ.

Sau khi Thông Thiên đi, tâm tình của mấy vị Thánh nhân khác vô cùng không tốt.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, nhìn về phía Thông Thiên với ánh mắt đầy đố kỵ!

Trong mắt y, trừ đại sư huynh Lão Tử ra, trong Lục Thánh không ai có thể vượt qua mình.

Hiện tại mọi người tranh đồ đệ chính là khảo nghiệm thân phận và thực lực tại Hồng Hoang, vậy mà vạn vạn lần không ngờ lại thua dưới tay Thông Thiên!

"Hừ!

Tư túng vô độ, dám đem linh bảo lão sư ban tặng tặng cho người khác, nhất định sẽ bị lão sư nghiêm trị!" Nguyên Thủy trong lòng bất cam nộ hống.

Bên cạnh, ánh mắt Lão Tử nhìn theo bóng lưng Thông Thiên cũng vô cùng phức tạp!

Đứa sư đệ này không chỉ nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận, lại còn thu được một thiên sinh Thánh nhân làm đồ đệ, gián tiếp bắt nhịp quan hệ với Cổ Huyền và Hậu Thổ, thực lực quá mạnh mẽ!

Điều này đe dọa nghiêm trọng đến vị trí đại đệ tử Đạo Môn, người đứng đầu chúng thánh của y!

Lão Tử sắc mặt không đổi nhưng trong lòng đã phát độc: Thông Thiên sư đệ, ngươi kiêu căng khó thuần, không biết chừng mực như vậy, đừng trách sư huynh ta hạ thủ độc ác!

Thái Thượng Lão Tử liếc nhìn Nguyên Thủy bên cạnh đang đỏ mặt tía tai, thầm tính kế trong lòng.

So với các biểu hiện ẩn ý của Lão Tử và Nguyên Thủy, tổ hợp vô sỉ hai người phương Tây lại tỏ ra trực tiếp hơn!

Biểu hiện thất lạc viết hết lên mặt, nhìn tiểu gia hỏa với ánh mắt không nỡ, bộ dạng khổ qua đó khiến Tây Vương Mẫu và Hậu Thổ cũng thấy xấu hổ và không nỡ.

Thật là lúc nào cũng bộc lộ thiên phú diễn xuất!

Cổ Huyền nhìn mà há hốc mồm.

Nữ Oa tuy cũng thất lạc nhưng cũng thấy trong dự liệu, dù sao nàng là Thánh nhân Yêu tộc, Vu tộc không đời nào giao bảo bối tâm can cho nàng.

"Đạo hữu, nếu mọi chuyện đã định, chúng ta cáo từ!" Thái Thượng Lão Tử nói.

Cổ Huyền khách sáo giả tạo một hồi rồi tiễn năm vị Thánh nhân ra ngoài.

"Truyền lời của ta, Tây Côn Luân mở tiệc lớn mười ngày để chúc mừng Lan Tâm giáng sinh!" Lục Thánh vừa đi, Cổ Huyền liền phân phó thị nữ bên cạnh.

Cùng lúc đó, trên núi Đông Côn Luân.

Chương 83

Đại đệ tử của Thông Thiên là Đa Bảo đạo nhân phẫn nộ chỉ vào đại đệ tử của Nguyên Thủy là Quảng Thành Tử quát: "Quảng Thành Tử sư huynh, đệ tử môn hạ Xiển Giáo tranh đoạt linh bảo cơ duyên của đệ tử Tiệt Giáo ta, huynh không những không chủ trì công đạo, còn xúi giục thủ hạ đánh người trọng thương, đạo lý gì đây?" Quảng Thành Tử vẻ mặt dửng dưng nhìn Đa Bảo đang bạo nộ: "Đa Bảo sư đệ, ăn nói cho cẩn thận, bần đạo khi nào xúi giục người khác đánh thương đệ tử quý giáo?

Rõ ràng là hai người đấu pháp, đệ tử quý giáo thua, lúc đánh nhau không cẩn thận bị ngộ thương mà thôi!" "Bây giờ không cam tâm thất bại lại đi đổi trắng thay đen, thân là đại sư huynh Tiệt Giáo, không đi trừng phạt ác đồ, lại tìm ta vô lý thủ náo, chẳng lẽ khinh Xiển Giáo ta không có người chắc!" Quảng Thành Tử giễu cợt nói.

"Ngươi!" Đa Bảo tức đến bật cười!

Chưa thấy tên trộm nào vừa ăn cướp vừa la làng mà lại hùng hồn như thế này!

"Quảng Thành Tử sư huynh, bần đạo nể tình đồng môn, không muốn cùng các vị sư huynh Xiển Giáo phát sinh xung đột, nhưng các vị cứ ép người quá đáng như vậy, bần đạo thân là đại sư huynh Tiệt Giáo hôm nay không thể không vì đệ tử đòi lại công đạo!" Đa Bảo nghĩa chính ngôn từ nói.

"Sư huynh, ta hôm nay ở đây đấu một trận, nếu bần đạo thua, tự nhiên mặc cho huynh đánh phạt, nếu may mắn thắng, xin sư huynh đừng bao che cho kẻ ác môn hạ nữa!" Quảng Thành Tử sắc mặt khó coi cực kỳ!

To gan!

Dám công nhiên khiêu khích bần đạo trước mặt đệ tử tam giáo!

Quảng Thành Tử tuy tu vi không cao nhưng ở dưới trướng Nguyên Thủy lâu ngày, lại học được cái tính khí hẹp hòi, ngày thường ghét nhất là bị người khác làm mất mặt.

Hừ!

Quả nhiên là lũ súc sinh sinh ra từ trứng, lông lá sừng mỏ, chẳng hiểu quy củ gì cả!

Thật làm mất mặt Tam Thanh Thánh nhân!

Hôm nay, bần đạo thay Thông Thiên sư thúc dạy bảo đệ tử môn hạ một chút!

Hai người lấy ra linh bảo, thi triển đạo pháp thần thông, tranh đấu không ai nhường ai!

Chỉ là tu vi Quảng Thành Tử thủy chung dừng lại ở Thái Ất Kim Tiên, không thể so bì với Đa Bảo vừa mới đột phá Đại La, chỉ vài chiêu đã bị đánh vào thế hạ phong, phải dựa vào uy lực linh bảo mà khổ sở chống đỡ.

"Cái gì!

Đột phá Đại La Kim Tiên rồi?" Quảng Thành Tử vẻ mặt hoài nghi nhân sinh nhìn Đa Bảo đạo nhân.

"Vừa mới đột phá không lâu, sư huynh chê cười rồi!" Đa Bảo lạnh lùng đáp.

Ti bỉ!

Quảng Thành Tử cho rằng Đa Bảo cố ý khoe khoang tu vi để nhục mạ mình!

Hai người cùng là đại đệ tử dưới trướng Thánh nhân, tự nhiên luôn so kè với nhau, chỉ là mỗi lần Quảng Thành Tử đều rơi vào thế hạ phong, nội tâm sớm đã vừa hận vừa đố kỵ Đa Bảo!

Lại một lần nữa đối phương bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên trước!

Quảng Thành Tử đố kỵ đến mức sắp vặn vẹo cả tâm hồn!

Trên núi Đông Côn Luân, Đa Bảo đuổi theo Quảng Thành Tử đánh cho một trận tơi bời!

Đệ tử ngoại môn Tam giáo bắt gặp cảnh này đều kinh ngạc, sau đó nhao nhao quay đầu bước đi, không dám rước họa vào thân!

Quảng Thành Tử cảm thấy mặt già của mình đã mất sạch rồi!

"Đa Bảo!

Cậy vào tu vi Đại La mà tùy ý nhục mạ đồng môn, không sợ Thánh nhân trách phạt sao?" Quảng Thành Tử chỉ vào Đa Bảo chất vấn.

À!

Bây giờ mới biết dựa thế hiếp người là không tốt sao!

Vậy khi ngươi dựa vào thân phận sư huynh hiếp đáp đồng môn thì sao?

Tiểu nhân vô sỉ!

Không cho một trận thì không biết hối cải!

Đa Bảo âm thầm tăng đại pháp lực, đánh cho Quảng Thành Tử kêu rên không ngớt!

Hắn phát hiện đánh cũng khá nghiện, nhìn Quảng Thành Tử mặt sưng như đầu heo, trong lòng một trận thống khoái!

“Đa Bảo!

Sao dám sỉ nhục đồng môn như vậy?” Giọng nói uy nghiêm của Thánh nhân Nguyên Thủy vang vọng khắp Đông Côn Luân!

Sư tôn!

Quảng Thành Tử nỗ lực mở đôi mắt sưng húp, cầu cứu nhìn về phía lão sư.

Nguyên Thủy nhìn thấy thủ tịch đại đệ tử của mình bị đệ tử môn hạ Thông Thiên đánh thành cái dạng này, trong lòng vừa thẹn vừa giận!

Đệ tử của mình đấu pháp với đệ tử Thông Thiên mà bị ngược như chó, chẳng phải chứng minh dạy đồ đệ không bằng Thông Thiên sao?

Cộng thêm chuyện tranh đồ đệ ở Tây Côn Luân lúc trước, nộ hỏa trong lòng Nguyên Thủy không nhịn được nữa!

“Đa Bảo!

Trọng thương đồng môn, tội không thể tha, bần đạo hôm nay sẽ theo môn quy xử trí ngươi!” Nguyên Thủy đột nhiên đưa tay vỗ về phía Đa Bảo!

Đa Bảo không ngờ một đường đường Thánh nhân lại không màng mặt mũi, ra tay với một tiểu bối, nhất thời ngây người tại chỗ không biết phản ứng ra sao.

May mà Thông Thiên kịp thời xuất thủ, chặn đứng đòn tấn công của Nguyên Thủy, giúp Đa Bảo thoát được một kiếp!

“Thông Thiên sư đệ!

Ngươi muốn bao che đệ tử, hủy hoại danh dự Tam Thanh chúng ta sao!” Nguyên Thủy chỉ vào Thông Thiên hét lớn.

“Nhị sư huynh, bần đạo không có ý đó, chỉ là Quảng Thành Tử và

Đa Bảo tranh đấu, tổng phải có nguyên do, phải hỏi rõ ngọn ngành mới tốt mà trừng phạt!

Sư huynh chưa hỏi rõ trắng đen đã muốn đánh giết Đa Bảo, chẳng lẽ không mất công bằng sao?" Thông Thiên hùng hồn đáp lại.

Hay cho Thông Thiên!

Không tôn lệnh sư huynh, còn dùng giọng điệu trưởng bối giáo huấn ta hành sự!

Thu được một đồ đệ tốt là liền bay bổng rồi sao!

Nguyên Thủy trong lòng cuồng nộ, sắc mặt xanh mét, liên tiếp bị đả kích và không thuận tâm khiến y đang ở bờ vực bùng nổ!

"Sư tôn, xin hãy làm chủ cho con!

Bần đạo đang sắp xếp đệ tử ngoại môn thí luyện bên ngoài Ngọc Hư Cung, Đa Bảo không nói hai lời liền muốn đánh giết bần đạo!

Hắn còn nói môn hạ sư tôn đều là một lũ phế vật không dùng được!" Quảng Thành Tử thêm mắm dặm muối khiêu khích.

"Bần đạo nghe không lọt tai nên bất đắc dĩ phản kháng, ai ngờ hắn lại ngoan độc như vậy, sư tôn!

Người xem hắn đánh con này!

Bần đạo là đại sư huynh Xiển Giáo a, làm vậy thì mặt mũi bần đạo để đâu, rõ ràng là không để sư tôn vào mắt a!" "Thông Thiên!

Ngươi nghe thấy cả rồi chứ!

Có gì để nói không?" Nguyên Thủy dữ tợn nhìn Thông Thiên hỏi.

"Đa Bảo, lời Quảng Thành Tử nói có thật không?" Thông Thiên nhíu mày trừng mắt hỏi đồ đệ.

"Nói láo hoàn toàn!" Đa Bảo chỉ vào đầu Quảng Thành Tử giận

mắng.

"Sư tôn, hai vị sư bá, bần đạo nhận được đệ tử môn hạ bẩm báo, đệ tử ngoại môn Xiển Giáo tranh đoạt linh bảo cơ duyên của đệ tử Tiệt Giáo ta, vốn không phải chuyện lớn, chỉ cần đệ tử Xiển Giáo nhận sai trả lại linh bảo, ta cũng sẽ không kích phẫn như vậy!" Đa Bảo nói đoạn nộ thị Quảng Thành Tử một cái rồi tiếp: "Nhưng Quảng Thành Tử sư huynh không những chỉ thị môn hạ đệ tử không trả linh bảo, còn đánh vị sư đệ kia trọng thương!

Ta thân là đại sư huynh Tiệt Giáo, sao có thể giương mắt nhìn đồng môn chịu nhục mà không quản!

Do đó mới cùng Quảng Thành Tử sư huynh tranh đấu!" Thông Thiên nghe xong đồ đệ thuật lại liền thở phào một hơi, người nhà mình mình biết rõ, đại đệ tử tuy ngày thường có chút lanh chanh nhưng đại phi thị phi thì không vấn đề gì cả!

"Hai vị sư huynh, sự tình đã chân tướng đại bạch, theo bần đạo thấy chuyện này cả hai bên đều có lỗi, lược thi trừng phạt, cho bế môn tư quá thế nào?" Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy và Lão Tử nói.

Cái gì?

Trừng phạt đơn giản vậy là xong sao?

Vậy ta chẳng phải bị đánh trắng ích sao!

Quảng Thành Tử cơ mặt sưng đỏ run rẩy, không cam lòng.

"Sư tôn, Đa Bảo đạo nhân thực sự mục vô tôn trưởng, đánh bần đạo thì thôi đi, nhưng hắn còn bất kính với người, nghị luận Thánh nhân, đáng bị trọng phạt!" Nguyên Thủy vốn không định buông tha Đa Bảo, trong mắt y ai đúng ai sai không quan trọng nữa, quan trọng là quyền uy của y đã bị khiêu khích!

"Đa Bảo!

Chương 84

Bất kính Thánh nhân, tàn hại đồng môn, nể tình nhiều năm hầu hạ Thánh nhân, phế đi tu vi, đuổi ra khỏi núi Côn Luân!

Từ nay về sau không được bước chân vào thánh địa Côn Luân nửa bước!" Thông Thiên sắc mặt đại biến!

Không ngờ huynh đệ của mình lại xuống tay nặng như vậy với đồ đệ của mình!

"Nhị sư huynh, hình phạt quá nặng, bần đạo không thể đồng ý!" "Thông Thiên!

Ngươi muốn ngỗ nghịch huynh trưởng sao?" "Không dám, chỉ là cứ lý lực tranh mà thôi!" Nguyên Thủy bị Thông Thiên chọc tức đến mức thở dốc, quay sang nhìn Lão Tử nói: "Đại sư huynh, huynh hãy phân xử đi!" Lão Tử nhíu mày trầm tư một lát, rồi nói với Quảng Thành Tử và Đa Bảo: "Đa Bảo đánh thương Quảng Thành Tử tuy là có nguyên nhân, nhưng tàn hại đồng môn là không thể nhẹ tay!

Bất kính Thánh nhân là tội lớn, phạt u cấm trong Tử Kim Hồng Hồ Lô của bần đạo ba trăm năm, hai vị sư đệ thấy sao?" Nguyên Thủy đại vi mãn ý, cười gật gật đầu.

Thông Thiên sắc mặt liền khó coi!

Tử Kim Hồng Hồ Lô đó là Lão Tử năm xưa lấy được trên Tiên Thiên Hồ Lô Đẳng tại Bất Chu Sơn, bên trong chứa Tam Muội Chân Hỏa độc môn của Lão Tử!

Với tu vi căn cơ của Đa Bảo, vào đó thiêu ba trăm năm, không chết cũng thành phế nhân!

Có khác gì cách xử trí của Nguyên Thủy đâu!

Thông Thiên trong lòng nộ ý dâng trào!

Từ khi chứng đạo đến nay, cảm giác Nhị sư huynh không ngừng nhắm vào mình, Đại sư huynh tuy lúc hai người phát sinh mâu thuẫn có kịp thời điều đình nhưng cơ bản mình đều chịu thiệt!

Đại sư huynh thiên vị quá nặng!

Cùng là huynh đệ ruột thịt, không giúp ta thì thôi, bây giờ lại liên hợp hiếp đáp đệ tử của ta?

Bần đạo nếu không đứng ra nói lời công đạo, sau này làm sao đứng vững tại Hồng Hoang!

"Đại sư huynh!

Hình phạt này Thông Thiên ta không thể chấp hành!" Thông Thiên chính diện đối đầu với Lão Tử và Nguyên Thủy!

"Hử?

Thông Thiên, ngươi không phục?" Lão Tử nhíu chặt mày lạnh lùng hỏi.

"Đại sư huynh!

Sự việc đã rõ ràng, vốn dĩ Xiển Giáo có lỗi trước, làm sao có thể chỉ phạt đệ tử Tiệt Giáo ta?

Đệ tử tranh đấu là khó tránh khỏi, vốn là chuyện nhỏ, là trưởng bối chúng ta vốn nên điều đình, hóa giải mâu thuẫn, làm sao có thể khinh suất trọng phạt!

Đa Bảo là đệ tử môn hạ bần đạo, nếu muốn xử phạt cũng phải giao cho bần đạo đích thân xử trí, hai vị sư huynh sao có thể vượt quyền, trực tiếp xử phạt môn hạ Tiệt Giáo ta!" Thông Thiên chỉ vào Lão Tử và Nguyên Thủy mắng một trận tơi bời!

Xối xả kể tội ác hành của hai người!

Lão Tử và Nguyên Thủy sắc mặt biến đổi liên tục, nghiến răng nghiến lợi nhìn hóa thân hộ đồ cuồng ma Thông Thiên!

"Nếu hai vị sư huynh đối đãi với đệ tử của bần đạo như vậy, thì núi Côn Luân này ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Đa Bảo, thu dọn đi, bần đạo đưa ngươi rời đi, đi tìm đạo trường mới, không ở đây chịu nhục nữa!" Thông Thiên ra lệnh cho Đa Bảo.

Lão Tử và Nguyên Thủy nghe thấy Thông Thiên muốn đi, trong lòng vô cùng phức tạp.

Dù sao Tam Thanh từ khi hóa hình đã luôn ở núi Côn Luân, Thông Thiên vừa đi, đồng nghĩa với việc Tam Thanh không còn là một khối nữa!

Trên núi Đông Côn Luân, Thông Thiên nhanh chóng triệu tập tất cả đệ tử dọn dẹp đồ đạc của Tiệt Giáo, đầu không thèm ngoảnh lại mà đi luôn!

Tại Đông Hải, y đã gặp đạo trường định mệnh — đảo Kim Ngao!

Tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều định cư tại đây, Thông Thiên chia đảo Kim Ngao thành hai phần Nội môn và Ngoại môn, chuyên môn để lại một nơi tiên sơn phúc địa gần cung Bích Du nhất cho Cổ Lan Tâm làm đạo trường sau này.

Thông Thiên đi không lâu, Lão Tử cũng dẫn theo đệ tử Huyền Đô rời khỏi núi Côn Luân, đến núi Thủ Dương của Nhân tộc lập đạo trường ở đó.

Đến đây Tam Thanh triệt để phân gia, từ nay về sau chỉ là sư huynh đệ môn hạ Hồng Quân, không còn là Bàn Cổ Tam Thanh nữa!

Cổ Huyền sau khi nghe tin Tam Thanh náo loạn chia gia tài thì tâm tình vô cùng tốt, dù sao cũng không vừa mắt với mạch Hồng Quân, lúc này kẻ địch trận tuyến càng loạn càng tốt!

Tốt nhất là đánh nhau đi!

Có vậy mới có kịch hay mà xem!

Cổ Huyền thầm nghĩ mỹ mãn.

Ba ngàn năm sau, Đông Hải đảo Vô Cực.

Cổ Huyền đưa Tây Vương Mẫu và tiểu Lan Tâm trở về đạo trường.

Khi Cổ Huyền bước vào đạo trường, sắc mặt lập tức đen như nhọ nồi!

Đạo trường trước mắt bị phá phách đến mức thảm không nỡ nhìn!

Linh căn linh quả vứt lung tung khắp nơi, đạo trường xung quanh cũng lâu rồi không ai dọn dẹp!

Không cần nghĩ cũng biết tất cả là do ai làm!

Hừ!

Ngày thường đối với bọn họ quá nhân từ rồi!

Cổ Huyền thầm nghĩ.

"Cổ Thanh!

Ngao San!

Còn không mau cút ra đây gặp ta!" Cổ Huyền quát lớn về phía trong đạo trường.

Tây Vương Mẫu kéo kéo ống áo Cổ Huyền, bị hắn gạt ra.

Ôi!

Xem ra lần này phu quân thật sự tức giận rồi!

Tiểu Thanh, San San, tự cầu đa phúc đi!

Một lát sau, hai tiếng hô kinh ngạc vang lên từ trong điện, chỉ thấy

hai bóng dáng xiêu xiêu vẹo vẹo bước ra, má đỏ hây hây đi đến trước mặt Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu, mơ mơ hồ hồ nói: "Đại lão gia (Sư tôn), người về rồi à!" Cổ Huyền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hai người, uống cũng sướng thật đấy!

Cổ Huyền nộ thị nhị nữ một cái, bất đắc dĩ đỡ hai người vào trong nghỉ ngơi, định ngày mai sẽ giáo dục lại đám hậu bối này cho hẳn hoi, không thể cứ nuôi thả như vậy nữa!

Ngày thứ hai, mặt trời đã lên cao ba sào.

Cổ Thanh và Ngao San lười biếng rời giường, đầu tóc bù xù bước ra khỏi tẩm cung.

"Tiểu Thanh, ta mơ mơ hồ hồ nhớ hôm qua sư tôn về rồi?" Ngao San nói với Cổ Thanh.

"Ta hình như cũng thấy đại lão gia về, chắc là nằm mơ thôi!" Cổ Thanh không xác định đáp.

"Không nằm mơ đâu!

Lão tử hôm qua vừa về, tận mắt chứng kiến một màn tiên tử say rượu thật hay nha!" Giọng nói Cổ Huyền truyền từ phía sau hai người.

Nhị nữ run lên một cái, trợn tròn mắt quay đầu nhìn Cổ Huyền.

"Á!!!" Nhị nữ hét lên một tiếng: "Đại, đại lão gia, người về cũng không báo trước cho bọn con một tiếng!

Để bọn con còn chuẩn bị đón tiếp!" Tiểu Thanh lí nhí nói.

Ngao San cũng cúi gằm mặt không dám nhìn Cổ Huyền, nhắm nghiền mắt, hàng mi run rẩy vì sợ sư tôn nổi giận đánh!

Hừ!

Biết sợ là còn cứu được!

Cổ Huyền nhìn nhị nữ im lặng.

"Theo ta vào chính điện, từ hôm nay, hãy ngoan ngoãn tu hành cho ta, không được lười biếng gian lận nữa, nếu không nhất định nghiêm trị không tha!" Cổ Huyền nghiêm khắc giáo huấn hai nàng.

Nhị nữ lập tức gật đầu lia lịa.

"Bảy ngàn năm nữa, ta phải đến đảo Kim Ngao một chuyến, lúc đó hai người sẽ theo ta đi, ta sẽ sắp xếp cho hai người đấu pháp với đệ tử của Thông Thiên đạo hữu, nếu thua thì quay về Đông Hải, rời khỏi đảo Vô Cực!" Cổ Huyền mặt không cảm xúc nói.

Nhị nữ vừa nghe nếu thua sẽ bị đuổi đi, quả nhiên đều bị dọa sợ phát khiếp, lập tức thu hồi biểu hiện lười biếng, quyết tâm tu hành hẳn hoi.

Đối với hai nàng, rời xa môi trường đầy rẫy nguy cơ và đấu đá, đi theo Cổ Huyền sống cuộc sống không lo không nghĩ chính là phúc duyên tu luyện ba đời mới có được!

Chương 85

Nếu bị đuổi đi không chỉ phải quay lại những ngày tháng cũ, mà còn phải lo sợ cả ngày, thật sự là cực hình!

"Đại lão gia!

Đừng đuổi con đi, con hứa sau này không nghịch ngợm nữa!" Cổ Thanh rơm rớm nước mắt nói với Cổ Huyền.

"Sư tôn yên tâm, con nhất định nỗ lực tu hành, lúc tới đảo Kim Ngao nhất định không làm người mất mặt!" Ngao San quỳ xuống trước mặt Cổ Huyền cam đoan.

Cổ Huyền mãn ý gật đầu, thấy đủ thì dừng, cười đỡ hai nàng dậy: "Sau này không được không nghe lời nữa đấy!" "Vâng, đại lão gia (Sư tôn)!" Nhị nữ lè lưỡi tinh nghịch đáp lại.

"Ngồi xuống, ta giảng đạo cho các ngươi nghe!" Cổ Huyền ra lệnh.

Nhị nữ ngoan ngoãn ngồi xuống, bắt đầu tĩnh tâm lắng nghe đại đạo huyền diệu của Cổ Huyền, chìm vào trạng thái ngộ đạo.

Thực ra Cổ Huyền căn bản không cần hai nàng phải đánh bại đệ tử thân truyền của Thông Thiên, dù sao lúc đó đưa con gái đi bái sư, chẳng lẽ lại đến tận cửa tát vào mặt người ta!

Với căn nguyên tư chất của hai nàng, tuyệt đối không phải đối thủ của môn đồ Thánh nhân.

Cổ Huyền cố ý nói vậy chỉ để kích phát ý chí chiến đấu của hai nàng, nếu không cứ lười biếng như vậy thì khó mà thành đại khí, không thể trọng dụng được!

Trong lúc Cổ Huyền giảng đạo ở đại điện, Tây Vương Mẫu dắt

tay tiểu Lan Tâm đi dạo chơi trên đảo Vô Cực.

Ba ngàn năm trôi qua, tiểu Lan Tâm đã cao bằng đứa trẻ ba bốn tuổi của Nhân tộc, trông trắng trẻo xinh xắn, đúng chuẩn một tiểu tiên nữ!

Cổ Huyền vốn định kéo nương tử và con gái vào nghe giảng đạo, nhưng bị Tây Vương Mẫu nghĩa chính ngôn từ từ chối!

"Lan Tâm còn bảy ngàn năm nữa là phải rời xa ta đi tu đạo rồi!

Tu đạo gì thì đợi đến đảo Kim Ngao rồi tính sau!

Bảy ngàn năm này ai cũng đừng hòng cướp mất con gái ta!" Cổ Huyền cạn lời, lý do của nàng đúng là vô địch rồi!

Nhưng tiểu Lan Tâm không hổ là thiên sinh Thánh nhân, dù chưa tu luyện nhưng qua bao năm được Tây Côn Luân dùng linh căn linh quả bồi bổ, tu vi cũng đã đạt đến Huyền Tiên cảnh giới!

Ba ngàn năm sau, Cổ Huyền kết thúc giảng đạo, để hai nàng tự mình tiêu hóa những gì đã nghe, rồi vội vàng quay lại hậu điện tìm con gái và nương tử.

"Chỉ còn bốn ngàn năm nữa là phải rời xa nương rồi!" Tây Vương Mẫu nước mắt ngắn dài vuốt ve gò má tiểu Lan Tâm.

Tiểu Lan Tâm hi hi cười: "Nương đừng khóc, con sẽ thường xuyên về thăm người mà!" Còn học theo bộ dạng Cổ Huyền ôm Tây Vương Mẫu vào lòng an ủi.

Phụt!

Tây Vương Mẫu bị hành vi tinh quái của con gái làm cho bật cười, tính tình con gái y hệt như cha nó, làm gì cũng học theo cha, khiến đôi khi nàng cũng thấy ghen tị!

"Hai nương con đang nói chuyện riêng tư gì vậy?" Cổ Huyền lặng

lẽ tiến lại gần tiểu Lan Tâm, bế xốc nàng vào lòng.

"Phu quân, có thể không đưa con gái đến đảo Kim Ngao được không?

Chúng ta tự dạy không được sao?" Tây Vương Mẫu ướm hỏi.

Cổ Huyền liếc mắt nhìn Tây Vương Mẫu, giờ thì không nỡ rồi, lúc trước nhận linh bảo của người ta thì tay nhanh thế không biết!

Đã hứa với người ta rồi mà không đi thì mặt mũi để đâu cho hết!

"Nương tử yên tâm, ta sẽ cố gắng thương lượng với Thông Thiên đạo hữu, để cách một thời gian lại đưa con gái về thăm nhà một chuyến!" "Thật sao?" Tây Vương Mẫu lộ ra vẻ vui mừng.

"Ta khi nào lừa nàng chưa!" Cổ Huyền tặng Tây Vương Mẫu một ánh mắt khẳng định.

Bốn ngàn năm sau, Cổ Lan Tâm nghênh đón thời khắc từ biệt người nhà.

Tây Vương Mẫu từ sáng sớm đã tắm rửa trang điểm cho con gái, thay cho nàng bộ Thải Tụ Lưu Tiên Quần do chính mình dệt, khiến cả người nàng toát lên vẻ cao quý thánh khiết, tiên khí phiêu phiêu!

"Cha ơi, sư tôn là người thế nào ạ?

Có dữ không cha?" Cổ Lan Tâm chớp chớp đôi mắt to tròn đáng yêu hỏi Cổ Huyền.

"Sư phụ con ở Hồng Hoang cũng là một nhân vật lớn, so với cha con thì cũng chẳng kém bao nhiêu đâu, đến đó rồi con sẽ biết!" Cổ Huyền xoa đầu con gái nói.

Tây Vương Mẫu cùng Cổ Thanh, Ngao San đều không đi theo.

Tây Vương Mẫu không chịu nổi cảnh ly biệt, sợ lại nhịn không được mà giữ hài tử lại.

Hai nàng kia thì sợ Cổ Huyền bảo đến đảo Kim Ngao tỉ thí với đệ tử Thánh nhân.

Tuy những năm này có khắc khổ tu luyện nhưng đến nay tu vi Ngao San cũng chỉ mới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, tiểu nha đầu Cổ Thanh mới Kim Tiên cảnh giới, nghe nói đệ tử Thánh nhân có tu sĩ Đại La Kim Tiên, hai nàng trong lòng phát khiếp, sợ bị Cổ Huyền lôi đi tỉ thí nên sáng sớm đã tuyên bố bế quan rồi!

Cổ Huyền ôm con gái vào lòng, vừa đưa nàng đi du ngoạn Đông Hải vừa hướng đảo Kim Ngao mà đi.

Khi đi đến một hòn đảo nhỏ, Cổ Huyền nhạy bén phát hiện có người đi theo.

"Kẻ tiểu nhân nào nấp ở đó lén lút làm gì?" Cổ Huyền trừng mắt nhìn về một nơi trên hòn đảo quát lớn.

Chỉ thấy một con khỉ nhọn mồm má hóp nhảy ra từ bụi cây trên đảo.

"Lục Nhĩ Mi Hầu bái kiến đại tiên!" Con khỉ nhảy đến bên cạnh Cổ Huyền hành lễ.

Ánh mắt Cổ Huyền sáng lên, Lục Nhĩ Mi Hầu!

Tên này tuy tu vi không cao nhưng danh tiếng thì không nhỏ!

Một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, lúc Đạo Tổ giảng đạo lần thứ nhất đã phán một câu 'Pháp bất truyền Lục Nhĩ' khiến con đường cầu đạo của hắn bị đứt đoạn!

"Ngươi nhận ra ta sao?" Cổ Huyền chỉ chỉ mình hỏi.

"Đại tiên là Thánh nhân thiên địa, Chiến Tôn của Vu tộc, danh chấn Hồng Hoang, tiểu hầu nhi sao có thể không biết?" À!

Cổ Huyền cười nhẹ một tiếng, không hổ là khỉ, không chỉ cơ linh

mà công phu vỗ mông ngựa cũng không tệ!

"Đi theo bản tôn có việc gì không?" "Cầu đại tiên thu nhận con làm đồ đệ, dạy bảo bản sự cho con, tiểu hầu nhi nguyện ý làm trâu làm ngựa hầu hạ bên cạnh đại tiên!" Lục Nhĩ quỳ gối trước mặt Cổ Huyền, vẻ mặt nịnh nọt nói.

"Có biết Đạo Tổ từng nói 'Pháp bất truyền Lục Nhĩ' không?

Sao ngươi dám chắc bản tôn sẽ thu nhận ngươi?" Cổ Huyền trêu chọc hỏi.

"Đại tiên không phải môn đồ Đạo Tổ, người Vu tộc đều là những hảo hán, không kính Thánh nhân, không tôn Đạo Tổ, nên Lục Nhĩ mới to gan đến bái sư học nghệ!" Hắc!

Con khỉ nhỏ này cũng thú vị đấy!

"Tuy căn nguyên cũng khá nhưng thủy chung không có pháp môn tu luyện, chứng tỏ phúc duyên không đủ.

Tuy hóa hình cùng lúc với các Tiên Thiên đại năng nhưng đến nay vẫn chỉ là tu vi Thái Ất Kim Tiên, chứng tỏ cơ duyên không đủ.

Tuy nhục thân tu vi ổn nhưng lại không có một kiện linh bảo phòng thân, chứng tỏ khí vận không đủ.

Ngươi xem, vì sao ta phải thu nhận ngươi?" Cổ Huyền cố ý cười nhạo nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu hỏi.

Lục Nhĩ Mi Hầu bị những lời của Cổ Huyền đả kích đến mức muốn tự kỷ!

Nhưng hắn lại thấy mình không có lực để phản bác!

"Đại tiên, tiểu hầu nhi tuy không có những thứ người nói, nhưng tâm cầu đạo của con không đổi, bản tính kiên định, con tin rằng chỉ cần bái được danh sư, nhất định có thể tạo dựng được danh tiếng!"

Lục Nhĩ Mi Hầu cuối cùng cũng tranh thủ nói với Cổ Huyền.

Gương mặt Cổ Huyền tràn đầy ý cười: "Ta hy vọng ngươi có thể nhớ kỹ lời mình nói.

Làm đệ tử của ta không đơn giản như vậy đâu, trước tiên cứ treo danh đệ tử ký danh đi, nếu ta thấy đủ tư cách thì sẽ chính thức thu vào môn hạ!" Lục Nhĩ đại hỷ, lập tức quỳ lạy Cổ Huyền, hành sư đồ đại lễ: "Đệ tử Lục Nhĩ bái kiến sư tôn!" "Ừm!

Đi thôi, kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này ban cho ngươi phòng thân!" Cổ Huyền đỡ Lục Nhĩ dậy, trao cho hắn một thanh đao lấy từ Phân Bảo Nhai.

"Tạ sư tôn ban bảo!" Lục Nhĩ kích động cầm linh bảo, tỉ mỉ ngắm nghía.

Bái một sư tôn thật tốt quá đi!

Không chỉ có chỗ dựa mà còn có linh bảo để lấy!

Lục Nhĩ thầm nghĩ mỹ mãn.

Cổ Huyền thu nhận Lục Nhĩ, một là vì thấy tâm đạo của hắn kiên định, hai là để mưu tính bố cục trước cho lượng kiếp sau này.

Hỗn Thế Tứ Hầu mà!

Lúc đó nhất định sẽ tặng cho Hồng Quân một bất ngờ ngoại ý!

Tuy nhiên cốt tủy của Hỗn Thế Tứ Hầu đứa nào cũng kiêu ngạo khó thuần!

Muốn con khỉ này an tâm tu đạo thì phải không ngừng rèn giũa tính tình, nếu không khó thành đại khí!

"Vi sư có việc gấp phải đến đảo Kim Ngao một chuyến, ngươi cầm lệnh bài thông hành của vi sư quay về đạo trường, đợi ta về sẽ đích thân truyền đạo!" Cổ Huyền dặn dò Lục Nhĩ Mi Hầu.

Chương 86

"Vâng, sư tôn!" Lục Nhĩ đáp lời.

Cổ Huyền bế con gái nhỏ tiếp tục bay về phía đảo Kim Ngao, trước khi đi vẫn không yên tâm dặn dò con khỉ: "Tại đạo trường của vi sư nhớ kỹ không được làm loạn!

Nếu không vi sư nhất định nghiêm trị!" Lục Nhĩ bị lời huấn thị uy nghiêm của Cổ Huyền làm cho run lên: "Sư tôn yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ không gây chuyện!" Cổ Huyền mới rời đi.

Lục Nhĩ thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán, bay nhanh về phía đảo Vô Cực.

Vừa bay vừa lầm bầm: "Sư tôn nghiêm khắc quá!

Trông có vẻ không dễ chung sống chút nào!" Lục Nhĩ cảm thấy lo lắng cho những ngày tháng học nghệ sau này.

Đông Hải đảo Kim Ngao, sau khi chia tay Lục Nhĩ, Cổ Huyền nhanh chóng tới nơi.

Đại đệ tử của Thông Thiên là Đa Bảo đạo nhân đích thân ra nghênh tiếp trước cung Bích Du.

Trong cung Bích Du, Cổ Huyền cùng Thông Thiên ngồi đối diện nhau.

"Lan Tâm, không phải con vẫn luôn tò mò sư tôn con trông thế nào sao?

Đây chính là sư tôn của con." Cổ Huyền chỉ tay về phía Thông Thiên nói.

Cổ Lan Tâm bám chặt lấy vai Cổ Huyền, nghiêng đầu lén lút quan

sát Thông Thiên.

Thông Thiên nhìn tiểu đồ đệ với ánh mắt từ tường, bộ dạng đáng yêu đó làm tan chảy cả đạo tâm vạn năm không đổi của lão đạo!

Cổ Huyền vỗ vỗ tay tiểu Lan Tâm: "Đi đi, theo lễ nghi nương dạy mà bái kiến sư phụ!" Cổ Lan Tâm thẹn thùng bước ra, cung kính bái lạy Thông Thiên: "Đệ tử Cổ Lan Tâm bái kiến sư tôn!" "Ha ha ha!

Tốt, tốt, tốt!

Mau đứng lên!" Thông Thiên đỡ Cổ Lan Tâm dậy, che chở bên cạnh, quay sang tuyên cáo với chúng sinh Hồng Hoang: "Ta là giáo chủ Tiệt Giáo — Thượng Thanh Thông Thiên, nay thu nhận Thánh nữ Vu tộc Cổ Lan Tâm làm quan môn đệ tử!

Đợi khi nàng chứng đạo Đại La, sẽ kế thừa vị trí Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo của ta!" Tuyên ngôn của Thông Thiên Thánh nhân trong chớp mắt truyền khắp Hồng Hoang!

Chúng sinh đại kinh!

Thông Thiên thu ai làm đệ tử họ không quan tâm, nhưng vị trí Phó Giáo Chủ Tiệt Giáo kia?

Rõ ràng là muốn bồi dưỡng con bé thành người kế thừa Tiệt Giáo rồi!

Lại nghe con bé là Thánh nữ Vu tộc, huyết mạch duy nhất của Cổ Huyền Thánh nhân, cộng thêm Hậu Thổ nương nương, sau lưng tiểu oa oa này đứng tới ba vị Thánh nhân!

Đụng vào là chết chắc!

Nhất thời, đông đảo thế lực Hồng Hoang đều răn đe thuộc hạ gặp Cổ Lan Tâm thì tuyệt đối không được trêu chọc!

"Thông Thiên đạo hữu có lòng rồi!" Cổ Huyền cười nói.

“Nên là như vậy!” Thông Thiên đáp lại.

“Vân Tiêu, con tính tình ổn trọng, bần đạo giao việc chăm sóc Lan Tâm cho con.” Thông Thiên nói với đệ tử Vân Tiêu bên dưới.

Vân Tiêu đại hỷ, từ lúc Cổ Lan Tâm vừa bước vào cửa, mấy nữ đệ tử đã dán mắt vào tiểu oa oa rồi, nay sư tôn bảo mình đích thân chăm sóc, tự nhiên là vui mừng khôn xiết!

“Xin sư tôn và Cổ Huyền Thánh nhân yên tâm, con sẽ chăm sóc tiểu sư muội thật tốt, không để con bé chịu một chút ủy khuất nào!” “Làm phiền ngươi rồi!” Cổ Huyền gật đầu với Vân Tiêu.

Sau đó Cổ Lan Tâm được Vân Tiêu bế vào lòng, đi về phía đạo trường đã chuẩn bị sẵn.

Cổ Huyền sau khi đưa Cổ Lan Tâm đến đảo Kim Ngao, thỏa thuận với Thông Thiên cứ vạn năm một lần để Cổ Lan Tâm về đảo Vô Cực, lại đi xem qua nơi tu hành sau này của con gái, mới không nỡ rời đi!

“Ôi!

Cuối cùng thì cũng có con đường phải tự mình bước đi!” Cổ Huyền thương cảm nhìn về hướng đạo trường của Cổ Lan Tâm một cái, đây là thịt trên đầu quả tim của hắn, làm sao nỡ để con gái ở lại đây một mình.

Nhưng Cổ Huyền biết rõ trình độ dạy đồ đệ nửa mùa của mình không dạy nổi Cổ Lan Tâm, đối với con gái hắn cũng không nỡ nghiêm khắc, giao cho Thông Thiên là hợp lý nhất!

Thông Thiên không có thái độ thờ ơ như Lão Tử, cũng không hẹp hòi như Nguyên Thủy, lại chẳng vô sỉ như hai vị phương Tây!

Y là người trọng tình trọng nghĩa, bản tính thuần lương, đó là điều Cổ Huyền coi trọng nhất.

Còn việc mưu tính thì chỉ là thuận tay, chứ không đến mức táng tận lương tâm mà lợi dụng con gái để tính kế người khác.

"Lan Tâm!

Đường cha đã trải sẵn cho con cả rồi, đi thế nào thì phải dựa vào chính con!" Cổ Huyền thầm nghĩ.

Nén lại tâm tư phức tạp, Cổ Huyền quay về đảo Vô Cực, ở đó còn có con khỉ nhỏ đang chờ được điều giáo!

Năm ngàn năm sau.

"Con khỉ kia!

Lại đi hái trộm linh quả sau núi đúng không!" Cổ Huyền cầm một chiếc roi chỉ vào Lục Nhĩ hỏi.

Bên cạnh, Cổ Thanh và Ngao San che miệng cười trộm.

"Còn cười!

Chắc chắn trong đó không có phần của hai đứa hả?" Cổ Huyền trừng mắt nhìn hai nàng.

Nhị nữ rụt cổ không dám nói gì thêm.

Một lúc sau, trong đảo Vô Cực vang lên tiếng khóc lóc thảm thiết chấn động cả trời đất: "Sư tôn!

Đừng đánh nữa!

Con sai rồi!

Con không dám trộm linh quả nữa đâu!

Ái da~!

Á!" Núi Tu Di ở phương Tây, Chuẩn Đề lão đạo nhắm mắt ngồi trên bồ đoàn không ngừng bấm độn.

"Sư huynh!

Lượng kiếp Vu-Yêu sắp đến hồi kết, chúng ta là Thánh nhân duy trì trật tự thiên địa, chẳng lẽ không nên thúc đẩy lượng kiếp phát triển sao!" Chuẩn Đề nói với Tiếp Dẫn bên cạnh.

"Vạn vạn lần không được!

Sư đệ quên bài học lần trước rồi sao?

Vu tộc đó có tới hai vị Thánh nhân tọa trấn, không phải là thứ dễ trêu vào đâu!" Tiếp Dẫn khổ sở khuyên nhủ Chuẩn Đề.

"Sư huynh!

Bần đạo không có ý định tính kế Vu tộc, không có chỗ tốt thì dại gì mà rước họa vào thân!" Chuẩn Đề đáp.

"Vậy ý sư đệ là?

Mưu tính Yêu tộc!" Tiếp Dẫn ướm hỏi.

Chuẩn Đề cười gật đầu.

"Sư huynh!

Yêu tộc đó chỉ có một mình Nữ Oa sư muội chứng đạo, mà nàng xưa nay vốn chẳng quan tâm đến sự tình Yêu tộc, mưu tính Yêu tộc chắc chắn vạn vô nhất thất!" "Sư đệ định làm thế nào?" Tiếp Dẫn trầm tư một lát, tò mò hỏi Chuẩn Đề.

"Sư huynh, Đế Tuấn chẳng phải có mười con tiểu Kim Ô trên Thái Dương Tinh sao?" Chuẩn Đề cười nham hiểm.

"Vô Lượng Thọ Phật!

Sư đệ muốn mười vị thái tử Yêu tộc quy y phương Tây giáo chúng ta sao?" "Không phải!

Hừ!

Đế Tuấn đó mấy lần từ chối bần đạo hợp tác với Thiên Đình, lần

này phải cho hắn biết cái giá của việc đắc tội Thánh nhân!" Chuẩn Đề ác độc nói.

Vì mưu cầu khí vận phương Đông, Chuẩn Đề mấy lần làm khách Thiên Đình muốn hợp tác với Yêu tộc để mưu cầu khí vận, nhưng đều bị Đế Tuấn đánh thái cực, chưa lần nào cho câu trả lời khẳng định.

Hừ!

Một con súc sinh có lông không thấy rõ hình thế!

Bây giờ đã là thời đại của Thánh nhân rồi, thật coi cái chức Thiên Đế đó là cái đinh gì chắc!

Thật không biết điều!

Chương 87

Chuẩn Đề lần này mưu tính Yêu tộc, một là để thúc đẩy lượng kiếp, gia tăng mức độ hỗn loạn của phương Đông để từ đó trục lợi!

Hai là để cho Đế Tuấn một bài học, để hắn biết cái giá của việc đắc tội Thánh nhân!

Đồng thời tạo uy thế cho phương Tây giáo tại Hồng Hoang!

"Sư huynh, bần đạo đi Thái Dương Tinh một chuyến đây!" Chuẩn Đề chắp tay nói với Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn dặn Chuẩn Đề chú ý an toàn, việc không thành thì chớ cưỡng cầu.

Chuẩn Đề đáp lời một tiếng, lặng lẽ rời khỏi núi Tu Di, hóa thành một đạo sĩ trung niên hướng về phía Thái Dương Tinh.

Trên Thái Dương Tinh, mấy con tiểu Kim Ô đang trưởng thành dưới sự gột rửa của Thái Dương Thần Hỏa!

"Đại ca, Hồng Hoang đại lục trông thế nào nhỉ?

Những kẻ mãng phu Vu tộc không biết thiên đạo mà phụ hoàng nói thật sự đáng ghét vậy sao?" Một con tiểu Kim Ô hỏi đại ca của nó.

Trong mười con Kim Ô, con cả cũng vô cùng hiếu kỳ với Hồng Hoang đại lục, nhưng phụ hoàng và thúc thúc nghiêm cấm mười huynh đệ rời khỏi Thái Dương Tinh!

Bọn chúng không dám làm trái lệnh trưởng bối, nên cứ bị kìm chân mãi ở đây.

"Muốn biết chuyện ở Hồng Hoang đại lục không?" Chuẩn Đề trong lốt lão đạo đột nhiên xuất hiện trước mặt chúng Kim Ô.

“Lão đạo!

Ngươi là ai?

Sao xuyên qua được cấm chế vào Thái Dương Tinh!” Đại Kim Ô cảnh giác hỏi.

“Ta là khách khanh trưởng lão của Yêu tộc!

Theo lệnh Đại Thiên Đế bệ hạ đến xem các vị thái tử!” Chuẩn Đề trấn định tự nhiên đáp.

Tiểu Kim Ô dù sao cũng còn non nớt, cộng thêm trận pháp bảo hộ bên ngoài Thái Dương Tinh vô cùng kiên cố, người ngoài muốn lọt vào quả thực là không thể!

Thế nên chúng tin lời nói dối của Chuẩn Đề.

“Phụ hoàng sao không tự mình đến?” Tiểu Kim Ô phàn nàn.

“Ôi!

Không phải Thiên Đế bệ hạ không nhớ thương các vị thái tử, mà là bệ hạ bị trọng thương không thể đến được!” Chuẩn Đề phát huy thực lực diễn xuất, nỗ lực biểu diễn.

“Cái gì?

Không thể nào!

Ai có thể làm phụ hoàng bị thương?

Nói cho ta biết, ta đi giết hắn!” Chúng Kim Ô nghĩa phẫn điền ưng.

“Ôi!

Là do bọn Vu tộc đáng chết làm đó!

Chúng kéo đến Thiên Đình Yêu tộc chúng ta thiêu sát cướp bóc, không ác nào không làm!

Thiên Đế bệ hạ không đành lòng nên ra tay ngăn cản, ai dè địch đông ta ít, Thiên Đế bệ hạ nhất thời không cẩn thận bị bọn Vu tộc ám toán, thân thụ trọng thương!

Đặc mệnh lão đạo đến thăm hỏi các vị thái tử!" "A!

Vu tộc!

Ta nhất định phải ra ngoài giết sạch bọn chúng!" "Dám làm phụ hoàng ta bị thương, đáng chết!" "Không thể đánh chính diện thì chỉ biết dùng thủ đoạn ám toán tiểu nhân, ta nhất định phải dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu rụi Vu tộc!" Một lũ tiểu Kim Ô nhao nhao đòi ra ngoài báo thù!

"Đại ca, hay là bảo lão đạo này đưa chúng ta ra ngoài đi!" Con Kim Ô nhỏ nhất đề nghị.

Chúng Kim Ô mắt sáng lên, ý hay!

"Nhưng phụ hoàng nói, tu vi chưa đạt Đại La Kim Tiên thì không được rời Thái Dương Tinh nửa bước!" Đại Kim Ô do dự.

"Vậy đại ca cứ ở đây chờ đi, chúng ta đi báo thù cho phụ hoàng!" Đám thiếu niên nhiệt huyết này làm sao chịu nổi sự kích động!

Đại Kim Ô lập tức đồng ý kế hoạch ra ngoài báo thù.

"Lão đầu, dẫn đường phía trước, đưa chúng ta đi tìm Vu tộc báo thù!" "Cái này?" Chuẩn Đề giả bộ chần chừ, do dự nhìn các vị thái tử Kim Ô.

"Ta là thái tử Yêu tộc, người thừa kế của Thiên Đế, ngươi dám không nghe lời ta sao?" Tiểu Kim Ô kiêu căng quát lớn.

"Yên tâm, sau này phụ hoàng có hỏi thì cứ nói là chúng ta tự mình trốn ra!" Đại Kim Ô nói với Chuẩn Đề.

"Được rồi!

Các vị thái tử ra ngoài nhớ chú ý an toàn!" Chuẩn Đề gian kế đắc thủ, dẫn theo lũ tiểu Kim Ô từ Thái Dương Tinh lao xuống Hồng Hoang đại lục.

"Cứ đi thẳng về phía Tây là sẽ thấy bộ lạc Vu tộc, ta phải về Thiên Đình phục mệnh đây, không đi cùng các vị thái tử điện hạ được nữa!" Mười con tiểu Kim Ô mất kiên nhẫn phẩy phẩy tay, đuổi Chuẩn Đề đi.

Mười con tiểu Kim Ô theo chỉ dẫn của Chuẩn Đề, cưỡi Thái Dương Chân Hỏa lao thẳng tới núi Bất Chu!

Đi đến đâu Thái Dương Chân Hỏa thiêu rụi đến đó, không ít tu sĩ Hồng Hoang và tộc nhân các tộc bị thương vong không nhỏ!

Một số đại năng thấy cảnh đó định ra tay thu phục lũ nghiệt súc này, nhưng vừa thấy Thái Dương Chân Hỏa liền xám xịt bỏ chạy!

Đùa sao!

Ở Hồng Hoang ai chẳng biết Thái Dương Chân Hỏa là biểu tượng của mạch Thiên Đế Yêu tộc!

Mười con tiểu Kim Ô này chắc chắn có quan hệ với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đụng không nổi!

Các đại năng nhao nhao né tránh lũ Kim Ô.

"Đại ca!

Phía trước là địa bàn của Vu tộc rồi phải không?" Lão Ngũ hỏi Đại Kim Ô.

Đại Kim Ô liếc nhìn một cái, bộ lạc trước mắt cực kỳ giống với lời miêu tả của lão đạo Chuẩn Đề!

"Đúng rồi!

Anh em ơi, phóng hết Thái Dương Chân Hỏa ra, thiêu chết lũ tặc

nhân này!

Báo thù cho phụ hoàng!" Đại Kim Ô gào thét.

Anh em Kim Ô nghe vậy, mỗi đứa đều dốc hết sức định thiêu sát Vu tộc, thậm chí còn thi xem ai giết được nhiều Vu tộc hơn!

Chẳng mấy chốc, bộ lạc Vu tộc trước mắt đón nhận ác mộng!

Dưới sự thiêu đốt của Thái Dương Chân Hỏa, những tử dân Vu tộc bình thường làm sao chống đỡ nổi!

Cả bộ lạc biến thành một biển lửa!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên miên!

Một số tộc nhân Vu tộc tu vi cao hơn phấn lực phản kháng, nhưng lực bất tòng tâm, bị mười con Kim Ô trêu đùa một hồi rồi thiêu chết tươi.

"Ha ha!

Đại ca!

Vu tộc căn bản chẳng lợi hại như lão đạo kia nói!

Em chỉ nhẹ nhàng vẫy Thái Dương Chân Hỏa một cái là bọn chúng đã chết sạch!

Thật không chịu nổi một đòn!" "Đúng thế!

Xem ra lão đạo kia không lừa chúng ta, Vu tộc chắc chắn đã dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán phụ hoàng, phụ hoàng mới bị trọng thương!" "Hôm nay chúng ta dùng Thái Dương Chân Hỏa thiêu sạch Vu tộc!

Cho bọn chúng biết cái giá của việc đắc tội Yêu tộc ta!" Mười tiểu Kim Ô thấy người Vu tộc yếu ớt như vậy, nhất thời trở nên kiêu ngạo không coi ai ra gì!

Chúng cưỡi Thái Dương Chân Hỏa điên cuồng càn quét từ ngoài

vào trong các bộ lạc Vu tộc.

Dị tượng Vu tộc bị tấn công cuối cùng cũng bị cao tầng Vu tộc chú ý, đại vu Khoa Phụ ở gần nhất lập tức lao tới chặn đường mười con Kim Ô!

“Lũ cuồng đồ to gan!

Dám tứ vô kỵ đạn thiêu sát tộc nhân Vu tộc ta!

Chương 88

Đáng chết!" Khoa Phụ nhìn thảm trạng dưới đất, nộ hỏa xung thiên!

Từ khi hai vị Tổ Vu của Vu tộc thành Thánh đến nay, chưa từng có ai dám ngang ngược với Vu tộc như vậy!

"Ta không cần biết các ngươi là ai, dám sỉ nhục Vu tộc ta như vậy, hôm nay nhất định phải cho các ngươi hôi phi yên diệt!" Khoa Phụ đại quát một tiếng, lao về phía mười con tiểu Kim Ô.

Lũ tiểu Kim Ô chẳng thèm để Khoa Phụ vào mắt, tưởng rằng cũng chỉ là một tên Vu tộc có chút tu vi phòng thân, hào bất quan tâm dùng hỏa đạo thần thông phóng ra Thái Dương Chân Hỏa!

Hừ!

Không quá ba khắc, cái gã to xác này chắc chắn sẽ bị thiêu chết!

Tiểu Kim Ô đắc ý nghĩ.

Thế nhưng cảnh tượng thê thảm mà chúng mong đợi không xuất hiện, Khoa Phụ trực tiếp dùng Đại Vu chân thân ngạnh kháng hỏa diễm thiêu đốt!

Dù sao mười con tiểu Kim Ô cũng mới chỉ tu vi Thái Ất Kim Tiên, Thái Dương Chân Hỏa thi triển ra được bao nhiêu chứ, làm sao thiêu chết được một Đại Vu!

Mười tiểu Kim Ô ngớ người!

Rõ ràng trên đường đi Thái Dương Chân Hỏa đánh đâu thắng đó, sao lại thiêu không chết kẻ trước mắt!

"Anh em ơi!

Tên này nguy hiểm, mau bao vây hắn lại, chúng ta cùng lên, giết chết hắn!" Đại Kim Ô ra lệnh.

Tiểu Kim Ô vốn là anh em ruột, lại cùng nhau lớn lên nên phối hợp vô cùng ăn ý.

Nhưng phối hợp tốt đến mấy cũng chẳng có ích gì, Khoa Phụ tuy thực lực yếu nhất trong các Đại Vu nhưng cũng có nhục thân tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, mười con tiểu Kim Ô không có kinh nghiệm chiến đấu, tu vi lại chỉ ở Thái Ất sơ kỳ, lập tức bị dạy cho cách làm người!

"Hừ!

Thái Dương Chân Hỏa à?

Lũ súc sinh nhỏ Yêu tộc, to gan lắm!

Hôm nay ông nội Khoa Phụ sẽ dạy cho các ngươi một bài học!" Nắm đấm của Khoa Phụ càng đánh càng mạnh, chuyên môn nhắm vào mặt lũ tiểu Kim Ô mà nện!

Lũ tiểu Kim Ô bị đánh cho mũi xanh mặt sưng, không còn chỗ nào lành lặn.

"Anh em ơi, chúng ta không phải đối thủ của hắn, mau quay về Thái Dương Tinh, đợi chúng ta tu thành Đại La sẽ quay lại báo thù rửa hận!" Đại Kim Ô thấy bọn chúng không phải đối thủ, lập tức nảy sinh ý định bỏ chạy, lũ tiểu Kim Ô điên cuồng lao về hướng Thái Dương Tinh.

"Lũ súc sinh nhỏ!

Chạy đi đâu!

Hôm nay ta nhất định phải xé xác các ngươi ra từng mảnh, báo thù cho tộc nhân đã khuất!" Khoa Phụ nộ hống, bám sát đuổi theo mười

con Kim Ô!

Kim Ô nhất tộc ngoài Thái Dương Chân Hỏa ra, còn có một môn thuật gọi là Kim Ô Hóa Hồng cực kỳ lợi hại!

Về tốc độ, ngoại trừ những kẻ chuyên tu không gian pháp tắc và Côn Bằng nhất tộc ra, trong cùng cảnh giới ở Hồng Hoang không ai bì kịp!

Khoa Phụ tuy tu vi cao hơn tiểu Kim Ô nhưng cũng không đuổi kịp tốc độ cực nhanh của Kim Ô Hóa Hồng thuật.

"Đại ca!

Em thấy gã to xác kia tu vi tuy lợi hại nhưng tốc độ thì chẳng ra gì, hay là chúng ta dùng tốc độ cầm chân hắn, đợi hắn kiệt sức rồi cùng xông lên giết chết!" Lão Tam đề nghị.

Đại Kim Ô suy nghĩ một chút rồi nghiến răng đồng ý.

Huynh đệ bọn chúng hăm hở đi báo thù vậy mà bị Khoa Phụ đánh cho mặt sưng mày xỉa, mặt mũi thái tử Yêu tộc mất sạch rồi!

Không giết được tên này thề không làm người!

Đại Kim Ô nghiến răng ác độc.

Sau đó mấy huynh đệ phân công nhau, dẫn dụ Khoa Phụ chạy về hướng Bắc của Hồng Hoang đại lục!

Mỗi khi Khoa Phụ mệt quá dừng lại, mười con tiểu Kim Ô lại buông lời nhục mạ, mắng nhiếc thậm tệ!

Khoa Phụ bị kích động đến mức mất trí!

Bất chấp tất cả đuổi theo chúng!

"Đại ca!

Tên to xác này dễ lừa thật!

Dụ một tí là mắc bẫy ngay!" Lão Tam đắc ý nói.

Đại Kim Ô quay đầu nhìn Khoa Phụ đang đỏ mặt tía tai, cười giễu cợt một tiếng.

"Phía trước có một cái hồ lớn!

Ta thấy gã to xác kia sắp không trụ nổi rồi, chúng ta mai phục ở đó, giết hắn!" Ánh mắt Đại Kim Ô lóe lên lãnh quang.

Khi Khoa Phụ đuổi tới hồ lớn, cả người đã mệt đến mức lả đi, thấy hồ nước liền vội vàng tiến lên uống nước giải khát.

Ngay lúc hắn đang uống say sưa thì mười con tiểu Kim Ô đột nhiên xuất hiện, phi tốc tấn công khiến Khoa Phụ đang kiệt sức bị trọng thương, rơi vào nguy cơ vẫn lạc.

"Bích Tiêu sư tỷ!

Chúng ta lén trốn ra ngoài như thế này không tốt đâu, sư phụ và sư tỷ sẽ giận đó!" Tiểu manh oa Cổ Lan Tâm nói với Bích Tiêu bên cạnh.

Bích Tiêu chẳng mảy may quan tâm: "Tiểu sư muội, con ở đảo Kim Ngao năm ngàn năm rồi còn gì, suốt ngày không tu luyện thì nghe giảng đạo, cuộc sống thật là khô khan vô vị!

Giờ con đã là tu vi Thái Ất Kim Tiên rồi, không cần phải quá khắc khổ nữa, sư tỷ chỉ đưa con ra ngoài giải khuây thôi, sư phụ và tỷ tỷ không trách tội đâu!" Bích Tiêu xoa đầu Cổ Lan Tâm nói.

Nàng tính tình hiếu động, đưa tiểu sư muội trốn ra ngoài một phần vì thấy ở trên đảo quá buồn chán, muốn ra ngoài dạo chơi, phần khác là để khi về có người gánh tội thay!

Còn việc tiểu sư muội về có bị phạt không á?

Không bao giờ!

Cả Tiệt Giáo từ trên xuống dưới ai chẳng cưng chiều con bé, đúng

chuẩn đoàn sủng luôn!

Thứ hai, nàng lén đưa con bé đi là vì căn nguyên tư chất của tiểu sư muội quá khủng khiếp!

Tu vi sắp đuổi kịp nàng rồi!

Thế có được không chứ!

Nàng là sư tỷ cơ mà, tu vi mà kém cả sư muội thì ra thể thống gì nữa!

Tuy biết sớm muộn cũng bị vượt qua, nhưng cũng phải để nàng chuẩn bị tâm lý đã chứ!

Tiểu sư muội từ khi bái sư đến nay chỉ biết tu luyện và tu luyện!

Nàng không thể để tiểu sư muội do ba chị em Vân Tiêu tự tay nuôi nấng biến thành một con mọt tu luyện được!

Bích Tiêu dẫn Cổ Lan Tâm đi chơi về phía Bắc, Cổ Lan Tâm lúc đầu còn rụt rè nhưng dưới sự xúi giục của Bích Tiêu cũng dần dần buông lỏng tính tình, cùng Bích Tiêu quậy phá.

Thật là khéo làm sao, hai nàng lại đụng ngay lúc Khoa Phụ đang bị mười con Kim Ô vây công!

Bắc bộ đại trạch của lục địa Hồng Hoang.

"Ha ha!

Gã to xác kia!

Ngươi đã cùng đường mạt lộ rồi!

Mau mau chịu trói đi!" Lão Lục với vẻ mặt kiêu căng nói với Khoa Phụ.

"Đám tiểu nhân vô sỉ!

Chỉ biết dùng mưu hèn kế bẩn, có bản lĩnh thì đợi mỗ khôi phục

một phen, chính diện giao phong!" Khoa Phụ vừa thẹn vừa giận hét lên với mười con Kim Ô nhỏ.

"Hừ!

Ngu xuẩn, tự mình nhảy vào mai phục của chúng ta, lại còn trách chúng ta dùng kế, thật không biết xấu hổ!" Đại Kim Ô vẻ mặt giễu cợt nhìn Khoa Phụ nói.

"A a a!

Yêu tộc vô sỉ!

Ngô dù thân tử đạo tiêu, cũng phải kéo các ngươi đồng quy vu tận!" Khoa Phụ tự biết không còn lực tự vệ, dứt khoát muốn kéo theo chúng Kim Ô cùng tự bạo!

Chương 89

Giết một đứa là đủ vốn, giết hai đứa là có lời!

Mang theo tâm thái đó, Khoa Phụ mạnh mẽ lôi kéo chúng Kim Ô lại gần mình để tự bạo!

"Dừng tay!" Cổ Lan Tâm nhận ra Khoa Phụ.

Vào lúc mừng thọ ở Tây Côn Luân, Khoa Phụ từng đi cùng đại bá Đế Giang nên nàng đã thấy qua, biết đây là Đại Vu của Vu tộc, lập tức tiến lên cứu viện!

Khoa Phụ đang lúc nguy cơ sinh tử thì thấy có người đến cứu, liền ngẩn ra, đám Kim Ô cũng lập tức rút lui ra xa!

"Thánh nữ!" Khoa Phụ nhìn thấy Cổ Lan Tâm liền kinh hô lên!

Sau khi Cổ Lan Tâm ra đời, Đế Giang đã tuyên bố lập nàng làm Thánh nữ của Vu tộc, là người kế thừa tộc trưởng đời tiếp theo!

Từ đó, mỗi một tộc nhân Vu tộc đều khắc sâu dáng vẻ của Cổ Lan Tâm vào trong não hải.

Khoa Phụ lại càng được tận mắt thấy Cổ Lan Tâm nên liếc mắt một cái đã nhận ra ngay!

"Thánh nữ!

Đối diện là lũ súc sinh nhỏ nhà Đế Tuấn của Yêu tộc, tính tình âm hiểm độc lạt, mau rời khỏi đây, để ngô ngăn cản!" Khoa Phụ thấy Tây Vương Mẫu và Cổ Huyền đều không có bên cạnh Thánh nữ, sắc mặt lập tức đại biến!

Vì lo lắng cho an nguy của nàng nên hối thúc nàng mau rời đi!

"Hử?

Con nhóc này là Thánh nữ rách nát gì của Vu tộc sao?

Là một nhân vật lớn đấy, đại ca, hay là chúng ta giết nàng ta để giải hận cho phụ hoàng!" Lão Thất nói với Đại Kim Ô.

Vừa mới đánh bại Khoa Phụ khiến lòng tin của Đại Kim Ô tăng mạnh, lập tức đồng ý với đề nghị của đệ đệ, mười con Kim Ô lập tức tiến lên, vây quanh Cổ Lan Tâm và Bích Tiêu!

"Thánh nữ mau đi đi, mỗ ở lại yểm hộ!" Khoa Phụ gầm lên một tiếng, gượng dậy tinh thần xông về phía mười con Kim Ô!

"Bại tướng dưới tay, còn dám cuồng vọng?" Mười con Kim Ô khinh thường nhìn Khoa Phụ, tùy tay đánh văng lão sang một bên!

Khoa Phụ mất sạch sức chiến đấu, nằm rạp dưới đất không dậy nổi, bất lực nhìn về hướng Cổ Lan Tâm, trong lòng vô cùng tiêu cấp!

"Thánh nữ của gã to xác kia?

Ngoan ngoãn vươn cổ chịu chết đi, bọn ta sẽ cho ngươi một cái chết thống khoái!" Con Kim Ô nhỏ nhất là Tiểu Thập kêu gào với Cổ Lan Tâm.

Những con Kim Ô khác cũng nhao nhao kêu hống, miệng không ngừng phun ra những lời nhục mạ!

"Ai da!

Phiền chết đi được!

Ồn ào!

Ồn đến mức lỗ tai ta sắp điếc rồi!" Bích Tiêu mất kiên nhẫn ngắt lời mười con Kim Ô.

Đám Kim Ô mặt đen lại, nữ nhân này cũng kiêu căng quá nhỉ?

Một lát nữa giết nàng ta xem nàng ta còn mắng được không?

“Vì sao các ngươi muốn giết Khoa Phụ Đại Vu?” Cổ Lan Tâm nghiêng đầu hỏi.

Nàng từ nhỏ được bảo hộ, hưởng hết vinh sủng, chưa từng thấy qua trận thế này nên lộ vẻ khó hiểu hỏi.

“Hắc hắc!

Vì sao à?

Nhìn không thuận mắt, tiện tay giết luôn không được sao?” Lão Lục nghếch đầu chỉ vào Khoa Phụ trả lời.

Cổ Lan Tâm nhíu mày, nàng không thích đám Kim Ô trước mắt này.

Bích Tiêu nở nụ cười lạnh lùng, kéo tiểu sư muội ra sau lưng, “Lão nương mấy ngày nay tâm tình tốt, không muốn tạo sát nghiệt, các ngươi mau cút về Thiên đình đi, nếu không lão nương hôm nay sẽ làm thịt hết!” Sắc mặt mười con Kim Ô trở nên khó coi, không ngờ nữ nhân này còn kiêu ngạo hơn cả bọn chúng!

“Giết nàng cho ta!” Đại Kim Ô mở miệng hạ lệnh.

Mười con Kim Ô lập tức vây giết, Bích Tiêu căn bản không hề để ý, lấy ra Hỗn Nguyên Kim Đấu mà Thông Thiên ban cho, nhẹ nhàng vung lên, tam hoa ngũ khí của mười con Kim Ô liền bạo động, chịu thiệt thòi lớn nên lập tức thối lui, ngay lập tức mất sạch tính nóng nảy!

“Đại ca, hay là chúng ta lại dùng kế dụ địch như thế nào?” Thấy mình không phải là đối thủ của nữ nhân trước mắt, Lão Tam lại đề nghị.

“Được!

Cứ làm vậy đi!” Đại Kim Ô vừa nếm mật ngọt nên lập tức quyết

định!

Khi bọn chúng vừa định mở miệng đấu võ mồm thì một vị Đại Vu khác đã kịp thời chạy tới!

Chỉ thấy người này trên lưng mang một cây đại cung, khí thế toàn thân hùng hồn!

"Tặc tử Yêu tộc!

Lại dám ở Vu tộc ta làm xằng làm bậy, đáng chết!" Đại Vu Hậu Nghệ nhìn thấy Khoa Phụ nằm trên mặt đất, nhất thời đại nộ, xông về phía mười con Kim Ô mà giết!

Mười con Kim Ô sắc mặt đại biến, lúc này địch đông ta ít, không kịp dùng kế nữa, lập tức muốn chạy trốn về Thái Dương Tinh!

"Hậu Nghệ Đại Vu!" Khi Hậu Nghệ định truy kích mười con Kim Ô, một giọng nói non nớt đã gọi lão lại.

"Thánh nữ?" Hậu Nghệ nhìn thấy Cổ Lan Tâm thì sững sờ, lập tức tiến lên chào hỏi.

"Vị này là ai?" Hậu Nghệ nhìn Bích Tiêu rồi nhíu mày, lão chưa từng thấy người này bên cạnh Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu, liền cảnh giác nhìn Bích Tiêu.

Bích Tiêu trợn trắng mắt, quay đầu đi không thèm lý xỉ Hậu Nghệ.

"Hậu Nghệ Đại Vu, đây là sư tỷ Bích Tiêu của ta, ta đã bái vào môn hạ Tiệt giáo rồi!" Cổ Lan Tâm mở miệng giải thích.

Hậu Nghệ thở phào nhẹ nhõm, "Thánh nữ, Hồng Hoang hiện tại nguy cơ tứ phục, ngài ra ngoài sao có thể không mang theo tùy tùng?

Nếu xảy ra nguy hiểm thì phải làm sao?" Hậu Nghệ có chút trách bị nói.

Cổ Lan Tâm không để ý lời Hậu Nghệ, "Hậu Nghệ Đại Vu, mấy

con Kim Ô kia vô cớ làm thương tộc nhân Vu tộc ta sao?" Nhắc đến mười con Kim Ô, Hậu Nghệ lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi!

"Lũ súc sinh đó!

Cậy vào tu vi chạy tới Vu tộc ta tùy ý giết hại tộc nhân, ngô mà bắt được, không lột da chúng nó không được!" Cổ Lan Tâm nhíu mày, khuôn mặt nhỏ nhắn phủ đầy mây đen!

"Hậu Nghệ Đại Vu!

Có thể cho ta mượn cung và tiễn dùng một chút không?" Cổ Lan Tâm mở miệng hỏi.

Hậu Nghệ mặc dù có chút nghi hoặc nhưng vẫn giao cung tiễn cho Cổ Lan Tâm.

Thân hình nhỏ bé của Cổ Lan Tâm đứng vững trên mặt đất, giương cung tiễn, nhắm chuẩn mười con Kim Ô mà bắn!

Cha và sư phụ đều nói, người vô cớ hại người đều là người xấu, gặp đánh không lại thì chạy, đánh được thì phải giết sạch!

Cung tiễn của Hậu Nghệ là do Tổ Vu Huyền Minh dùng Băng chi pháp tắc đích thân thối luyện!

Trên đó hàn quang rạng rỡ, chuyên khắc chế những người tu hỏa đạo pháp tắc!

Dưới sự gia trì pháp lực Thái Ất Kim Tiên của Cổ Lan Tâm, cung tiễn vèo một cái bay ra!

Đại Kim Ô dẫn đầu lập tức trúng tiễn, đương trường thân vong!

Những con Kim Ô còn lại hồn phi phách tán!

Lập tức tứ tán đào mệnh, quay đầu nhìn lại Cổ Lan Tâm giống như nhìn thấy một tuyệt thế ma nữ vậy!

Cổ Lan Tâm không dừng lại, từng mũi từng mũi cung tiễn từ trong tay bay ra, bắn trúng từng con từng con Kim Ô!

Cuối cùng, chỉ còn lại con Kim Ô nhỏ nhất đang điên cuồng chạy trốn!

Cổ Lan Tâm dừng lại, không bắn tiếp nữa vì đã kéo không nổi nữa rồi!

Nàng lau mồ hôi trên trán, trả lại cung tiễn cho Hậu Nghệ!

"Hậu Nghệ Đại Vu, cảm ơn vì đã cho ta mượn chiến binh!" Cổ Lan Tâm học dáng vẻ người lớn chắp tay nói với Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ trợn mắt hốc mồm nhìn toàn bộ quá trình, thực sự không dám tin thân hình nhỏ bé của Cổ Lan Tâm lại có thể kéo động đại cung, bắn chết mấy con súc sinh kia!

Làm tốt lắm!

Trong lòng Hậu Nghệ điên cuồng tán thưởng Cổ Lan Tâm!

Chương 90

Một bên Bích Tiêu sợ thiên hạ không loạn cũng vỗ tay khen hay!

Tại Yêu tộc Thiên đình, con Kim Ô nhỏ nhất may mắn sống sót đang hoảng loạn chạy trốn.

"Phụ hoàng cứu con!

Phụ hoàng cứu con!" Tiểu Thập hiển hóa bản thể, một bên thi triển Kim Ô Hóa Hồng chi thuật chạy về phía sâu trong Thiên đình, một bên lớn tiếng cầu cứu.

Nghe thấy tiếng cầu cứu của hài tử, Đế Tuấn vội vàng bay ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đón lấy Tiểu Thập.

"Tiểu Thập?

Ta chẳng phải đã bảo các con ở lại trên Thái Dương Tinh không được ra ngoài sao?

Đã xảy ra chuyện gì?" Đế Tuấn nhìn Tiểu Thập đang hoảng sợ chạy trốn, trong lòng ẩn ẩn có một dự cảm bất tường.

"Phụ hoàng!

Người phải báo thù cho các ca ca!

Các huynh ấy đều bị Thánh nữ Vu tộc kia giết chết rồi!" Tiểu Thập nắm chặt tay áo Đế Tuấn, khóc lóc kể lể.

Cái gì?

Đế Tuấn trợn to mắt, không dám tin nhìn Tiểu Thập, "Chín vị huynh trưởng của con đều bị người của Vu tộc giết rồi sao!" Toàn thân Đế Tuấn run rẩy, thực sự không thể tin được những đứa con mới thời gian trước còn nhảy nhót tưng bừng, giờ lại bị người ta giết

sạch!

Tiểu Thập nức nở gật đầu, không ngừng nói với Đế Tuấn chuyện báo thù!

Trong đáy mắt Đế Tuấn lộ ra vẻ điên cuồng, thật là vô lý hết sức!

Vốn dĩ sau khi Cổ Huyền và Hậu Thổ lần lượt thành thánh, Đế Tuấn đã không còn hy vọng vào việc Yêu tộc xưng bá nữa!

Sau đó, Cổ Lan Tâm xuất thế càng mang đến thánh nhân dị tượng, là thiên sinh thánh nhân, lại còn làm đệ tử của Thông Thiên, Đế Tuấn lúc này đã triệt để tuyệt tâm tư tranh bá, chỉ muốn giữ vững mảnh đất nhỏ của Thiên đình, để lại cho Yêu tộc một con đường sống!

Không ngờ chủ động tị nhượng lại đổi lấy ác báo thế này!

Vu tộc!

Các ngươi không cho ta đường sống, vậy chúng ta cùng đồng quy vu tận!

Ngô dù thân tử đạo tiêu cũng không để các ngươi yên ổn!

Đế Tuấn trải qua nỗi đau mất con, trong lòng vừa thống hận vừa tuyệt vọng, nảy sinh ý định quyết tử chiến với Vu tộc!

"Thái Nhất!

Bạch Trạch!

Kế Mông!

Các ngươi mau chóng điểm binh thảo phạt Vu tộc, ta và đám dã man nhân kia không chết không thôi!" Tiếng gầm thét của Đế Tuấn vang khắp Thiên đình!

Đông Hoàng Thái Nhất nghe tin chạy tới, khi nghe chín vị điểu nhi đều bị Vu tộc tiêu diệt, bước chân lão lảo đảo, lửa giận trong lòng

cuồn cuộn: "Mau chóng điểm tề nhân mã, giết sạch Vu tộc!" Chúng nhân Thiên đình thấy hai vị Yêu hoàng phẫn nộ như thế, không dám mở miệng nói lời nào, lão lão thực thực chuẩn bị cho cuộc chiến.

Kế Mông và Bạch Trạch vốn muốn khuyên ngăn Đế Tuấn, nhưng đặt mình vào hoàn cảnh nếu con cái bị người ta giết sạch mà phải im hơi lặng tiếng thì thật sự quá khó khăn!

Cho nên hai người cũng không mở miệng nữa.

Thôi vậy, cùng lắm là quyết tử với Vu tộc, có thể tiến hành sinh tử chiến với Vu tộc có hai vị thánh nhân tọa trấn cũng là vinh diệu của Yêu tộc ta!

Nửa ngày sau, binh mã Thiên đình đã tập kết đầy đủ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đứng ở vị trí dẫn đầu, đại quân tiến về phía Bất Chu Sơn của Vu tộc!

Tại Bàn Cổ điện ở Bất Chu Sơn, Hậu Nghệ mang theo Khoa Phụ đang trọng thương cùng hai chị em Bích Tiêu và Cổ Lan Tâm trở về.

Hậu Nghệ đặt Khoa Phụ xuống, rồi vào Bàn Cổ điện bẩm báo toàn bộ sự việc cho Đế Giang.

Sắc mặt Đế Giang lúc thì đen, lúc trắng, lúc hồng, thay đổi liên tục như đang diễn xiếc, trông khá thú vị.

"Lan Tâm một mình kéo động Xạ Nhật Cung, liên phát chín tiễn, bắn chết chín con súc sinh nhỏ nhà Đế Tuấn rồi sao?" Đế Giang dùng vẻ mặt hoài nghi nhân sinh nhìn Hậu Nghệ hỏi.

"Không sai!

Thuộc hạ tận mắt nhìn thấy!

Đại thủ lĩnh, Thánh nữ tộc ta thiên sinh thần lực bất phàm, lũ tạp mao Yêu tộc kia hoàn toàn không phải đối thủ!" Đế Giang vẻ mặt vô

cùng kiêu ngạo và tự đắc.

Lúc này lão hận không thể đến chỗ lão đối thủ Đế Tuấn mà khoe khoang một phen!

Đừng suốt ngày rêu rao Thiên đế với Kim Ô nhất tộc thiên sinh cao quý nữa!

Nhìn xem!

Cháu gái ta tuổi còn nhỏ đã có thể cầm cung bắn sạch lũ thái tử Yêu tộc các ngươi rồi!

Cao quý đến mấy thì thế nào?

Chẳng phải cũng để cháu gái ta thu xếp sao!

Đế Giang đang đắm chìm trong thế giới cá nhân, đột nhiên sực tỉnh lại.

"Lan Tâm đã giết chín vị thái tử của Yêu tộc?" Đế Giang giọng trầm xuống hỏi.

Hậu Nghệ gãi gãi đầu, "Vâng!

Đại thủ lĩnh, bắn chết chín con Kim Ô, nhìn độ thuần khiết của Thái Dương Chân Hỏa thì chắc chắn là hậu duệ của Đế Tuấn!" Hỏng bét rồi!

Lan Tâm giết chín đứa con của con chim tạp mao kia, cái tên Đế Tuấn lòng dạ hẹp hòi đó chắc chắn sẽ không bỏ qua!

"Lan Tâm hiện giờ đang ở đâu?" Đế Giang nắm lấy cánh tay Hậu Nghệ gấp gáp hỏi.

"Thánh nữ đi cùng thuộc hạ về, hiện giờ đang ở chỗ thủ lĩnh Huyền Minh." Hậu Nghệ đáp.

Hô!

Đế Giang thở phào nhẹ nhõm, về rồi là tốt!

Ở Vu tộc thì con chim tạp mao kia tuyệt đối không có khả năng giết được Lan Tâm!

"Đi triệu tập các vị Tổ Vu, chỉnh đốn đại quân, chuẩn bị nghênh chiến!" Đế Giang phân phó Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ vẻ mặt mờ mịt, chỉnh đốn đại quân?

Có đại chiến sắp nổ ra sao?

Hậu Nghệ không hiểu, chỉ đành đi truyền đạt mệnh lệnh của Đế Giang.

Đế Giang ngẩng đầu nhìn về phía Thiên đình của Yêu tộc, nở một nụ cười lạnh lùng!

Đã là lão đối thủ mấy chục vạn năm rồi, ai mà chẳng hiểu rõ ai!

Đế Tuấn!

Hôm nay ngươi mà không đánh tới Vu tộc thì lão tử sẽ đổi họ theo ngươi!

Không lâu sau khi Hậu Nghệ truyền lệnh, các vị Tổ Vu đã đến Bàn Cổ điện.

"Đại ca, Lan Tâm nhà mình thật sự đã làm thịt mấy con tạp mao nhỏ của Yêu tộc rồi sao?

Khá lắm!

Không hổ là dòng giống Vu tộc!" Chúc Dung chậc chậc khen ngợi, vỗ tay xưng khoái!

"Đại ca, triệu tập bọn đệ là vì sợ Đế Tuấn báo phục sao?" Chúc Cửu Âm hỏi Đế Giang.

Đế Giang gật đầu, "Tên kia tâm địa hẹp hòi, hay thù dai, chắc chắn

sẽ báo thù, ngô đã triệu tập đại quân, hôm nay chúng ta cùng lũ súc sinh Yêu tộc đó chơi một trận ra trò!" "Được!

Đại điệt nữ!

Xem bác Chúc Dung của cháu lát nữa giết thêm mấy tên Yêu Thánh về để uống rượu!" Chúc Dung nói với Cổ Lan Tâm đang nằm trong lòng Huyền Minh.

Cổ Lan Tâm ngẩn ra, chưa kịp phản ứng đã bị Huyền Minh ôm chặt lấy, trừng mắt nhìn Chúc Dung: "Lan Tâm còn nhỏ, đừng có truyền nhiễm mấy cái thói hư tật xấu đó cho con bé!

Nếu không ta sẽ cho huynh biết tay!" Chúc Dung lủi thủi rút lui!

"Được rồi, bớt lời nhàn rỗi, chuẩn bị nghênh địch thôi!" Đế Giang mở lời.

Các Tổ Vu làm xong động viên trước chiến trận, đại quân tập kết dày đặc ở Bất Chu Sơn, bay về phía Thiên đình.

Chương 91

Tại Tây Phương Tu Di Sơn, Tiếp Dẫn vẻ mặt khổ sở nói với Chuẩn Đề bên cạnh: "Sư đệ!

Lần này gây họa không nhỏ rồi, Vu Yêu lượng kiếp chưa kết thúc, lúc này chưa phải lúc quyết chiến của hai tộc!

Hành động này e rằng sẽ khiến lão sư không hài lòng đâu!" Chuẩn Đề khuôn mặt già nua giật giật, vốn ý định là muốn cho Đế Tuấn một bài học nhớ đời, ai ngờ cái tên Đế Tuấn đó căn bản chịu không nổi đả kích, lại muốn hủy diệt Vu tộc!

Ngu xuẩn!

Vu tộc kia có thánh nhân tọa trấn, cái tay chân nhỏ bé của ngươi có vặn nổi đùi người ta không?

"Sư huynh!

Kế sách hiện giờ chỉ có hai chúng ta tới đó ngăn cản Thiên đế làm ra chuyện không thể cứu vãn được, như vậy mới có thể bù đắp phần nào!" Chuẩn Đề nói với Tiếp Dẫn.

"Ai!

Chỉ đành như thế thôi!" Tiếp Dẫn đứng dậy, cùng Chuẩn Đề vội vã chạy tới chiến trường phương Đông.

Dù sao họa là do sư đệ mình gây ra, tổng thể cũng phải đi dọn dẹp bãi chiến trường thôi!

Tại ranh giới giữa Bất Chu Sơn và Thiên đình, đại quân hai tộc Vu Yêu đã chạm trán nhau tại đây!

"Đế Giang!

Vu tộc các ngươi giết thái tử Yêu tộc ta, mối thù này hận thù này thiên địa bất dung!

Ta hôm nay ở đây sẽ tính sổ với Vu tộc!

Báo thù cho những đứa con đã chết của ta!" Đế Tuấn vừa nhìn thấy Đế Giang cùng các Tổ Vu liền điên cuồng gầm thét, hận không thể lập tức cùng kẻ thù đồng quy vu tận!

Đế Giang khinh thường liếc nhìn Đế Tuấn một cái, "Hử?

Đường đường Yêu Hoàng mà cũng không biết xấu hổ thế sao?

Mấy con súc sinh nhỏ đó chạy tới Vu tộc ta gây chuyện sinh phi, tứ xứ thiêu sát tộc nhân, đánh bị thương Đại Vu Khoa Phụ của tộc ta!

Ngô còn chưa hỏi ngươi đòi một lời giải thích, ngươi đã tiên phong đòi báo thù rồi?" Đế Tuấn đại nộ!

"Cái gì?

Con ta đều bị các ngươi giết sạch rồi, còn hỏi ta đòi lời giải thích?

Khinh người quá đáng!" Chúng nhân Yêu tộc đều nghiến răng nghiến lợi nhìn Đế Giang, hận không thể ăn tươi nuốt sống!

"Con chim tạp mao kia!

Nói nhảm nhiều thế làm gì!

Con trai ngươi kỹ năng không bằng người, bị cháu gái ta bắn chín mũi tiễn xuyên tâm!

Nhân quả này đám trường bối chúng ta gánh hết!

Muốn báo thù thì cứ việc nhào vô!

Vu tộc ta sợ gì chứ!" Chúc Dung chỉ vào Đế Tuấn mà mắng.

Đế Tuấn tức đến mức thở hồng hộc!

"Được!

Đúng sai không còn quan trọng nữa, hai tộc chúng ta tranh đấu mấy chục vạn năm rồi, hôm nay phải phân định thắng thua!" Đế Tuấn đôi mắt đỏ ngầu nói.

Sau đó, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất xông về phía các Tổ Vu, đại chiến Vu Yêu lại nổ ra!

"Vô Lượng Thọ Phật!

Đế Tuấn, Đế Giang hai vị đạo hữu xin hãy dừng tay!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuối cùng cũng chạy tới lúc đại chiến vừa mới bắt đầu, lập tức mở miệng ngăn cản đại chiến diễn biến xấu đi!

Thánh nhân?

Đế Tuấn không cam lòng nhìn Đế Giang một cái, sau đó cưỡng ép kìm nén sự kích động mà thu hồi Hà Đồ Lạc Thư, quay về trận doanh Yêu tộc.

"Hai vị thánh nhân, người của Vu tộc thiết hạ độc kế tùy ý giết hại thái tử Yêu tộc ta, hung hăng tàn bạo như thế, thiên địa bất dung, cầu thánh nhân làm chủ cho Yêu tộc chúng ta!" Đế Tuấn đôi mắt huyết hồng nhìn chằm chằm Tây Phương nhị thánh đòi lại công đạo!

Chuẩn Đề nghe vậy khóe miệng giật mạnh một cái, đòi công đạo, chính thái tử Yêu tộc là do bần đạo dẫn dụ đi, chẳng lẽ lại muốn đòi công đạo với bần đạo sao!

Một bên Đế Giang lạnh lùng đứng xem, không hề xen vào, lão không có chút hảo cảm nào với Tây Phương nhị thánh, cũng không hề sợ hãi!

Chẳng phải là thánh nhân sao?

Có gì to tát đâu, nhà ta cũng có hai vị đấy!

Nếu không sợ gây thêm phiền phức cho đệ đệ muội muội, xem lão

tử có thèm để ý không?

"Đế Tuấn đạo hữu, quý tử vẫn lạc, chúng ta đều vô cùng tiếc nuối, nhưng thiên đạo vô thường, mỗi người đều có duyên pháp của mình, chuyện này đều là do thiên định!

Đạo hữu đã mất con, hà tất phải dấy binh đao, đồ tăng sát nghiệt làm gì?

Hãy về Thiên đình lo hậu sự cho các vị thái tử thật chu đáo, tiễn chúng đi một đoạn cuối cùng!" Lão đạo Tiếp Dẫn nói năng hùng hồn, khuyên nhủ Đế Tuấn đang bạo nộ.

Đế Tuấn làm sao chấp nhận được kết quả này!

"Hai vị thánh nhân!

Trừ phi Vu tộc giao ra chân hung giết con ta, nếu không chuyện này mỗ thề không bỏ qua!

Sẽ truy cứu đến cùng!" Hử?

Vẻ mặt của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không được hay cho lắm!

Đang bàn điều kiện với thánh nhân chúng ta sao?

Cho mặt mũi mà không biết nhận!

Thật sự coi mình là chúa tể thiên địa rồi chắc?

Người giết thái tử Kim Ô đó ngươi đụng nổi không?

Đằng sau con nhóc đó có tới ba vị thánh nhân chống lưng đấy!

Tỉnh táo lại chút đi có được không?

"Đế Tuấn đạo hữu, tốt nhất nên lui ra!

Chớ có làm hành vi nghịch thiên, hậu quả trong đó ngươi không gánh nổi đâu!" Chuẩn Đề lạnh lùng nhìn Đế Tuấn nói.

Đế Tuấn định nói thêm gì đó thì bị Bạch Trạch và Kế Mông ở phía

sau giữ chặt lấy!

"Bệ hạ!

Thánh nhân không thể khinh dễ đắc tội, nếu không hậu quả khó mà lường được!

Tạm thời lui binh đi, rồi tính cách khác báo thù sau!" Hai người khuyên bảo Đế Tuấn.

"A a a!" Đế Tuấn gầm lên một tiếng!

Đường đường Thiên Đế, có thù không thể báo, suốt ngày phải cẩn thận từng li từng tí, bị chư thiên thánh nhân chèn ép đến mức này, thật là bi lương!

"Đế Giang!

Mối thù sâu như biển này ta tạm thời ghi nhớ, các ngươi hãy chăm sóc tốt cho vị Thánh nữ kia đi, đừng để mỗ tìm được cơ hội, không biết chừng ngày nào đó cũng sẽ truyền ra tin tức về cái chết đâu!" Đế Tuấn gạt hai vị Yêu Thánh ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đế Giang nói.

Vẻ mặt của các Tổ Vu đối diện đen lại, dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn chằm chằm Đế Tuấn.

Nhưng chưa đợi các Tổ Vu kịp phản ứng, một bàn tay khổng lồ che lấp cả bầu trời từ trên cao rơi xuống, trong nháy mắt bóp chặt lấy Đế Tuấn.

Từ trong hư không truyền ra lời nói lạnh lùng: "Đế Tuấn!

Hãy nhớ kỹ, nếu con gái ta có mệnh hệ gì, ta sẽ bắt toàn bộ Yêu tộc chôn cùng!" Tiếp đó, bàn tay khổng lồ bóp chặt Đế Tuấn dùng sức mạnh mẽ, nhục thân của Đế Tuấn trong khoảnh khắc vỡ vụn!

Nguyên thần chạy trốn, vẻ mặt kinh hãi nhìn bàn tay khổng lồ phía

trên không dám phát ra tiếng động.

Tiểu đệ!

Các Tổ Vu hớn hở ra mặt!

Đáng đời!

Chương 92

Cho chừa cái thói miệng tiện!

"Cổ Huyền thánh nhân?

Hành động này có phải quá đáng lắm không!" Đông Hoàng Thái Nhất mặt lộ vẻ khuất nhục nhìn vào hư không mà gào thét.

"Ngươi cũng muốn giống như đại ca mình, một lần nguyên thần xuất khiếu sao?" Giọng nói trêu chọc của Cổ Huyền vang vọng khắp chiến trường.

"Đông Hoàng Thái Nhất!

Còn không mau mau đưa Đế Tuấn trở về!" Chuẩn Đề chỉ vào Đông Hoàng Thái Nhất mà quát mắng.

Đông Hoàng Thái Nhất nắm chặt hai đấm, vẻ mặt đầy nghẹn khuất!

Nhìn đại ca đang thoi thóp bên cạnh, lão cố nén cơn bốc hỏa, thu lấy nguyên thần của Đế Tuấn rồi dẫn theo Yêu tộc rút về Thiên đình.

"Đế Giang đạo hữu, chuyện ở đây đã xong, mau dẫn Vu tộc trở về Bất Chu Sơn đi!" Lão đạo Tiếp Dẫn nói với Đế Giang.

Đế Giang gật đầu, nhìn về phía Thiên đình một cách đầy giễu cợt, sau sự kiện này, e rằng danh tiếng của Yêu tộc trong Hồng Hoang lại bị sụt giảm rồi!

"Anh em!

Theo ta về Bất Chu Sơn, mở đại yến tiệc, chúc mừng Thánh nữ tộc ta đánh giết lũ súc sinh Yêu tộc!" Đế Giang trước khi đi còn hét lớn về phía Thiên đình.

Chúng nhân Vu tộc hoan hô, hớn hở trở về tộc để chuẩn bị yến tiệc!

Tại Vô Cực Đảo, Cổ Huyền đang quan sát toàn bộ sự việc liền thu hồi ánh mắt từ Thiên đình.

"Thông Thiên đạo hữu, xem ra tâm huyết năm nghìn năm không hề uổng phí, tiểu nữ của ta được dạy bảo không tệ!" Cổ Huyền cười nói với Thông Thiên đang ngồi đó.

Thông Thiên lắc đầu, "Lan Tâm tư chất tốt, lại chịu khó, hơn hẳn mấy đứa đệ tử không nghe lời của bần đạo nhiều!

Đều là do hai vị dạy bảo có phương pháp, mới rèn luyện được tính cách kiên nghị cho Lan Tâm!" "Thông Thiên thánh nhân quá khen rồi!" Tây Vương Mẫu khiêm tốn đáp lại, chỉ có nụ cười và sự tự đắc nơi khóe miệng là chưa từng dứt.

"Lần này Lan Tâm mặc dù đã kiểm nghiệm được thực lực, nhưng chọc vào Đế Tuấn thực sự là chuyện phiền phức!" Thông Thiên nhíu mày, có chút đau đầu nói.

"Không sao, tu hành giống như đi trên trời, làm gì có lý nào thuận buồm xuôi gió mãi được?

Ngô tin rằng Lan Tâm có thể ứng phó được, huống hồ có ngô trông nom, sẽ không có chuyện gì đâu!" Cổ Huyền nói với Thông Thiên.

"Đạo hữu không thể xem nhẹ chuyện này, Hồng Hoang nguy cơ tứ phục, cẩn tắc vô ưu!

Ngô sẽ chọn cho Lan Tâm mấy người hộ đạo đi theo!" Thông Thiên với tư cách là sư tôn, có thể nói là đã lo lắng hết lòng cho đệ tử của mình!

Cổ Huyền không phản đối, cũng cảm thấy có thêm vài tùy tùng có

thể phòng bị một Đế Tuấn đang điên cuồng!

Tây Vương Mẫu bên cạnh vẻ mặt đầy lo lắng, từ lời nói của Đế Tuấn không khó để nhận ra hận ý sâu sắc đối với con gái mình!

Nói đi cũng phải nói lại, nếu Lan Tâm bị người ta giết, Tây Vương Mẫu có lẽ còn điên cuồng hơn cả Đế Tuấn!

Nàng thầm quyết định sẽ về Vu tộc tìm Hậu Thổ và Huyền Minh nhờ giúp tìm thêm nhiều hộ đạo tùy tùng cho Lan Tâm, âm thầm bảo vệ an toàn cho nàng!

Ba nghìn năm sau, tại Thiên đình Yêu tộc.

Đế Tuấn đã dưỡng thương xong trở về từ Thái Dương Tinh!

"Thái Nhất, mang theo Tiểu Thập, chúng ta đi đến Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên một chuyến!" Đế Tuấn nói với Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đại ca, mang Tiểu Thập đến Thiên Ngoại Thiên làm gì?" Đông Hoàng Thái Nhất không hiểu nhìn Đế Tuấn hỏi.

"Ai!" Đế Tuấn bất lực ngồi trên ngai vàng Thiên Đế, nói với Thái Nhất: "Yêu tộc chúng ta tuy chiếm giữ Thiên đình, nhưng Hồng Hoang rốt cuộc vẫn là thiên hạ của thánh nhân, ta chỉ còn lại Tiểu Thập là đứa con duy nhất, nếu sau này Yêu tộc có chuyện, ta cũng phải để lại cho Yêu tộc một tia huyết mạch và hy vọng cuối cùng!" Đông Hoàng Thái Nhất cười khổ một tiếng, "Đại ca định tiễn Tiểu Thập tới Oa Hoàng Thiên sao?" Đế Tuấn gật đầu, "Dù sao Nữ Oa nương nương cũng là thánh nhân của Yêu tộc ta, phó thác Tiểu Thập cho nàng, ta mới có thể buông tay quyết chiến với Vu tộc!" Sau khi trải qua nhiều lần đả kích, Đế Tuấn đã nảy sinh tử chí!

Giờ đây lão không còn màng đến việc tranh bá nữa, chỉ muốn cùng đám dã man nhân Vu tộc kia đồng quy vu tận để báo thù cũ hận mới đã tích tụ bao năm qua!

Đông Hoàng Thái Nhất nắm chặt nắm đấm, định đi cùng đại ca đến cùng!

Hai người thu dọn một phen, lập tức lên đường tiến về Oa Hoàng Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

"Hai vị Yêu Hoàng đến đạo trường của ta, chắc hẳn là vì chuyện của tiểu Kim Ô kia đi!" Nữ Oa ngồi ở vị trí cao nhất, hỏi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phía dưới.

"Thánh nhân minh giám!

Ngô trước đó đại ý, dẫn đến chín đứa con táng mạng, hôm nay vì tính mạng của con trai nhỏ, không thể không đến Oa Hoàng Cung làm phiền thánh nhân thanh tu, mong thánh nhân nể tình cùng là Yêu tộc mà thu nhận Tiểu Thập!" Đế Tuấn cúi đầu hành lễ, cung kính nói với Nữ Oa.

Nữ Oa nhìn tiểu Kim Ô một cái, đạm mạc mở lời: "Nhập vào Oa Hoàng Cung của ta, từ đó tiểu Kim Ô sẽ không còn quan hệ gì với Yêu Hoàng nữa, điểm này Yêu Hoàng phải hiểu rõ!" Đế Tuấn không nỡ nhìn tiểu Kim Ô một cái, nhưng nghĩ đến cảnh tượng chín đứa con chết thảm, liền nghiến răng đồng ý yêu cầu của Nữ Oa.

"Chỉ cần Tiểu Thập được sống tốt, dù không còn quan hệ với ngô, ngô có chết cũng sẽ không có người báo thù!

Như vậy cũng tốt!

Làm phiền nương nương vất vả rồi!" Đế Tuấn một lần nữa cung kính bái lạy Nữ Oa.

"Đã như vậy các ngươi về đi, hãy nhớ lấy, hôm nay các ngươi chưa từng tới đây, ta cũng chưa từng đáp ứng thu lưu thái tử Yêu tộc!" Nữ Oa lạnh lùng nhắc nhở Đế Tuấn.

"Ngô xin ghi nhớ trong lòng!" Đế Tuấn nói với Nữ Oa.

Sau đó, Nữ Oa đã thu nhận tiểu Kim Ô, từ đó về sau không còn thấy tăm hơi của nó trong Hồng Hoang nữa!

Năm trăm năm sau.

Yêu Thánh Cửu Anh truyền về một tin tức khiến toàn bộ Thiên đình chấn kinh!

"Máu của Nhân tộc có thể phá bỏ chân thân Vu tộc một cách vô hạn sao?" Đế Tuấn trợn to mắt nhìn Cửu Anh, hơi thở dồn dập hỏi.

"Quả thực là như vậy!

Bệ hạ, chuyện này chính mắt thuộc hạ nhìn thấy!

Trong trận đại chiến giữa hai tộc lần trước, có hai tên Nhân tộc không biết sống chết chạy tới xem chiến, bị tu sĩ Yêu tộc chúng ta vô tình giết chết, máu của Nhân tộc dính lên linh bảo lại có sức khắc chế thiên nhiên đối với chân thân Vu tộc!

Không mất mấy chiêu, tên tiểu yêu đó đã giết chết được một tên Vu tộc cùng cảnh giới!" Cửu Anh hưng phấn bẩm báo với Đế Tuấn, khi vừa nghe tin cũng bị chấn kinh đến mức không nói nên lời!

Ai mà ngờ được một thế lực bá chủ Hồng Hoang như Vu tộc lại bị khắc chế bởi tộc Nhân tộc yếu ớt kia!

"Bệ hạ!

Nếu máu của Nhân tộc thực sự có sức khắc chế đối với toàn bộ Vu tộc, thì khả năng thắng lợi của Yêu tộc chúng ta trước Vu tộc sẽ tăng lên rất nhiều!" Đế Tuấn mạnh mẽ đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, nói với Cửu Anh phía dưới: "Chuyện này ngươi hãy đích thân đi kiểm chứng, bí mật thu thập một ít máu Nhân tộc, sau đó dùng Vu tộc để làm thí nghiệm, xem hiệu quả thế nào!" Đế Tuấn không kịp chờ đợi mà hạ lệnh cho Cửu Anh.

Cửu Anh lĩnh mệnh, lập tức xuống dưới bố trí.

"Đại huynh, xem ra thiên đạo quyến cố, Yêu tộc chúng ta không đáng bị hủy diệt!" Đông Hoàng Thái Nhất vui mừng nói với Đế Tuấn.

Đế Tuấn không đáp lời, sau khi trải qua bao sóng gió, lão đã trở thành một kẻ tàn nhẫn chỉ quan tâm kết quả không màng quá trình, trước khi mọi việc chưa rõ ràng, lão sẽ không đưa ra bất kỳ nhận xét nào!

Cửu Anh dẫn theo mấy tên đại yêu bí mật lẻn vào các bộ lạc Nhân tộc, lặng lẽ giết chết tròn mười vạn người!

Sau khi thu thập máu, bọn chúng lại xuyên đêm chạy tới Vu tộc, bắt mấy tên Vu tướng cảnh giới Kim Tiên, lập tức quay về Yêu tộc làm thí nghiệm!

"Bệ hạ!

Đại hảo sự!

Đại hảo sự rồi!" Cửu Anh kích động chạy vào Lăng Tiêu Bảo Điện, nói với Đế Tuấn.

Trong đôi mắt Đế Tuấn lóe lên một tia dị sắc, "Chuyện về Nhân tộc đã có tin tức rồi sao?" "Bệ hạ anh minh!

Chúng thần thu thập máu của mười vạn người chế thành hậu thiên pháp bảo, chém vào người Vu tướng cảnh giới Kim Tiên, chân thân Vu tộc đó vừa chạm vào là tan rã, căn bản không chịu nổi một kích!

Bệ hạ!

Chúng ta cuối cùng cũng tìm được cách khắc chế Vu tộc rồi!

Thiên hữu Yêu tộc!" Đế Tuấn nghe lời Cửu Anh nói thì ngẩn ra một lúc, sau đó ngồi trên ngai vàng mà điên cuồng cười lớn!

"Cổ Huyền!

Đế Giang!

Lần này Yêu tộc ta nhất định sẽ dâng hiến một món đại lễ!

Ha ha ha!" Tại bộ lạc Nhân tộc ở Thủ Dương Sơn, sau mấy vạn năm phát triển, Nhân tộc đã bắt đầu có quy mô sơ khai.

Nhân tộc Tam Tổ là Toại Nhân Thị đắc được Nhân Đạo chi hỏa, mang lại ánh sáng hy vọng cho Nhân tộc, nhờ đó nhận được lượng lớn công đức thiên đạo, tấn thăng lên Đại La Kim Tiên!

Hữu Sào Thị phát minh ra nhà gỗ, tìm nơi tránh rét cho Nhân tộc, đắc công đức chứng đạo Đại La Kim Tiên!

Truy Y Thị dệt thành quần áo, cung cấp cho Nhân tộc che thân chống lạnh, đắc công đức chứng đạo Đại La Kim Tiên!

Chương 93

Từ đó Nhân Đạo triệt để trỗi dậy, cộng thêm việc Thái Huyền Đạo Nhân tiến giai Chuẩn Thánh, Nhân tộc tại ven biển Đông Hải đã trở thành một trong những đại tộc, không ai dám dễ dàng trêu chọc!

"Khởi bẩm tộc trưởng, bộ lạc Hữu Hoa Thị truyền tin tới, trong tộc đột nhiên mất tích mười vạn tộc nhân một cách bí ẩn, đặc biệt tấu lên tộc trưởng xin người định đoạt!" Quân truyền lệnh của Nhân tộc nói với Thái Huyền Đạo Nhân.

"Hử?

Mười vạn tộc nhân biến mất không dấu vết sao?" Thái Huyền Đạo Nhân nhíu chặt lông mày, nhất thời trong lòng ẩn ẩn cảm thấy bất an.

Là hóa thân chấp niệm của Cổ Huyền, lão hiểu rất rõ xu thế phát triển của Hồng Hoang, chẳng lẽ Yêu tộc định ra tay với Nhân tộc chúng ta rồi sao!

Trong đầu Thái Huyền Đạo Nhân lóe lên một tia linh quang, sau khi nghĩ đến khả năng này, cả người lão không ngồi yên được nữa!

"Lập tức triệu tập Tam Tổ tới đây, bần đạo có việc quan trọng cần bàn bạc!" Thái Huyền Đạo Nhân nói với quân truyền lệnh.

Quân truyền lệnh cung kính lĩnh mệnh, đi truyền gọi Tam Tổ tới.

"Không biết tộc trưởng triệu tập chúng thần có việc gì quan trọng?" Toại Nhân Thị tò mò hỏi Thái Huyền Đạo Nhân.

"Theo bần đạo tới Hữu Hoa Thị một chuyến rồi sẽ rõ!" Thái Huyền Đạo Nhân đứng dậy, dẫn theo Tam Tổ đang mờ mịt đi tới bộ tộc Hữu Hoa Thị.

Ba ngày sau, bốn người với vẻ mặt khó coi rời khỏi bộ lạc Hữu Hoa Thị.

"Tộc trưởng!

Nhân tộc chúng ta luôn an phận thủ thường, vì sao Yêu tộc lại tàn nhẫn như vậy, ra tay độc ác với Nhân tộc ta!" Toại Nhân Thị điên cuồng gào thét hỏi.

"Ai!" Thái Huyền Đạo Nhân thở dài một tiếng, không đưa ra lời giải thích, có giải thích thì Tam Tổ cũng sẽ không tin, dù sao Nhân tộc và Vu tộc chẳng liên quan gì tới nhau, sao có thể là người thiên sinh khắc chế Vu tộc được chứ?

"Dù sao đi nữa, Yêu tộc đã nhắm vào chúng ta rồi, tổng thể phải làm tốt công tác phòng phạm, các ngươi hãy đến các bộ lạc Nhân tộc để lại phương thức liên lạc, một khi Yêu tộc tập kích thì chúng ta còn kịp thời cứu viện!" Thái Huyền Đạo Nhân nói với Tam Tổ.

Tam Tổ bất lực lĩnh mệnh rời đi, thực sự không hiểu nổi vì sao Yêu tộc lại nhằm vào Nhân tộc yếu ớt như vậy!

Tại Thiên đình Yêu tộc trong Hồng Hoang, Đế Tuấn một lần nữa triệu tập đại quân, dẫn theo tinh anh Yêu tộc hùng hổ xông về phía Nhân tộc!

Tuy Nhân tộc yếu nhỏ, nhưng dù sao cũng là do Nữ Oa nương nương tạo ra, lại có Thái Thượng Thánh Nhân tọa trấn, cộng thêm việc Cổ Huyền là Thánh Phụ của Nhân tộc, nên đằng sau Nhân tộc có tới ba vị thánh nhân chống lưng!

Cho dù Đế Tuấn có nảy sinh tử chí, lão cũng không lỗ mãng mà trực tiếp đồ sát Nhân tộc ngay!

Cho nên trước khi phát binh đánh Nhân tộc, Đế Tuấn đã đích thân lên Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn để thỉnh thị Đạo Tổ về chuyện của

Nhân tộc!

“Ngươi là Thiên Đế, thống lĩnh vạn tộc Hồng Hoang, những chuyện nhỏ nhặt này cứ tự mình quyết định là được, không cần hỏi ta!” Đạo Tổ chỉ thản nhiên đáp lại một câu rồi đuổi lão đi!

Tuy Đế Tuấn bị lời nói mập mờ của Đạo Tổ đuổi đi, nhưng trong lòng lão hiểu rằng, thánh nhân không phản đối thì tức là đã ngầm cho phép hành vi đó rồi!

Trong lòng Đế Tuấn thầm vui mừng, hùng hùng hổ hổ chạy về Yêu tộc chuẩn bị cho đại chiến, mũi kiếm chỉ thẳng vào Nhân tộc!

Khi Đế Tuấn phát binh đánh Nhân tộc, Cổ Huyền đang khổ tu ở Vô Cực Đảo đã cảm ứng được ngay lập tức!

Lão lập tức truyền âm cho Thái Huyền Đạo Nhân, bảo lão chuẩn bị sẵn sàng!

“Lục Nhĩ, dẫn theo Ngao San và Cổ Thanh đi tới ven biển Đông Hải một chuyến!

Giúp đỡ Thái Huyền Đạo Nhân chống lại Yêu tộc!” Cổ Huyền nói với Lục Nhĩ Mi Hầu ở phía dưới.

Lục Nhĩ ngẩn người ra, tiếp đó là đại hỉ!

Cả người nhảy nhót tưng bừng vì vui sướng tại chỗ!

Trời mới biết từ khi ở Vô Cực Đảo, lão đã phải chịu sự đối đãi phi nhân tính thế nào!

Mỗi ngày đều phải đối mặt với sự đe dọa từ chiếc roi nhỏ của sư tôn, lại còn bị hai vị ma nữ tự xưng là sư tỷ không ngừng hành hạ chèn ép!

Sắp phát điên đến nơi rồi!

Cuối cùng cũng được ra ngoài rồi!

Trong lòng Lục Nhĩ vui mừng khôn xiết.

"Đồ hầu tử kia!

Nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng!

Không được làm ăn cẩu thả!

Nếu xảy ra sai sót, đợi sư phụ về xem ta có đánh chết ngươi không!" Cổ Huyền nhìn chằm chằm Lục Nhĩ mà gằn giọng nói.

Lục Nhĩ sợ đến mức hồn phi phách tán, "Sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định không phụ trọng trách!" "Hai đứa các con cũng vậy, lần này ra ngoài không được nhậm tính gây họa, nếu không ta nhất định sẽ không nương tay!" Cổ Huyền nghiêm mặt nói với Ngao San và Cổ Thanh.

Hai nữ cúi đầu vội vàng bảo chứng sẽ không gây chuyện!

"Sư tôn, người đã biết Yêu tộc định ra tay với Nhân tộc, vì sao không đích thân ra tay dạy dỗ Yêu tộc một trận!

Mệnh lệnh của thánh nhân, chẳng lẽ tên Đế Tuấn đó dám làm trái sao?" Lục Nhĩ gãi đầu không hiểu hỏi.

Ngươi tưởng ta không muốn dùng thực lực bức lui Đế Tuấn sao!

Cổ Huyền trợn trắng mắt.

Ngay từ trước khi Đế Tuấn xuất binh, lão đã cảm nhận được khí tức Thiên Đạo Pháp Tắc quen thuộc ở xung quanh!

Lão đạo Hồng Quân lại đang giám sát rồi!

"Ta có việc quan trọng phải làm, các con cứ theo lời ta dặn mà làm cho tốt, những việc khác đừng quản nhiều!" Cổ Huyền nói với ba người phía dưới.

"Vâng!" Ba người cúi đầu đáp lời.

Sau đó, thân ảnh Cổ Huyền đột nhiên biến mất trong Vô Cực Đảo, tiến về phía Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân và Cổ Huyền một lần nữa đối trì với nhau.

"Cổ Huyền đạo hữu, lần trước chúng ta đánh một trận vội vàng chưa phân thắng bại, hay là lần này đi sâu vào Hỗn Độn làm một trận nữa thế nào?" Hồng Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Huyền nói.

Từ sau lần trước Cổ Huyền bộc lộ thực lực không kém gì mình, Hồng Quân suốt ngày lo lắng không yên!

Rõ ràng Cổ Huyền mới chứng đạo không lâu mà!

Sao thực lực có thể tăng tiến nhanh chóng đến mức này!

Hồng Quân không hiểu, liền âm thầm lưu ý chuyện của Cổ Huyền.

Cho đến sau trận đại chiến Vu Yêu lần trước Cổ Huyền ra tay một lần nữa, Hồng Quân mới xác nhận thực lực của Cổ Huyền tuyệt đối chưa đạt đến mức độ đó!

Có lẽ lần trước tại Tử Tiêu Cung là do dùng bí pháp để tạm thời nâng cao thực lực, nhưng loại bí pháp này thời gian duy trì chắc chắn không lâu, và sẽ có tác dụng phụ nghiêm trọng!

Nhưng tất cả cũng chỉ là phán đoán của một mình lão!

Hồng Quân cần phải giao thủ với Cổ Huyền một lần nữa để chứng thực suy nghĩ của mình!

Nhân tiện mượn kiếp nạn lần này của Nhân tộc để xem thực lực của Cổ Huyền rốt cuộc thế nào, từ đó đưa ra mưu đồ và bước đi tiếp theo!

Cổ Huyền bình thản nhìn Hồng Quân, lão thừa hiểu Hồng Quân

đang toan tính điều gì, cho nên hiện giờ lão rơi vào thế lưỡng nan!

Nếu đánh, thời gian lâu dần, con cáo già Hồng Quân nhất định sẽ nhận ra điều bất thường!

Nếu không đánh, thì thực lực của lão cũng sẽ bị nhìn thấu hoàn toàn!

Tuy nhiên Cổ Huyền đã đoán trước lão cáo già Hồng Quân sẽ nghi ngờ thực lực của mình và đề nghị đấu pháp một lần nữa!

Hừ!

Tưởng mình tinh minh lắm sao, ta đâu có ngu!

Trong lòng Cổ Huyền thầm khinh bỉ.

"Hồng Quân đạo hữu, chuyện phân định cao thấp ta không vội!" Hồng Quân khẽ mỉm cười, quả nhiên đúng như lão đoán!

Hừ!

Dùng bí pháp cưỡng ép giao thủ với bần đạo, ta để xem lần này ngươi cầm cự được bao lâu!

"Bên ngoài Tử Tiêu Cung, Dương Mi đạo hữu đã chờ đợi từ lâu, lão cũng nói lần trước chưa phân định thắng thua với đạo hữu, muốn lần này tranh tài cao thấp một lần nữa!

Dương Mi đạo hữu cũng là tiền bối của chúng ta, nếu muốn đấu pháp thì ta cũng nên nhường người trước có phải không?" Cổ Huyền trêu chọc nhìn Hồng Quân nói.

Sắc mặt Hồng Quân khó coi đến cực điểm!

Dương Mi hết lần này đến lần khác phá hỏng mưu kế của lão!

Chương 94

Thật đúng là đáng chết!

"Đạo hữu, Dương Mi có thể cứu ngươi một lần, nhưng không thể nào bảo vệ ngươi mãi được, lần sau khi ngươi lại đến Tử Tiêu Cung, bần đạo nhất định sẽ thỉnh giáo cao chiêu của các hạ!" Hồng Quân âm trầm nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền không quan tâm, khóe miệng mỉm cười, cực kỳ lịch sự đưa tay phải ra làm tư thế mời, "Đạo hữu cứ đi trao đổi với Dương Mi đạo hữu cho tốt đi, ta sẽ quay về Hồng Hoang thay đạo hữu xử lý việc nhà của Nhân tộc!" Trong lòng Hồng Quân nộ khí xung thiên!

Lão trừng mắt nhìn Cổ Huyền nói: "Đạo hữu, lần này không thể đấu pháp với ngươi thực sự là điều đáng tiếc cho bần đạo, nhưng bần đạo đã dùng Thiên Đạo chi lực để lại một đạo cấm chế trong Tử Tiêu Cung!

Với bản lĩnh của đạo hữu, phá trừ cấm chế chắc không khó!" Hồng Quân quay người rời đi, vào Hỗn Độn để tính sổ với Dương Mi!

Vẻ mặt Cổ Huyền không được tốt lắm, không ngờ Hồng Quân trước khi đi còn bày ra một trò!

"Chỉ là một đạo cấm chế mà thôi, ta không tin là không phá được!" Cổ Huyền lạnh lùng nhìn chằm chằm Tử Tiêu Cung, thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc Cổ Huyền bị nhốt ở Tử Tiêu Cung, Luân Hồi Địa Phủ cũng đón tiếp vài vị khách không mời mà tới!

Tây Phương nhị thánh cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn tới đây, danh

nghĩa là bái phỏng Hậu Thổ, nhưng thực chất là để ngăn cản Hậu Thổ, không cho nàng can thiệp vào chuyện của Nhân tộc!

Còn về Thánh Mẫu Nhân tộc Nữ Oa và Thánh Sư Nhân tộc Thái Thượng Lão Tử, cùng với Thông Thiên người có quan hệ tốt với Cổ Huyền, đều bị Hồng Quân hạ lệnh cấm, bắt buộc không được bước ra khỏi đạo trường nửa bước trong lúc Nhân tộc gặp nạn!

Đối với Nhân tộc mà nói, lần này thực sự là một bi kịch!

Bên ngoài Thủ Dương Sơn, Thái Huyền Đạo Nhân với ánh mắt đầy giận dữ nhìn về phía Yêu Hoàng Đế Tuấn đối diện, mở miệng nói: "Đế Tuấn!

Nhân tộc chúng ta đắc tội gì với Yêu tộc, vì sao hôm nay vô cớ đem quân xâm phạm!" "Vì đại kế của Yêu tộc ta, cần mượn tính mạng của các vị Nhân tộc dùng một chút!" Đế Tuấn không biết xấu hổ nói.

Các tu sĩ Nhân tộc nghe lời kiêu ngạo của Đế Tuấn thì ai nấy đều vô cùng phẫn nộ!

Tại vùng ven biển Đông Hải, nơi tổ địa của Nhân tộc, đại tướng tiên phong của Yêu tộc là Cửu Anh đứng ra chỉ tay vào các tu sĩ Nhân tộc nói: "Nhân tộc yếu ớt như vậy, căn nguyên thấp kém, tuổi thọ chỉ vẻn vẹn trăm năm, ở lại Hồng Hoang chẳng có ý nghĩa gì cả, chi bằng chủ động hiến tế tộc nhân, Thiên Đế bệ hạ sẽ ghi nhớ công lao của các ngươi, sau khi đại sự hoàn thành nhất định sẽ không quên công tích của các vị!" Vô sỉ!

Giết hại tộc nhân chúng ta, không tự mình ra tay vì sợ vướng phải nhân quả, lại muốn ép buộc chúng ta chủ động hiến tế tộc nhân sao?

Toại Nhân Thị lập tức không nhịn được mà bước tới quát: "Lũ súc sinh Yêu tộc!

Đừng có càn rỡ!

Nhân tộc chúng ta là do Nữ Oa nương nương đích thân tạo ra, các ngươi nhục mạ Nhân tộc chúng ta như thế, không sợ thánh nhân trừng phạt sao?" Hắc hắc!

Đế Tuấn cười lạnh một tiếng, tưởng lão tử ngu sao?

Nếu không thỉnh thị thánh nhân thì sao lão tử dám lớn tiếng đòi đồ sát các ngươi!

Thái Huyền Đạo Nhân kéo Toại Nhân Thị đang kích động lại.

"Đế Tuấn!

Bần đạo biết hôm nay các ngươi không đạt mục đích thì sẽ không bỏ cuộc!

Ta cũng không có gì để nói với lũ vô liêm sỉ các ngươi, nhưng hãy nhớ kỹ, đây không phải là Thiên đình của Yêu tộc, mà là tổ địa của Nhân tộc ta, không cho phép bất kỳ ai làm càn!

Nếu muốn giết tộc nhân của ta, thì hãy bước qua xác bần đạo trước!" Thái Huyền Đạo Nhân kiên quyết nhìn chằm chằm Đế Tuấn nói.

Đế Tuấn lộ vẻ dị sắc, "Cũng có chút cốt khí đấy!

Nhưng trong Hồng Hoang này, rốt cuộc vẫn là thực lực tối thượng, chỉ biết nói mấy lời cứng rắn thì không được đâu, phải có thực lực tương xứng mới có thể kêu gào với người khác!" "Nể tình các ngươi vẫn còn chút phong cốt, ta sẽ cho các ngươi một cái chết thống khoái!" Đế Tuấn cười nhạt nói với các tu sĩ Nhân tộc.

Sau đó lão phất tay, hô lớn: "Giết!" Đại quân Yêu tộc đồng loạt xông lên, Thái Huyền Đạo Nhân và Tam Tổ tuy đã chỉnh đốn các tu sĩ Nhân tộc để phấn lực phản kháng, nhưng vì địch đông ta ít, rốt cuộc

vẫn không phải là đối thủ của Yêu tộc, tổn thất vô cùng thảm trọng!

"Đệ tử môn hạ Vô Cực Đảo ở Đông Hải tới trợ giúp Nhân tộc!" Đúng lúc các tu sĩ Nhân tộc dần dần không chống đỡ nổi, Lục Nhĩ Mi Hầu dẫn theo Ngao San và Cổ Thanh kịp thời xuất hiện!

Lục Nhĩ Mi Hầu được Cổ Huyền truyền thụ công pháp luyện thể của Vu tộc là Cửu Chuyển Huyền Công, thực lực đã tiến giai lên Đại La Kim Tiên!

Cộng thêm linh bảo tiên thiên thượng phẩm mà Cổ Huyền ban cho, những Đại La Kim Tiên bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ!

Ngao San và Cổ Thanh tuy tư chất căn nguyên không bằng Lục Nhĩ Mi Hầu, nhưng dưới sự dạy bảo nhiều năm của Cổ Huyền, tu hành cũng đạt được thành tựu đáng kể!

Ngao San hiện giờ có tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, còn Cổ Thanh vừa mới tiến giai lên Thái Ất Kim Tiên!

Cả hai người trong tay cũng có linh bảo do Cổ Huyền ban tặng để phòng thân, chiến lực cũng không thể xem thường!

Cổ Huyền phái họ đến, một là để giải vây cho Nhân tộc lúc dầu sôi lửa bỏng, hai là để khảo nghiệm tu vi thực lực của đệ tử mình!

Vẻ mặt Đế Tuấn tái mét nhìn ba người Lục Nhĩ Mi Hầu, "Cổ Huyền thánh nhân ở tận sâu trong Đông Hải, lại chạy tới nhúng tay vào chuyện của lục địa Hồng Hoang, chẳng lẽ không sợ làm mất thân phận sao!" "Láo xược!

Sư tôn ta làm việc mà loại Yêu Hoàng như ngươi cũng dám bình phẩm sao?" Lục Nhĩ Mi Hầu quát mắng Đế Tuấn.

Khóe miệng Đế Tuấn giật mạnh một cái, "Ta dù sao cũng là thế hệ tu sĩ tiên thiên cùng thời với Cổ Huyền thánh nhân, ngươi chỉ là một tiểu bối, lại dám múa tay múa chân với ta!

Môn hạ thánh nhân đều không biết phân biệt tôn ti, không hiểu lễ số như vậy sao?" "Đại ca, đệ nhận ra rồi, tên này chính là kẻ năm xưa bị Đạo Tổ chỉ đích danh là pháp không truyền cho Lục Nhĩ - Lục Nhĩ Mi Hầu!" Đông Hoàng Thái Nhất chỉ vào Lục Nhĩ Mi Hầu nói.

Hử?

Mí mắt Đế Tuấn giật giật, Cổ Huyền quả thực là to gan lớn mật!

Ngay cả người bị Đạo Tổ đích thân ra lệnh phong sát mà cũng dám thu nhận!

"Thật là vô lý!

Năm xưa Đạo Tổ đã nói không truyền pháp cho ngươi, định sẵn là ngươi vô duyên với thánh nhân!

Vậy mà giờ đây lại nói dối liên miên, mạo danh môn hạ thánh nhân, thật là to gan!

Hôm nay ta sẽ thay chư thiên thánh nhân trừ khử tên giả mạo này!" Đế Tuấn mặt đầy giận dữ chỉ vào Lục Nhĩ mà mắng.

Lục Nhĩ vẻ mặt mờ mịt!

Ta là đệ tử thánh nhân giả sao?

Ta không biết đấy!

Chẳng lẽ bao nhiêu năm ở Vô Cực Đảo chịu huấn nhục chỉ là ảo giác thôi sao!

Thật đúng là vô lý hết sức!

Lục Nhĩ trợn trắng mắt nhìn Đế Tuấn.

Thái Huyền Đạo Nhân ra tay ngăn cản đòn tấn công của Đế Tuấn, với tư cách là hóa thân chấp niệm Nhân tộc của Cổ Huyền, tư chất căn nguyên của lão cực cao, sau bao nhiêu năm đã thành công trảm đi

nhị thi, đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi!

Đế Tuấn thấy Thái Huyền Đạo Nhân ra tay ngăn cản, liền thuận nước đẩy thuyền, "Tốt lắm!

Nhân tộc quả là to gan!

Dám thông đồng một giuộc với tên tặc tử mạo danh đệ tử thánh nhân kia!" "Nguyên bản ta đồ sát Nhân tộc còn có chút áy náy trong lòng, giờ thấy Nhân tộc bội nghịch như thế, cấu kết với tội nhân, ta chỉ đành thay thánh nhân quản giáo lũ phản nghịch các ngươi!" "Hừ!

Đế Tuấn!

Muốn đánh thì đánh, hà tất phải tìm mấy cái lý do gượng ép đó để gán lên đầu Nhân tộc chúng ta, hôm nay Yêu tộc làm hành động bất nghĩa, tạo ra sát nghiệt, ngày sau nhất định sẽ gặp thiên khiển!" Thái Huyền Đạo Nhân mắng thẳng mặt Đế Tuấn một trận!

Tốt, tốt lắm!

Dám trù ẻo Yêu tộc ta như thế!

Có dũng khí đấy!

Đế Tuấn gương mặt dữ tợn nhìn Thái Huyền Đạo Nhân, không nói hai lời, trực tiếp lấy Hà Đồ Lạc Thư ra giao đấu!

Thái Huyền Đạo Nhân tuy căn nguyên không tệ, nhưng rốt cuộc tu hành còn ngắn, tu vi lại kém xa Đế Tuấn, do đó bị Đế Tuấn bức ép đến mức nguy hiểm rình rập!

Các cao tầng khác của Yêu tộc thấy Đế Tuấn ra tay, cũng không còn bảo lưu gì nữa, tiến lên giải quyết các tu sĩ Nhân tộc!

Đại quân Yêu tộc dưới sự chỉ huy của các đại yêu bắt đầu đồ sát các tộc nhân Nhân tộc bình thường, trong chốc lát Nhân tộc thảm hại vô cùng, máu chảy thành sông!

“A!

Yêu tộc!

Ngô với các ngươi không đội trời chung!” “Đồ tiểu nhân vô sỉ!

Tàn sát đồng bào tộc ta, nhất định sẽ không được thiên đạo dung thứ!” “Hậu bối Nhân tộc, nếu các ngươi may mắn sống sót, nhất định phải thay chúng ta báo thù tuyết hận!” Từng vị tu sĩ Nhân tộc gầm lên với đại quân Yêu tộc, rồi bất lực ngã xuống trong vũng máu.

Thái Huyền Đạo Nhân bị hai vị Yêu Hoàng liên thủ đánh trọng thương thổ huyết, Tam Tổ bị ba vị Yêu Thánh vây công, Lục Nhĩ một mình đấu với ba vị Yêu Thánh dần dần cảm thấy kiệt sức, Cổ Thanh và Ngao San cũng liên tục thối lui dưới sự tấn công của Yêu Thánh!

Toàn bộ phòng tuyến của Nhân tộc sụp đổ hoàn toàn!

“Nữ Oa nương nương ở trên cao, cầu xin người hiển linh cứu lấy Nhân tộc chúng con, cứu lấy những con dân này của người đi!” “Thái Thượng Thánh Nhân ở trên cao, Nhân tộc chúng con hôm nay gặp đại nạn, cầu thánh nhân hiển linh cứu chúng con một mạng, chúng con nguyện đời đời kiếp kiếp cung phụng tôn sùng thánh nhân!” “Thánh Phụ ơi!

Người hãy nhìn lũ súc sinh Yêu tộc này đi, chúng đang đại tứ sát lục tộc nhân Nhân tộc chúng con, Nhân tộc sắp diệt tuyệt rồi, cầu xin người ra tay cứu chúng con với!” Từng sinh mạng tươi tắn quỳ gối bên ngoài thánh điện của Nhân tộc, khẩn cầu chư thiên thánh nhân giáng lâm để xua đuổi lũ súc sinh Yêu tộc!

Chương 95

Đáng tiếc là không có lấy một chút phản hồi nào từ những thánh nhân mà họ tôn sùng nhất trong lòng!

Tộc nhân Nhân tộc sau khi quỳ lạy cầu sinh không có kết quả, ai nấy đều vô cùng tuyệt vọng!

Chẳng lẽ Nhân tộc bị chư thiên thánh nhân bỏ rơi rồi sao?

Vì sao chứ?

Nhân tộc sống không tranh không đoạt, chỉ mong một đời bình an vui vẻ, rốt cuộc đã tạo nghiệt gì mà lại gặp họa lớn như thế này!

Đúng lúc đó, bên trong thánh điện của Nhân tộc, bức tượng Thánh Phụ đột nhiên có dị động, một luồng kim quang tỏa sáng rực rỡ bên trong, trông như sắp sống lại vậy!

Chúng nhân Nhân tộc ai nấy đều vô cùng vui mừng, mong chờ nhìn vào bức tượng Thánh Phụ, khẩn cầu Cổ Huyền giá lâm Nhân tộc!

Tại Thủ Dương Sơn ở Hồng Hoang, bức tượng Cổ Huyền hiển linh, một trận kim quang lóe lên, dần dần hiện ra một đạo pháp thân hình chiếu.

Đây là một trong những thần thông mà Cổ Huyền lĩnh ngộ được sau khi chứng đạo, có thể hình chiếu một đạo pháp thân có thực lực Á Thánh trong Hồng Hoang, do bản thể nguyên thần điều khiển từ xa!

Đây cũng là một trong những quân bài tẩy của Cổ Huyền.

Nếu hôm nay không bị nhốt ở Tử Tiêu Cung, Cổ Huyền vốn định dùng thần thông này để đấu một trận ra trò với Hồng Quân!

Sau khi pháp thân hình chiếu giáng lâm, nó trực tiếp lao về phía trung tâm chiến trường!

Sau khi nhìn thấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, không nói hai lời, lão thi triển toàn bộ thực lực mà đánh tới!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vốn đều định giết chết Thái Huyền Đạo Nhân, không ngờ giữa đường lại nhảy ra một cường giả bí ẩn, đánh cho hai người không còn sức chống đỡ!

Cổ Huyền điều khiển pháp thân điên cuồng ra tay với hai người, hoàn toàn không màng đến thương thế của pháp thân!

"Đại ca!

Tặc tử này quá điên cuồng, chúng ta không phải đối thủ, hãy rút lui trước đã, đệ thấy lượng máu Nhân tộc chúng ta thu thập được cũng đã hòm hòm rồi!" Đông Hoàng Thái Nhất cố nén cơn thổ huyết nói với Đế Tuấn.

Đế Tuấn lau vết máu nơi khóe miệng, không cam lòng liếc nhìn pháp thân của Cổ Huyền một cái, "Rút!" Một tiếng lệnh hạ của Yêu Hoàng, đại quân Yêu tộc như thủy triều rút đi, quay về phía Thiên đình!

Các tu sĩ Nhân tộc với lòng căm thù ngút trời đã phấn lực truy đuổi, tấn công điên cuồng vào những tên Yêu tộc lạc đàn!

Đợi đến khi đại quân Yêu tộc đi xa, pháp thân hình chiếu của Cổ Huyền rốt cuộc cũng không chịu nổi gánh nặng mà vỡ vụn!

Dù sao pháp thân hình chiếu của Cổ Huyền cũng chỉ có thực lực Á Thánh, lại không có linh bảo hộ thân, trong khi hai người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, một người cầm Đông Hoàng Chuông, một người cầm Hà Đồ Lạc Thư, cả hai đều có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại phối hợp ăn ý với nhau, nên việc đánh vỡ một đạo pháp

thân hình chiếu cũng không có gì lạ.

Trong lòng Cổ Huyền cảm thấy có chút đáng tiếc, pháp thân hình chiếu này lão phải mất năm nghìn năm mới luyện chế ra được!

Giờ bị vỡ vụn lại phải tốn thời gian để tu phục!

Hừ!

Vì hai con súc sinh lông vũ đó mà lãng phí mất một cái pháp thân Á Thánh, vụ buôn bán này đúng là lỗ nặng!

Trong lòng Cổ Huyền thầm đau xót.

Tại chiến trường Nhân tộc, Thái Huyền Đạo Nhân cố nén thương thế, chỉ huy những tu sĩ Nhân tộc còn sót lại dọn dẹp chiến trường!

Tam Tổ của Nhân tộc cũng bị trọng thương, nhưng vết thương trên da thịt không nghiêm trọng bằng vết thương trong lòng!

Sau cuộc tập kích của Yêu tộc lần này, Nhân tộc bị tổn thất tổng cộng ba thành!

Số đồng bào Nhân tộc ngã xuống lên đến con số hàng tỷ!

"Yêu tộc!

Toại Nhân Thị ta thề cả đời này sẽ không đội trời chung với các ngươi!" Toại Nhân Thị trào dâng huyết lệ, nhìn chiến trường thảm khốc trước mắt mà lòng đau thắt lại!

Thái Huyền Đạo Nhân từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ có biểu cảm trên khuôn mặt là ngày càng lạnh lùng hung ác!

Trong lòng lão đang ấp ủ một kế hoạch điên cuồng, nhìn những tộc nhân chết oan trước mắt, lão thề sẽ bắt Yêu tộc phải nợ máu trả bằng máu!

Bảy ngày sau, trên đỉnh Thủ Dương Sơn, những tộc nhân Nhân

tộc còn sống sót đều tụ tập đông đủ, đứng kín cả ngọn núi!

"Hỡi những chàng trai của Nhân tộc, bảy ngày trước, Yêu tộc đã tàn sát hàng tỷ đồng bào Nhân tộc chúng ta ngay tại đây!" "Nhân tộc chúng ta luôn tôn trọng hòa bình, hướng tới cuộc sống an ổn, chưa từng gây thù chuốc oán, vậy mà lại bị Yêu tộc đồ sát!" "Nhân tộc chúng ta tôn sùng các thánh nhân thiên địa, những lúc quan trọng nhất đã khẩn cầu thánh nhân giúp đỡ.

Thế nhưng!

Các thánh nhân chưa từng liếc nhìn Nhân tộc chúng ta lấy một cái!" "Nhân tộc chúng ta phụng Nữ Oa nương nương làm Thánh Mẫu, sớm tối cầu nguyện, thành tâm bái lạy, coi người là chủ, thế nhưng lúc quan trọng nhất, Nữ Oa nương nương lại bỏ mặc những con dân của mình!" "Xin hỏi, lúc Nhân tộc đứng trước bờ vực sinh tử thì có thể dựa vào ai?

Dựa vào thánh nhân sao?

Không!

Kiếp nạn lần này đã đánh tỉnh tôi, Nhân tộc chỉ có thể dựa vào chính mình mới không bị khinh nhục, không bị tàn sát!" "Nhân tộc ta phải tự cường bất tức!" "Ngô lập thệ, Nhân Yêu vĩnh viễn không thể chung sống, từ nay về sau hễ thấy Yêu là giết, Nhân Yêu là kẻ thù sinh tử của nhau!" Thái Huyền Đạo Nhân hào hùng khích lệ sĩ khí Nhân tộc trên đỉnh Thủ Dương Sơn!

Nhưng những lời lão nói lại là mạo phạm đến thánh nhân, được coi là đại nghịch bất đạo!

Lời vừa dứt, đất trời lập tức biến sắc!

Những đạo lôi kiếp tích tụ trên đỉnh Thủ Dương Sơn, như muốn giáng xuống đánh chết Thái Huyền Đạo Nhân vì dám nghi ngờ và

phản nghịch thánh nhân!

Nhưng một con khí vận kim long từ Thủ Dương Sơn bay ra, bao bọc chặt chẽ lấy Thái Huyền Đạo Nhân, ngẩng đầu nộ thị thương khung!

Thiên Đạo chấn nộ, sau Cổ Huyền lại xuất hiện một kẻ dị đoan dám muốn xoay chuyển mệnh số!

Lôi kiếp khủng khiếp sắp giáng xuống để đánh chết tươi Thái Huyền Đạo Nhân!

Tuy nhiên, sau khi trải qua đại nạn, mỗi một tộc nhân Nhân tộc đều lòng như tro nguội, nhưng giờ đây lại được những lời của Thái Huyền Đạo Nhân thắp lên hy vọng!

A!

Nhân tộc khát vọng thái bình, nhưng hết lần này đến lần khác phải trải qua ma nan!

Không cầu trường sinh, chỉ cầu trăm năm phồn hoa, vì sao một yêu cầu nhỏ nhoi như vậy cũng trở thành xa xỉ!

Thiên Đạo bất công!

Toàn bộ Nhân tộc đồng thanh nộ hống!

Khí vận kim long của Nhân Đạo gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía lôi kiếp của Thiên Đạo, như muốn chứng minh rằng sức người có thể thắng trời!

Hỡi ôi, đây là lần đầu tiên Thiên Đạo và Nhân Đạo vừa mới thành hình chính diện va chạm với nhau!

Tuy nhiên, Hồng Hoang rốt cuộc vẫn là Thiên Đạo chí cao, Nhân Đạo kim long tuy có ý kháng tranh nhưng rốt cuộc vẫn không phải là đối thủ của Thiên Đạo, không thoát khỏi sự khống chế của Thiên

Đạo!

Nó bị sức mạnh của Thiên Đạo ấn trở lại trong Thủ Dương Sơn!

Sau đó, Thiên Đạo định tiếp tục đánh chết Thái Huyền Đạo Nhân, nhưng sau kiếp nạn này, khí vận bản thân lão đã triệt để gắn liền với khí vận Nhân Đạo, nếu giết lão thì khí vận Nhân Đạo sẽ vỡ vụn, việc hoàn thành đại thế Nhân Đạo đại hưng của Thiên Đạo sẽ trở nên vô cùng khó khăn!

Thái Huyền Đạo Nhân vẫn hiên ngang không sợ hãi nhìn lên trời xanh, cùng lắm thì chết một lần thôi!

Là hóa thân chấp niệm của Cổ Huyền, cả mạng sống này của lão chỉ dành cho Nhân tộc, tính cách so với bản tôn cũng thiên chấp hơn nhiều!

Cổ Huyền âm thầm quan sát diễn biến sự việc, thầm đổ mồ hôi hột thay Thái Huyền Đạo Nhân!

Cái kẻ phân hóa từ thân thể mình ra này sao chẳng thừa hưởng được tí thông minh tài trí nào thế!

Gặp chuyện gì cũng chỉ biết lỗ mãng!

Mắng chửi chư thiên thánh nhân thì sướng mồm đấy, nhưng hậu quả thì sao?

Chẳng bình tĩnh chút nào cả!

Cổ Huyền định khi về sẽ phải dạy dỗ lại Thái Huyền Đạo Nhân một trận!

Lần này nhờ có Nhân Đạo che chở, và đại thế Thiên Đạo vẫn chưa bố cục xong, lão mới may mắn giữ được một mạng, loại chuyện này tuyệt đối không được làm lần thứ hai!

Trên đỉnh Thủ Dương Sơn, Tam Tổ sợ đến mức vã mồ hôi lạnh!

Tộc trưởng nhà mình quá xung động rồi, thánh nhân có sai thì chúng ta cũng không thể công khai nghi ngờ như thế, họ nhìn về phía Bát Cảnh Cung trên Thủ Dương Sơn, sợ rằng Thái Thượng Thánh Nhân một khi nổi giận sẽ đánh chết Thái Huyền Đạo Nhân!

Nhưng không đâu!

Ngay cả Thiên Đạo cũng tạm thời tha cho kẻ cuồng phu này, thì thánh nhân cũng sẽ không can thiệp hay chỉ trích quá nhiều!

Chỉ là, việc không kính thánh nhân thì hình phạt cũng không thể thiếu!

"Thái Huyền không kính thánh nhân, không tôn Thiên Đạo, thực sự là đại bất kính, vốn nên trừ bỏ, nhưng nể tình có công hộ trì Nhân tộc, phạt lão phải ngồi trong Tử Kim Hồng Hồ Lô của bần đạo nghìn năm!" Giọng nói uy nghiêm của Thái Thượng Lão Tử truyền tới, sau đó lão thu lấy Thái Huyền Đạo Nhân, ném vào trong hồng hồ lô.

Tộc nhân Nhân tộc ai nấy đều nhìn về phía hồng hồ lô, lo lắng cho sự an toàn của vị tộc trưởng hết lòng vì Nhân tộc kia!

Chương 96

"Các ngươi hãy giải tán đi, nghìn năm sau Thái Huyền Đạo Nhân tự khắc sẽ trở về, trong nghìn năm này chức vị tộc trưởng sẽ do Nhân tộc Tam Tổ tạm thời thay thế!" Thái Thượng Lão Tử tuyên bố mệnh lệnh xong liền rời đi.

Tộc nhân Nhân tộc dưới sự chỉ huy của Tam Tổ bắt đầu dọn dẹp tàn cục, tái thiết lại gia viên!

Tại Tử Tiêu Cung giữa chốn Hỗn Độn, Hồng Quân lão đạo một lần nữa mang theo thương thế trở về.

"Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo khuyên ngươi một câu, nội trong Hồng Hoang, Thiên Đạo là tôn, chớ nên thực hiện hành động nghịch thiên, nếu không tất sẽ chiêu mời họa sát thân!" Hồng Quân dùng giọng điệu hơi thiếu khí lực cảnh cáo Cổ Huyền.

Cổ Huyền khẽ cười một tiếng: "Hồng Quân đạo hữu nên quan tâm đến thân thể của mình nhiều hơn đi.

Ta thấy đạo hữu dạo này cứ bị thương suốt, thế này không ổn đâu!

Tuổi già sức yếu rồi thì cứ ở lại Tử Tiêu Cung thanh tu, đừng có quản chuyện bao đồng!" Không phải là nói lời độc ác đe dọa đối phương sao?

Ai mà chẳng biết chứ!

Tưởng lão tử bị dọa mà lớn chắc!

Cổ Huyền không tiếp tục ở lại Tử Tiêu Cung dây dưa với Hồng Quân nữa, có thời gian đó về đạo trường cùng Tây Vương Mẫu thảo luận về nguồn gốc sinh mệnh chẳng phải thơm hơn sao?

Hồng Quân không hề mở miệng giữ Cổ Huyền lại, lão biết có muốn cũng chẳng giữ được gã!

Hừ!

Cứ để ngươi đắc ý thêm vài ngày!

Đợi bần đạo mưu đồ nhiều lần, thời điểm Lượng Kiếp kết thúc chính là ngày Cổ Huyền cùng Vu tộc diệt vong!

Hồng Quân hận thầm trong lòng.

Cổ Huyền rời Tử Tiêu Cung trở về Vô Cực Đảo, kiếp nạn của Nhân tộc đã qua, Vu Yêu Lượng Kiếp sắp kết thúc, hắn cũng phải suy tính xem Vu tộc nên làm thế nào để toàn thân trở ra!...

Ngàn năm sau.

Cổ Lan Tâm đúng hẹn trở về Vô Cực Đảo thăm người thân.

Tây Vương Mẫu từ sớm đã gọi thị nữ thu dọn, quét tước cả hòn đảo sạch bong không một hạt bụi!

Nàng còn tự tay dọn dẹp khuê phòng của con gái một lượt, đứng ở cửa vào đại trận của đảo, kiều thủ đợi chờ nhìn về phương xa.

"Nương tử của ta ơi, trận thế này có phải hơi quá long trọng rồi không!" Cổ Huyền bất lực nói với Tây Vương Mẫu bên cạnh.

Tây Vương Mẫu lườm Cổ Huyền một cái đầy giận dỗi: "Con gái vạn năm không về nhà, ta đương nhiên phải làm long trọng một chút rồi!

Đâu có giống ai kia, cả ngày ngoài tu luyện thì chỉ biết dạy bảo con khỉ hoang đó!

Chẳng quan tâm gì đến huyết mạch của mình cả!" Cổ Huyền trong lòng bất mãn, ta không quan tâm sao?

Lúc ta quan tâm thì mọi người đâu có biết!

Những năm qua, hễ Cổ Lan Tâm đi du ngoạn, Cổ Huyền đều động dụng nguyên thần âm thầm quan sát, ngày thường cũng thường xuyên giao lưu với Thông Thiên về sinh hoạt hằng ngày của con gái.

Bảo Cổ Huyền không quan tâm con gái, đúng là có chút oan uổng cho hắn!

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Tam Tiêu tỷ muội đã đưa Cổ Lan Tâm trở về Vô Cực Đảo.

"Nương thân!" Cổ Lan Tâm lao lên ôm chặt lấy Tây Vương Mẫu đang rưng rưng nước mắt, bỏ mặc Cổ Huyền đang đưa hai tay định ôm một bên.

Khóe miệng Cổ Huyền giật giật, vẻ mặt lúng túng không thôi!

Ái chà!

Con gái lớn rồi, không còn thân thiết với cha nữa!

Chẳng phải nói con gái là áo bông nhỏ tri kỷ của cha sao?

Ta chẳng thấy đâu cả!

Cổ Huyền trong lòng điên cuồng thổ tào, nhìn hai mẹ con ôm nhau với vẻ mặt đầy ghen tị.

Khụ khụ!

Cổ Huyền ho nhẹ một tiếng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nói với Tam Tiêu: "Đa tạ mấy vị tiên tử đã đưa tiểu nữ trở về, mời vào trong!" Tam Tiêu che miệng cười khẽ, cơ hội thấy Thánh nhân quẫn bách thế này không phải lúc nào cũng có!

Trong Vô Cực Điện.

Tây Vương Mẫu nắm chặt tay Cổ Lan Tâm không buông, liên tục

hỏi han những chuyện con gái gặp phải trong những năm qua, Cổ Huyền ở bên cạnh mấy lần muốn chen lời mà không chen nổi.

Bất lực, Cổ Huyền đành quay sang trò chuyện với Tam Tiêu.

"Sư tôn của các ngươi dạo này vẫn tốt chứ?" "Mọi thứ đều ổn, sư tôn bảo chúng con gửi lời hỏi thăm ngài, đồng thời nhờ chúng con chuyển lời tới Thánh nhân rằng hãy cẩn thận an nguy của bản thân.

Lượng kiếp hung hiểm, không thể coi thường, lúc cần thiết chỉ có thể tráng sĩ chặt tay, không nên xa cầu quá nhiều!" Vân Tiêu cung kính nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền cười nhạt, hiểu rõ sự lo lắng của Thông Thiên.

Chỉ là đang ở trong Lượng Kiếp, làm sao có thể trốn thoát được?

Thay vì sợ đầu sợ đuôi, không bằng phóng tay đánh cược một lần!

Ta lánh đời né tránh tai họa, Hồng Quân cũng tuyệt đối không buông tha cho ta!

Không bằng trước tiên bố trí ổn thỏa, hươu chết về tay ai còn chưa biết được!

"Chuyển lời tới sư tôn của các ngươi, cảm ơn thiện ý của người.

Nhưng trong Lượng Kiếp, dù không tranh thì hung hiểm cũng bủa vây khắp nơi.

Ta tâm ý đã quyết, dù thế nào cũng phải đi tranh một phen Thiên mệnh!" Cổ Huyền nghiêm túc nói với Vân Tiêu.

Vân Tiêu tuy không biết Cổ Huyền Thánh nhân và sư tôn nhà mình đang chơi trò đố chữ gì, nhưng nghe những lời điên cuồng kia của gã cũng không khó đoán ra chân tướng sự việc!

Nàng nhìn Cổ Huyền với ánh mắt hơi lo lắng.

“Không nói chuyện không vui nữa!

Các ngươi lần đầu đến Vô Cực Đảo của ta, so với Kim Ngao Đảo của sư tôn các ngươi thì thế nào?” Cổ Huyền đặt ra một câu hỏi khiến người ta khó xử.

Bích Tiêu tính tình hoạt bát, thành thật đáp: “Luận về độ đậm đặc của linh khí thì Kim Ngao Đảo chắc chắn không bằng nơi này, nhưng Kim Ngao Đảo náo nhiệt hơn nhiều!

Tiệt Giáo chúng con có rất nhiều đệ tử ký danh, đệ tử ngoại môn càng không biết bao nhiêu mà kể, Vô Cực Đảo xa xa không sánh bằng!” Bích Tiêu vểnh cái đầu nhỏ đầy kiêu ngạo nói.

Vân Tiêu nhướng mày, quát Bích Tiêu: “Bích Tiêu, không được vô lễ trước mặt Thánh nhân!” Bích Tiêu bĩu môi, ủy khuất rụt đầu lại.

Cổ Huyền cười lớn một tiếng, Tam Tiêu tỷ muội này rất hợp tính hắn!

“Tỷ muội các ngươi vạn năm qua không quản ngại vất vả chăm sóc Lan Tâm, ta với tư cách là phụ thân, đa tạ các ngươi!” “Đó là bổn phận mà thôi, không dám nhận lời cảm ơn của Thánh nhân!” Vân Tiêu khiêm tốn đáp.

Cổ Huyền hài lòng gật đầu, không kiêu không gấp, tâm tính trầm ổn, xử sự lại khéo léo, Thông Thiên thu được một đệ tử tốt rồi!

Nhìn lại mấy đứa bên cạnh, đột nhiên có cảm giác muốn đánh vào mông chúng là sao nhỉ?

“Dù sao đi nữa, các ngươi chăm sóc Lan Tâm có công.

Thế này đi, ta sẽ giảng đạo ngàn năm tại Vô Cực Đảo cho các ngươi, coi như là tạ lễ và tâm ý của ta!” Tam Tiêu đại hỷ, Thánh nhân giảng đạo là cơ duyên có thể gặp mà không thể cầu!

Có thể nhanh chóng thăng tiến lĩnh ngộ pháp tắc và tu vi.

Đưa tiểu sư muội về nhà một chuyến mà gặp được chuyện tốt thế này, nếu đại sư huynh mà biết chắc sẽ ghen tị đến phát điên mất!

Tây Vương Mẫu ở bên cạnh cũng lên tiếng: "Các tỷ muội đã chăm sóc Lan Tâm rất tốt, bậc làm cha mẹ như chúng ta quả thực nên trọng tạ.

Khi nào các ngươi đi, hãy mang theo vài quả Bàn Đào tiên thiên, coi như tạ lễ của người làm mẹ như ta." Tam Tiêu nghe vậy trong lòng càng vui mừng, một chuyến đến Vô Cực Đảo, vừa được nghe đạo vừa được lấy Bàn Đào, thật là mỹ mãn!

Ba ngày sau, Cổ Huyền khai giảng đại đạo tại Vô Cực Điện, Cổ Lan Tâm lần đầu tiên được nghe cha mình giảng đạo!

Ban đầu Tây Vương Mẫu khăng khăng không đồng ý cho Cổ Lan Tâm nghe đạo, nhưng một câu nói của Cổ Huyền đã khiến nàng im lặng!

"Ta thấy tu vi của Lan Tâm tuy đã đạt tới đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, nhưng vì thăng tiến quá nhanh nên căn cơ hơi phù phiếm.

Lần giảng đạo này có thể giúp con bé củng cố căn cơ!" Tây Vương Mẫu nghe xong lập tức đưa Cổ Lan Tâm đến ngay.

Nàng cũng là Chuẩn Thánh đại năng, liếc mắt một cái là nhìn ra vấn đề của con gái, biết lời Cổ Huyền nói là thật!

Để ở bên cạnh con gái, Tây Vương Mẫu cũng đi nghe đạo.

Cổ Huyền cạn lời, một Chuẩn Thánh đại năng lại đi nghe đạo cùng một đám tiểu bối cảnh giới Thái Ất, Đại La, còn ra thể thống gì nữa!

Chương 97

Bình thường bảo dạy riêng thì chẳng thấy hăng hái thế này!

Tây Vương Mẫu đỏ mặt, thẹn quá hóa giận lườm Cổ Huyền.

Cổ Huyền lắc đầu, nhắm mắt bắt đầu giảng đạo.

Trong lúc Cổ Huyền đang giảng đạo tại Vô Cực Đảo, tại Thủ Dương Sơn của Nhân tộc, Thái Huyền Đạo Nhân đã mãn hạn hình phạt, được Thái Thượng Lão Tử thả ra từ Tử Kim Hồng Hồ Lô.

Thái Huyền Đạo Nhân ra ngoài không nói một lời, lạnh mặt định rời khỏi Bát Cảnh Cung.

"Thái Huyền!

Tuy ngươi có khí vận Nhân Đạo che chở, nhưng hành sự không được quá kiêu căng!

Nên biết nội trong Hồng Hoang, Thánh nhân mới là người quyết định.

Lần này bần đạo niệm tình phạm lỗi lần đầu, chỉ trừng phạt nhẹ nhàng, nếu dám có lần sau, bần đạo quyết không nhẹ tay!" Thái Thượng Lão Tử lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Huyền Đạo Nhân cảnh cáo.

Thái Huyền Đạo Nhân siết chặt nắm đấm, trong mắt lóe lên một tia sỉ nhục và bất cam.

Hừ!

Đám Thánh nhân cao cao tại thượng các ngươi sao!

Được!

Nhân tộc ta ghi nhớ mối đại nhục này rồi!

Thái Huyền Đạo Nhân gầm thét trong lòng.

"Thái Thượng Thánh nhân giáo huấn, bần đạo ghi nhớ trong lòng, sau này nhất định không phụ sự ủy thác của Thánh nhân, sẽ đưa Nhân tộc ta phát dương quang đại!" Thái Huyền Đạo Nhân cúi đầu, nghiến răng nói với Thái Thượng Lão Tử.

"Ừm!

Phải nhớ kỹ, ghi tạc trong lòng, vĩnh viễn đừng có quên!" Thái Thượng Lão Tử nói đầy ẩn ý.

Thái Huyền Đạo Nhân mặt mày tái mét, phất tay áo rời đi!

Tuy tĩnh tọa ngàn năm trong Tử Kim Hồng Hồ Lô, nhưng ngọn lửa giận dữ và hận ý trong lòng Thái Huyền Đạo Nhân không những không nguôi ngoai mà trái lại càng sâu sắc hơn!

Yêu tộc!

Không báo thù này, ta sao có thể tiếp tục thống lĩnh Nhân tộc, lấy mặt mũi nào đối diện với những tộc nhân đã chết!

Cổ Huyền từ ngàn năm trước đã vạch ra kế hoạch báo thù, biết bản tôn bị các vị Thánh nhân hạn chế, bình thường không tiện ra tay giúp đỡ, do đó hắn chuyển mục tiêu sang đối thủ một mất một còn của Yêu tộc là Vu tộc!

Tin rằng dựa vào mối quan hệ với Cổ Huyền, cộng thêm việc Vu Yêu hai tộc là kẻ thù sinh tử, Vu tộc chắc chắn sẽ không từ chối đề nghị của mình!

Thái Huyền Đạo Nhân vừa được thả ra không quay về Nhân tộc, mà chuyển thân đi tới Bàn Cổ Điện của Vu tộc...

Trong Bàn Cổ Điện.

Đế Giang nhìn Thái Huyền Đạo Nhân trước mặt với vẻ mặt kỳ

quái, kinh ngạc hỏi: “Chấp niệm hóa thân của tiểu đệ?” “Chính là ta!” Thái Huyền Đạo Nhân chắp tay với Đế Giang.

Đế Giang không hiểu, vì sao tiểu đệ lại có chấp niệm tồn tại đối với Nhân tộc!

Còn để lại một đạo hóa thân để thủ hộ Nhân tộc!

Ông bày tỏ sự nghi ngờ đối với lời nói của Thái Huyền Đạo Nhân.

“Vậy hôm nay tìm Vu tộc ta có chuyện gì cần cầu xin sao?” Đế Giang đoán Thái Huyền tìm đến chắc chắn là có việc nhờ vả, nếu không cũng sẽ không đột ngột tìm tới cửa, tiết lộ mối quan hệ đặc thù với tiểu đệ.

“Không giấu gì Đế Giang Tổ Vu, ta hôm nay đặc biệt khẩn thỉnh Vu tộc giúp đỡ, trợ ta đánh lên Lăng Tiêu, vì oan hồn Nhân tộc ta báo thù rửa hận!” Thái Huyền Đạo Nhân lộ vẻ hận ý, nghiến răng nghiến lợi nói với Đế Giang.

Chân mày Đế Giang nhướng lên, hiện tại ông đã có chút tin tưởng đây là chấp niệm hóa thân của tiểu đệ rồi!

Cái tính bướng bỉnh không chịu thua, có thù tất báo này đúng là quá giống tiểu đệ!

Nhưng Đế Giang vốn trầm ổn không lập tức đồng ý với Thái Huyền Đạo Nhân, dù sao thân phận của đối phương vẫn chưa được xác nhận, không tiện vội vàng hứa hẹn.

Thái Huyền nhìn thấy vẻ trì nghi của Đế Giang, trực tiếp nói ra chân tướng việc Yêu tộc tập kích Nhân tộc.

“Cái gì?

Máu của Nhân tộc có thể phá được chân thân của Vu tộc ta?” Ánh mắt Đế Giang lộ vẻ không tin, chấn kinh và mờ mịt nhìn Thái Huyền

Đạo Nhân.

"Không thể nào!

Vu tộc ta là hậu duệ của Bàn Cổ phụ thần, chân thân pháp môn cường hãn không gì sánh nổi, Hồng Hoang không ai bì kịp, khu khu Nhân tộc như kiến hôi, sao có thể phá được chân thân Vu tộc ta?" Đế Giang có chút không chấp nhận nổi lời của Thái Huyền Đạo Nhân, trực tiếp đứng bật dậy hét lớn.

Thái Huyền Đạo Nhân vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên ngồi trên ghế đợi Đế Giang bình tĩnh lại.

Đế Giang hơi thở dồn dập, giữa lông mày lộ rõ vẻ kinh hoàng vô thố!

Nếu chuyện này là thật, thì Vu tộc thảm rồi!

Vu tộc không có nguyên thần, hoàn toàn dựa vào tu vi nhục thân để đứng vững ở Hồng Hoang.

Nếu chân thân bị phá, Vu tộc cũng mất đi cái gốc để đứng vững, thật đáng sợ!

Đế Giang nghĩ đến cảnh tượng đó mà da đầu tê dại!

"Đế Giang Tổ Vu, kế sách hiện nay, chỉ có hai tộc chúng ta liên thủ, đập tan gian kế của Yêu tộc mới có thể tồn tại tiếp, nếu không đạo lý môi hở răng lạnh, ta tin ngài hiểu rõ hơn ta!" Thái Huyền Đạo Nhân mỉm cười nói với Đế Giang.

"Chuyện này hệ trọng quá lớn, ta cần phải tự mình điều tra một phen, xin đạo hữu ở lại Vu tộc ta thêm vài ngày, đợi sự tình sáng tỏ, Vu tộc ta tự nhiên sẽ quyết định có hợp tác với đạo hữu hay không!" Đế Giang hồn siêu phách lạc nói với Thái Huyền Đạo Nhân.

"Làm phiền ngài rồi!" Thái Huyền cung kính đáp lại.

Sau khi tiễn Thái Huyền Đạo Nhân ra khỏi Bàn Cổ Điện, Đế Giang lập tức triệu tập các Tổ Vu, nói ra tin tức mà Thái Huyền Đạo Nhân mang đến.

Các Tổ Vu kinh ngạc không thôi, thi nhau bày tỏ sự không tin.

"Đại huynh, chân thân Vu tộc chúng ta cường hãn biết bao, làm sao cái đám Nhân tộc kia phá nổi!

Đừng có nghe tên tiểu tử đó khua môi múa mép ở đây, hắn chỉ muốn Vu tộc ta giúp Nhân tộc báo thù thôi!" Cộng Công không chấp nhận được sự thực này, cực kỳ kích động nói với Đế Giang.

Đế Giang đi tới đi lui trong Bàn Cổ Điện, suy nghĩ hồi lâu rồi ngẩng đầu nói với các Tổ Vu: "Bất kể chuyện này có thật hay không, chúng ta đều phải xác thực, dù sao cũng quan hệ trọng đại, không thể coi thường!" Đế Giang gọi Hậu Nghệ và Cổ Chiến là hai Đại Vu, bảo họ âm thầm đi lên Thiên Đình của Yêu tộc nghe ngóng!

Ba ngày sau, hai người mang về tin tức.

"Đại thủ lĩnh, tên Đế Tuấn của Yêu tộc tâm địa cực kỳ hiểm độc, hắn đang dùng máu Nhân tộc để đúc một thanh Đồ Vu Kiếm, chuyên môn khắc chế nhục thân Vu tộc ta!" Hậu Nghệ dùng giọng điệu phẫn nộ báo cáo với Đế Giang.

"Vậy máu của Nhân tộc thực sự có thể khắc chế được nhục thân Vu tộc sao?" Đế Giang thần sắc khẩn trương nhìn Hậu Nghệ hỏi.

Hậu Nghệ bất lực gật đầu.

"Chúng con tận mắt nhìn thấy pháp khí của Yêu tộc sau khi bôi máu Nhân tộc, sử dụng trên người tộc nhân Vu tộc có hiệu quả rõ rệt, chân thân Vu tộc trước máu Nhân tộc đó không chịu nổi một kích!" Cổ Chiến giọng hoảng hốt nói với Đế Giang.

Đế Giang triệt để hoảng rồi!

Vào thời điểm cuộc tranh đấu giữa hai tộc đang gay gắt nhất, lại bị đối thủ nắm trực tiếp điểm yếu chí mạng, hậu quả đúng là không dám tưởng tượng!

"Mau đi mời Thái Huyền tộc trưởng Nhân tộc tới Bàn Cổ Điện, ta có việc quan trọng cần bàn bạc!" Đế Giang hốt hoảng nói với vu binh ngoài điện...

Thái Huyền Đạo Nhân được Đế Giang mời tới, ngồi đối diện với ông.

"Không biết Đế Giang Tổ Vu đã cân nhắc thế nào rồi?" Thái Huyền Đạo Nhân dường như nắm chắc mười mươi, đầy tự tin hỏi Đế Giang.

"Hừ!

Đạo hữu đúng là tự tin đầy mình, nhưng sao biết chắc Vu tộc ta nhất định sẽ hợp tác với ngươi, mà không phải là giết sạch toàn tộc ngươi để trừ tuyệt hậu họa?" Đế Giang lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Huyền Đạo Nhân hỏi.

"Ta cược ngài sẽ không làm vậy!" Thái Huyền Đạo Nhân kiên định nói.

"Dựa vào cái gì?" "Gạt bỏ quan hệ giữa bần đạo và bản tôn không bàn tới, nếu Vu tộc đồ sát Nhân tộc, tất sẽ dẫn tới các vị Thánh nhân đứng sau Nhân tộc, thậm chí Đạo Tổ đích thân tới cũng không phải là không thể!" "Tuy rằng Vu tộc cũng có hai vị Thánh nhân, nhưng đến lúc Thánh nhân đánh lẫn nhau, tất sẽ lưỡng bại câu thương.

Nhân tộc có lẽ sẽ bị Vu tộc hủy diệt, nhưng lưỡng bại câu thương hiển nhiên không phải mục tiêu của Vu tộc, hành động này còn ảnh hưởng đến tình huynh đệ giữa ngài và bản tôn, cho nên ta đoán Đế Giang Tổ Vu sẽ không làm vậy!" "Ha ha ha!

Không hổ là do chấp niệm của tiểu đệ hóa thành, quả thực thông tuệ phi phàm!

Được!

Vu tộc ta đồng ý kết minh với Nhân tộc, lúc Vu tộc giúp ngươi giết vào Yêu tộc, ngươi cũng phải lấy về một thứ cho Vu tộc ta." "Thứ gì?" "Đồ Vu Kiếm!" Đế Giang mặt lạnh như tiền nói.

Ngoài Bàn Cổ Điện của Vu tộc.

Đế Giang tập hợp đại quân Vu tộc, sẵn sàng xuất phát chỉ thẳng vào Thiên Đình của Yêu tộc.

Chương 98

Thái Huyền trở về Nhân tộc, gọi Tam Tổ và tinh anh Nhân tộc lên, hai tộc rầm rộ tiến đánh Yêu tộc.

Tại Nam Thiên Môn của Thiên Đình.

Hai tên thủ vệ nhìn thấy đại quân Vu tộc và Nhân tộc lập tức đại kinh thất sắc, hướng vào bên trong Thiên Đình phát tín hiệu cảnh báo: "Địch tập!

Địch tập!" Thiên Đình Yêu tộc đại loạn!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng từ Lăng Tiêu Bảo Điện bay ra, lao thẳng đến Nam Thiên Môn nghênh địch!

"Đế Giang!

Ngươi dẫn Vu tộc tới xâm phạm, muốn khơi mào chiến tranh giữa hai tộc sao?" Đế Tuấn chỉ tay vào Đế Giang chất vấn.

Đế Giang đối diện với Đế Tuấn: "Đế Tuấn tiểu nhi, ngươi âm thầm dùng gian kế ám hại Vu tộc ta, ta thân là Tổ Vu sao có thể khoanh tay đứng nhìn!

Hôm nay ta dẫn lĩnh Vu tộc tiễu diệt đám súc sinh Yêu tộc các ngươi, trả lại cho Hồng Hoang của phụ thần một bầu trời thanh tịnh!" Sắc mặt Đế Tuấn đại biến, hiểu rõ chuyện âm thầm luyện chế Đồ Vu Kiếm đã bị Đế Giang phát giác!

Hừ!

Biết thì đã sao?

Giờ đây điểm yếu của Vu tộc đã lộ, ngày tàn của các ngươi tới rồi!

Đế Tuấn hung hãn nghĩ trong lòng.

"Đế Giang!

Vu tộc tàn bạo bất nhân, mấy chục vạn năm qua đã ức hiếp tộc nhân Yêu tộc ta, hôm nay Thiên Đạo mở mắt, Vu tộc đã có khắc tinh chí mạng, hợp tình hợp lý nên để Yêu tộc ta tiễn các ngươi đi chết!" Đế Tuấn cười lạnh nói.

"Đừng có mừng quá sớm, hươu chết tay ai còn chưa biết được!" Đế Giang trợn to mắt nhìn chằm chằm Đế Tuấn đáp lại.

Thái Huyền Đạo Nhân ở bên cạnh nhìn thấy kẻ thù, cuối cùng không thể khắc chế nổi cảm xúc dồn nén, đôi mắt đỏ ngầu gầm lên với Đế Tuấn: "Đế Tuấn cẩu tặc!

Còn nhận ra Thái Huyền gia gia không!" Đồng tử Đế Tuấn co rụt lại, sau khi nhận ra Thái Huyền Đạo Nhân, ông dùng giọng giễu cợt nói: "Không phải là Nhân tộc tộc trưởng sao?

Thiên Đình ta có gì đáng để ngươi giá lâm?

Hay là định hiến tế tộc nhân, cầu xin Bản Đế tha mạng?" Lửa giận của Thái Huyền phun trào, chỉ tay vào Đế Tuấn mắng nhiếc: "Đế Tuấn tiểu nhi!

Ngàn năm trước vì tư lợi cá nhân mà đồ sát ức vạn đồng bào Nhân tộc ta, hôm nay mỗ đặc ý tới đây, tặng cho đám Yêu tộc các ngươi một phần lễ vật đáp lễ của Nhân tộc!" Đế Tuấn khinh bỉ cười một tiếng, bại tướng dưới tay mà dám phóng tứ!

Ông hoàn toàn không coi Thái Huyền Đạo Nhân ra gì!

"Đế Giang!

Nếu đã vạch ra đường lối, muốn thế nào Yêu tộc ta sẽ phụng bồi đến cùng!" "Tốt!

Không cần nói nhảm nhiều, lần giao phong trước của hai tộc chúng ta bị Thánh nhân ngăn cản, thực sự chưa hề tận hứng!

Hôm nay ta sẽ giết một trận cho thống khoái!" "Chính có ý này!" Hai người hạ lệnh một tiếng, hai tộc một lần nữa giao phong, đại chiến từ từ mở màn, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đi đầu đối đầu với các vị Tổ Vu!

"Nhân tộc nhi lang, Yêu tộc giết Nhân tộc ta vô số, mối thù này hận này không đội trời chung!

Hôm nay chúng ta dù có muôn kiếp bất phục cũng phải giết vào Lăng Tiêu Bảo Điện, báo thù rửa hận cho Nhân tộc!" Thái Huyền Đạo Nhân hét lớn với đại quân Nhân tộc phía sau.

"Giết Yêu tộc, báo thù rửa hận!" Sĩ khí Nhân tộc đại chấn, phẫn nộ xông vào đại quân Yêu tộc.

Thái Huyền Đạo Nhân trực tiếp chặn đường mấy tên Yêu Thánh.

"Cửu Anh!

Ngày đó ngươi đồ lục bốn bộ lạc Nhân tộc ta, đem đầu người chất đống để thưởng ngoạn trêu chọc, hôm nay chính tay ta sẽ vặn cái đầu của ngươi xuống, mang xác về Nhân tộc chuộc tội!" "Thương Dương, phục sát ba bộ lạc Nhân tộc ta, già trẻ gái trai đều không tha, lại ra lệnh cho thuộc hạ thi đấu, coi việc đồ sát Nhân tộc ta như trò chơi, hôm nay chính tay ta sẽ truy sát ngươi ngàn vạn dặm, khiến ngươi chịu tận hành hạ mới chết, xem ngươi kiêu ngạo thế nào!" "Quỷ Xa!

Ngươi còn ác hơn hai con súc sinh kia, dám tập trung trẻ nhỏ Nhân tộc lại, bắt chúng tận mắt chứng kiến cảnh người thân bị giết, hôm nay ta sẽ tự tay phế đi tu vi của ngươi, cho ngươi xem ta đồ sát tộc nhân Yêu tộc thế nào!" Thái Huyền Đạo Nhân lấy một địch ba, một

bên liệt kê tội ác tày trời của ba tên Yêu Thánh, một bên cho chúng biết Thái Huyền sẽ báo thù như thế nào!

Ba tên Yêu Thánh nghe mà tâm thần run rẩy, tên này ác quá, nếu thực sự bị hành hạ như vậy thì thà chết ngay còn hơn!

Thái Huyền không nói suông, với thực lực của hắn, đối phó với ba tên Yêu Thánh cảnh giới Đại La đỉnh phong cực kỳ dễ dàng!

Ba con súc sinh căn bản không phải đối thủ của Thái Huyền, bị hắn lần lượt bắt hạ!

Thái Huyền theo như ước định, vặn đầu Cửu Anh quăng về phía đại quân Yêu tộc, đám Yêu tộc vừa kinh vừa nộ!

Thi nhau dùng ánh mắt ăn tươi nuốt sống nhìn chằm chằm Thái Huyền Đạo Nhân!

Thái Huyền không dừng lại, trực tiếp ra tay phế đi Quỷ Xa ném qua một bên, sau đó đập nát toàn bộ xương cốt của Thương Dương, để hắn bò trên mặt đất tìm đường sống!

"Thái Huyền!

Ta là Yêu Thánh của Yêu tộc, thà chết không chịu để một kẻ Nhân tộc nhỏ bé sỉ nhục!

Cứ chờ đấy, Thiên Đế bệ hạ nhất định sẽ báo thù cho ta, khi đó Nhân tộc chắc chắn sẽ một lần nữa máu chảy thành sông!

Ha ha ha!" Thương Dương còn tự bạo nữa!

Thái Huyền xách tên Quỷ Xa thoi thóp điên cuồng lùi lại, đi đến đâu Yêu tộc né tránh đến đó, sự tàn độc của Thái Huyền làm chúng nghẹt thở và sợ hãi!

"Đạo hữu được rồi, dừng tay đi!" Một bóng người bay cực nhanh chắn trước mặt Thái Huyền.

“A!

Côn Bằng!

Ngươi muốn xen vào huyết thù giữa Yêu tộc và Nhân tộc sao?” Thái Huyền nhìn chằm chằm Côn Bằng hỏi.

“Bần đạo không có ý xen vào phân tranh giữa hai tộc, nhưng bần đạo thân là Yêu Sư, quyết không thể để đạo hữu quậy phá ở Thiên Đình Yêu tộc như vậy!” Côn Bằng giọng lạnh lùng quát Thái Huyền.

Ôi chao, mới mẻ quá nhỉ!

Côn Bằng từ khi nào trở nên đại nghĩa lẫm nhiên như vậy!

E là bị Đế Tuấn đe dọa hoặc nắm thóp, nên buộc phải ra tay chặn ta thôi!

Thái Huyền khinh bỉ nghĩ trong lòng.

“Côn Bằng đạo hữu, ngày đó Nhân tộc gặp huyết kiếp, đạo hữu không tham gia vào đó, bần đạo không có ý tranh chấp với ngài, đây là ân oán riêng giữa Nhân tộc và đám súc sinh Yêu tộc, tránh ra đi, nếu không đừng trách bần đạo hạ thủ ác!” Côn Bằng không thèm quan tâm đến lời của Thái Huyền Đạo Nhân, trực tiếp ngó lơ.

Tuy thấy Thái Huyền dễ dàng chiến thắng ba vị Yêu Thánh, tu vi chắc chắn là cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng Côn Bằng lại chẳng chút lo lắng, dù sao ông cũng là tiên thiên đại năng, một trong ba ngàn khách tại Tử Tiêu Cung, lẽ nào lại không phải đối thủ của một tên hậu bối?

Thái Huyền thấy phản ứng của Côn Bằng, mặt dần trở nên lạnh lẽo, đã không biết điều thì ta đành phải giao lưu với ngươi cho tử tế!

Thái Huyền lấy ra Tịnh Thế Bạch Liên hộ thân, rút ra một cây chiến binh do Cổ Huyền phỏng chế Thí Thần Thương tự tay tôi luyện

lao vào đánh Côn Bằng!

Côn Bằng nhìn thấy Tịnh Thế Bạch Liên - một trong ngũ phương liên đài, mặt đầy kinh ngạc, ngay sau đó mắt lóe lên tia tham lam, đòn tấn công hướng về Cổ Huyền cũng ngày càng mãnh liệt!

Cổ Huyền cười lạnh không thôi, hừ!

Đều một giuộc như nhau cả thôi!

Hai người càng đánh càng hăng, thủ đoạn tung ra liên tiếp, Côn Bằng sau khi thấy thực lực của Thái Huyền Đạo Nhân thì không dám khinh thường nữa, đây là một kẻ hung nhân tuyệt thế có tu vi ngang ngửa mình lại còn tâm ngoan thủ lạt!

Nửa ngày sau, dưới đòn tấn công tàn bạo của Cổ Huyền, Côn Bằng dần không chống đỡ nổi, biết mình không phải đối thủ của Thái Huyền!

Bản tính ích kỷ, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh khiến ông trực tiếp tách khỏi Thái Huyền, sử dụng Côn Bằng bảo thuật hóa thành một đạo lưu quang chạy biến về Bắc Hải!

Thái Huyền không truy kích, mà phối hợp với đại quân Nhân tộc đại tứ đồ sát tu sĩ Yêu tộc, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ trừ Đế Tuấn và Thái Nhất ra không ai có thể cản nổi, hắn trực tiếp hóa thân thành máy xay thịt Yêu tộc, điên cuồng thu gặt tính mạng của tộc nhân Yêu tộc!

Sau khi giết một mạch đến Lăng Tiêu Bảo Điện, Cổ Huyền trực tiếp đi về phía hậu điện tìm thanh Đồ Vu Kiếm chưa thành hình.

Giết sạch những kẻ đang tôi luyện bảo kiếm, hắn cầm kiếm ra khỏi đại điện.

Ngoài Nam Thiên Môn, Đế Tuấn thấy Vu tộc và Nhân tộc không ngừng đồ sát Yêu tộc, lửa giận trong lòng sục sôi!

“Yêu tộc nghe lệnh, bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” Đế Tuấn gào lên với đám Yêu tộc phía sau.

Các tu sĩ Yêu tộc giết đỏ cả mắt, lập tức theo sự phân phó của Đế Tuấn mà di hình hoán vị, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bố trí hoàn tất.

“Đế Giang!

Hôm nay sẽ cho các ngươi chết ở ngoài Nam Thiên Môn!” Đế Tuấn dồn hết sức lực gầm lên.

Ngoài Nam Thiên Môn của Thiên Đình.

Đế Tuấn tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, thao túng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận điên cuồng tập kích các vị Tổ Vu!

“Các huynh đệ, bố hạ Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, diệt đám súc sinh chim chóc Yêu tộc này đi!” Đế Giang không chịu kém cạnh nói với các huynh đệ phía sau.

Chương 99

Mười hai Tổ Vu từ sau khi Hậu Thổ hóa Luân Hồi thì rất khó để bố trí Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Sau đó Đế Giang đã chọn ra Cổ Chiến - người có tu vi tốt nhất trong các Đại Vu, dùng tinh huyết Tổ Vu bồi dưỡng trong hồ huyết Bàn Cổ tại Bàn Cổ Điện, để thay thế vị trí của Hậu Thổ, miễn cưỡng duy trì đại trận vận hành!

Uy lực cũng giảm đi ba phần!

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vốn có uy lực ngang hàng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nay vì sức mạnh cung cấp không đủ, đại trận không phát huy được hoàn toàn uy lực, do đó yếu hơn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận một bậc!

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hưng phấn vô cùng!

Đã bao nhiêu năm đối đầu trực diện với Vu tộc, cuối cùng cũng có một lần Yêu tộc chiếm thế thượng phong!

Lần này nhất định phải một mạch tiến lên, hạ gục Vu tộc, để Yêu tộc sau này không còn đối thủ, nguyện vọng mấy chục vạn năm của chúng ta cũng có thể thực hiện được rồi!

Đế Tuấn trong lòng kích động.

"Đế Giang!

Vu tộc các ngươi đa hành bất nghĩa tất tự tễ!

Có kết cục hôm nay đều do ngày thường các ngươi quá hung hăng càn quấy mà ra!

Hôm nay ta dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tiễn huynh đệ Tổ Vu các ngươi lên đường!" Đế Tuấn tâm trạng phấn chấn, gào thét điên cuồng với nhóm Đế Giang đối diện.

Đế Giang cùng đám Vu tộc bị lực lượng Chu Thiên Tinh Đấu đả thương không nhẹ!

Bàn Cổ chân thân vốn vô sở bất lợi trước đây, giờ chỉ có thể miễn cưỡng hộ vệ an toàn cho các Tổ Vu!

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất ở phía đối diện đắc thế không buông tha, tiếp tục tăng cường uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, quấn chặt lấy các Tổ Vu không cho rời đi!

Trong phút chốc, các Tổ Vu lún sâu vào bùn lầy, không thể thoát ra!

Xung quanh đầy rẫy nguy cơ, điềm báo vẫn lạc đã hiện rõ!

Thái Huyền Đạo Nhân sau khi đoạt được Đồ Vu Kiếm đi ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà giật mình kinh hãi!

Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ rồi sao?

Thái Huyền Đạo Nhân kinh hãi nghĩ.

Nhưng tại sao khi huynh đệ Tổ Vu đang gặp nguy hiểm thế này mà không thấy bản tôn ra tay giúp đỡ nhỉ?

Thái Huyền Đạo Nhân không màng được chuyện lớn lao gì, lập tức dùng phương thức liên lạc đặc biệt để báo tin cho Cổ Huyền!...

Vô Cực Đảo, Đông Hải.

Cổ Huyền đang giảng đạo bỗng cảm thấy tâm thần bất ninh, như thể sắp có chuyện đại sự xảy ra!

Nhưng khi thôi toán lại thấy mọi thứ bình thường, thật quái lạ!

Ngay khi Cổ Huyền chuẩn bị gạt bỏ tâm tư tiếp tục giảng đạo, truyền tấn của Thái Huyền Đạo Nhân đã tới!

Cổ Huyền đột nhiên trợn to mắt, sắc mặt đại biến!

Hắn mạnh mẽ đứng dậy!

"Tam Tiêu tiên tử, ta có đại sự cần giải quyết gấp, buổi giảng đạo tạm dừng tại đây, sau khi ta trở về nhất định sẽ bù đắp cho các vị tiên tử!" Lời vừa dứt, không đợi mấy người bên dưới phản ứng, Cổ Huyền đã phi tốc rời khỏi Vô Cực Đảo, lao thẳng về phía Thiên Đình!

"Cổ Huyền đạo hữu, dừng bước!

Lượng kiếp là đại thế thiên địa, đạo hữu không được cưỡng hành can thiệp.

Đạo hữu tuy là Vu tộc nhưng chưa từng can dự vào tranh giành lượng kiếp, chuyện này không liên quan tới ngươi, hãy về Vô Cực Đảo tĩnh tu đi!" Bóng dáng Hồng Quân đột ngột xuất hiện trước mặt Cổ Huyền, chặn đường cứu viện các Tổ Vu!

"Hồng Quân lão đạo, kế hay lắm!" Sắc mặt Cổ Huyền xanh mét nhìn Hồng Quân, trong nháy mắt đã hiểu rõ mưu kế của lão đạo.

Lão biết mình nhất định đã để lại đường lui và hậu thủ cho các huynh đệ Tổ Vu, nên đã chuẩn bị mưu đồ từ trước, đợi mình thả lỏng cảnh giác liền che giấu thiên cơ, để Vu Yêu đại chiến diễn ra bình thường.

Đến khi mình phát hiện ra thì mọi thứ đã thành định cục, không còn sức lực để thay đổi bất cứ điều gì nữa!

"Cổ Huyền đạo hữu khen quá lời rồi!

Bần đạo chỉ thuận ứng Thiên Đạo, để đại thế Thiên Đạo diễn ra thuận lợi mà thôi, vốn là bổn phận của ta!" Hồng Quân dùng giọng

điệu tức chết người không đền mạng nói với Cổ Huyền.

"Ha ha!

Thủ đoạn của đạo hữu quả thực cao minh, nhưng ta cũng không phải là hạng người để mặc cho kẻ khác nắn bóp đâu.

Lượng kiếp chưa kết thúc, mọi thứ vẫn chưa định luận, biến số vẫn còn tồn tại!

Đạo hữu hãy cẩn thận kẻo mưu kế lại thành không đấy!" Hồng Quân hoàn toàn phớt lờ lời của Cổ Huyền, lão biết nếu các Tổ Vu chết đi thì Cổ Huyền nhất định sẽ triệt để điên cuồng!

Khi đó gã không biết sẽ làm ra hành động kinh người gì, cho nên từ lúc Lượng Kiếp bắt đầu cho đến khi kết thúc, lão phải bám sát Cổ Huyền!

Cổ Huyền nhìn vẻ mặt âm hiểm xen lẫn đắc ý của Hồng Quân, thực sự muốn tát cho một cái!

May mà ta đã sớm có chuẩn bị, nếu không lần này đúng là để tiểu nhân như Hồng Quân đắc thắng mất!

Cổ Huyền trong lòng hô may mắn, cũng may đã sớm để lại thủ đoạn!

Kế hoạch của Hồng Quân e là lại đổ bể rồi!

"Hồng Quân đạo hữu thật tự tin, nhưng đạo hữu vui mừng hơi sớm rồi, sao biết ta không để lại hậu thủ phòng bị chứ!" Cổ Huyền cười khẩy nhìn Hồng Quân.

"Không thể nào!

Bần đạo đã lên kế hoạch từ trước, đánh vào khoảng thời gian sai biệt khiến ngươi không kịp trở tay, sao có thể để lại hậu thủ được!" Hồng Quân nhìn Cổ Huyền đang thản nhiên tự tại, nụ cười đắc ý dần

thu lại, trong lòng bắt đầu hoảng loạn.

Hắn nhất định là đang lừa mình, để mình hoảng loạn mà lơ là cảnh giác, sau đó tìm cơ hội đào tẩu cứu các huynh đệ Tổ Vu!

Đúng!

Nhất định là vậy!

Hồng Quân trong lòng càng lúc càng hoảng, liên tục suy xét kẽ hở trong kế hoạch, nhưng mãi vẫn không tìm thấy cách phá cục của Cổ Huyền!

Không sao!

Chỉ cần cầm chân hắn thêm một lát nữa thôi, đợi Vu Yêu đại chiến kết thúc, hắn có làm gì cũng không còn cơ hội nữa!

Hồng Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Huyền, trong lòng liên tục tự trấn an mình.

Cổ Huyền cười như không cười nhìn Hồng Quân một cái: "Dương Mi đạo hữu, sao không hiện thân gặp mặt một lần!" Hồng Quân kinh ngạc nhìn Cổ Huyền!

Không thể nào!

Tên kia lần trước đại chiến rõ ràng bị bần đạo trọng thương bỏ chạy cơ mà!

Trước khi hành động bần đạo đã đặc biệt kiểm tra xung quanh Hồng Hoang, căn bản không thấy tung tích Dương Mi, lão già đó chui từ đâu ra vậy!

Hồng Quân mặt đầy vẻ khó tin, căn bản không hiểu Dương Mi làm cách nào né tránh được sự kiểm tra của lão để vào Hồng Hoang!

Sau tiếng gọi của Cổ Huyền, hư không gợn lên một làn sóng, Dương Mi đột ngột xuất hiện bên cạnh Cổ Huyền và Hồng Quân.

“Cổ Huyền đạo hữu, lần này ngươi nợ bần đạo một nhân tình lớn đấy nhé!

Bần đạo vì giúp Vu tộc thoát khỏi sự xâm nhiễu của Lượng Kiếp mà không tiếc dấn thân vào hiểm cảnh thâm nhập Hồng Hoang, đạo hữu phải ghi nhớ kỹ trong lòng đấy!” Dương Mi vừa lên đã đòi công lao với Cổ Huyền!

“Ân tình của Dương Mi đạo hữu, Vu tộc ghi tạc trong lòng.

Nhưng hiện giờ đang là lúc mấu chốt của Lượng Kiếp, đạo hữu hãy hoàn thành ước định với ta trước đi, chuyện khác hãy bàn sau!” Cổ Huyền mặt đen lại nói với Dương Mi.

Dương Mi cười gật đầu, sau đó quay người bắt đầu gây khó dễ cho một người khác!

“Hồng Quân đạo hữu, lại gặp nhau rồi!

Xem sắc mặt ngươi đen xì thế kia, chắc dạo này sức khỏe không tốt, tu hành có vấn đề gì à?” Dương Mi quan tâm hỏi Hồng Quân.

Khóe miệng Hồng Quân giật liên hồi, ta sức khỏe không tốt đều là bị lão già ngươi làm cho tức đấy!

“Hai vị cứ việc ôn chuyện, ta đi đây!” Cổ Huyền không còn quan tâm đến chuyện của Hồng Quân nữa, quay người tiếp tục bay về phía Thiên Đình.

Sau khi thoát khỏi Hồng Quân, Cổ Huyền lập tức lên đường đến chiến trường Thiên Đình.

“Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo khuyên ngươi nên ở lại Vô Cực Đảo thì hơn.

Đại thế Lượng Kiếp là do Thiên Đạo định đoạt, không phải hạng người như chúng ta có thể thay đổi.

Chương 100

Đạo hữu đã chứng đạo siêu thoát, hà tất phải chấp nhất như vậy?" Giọng nói của Thái Thượng Lão Tử đột ngột vang lên, gã cùng Nguyên Thủy và Nữ Oa chặn đường của Cổ Huyền.

Hừ!

Biết ngay lão đạo Hồng Quân và đám Thánh nhân này không cam tâm, nhưng trừ phi Đạo Tổ Hồng Quân đích thân ra tay, bằng không trong Hồng Hoang này ai có thể giữ chân được Cổ Huyền!

"A!

Một lũ bại tướng dưới tay mà cũng dám cản đường ta sao!

Tránh ra!

Ta chỉ muốn cứu người thân, không muốn tạo thêm sát nghiệp!" Cổ Huyền sát khí bừng bừng nhìn ba vị Thánh nhân.

Sắc mặt Nguyên Thủy lập tức sa sầm: "Cổ Huyền!

Chúng ta hảo tâm đến khuyên nhủ, chỉ vì muốn ngươi lầm đường lạc lối biết quay đầu, chớ có chấp mê bất ngộ.

Đại thế Thiên Đạo sao có thể thay đổi được, còn không mau rút về đạo trường!" Cổ Huyền nhướng mày, nhìn Nguyên Thủy với vẻ giễu cợt.

Lại vênh váo rồi?

Tưởng chiếm được đại thế Thiên Đạo là có thể tùy ý mắng mỏ ta sao?

Nguyên Thủy lão tặc, ta thấy da ngươi lại ngứa rồi đấy!

Thiếu đòn!

“Nguyên Thủy!

Đừng có nói suông cho sướng miệng.

Không phải ngươi cho là ta không biết tự lượng sức sao?

Không phải thấy ta phản nghịch sao?

Vậy lên đi, đích thân ra tay giáo dục ta xem nào, để ta biết Thiên mệnh không thể trái là thế nào!” Sắc mặt Nguyên Thủy trong khoảnh khắc đỏ gay như gan lợn!

Cổ Huyền!

Bần đạo dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh nhân, sao ngươi dám sỉ nhục bần đạo như vậy!

Lửa giận trong lòng Nguyên Thủy bùng cháy!

Từ khi chứng đạo tới nay, có nơi nào không được người tôn sùng!

Có nơi nào không được người phụng làm thượng khách!

Bản tính vốn cao ngạo sau khi thành thánh lại càng thêm coi trời bằng vung!

Sao chịu nổi loại khuất nhục này!

“Cổ Huyền!

Ngươi khinh người quá đáng!

Bần đạo hôm nay sẽ cho ngươi xem kết cục của việc làm trái đại thế Thiên Đạo!” Nguyên Thủy lẩm bẩm trong miệng, cảm thấy mình đang chiếm trọn thiên thời địa lợi nhân hòa, còn Cổ Huyền đã trở thành một tên ma đầu tuyệt thế!

Từ xưa tà không thắng chính, Cổ Huyền tất bại!

Từ lần bị Cổ Huyền đánh bại trước đó, trong lòng gã luôn canh cánh không quên!

Gã không tin ngoài Đạo Tổ ra, trong Hồng Hoang này còn có ai là đối thủ của Tam Thanh!

Gã cho rằng Cổ Huyền nhất định đã sử dụng bí pháp của Vu tộc để nâng cao thực lực!

Nếu không, thân là Thánh nhân vì sao trên người gã không cảm nhận được chút lực lượng Thiên Đạo nào!

Nguyên Thủy cho rằng Cổ Huyền nhất định chỉ là nhục thân chứng đạo Hỗn Nguyên!

Hừ!

Nếu thật sự là Thánh nhân, tại sao không mượn lực lượng Thiên Đạo chiến đấu?

Nếu thật sự là Thánh nhân, tại sao không tới Thiên Ngoại Thiên khai tịch đạo trường tu hành?

Cổ Huyền!

Hôm nay bần đạo phải xem rốt cuộc ngươi có bí mật gì, hôm nay bần đạo nhất định phải phá bỏ danh hiệu Chiến Tôn của Vu tộc, vạch trần cái mác Thánh nhân giả tạo của ngươi, xem sau này ngươi còn đứng vững được ở Hồng Hoang không!

Nghĩ vậy, Nguyên Thủy bất chấp tất cả, tay cầm Bàn Cổ Phiên lao về phía Cổ Huyền!

Tưởng tượng thì đầy đặn, hiện thực lại xương xẩu!

Nguyên Thủy vừa lao tới đã bị Cổ Huyền dùng Thí Thần Thương nện cho một trận tơi bời!

Nguyên Thủy ngơ ngác, không hiểu tại sao lại xảy ra tình huống này!

Chẳng phải gã là Thánh nhân giả sao?

Lẽ nào bần đạo không phải đối thủ của gã!

Nguyên Thủy ôm bên má phải sưng đỏ, đầy hận ý nhìn chằm chằm Cổ Huyền.

"Các ngươi đừng có nói nhảm nữa, muốn cản ta thì lên đây đấu pháp, nếu không muốn bị thương thì ngoan ngoãn rút đi, kiên nhẫn của ta có hạn!" Cổ Huyền nhìn chằm chằm ba vị Thánh nhân lạnh lùng nói.

"Cổ Huyền!

Đừng có điên cuồng!

Chúng ta tuy có thể không phải đối thủ của ngươi, nhưng muốn cản ngươi trong chốc lát, bần đạo và mọi người tự tin làm được!" Thái Thượng Lão Tử trầm mặt quát Cổ Huyền.

"Ồ?

Thật sao?

Vậy thử xem, để ta lại lĩnh giáo cao chiêu của các vị!" Cổ Huyền chĩa mũi Thí Thần Thương vào ba vị Thánh nhân, hung hãn nói.

Thái Thượng Lão Tử và Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy miệng cứng, nhưng khi đụng phải Thí Thần Thương của Cổ Huyền thì lòng lại run rẩy!

Nhưng mệnh lệnh của Hồng Quân không thể không nghe, đành phải cứng đầu nghênh chiến!

Cổ Huyền cũng chẳng nương tay, nếu đã chủ động xông lên thì chúng ta cứ so tài cho tử tế!

Ba ngày sau.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sưng cả mặt, mồm miệng lúng búng nói với Cổ Huyền: "Cổ Huyền!

Mối nhục hôm nay bần đạo ghi nhớ rồi!" Cổ Huyền nhìn Nguyên Thủy với vẻ mặt kỳ quái, suýt chút nữa bật cười thành tiếng!

Thái Thượng Lão Tử cũng được Cổ Huyền "chăm sóc" chu đáo, phải vịn vào vai Nguyên Thủy thở dốc, trừng mắt nhìn Cổ Huyền.

Cổ Huyền không muốn lãng phí thời gian nữa: "Nữ Oa đạo hữu, ngươi cũng muốn lên so vài chiêu với ta sao?" Nữ Oa nhìn bộ dạng thảm hại của Lão Tử và Nguyên Thủy, trong lòng vô cùng phân vân!

Nàng vừa không dám trái lệnh của sư phụ, vừa không muốn biến thành cái đầu heo như Nguyên Thủy!

"Đạo hữu, sư mệnh khó trái, xin lỗi rồi!" Nữ Oa hạ quyết tâm, nhắm mắt lao về phía Cổ Huyền!

Cổ Huyền không hạ thủ nặng với Nữ Oa, dù sao hai người cũng không có thù oán!

Năm đó khi Nữ Oa tạo ra con người, hắn từng mặt dày đi theo ké một chút, coi như nợ nàng nhân quả!

Một đợt đấm đá dữ dội như Nữ Oa tưởng tượng không hề ập đến, nàng mở mắt nhìn Cổ Huyền, càng nhìn càng thấy đáng ghét, tay không tự giác tăng thêm pháp lực, bắt đầu điên cuồng tấn công Cổ Huyền!

Cổ Huyền nhường mày, Nữ Oa càng nhìn càng giống một người đàn bà oán hận nhỉ!

Cổ Huyền cưỡng ép gạt bỏ những tạp niệm đó, dù sao các huynh đệ Tổ Vu vẫn đang đợi hắn đến cứu!

Hiện giờ những chuyện vô nghĩa này chỉ tổ lãng phí thời gian!

"Nữ Oa đạo hữu, ta không có ý tranh đấu với nàng, nhưng vì thời gian khẩn bách, ta đành đắc tội vậy!" Cổ Huyền nói với Nữ Oa.

Sau đó, Cổ Huyền lập tức triển lộ thực lực, Thí Thần Thương chiêu nào chiêu nấy đánh vào yếu hại của Nữ Oa, Nữ Oa bị ép liên tục lùi bước.

Hai người vừa đánh vừa đi, dưới sự dẫn dắt có ý đồ của Cổ Huyền, họ tiến thẳng về phía Thiên Đình...

Ngoài Nam Thiên Môn của Thiên Đình.

Chương 101

Đế Tuấn nhìn các huynh đệ Tổ Vu sắp kiệt sức với vẻ mặt đắc ý.

“Đế Giang!

Lúc các ngươi ức hiếp Yêu tộc ta, có bao giờ nghĩ đến kết cục ngày hôm nay không!” “Đế Tuấn!

Thắng làm vua thua làm giặc!

Đừng có đắc ý, hôm nay chúng ta dù có chết đi cũng tuyệt đối không để hạng tiểu nhân như các ngươi nhiễm chỉ khí vận Hồng Hoang!” Đế Giang mang theo thương tích khắp người, gầm lên với Đế Tuấn.

“Hừ!

Cứ việc nói lời mạnh miệng đi, nể tình các ngươi sắp vẫn lạc tới nơi, ta không chấp nhặt!” Đế Tuấn khinh bỉ nói với các huynh đệ Tổ Vu trước mắt.

“Đế Tuấn!

Hôm nay máu chúng ta nhuộm đỏ Nam Thiên Môn, nhưng các ngươi cũng tuyệt đối không sống nổi đâu, tiểu đệ và tiểu muội của ta sẽ báo thù rửa hận cho chúng ta!

Yêu tộc nhất định sẽ phải chôn cùng mười một vị Tổ Vu chúng ta!” Cộng Công chỉ tay vào Đế Tuấn gào thét.

“Dù là vậy ta cũng chấp nhận!

Bản Đế muốn xem thử, vị Cổ Huyền Thánh nhân cao cao tại thượng kia khi thấy huynh trưởng của mình chết thảm sẽ có vẻ mặt thế nào!

Con gái hắn giết con trai ta, ta giết huynh trưởng hắn để đáp lễ cũng công bằng thôi!" Đế Tuấn mặt đầy điên cuồng, chỉ tay vào các huynh đệ Tổ Vu gào lên.

Sau đó, Đế Tuấn dồn hết toàn lực tăng cường uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Các huynh đệ Tổ Vu vốn đã kiệt sức giờ càng thêm thảm hại, cơ thể bị lực lượng tinh tú tàn phá tan nát, mắt thấy sắp vẫn lạc rồi!

Trong Luân Hồi Địa Phủ.

Hậu Thổ vẻ mặt lo lắng nhìn chiến huống trên Thiên Đình.

"Hậu Thổ đạo hữu, trong Lượng Kiếp tự có định số, không cần lo lắng như vậy, hay là chúng ta luận đạo một phen tại Luân Hồi Địa Phủ để đạo hữu bình phục tâm trạng nhé?" Chuẩn Đề lão đạo đắc ý nói với Hậu Thổ.

Ngay từ khi Hồng Quân thực hiện kế hoạch, lão đã thiết lập bình chướng tại Luân Hồi Địa Phủ, lại bảo Thông Thiên và Tây Phương Nhị Thánh canh giữ Hậu Thổ!

Hậu Thổ không phá nổi bình chướng Thiên Đạo của Hồng Quân, chỉ có thể ngồi ở Luân Hồi Địa Phủ, trơ mắt nhìn các huynh trưởng Tổ Vu bị trọng thương, sắp sửa vẫn lạc!

"Ba vị đạo hữu, chuyện ngày hôm nay ta ghi nhớ rồi!

Nếu các huynh trưởng của ta có mệnh hệ gì, ta nhất định sẽ lên Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo đòi lại công bằng!" Hậu Thổ hận hận trừng mắt nhìn ba vị Thánh nhân trước mặt.

Tây Phương Nhị Thánh nghe lời đe dọa đầy nồng nặc của Hậu Thổ mà rùng mình một cái!

Từng giao thủ với Hậu Thổ nên họ biết nàng biến thái đến mức

nào!

Nếu lúc đó Hậu Thổ đang cơn bạo nộ tới Tây Phương quậy một trận thì Tây Phương Giáo chẳng phải sẽ bị thương gân động cốt sao!

Thông Thiên hơi đau đầu nhìn Hậu Thổ: "Đạo hữu, bần đạo không có ý can dự vào chuyện của hai tộc Vu Yêu, chỉ là lão sư truyền xuống thiên đạo chỉ lệnh, chúng ta thân là Thánh nhân không thể không tuân lệnh mà hành sự, mong đạo hữu đừng vì vậy mà giận lây sang Tiệt Giáo!" Tây Phương Nhị Thánh nghe Thông Thiên nói vậy liền gật đầu lia lịa: "Thông Thiên sư huynh nói đúng lắm, chúng ta tới Luân Hồi Địa Phủ chặn đạo hữu thực sự không phải bản ý, mong đạo hữu chớ vì vậy mà ký hận Tây Phương Giáo chúng ta!" Hậu Thổ lạnh mặt không nói lời nào, trong lòng vừa giận vừa hoảng!

Từ khi thành thánh minh ngộ nhân quả Lượng Kiếp, nàng vô cùng lo lắng sẽ có một ngày như thế này, tuy Cổ Huyền nói có cách giải quyết nhưng Hậu Thổ không hoàn toàn tin tưởng.

Không phải nàng nghi ngờ thực lực của tiểu đệ nhà mình, mà là đối thủ phải đối mặt quá mạnh mẽ!

Phải biết rằng nếu muốn thay đổi vận mệnh Vu tộc, nhất định phải thay đổi đại thế Thiên Đạo!

Khi đó đối thủ cuối cùng chính là Hồng Quân và Thiên Đạo Hồng Hoang!

Nghĩ đến đây, Hậu Thổ cảm thấy một nỗi bất lực trào dâng!

Trong mắt Thiên Đạo Thánh nhân, không thành thánh cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi!

Nhưng trong mắt Thiên Đạo Hồng Hoang, Thánh nhân chẳng qua cũng chỉ là những quân cờ để thúc đẩy đại thế phát triển mà thôi!

Dựa vào chút tu vi của Hậu Thổ và Cổ Huyền mà muốn xoay

chuyển cục diện Thiên Đạo thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình!

Tiểu đệ!

Hy vọng đệ thực sự có thể xoay chuyển tình thế, tạo nên kỳ tích!

Hậu Thổ thầm cầu nguyện trong lòng...

Ở một phía khác, Cổ Huyền đã thoát khỏi sự ngăn cản của ba vị Thánh nhân, hắn phản thủ dùng Khốn Tiên Tỏa gia trì lực lượng pháp tắc nhốt Nữ Oa lại, rồi ném vào trong Càn Khôn Đỉnh.

"Nữ Oa đạo hữu, sự việc khẩn cấp, đợi ta giải quyết xong chuyện Lượng Kiếp sẽ thả nàng ra, hiện giờ đành để nàng chịu thiệt thòi ở trong Càn Khôn Đỉnh của ta một thời gian vậy!" "Cổ Huyền!

Đồ hỗn đản!

Có giỏi thì thả ta ra tái chiến một trận!" Nữ Oa gào thét bên trong.

Cổ Huyền không thèm để ý, Nữ Oa thấy mãi không được đáp hồi thì phát cuồng!

"Cổ Huyền!

Có giỏi thì cứ cầm tù bản cung mãi đi, nếu không đợi ta ra ngoài nhất định sẽ cho ngươi biết tay!" Nữ Oa không ngừng tung pháp lực tấn công thế giới bên trong Càn Khôn Đỉnh, hiềm nỗi bên trong Càn Khôn Đỉnh đã được Cổ Huyền dùng hỗn độn pháp tắc tôi luyện nên kiên cố vô cùng, đòn tấn công của Nữ Oa đánh vào đó chẳng khác nào muối bỏ bể!

Nữ Oa đánh một hồi rồi cũng tức tối dừng lại!

Nàng ngồi phịch xuống đất không ngừng nguyền rủa Cổ Huyền!

Cổ Huyền trải qua sự ngăn cản của các Thánh nhân, vượt năm ải chém sáu tướng, cuối cùng cũng tới được bên ngoài Nam Thiên Môn

của Thiên Đình!

"Đế Tuấn cẩu tặc!

Dám làm bị thương các huynh đệ Tổ Vu của ta, muốn chết!

Đền mạng đi!" Cổ Huyền hét lớn về phía trận doanh Yêu tộc!

Đế Tuấn giật nảy mình!

Ông cứ ngỡ Cổ Huyền và Hậu Thổ đều đã bị Thiên Đạo Lục Thánh chặn lại rồi chứ!

Sao có thể thế này!

Đế Tuấn nhìn Cổ Huyền tay cầm Thí Thần Thương, mặt đầy sát ý, bóng ma bị Cổ Huyền nghiền áp trước kia lại hiện lên trong não hải!

Trước khi Cổ Huyền thành thánh đã hung hãn như vậy rồi, nỗi đau khi bị Thí Thần Thương đâm trúng khiến Đế Tuấn rụt cổ lại, trong lòng hoảng loạn không thôi!

Không, chuyện đã làm rồi, không còn đường lui nữa, Đế Tuấn hiểu rõ từ khi Cổ Huyền xuất hiện thì ngày tàn đã tới rồi!

Nghĩ vậy, áp lực và nỗi sợ trong lòng Đế Tuấn đột nhiên biến mất.

Thánh nhân, Hồng Quân, Cổ Huyền, Thiên Đạo!

Tất cả đều không còn quan trọng nữa!

Lão tử sắp chết đến nơi rồi còn sợ cái gì chứ!

"Cổ Huyền!

Từ khi hóa hình đến nay ngươi không ngừng chèn ép sỉ nhục đồng bào Yêu tộc ta, hận thay Thiên Đạo bất công!

Hạng người ác độc như ngươi lại được thiên quyến cố, chứng đạo thành thánh!

Nếu ngươi và Hậu Thổ không chứng đạo, dựa vào thực lực Yêu tộc ta, tuyệt đối không thua Vu tộc!" "Ta không cam tâm!

Ta hận!

Yêu tộc ta mưu tính tranh đoạt mấy chục vạn năm, lẽ nào cứ thế mà bại sao?" "Cổ Huyền!

Hôm nay ta có chết cũng không để đám Vu tộc các ngươi được yên!" Đế Tuấn hai mắt đỏ ngầu, ánh mắt lóe lên sự điên cuồng, trực tiếp xông ra khỏi đại trận lao về phía các huynh đệ Tổ Vu!

Tim Cổ Huyền đập thình thịch!

Không ổn!

Đế Tuấn bị ép đến mức phát điên muốn tự bạo rồi!

Cổ Huyền lập tức ra tay, động dụng hỗn nguyên pháp lực đánh nát Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trước, sau đó trực tiếp cuốn lấy các vị Tổ Vu lùi lại!

Đế Tuấn xông ra khỏi trận, mắt thấy sắp đạt được mục đích cùng các Tổ Vu đồng quy vu tận, nhưng Cổ Huyền lại nhanh hơn một bước!

Đế Tuấn lòng nguội lạnh, ngửa mặt lên trời than dài!

Một đời kiêu hùng cuối cùng cũng đi đến đường cùng!

Chương 102

Sắp phải hạ màn tại Hồng Hoang rồi!

"Cổ Huyền!

Ta lấy danh nghĩa Thiên Đế của Yêu tộc lập thệ, từ nay về sau Vu Yêu không đội trời chung, Yêu gặp Vu thì giết!

Kết mối thù sinh tử giữa hai chủng tộc!" Đế Tuấn đứng ngoài Nam Thiên Môn điên cuồng chỉ tay vào Cổ Huyền nói.

Cổ Huyền chẳng mảy may bận tâm đến lời đe dọa của Đế Tuấn.

Sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Yêu tộc còn chẳng giữ nổi mười phần một, còn đòi báo thù?

Sống sót còn khó khăn nữa là!

Sau Lượng Kiếp, Cổ Huyền vốn đã định đưa Vu tộc rút khỏi thế giới chính của Hồng Hoang, báo thù ư, biết tìm ai mà báo?

Cổ Huyền nhìn Đế Tuấn với ánh mắt như nhìn một gã ngốc!

Giờ hắn cũng chẳng vội giết Đế Tuấn, cứ khoanh tay đứng nhìn màn trình diễn cuối cùng của lão.

Ngươi cứ tiếp tục đi, ta xem ngươi còn trò trống gì nữa!

Đế Tuấn bị ánh mắt giễu cợt của Cổ Huyền đâm trúng tim đen!

Chẳng lẽ lời thề của ta không đáng để hắn lo lắng, không khiến hắn tức giận sao?

Tại sao hắn lại bình tĩnh thế kia!

Lẽ nào trong mắt hắn, Yêu tộc ta lại không đáng để tâm đến thế sao?

Tự tôn và tự tin của Đế Tuấn bị một Cổ Huyền luôn giữ vẻ thản nhiên chà đạp không thương tiếc!

Hóa ra trong lòng Cổ Huyền, ta đến cả tư cách làm đối thủ cũng không có, thật nực cười khi ta cứ tưởng hắn luôn chú ý và dè chừng Yêu tộc!

"Ha ha ha!" Đế Tuấn cười thảm thiết, miệng phun tươi máu, đạo tâm vỡ tan tành trước khi vẫn lạc!

"Đại ca!" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức tiến lên đỡ lấy Đế Tuấn đang rơi xuống từ không trung, mắt lộ vẻ hận thù vô tận nhìn chằm chằm Cổ Huyền và các Tổ Vu đối diện.

Ngoài Nam Thiên Môn của Thiên Đình Hồng Hoang.

Đế Tuấn lau vết máu khóe miệng, đẩy mạnh Đông Hoàng Thái Nhất ra, tay cầm Hà Đồ Lạc Thư xông về phía Cổ Huyền, mưu đồ thực hiện sự kháng cự cuối cùng!

Cổ Huyền chẳng thèm nhìn Đế Tuấn lấy một cái, nhẹ nhàng gạt tay một cái đã đánh văng Đế Tuấn ra xa.

Khi Cổ Huyền định trực tiếp diệt sát Đế Tuấn, Đế Giang đang bị trọng thương đứng lảo đảo dậy ngăn cản Cổ Huyền.

"Tiểu đệ, đừng ra tay giết hắn!

Vu tộc chúng ta không thể để lũ súc sinh Yêu tộc nghĩ rằng chúng ta chỉ nhờ có Thánh nhân giúp đỡ mới giành thắng lợi, muốn giết Đế Tuấn thì phải để ta tự tay hành động!" Đế Giang ôm ngực, giọng run run nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền trợn trắng mắt, đến giờ phút này rồi còn so đo mấy chuyện đó làm gì?

Mau chóng giải quyết lũ chim chóc này rồi rút quân ngay lập tức

mới là chính sự!

Cổ Huyền mặc kệ lời khuyên của Đế Giang, định ra tay giết chết Đế Tuấn!

"Tiểu đệ!

Huynh đệ Tổ Vu chúng ta đã tranh đấu với hắn bao nhiêu nguyên hội rồi, hãy để chúng ta kết thúc tâm nguyện, tự mình kết liễu với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đi!" Các Tổ Vu chắn trước mặt Cổ Huyền, thần sắc kiên định nhìn gã.

Cổ Huyền bất lực, đành phải thuận theo ý kiến của các huynh trưởng Tổ Vu.

"Ba ngày sau, nếu các huynh trưởng chưa hạ được hai con chim kia thì sao?" Cổ Huyền vẻ mặt trì nghi hỏi.

"Khi đó tiểu đệ có thể tùy ý xử trí hai con súc sinh đó, chúng ta tuyệt không ngăn cản!" Đế Giang lên tiếng đáp.

Cổ Huyền gật đầu, trực tiếp bay vào Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, ngồi trên ngai vàng Thiên Đế quan sát chiến sự.

Giữa chiến trường.

Hai tộc Vu Yêu để lại khoảng trống cho các Tổ Vu và Yêu Hoàng, lặng lẽ quan sát trận chiến định mệnh cuối cùng!

"Đế Giang!

Các ngươi thật không biết sống chết, dám trực diện Bản Đế!

Cũng tốt, giờ đây ta đã vạn niệm câu hôi, kéo các ngươi đi cùng một đoạn đường!

Báo thù cho những đồng bào Yêu tộc đã chết thảm của ta!" Mắt Đế Tuấn lóe lên tia lạnh lẽo nói với Đế Giang.

Đế Giang phớt lờ sự khiêu khích của Đế Tuấn: "Đế Tuấn!

Tranh sát bao nhiêu nguyên hội, hôm nay hãy để chúng ta triệt để kết thúc ân oán đi!" Hai vị Yêu Hoàng và huynh đệ Tổ Vu một lần nữa va chạm vào nhau, chỉ khác là lần đại chiến này cả hai bên đều không giữ lại chút gì, dùng cách đánh bất chấp mạng sống để giết đối phương!

Mười một vị Tổ Vu vốn đã bị trọng thương dưới đòn tấn công của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này hoàn toàn dựa vào ý chí chiến đấu ngoan cường để tranh đấu với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Hai vị Yêu Hoàng sau khi gặp Cổ Huyền, một người đạo tâm vỡ nát trọng thương, một người bị dư chấn và phản phệ khi Cổ Huyền đánh phá Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận làm cho trọng thương, trạng thái của hai người so với mười một Tổ Vu cũng chẳng khá hơn bao nhiêu!

Một lần nữa giằng co va chạm, Đế Tuấn không nhịn nổi nữa!

Ông biết dù thắng hay thua thì Cổ Huyền cũng sẽ không để mười một vị Tổ Vu có chuyện gì, còn ông và Thái Nhất đều chắc chắn phải chết!

"Cổ Huyền!

Vu tộc!

Ta dùng tấm thân tàn này tặng cho Vu tộc một bất ngờ cuối cùng!" Mặt Đế Tuấn vặn vẹo hung tợn.

Đế Tuấn đột ngột tung linh bảo về phía các huynh đệ Tổ Vu để thu hút hỏa lực, đợi khi các Tổ Vu tụ lại một chỗ, Đế Tuấn tự bạo!

Dư uy khủng khiếp từ vụ tự bạo lấy vị trí của Đế Tuấn làm trung tâm, điên cuồng chấn động ra bốn phía.

May mà Cổ Huyền đã nhận ra thần tình bất thường của Đế Tuấn từ trước nên đã âm thầm phòng bị, cứu thoát được các vị Tổ Vu, nếu không hậu quả thật không dám tưởng tượng!

"Đại ca!" Đông Hoàng Thái Nhất đã được Đế Tuấn đẩy ra khỏi vòng chiến trước khi tự bạo, do đó không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Nhưng tận mắt chứng kiến huynh trưởng chết trước mặt mình mà lại vô năng vô lực, tâm thái Đông Hoàng Thái Nhất nổ tung!

Hắn hoàn toàn mất khống chế rồi!

Trong trạng thái bạo tẩu, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ muốn cả Hồng Hoang và Vu tộc phải chôn cùng Đế Tuấn!

Hắn tay cầm Đông Hoàng Chung không ngừng điên cuồng tàn phá Hồng Hoang!

Hắn bay khỏi Thiên Đình, lao thẳng về hướng Bất Chu Sơn...

Trong hồ huyết Bàn Cổ tại bí cảnh Bàn Cổ Điện ở Bất Chu Sơn.

Tàn lưu của chân linh Bàn Cổ ngẩng đầu nhìn một cái đầy luyến tiếc về phía đại lục Hồng Hoang.

"Cuối cùng cũng phải đi rồi!

Tiểu tử Cổ Huyền, đừng có làm ta thất vọng đấy nhé!" Chân linh Bàn Cổ tự lẩm bẩm một mình.

Sau đó gã bay ra khỏi bí cảnh, mang theo uy thế vô thượng đối diện với Thiên Đạo Hồng Hoang!

Thiên Đạo có cảm ứng, Thiên Phạt Chi Nhãn mở ra, nhìn chân linh Bàn Cổ với ánh mắt đầy vẻ sợ hãi và kiêng kỵ!

Chân linh Bàn Cổ cực kỳ khinh bỉ liếc nhìn Thiên Phạt Chi Nhãn một cái, hét lớn một tiếng, bay vào không gian Thiên Đạo Hồng Hoang!

Không lâu sau, trong không gian Thiên Đạo truyền ra những đợt bạo động!

Chân linh Bàn Cổ dùng chút sức lực cuối cùng để để lại một tia sinh cơ cho Vu tộc và Cổ Huyền!

Chân linh Bàn Cổ tiêu tán rồi!

Uy áp của Bất Chu Sơn trong phút chốc biến mất, toàn bộ Bất Chu Sơn không còn khí tức của Bàn Cổ nữa, trở thành một ngọn thần sơn bình thường của Hồng Hoang!

Đông Hoàng Thái Nhất bay tới, nhìn cột trụ trời Hồng Hoang, cũng chính là nơi đặt niềm tin của Vu tộc – Thần sơn Bất Chu, mắt hắn học vẻ hận thù và giận dữ!

Hừ!

Vu tộc chẳng phải coi Bất Chu Sơn là tín ngưỡng sao?

Được!

Vậy ta sẽ hủy diệt nó, xem Vu tộc còn tín ngưỡng gì nữa!

Chương 103

Đông Hoàng Thái Nhất dùng Hỗn Độn Chung không ngừng nện vào Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn đã mất đi uy áp của Bàn Cổ chẳng khác nào con hổ mất nanh, bị Đông Hoàng Chung đánh cho nứt toác liên tục!

Vừa được Cổ Huyền cứu chữa và khôi phục chút nguyên khí, các Tổ Vu thấy hành động điên cuồng của Đông Hoàng Thái Nhất thì kinh hãi đứng bật dậy.

"Đông Hoàng Thái Nhất!

Ngươi dám!

Sao ngươi dám tấn công Bất Chu Sơn!

Đó là xương sống của Bàn Cổ đại thần, sao ngươi dám bất kính như vậy!" Chúc Cửu Âm đứng ở lối ra Thiên Đình chỉ tay mắng nhiếc Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng giận dữ trừng mắt nhìn Chúc Cửu Âm một cái!

Bàn Cổ đại thần chết rồi!

Nếu Bàn Cổ đại thần thực sự linh thiêng thì hãy trả đại ca lại cho ta!

Giết sạch lũ Vu tộc đáng chết này đi!

Hai mắt Đông Hoàng Thái Nhất đỏ ngầu như máu, gào lên một tiếng, dùng hết toàn lực đánh gãy Bất Chu Sơn!

Các Tổ Vu ngẩn người ra!

Ngọn núi Bất Chu đứng vững từ khi họ hóa hình đến nay giờ đã

đổ sập xuống!

Thần tình các Tổ Vu đờ đẫn, cả người thẫn thờ!

"Ha ha ha!" Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Bất Chu Sơn đổ sập mà phát ra một tràng cười cuồng dại!

Đại ca!

Huynh đệ chúng ta tuy chưa giết tuyệt được Vu tộc, nhưng trước khi chết ta đã hủy hoại tất cả!

Bất Chu Sơn đã đổ, Vu tộc thắng thì đã sao!

Cả Hồng Hoang này đều phải chôn cùng hai huynh đệ chúng ta!

Đông Hoàng Thái Nhất cười một trận thống khoái rồi nhắm mắt lại, đứng giữa hư không bình thản chờ chết!

Một nửa ngọn núi Bất Chu đổ sụp đè lên Đông Hoàng Thái Nhất, đẩy thẳng gã xuống đại địa Hồng Hoang, nghiền nát gã thành thịt vụn ngay lập tức!

Một đời thiên kiêu đã vẫn lạc như vậy, không còn tăm hơi!

Bất Chu Sơn là cột trụ trời của Hồng Hoang, dù mất đi uy áp Bàn Cổ nhưng nó vẫn do xương sống Bàn Cổ đại thần hóa thành, sức nặng của một nửa ngọn núi ấy căn bản không phải một Thái Nhất đang hấp hối có thể chịu đựng được!

Đại địa Hồng Hoang bị đè sụp liên tục, tồi tệ hơn là sau khi Bất Chu Sơn đứt gãy, bầu trời xuất hiện một vết nứt khổng lồ, nước Ngân Hà trên Thiên Đình không ngừng từ vết nứt đổ xuống đại địa Hồng Hoang!

Hồng Hoang trong phút chốc tan tành đổ nát!

Những biến động bên trong Hồng Hoang đã làm kinh động các lộ đại năng, ai nấy đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây dại!

Vu Yêu Lượng Kiếp khủng bố đến thế sao?

Ngay cả thiên trụ Bất Chu Sơn cũng bị đánh gãy!

Nhìn đại lục Hồng Hoang bị phá hoại đến mức thương tích đầy mình, chúng đại năng càng thêm kính sợ lượng kiếp!

Họ trực tiếp đóng cửa bế tử quan, không muốn rước lấy họa sát thân!

Tại Luân Hồi Địa Phủ, Hậu Thổ cùng ba vị Thánh nhân cũng kinh ngạc không thôi.

Sau phút giây ngỡ ngàng ngắn ngủi, các vị Thánh nhân lập tức đứng dậy, cùng ra tay cứu trợ đại lục Hồng Hoang!

Dù sao họ cũng là Thiên Đạo Thánh nhân, sự phát triển của thế giới Hồng Hoang liên quan mật thiết đến bản thân họ.

Nếu thế giới Hồng Hoang bị đánh nát, những Thánh nhân này cũng chẳng được yên! "Ba vị đạo hữu, chúng ta lập tức đến Thiên Đình tìm Đại sư huynh, tức khắc ra tay cứu trợ Hồng Hoang!" Thông Thiên dùng ngữ khí không thể chối cãi nói với Hậu Thổ và Tây Phương nhị thánh. "Nhưng còn mệnh lệnh của Lão sư?" Chuẩn Đề do dự nhìn Hậu Thổ rồi mở lời hỏi. "Đã là lúc nào rồi mà còn lo được những thứ đó!

Chẳng lẽ đạo hữu muốn trơ mắt nhìn Tây Phương đại lục triệt để hủy diệt sao?" Thông Thiên sốt ruột quát Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biến sắc mặt: "Nhanh, nhanh, nhanh!

Chúng ta lập tức ra ngoài cứu vãn sinh linh Hồng Hoang, giảm thiểu tổn thất tai họa!" Hừ!

Không liên quan đến lợi ích thiết thân, e là ngay cả mí mắt các ngươi cũng chẳng thèm nhấc lên đâu!

Thánh nhân đấy, một lũ tiểu nhân hư ngụy và ích kỷ!

Hậu Thổ lộ rõ vẻ khinh miệt nhìn Tây Phương nhị thánh, trong ánh mắt đầy sự trào phúng và giễu cợt.

Tây Phương nhị thánh hoàn toàn phớt lờ ánh mắt của Hậu Thổ, cả hai đã quyết tâm đem sự mặt dày thực hiện đến cùng!

Mặt mũi ư?

Có ăn được không?

Có giúp Tây Phương chấn hưng được không?

Nếu chúng ta cứ mãi xoắn xuýt vào cái bộ mặt Thánh nhân đó, thì đến bao giờ Tây Phương mới tái hiện được huy hoàng ngày cũ!

Trong Địa Phủ, các Thánh nhân mỗi người một tâm tính, dưới sự dẫn dắt của Thông Thiên bước ra khỏi bình chướng Thiên Đạo của Hồng Quân, bay về phía Thiên Đình.

Tại chiến trường Yêu Tộc Thiên Đình, Cổ Huyền nhìn cảnh tượng trời nghiêng đất lở trước mắt, trong mắt lóe lên tinh quang.

Đây chính là thời cơ tuyệt hảo để Vu Tộc rút lui!

Hiện tại mục quang của toàn bộ Hồng Hoang đều tập trung vào việc Bất Chu Sơn sụp đổ, trong sự chấn động và hoàng khủng của cảnh trời sập đất nứt, sẽ không ai chú ý đến hành động của Vu Tộc. "Các vị huynh trưởng, lúc này Hồng Hoang gặp đại nạn, nguyên do là vì sự tranh đấu giữa Vu Tộc và Yêu Tộc chúng ta.

Trời sập đất lún, chúng sinh chịu khổ, nhân quả nghiệp lực này chúng ta chỉ có thể gánh nhận!

Cho nên sau này e là Vu Tộc chẳng còn lại bao nhiêu khí vận, tiếp tục ở lại Hồng Hoang cũng không còn ý nghĩa gì nữa!" Cổ Huyền quay người nói với các vị Tổ Vu.

Các Tổ Vu cũng biết hậu quả của sự việc này, lần lượt thở dài bất lực, lắc đầu ngao ngán.

Dưới chân Bất Chu Sơn đã đổ, nhìn tộc nhân Vu Tộc sau đại chiến mười phần không còn nổi một, lũ lông vũ súc sinh Yêu Tộc cũng chết sạch, tâm tư tranh đấu của Tổ Vu lập tức tan biến!

Cả người họ lộ rõ vẻ đồi bại. "Các vị huynh trưởng, thực ra ta đã sớm tìm cho Vu Tộc một nơi thối ẩn tuyệt giai." Cổ Huyền nhìn các Tổ Vu đang bị đả kích, kịp thời lên tiếng. "Hử?" Đế Giang hơi ngẩng đầu nhìn Cổ Huyền: "Tiểu đệ, Vô Cực Đảo kia tuy là nơi nhân kiệt địa linh, nhưng tộc nhân Vu Tộc chúng ta đông đảo, kéo đến đó hết thì không tiện.

Hay là thối lui về Luân Hồi Địa Phủ của tiểu muội đi, như vậy ta và tiểu muội cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau!" Cổ Huyền mỉm cười lắc đầu với Đế Giang: "Đại huynh, không đi Vô Cực Đảo.

Khi ta du lịch Hỗn Độn đã tìm thấy một Trung Thiên thế giới phụ thuộc vào Hồng Hoang, chúng ta sẽ thối lui về đó.

Từ nay về sau Vu Tộc sẽ không màng thế sự, không bao giờ nhúng tay vào chuyện Hồng Hoang nữa!" Các Tổ Vu đại kinh!

Không ngờ Cổ Huyền lại tìm được một nơi thế ngoại đào nguyên như vậy!

Đối với Vu Tộc, sau khi trải qua Vu Yêu Lượng Kiếp và việc Bất Chu Sơn sụp đổ, Hồng Hoang đã trở thành nơi đau lòng!

Xưng bá Hồng Hoang ư?

Tộc nhân Vu Tộc đều vì tranh đấu mà chết sạch, khí vận cũng bị nghiệp lực xâm nhiễu chẳng còn bao nhiêu!

Cho dù cuối cùng thắng được Yêu Tộc thì đã sao!

Các Tổ Vu cảm thấy hổ thẹn vì sự hoang đường trong suốt mấy cái nguyên hội qua, cũng cảm thấy có lỗi với đông đảo tộc nhân hậu bối của Vu Tộc. "Tiểu đệ, sự đã đến nước này, đệ hãy đưa tộc nhân Vu Tộc thối lui về nơi đó đi!" Đế Giang mệt mỏi xua tay với Cổ Huyền.

Cổ Huyền nhíu mày: "Vậy các vị huynh trưởng sau này định thế nào?" "Haiz!

Chúng ta gây ra Vu Yêu Lượng Kiếp, khiến thiên trụ Bất Chu Sơn đoạn liệt, Hồng Hoang tan vỡ, sinh linh đồ thán khắp nơi.

Chúng ta sẽ ở lại trong Bàn Cổ Điện tại Hồng Hoang để chuộc tội!" Đế Giang nói với Cổ Huyền.

Chương 104

Cổ Huyền nhìn các Tổ Vu đã quyết ý, không khuyên bảo thêm nữa, quay sang bảo Cổ Chiến chỉnh đốn những tộc nhân Vu Tộc còn sót lại, tay cầm Không Gian Phù Lục, hướng về Thái Huyền Thiên mà đi. "Các vị huynh trưởng, nếu đã quyết ý ở lại Bàn Cổ Điện, chi bằng cùng ta đi sơ lý địa mạch của đại lục Hồng Hoang, giúp Vu Tộc tăng thêm chút công đức, giảm bớt nghiệp lực!" Các Tổ Vu mắt sáng rực lên.

Vốn dĩ khi đứng dưới chân Bất Chu Sơn đổ nát, lòng họ đầy rẫy tội lỗi, nay có thể làm được chút việc cho Hồng Hoang để giảm bớt tội nghiệt trên thân, tự nhiên là cầu còn không được!

Sau đó, Đế Giang dẫn theo các Tổ Vu và một số tinh anh Vu Tộc cùng Cổ Huyền tiến vào đại lục Hồng Hoang, giải cứu địa mạch và tộc nhân các tộc!

Cổ Huyền trên đường đi còn truyền âm cho Tây Vương Mẫu ở Vô Cực Đảo, bảo nàng lập tức khởi hành đến đại lục tham gia nhiệm vụ bổ cứu thế giới, dù sao đây cũng là chuyện tốt có công đức khen thưởng, không làm thì phí!

Tại Nam Thiên Môn của Thiên Đình, năm vị Thiên Đạo Thánh nhân và Hậu Thổ hội tụ tại đây. "Các vị đạo hữu, Hồng Hoang đang gặp đại nạn, bất luận chúng ta có thù oán gì, bần đạo xin chư vị hãy buông bỏ thành kiến, đồng tâm hiệp lực để cứu vãn Hồng Hoang!" Thái Thượng Lão Tử nói với các vị Thánh nhân. "Chúng ta xin nghe theo mệnh lệnh của Đại sư huynh!" Các Thánh nhân lần lượt đáp lời.

Hậu Thổ lúc này cũng không gây sự, bởi tình huống khẩn cấp, hơn nữa chuyện này có quan hệ trực tiếp đến Vu Tộc, nàng không có lý do

gì để không hợp tác với chúng Thánh! "Tốt!

Vậy chúng ta lập tức đến nơi có vết nứt của Hồng Hoang, ngăn chặn nước Thiên Hà đổ xuống!" Thái Thượng Lão Tử bảo chúng Thánh.

Sáu vị Thánh nhân lập tức nhất trí, khởi hành đến vết nứt Hồng Hoang.

Ở phía bên kia, Cổ Huyền vừa đặt chân xuống Hồng Hoang, nhìn vết nứt trên bầu trời, đột nhiên nhớ đến việc Nữ Oa bổ thiên.

Đúng rồi, Nữ Oa!

Hình như vẫn còn bị nhốt trong Càn Khôn Đỉnh chưa ra thì phải!

Cổ Huyền tự lẩm bẩm.

Cổ Huyền lập tức lấy Càn Khôn Đỉnh ra thả Nữ Oa.

Suýt chút nữa thì quên mất, nếu cứ nhốt nàng mãi trong đó thì tội của hắn lớn lắm!

Dù sao Nữ Oa cũng là người duy nhất trong các Thánh nhân tu tập Tạo Hóa Pháp Tắc, việc bổ thiên chỉ có nàng mới hoàn thành được!

Nếu nàng cứ ở mãi trong đỉnh thì ai bổ thiên?

Chẳng lẽ để một gã Vu Tộc thô kệch như Cổ Huyền đi làm ư?

Cổ Huyền đánh người giết người thì giỏi, chứ bảo đi luyện đá bổ trời thì thôi xin kiếu! "Nữ Oa đạo hữu, chuyện trước đó khẩn cấp, việc nhốt nàng thực sự là bất đắc dĩ!

Xin hãy lượng thứ!" Cổ Huyền gãi đầu nói với Nữ Oa.

Nữ Oa lạnh lùng, đôi mắt to nhìn chằm chằm vào Cổ Huyền dưới chân Bất Chu Sơn: "Cổ Huyền đạo hữu thật bản sự, có thể xoay chuyển tình thế, ngay cả Đạo Tổ cũng không phải đối thủ của

ngươi!" "Nghĩ lại thì đạo hữu cũng chẳng kém, một phận nữ lưu mà có thể dựa vào sức mình để chứng đạo sớm nhất, thực sự là người có đại khí vận!" Cổ Huyền duy trì nụ cười giả tạo trên mặt, ngượng ngùng cùng Nữ Oa tung hứng khen ngợi lẫn nhau!

Hừ!

Nữ Oa kiêu ngạo ngẩng đầu, thành tích nàng đạt được ở phương diện này tuyệt đối đáng để tự hào. "Vậy đạo hữu cảm thấy bản cung so với đạo lữ Tây Vương Mẫu của ngươi thế nào?" Nữ Oa đột nhiên nhắc đến Tây Vương Mẫu một cách không đầu không đuôi, khiến Cổ Huyền có chút trở tay không kịp. "Nương tử nhà ta về tu vi chắc chắn không bằng đạo hữu, nhưng nàng hiền lương thục đức, là hiền nội trợ của ta, trong lòng ta không ai có thể sánh bằng!" Nghe lời Cổ Huyền nói, lại thấy biểu tình hạnh phúc lộ ra trên mặt hắn, lòng Nữ Oa đột nhiên phiền táo một cách lạ thường! "Thế sao?

Vậy bản cung phải chúc mừng đạo hữu đã giành được một đạo lữ tốt rồi!" Nữ Oa hơi mang vẻ trào phúng nói.

Cổ Huyền bị người ta nhắc lại chuyện đó trước mặt, cả người càng thêm ngượng ngùng! "Khụ khụ!

Nữ Oa đạo hữu này, vì đại chiến Vu Yêu mà Hồng Hoang bị tàn phá không còn ra hình thù gì nữa.

Nay Đạo Tổ không thấy tăm hơi, hai người chúng ta thân là Thánh nhân của hai tộc Vu Yêu, chẳng lẽ không nên chủ động đứng ra phục hồi thiên địa Hồng Hoang sao?" Cổ Huyền cưỡng ép chuyển chủ đề, chủ động bàn bạc với Nữ Oa về công tác thu dọn sau lượng kiếp.

Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không thèm nói chuyện với tên ngốc này nữa.

Tuy là Thánh nhân Yêu tộc, nhưng nàng lại không có mấy tình

cảm với tộc này, chỉ treo cái danh Oa Hoàng mà thôi.

Cho nên việc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tử trận trong lượng kiếp cũng không khiến lòng nàng gợn sóng nhiều, vì Vu Yêu Lượng Kiếp vốn đã có định số, nàng không phải Cổ Huyền, không có năng lực xoay chuyển càn khôn đó! "Để bản cung đi an đốn tàn dư Yêu tộc trước, rồi sẽ cùng ngươi thương lượng đối sách!" Nữ Oa nói xong, liền bay về Thiên Đình sắp xếp việc nhà của Yêu tộc.

Cổ Huyền bí mật truyền âm cho Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu, bảo họ nhanh chóng đến, có chuyện đại hảo sự sắp giáng xuống đầu!

Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu tuy thấy lạ nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tìm Cổ Huyền.

Nửa ngày sau, Hậu Thổ dẫn theo hài tử, cùng Tây Vương Mẫu và Nữ Oa hội hợp tại chỗ Cổ Huyền!

Cổ Huyền chẳng hiểu sao lại cảm thấy hơi hoảng!

Nhìn Tây Vương Mẫu và Nữ Oa có vẻ chẳng ai nhường ai, trong lòng hắn thầm tự tát mình vài cái!

Chẳng phải là tự chuốc thêm rắc rối sao?

Biết thế nên tách ra mà bàn bạc! "Khụ khụ!

Nữ Oa đạo hữu, chúng ta hãy thương lượng xem làm thế nào để bổ thiên và sơ lý Hồng Hoang đi!" Cổ Huyền gượng cười nói với Nữ Oa.

Nữ Oa nghe vậy mới tạm thời thu hồi ánh mắt đang dò xét Tây Vương Mẫu, hỏi Cổ Huyền: "Đạo hữu có kế hoạch gì?" "Ta mời Nữ Oa đạo hữu mang theo Càn Khôn Đỉnh của ta, tìm kiếm Ngũ Thải Thần Thạch trong tinh không Hồng Hoang để luyện đá bổ trời!

Ta sẽ dẫn theo tỷ tỷ Hậu Thổ và nương tử cùng những người

khác đi tìm vật chống trời.

Sau khi vá xong lỗ hổng trên thương khung, lập tức dùng vật đó chống giữ!

Sau đó tỷ tỷ sẽ với vị thế chủ nhân Luân Hồi Địa Phủ để sơ lý trật tự Địa đạo, như vậy Hồng Hoang sẽ vô sự!" Cổ Huyền đem kế hoạch nói rõ cho mọi người.

Nữ Oa khá tán đồng, gật đầu: "Cứ theo lời đạo hữu mà làm.

Hậu Thổ đạo hữu, cho hỏi mấy vị sư huynh của bản cung hiện đang ở đâu?" "Họ cũng đang tìm cách bổ thiên chống trời!" Hậu Thổ đáp lời Nữ Oa. "Vậy để bản cung đi thử xem có vá được cái lỗ hổng kia không!" Nữ Oa đạm mạc nói.

Ngay sau đó nàng chuyển giọng, nói với Tây Vương Mẫu: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, Hồng Hoang hiện đang trong cơn nguy hiểm, mang theo hài tử về Vô Cực Đảo lánh nạn thì hơn!" Tây Vương Mẫu nhíu mày, nhìn Nữ Oa, nàng cảm nhận được một sự địch ý thoang thoảng!

Là vì phu quân mình và Nữ Oa thuộc hai trận doanh khác nhau sao?

Tây Vương Mẫu thầm nhủ, nhưng nghĩ lại thì không đúng, vì Nữ Oa rõ ràng chỉ có địch ý với mình nàng, còn Hậu Thổ đứng bên cạnh lại không nằm trong phạm vi đó.

Tây Vương Mẫu tinh ý quan sát kỹ hơn, phát hiện biểu tình của Nữ Oa khi nhìn phu quân mình không được bình thường!

Lòng Tây Vương Mẫu lập tức cảnh giác!

Nhìn trúng phu quân ta rồi, muốn cướp người từ tay lão nương sao?

Hừ!

Đồ không biết xấu hổ!

Tây Vương Mẫu bị sự khiêu khích nhàn nhạt của Nữ Oa làm cho tức giận!

Bảo ta đưa con về đạo trường?

Ý là chê tu vi lão nương quá thấp không giúp được gì chứ gì!

Làm gì có lý đó!

Thời buổi này tiểu tam cũng kiêu ngạo thế sao?

Tây Vương Mẫu lườm Cổ Huyền một cái thật sắc, sau đó nhàn nhạt đáp lại Nữ Oa: "Không phiền Thánh nhân nhọc lòng, ta và hài tử có phu quân che chở, sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào!" Hừ!

Lão nương tu vi thấp thì đã sao!

Lão nương có nam nhân bảo kê!

Việc gì cũng phải tự động thủ thì tức không cơ chứ!

Tây Vương Mẫu kéo lấy Cổ Huyền, biểu diễn tình cảm trước mặt Nữ Oa một trận!

Nữ Oa tức không hề nhẹ!

Chương 105

Hừ!

Cứ đắc ý đi, xem ngươi đắc ý được bao lâu!

Nữ Oa thầm oán hận.

Đứng bên cạnh, Cổ Huyền thấy cảnh hai nữ nhân châm chọc lẫn nhau, lập tức kéo Tây Vương Mẫu và con gái chạy mất, trận chiến giữa phụ nữ thật đáng sợ!

Kết thúc nhanh cho rảnh nợ!

Tây Vương Mẫu suốt đường đi lạnh mặt với Cổ Huyền không nói một câu, nếu không có con gái và Hậu Thổ ở đó, có lẽ nàng đã trực tiếp bỏ về đạo trường rồi!

Giờ nhìn thấy Cổ Huyền là thấy phiền!

Đồ xấu xa!

Đã học được thói trêu hoa ghẹo nguyệt rồi cơ đấy!

Hừ!

Lần này không nhận lỗi đàng hoàng thì tuyệt đối không tha thứ!

Ừm!

Quyết định ba ngày không thèm nhìn mặt!

Nhìn biểu cảm của Tây Vương Mẫu, Cổ Huyền cảm thấy toàn thân không thoải mái!

Chứng đạo thì sao chứ, vấn đề phụ nữ vẫn không giải quyết nổi!

Thật đau đầu.

Đứng bên cạnh nắm tay nhỏ của Cổ Lan Tâm, Hậu Thổ nhìn bộ

dạng túng quẫn của Cổ Huyền, muốn cười mà không dám, nhịn đến mức khó chịu!

Cổ Huyền câm nín nhìn Hậu Thổ.

Ta có phải em ruột tỷ không đấy!

Xảy ra chuyện thế này mà không giúp đệ an ủi Tây Vương Mẫu, giải quyết mâu thuẫn gia đình, lại đứng một bên vui vẻ hóng hớt, cười trên nỗi đau của người khác?

Cổ Huyền nghi ngờ mình gặp phải Hậu Thổ giả rồi!

Nhìn biểu tình u oán của đệ đệ, Hậu Thổ bất lực đảo mắt, chủ động bước tới chỗ Tây Vương Mẫu, choàng vai nàng nói tốt giúp Cổ Huyền, dập tắt lửa ở hậu phương cho hắn.

Cổ Huyền thầm thở phào nhẹ nhõm, đối phó với chuyện này còn mệt hơn cả đấu trí với Hồng Quân!

Mà không đúng!

Ta có làm gì quá giới hạn đâu!

Sao ta phải sợ?

Ta có gì khuất tất đâu!

Cổ Huyền lập tức ưỡn thẳng lưng, bế con gái hiên ngang bước đi.

Nữ Oa sau khi chia tay Cổ Huyền, lập tức mang theo Càn Khôn Đỉnh tiến vào tinh không Hồng Hoang tìm kiếm Ngũ Thải Thần Thạch.

Dưới sự chỉ dẫn của Thiên Đạo, nàng tìm thấy thần thạch ở sâu trong tinh không!

Dùng Càn Khôn Đỉnh luyện hóa trong bốn mươi chín ngày, rồi lập tức mang đến nơi trời sập! "Nữ Oa sư muội!

Trước đó muội đã đi đâu, mau lên đây trợ giúp chúng ta ngăn dòng nước Thiên Hà!" Thái Thượng Lão Tử thấy Nữ Oa đến liền sốt sắng nói.

Sau khi bàn bạc ở Thiên Đình, các vị Thiên Đạo Thánh nhân lập tức đến nơi nước Thiên Hà rò rỉ, dùng thánh lực thông huyền cùng nhiều chí bảo để chặn dòng nước đang tràn ra ngoài.

Nhưng họ chỉ có thể tạm thời ngăn nước không chảy ra thêm, chứ muốn triệt để vá lại lỗ hổng trên thương khung thì không thể!

Tuy là cách trị ngọn không trị gốc, nhưng các Thánh nhân cũng thúc thủ vô sách, chỉ có thể dùng hạ sách này, chờ Hồng Quân quy lai thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết. "Chư vị sư huynh, bản cung đã tìm ra cách bổ thiên, các vị không cần phải lo lắng nữa!" Nữ Oa mỉm cười nói với chúng Thánh.

Từ khi thành Thánh đến nay, nàng luôn bị các vị sư huynh bài xích, bất luận là tu vi hay thực lực đều không phải đối thủ của họ, vì vậy luôn bị xem thường.

Trong lòng nàng vẫn luôn kìm nén một hơi thở!

Nay giải quyết được việc mà tất cả các Thánh nhân không làm được, lòng nàng khá tự đắc, có cảm giác được hãm mình ra mặt.

Nghe lời Nữ Oa, phản ứng đầu tiên của chúng Thánh là không tin.

Tu vi và kiến thức của họ đều cao hơn Nữ Oa, việc họ còn chịu bó tay mà Nữ Oa lại giải quyết được, đùa à! "Nữ Oa sư muội!

Lúc này Hồng Hoang đang gặp đại biến, đừng lấy chuyện đại sự như vậy ra làm trò đùa!" Lão Tử nghiêm mặt quở trách.

Nữ Oa không giải thích nhiều, trực tiếp lấy ra Ngũ Thải Thần Thạch đã luyện xong, truyền Tạo Hóa Pháp Tắc vào đó rồi bay về phía lỗ hổng thương khung.

Chỉ thấy Nữ Oa ấn Ngũ Thải Thần Thạch vào vết nứt, vừa vặn lấp đầy, Tạo Hóa Pháp Tắc liên tục tuôn ra từ tay nàng, tu phục vết nứt trên thiên khung!

Đám Thánh nhân bên dưới ngây người!

Toàn bộ quá trình họ đều nhìn Nữ Oa bổ thiên với vẻ mặt mờ mịt.

Nàng làm thế nào?

Tại sao lại bổ được trời?

Thần thạch đó lấy ở đâu ra?

Trên đầu các Thánh nhân đầy những dấu hỏi, biểu cảm trên mặt cực kỳ đặc sắc!

Bọn họ bận rộn nửa ngày trời cũng không vá nổi, vậy mà Nữ Oa vừa lên đã lấp xong cái lỗ hổng đó!

Tại sao?

Thiên Đạo bất công!

Lục Thánh lòng đầy oán hận.

Ba ngày sau, Nữ Oa hoàn thành tráng cử bổ thiên!

Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống công đức, tu vi thực lực của Nữ Oa tiến thêm một bước, đạt đến đỉnh phong Thánh Nhân nhị trọng thiên, truy kịp Thông Thiên, Nguyên Thủy và vượt qua Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!

Biểu cảm của Lục Thánh càng thêm khó coi!

Nhìn công đức ngay trước mắt mà không được hưởng, thật khiến người ta tức chết! "Nữ Oa sư muội, nếu đã hoàn thành việc bổ thiên thì không còn chuyện của chúng ta nữa, chúng ta xin cáo lui!" Sắc mặt Lão Tử âm trầm nói. "Các vị sư huynh đi thong thả!" Nữ Oa nở nụ

cười, chắp tay cung tống các vị Thánh nhân.

Sắc mặt các Thánh nhân đen kịt, phất tay áo bỏ đi!

Khi Tam Thanh vừa mới lấy lại tinh thần, chuẩn bị trở về đạo trường ở Thiên Ngoại Thiên tu hành, thì Thiên Đạo minh minh truyền đến gợi ý, bảo họ đến Bắc Hải tìm vật chống trời để dựng lại thiên địa Hồng Hoang, sẽ có đại công đức!

Tam Thanh đại hỷ, đúng là tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường!

Mất công đức bổ thiên nhưng lại có công đức chống trời, chúng ta quả không hổ là Bàn Cổ chính tông, phúc duyên thâm hậu!

Trong lòng Tam Thanh thầm tự luyến, sau đó lập tức khởi hành đến Bắc Hải tìm vật chống trời!

Nhưng tuyệt đối không ngờ tới, công đức chống trời vốn tưởng như đã nằm trong túi lại bị kẻ khác nẫng tay trên mất rồi! "Phu quân, Bắc Hải tuy là một trong tứ hải của Hồng Hoang, nhưng bất luận khí vận hay cơ duyên đều kém xa Đông Hải, đưa chúng ta đến đây làm gì?" Tây Vương Mẫu nghiêng đầu hỏi Cổ Huyền, không hiểu tại sao lại đến nơi Bắc Hải hoang vu này, chẳng lẽ phu quân có chí giao hảo hữu tu hành ở đây? "Nơi này tuy hoang vu nhưng lại có một đại cơ duyên sắp giáng xuống, chúng ta tới đây là vì cơ duyên đó!" Cổ Huyền mỉm cười thần bí đáp lại.

Hậu Thổ nhíu mày.

Nàng là Thiên Đạo Thánh nhân, nếu nơi này thực sự có đại cơ duyên, không lẽ nàng lại không phát giác ra?

Cổ Huyền nhìn ba người (hai lớn một nhỏ) đang nhìn mình chằm chằm, không giấu giếm nữa: "Thiên trụ Bất Chu Sơn đoạn liệt, tất phải tìm được thần vật chống trời để thay thế Bất Chu Sơn chống giữ

thiên địa Hồng Hoang, nếu không thiên địa Hồng Hoang chắc chắn sẽ khép lại, Hồng Hoang hủy diệt, trở về Hỗn Độn!" Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu nghe lời Cổ Huyền thì gật đầu, họ đều là những bậc đại thần thông, hiểu rõ lợi hại trong đó!

Nhưng vật chống trời ở Bắc Hải ư?

Chương 106

Chẳng thấy đâu cả! "Tiểu đệ, một cái Bắc Hải nhỏ bé làm sao có được trụ đá chống trời sánh ngang với thần sơn Bất Chu!

Ta thấy chúng ta nên quay lại Bất Chu Sơn xem có cách nào tu phục không, còn hơn là lãng phí thời gian ở đây!" Hậu Thổ nghiêm túc nói với Cổ Huyền.

Nàng cũng không tin Bắc Hải có thể sinh ra thứ gì so bì được với Bất Chu Sơn – tín ngưỡng của Vu Tộc!

Thật không dám tưởng tượng!

Cổ Huyền không phản bác, trực tiếp vận dụng Hỗn Nguyên pháp lực hút cạn nước biển Bắc Hải.

Ngay lập tức, một con lão ô quy khổng lồ vô tận hiện ra trong tầm mắt mọi người!

Lão ô quy ngẩn ngơ nhìn bọn người Cổ Huyền trước mắt, rõ ràng là chưa kịp định thần xem chuyện gì vừa xảy ra.

Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu nhìn lão quy trước mắt mà há hốc mồm.

Không ngờ Bắc Hải lại có một lão quy to xác đến thế này!

Đây chính là vật chống trời mà phu quân nói sao? "Đạo hữu, chúng ta là người của Vu Tộc – hậu duệ Bàn Cổ.

Nay địa lượng kiếp bùng phát, Bất Chu Sơn đoạn liệt, ta đặc biệt đến tìm đạo hữu mượn một vật để chống giữ Hồng Hoang!" Cổ Huyền tiến lên, cực kỳ khách khí nói với lão quy.

Nhìn lão quy khổng lồ trước mặt, lòng hắn có chút đồng tình và

thương cảm.

Lão quy này tồn tại từ khi khai thiên, chưa từng dính dáng đến lượng kiếp Hồng Hoang, một lòng tiềm tu ở Bắc Hải, đến nay đã đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, nhưng lại mãi không thể hóa hình, nếu không thế gian đã có thêm một vị khoáng thế đại năng!

Lão quy nhìn Cổ Huyền, ngẩn người hồi lâu mới phản ứng lại, vẻ mặt đề phòng: "Đạo hữu muốn mượn vật gì?

Ta từ khi khai thiên đã tiềm tu ở đây, mãi không thể hóa hình, trên thân cũng chẳng có bảo vật chống trời nào, đạo hữu tìm nhầm người rồi!" Cổ Huyền tuy đồng tình với lão quy nhưng việc cần làm vẫn phải làm, không chém lão quy thì sáu vị Thánh nhân Thiên Đạo cũng sẽ chẳng tha cho lão. "Đạo hữu, ta không thích vòng vo, nói thẳng luôn nhé: Ta mượn bốn chân của đạo hữu để định trụ tứ cực của Hồng Hoang!" Lão quy ban đầu ngơ ngác nhìn Cổ Huyền, sau đó đại nộ: "Đạo hữu đến Bắc Hải trêu đùa ta sao?

Bốn chân của ta mà đứt thì ta làm gì còn mạng sống!" Cổ Huyền cúi đầu: "Đạo hữu phúc trạch thiên địa, ta bảo đảm sẽ tìm cho đạo hữu một nơi chốn tốt để đi.

Dù đạo hữu có phản kháng cũng vô dụng thôi.

Đây là túc mệnh của ngươi, trốn tránh không thoát đâu.

Không đi chống trời thì ngươi cũng chẳng thể hóa hình, chứng đạo vô vọng, chi bằng tìm một lối thoát khác?" Lão quy căn bản không nghe lọt tai lời Cổ Huyền.

Từ khi khai thiên đã lánh đời lánh họa, một lòng tu đạo, khó khăn lắm mới tu thành Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là chứng đạo, sao có thể cam tâm làm vật chống trời, làm áo cưới cho kẻ khác?

Lão quy trực tiếp vận dụng pháp lực thần thông của Hỗn Nguyên Kim Tiên để kháng cự.

Đây là lần đầu tiên Cổ Huyền giao thủ với Hỗn Nguyên Kim Tiên, hắn áp chế cảnh giới để đấu pháp với lão quy, xem thử đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên có gì thần dị!

Một lát sau, lão quy dùng hết thủ đoạn, mệt đến mức thở hồng hộc, ngược lại Cổ Huyền vẫn ung dung tự tại, căn bản không có chút mệt mỏi nào.

Biết không phải đối thủ, lão quy trực tiếp rụt tứ chi và đầu vào trong mai rùa trốn tránh.

Nhìn lão quy nhát gan như vậy, Cổ Huyền bật cười: "Đạo hữu yên tâm, ta nhất định sẽ tìm một nơi tốt cho ngươi trọng tu!" Nói xong, hắn trực tiếp vận dụng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên pháp lực, chém đứt tứ chi lão quy! "Tỷ tỷ, mang theo nương tử đi lập trụ ở hai cực Nam và Đông.

Ta đưa con gái đi lập trụ ở hai cực Tây và Bắc.

Hoàn thành xong thì hội hợp tại Bàn Cổ Điện!" Cổ Huyền phân công nhiệm vụ cho các nàng, rồi bế con gái bắt đầu hành động!

Sau khi nhóm Cổ Huyền đi khỏi, Tam Thanh đầy vẻ kích động tìm đến Bắc Hải. "Đại sư huynh, lão quy đó cư ngụ ở đây sao?" Nguyên Thủy phấn khởi hỏi Lão Tử.

Lão Tử gật đầu: "Thiên Đạo chỉ dẫn ở nơi này!" "Tuyệt quá!" Nguyên Thủy không chờ được nữa, lập tức tiến lên, vận dụng thánh lực tìm kiếm hồi lâu, nhưng thủy chung chẳng thấy bóng dáng lão quy đâu! "Đại sư huynh, chắc chắn là ở đây chứ?" Nguyên Thủy quay đầu hỏi Lão Tử.

Lão Tử chau mày, có gì đó không đúng!

Thiên Đạo chỉ dẫn lão già đó ở đây, một cái xác to lớn như vậy không lẽ lại không phát hiện ra?

Chẳng lẽ có ẩn nặc trận pháp thủ hộ?

Lão Tử thầm nhủ.

Sau đó, hắn trực tiếp vận dụng Thiên Đạo chi lực tìm kiếm toàn diện Bắc Hải!

Nhưng vẫn không thấy con lão quy kia đâu!

Tam Thanh sốt ruột rồi!

Miếng ăn đến miệng còn bay mất sao? "Đại sư huynh, để chúng ta cùng suy tính xem nguyên do là gì!" Nguyên Thủy nói.

Lão Tử và Thông Thiên gật đầu đồng ý.

Nguyên thần của Tam Thanh tương liên, cùng mượn Thiên Đạo chi lực để suy tính nhân quả.

Đột nhiên, Nguyên Thủy trợn trừng mắt, phun ra một ngụm nghịch huyết! "Cổ Huyền!

Sao có thể!

Hắn lại có thể đi trước chúng ta một bước chém giết Bắc Hải lão quy!

Rõ ràng Thiên Đạo định sẵn tứ cực này là cơ duyên của Tam Thanh ta!" Mặt Nguyên Thủy vặn vẹo, trong lòng không ngừng chửi rủa Cổ Huyền vô sỉ!

Sắc mặt Lão Tử cũng chẳng tốt đẹp gì, Cổ Huyền này chẳng lẽ là khắc tinh của hắn sao?

Việc gì hắn cũng có thể nẫng tay trên trước một bước!

Đồng thời lòng Lão Tử nảy sinh sự nghi hoặc sâu sắc.

Theo lý thì cơ duyên Thiên Đạo đều có định số, Tam Thanh đã nhận được chỉ dẫn, coi như cơ duyên đã định sẵn cho họ, vậy Cổ Huyền lấy thông tin từ đâu?

Chẳng lẽ Cổ Huyền thực sự là một biến số!

Mí mắt Lão Tử giật liên hồi!

Một khả năng đáng sợ hiện lên trong đầu hắn!

Nếu đúng như vậy thì mọi chuyện đều có thể giải thích được!

Chẳng trách Lão sư luôn muốn trừ khử hắn, chẳng trách hắn có thể cưỡng ép thay đổi đại thế Thiên Đạo!

Hóa ra căn nguyên là ở dị số!

Trong khi Lão Tử đang chấn kinh và cảm thấy bất lực, tiếng quát của Nguyên Thủy đã cắt đứt dòng suy tư của hắn! "Cổ Huyền to gan!

Dám đánh cắp Thiên Đạo cơ duyên của chúng ta!

Thật là bội nghịch!

Đại sư huynh, chúng ta đi đòi lại lẽ phải!" Lão Tử cười khổ, đứng sang một bên im lặng.

Nếu trước đây còn vài phần tâm tư tranh đấu với Cổ Huyền, thì bây giờ chẳng còn chút nào nữa!

Đùa à!

Người ta có tư cách vật cổ tay với Thiên Đạo, mình chán sống hay sao mà đi tìm phiền phức với hắn!

Tam Thanh đâu phải chưa từng giao thủ với Cổ Huyền, biết rõ đánh không lại mà còn đi đòi lẽ phải?

E là sợ bị ăn đòn còn nhẹ quá chăng! "Sư đệ, chuyện này cứ bỏ qua đi, chúng ta về Thiên Ngoại Thiên đạo trường tự mình tu hành

thôi!" Lão Tử khuyên Nguyên Thủy. "Cái gì!" Nguyên Thủy kinh ngạc nhìn Lão Tử, không hiểu sao vị Đại sư huynh vốn luôn hướng về mình lại đột nhiên khuyên rút lui! "Không thể nào!

Chương 107

Chuyện này ta tuyệt không bỏ qua!

Chờ Lão sư về ta nhất định sẽ đến Tử Tiêu Cung cáo trạng một phen!" Nguyên Thủy hận thù nghĩ thầm.

Thông Thiên lạnh nhạt đứng ngoài quan sát màn biểu diễn của Nguyên Thủy.

Tuy bị người ta đoạt mất cơ duyên lòng hắn cũng chẳng dễ chịu gì, nhưng hắn càng chướng mắt cái đức tính khí lượng hẹp hòi của Nguyên Thủy hơn!

Bị người ta cướp mất cơ duyên thì đoạt lại, không làm được thì chỉ biết phàn nàn đi cáo trạng, thật là làm mất sạch thể diện của Bàn Cổ Tam Thanh chúng ta!

Thông Thiên thầm khinh miệt.

Trong lúc Tam Thanh đang cãi vã không thôi, Cổ Huyền đã đưa con gái lần lượt lập xong hai chân lão quy tại Bắc Cực và Tây Cực của Hồng Hoang.

Phía bên kia Hậu Thổ và Tây Vương Mẫu hành động cũng rất nhanh, sau khi được tứ chi lão quy chống giữ, tứ cực của Hồng Hoang đã triệt để ổn cố!

Từng luồng công đức chi lực từ trên trời giáng xuống, năm phần thuộc về Cổ Huyền, ba phần thuộc về Hậu Thổ, Tây Vương Mẫu và Cổ Lan Tâm mỗi người được một phần!

Lần này thu hoạch tràn trề, ai nấy đều vô cùng vui vẻ.

Cổ Huyền đem toàn bộ công đức trong tay ném vào Bàn Cổ Điện, giúp Vu Tộc ngăn chặn không ít nghiệp lực xâm thực!

Hậu Thổ và những người khác thấy vậy cũng định làm như Cổ Huyền, nhưng đã bị hắn ngăn lại. "Không thiếu chút công đức này đâu, cứ giữ lấy đi, không cần thiết phải để lại hết cho Vu Tộc!" Cổ Huyền hiểu rõ, nghiệp lực Vu Tộc dù có tiêu tán hết cũng không thể tái hiện huy hoàng ngày cũ được nữa.

Vu Tộc đã thối xuất Hồng Hoang, không cần phải làm những việc vô nghĩa đó.

Hắn ném công đức vào khí vận Vu Tộc là vì: một, hắn không tu Thiên Đạo chi lực nên công đức không giúp hắn thăng tiến thực lực, có nhiều cũng chẳng ích gì; hai, Vu Tộc thực sự nghiệp lực thâm trọng, công đức có thể giúp các vị Tổ Vu huynh trưởng giảm bớt gánh nặng, nên hắn mới làm vậy. "Tỷ tỷ, nay chuyện lượng kiếp đã xong, đệ đưa nương tử và Lan Tâm về đây!" Cổ Huyền nói với Hậu Thổ.

Hậu Thổ gật đầu, xoa đầu nhỏ của Lan Tâm, rồi nói với gia đình Cổ Huyền: "Tiểu đệ!

Tuy lượng kiếp đã kết thúc, nhưng lần này đệ tự ý thay đổi đại thế Thiên Đạo, tuy ta không biết đệ dùng cách gì để cản Đạo Tổ lại, nhưng một khi ngài ấy trở lại Hồng Hoang, chắc chắn sẽ điên cuồng báo phục!

Phải cẩn thận đấy!" "Tỷ tỷ yên tâm, đệ tự có tính toán!" Hậu Thổ vẫy tay chào gia đình Cổ Huyền, rồi quay người bay về Luân Hồi Địa Phủ. "Nương tử, việc nhà đã xong, chúng ta cũng nên về Vô Cực Đảo thôi!" Cổ Huyền tươi cười nhìn Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu thèm nhìn hắn lấy một cái, bế Cổ Lan Tâm quay đầu đi thẳng.

Cổ Huyền bị bỏ rơi cảm thấy thật ngượng ngùng, xem ra nương tử vẫn chưa nguôi giận rồi!

Hắn vừa đi theo sau Tây Vương Mẫu, vừa suy nghĩ cách vượt qua "kiếp nạn" này.

Trong Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên, Hồng Quân và Dương Mi đã đại chiến ròng rã nửa tháng trời. "Dương Mi đạo hữu đạo pháp tinh trạm, bần đạo tuy có Thiên Đạo gia trì nhưng thủy chung vẫn không hạ được ngươi.

Không Gian Đại Đạo quả nhiên huyền diệu, đạo hữu cứ ẩn ẩn hiện hiện khiến bần đạo thật khó phát giác!" Hồng Quân chằm chằm nhìn Dương Mi.

Ô kìa!

Trào phúng bần đạo không dám chính diện giao phong, chỉ biết nấp trong bóng tối đánh lén sao?

Có giỏi thì đừng mượn Thiên Đạo chi lực đi!

Chúng ta dựa vào bản lĩnh thật sự mà làm một trận, xem ai hơn ai!

Đã sống từng này tuổi đầu rồi mà còn dùng mấy cái chiêu khiêu khích sơ đẳng đó sao!

Dương Mi chẳng hề nao núng hay tức giận.

Là đối thủ lâu năm của Hồng Quân, lão quá hiểu cái tính âm hiểm xảo trá của hắn rồi!

Chỉ cần sơ sẩy một chút là trúng kế ngay.

Hồng Quân thấy Dương Mi hoàn toàn không mắc bẫy, cơ mặt giật liên hồi!

Cảm nhận được cảnh trời sập đất nứt ở Hồng Hoang, Hồng Quân biết mình đã thua trong cuộc tranh giành lượng kiếp này!

Hắn nhìn Dương Mi càng thêm căm hận, vốn định trực tiếp phân định cao thấp, nhưng Dương Mi thật quá đáng ghét!

Thủy chung không chịu đối chiến chính diện, lại cứ dùng Không Gian Đại Đạo đánh lén khắp nơi!

Thật chẳng màng gì đến thể diện đại năng!

Hồng Quân chịu không nổi nữa, biết hiện tại giết chết một Dương Mi xảo quyệt là điều không thực tế.

Sau một lần giao thủ, hắn lập tức lùi lại ngàn dặm, bảo Dương Mi: "Đạo hữu, lần này bần đạo chịu thua, núi cao đường xa, sau này sẽ tính sổ sau!" Hồng Quân nói xong liền rời đi, trở về Tử Tiêu Cung tự suy ngẫm và bế quan.

Nhìn bóng dáng Hồng Quân già đi xa, Dương Mi trong lòng sướng không để đâu cho hết! "Hồng Quân đạo hữu đi thong thả, lần sau bần đạo lại cùng đạo hữu luận đạo!" Hừ!

Tưởng lão tử thèm nhìn mặt ngươi chắc?

Sắc mặt Hồng Quân đen lại, tốc độ dưới chân càng nhanh hơn khi bay về Tử Tiêu Cung.

Sau khi Vu Yêu Lượng Kiếp qua đi, Vu Tộc thối ẩn, Yêu Tộc tổn thất nặng nề, khí vận hai tộc tiêu tán, bộc lộ dấu hiệu bại vong.

Sau khi Bất Chu Sơn đoạn liệt, Hồng Hoang được chia thành Tứ Đại Bộ Châu: Bắc Câu Lô Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Thiềm Bộ Châu và Đông Thắng Thần Châu!

Yêu Tộc sau khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tử trận, dưới sự dẫn dắt của Yêu hậu Khâm Nguyên và Yêu thánh Bạch Trạch đã rút về Bắc Câu Lô Châu, từ đó không màng chuyện thế sự Hồng Hoang.

Phần lớn tộc nhân Vu Tộc thối ẩn về Thái Huyền Thiên.

Một bộ phận tinh anh được Hậu Thổ đưa vào Luân Hồi Địa Phủ

để hỗ trợ xử lý công việc.

Một nhóm nhỏ tộc nhân không nỡ rời bỏ tổ địa Bất Chu Sơn và các vị Tổ Vu đã ở lại quanh Bàn Cổ Điện, dưới sự dẫn dắt của các Tổ Vu để tạo phúc cho Hồng Hoang, rửa sạch tội nghiệt cho Vu Tộc.

Đến đây, Vu Yêu Lượng Kiếp chính thức trở thành lịch sử Hồng Hoang.

Cổ Huyền sau nhiều năm bày mưu tính kế, cuối cùng cũng tận lực bảo toàn được Vu Tộc.

Gánh nặng và cảm giác cấp bách trên vai hắn lập tức tan biến, bản tính lười biếng tận xương tủy lại dần trỗi dậy.

Suốt ngày ở Vô Cực Đảo, không trêu chọc tiểu nương tử thì lại dùng roi nhỏ quất Lục Nhĩ!

Cuộc sống trôi qua vô cùng hưởng thụ!

Về phần Đạo Tổ Hồng Quân, sau khi về Tử Tiêu Cung đã luôn bế quan dưỡng thương, trong lòng hận Cổ Huyền và Dương Mi thấu xương!

Nhưng nay lượng kiếp đã qua, mọi thứ đã thành định cục, dù có hận cũng không thể thay đổi được gì.

Lượng kiếp lần này đã khiến đại thế Thiên Đạo xuất hiện biến hóa, có thêm một yếu tố không thể kiểm soát.

Hồng Quân với tư cách là Hợp Đạo Thánh nhân, chỉ có triệt để nắm bắt đại thế mới có thể phát huy tốt thực lực, mượn thêm nhiều Thiên Đạo chi lực cho mình sử dụng.

Muốn thực lực tiến thêm một bước, bắt buộc phải xóa bỏ yếu tố không thể kiểm soát đó, cho nên dị số Cổ Huyền là mục tiêu phải giết!

Chỉ có điều hiện tại hắn biết Cổ Huyền đã kết minh với Dương

Mi, với tâm tính của hai người đó chắc chắn sẽ có đề phòng.

Hắn dám bảo đảm chỉ cần mình ra tay, gã Dương Mi kia nhất định lại tìm đến gây chuyện!

Thật đáng ghét đến cực điểm!

Hồng Quân hận hai người họ đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại chẳng làm gì được.

Suy nghĩ hồi lâu, Hồng Quân thấy "tĩnh" tốt hơn "động", cứ nấp trong bóng tối chờ Cổ Huyền lộ ra sơ hở rồi xông lên dứt điểm ngay!

Hừ!

Để các ngươi đắc ý thêm một thời gian nữa, đến lượng kiếp sau chúng ta tính sổ một thể!

Thấm thoắt vạn năm đã trôi qua.

Sau lượng kiếp, thiên địa Hồng Hoang trở lại bình yên.

Nhiều khách trong Tử Tiêu Cung lần lượt xuất quan tìm kiếm cơ duyên, thăm hỏi lẫn nhau để luận đạo, nhất thời Hồng Hoang lại trở nên náo nhiệt!

Trải qua lượng kiếp, các tu sĩ Hồng Hoang đều hiểu rõ sức nặng của Thánh nhân, vì vậy phàm là tu sĩ có chút căn nguyên đều khát khao bái nhập môn hạ Thánh nhân, một là tìm chỗ dựa vững chắc, hai là có thể thường xuyên nghe giảng đạo pháp, thực lực tiến bộ nhanh hơn.

Do đó, một trào lưu bái sư rầm rộ nổi lên.

Nhân Giáo Thái Thượng Lão Tử tin theo đạo vô vi, nên không thích thu quá nhiều đệ tử, ngoài một thân truyền là Huyền Đô ra thì không thu thêm ai khác.

Chương 108

Đối với những tu sĩ đến bái sơn, lão đều dùng một câu "không có duyên" để đuổi đi!

Xiển Giáo Nguyên Thủy Thiên Tôn coi trọng căn nguyên và tư chất nhất, nên ngoài Thập Nhị Kim Tiên và Phúc Đức nhị tiên ra thì bao năm qua cũng không thu thêm đệ tử nào, những tu sĩ bái sơn thậm chí còn chẳng gặp nổi mặt lão!

Tiệt Giáo Thông Thiên Giáo Chủ thì không có nhiều kiêng kỵ như vậy, lão hô khẩu hiệu "Hữu giáo vô loại" (dạy dỗ không phân loại), nên tu sĩ đến bái sơn Tiệt Giáo vô cùng đông đảo.

Trong vạn năm, môn nhân đệ tử rải khắp Hồng Hoang, được hào xưng là "Vạn tiên triều bái"!

Khí vận có thể coi là đứng đầu các giáo!

Tây Phương Giáo thì hơi thảm.

Tuy có Thánh nhân tọa trấn nhưng phần lớn tu sĩ Đông Phương đều không thích nơi Tây Phương bần cùng hoang vu, nên dù Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có đi khắp nơi tuyên truyền đạo pháp thì hiệu quả vẫn rất thấp, vì vậy họ lại quay về cái nghề cũ là "độ hóa" tu sĩ!

Bần đạo không cưỡng ép độ hóa các ngươi, đây là vì tốt cho các ngươi thôi, đến Tây Phương nghe đại đạo, gieo nhân thiện, hái quả thiện!

Nghe xem!

Cái lý do Chuẩn Đề đưa ra mới vụng về làm sao!

Cưỡng ép thu đệ tử, cưỡng ép thu bái, chuyện gì cũng làm rồi dùng cái danh nghĩa đó để tẩy trắng, liệu có sạch được không?

Danh tiếng của các ngươi ở Đông Phương đã thối hoắc từ lâu rồi!

Thế nhưng Chuẩn Đề vẫn cứ làm theo ý mình, trừ khi ba vị Thánh nhân Đông Phương đích thân đuổi người, nếu không lão cứ ở đó mà lì lợm!

Một điều đáng nhắc tới là Cổ Huyền cũng trở thành đối tượng bái sư được các tu sĩ Hồng Hoang săn đón!

Chỉ có điều vị trí của Vô Cực Đảo rất bí mật, ít người biết tới, Cổ Huyền lại dùng trận pháp che chắn, người ngoài căn bản không thể tìm ra, nên nhiều tu sĩ mới dần từ bỏ.

Nhưng vẫn có một bộ phận không cam lòng, suốt ngày lượn lờ ở sâu trong Đông Hải để tìm kiếm Vô Cực Đảo. "Sư tôn, ngài thực sự không định thu thêm môn nhân đệ tử sao?" Lục Nhĩ và Ngao San lại gần Cổ Huyền hỏi.

Thu đệ tử ư?

Cổ Huyền kiên định lắc đầu, hắn chẳng thèm làm cái việc tốn công vô ích đó!

Ta thu hai đứa các ngươi đã đủ đau đầu rồi, thu thêm nữa chẳng phải muốn mạng ta sao!

Ta đâu có ngốc mà bỏ cuộc sống hưởng lạc này để đi thu một đống đệ tử làm phiền mình suốt ngày!

Cổ Huyền vốn không phải hạng người thích làm thầy thiên hạ, hắn tu Hỗn Nguyên chi đạo, lại chẳng lập giáo phái gì, thu nhiều đệ tử để làm cái gì cơ chứ! "Các ngươi không chê ta giao bài tập quá nhẹ nên suốt ngày rảnh rỗi suy nghĩ lung tung đúng không?

Xem ra ta nên tăng thêm gánh nặng cho hai đứa rồi!" Cổ Huyền nhàn nhạt nói một câu.

Hai đứa nhỏ rùng mình một cái, rụt cổ lại, không dám nhiều lời nữa!

Cổ Huyền lườm chúng một cái, cả hai lập tức như những đứa trẻ ngoan, ai về chỗ nấy tu tập đạo pháp.

Còn Cổ Huyền thì thong dong nằm trên ghế nằm, nhắm mắt ăn linh quả, bắt đầu thần du thái hư! "Phu quân!

Lại nằm ườn ra đó rồi!" Tây Vương Mẫu nũng nịu lườm Cổ Huyền một cái.

Nàng cảm thấy phu quân sau khi hết áp lực lượng kiếp thì càng lúc càng lười biếng!

Thế này không ổn chút nào! "Phu quân, những tu sĩ thành tâm hướng đạo bên ngoài kia, huynh thật sự không cân nhắc thu nhận lấy vài người sao?" Tây Vương Mẫu chớp đôi mắt to, tò mò hỏi Cổ Huyền.

Cổ Huyền lườm Tây Vương Mẫu một cái: "Tính tình ta nàng còn không biết sao?

Thu người ta vào không biết là giúp hay là hại người ta nữa!" "Phu quân, nếu huynh không có đệ tử vừa ý, thì ta thấy có một đệ tử tâm tính cũng khá, muốn thu vào môn hạ, huynh thấy sao?" Ồ?

Muốn thu đệ tử?

Cổ Huyền lấy lại hứng thú, ngồi thẳng dậy nhìn Tây Vương Mẫu hỏi: "Là ai mà lại lọt vào được mắt xanh của nương tử vậy?

Đưa ta đi xem thử nào!" Tây Vương Mẫu mỉm cười, dắt tay Cổ Huyền bước ra khỏi Vô Cực Đảo, bay về một hướng ở Đông Hải.

Tại Đông Hải, một con Huyền Điểu thất thải rực rỡ đang lượn quanh mặt biển tìm kiếm gì đó. "Vị đạo hữu này, không biết ở đây tìm

kiếm vật gì?" Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu hóa thân thành một cặp phu phụ trung niên nhân tộc, lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Huyền Điểu rồi hỏi.

Con Huyền Điểu đó ngẩn người, tưởng gặp được đồng đạo: "Hai vị cũng đến Đông Hải tìm Cổ Huyền Thánh nhân bái sư sao?" Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu ngẩn ra, sau đó Cổ Huyền gật đầu hỏi Huyền Điểu: "Đạo hữu cũng đến bái sư à?

Vậy chúng ta thật có duyên.

Không biết tại sao đạo hữu lại tìm Cổ Huyền Thánh nhân bái sư mà không tìm đến Tam Thanh Thánh nhân?" "Tam Thanh Thánh nhân vốn cao ngạo, tôi tự biết mình biết ta, biết là không lọt nổi vào mắt xanh của họ!" Sắc mặt Cổ Huyền lập tức đen lại!

Ý gì đây?

Khinh thường ta nên mới tìm đến ta à?

Chẳng lẽ ta mặc nhiên thấp hơn mấy tên Thánh nhân Thiên Đạo đó một bậc sao? "Đạo hữu cảm thấy Cổ Huyền đó không bằng Tam Thanh Thánh nhân sao?" Huyền Điểu lập tức xua tay: "Không không không, tôi không có ý đó.

Chỉ là nghe đồn Cổ Huyền Thánh nhân dù đã thành Thánh nhiều năm nhưng thủy chung vẫn chưa thu đệ tử, tôi đến bái sư thì hy vọng sẽ lớn hơn!" Cũng tạm chấp nhận được!

Cổ Huyền thầm nhủ. "Thánh nhân mà không nhận thì nghe nói thê tử của ngài là Tây Vương Mẫu nương nương cũng là đại năng trong thiên địa, tôi cũng có thể bái vào môn hạ của bà ấy, như vậy cũng không uổng chuyến đi này!" Cổ Huyền nhướng mày.

Cô nương này quả có dũng khí, dám nói thế ngay trước mặt Tây Vương Mẫu, Hồng Hoang này chắc chỉ có một mình nàng!

Quả nhiên, nghe vậy Tây Vương Mẫu sắc mặt không được tốt cho lắm.

Ý gì đây?

Ý là Thánh nhân không nhận thì mới cân nhắc đến ta sao?

Ta tệ đến vậy à!

Tây Vương Mẫu u oán nhìn Cổ Huyền một cái!

Tất cả là tại cái hào quang của gã này quá mạnh, che lấp hết cả nàng rồi!

Cổ Huyền cảm thấy oan uổng quá!

Người đòi thu đồ đệ là nàng, lời cũng là do đệ tử tương lai nói, liên quan gì đến ta!

Ở sâu trong Đông Hải, Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu đầy vạch đen trên trán nhìn Huyền Điểu trước mắt.

Tây Vương Mẫu cảm thấy mình đã nhìn lầm rồi, cái đứa ngốc nghếch này sao có thể có duyên sư đồ với mình được chứ!

Nhưng vì đã định duyên phận nên Tây Vương Mẫu cũng chỉ đành cắn răng nhận lời, ai bảo mình tự rước lấy cơ chứ! "Huyền Điểu!

Ta chính là Tây Vương Mẫu, còn vị bên cạnh đây chính là vị Cổ Huyền Thánh nhân mà ngươi hâm mộ cực điểm!" Tây Vương Mẫu nói.

Huyền Điểu đại kinh thất sắc, nhìn hai người lộ ra chân dung, vội vàng khấu bái: "Huyền Điểu bái kiến Cổ Huyền Thánh nhân, bái kiến Tây Vương Mẫu nương nương!

Trước đó không biết thân phận của hai vị, Huyền Điểu đã lỗ mãng vô lễ, mạo phạm quý nhân, xin Thánh nhân và nương nương thứ tội!" "Không mạo phạm gì ta cả, ta vốn chẳng cao quý bằng Bàn Cổ Tam

Thanh mà!" "Cũng chẳng mạo phạm gì ta, chỉ là ta vốn định thu nhặt cái đệ tử mà Thánh nhân không cần về thôi!" Hai vợ chồng kẻ xướng người họa khiến Huyền Điểu quỳ một bên sợ đến phát run!

Cho chừa cái thói lanh chanh!

Dám nghị luận về Thánh nhân, không hù cho một trận thì không biết sợ là gì!

Phải nói rằng Tây Vương Mẫu từ khi gả cho Cổ Huyền, cái khác không học được chứ cái tính phúc hắc của Cổ Huyền thì nàng học được càng lúc càng tinh thông!

Huyền Điểu lập tức phủ phục xuống đất: "Huyền Điểu không cố ý mạo phạm hai vị quý nhân, nếu có điều gì sai trái xin hai vị cứ trách phạt!" Cổ Huyền nháy mắt với Tây Vương Mẫu, nàng hiểu ý ngay, liền giáo huấn Huyền Điểu: "Ngươi quả thực thiếu sự dạy bảo, đợi về Vô Cực Đảo ta sẽ đích thân trừng phạt ngươi!" Huyền Điểu sắp khóc đến nơi rồi!

Cảm thấy mình xong đời rồi, nương nương đưa về đảo chắc chắn là để xử tử! "Nương nương!

Sau khi tôi chết, trong đạo trường còn chút tích góp thường ngày, cầu nương nương nhắn lại một lời cho những thị nữ của tôi, bảo họ chia nhau đồ đạc rồi tự đi tìm tiền đồ đi.

Dù sao họ đã theo tôi bao nhiêu năm, cuối cùng tôi cũng chỉ còn lại những thứ đó để lại cho họ!" Huyền Điểu mếu máo, không ngừng lải nhải dặn dò những việc vặt vãnh sau lưng.

Tây Vương Mẫu kinh ngạc nhìn Huyền Điểu, cố nén ham muốn tát cho một cái!

Chương 109

Lão nương đã nói rõ thế rồi mà không hiểu sao!

Ta bảo theo ta về đảo để đích thân dạy bảo, bộ không hiểu ý nghĩa là gì à?

Tây Vương Mẫu thực sự hối hận vì đã dắt phu quân ra ngoài rồi!

Cái đứa đệ tử này càng nhìn càng thấy đau đầu!

Tây Vương Mẫu dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Cổ Huyền, Cổ Huyền lập tức nhảy ra xa ba trượng!

Đùa à!

Quăng cái của nợ này cho ta dạy bảo sao, ta còn muốn sống thêm vài năm!

Không bị nó làm cho tức chết mới lạ!

Tây Vương Mẫu thẹn quá hóa giận lườm Cổ Huyền một cái, sau đó đành bất lực dắt Huyền Điểu về Vô Cực Đảo.

Suốt dọc đường, cái miệng nhỏ của Huyền Điểu cứ liến thoắng không ngừng, Cổ Huyền nhìn sắc mặt xanh mét của Tây Vương Mẫu mà cười không ngớt.

Đáng đời!

Ai bảo ngày thường cứ hay cười nhạo ta không quản nổi mấy con khỉ đó, cứ thích dùng roi giải quyết, giờ đến lượt nàng đau đầu rồi nhé!

Hắc hắc!

Cổ Huyền hả hê cười thầm.

Sau khi về Vô Cực Đảo, nghe Tây Vương Mẫu bảo không những không giết mà còn thu làm đồ đệ, Huyền Điểu vui mừng khôn xiết! "Từ nay ta ban đạo hiệu cho ngươi là Cửu Thiên Huyền Nữ, là thân truyền đại đệ tử môn hạ của ta, phải cẩn ngôn thận hành, không được ăn nói hồ đồ nữa!" Tây Vương Mẫu nghiêm mặt răn đe Cửu Thiên Huyền Nữ. "Vâng sư tôn, con nhất định tuân theo lời dạy của ngài.

Từ nay về sau ngài bảo con đi hướng Đông con không dám đi hướng Tây, bảo con đánh chó con không dám giết gà!..." Cửu Thiên Huyền Nữ không ngừng hứa hẹn với Tây Vương Mẫu, cái miệng nhỏ đó quả là liến thoắng!

Có cảm giác như đang nghe tụng kinh thời hậu thế vậy!

Cổ Huyền nhìn Tây Vương Mẫu đang cố nén cơn thịnh nộ, chằm chằm nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ mà cảm thấy vô cùng buồn cười.

Phen này trên đảo ngoài tiếng ta mắng Lục Nhĩ ra thì chắc chắn sẽ có thêm tiếng của một người nữa hét lên cho xem!

Hai ngày sau, quả nhiên từ đại điện của Tây Vương Mẫu trong Vô Cực Cung truyền ra những tiếng nộ hống liên tiếp: "Huyền Nữ!

Cút cho ta!

Cút khỏi đại điện ngay, đừng có ở đây làm phiền ta nữa!" Ba thầy trò Cổ Huyền đứng từ xa hóng hớt mà cười không ngớt.

Cổ Huyền nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu đang cười đến mức không kìm lại được, nụ cười trên môi hắn dần thu liễm.

Cười nhạo người ta cái gì chứ, đồ đệ nhà mình cũng chẳng khiến mình bớt lo chút nào! "Hay lắm hả!

Vui lắm hả!" Cổ Huyền nhìn Lục Nhĩ, lạnh lùng hỏi.

Lục Nhĩ cứng đờ cả người, gượng nở nụ cười: "Sư tôn!

Không vui chút nào đâu ạ, con đi làm bài tập ngài giao đây.

Ngài cứ ngồi nghỉ ngơi uống trà nhé, đừng để tâm tư mệt mỏi tổn thương thần trí, con đi đây!" Lục Nhĩ nhảy nhót vài cái đã biến mất tăm.

Cổ Huyền bất lực lắc đầu, đúng là tạo nghiệp mà!

Vô Cực Đảo toàn thu nạp cái thứ đệ tử gì đâu không!

Chẳng lẽ phúc duyên đệ tử của ta thực sự không bằng Bàn Cổ Tam Thanh sao?

Cổ Huyền rơi vào sự nghi hoặc bản thân sâu sắc.

Trong Tử Tiêu Cung, những vết thương mà Hồng Quân gặp phải sau đại chiến với Dương Mi lần trước đã lành.

Thấy vết thương đã khỏi, lão lại bắt đầu bày mưu tính kế gây chuyện!

Chẳng mấy chốc, lão liền triệu tập các vị Thánh nhân và Cổ Huyền đến Tử Tiêu Cung nghị sự.

Bên trong Tử Tiêu Cung, các Thánh nhân ngồi trên bồ đoàn dưới tay Đạo Tổ, tĩnh lặng chờ đợi lão lên tiếng. "Hồng Hoang từ khi trải qua Vu Yêu Lượng Kiếp, sinh linh đồ thán.

Bần đạo suy nghĩ kỹ lại, thấy việc Vu Yêu hai tộc tranh đấu đều do ngôi vị chúa tể Hồng Hoang dẫn đến!

Nay Yêu tộc Thiên Đế đã tử trận, Vu tộc đã rút khỏi Hồng Hoang, hôm nay triệu tập các ngươi đến là để chọn ra một vị Thiên Đế mới kế vị, thống lĩnh Hồng Hoang!" Hồng Quân đột ngột dừng lại, quan sát phản ứng của các Thánh nhân bên dưới.

Nghe Hồng Quân muốn chọn Thiên Đế mới chúa tể Hồng Hoang, các Thánh nhân lập tức kinh hãi, sau đó nhận ra cơ hội mưu cầu khí

vận và công đức to lớn từ việc này, ai nấy đều không ngồi yên được nữa, lần lượt lên tiếng tranh giành! "Khởi bẩm Lão sư, đệ tử môn hạ bần đạo là Quảng Thành Tử bản tính thuần lương, căn nguyên phúc duyên thâm hậu, có thể kế thừa ngôi vị Thiên Đế, thay Lão sư thống trị Hồng Hoang!" Nguyên Thủy Thiên Tôn là người đầu tiên không nhịn được mà nhảy ra. "Quảng Thành Tử tu vi chưa tới Đại La đỉnh phong, làm sao xứng với vị trí chí tôn!" Thông Thiên nghe lời Nguyên Thủy liền lập tức phản bác.

Sau đó chuyển giọng: "Bần đạo thấy quan môn đệ tử của mình là Cổ Lan Tâm mới là nhân tuyển thích hợp nhất!" Lời của Thông Thiên khiến các Thánh nhân kinh hãi!

Ngay cả Hậu Thổ và Cổ Huyền cũng kinh ngạc nhìn Thông Thiên một cái!

Thông Thiên nhận thấy ánh mắt của mọi người, tự tin nói: "Tình huống của tiểu đồ đệ của bần đạo chắc các vị đều đã rõ, sinh ra đã là thiên sinh Thánh nhân, luận về căn nguyên phúc duyên, e là trong Hồng Hoang này ngoài chúng ta ra không ai sánh kịp!

Ngôi vị chí tôn này ngoài Lan Tâm ra thì ai xứng đáng được nữa!" Các Thánh nhân môn hạ Hồng Quân nhìn Thông Thiên, sắc mặt có chút không tốt.

Cổ Lan Tâm có sự ủng hộ của Thông Thiên, Hậu Thổ và Cổ Huyền, bản thân lại có tư chất thiên sinh Thánh nhân, quả thực là nhân tuyển không hai cho ngôi vị Thiên Đế!

Chỉ có điều, Tiệt Giáo của Thông Thiên đã là "Vạn tiên triều bái", lại thêm một đệ tử thiên sinh Thánh nhân, nay nếu chiếm thêm ngôi Thiên Đế, thì trong Hồng Hoang này, giáo phái nào còn là đối thủ của Tiệt Giáo được nữa!

Lão Tử, Nguyên Thủy và Tây Phương nhị thánh đều không đời

nào trơ mắt nhìn Thông Thiên nẫng mất ngôi vị tôn quý đó.

Họ bất chấp việc sẽ đắc tội với Hậu Thổ và Cổ Huyền, lập tức lần lượt lên tiếng phản bác Thông Thiên!

Trong Tử Tiêu Cung, các Thánh nhân vì ngôi vị Thiên Đế mà cãi nhau không ngớt! "Lão sư, Cổ Lan Tâm tuy là thiên định Thánh nhân, nhưng xét cho cùng tư lịch còn nông cạn, lại là phận nữ lưu, làm sao gánh vác nổi quyền hành Thiên Đế!" Chuẩn Đề lão đạo nói với Hồng Quân ngồi phía trên.

Lời của Chuẩn Đề chẳng khác nào chọc vào ổ kiến lửa, Hậu Thổ và Nữ Oa lập tức phản pháo ngay! "Nữ tử thì không được tọa ngôi Thiên Đế sao!

Ta cũng là phận nữ lưu, vậy mà đã khai tịch cả Luân Hồi Địa Phủ đấy!

Chuẩn Đề!

Ngươi dám kỳ thị phận nữ nhi chúng ta sao!" Hậu Thổ gay gắt nói. "Chuẩn Đề đạo hữu không coi nữ Thánh nhân chúng ta ra gì nhỉ!" Nữ Oa trào phúng liếc Chuẩn Đề một cái.

Chuẩn Đề lão đạo cơ mặt giật giật, một câu nói mà đắc tội cả hai vị nữ Thánh nhân! "Lão sư, bần đạo thấy Cổ Lan Tâm không thích hợp với ngôi Thiên Đế, sau này chẳng phải con bé sẽ kế nhiệm giáo chủ Tiệt Giáo sao?

Sao có thể ngồi lên ngai vàng Thiên Đế được nữa!

Bần đạo tiến cử đệ tử Tây Phương Giáo của mình là Di Lặc, hắn làm người chính trực vô tư, rất hợp với ngôi vị Thiên Đế!" Chuẩn Đề dưới ánh mắt "quan tâm" của chúng Thánh, cắn răng mở lời.

Thực sự vì vị trí Thiên Đế này quan hệ trọng đại, đằng nào cũng đã đắc tội với vài vị nữ Thánh rồi, đắc tội thêm vài người nữa cũng

chẳng sao, miễn là giành được ngai vàng Thiên Đế là được!

Nguyên Thủy Thiên Tôn khinh bỉ đớp lại: "Chuẩn Đề sư đệ, Tây Phương là nơi khỉ ho cò gáy, làm sao đào tạo ra nhân tài được, đừng có mang ra đây làm trò cười cho thiên hạ!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị Nguyên Thủy mắng đến mức mặt mày xám ngoét. "Lão sư, bần đạo tiến cử thân truyền đệ tử của Nhân Giáo là Huyền Đô, tư chất của hắn thượng giai, sinh ra từ Nhân tộc – vốn là nhân vật chính thiên định của thiên địa, bản thân khí vận miên trường, thực sự là nhân tuyển không hai cho vị trí Thiên Đế!" Thái Thượng Lão Tử cũng lên tiếng.

Trước sự cám dỗ của quyền quản hạt thiên địa, ngay cả Lão Tử vốn tin theo đạo vô vi cũng không thể giữ được bình tĩnh nữa!

Lão lập tức lên tiếng tranh thủ cho giáo thống của mình.

Chúng Thánh rõ ràng không ngờ tới vị Đại sư huynh vốn chẳng thích tranh đấu như Lão Tử lại cũng tham gia vào cuộc chiến giành ngôi Thiên Đế, nhất thời ai nấy đều cảm thấy áp lực tăng bội phần!

Hồng Quân nhìn các đệ tử tranh luận không dứt bên dưới, tỏ ra khá hài lòng.

Trong mắt lão, đám đệ tử này không giúp sức thì cũng chỉ là những quân cờ, tuyệt đối không được đoàn kết, có mâu thuẫn tranh đấu mới là chuyện tốt, mới càng dễ dàng kiểm soát! "Được rồi!

Chương 110

Thân là Thánh nhân mà cứ tranh cãi không thôi như thế này thì còn ra thể thống gì nữa!" Hồng Quân trước tiên quở trách mấy vị Thánh nhân một trận, sau đó quay sang hỏi Cổ Huyền: "Cổ Huyền đạo hữu, trong lòng ông có nhân tuyển nào muốn tiến cử không?" Chúng Thánh đều hồi hộp nhìn Cổ Huyền, lúc này nếu được Đạo Tổ đích thân hỏi đến, thì lời tiến cử của Cổ Huyền sẽ có sức nặng ngàn cân!

Hậu Thổ và Thông Thiên đầy kỳ vọng nhìn Cổ Huyền, mong hắn sẽ nói ra tên của Cổ Lan Tâm.

Cổ Huyền đang ngồi hóng hớt ăn dưa thì bị Hồng Quân hỏi cho trở tay không kịp!

Cái ngôi Thiên Đế đó liên quan gì đến ta, chẳng phải lão già này đã có sẵn người trong lòng rồi sao?

Hỏi ta làm gì?

Cổ Huyền thực sự chịu thua cái màn ngụy trang diễn kịch của Hồng Quân rồi!

Lão cũng ham diễn quá đi, trực tiếp công bố kết quả không được sao, cứ nhất định phải nhìn chúng ta đấu đá lẫn nhau mới chịu à? "Đạo Tổ, môn hạ của tôi chẳng có thân truyền đệ tử nào, còn con gái Cổ Lan Tâm thì quả thực còn quá nhỏ, không thích hợp với ngôi vị Thiên Đế, xin Đạo Tổ chọn người khác đi!" Lời này của Cổ Huyền khiến tất cả Thánh nhân kinh hãi, cả điện xôn xao!

Ngay cả Hồng Quân cũng không nhịn được mà tò mò quan sát Cổ Huyền vài lần.

Thông Thiên và Hậu Thổ đầy vẻ không hiểu nhìn Cổ Huyền,

không rõ tại sao vào thời khắc quan trọng này hắn lại rút lui!

Cổ Huyền trong lòng quá rõ, cái ngôi Thiên Đế đó có gì mà ham!

Danh là Thiên Đế nhưng thực chất chỉ là con rối của Hồng Quân thôi!

Ngồi vị trí đó vừa uất ức, vừa phải chịu sự chèn ép của các Thánh nhân, lại bị tính kế từ nhiều phía, căn bản chẳng phải chỗ béo bở gì!

Bảo hắn đem bảo bối tâm can của mình tống vào cái nơi đó á, tuyệt đối không bao giờ!

Cổ Huyền nói xong liền ung dung nhắm mắt dưỡng thần, không thèm quan tâm đến cuộc chiến giành giật của đám Thánh nhân nữa!

Lão Tử, Nguyên Thủy và Tây Phương nhị thánh thấy Cổ Huyền chủ động rút lui, tuy không hiểu lý do nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thiếu đi một đối thủ cạnh tranh đáng gờm như Cổ Lan Tâm, cuộc tranh giành này không còn đáng sợ như trước nữa.

Đang lúc mấy vị Thánh nhân định tiếp tục lên tiếng tranh thủ, thì Hồng Quân cuối cùng cũng lên tiếng! "Bần đạo thấy các ngươi ai cũng giữ ý kiến riêng, không chịu nhường nhịn, cứ cương trì thế này cũng không phải cách, thôi để bần đạo trực tiếp chỉ định một người vậy!" Hồng Quân giả vờ thở dài bất lực nói với chúng Thánh.

Chỉ thấy lão đưa tay chỉ một cái, hai đồng tử là Hạo Thiên và Dao Trì xuất hiện trước mặt mọi người. "Hai đồng tử của bần đạo đều là hạng căn nguyên phi phàm, nay bần đạo sắp hợp đạo, sau này không thể chiếu cố chúng được nữa.

Chi bằng để chúng kế thừa ngôi vị Thiên Đế và Thiên Hậu!" Các vị Thánh nhân bên dưới sắc mặt cực kỳ khó coi, thực sự không thể chấp nhận việc họ tranh đấu nảy lửa nhưng cuối cùng thành quả lại bị hai đứa đồng tử nẫng mất!

Nguyên Thủy Thiên Tôn mấy lần định mở lời phản bác, nhưng đều bị Thái Thượng Lão Tử đứng cạnh kéo lại.

Lão sư đã đích thân quyết định rồi, giờ mà nhảy ra phản bác thì coi mặt mũi Lão sư ra cái gì!

Muốn tìm chết à?

Dám trực tiếp làm trái ý Lão sư sao!

Các Thánh nhân lườm Hạo Thiên và Dao Trì một cái thật sắc, hai kẻ vốn đang choáng ngợp vì hạnh phúc từ trên trời rơi xuống.

Hừ!

Tưởng ngồi yên được trên cái ngai vàng đó sao?

Đắc tội với các Thánh nhân ta, xem ta có cho các ngươi khổ sở không!

Hạo Thiên và Dao Trì đang lúc kích động căn bản chẳng thèm để ý đến ánh mắt hung tợn của chúng Thánh, lập tức quỳ sụp xuống bên cạnh Hồng Quân: "Đại lão gia yên tâm, chúng con nhất định sẽ không phụ sự tin tưởng của ngài, sẽ thay ngài quản lý tốt thiên địa Hồng Hoang!" Hồng Quân gật đầu với hai người: "Hạo Thiên, Dao Trì, hai đứa thường năm ở bên cạnh bần đạo nghe lời giáo huấn, sau khi ra khỏi Tử Tiêu Cung nhất định phải giữ vững bản tâm, vạn lần không được làm mất mặt bần đạo đấy!" "Chúng con xin ghi nhớ lời dạy của Đại lão gia!" Hạo Thiên và Dao Trì phủ phục quỳ lạy.

Hồng Quân lấy ra hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo: một kiện là Hạo Thiên Kính, có thể soi thấu chư thiên; một kiện là Lưu Ly Ngọc Trâm, có thể khiến vạn pháp không thể xâm phạm thân thể. "Hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo này ban cho hai đứa, mong hãy ghi nhớ lời hôm nay!" Hạo Thiên và Dao Trì đầy hứng khởi nhận linh bảo, yêu thích không buông tay. "Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo có thể

đổi với đạo hữu một vật không?" Hồng Quân đột nhiên nhìn Cổ Huyền hỏi.

Ồ?

Cổ Huyền vẻ mặt cổ quái.

Đổi đồ với ta sao?

Đổi gì?

Lão đạo này lại đang dở trò gì đây? "Không biết Đạo Tổ muốn nhắc tới vật gì?" "Cực phẩm tiên thiên linh căn Bàn Đào quả thụ!" Cổ Huyền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hồng Quân, rồi lại nhìn Hạo Thiên và Dao Trì, mới hiểu ra vấn đề.

Hóa ra là tìm kiếm linh căn thiên mệnh để trấn áp khí vận cho Thiên Đình đây mà!

Theo quỹ tích phát triển ban đầu, Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công vốn đã sớm vẫn lạc trong Vu Yêu Lượng Kiếp rồi!

Khi đó Bàn Đào thụ sẽ trở thành vật không chủ, Hồng Quân mang ban cho Hạo Thiên và Dao Trì là điều quá đỗi hợp lý!

Nhưng nay Tây Vương Mẫu đã gả cho Cổ Huyền, tránh được kiếp sát thân, nên nếu Hồng Quân dám ra tay cướp đoạt thì chắc chắn sẽ gặp phải sự phản kháng của Cổ Huyền!

Hồng Hoang vừa mới trải qua Vu Yêu đại chiến, nguyên khí chưa phục hồi, Hồng Quân vào lúc này không muốn rước thêm phiền phức, nên mới đưa ra ý định dùng vật đổi vật. "Đạo Tổ, cây Bàn Đào đó là linh căn của nương tử nhà tôi, tôi không tiện tự ý quyết định.

Nhưng Đạo Tổ có thể nói rõ xem định lấy vật gì để đổi, tôi cũng dễ về thương lượng với nàng!" Trong mắt Cổ Huyền lóe lên tinh quang. "Bần đạo dùng cực phẩm tiên thiên linh căn Hoàng Trung Lý

để giao hoán với đạo hữu!" Hồng Quân nghiêm túc nói. "...!" Cổ Huyền xoa cằm, giả vờ như đang suy nghĩ nghiêm túc, nhưng thực ra trong lòng đã sớm mở cờ trong bụng rồi.

Cơ hội tốt thế này mà không tranh thủ chém Hồng Quân một nhát thì thật có lỗi với lương tâm!

Khóe miệng Hồng Quân giật giật, lão nghe hiểu rồi, đôi vợ chồng này đang định chém đẹp lão một đao đây mà! "Đạo hữu thấy thế nào?" Hồng Quân tối sầm mặt hỏi. "Khụ khụ!

Tôi phải về nhà thương lượng với nương tử đã, rồi mới cho Đạo Tổ câu trả lời chính xác được.

Dù sao cây Bàn Đào đó nương tử tôi đã nuôi bao nhiêu năm, tình cảm sâu đậm lắm, e là nàng sẽ không nỡ đâu!" Sắc mặt Hồng Quân đen kịt hoàn toàn!

Tình cảm cái nỗi gì mà không nỡ!

Tưởng lão sẽ tin chắc?

Rõ ràng là muốn chém người ta thì có! "Bần đạo tặng thêm hai kiện thượng phẩm tiên thiên linh bảo nữa để giao hoán!" Hồng Quân nhìn chằm chằm Cổ Huyền, ý bảo đừng có quá đáng quá!

Cổ Huyền giả vờ như không thấy sắc mặt khó coi của Hồng Quân, nghiêm chỉnh đáp: "Đạo Tổ khách sáo quá, ngài đã thích thì cứ nói một tiếng, lại còn linh bảo với linh căn làm gì cho ngại ra!" Cổ Huyền lộ vẻ mặt hớn hở đáp lại.

Hồng Quân cố gắng hít một hơi thật sâu, bảo Hạo Thiên: "Sau này các con hãy mang Hoàng Trung Lý và hai kiện linh bảo này đến đổi lấy cây Bàn Đào từ tay Cổ Huyền đạo hữu, mang về trồng trong Thiên Đình để trấn áp khí vận!" Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng gật đầu vâng lệnh.

Tâm tình cực tệ, Hồng Quân sau khi dặn dò xong xuôi liền lập tức đuổi các Thánh nhân và hai đồng tử ra khỏi Tử Tiêu Cung, rồi lui về hậu viện để tịnh tâm dưỡng khí!

Tại Thiên Đình Hồng Hoang, Hạo Thiên và Dao Trì từ Tử Tiêu Cung vội vã chạy đến để tiếp quản, chỉnh đốn tàn dư các thế lực, chính thức cai quản Hồng Hoang!

Từ khi được Đạo Tổ sắc phong làm Thiên Đế, dã tâm trong lòng Hạo Thiên không còn gì che giấu được nữa.

Hắn muốn chỉnh hợp toàn bộ thế lực, thống nhất thiên hạ, hoàn thành nhiệm vụ mà các đời Thiên Đế trước đó chưa từng đạt được!

Chỉ tiếc rằng Hạo Thiên dã tâm bừng bừng nhưng thực lực lại không đủ, thủ đoạn và tâm trí cũng chẳng ra sao, nên kết cục bị các Thánh Nhân thao túng đã được định sẵn từ sớm.

Hiện tại, hắn vẫn đang chìm đắm trong giấc mộng đẹp làm Thiên Đế, huyễn tưởng về cảnh tượng một ngày nào đó dưới quyền Đạo Tổ nhưng trên vạn người, không thể dứt ra được!

"Tu sĩ Hồng Hoang Thái Bạch Kim Tinh, bái kiến nhị vị đại tiên!" Đúng lúc Hạo Thiên và Dao Trì đang tràn đầy tự tin tiến về Thiên Đình, thì tại ngoài Nam Thiên Môn, một lão đạo râu tóc bạc phơ đã chặn đường bọn họ.

"Ân?

Kẻ nào?

Chặn đường chúng ta làm chi!" Hạo Thiên vênh váo tự đắc hỏi Thái Bạch Kim Tinh.

"Bần đạo là một tán tu trong Thiên Đình, thấy nhị vị cử chỉ cao quý, khí độ bất phàm, nên đặc biệt tới bái kiến!" Thái Bạch Kim Tinh thấp mày xuôi mắt nói.

Khí độ bất phàm cái gì chứ!

Rõ ràng là Đạo Tổ đã chọn sẵn trợ thủ cho Hạo Thiên và Dao Trì, đặc ý giúp bọn họ tái kiến Thiên Đình!

Chương 111

Khổ thân Hạo Thiên bị người ta trêu đùa mà không tự biết, cứ ngỡ khí độ của mình thực sự đã chinh phục được Thái Bạch Kim Tinh, nên ngẩng cao đầu tỏ vẻ đắc ý lắm.

Vừa vào Thiên Đình đã có người đến đầu quân, xem ra ngôi vị Thiên Đế này sinh ra là để dành cho ta rồi!

Trong lòng Hạo Thiên thầm tự luyến.

"Đã thành tâm đầu quân cho ta, ta cũng không thể bạc đãi ngươi.

Ta chính là tân Thiên Đế được Đạo Tổ đích thân sắc phong, đợi ta tiếp quản Thiên Đình xong xuôi, tự nhiên sẽ ban cho ngươi một chức vị không tệ!" Hạo Thiên bày ra cái vẻ Thiên Đế đối với Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên là cảm kích rơi nước mắt: "Nguyên lai là Thiên Đế đương diện, Bệ hạ yên tâm, bần đạo đã nhập dưới trướng Bệ hạ, tự nhiên sẽ dốc hết khả năng, vì Bệ hạ chia sẻ lo âu!" Thái Bạch Kim Tinh biểu lộ lòng trung thành một hồi, sau đó dẫn đường cho Hạo Thiên và Dao Trì thuận lợi tiếp quản Thiên Đình.

Mười năm sau, Hạo Thiên đã thành công chỉnh đốn các thế lực ngưu quỷ xà thần còn sót lại, sắc phong một số chức vị và chính thức kế nhiệm ngôi vị Thiên Đế, hành sử quyền cai quản Hồng Hoang!

Một ngày nọ, Hạo Thiên đích thân đến Tây Côn Luân để tìm Cổ Huyền đổi lấy Bàn Đào Thụ.

Thực ra trong lòng hắn không hề muốn dùng Hoàng Trung Lý cộng thêm hai kiện Linh bảo để đổi lấy Bàn Đào Thụ của Cổ Huyền.

Dù sao hắn cũng đi theo Đạo Tổ nhiều năm, thừa hiểu hiệu dụng

khủng khiếp của Hoàng Trung Lý!

Hắn cảm thấy dùng Hoàng Trung Lý đổi Bàn Đào Thụ thật sự không đáng!

Nhưng chuyện này đã được Đạo Tổ hứa hẹn, hắn không tiện đổi ý, chỉ đành đau lòng đi trao đổi.

Tại đạo trường của Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân, Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu đã chờ sẵn Hạo Thiên.

Ban đầu, khi Cổ Huyền từ Tử Tiêu Cung trở về và nhắc chuyện này, Tây Vương Mẫu tỏ vẻ không vui.

Nhưng sau khi nghe Cổ Huyền kể về các điều kiện trao đổi của Đạo Tổ, vẻ u ám trên mặt nàng biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là sự hưng phấn, hận không thể lập tức tìm Hạo Thiên để đổi lấy Bàn Đào Thụ ngay!

Cổ Huyền đầy vẻ bất lực, vớ phải cô nương tham tài như thế này quả thật cạn lời.

"Phu quân, thiếp về Tây Côn Luân đợi Hạo Thiên dẫn xác đến đây!" Tây Vương Mẫu kéo Cổ Huyền về Tây Côn Luân, đợi suốt mười năm.

Trong Vân Hoa Điện, Tây Vương Mẫu oán trách nhìn Cổ Huyền: "Phu quân, chàng không lừa thiếp chứ?

Tên Hạo Thiên đó căn bản không tới, cái gì mà lấy vật đổi vật chứ!" Khóe miệng Cổ Huyền giật giật, nói với nàng: "Cũng phải cho người ta chút thời gian thu dọn Thiên Đình chứ!

Nếu chúng ta không nể mặt Hạo Thiên quá, chuyện nhỏ này giao cho Huyền Nữ là được, hà tất phải kéo ta đi một chuyến!" Tây Vương Mẫu nghe xong kiên định lắc đầu: "Không được!

Giao cho cái đứa ngốc đó sao?

Không biết linh căn của ta cuối cùng sẽ rơi vào tay ai đâu!

Ta phải tự tay cầm mới yên tâm!" Cổ Huyền lắc đầu, dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, không nói thêm một câu nào.

Đang lúc Tây Vương Mẫu lôi kéo Cổ Huyền càm ràm, thị nữ vào báo cáo: "Nương nương, ngoài cửa có một vị tu sĩ tự xưng Thiên Đế cầu kiến!" Tây Vương Mẫu đột nhiên đứng bật dậy, nói với thị nữ: "Mau mời, mau mời vào!" Thị nữ cúi đầu vâng lệnh, vội vàng đi dẫn Hạo Thiên vào.

Cổ Huyền đè vai Tây Vương Mẫu xuống, bảo nàng ngồi yên.

Chẳng phải chỉ là một đạo đồng của Hồng Quân thôi sao?

Có cần phải khoa trương vậy không?

Cổ Huyền nhìn Tây Vương Mẫu với ánh mắt không mấy thân thiện, nàng rụt cổ lại, sợ hãi liếc nhìn hắn một cái rồi ghé tai thì thầm mấy câu, lúc này sắc mặt Cổ Huyền mới dịu lại.

Xem như biết điều!

Khóe miệng Cổ Huyền khẽ mỉm cười nhìn Tây Vương Mẫu.

Trong lòng nàng thầm mắng một tiếng: A!

Đàn ông!

Hạo Thiên dưới sự dẫn dắt của thị nữ bước vào chính điện Vân Hoa Cung.

"Thiên Đế Hạo Thiên kiến qua Cổ Huyền đạo hữu, Tây Vương Mẫu đạo hữu!" Hạo Thiên hướng về phía Cổ Huyền đơn giản chắp tay chào hỏi.

Thấy vậy, chân mày Cổ Huyền khẽ nhướn lên.

Ngồi lên ngôi Thiên Đế một cái là thấy bay bổng ngay rồi nhỉ!

Ngay cả đại lão gia nhà ngươi còn gọi ta là đạo hữu, khu khu một tiểu đồng tử cũng dám xưng ta là đạo hữu sao?

Ai cho ngươi tự tin đó?

Chẳng trách sau này bị các Thánh Nhân hợp lực dạy cho cách làm người!

Cái vẻ mặt đó, không bị ăn đòn mới là lạ!

Muốn cùng cấp bậc với Thánh Nhân như ta để kết giao sao?

Ngươi xứng à?

Cổ Huyền nhìn vẻ mặt ngông cuồng của Hạo Thiên, suýt chút nữa không nhịn được mà lấy chiếc hài đập vào trán hắn.

"Thiên Đế, thứ Đạo Tổ hứa hẹn đã mang tới chưa?" Cổ Huyền hách dịch hỏi.

Đã không khách khí thì ta cũng chẳng cần cười tươi đón tiếp làm gì cho nó rẻ rúng ra!

Sắc mặt Hạo Thiên sa sầm xuống, vốn đã không hài lòng với vụ giao dịch này, giờ lại càng tràn đầy địch ý với Cổ Huyền!

Ta là Thiên Đế!

Một tên dư nghiệt của chủng tộc đã suy tàn, chẳng qua vận khí tốt chứng đạo thành Thánh mà thôi, sao dám nói chuyện với ta như vậy!

Trong lòng Hạo Thiên bất mãn, những lời nịnh hót của đám thuộc hạ ở Thiên Đình đã khiến hắn đánh mất sự tôn sùng và kính sợ đối với Thánh Nhân!

Hắn bắt đầu ảo tưởng đến mức không biết trời cao đất dày là gì!

Hạo Thiên cũng chẳng buồn nói nhiều, ném ra Hoàng Trung Lý và

hai kiện Linh bảo rồi trực tiếp chìa tay nói với Cổ Huyền: "Đưa Bàn Đào Thụ đây!" Hắc!

Ngon nhỉ!

Sắc mặt Cổ Huyền âm trầm, cảm thấy nếu không cho tên này nếm chút lợi hại thì hôm nay mất mặt chết mất!

"Bàn Đào Thụ có chút vấn đề, đợi vài ngày nữa đi!" Cổ Huyền nói một câu đuổi khéo, phất tay ý bảo Hạo Thiên cút ngay.

Sắc mặt Hạo Thiên đỏ bừng: "Cổ Huyền Thánh Nhân!

Giao dịch này đã được định sẵn với Đạo Tổ tại Tử Tiêu Cung, lẽ nào ngài nhận lợi lộc xong định lật lọng sao!" Cổ Huyền lười chẳng buồn đáp lời, vận chuyển pháp lực trực tiếp đánh bay Hạo Thiên về thẳng Thiên Đình!

Hanh!

Không cho nếm chút đòn thì không biết sợ!

Cổ Huyền nhìn về hướng Thiên Đình thầm nghĩ.

Lần ra tay giáo huấn này là để đánh thức hắn, cho hắn biết Thánh Nhân bất khả xâm phạm, ta là đang giúp hắn tiến bộ và trưởng thành thôi!

Đúng, chính là như vậy!

Cổ Huyền tự an ủi trong lòng.

Phía bên kia, Hạo Thiên vừa bị đánh bay về Thiên Đình thì lửa giận ngút trời, chỉ cảm thấy cả mặt mũi lẫn lòng dạ đều nóng rát vì đau đớn!

Cổ Huyền!

Ngươi khinh người quá đáng!

Ta nhất định phải đến Tử Tiêu Cung tìm đại lão gia tố cáo một trận!

Hạo Thiên đứng tại chỗ phát tiết một hồi, rồi hậm hực về Lăng Tiêu Bảo Điện xử lý sự vụ, giao việc đòi Bàn Đào Thụ cho Thái Bạch Kim Tinh, nhất quyết không muốn gặp lại Cổ Huyền nữa.

Thái Bạch Kim Tinh nhận mệnh lệnh, lập tức từ Lăng Tiêu Bảo Điện bay tới Tây Côn Luân tạ lỗi với Cổ Huyền.

Hạo Thiên mới lên ngôi Thiên Đế, trước đó chỉ đi theo Đạo Tổ tu hành, không biết sự lợi hại và uy danh của Cổ Huyền.

Tên điên Vu tộc đó mà dễ trêu vào sao?

Hai vị Yêu Hoàng trước đó còn liên tục nếm trái đắng trong tay hắn, tu vi của hắn lại kinh thiên động địa, tuyệt đối không phải người Hạo Thiên có thể đắc tội!

Thái Bạch Kim Tinh hạ thấp vị thế, cung kính nói với Cổ Huyền: "Cổ Huyền Thánh Nhân, Bệ hạ nhà ta mới lên ngôi, đối với sự tình Hồng Hoang chưa hiểu rõ, xin ngài nể mặt Đạo Tổ mà khoan thứ cho tội bất kính của Bệ hạ!" Cổ Huyền cũng chẳng muốn truy cứu đến cùng: "Về bảo Thiên Đế nhà ngươi, thế lực Hồng Hoang đan xen phức tạp, không phải một tên Đại La Kim Tiên chưa trảm thi nào cũng có thể ra lệnh được đâu!

Quản tốt mảnh đất ba mẫu của mình đi, đừng thò tay quá dài, sẽ có lợi cho hắn!" Thái Bạch Kim Tinh cúi đầu không dám đáp lời.

Lời này biết tiếp thế nào đây?

Chương 112

Đắc tội Thiên Đế cũng khổ, đắc tội Thánh Nhân càng chết!

Ôi, ta khó quá mà!

Cổ Huyền giao Bàn Đào Thụ cho Thái Bạch Kim Tinh rồi dẫn Tây Vương Mẫu về Vô Cực Đảo.

Còn việc Hạo Thiên có nghe lời khuyên hay không thì mặc kệ, dù sao sau này không nghe khuyên mà bị đánh thì cũng chẳng phải là ta!

Thái Bạch Kim Tinh mang Bàn Đào Thụ về phục mệnh.

Hạo Thiên và Dao Trì vui mừng đem trồng xuống.

Dưới sự chỉ dẫn của Thiên Đạo, Bàn Đào mẫu thụ phân hóa thành ba ngàn sáu trăm gốc.

Tuy hiệu dụng giảm đi nhiều, nhưng thời gian chín lại rút ngắn đáng kể!

Ngày Bàn Đào Thụ được trồng xuống, Hạo Thiên bay lên hư không, tuyên cáo với chúng sinh: "Ta là Hạo Thiên Đạo Nhân dưới trướng Đạo Tổ, nay phụng dụ lệnh của Đạo Tổ tiếp quản Thiên Đình, kế nhiệm Thiên Đế, dùng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hạo Thiên Kính, Lưu Ly Ngọc Trâm và cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Bàn Đào Thụ để trấn áp khí vận Thiên Đình!" Sau lời tuyên cáo, Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống công đức huyền quang.

Hạo Thiên được sáu phần, Dao Trì được ba phần, số còn lại chia cho các thuộc quan.

Mọi người ở Thiên Đình đều có thu hoạch!

Các đại năng Hồng Hoang nhìn về phía Thiên Đình với vẻ mặt

quái dị.

Hạo Thiên không thực lực cũng chẳng có thân phận, chiếm được ngôi Thiên Đế hoàn toàn nhờ Đạo Tổ ban ơn, e là sẽ khiến nhiều người không phục.

Nhìn ánh mắt khinh miệt của đệ tử các giáo phái Thánh Nhân, Thiên Đế sau này chắc chắn sẽ phải chịu nhiều khổ sở rồi.

Sau khi nhận công đức, Hạo Thiên lại tiếp tục tuyên cáo: "Vạn năm sau, khi Bàn Đào chín, ta sẽ tổ chức An Thiên Đại Hội, quảng mời các vị đại năng tới Thiên Đình cùng tham dự thịnh cử, mong chư vị nể mặt Thiên Đình chúng ta!" Hạo Thiên muốn mượn Bàn Đào Đại Hội để chiêu lãm một nhóm cường giả, hiện tại thực lực Thiên Đình quá kém, căn bản không đủ để hiệu lệnh chư thiên.

Chỉ tiếc là bàn tính của hắn chắc chắn sẽ hỏng bét!

Tại Ngọc Hư Cung ở Đông Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nhạo nhìn về phía Thiên Đình.

Chẳng qua chỉ là một tiểu đạo đồng của lão sư, may mắn có được ngôi vị Thiên Đế mà đã hành sự cao điệu như vậy, thật không biết thu liễm!

An Thiên Đại Hội?

Ngay cả Thánh Nhân chúng ta còn không dám mở miệng nói chuyện "An Thiên", một tên Đại La Kim Tiên quèn mà dám khoác lác như vậy!

Hanh!

Bần đạo sẽ khiến cái đại hội này thành một trò cười, để xem ngươi thu dọn tàn cuộc thế nào!

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn dạy dỗ Hạo Thiên vì hai lý do: Một

là Hạo Thiên chiếm ngôi Thiên Đế làm mất mặt Thánh Nhân, hai là hắn không biết điều, dám vọng tưởng chiêu thu đại năng chư thiên để khống chế Hồng Hoang.

Không nhìn lại thân phận mình xem có xứng nhúng tay vào khí vận thiên địa hay không!

Đặt Thánh Nhân chúng ta ở đâu chứ?

Nguyên Thủy triệu tập các đệ tử thân truyền đến Ngọc Hư Cung, dặn dò một số việc rồi cho họ rời đi.

Phía bên kia, Hạo Thiên ra lệnh cho thuộc hạ khẩn trương bố trí Bàn Đào thịnh hội và phát thiệp mời khắp nơi.

Vô Cực Đảo cũng nhận được thiệp, nhưng Cổ Huyền tiện tay ném sang một bên.

Đùa à, chẳng phải chỉ là mấy quả đào thôi sao, chúng ta ăn chán rồi còn gì!

Hơn nữa nhìn cái mặt của Hạo Thiên là đã thấy ghét rồi.

"Các ngươi muốn đi Thiên Đình xem cho biết không?" Cổ Huyền hỏi thị nữ và đám đồ đệ hờ.

Lục Nhĩ, Ngao San và Cổ Thanh đều háo hức gật đầu.

Bàn Đào không hiếm, Vô Cực Đảo có đầy, con khỉ Lục Nhĩ thường ngày trộm ăn không ít, nhưng ba người họ muốn đi xem náo nhiệt.

Từ khi theo Cổ Huyền, họ gần như chưa rời đảo, đương nhiên muốn tới Thiên Đình mở mang tầm mắt.

"Vậy thay ta đi đi, ở Thiên Đình không được gây sự, nhưng cũng chẳng việc gì phải sợ kẻ khác khiêu khích, nếu có kẻ chủ động gây hấn cứ đánh trả thẳng tay cho ta!" Cổ Huyền dặn dò.

Cả ba nghe được xuất đảo thì vui mừng nhảy dựng lên.

Tuy Vô Cực Đảo linh khí dồi dào nhưng quả thực hơi vắng vẻ, ba đứa hiếu động này nếu không có Cổ Huyền trấn áp thì chắc đã chạy ra ngoài quậy tưng bừng từ lâu rồi.

Vạn năm sau, Bàn Đào Đại Hội chính thức diễn ra.

Các lộ đại năng lần lượt rời đạo trường hướng về Thiên Đình.

Lần đầu Thiên Đế tổ chức thịnh hội, dù sao cũng phải nể mặt một chút, thế nên những đại năng hiếm khi lộ diện cũng tề tựu đông đủ, cho Hạo Thiên hưởng đủ mặt mũi.

Hạo Thiên rạng rỡ ngồi trên ngai vàng, cảm thấy mình làm Thiên Đế cũng khá đấy chứ!

Xem kìa!

Chỉ cần một tấm thiệp của ta mà các khách quý trong Tử Tiêu Cung đều tới cả!

Uy tín lớn biết bao!

Chỉ là Hạo Thiên lại ảo tưởng quá rồi!

Đám đại năng đó đến đây phần lớn là nể mặt Đạo Tổ, nếu không thì một tên đạo đồng chẳng có chút danh tiếng gì lấy tư cách gì mời được nhiều đại thần thông giả như vậy!

Khi các đại năng đã tề tựu, kịch hay bắt đầu!

Đệ tử của các giáo phái Thánh Nhân lần lượt xuất hiện.

"Đệ tử thân truyền Nhân Giáo, Huyền Đô Pháp Sư tới chúc mừng tân Thiên Đế đăng cơ!" "Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo tới chúc mừng tân Thiên Đế đăng cơ!" "Đệ tử thân truyền Tiệt Giáo Đa Bảo Đạo Nhân, Tam Tiêu Nương Nương tới chúc mừng tân Thiên Đế đăng cơ!" "Đệ tử thân truyền Tây Phương Giáo Di Lặc Đạo Nhân tới

chúc mừng tân Thiên Đế đăng cơ!" "Kim Phượng dưới trướng Nữ Oa Nương Nương tới chúc mừng tân Thiên Đế đăng cơ!" Môn đồ của sáu vị Thánh Nhân đều có mặt, nhưng tuyệt nhiên không có vị Thánh Nhân nào đích thân tới!

Thật là ngại ngùng!

Nụ cười của Hạo Thiên tắt dần, mặt mũi hết xanh lại trắng, lửa giận trong lòng bùng lên dữ dội!

Thật quá đáng!

Ta lời lẽ khẩn thiết, thành tâm mời mọc, mọi người đều là môn hạ Đạo Tổ, sao dám khinh ta như vậy!

Đang lúc Hạo Thiên chìm trong phẫn nộ, môn nhân Vô Cực Đảo cũng tới.

"Đệ tử dưới trướng Cổ Huyền Thánh Nhân của Vô Cực Đảo là Lục Nhĩ, Ngao San, Cổ Thanh tiền tới bái phỏng!

Sao không mau ra nghênh đón!" Lục Nhĩ Mi Hầu oang oang cái mồm hét lớn trước Lăng Tiêu Bảo Điện.

Mọi người nhìn Hạo Thiên với vẻ mặt quái dị.

Ra nghênh đón?

Nếu Thánh Nhân giá lâm thì còn được, chứ mấy đứa đệ tử tới mà bắt người ta ra đón thì hơi quá đáng nhỉ!

Mắt Hạo Thiên sắp phun ra lửa rồi!

Vô Cực Đảo đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn, chẳng có cái gì tốt đẹp cả!

Ngay trước mặt các đại năng mà dám bất kính như vậy, đáng phải trừng phạt nghiêm khắc!

Đang lúc Hạo Thiên định dạy cho đám Lục Nhĩ một bài học, Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo trực tiếp đứng ra.

"Thiên Đế, lão sư bảo ta mang lời tới hỏi!" Quảng Thành Tử chỉ tay vào Hạo Thiên nói.

"Không biết Nguyên Thủy sư huynh có gì chỉ giáo!" Hạo Thiên lạnh lùng hỏi.

"Lão sư bảo ta hỏi, tổ chức thịnh hội rình rang như vậy liệu có xứng với thân phận Thiên Đế không?

Đã là Thiên Đế thì nên nghĩ cách tạo phúc cho Hồng Hoang, suốt ngày chè chén thế này thì ra thể thống gì!

Thật làm mất mặt Đạo Môn, lão sư lệnh cho ngươi lập tức dừng Bàn Đào Hội, tự mà kiểm điểm bản thân đi!" Hạo Thiên đứng phắt dậy, chỉ vào Quảng Thành Tử gầm lên: "Tiểu bối to gan!

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện của ta mà dám nói năng như vậy, thật là bất kính với trưởng bối, đáng phạt!" Quảng Thành Tử chẳng hề sợ hãi: "Thiên Đế tốt nhất nên nghĩ kỹ xem có nên phạt ta không, ta mang theo Thánh Nhân Pháp Chỉ tới đấy, Thiên Đế đừng có mê muội nữa!" Xích Tinh Tử cũng nói với các đại năng tới dự tiệc: "Các vị đạo hữu, Thiên Đế phô trương lãng phí, xa hoa dâm dật, không lo tiến thủ, chúng ta thay Thánh Nhân quản giáo hắn.

Bàn Đào Đại Hội hôm nay tới đây là kết thúc, các vị mời về cho!" Các đại năng do dự một chút rồi lập tức chắp tay cáo từ.

So với Hạo Thiên, họ càng không muốn đắc tội với Nguyên Thủy Thiên Tôn hơn!

Hạo Thiên nắm chặt nắm đấm, ngồi trên ghế thở hồng hộc vì tức!

Thập Nhị Kim Tiên khinh khỉnh nhìn Hạo Thiên một cái rồi bay về Đông Côn Luân phục mệnh.

Các đệ tử Thánh Nhân khác thấy người đã giải tán cũng thu dọn đi về.

Chương 113

"Gì vậy trời!

Chẳng có chút thú vị nào cả, còn chưa kịp đi chơi đã kết thúc rồi!

Thật nhạt nhẽo!" Cổ Thanh bĩu môi lẩm bẩm.

Ba người Vô Cực Đảo hăng hái đi rồi thất vọng trở về, ai nấy đều uể oải.

Sau trò hề Bàn Đào Đại Hội, địa vị và uy tín của Hạo Thiên ở Hồng Hoang bị đả kích nặng nề!

Các tộc ở Hồng Hoang đều biết Thiên Đạo Thánh Nhân và Hạo Thiên không hòa hợp, nên đều giữ khoảng cách với Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên đập nát rất nhiều đồ trang trí, mặt mày âm trầm đáng sợ!

"Bệ hạ!

Thánh Nhân thế lớn, ngài tạm thời lánh đi mũi nhọn thì tốt hơn!" Thái Bạch Kim Tinh ở bên cạnh khuyên giải.

Hạo Thiên nghe vậy quay ngoắt người lại, nhìn chằm chằm lão: "Đến cả ngươi cũng thấy ta không biết lượng sức mình, không xứng đối đầu với các Thánh Nhân sao?" Thái Bạch Kim Tinh im lặng.

Còn phải nói sao?

Ngài không tự hiểu à?

Hạo Thiên cười thảm một tiếng, cố nén giận nói: "Ta quá ngây thơ rồi, cứ tưởng có Đạo Tổ ủng hộ thì đám Thánh Nhân đó sẽ nể mặt vài phần!

Sự sỉ nhục của các Thánh Nhân, ta ghi nhớ trong lòng, sẽ có ngày

ta đòi lại từng món một!" Từ đó, Hạo Thiên tỉnh ra, bắt đầu ẩn nhẫn tại Thiên Đình, chờ thời cơ hành động, đối với các Thánh Nhân thì hết mực nhún nhường, triệt để thu mình lại.

Ba ngàn năm sau, tại Thủ Dương Sơn, tổ địa của Nhân Tộc.

Tộc trưởng Nhân Tộc là Thái Huyền Đạo Nhân đang tu hành bỗng nhận thấy khí vận của Nhân Tộc có sự biến động dữ dội!

Có chuyện gì thế này?

Tại sao khí vận Nhân Tộc dạo này lại cuồng bạo như vậy, chẳng lẽ Nhân Tộc lại sắp có biến cố?

Thái Huyền Đạo Nhân không ngồi yên được nữa, lập tức bắt tay vào điều tra.

Có khí vận Nhân Tộc hộ thân, hắn là người nhạy cảm nhất với sự thay đổi khí vận, nên phát giác ra điều bất thường sớm hơn bất kỳ ai.

Một lát sau, Thái Huyền Đạo Nhân kinh hỉ mở mắt.

Dấu hiệu Nhân Tộc đại hưng đã hiển hiện, Nhân Tộc chúng ta cuối cùng cũng sắp lột xác thành nhân vật chính của thiên địa rồi sao?

Thái Huyền Đạo Nhân lập tức bí mật triệu tập Nhân Tộc Tam Tổ để thương thảo đối sách.

Đồng thời truyền tin cho bản tôn ở Vô Cực Đảo, báo cáo chuyện Nhân Tộc đại hưng và cầu xin bản tôn ra tay giúp đỡ, đừng để thành quả hưng thịnh của Nhân Tộc bị các Thánh Nhân nẫng mất!

Cổ Huyền đang bế quan tại Vô Cực Đảo nhận được tin của Thái Huyền thì lập tức xuất quan.

Hiểu rõ xu thế của Hồng Hoang, hắn biết đại thế Tam Hoàng Ngũ Đế sắp bắt đầu, một cuộc đấu trí đấu lực mới với các Thánh Nhân cũng sắp diễn ra!

Cổ Huyền bí mật ẩn thân vào Thủ Dương Sơn, để lại một đạo thần thức ở đó, hễ có động tĩnh gì là hắn sẽ biết ngay lập tức.

Đồng thời hắn cũng để một đạo hóa thân Á Thánh lại Nhân Tộc để đề phòng bất trắc.

Thời gian trôi qua, khí vận Nhân Tộc biến động cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của các Thánh Nhân.

Nữ Oa và Lão Tử, vốn là những người nhờ Nhân Tộc mà thành Thánh, là những người đầu tiên cảm nhận được sự hoan hỉ của khí vận Nhân Tộc.

Sau khi hai tộc Vu Yêu diệt vong, vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang đã để trống từ lâu, không khó để đoán ra nguyên do khí vận Nhân Tộc bùng phát.

Các Thánh Nhân bắt đầu tính toán riêng, thế giới Hồng Hoang lại một lần nữa nổi sóng ngầm.

Ba trăm năm sau, tại Thủ Dương Sơn.

Luồng khí vận Nhân Tộc trực tiếp bay ra ngoài, ngửa mặt lên trời gầm vang, mang theo một kiện Hậu Thiên Linh Bảo từ trong lòng khí vận thoát thai ra.

Cổ Huyền bấy lâu nay bí mật quan sát, thấy món Linh bảo đó thì lập tức chộp lấy!

Đây chẳng phải là Nhân Đạo chí bảo Không Động Ấn sao!

Tuy chỉ là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng lại có quyền chấp chưởng khí vận Nhân Tộc, có thể phế lập Nhân Hoàng!

Tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay kẻ khác!

Đúng lúc Cổ Huyền vừa cầm Không Động Ấn, hệ thống bấy lâu nay im hơi lặng tiếng bỗng vang lên.

“Đinh!

Kiểm trắc ký chủ đang đối mặt với cuộc tranh giành đại thế Tam Hoàng Ngũ Đế, mời đưa ra lựa chọn.” “Lựa chọn một: Từ bỏ tranh giành đại thế, chủ động dâng khí vận Nhân Tộc cho Thiên Đạo Thánh Nhân.

Phần thưởng: Một đạo hóa thân liếm cẩu!” “Lựa chọn hai: Tranh giành đại thế chẳng liên quan gì tới ta, không tranh không giành, ngồi xem Hồng Hoang phong vân nổi lên.

Phần thưởng: Một tấm thẻ bán thân bất toại!” “Lựa chọn ba: Chấp chưởng Không Động Ấn, sắc lập Nhân Hoàng, khiến Nhân Đạo đại hưng, không chịu sự sai khiến của các Thánh Nhân.

Phần thưởng: Ba tấm thẻ thăng cấp tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!” “Lựa chọn bốn: Hóa thân thành anh hùng bàn phím, đỗi trời đỗi đất đỗi Hồng Quân, không để bất kỳ ai nhúng tay vào khí vận Nhân Tộc, khiến Nhân Đạo thoát ly khỏi sự kiểm soát của Thiên Đạo, tự thành một mạch!

Phần thưởng: Tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên!” Cổ Huyền nhìn bốn lựa chọn này mà dở khóc dở cười.

Cái hệ thống này đúng là có khiếu hài hước, sắp xếp theo thứ tự từ hèn nhát đến liều mạng, ngoại trừ mục thứ ba ra thì chẳng có cái nào phù hợp cả!

Đầu tiên, chủ động nhường khí vận Nhân Tộc là chuyện tuyệt đối không thể!

Như vậy chẳng khác nào bao nhiêu năm mưu tính đều dâng tận miệng cho kẻ khác xơi sao!

Thứ hai, đứng ngoài cuộc cũng không phải phong cách của hắn.

Tuy thỉnh thoảng hắn có hơi lười biếng, nhưng thứ gì đáng tranh

thì hắn nhất quyết không nhường!

Còn cái lựa chọn cuối cùng nhìn thì hấp dẫn thật đấy, nhưng Cổ Huyền thừa hiểu giai đoạn này không thể hoàn thành được!

Nếu dám tách Nhân Đạo ra khỏi Thiên Đạo vào lúc này, Hồng Quân chắc chắn sẽ không nhẫn nhịn nữa mà sẽ dốc toàn lực giết hắn!

Hiện tại tuy đã chứng đạo, nhưng hắn vẫn chưa đạt đến mức muốn làm gì thì làm.

"Ta chọn ba!" "Đinh!

Lựa chọn đã được xác nhận, mời ký chủ nhanh chóng hoàn thành!" Cổ Huyền suy nghĩ một lát, rồi tại nghị sự đại điện của Nhân Tộc, hắn tập trung Thái Huyền Đạo Nhân cùng Nhân Tộc Tam Tổ và các cao tầng để thương nghị sắp xếp cho chuyện Nhân Tộc đại hưng.

"Thái Huyền Đạo Nhân, tuy ta đã đoạt được Không Động Ấn, nhưng các Thánh Nhân tuyệt đối sẽ không để yên.

Các ngươi cần cẩn thận đề phòng, đảm bảo đại thế của Nhân Tộc có thể diễn ra thuận lợi!" Thái Huyền Đạo Nhân chắp tay vâng lệnh, lập tức dẫn Tam Tổ đi bố trí.

Cổ Huyền nhìn về hướng Hỗn độn Tử Tiêu Cung, thầm nghĩ e là Đạo Tổ sắp triệu tập chúng ta đến nghị sự rồi đây!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, chỉ vài ngày sau, Hồng Quân đã truyền âm cho các Thánh Nhân, yêu cầu đến Tử Tiêu Cung thương nghị đại sự!

Trong Tử Tiêu Cung, các vị Thánh Nhân lại một lần nữa tụ hội.

Đạo Tổ ngồi trên bồ đoàn, thản nhiên nói với các vị Thánh Nhân: "Nay Hồng Hoang hai tộc Vu Yêu đã trở thành lịch sử, nhân vật chính mới của thiên địa đã ra đời.

Nhân Tộc sau khi trải qua ma nạn sẽ đón nhận đại thế hưng thịnh!

Sẽ có Nhân Hoàng xuất thế, dẫn dắt Nhân Tộc đi tới huy hoàng!" Phía dưới, biểu tình của mỗi vị Thánh Nhân mỗi khác.

Người đã đoán trước được thì ánh mắt lấp lánh tính toán, kẻ thì kinh ngạc chau mày trầm tư.

Có kẻ lộ vẻ tham lam kích động, cũng có kẻ coi như việc không liên quan đến mình, chẳng buồn quan tâm.

"Lão sư, xin hỏi đại sự Nhân Tộc hưng thịnh do ai chủ trì?" Thái Thượng Lão Tử đi thẳng vào vấn đề cốt lõi hỏi Hồng Quân.

"Nhân Tộc có chí bảo Không Động Ấn xuất thế, người nắm giữ chí bảo có thể chấp chưởng đại thế, phế lập Nhân Hoàng!" "Không biết là bảo vật gì mà có quyền năng như vậy?" Nữ Oa tò mò hỏi.

"Chính là Hậu Thiên Linh Bảo Không Động Ấn!" Hồng Quân vừa nói xong thì liếc nhìn Cổ Huyền đầy ẩn ý.

Cổ Huyền cũng chẳng buồn giấu giếm: "Không Động Ấn đã rơi vào tay ta, các vị đạo hữu không cần phải nghĩ ngợi nhiều nữa!" Các vị Thánh Nhân nghe vậy đều chấn động, biết Cổ Huyền lại một lần nữa nhanh chân chiếm được tiên cơ!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân ngồi trên bồ đoàn chính giữa, nói với các Thánh: "Đã là Cổ Huyền đạo hữu có được Không Động Ấn, vậy việc sắc lập Nhân Hoàng xin làm phiền đạo hữu rồi!" Hồng Quân nhìn Cổ Huyền, cố ý chuyển hướng chú ý của mọi người sang hắn.

"Đạo Tổ khách khí rồi, ta vốn là Thánh Phụ Nhân Tộc, chuyện này là bổn phận của ta, có gì mà phiền lòng!" Cổ Huyền trả lời một cách cứng cỏi.

Hắn biết Hồng Quân lại đang kéo thù hận cho mình, nhưng hắn chẳng quan tâm.

Ngoại trừ Hậu Thổ ủng hộ, Thông Thiên giữ thái độ trung lập, Nữ Oa thái độ chưa rõ ra, mấy kẻ còn lại có lấy lòng thế nào cũng vô ích!

Thế nên hắn chẳng thèm bận tâm các Thánh Nhân khác nghĩ gì.

Chương 114

Nữ Oa nghe Cổ Huyền nói xong thì đảo mắt một cái, nói với mọi người: "Cổ Huyền đạo hữu nói đúng lắm, chuyện này vốn là việc của Nhân Tộc chúng ta, tự nhiên do các vị Thánh Nhân Nhân Tộc làm chủ, mấy vị sư huynh không cần phải bận tâm nữa đâu!" Thái Thượng Lão Tử cũng phụ họa theo: "Nên là như vậy!

Các vị sư đệ, giáo vụ của các ngươi bận rộn, không cần để ý chuyện này nữa.

Có bần đạo cùng Cổ Huyền đạo hữu và Nữ Oa sư muội làm chủ, Nhân Tộc đại hưng chắc chắn sẽ không có sai sót!" Chuẩn Đề nhíu mày hỏi Hồng Quân: "Xin hỏi lão sư, Nhân Tộc sẽ đại hưng như thế nào?" "Nhân Tộc sẽ có ngôi vị Tam Hoàng Ngũ Đế xuất thế.

Sau khi công đức viên mãn, có khí vận công đức vô tận gia trì, Tam Hoàng đều có thể chứng vị tôn giả Á Thánh!

Ngũ Đế có thể tu luyện tới đỉnh phong Chuẩn Thánh!

Sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, Nhân Tộc sẽ vĩnh hằng hưng thịnh!" Hồng Quân nheo mắt nói.

Mấy vị Thánh Nhân vốn không quan tâm đến chuyện Nhân Tộc lập tức kinh hãi không thôi!

Nhân Tộc lại nghịch thiên như vậy sao!

Chỉ riêng Á Thánh và Chuẩn Thánh đã có tám vị!

Nếu lôi kéo được họ vào môn hạ thì lo gì đạo thống không phát dương quang đại!

"Chư vị đạo huynh, Nhân Tộc là nhân vật chính của thiên địa, Tam Hoàng Ngũ Đế tuyệt đối không được có chút sai sót nào.

Theo kiến thức thiển cận của bần đạo, chi bằng do các vị Thánh Nhân chúng ta cùng chủ trì thì tốt hơn!" Chuẩn Đề đi tiên phong, trực tiếp đề nghị với các Thánh.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều gật đầu ủng hộ Chuẩn Đề.

Cái bánh lớn như vậy sao có thể để kẻ khác chia hết được, nhìn mà thèm nhỏ dãi đây này!

Trong phút chốc, các Thánh Nhân vì lợi ích riêng lại bắt đầu tranh luận kịch liệt, cãi vã không ngớt!

"Được rồi!

Ồn ào náo loạn thế này còn ra thể thống gì!" Hồng Quân sa sầm mặt giáo huấn đám đệ tử.

Lão vốn định đẩy Cổ Huyền sang phía đối lập với các Thánh, ngồi xem Cổ Huyền đấu pháp với họ, nhưng không ngờ Cổ Huyền căn bản không mắc lừa, hoàn toàn không tham gia vào cuộc tranh luận, khiến Hồng Quân cảm thấy như đấm vào bông, vô cùng uất ức!

Lẽ nào hắn không hứng thú với cuộc tranh giành Tam Hoàng Ngũ Đế sao?

Hồng Quân thầm nghĩ.

Không thể nào!

Nếu không hứng thú, tại sao lại cướp Không Động Ấn?

Tại sao lại tới Nhân Tộc bố trí mưu đồ?

Hồng Quân không nhìn thấu được tâm tư và nước đi của Cổ Huyền, trong lòng bỗng chốc có chút nôn nóng và hoảng loạn, sợ rằng hắn lại sắp gây ra chuyện gì đó!

Cổ Huyền sở dĩ không lên tiếng là vì hắn hiểu rõ, khi Không Động

Ấn ở trong tay mình, các Thánh có cãi vã long trời lở đất thế nào cũng vô dụng!

Sau này việc sắc lập Nhân Hoàng cần hắn gật đầu mới xong, hắn không đồng ý thì mọi kế hoạch đều là công cốc!

Hiện tại Cổ Huyền không hề hoảng sợ, vì hắn đã chiếm tiên cơ, đi trước các Thánh một bước, căn bản không cần phải tốn lời cãi cọ với họ.

"Cổ Huyền đạo hữu, chuyện Nhân Tộc quan hệ trọng đại, theo bần đạo thấy, chí bảo Không Động Ấn nên do chúng ta cùng bảo quản thì ổn thỏa hơn!" Thái Thượng Lão Tử đột ngột làm khó Cổ Huyền.

Tuy lão biết Cổ Huyền có thể là hóa thân của biến số, không dễ đối phó, nhưng bảo lão khoanh tay nhường miếng thịt béo bở này đi thì tuyệt đối không đời nào!

Dù lợi hại thế nào thì giờ hắn cũng không phải đối thủ của lão sư đâu nhỉ!

Tại Tử Tiêu Cung này, mượn uy danh lão sư để ép hắn giao ra Không Động Ấn!

Lão Tử thầm tính toán.

Các vị Thánh Nhân khác nghe lời Lão Tử thì bừng tỉnh, đúng vậy!

Chúng ta ở đây tranh giành kịch liệt mà Không Động Ấn ở trong tay kẻ khác thì có tranh được kết quả vừa ý cũng chẳng làm gì được!

"Lão sư, chúng con không phải kẻ tham luyến Linh bảo, chỉ vì chuyện Nhân Tộc quá quan trọng, xin Cổ Huyền đạo hữu tạm thời giao Linh bảo ra, đợi sau khi phong thiền hoàn tất sẽ trả lại cho ngài!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhận được ám hiệu của Lão Tử, liền nói với Hồng Quân và Cổ Huyền.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng lên tiếng chi viện, hỏa lực lập tức chuyển sang phía Cổ Huyền.

Cổ Huyền đã sớm biết sự vô sỉ của đám Thánh Nhân này, nên việc họ muốn cướp Linh bảo cũng chẳng có gì lạ.

Đúng là Thánh Nhân không chết, đại đạo không thôi!

Chẳng sai chút nào!

"Các vị đạo hữu, vừa rồi Đạo Tổ đã minh định, người có Không Động Ấn sẽ chấp chưởng việc sắc lập Nhân Hoàng, chính miệng người đã chỉ danh để ta làm chủ.

Đạo Tổ, ta nói không sai chứ?" Cổ Huyền nhìn thẳng vào Hồng Quân hỏi.

Hồng Quân vốn đang đắc ý xem kịch vui, không ngờ Cổ Huyền lại xoay chuyển tình thế nhanh như vậy!

Lời Thánh Nhân nói ra đáng giá ngàn vàng, vừa rồi lão quả thực đã nói như thế, trước mặt đám đệ tử không tiện lật lọng, chỉ đành cứng mặt gật đầu.

Cảm giác này đúng là gậy ông đập lưng ông!

Các vị Thánh Nhân đều bất lực, tranh giành nửa ngày hóa ra quyền lựa chọn vẫn nằm trong tay kẻ khác, trong lòng vừa phẫn nộ vừa bất lực!

Nếu là người khác cầm Không Động Ấn, có lẽ họ đã hợp lực cướp trắng rồi.

Nhưng Cổ Huyền vốn tính hung tàn, các Thánh Nhân ngồi đây ai nấy đều từng bị hắn đuổi đánh, thật sự không đủ dũng khí đối đầu trực diện với hắn!

Cổ Huyền thu hết mọi chuyện vào mắt, trong lòng cười lạnh

không thôi!

Một đám tiểu nhân nịnh hót, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh!

Cổ Huyền lườm nguýt các Thánh một cái rồi nhắm mắt tiếp tục "thần du thái hư".

Các Thánh Nhân rơi vào cảnh ngượng ngùng, nhìn Cổ Huyền muốn nói lại không dám, trông uất ức cực kỳ!

Họ không ngừng trao đổi ánh mắt, tìm cách phá vỡ thế bế tắc.

Hồng Quân nhìn đám đệ tử sợ Cổ Huyền như sợ cọp thì tức giận vô cùng!

Một lũ phế vật!

Sáu người mà không dám kháng hành với một mình Cổ Huyền, thật làm mất mặt bần đạo!

Hồng Quân vừa giận vừa lo, cứ đà này e là cái bóng ám ảnh của Cổ Huyền trong lòng các Thánh sẽ ngày một lớn, nếu cứ để hắn trưởng thành tiếp thì hậu quả thật khôn lường!

Phải tìm cơ hội tống cổ tên nghịch đồ này lên đường thôi!

Sự nhẫn nại của Hồng Quân đã tới giới hạn, lão thầm tính toán cách trừ khử Cổ Huyền một cách âm thầm.

"Cổ Huyền đạo hữu, chuyện Nhân Tộc dẫu sao cũng liên quan đến nhiều phía, nếu để một người làm chủ e là không xuể.

Chi bằng chúng ta cùng hỗ trợ để mọi chuyện diễn ra thuận lợi, ngài thấy sao?" Nữ Oa bị các Thánh đẩy ra thương lượng với Cổ Huyền.

Dù sao nàng cũng là Thánh Mẫu Nhân Tộc, thân phận tương xứng, vả lại là nữ nhi, khả năng bị đánh cũng thấp hơn.

Cổ Huyền vốn không định độc chiếm hết lợi ích của đại thế Tam Hoàng Ngũ Đế.

Tuy hắn không sợ các Thánh hợp lực, nhưng Nhân Tộc không chịu nổi mưu kế của họ!

Không chia cho mỗi người một bát canh là không được rồi.

"Theo ý ta, dựa theo đề nghị của Lão Tử và Nữ Oa đạo hữu, việc phong thiền Nhân Hoàng do các Thánh Nhân Nhân Tộc chúng ta chủ trì, hai vị có thể mỗi người nhận lấy một vị trí Đế Sư!

Không biết hai vị thấy sao?" Lão Tử và Nữ Oa lập tức đồng ý ngay, tươi cười ngồi sang một bên không nói thêm gì nữa.

Mấy vị Thánh Nhân còn lại không được chút lợi lộc nào nên đương nhiên không hài lòng: "Đạo hữu!

Phân chia như vậy e là có phần thiên vị rồi!" Nguyên Thủy sa sầm mặt nói.

"Tóm lại ta chỉ nhường ra hai vị trí Đế Sư thôi, các ngươi phân phối thế nào không liên quan đến ta!" Cổ Huyền nhún vai nói thẳng.

Sắc mặt các Thánh đều không tốt, nhưng khi lợi ích đã được chia phần, họ lại bắt đầu tranh giành lẫn nhau.

Suất của Lão Tử thì họ không dám động vào, nhưng còn Nữ Oa thì sao?

Hắc hắc!

Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Tây Phương nhị thánh đồng loạt gây khó dễ cho Nữ Oa để tranh đoạt miếng thịt cuối cùng.

Cổ Huyền tiếp tục khoanh tay xem kịch.

Chương 115

Tranh đi!

Cãi đi!

Các ngươi càng lục đục thì càng ít chú ý đến Nhân Tộc, Nhân Tộc của ta mới có thể thuận lợi vượt qua đại thế để thực sự quật khởi!

Hồng Quân nhìn Cổ Huyền xoay các Thánh như chong chóng mà lòng cảnh giác và sát ý ngày một đậm sâu.

Trong Tử Tiêu Cung, lục thánh tranh giành vị trí Đế Sư đến mức không ai nhường ai, thậm chí sắp sửa động thủ.

Hồng Quân thấy vậy liền xuất diện ngăn cản: "Đã là Cổ Huyền đạo hữu đồng ý cho Nữ Oa một vị trí Đế Sư, các ngươi đừng tranh giành nữa, ai về đạo trường nấy tu hành đi!" Các vị Thánh Nhân nghe Hồng Quân lên tiếng tự nhiên không dám làm trái, nhưng trong lòng đầy rẫy sự bất mãn!

Phía ngoài Tử Tiêu Cung, Thông Thiên gọi giật Cổ Huyền lại.

"Cổ Huyền đạo hữu, không biết ngài có thời gian tới Thượng Thanh Thiên của bần đạo ngồi chơi một chút không?" "Đạo hữu đã mời, ta sao dám từ chối!

Mời!" Cổ Huyền khách khí đáp lời.

Thông Thiên dẫn Cổ Huyền bay về hướng đạo trường ở Thiên Ngoại Thiên.

Mấy vị Thánh Nhân chưa đi xa thấy cảnh hai người sánh vai thì giật mình!

Lúc này Thông Thiên tìm Cổ Huyền làm gì thì ai cũng đoán được.

Dựa vào quan hệ sư đồ giữa Cổ Lan Tâm và Thông Thiên, khả năng Cổ Huyền chia cho Thông Thiên một vị trí Đế Sư là rất cao!

Nguyên Thủy và Tây Phương nhị thánh mặt mày xám xịt!

Hóa ra trong vụ này, ngoại trừ Hậu Thổ vô dục vô cầu ra, chỉ có ba người bọn họ là trắng tay!

Thật quá đáng!

Trong đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người tức giận nhất!

Từ khi Tam Thanh phân gia, Tiệt Giáo của Thông Thiên lúc nào cũng lấn át Xiển Giáo khiến lão ấm ức bấy lâu nay.

Lần này nếu Thông Thiên lại nhanh chân chiếm được vị trí Đế Sư, thì khoảng cách giữa đệ tử của lão với đám "thấp sinh noãn hóa" (sinh ra từ trứng, nơi ẩm thấp) của Tiệt Giáo sẽ ngày càng xa!

Tuyệt đối không được!

Nguyên Thủy đố kỵ khôn cùng, thầm tìm cách phá hoại cơ duyên này của Tiệt Giáo.

Tại Thượng Thanh Thiên, Cổ Huyền và Thông Thiên ngồi đối diện nhau.

Thông Thiên nói: "Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo không phải kẻ ép người quá đáng, nhưng vị trí Đế Sư này xin ngài bằng mọi giá phải chia cho ta một cái!" Cổ Huyền nhướn mày hỏi: "Tại sao?" "Đạo hữu không biết đó thôi, Lan Tâm ở Kim Ngao Đảo tu hành cực nhanh, nay đã đạt tới hậu kỳ Đại La Kim Tiên!

Bần đạo rất cần một vị trí Đế Sư, để nhờ vào công đức khí vận mà giúp con bé tiến thêm bước nữa, đạt tới đỉnh phong Đại La Kim Tiên!" Ân?

Cổ Huyền cau mày.

Con gái mình căn cơ thâm hậu, tu vi tăng nhanh thì hắn biết, nhưng ngài cũng đâu cần gấp gáp tăng cường thực lực như vậy chứ!

Cổ Huyền hy vọng con gái mình có thể tu hành vững chắc, từng bước củng cố căn cơ chứ không muốn dựa dẫm quá nhiều vào ngoại vật để thăng cấp.

Nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của Thông Thiên, lẽ nào Tiệt Giáo có biến cố khiến lão phải tính toán trước?

Chẳng lẽ...!

Cổ Huyền thầm đoán, không lẽ Thông Thiên đã phát giác ra Phong Thần Lượng Kiếp rồi?

Không thể nào!

Thông Thiên đâu phải người xuyên không, sao có thể biết trước nhân quả lượng kiếp chứ!

Cổ Huyền lập tức phủ định ý nghĩ đó.

"Thông Thiên đạo hữu, ta thấy thần sắc ngài có vẻ bất an, nếu Tiệt Giáo có biến cố gì không thể kiểm soát, ngài cứ nói ra, chúng ta cùng giải quyết!" Cổ Huyền mỉm cười nói.

"Ai!

Đạo hữu, gần đây bần đạo quan sát thấy khí vận Tiệt Giáo bị thất thoát nghiêm trọng, có sát khí tụ tập, ta e rằng cứ thế này Tiệt Giáo sẽ gặp đại nạn, nên mới gấp rút muốn nâng cao tu vi cho Lan Tâm!" Thông Thiên rầu rĩ nói.

Cổ Huyền không ngờ Thông Thiên lại thực sự cảm nhận được trước!

Thật lạ!

Theo lý thì lượng kiếp là đại thế của Thiên Đạo, Hồng Quân tuyệt

đối không để ai biết trước, vậy là sao nhỉ?

Cổ Huyền thắc mắc.

Thực ra Cổ Huyền không biết rằng trước khi Bàn Cổ chân linh tiêu tán, người đã dốc toàn lực để lại một tia sinh cơ cho Hồng Hoang!

Từ đó, lượng kiếp ở Hồng Hoang đã âm thầm thay đổi, nhờ vậy mà Cổ Huyền mới có thể sống sót sau khi thay đổi đại thế!

Thông Thiên là giáo chủ Tiệt Giáo, giáo nghĩa là "tiết thủ một tia sinh cơ" cho chúng sinh, nên lão mới có thể thông qua đó mà cảm nhận được lượng kiếp sắp tới, từ đó mà lo âu, hoàng khủng.

"Thông Thiên đạo hữu, không cần phải lo lắng như vậy.

Nếu thực sự có chuyện không thể giải quyết, ngài cứ tới Vô Cực Đảo tìm ta.

Từ lúc Lan Tâm bái sư, chúng ta đã là người cùng một chiến tuyến, ta chắc chắn sẽ không ngồi yên nhìn đâu!" Cổ Huyền tiêm cho Thông Thiên một mũi thuốc an thần, ngầm ám chỉ sẽ đứng về phía lão.

Thông Thiên nhìn Cổ Huyền với ánh mắt cảm kích: "Đạo hữu, nếu sau này Tiệt Giáo thực sự gặp đại nạn, ta không cầu ngài ra tay tương trợ, chỉ mong ngài bảo hộ mấy đứa đệ tử của ta, đừng để chúng rơi vào hiểm cảnh!" Cổ Huyền gật đầu.

Tạm gác quan hệ cá nhân với Thông Thiên sang một bên, Phong Thần Lượng Kiếp hắn nhất định sẽ đứng về phía Thông Thiên, vì từ khi thay đổi thiên đạo đại thế, hắn đã định sẵn là thế bất lưỡng lập với Hồng Quân và Thiên Đạo rồi.

"Thông Thiên đạo hữu, ta vốn định để dành cho Lan Tâm một vị trí Đế Sư, nhưng ta hy vọng công đức khí vận nhận được tốt nhất đừng dùng trực tiếp để thăng tu vi!

Có thể dùng để luyện hóa Linh bảo hoặc phòng thân thì hơn.” “Tại sao vậy?” Thông Thiên không hiểu nhìn Cổ Huyền.

Ở Hồng Hoang, việc dùng thiên đạo công đức để thăng thực lực là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa, tại sao Cổ Huyền lại coi công đức như rắn độc vậy?

“Đạo hữu nên biết, vật gì cũng có hai mặt của nó!

Thiên đạo công đức nhìn thì có vẻ tăng thực lực mà chẳng mất gì, nhưng thực ra ẩn chứa hung hiểm cực lớn!” Thông Thiên kinh hãi nhìn Cổ Huyền, những lời này quả thực đã đảo lộn tam quan của lão!

Chẳng lẽ Lan Tâm là Đại La Kim Tiên thì không nói, chứ ngay cả các Thánh Nhân khi tu hành cũng dùng công đức đó thôi, có thấy vấn đề gì đâu?

Thông Thiên cảm thấy Cổ Huyền có phần quá cẩn trọng, nói quá sự thật.

“Đạo hữu dùng công đức để tu hành so với tu hành bình thường có gì khác không?” Cổ Huyền nhìn thẳng vào ánh mắt nghi hoặc của Thông Thiên mà hỏi.

Thông Thiên thầm so sánh hai bên, nhưng chẳng thấy có gì không ổn cả.

Cổ Huyền lắc đầu: “Đạo hữu, công đức đó chỉ giúp tăng thực lực, nhưng thực chất về mặt cảm ngộ đạo pháp thì chẳng tăng thêm chút nào, như vậy chẳng phải là đang lãng phí tiềm lực bản thân sao!” Thông Thiên giật mình đứng phắt dậy, lời nói của Cổ Huyền như khai sáng cho lão, khiến lão toát mồ hôi hột!

Thông Thiên chắp tay hành lễ với Cổ Huyền: “Đạo pháp của Cổ Huyền đạo hữu quả nhiên tinh thâm, nếu không có ngài nhắc nhở, bần đạo suýt chút nữa đã trở thành kẻ làm hại đồ đệ mình rồi!” “Đạo hữu

khách khí rồi!" Cổ Huyền mỉm cười đắc ý, rồi chuyển chủ đề: "Đạo hữu có biết tại sao sát khí lại xâm thực khí vận Tiệt Giáo không?" "Ai!

Bần đạo nào có biết nguyên do!

Nếu sớm biết thì đã không phải rầu rĩ thế này!" Thông Thiên khổ sở nói.

"Ngài có biết nút thắt nằm ở đâu không?" Mắt Thông Thiên sáng lên nhìn Cổ Huyền.

Sau một hồi đàm đạo, lão đã thấy đạo pháp của Cổ Huyền thâm sâu khôn lường, nên rất mong chờ cao kiến của hắn.

"Ta chỉ nhắc ngài một câu, Tiệt Giáo của ngài tuy là vạn tiên triều bái, khí thế hào hùng, nhưng vì ngài đưa ra khẩu hiệu 'Hữu giáo vô loại' (dạy dỗ không phân biệt), khiến môn đồ vàng thau lẫn lộn, đệ tử không tránh khỏi kẻ tốt người xấu, những kẻ tâm tính không thuần chắc chắn sẽ làm bại hoại khí vận Tiệt Giáo!

Cứ đà này, khí vận Tiệt Giáo của ngài nguy to rồi!" Thông Thiên sững sờ.

Hóa ra nút thắt nằm ở chính đó!

"Nếu muốn Tiệt Giáo trường tồn, sau khi về ngài hãy chỉnh đốn lại phong khí trong giáo đi!" Cổ Huyền nhắc nhở.

Thông Thiên lại một lần nữa hành lễ với Cổ Huyền, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì lần này đã mời Cổ Huyền tới đạo trường, nếu không nhận ra vấn đề của Tiệt Giáo thì sau này chắc chắn sẽ sa lầy không lối thoát.

"Đạo hữu yên tâm, bần đạo về sẽ nghiêm trị phong khí, quyết không để những kẻ có tâm địa bất lương làm nhơ nhuế danh tiếng Tiệt Giáo!" Thông Thiên kiên định nói.

Cổ Huyền cũng chẳng bận tâm lắm, nể mặt Lan Tâm nên hắn mới nhắc nhở bấy nhiêu thôi, còn việc nội bộ nhà lão xử lý thế nào hắn không tiện xen vào.

Thông Thiên và Cổ Huyền đàm đạo tại Thượng Thanh Thiên suốt ngàn năm, đôi bên đều có thu hoạch.

Cổ Huyền phải bận rộn về Nhân Tộc chủ trì đại thế Tam Hoàng Ngũ Đế nên từ biệt Thông Thiên trở về Hồng Hoang.

Sau khi về Nhân Tộc, Cổ Huyền lập tức bắt tay vào bố trí đại thế.

Hắn thả ra một đạo chân linh từ Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Chương 116

Đạo chân linh đó mơ màng tỉnh lại, rồi đầy giận dữ nhìn Cổ Huyền: "Cổ Huyền!

Vì lợi ích riêng mà giết bần đạo, hủy con đường chứng đạo của ta, trời đất không dung!" Cổ Huyền thản nhiên nhìn chân linh Huyền Quy: "Đạo hữu, ngày đó ta đã giải thích, việc ngài ngã xuống là thiên mệnh, nhưng dù sao cái chết của ngài cũng có liên quan tới ta.

Hôm nay ta thực hiện lời hứa, tiễn đạo hữu vào luân hồi Địa Phủ một chuyến, ban cho ngài một đại cơ duyên!" Cổ Huyền định giao vị trí Thiên Hoàng cho Huyền Quy.

Lúc đại chiến Vu Yêu, Phục Hy bị Nữ Oa giữ chặt ở Oa Hoàng Thiên, thêm vào đó là đại thế lượng kiếp thay đổi nên Phục Hy cuối cùng không tới được chiến trường, nhờ vậy mà không chết!

Vì thế Phục Hy cũng không thể nhận vị trí Thiên Hoàng.

Huyền Quy vì thiên địa Hồng Hoang mà hy sinh, Thiên Đạo nợ ngài một nhân quả lớn, nên sẽ không ngăn cản ngài nhập vào Nhân Tộc.

Tiễn ngài đi luân hồi để nhận ngôi vị Thiên Hoàng là hợp lý nhất rồi!

Huyền Quy ngơ ngác bị Cổ Huyền tiễn tới Địa Phủ chuyển thế, Không Động Ấn đã đánh dấu vào chân linh, vị trí Thiên Hoàng coi như đã định cho Huyền Quy.

Một tháng sau, tại bộ lạc Phong Cổn của Nhân Tộc, con gái của tộc trưởng là Hoa Tư Thị năm nay mười tám tuổi, dung mạo xinh đẹp, tính cách kiên cường, rất có uy tín trong tộc!

Một ngày nọ, Hoa Tư Thị đi dạo ngoài ngoại ô, trên đường về vô tình giẫm chân vào một dấu ấn vàng kim.

Toàn thân nàng bị ánh sáng bao phủ, khí chất trở nên vô cùng thánh khiết!

Chẳng bao lâu sau, Hoa Tư Thị dù chưa chồng mà bỗng nhiên mang thai!

Tộc trưởng nổi giận, hạ lệnh điều tra kỹ tất cả đàn ông đã tiếp xúc với nàng nhưng chẳng ra kết quả gì.

Tộc trưởng bất lực, lại thương con gái nên đành ngậm đắng nuốt cay.

Nhưng ai ngờ cái thai trong bụng Hoa Tư Thị mang nhiều năm mà không sinh, các lão nhân trong tộc đều nghi ngờ đó là yêu nghiệt, muốn dùng hình phạt thiêu sống nàng!

Tộc trưởng khuyên ngăn không được, chỉ đành ép con gái bỏ đứa bé đi.

Hoa Tư Thị mang thai nhiều năm đã nảy sinh tình cảm với đứa con, không nỡ bỏ nên thề chết không nghe!

Tộc trưởng giận dữ đuổi nàng ra khỏi bộ lạc.

Hoa Tư Thị mang thai một mình sống ở rìa bộ lạc, chịu đựng đủ mọi lời mỉa mai châm chọc của tộc nhân.

Trên hư không, Cổ Huyền dẫn Tây Vương Mẫu tới quan sát xem Thiên Hoàng giáng thế có ổn thỏa không.

Tây Vương Mẫu xúc động nhìn Hoa Tư Thị, nói với Cổ Huyền: "Phu quân, nhìn nàng ấy khổ chưa kìa!

Chúng ta ra tay giúp đi!

Dù sao sau này cũng là mẫu thân của Thiên Hoàng, sao có thể để

người ta ức hiếp như vậy!" Tây Vương Mẫu cũng là một người mẹ, năm xưa mang thai Cổ Lan Tâm bao nhiêu lâu nên rất thấu hiểu nỗi khổ này, nhìn Hoa Tư Thị mà lòng trắc ẩn trỗi dậy.

"Nương tử, Thiên Hoàng sắp ra đời rồi!

Hoa Tư Thị chỉ phải chịu khổ thêm vài ngày nữa thôi, chuyện này liên quan đến khí vận Nhân Tộc, chúng ta không tiện trực tiếp can thiệp!" Cổ Huyền khó xử nói.

Tây Vương Mẫu không nói gì, cứ trừng mắt to nhìn Cổ Huyền mà nũng nịu, khiến hắn sắp đầu hàng tới nơi!

"Thôi được rồi, ta sẽ truyền âm cho Thái Huyền Đạo Nhân.

Ta đã chọn hắn làm thầy của Thiên Hoàng, chuyện này cứ giao cho hắn xử lý!" Cổ Huyền sủng ái véo mũi Tây Vương Mẫu một cái.

Nàng lập tức vui vẻ, ôm lấy cánh tay Cổ Huyền mà cười hì hì.

Cổ Huyền bất lực lắc đầu rồi truyền âm cho Thái Huyền Đạo Nhân.

Tại một chân núi rìa bộ lạc Phong Cổn, Hoa Tư Thị dựng một gian nhà tranh đơn sơ, mỗi ngày ngoài làm việc thì nàng chỉ vuốt bụng trò chuyện với con.

Một đêm nọ, Hoa Tư Thị mơ thấy một vị thần tiên mặc đạo bào trắng, bảo nàng rằng đứa trẻ trong bụng là đại hiền của Nhân Tộc!

Phải chăm sóc thật tốt, đợi lúc nó chào đời sẽ có người tới nhận làm đồ đệ, dạy bảo thành rường cột của Nhân Tộc.

Hoa Tư Thị vui mừng khôn xiết, bấy lâu bị tộc nhân hiểu lầm mang thai yêu nghiệt, hóa ra lại là đại hiền Nhân Tộc!

Từ đó nàng càng cẩn thận chăm sóc thai nhi, quanh nhà nàng thường xuyên có tiên hạc, thần thú tới tặng bảo dược bồi bổ thân thể.

Tộc nhân thấy tiên hạc thần thú thì lại càng tin chắc nàng mang thai yêu nghiệt, nên càng tránh xa nàng hơn.

Chớp mắt mười năm đã trôi qua!

Đứa bé trong bụng Hoa Tư Thị cuối cùng cũng sắp chào đời!

Lúc đứa trẻ giáng sinh, phương đông rực rỡ hào quang, thiên địa hiển hiện dị tượng, có linh thú Kỳ Lân từ chân trời phủ phục bái lạy!

Tộc nhân thấy dị tượng đều chấn kinh, quỳ xuống cầu nguyện.

Lúc này Thái Huyền Đạo Nhân xuất hiện!

Hắn cưỡi Tịnh Thế Bạch Liên từ Thủ Dương Sơn bay tới, dừng chân trước nhà tranh của Hoa Tư Thị.

Có người già trong bộ lạc nhận ra Thái Huyền Đạo Nhân, lập tức dẫn cả tộc tới bái kiến.

"Thủ lĩnh bộ lạc Phong Cổn dẫn toàn tộc bái kiến Cộng Chủ!" Tộc trưởng quỳ xuống trước mặt Thái Huyền Đạo Nhân nói.

"Tộc trưởng bộ lạc Phong Cổn sao?

Bộ lạc này đúng là có phúc, sinh dưỡng được một vị đại hiền của Nhân Tộc!" Cổ Huyền mỉm cười nói.

Tộc nhân ngơ ngác không hiểu ý Thái Huyền Đạo Nhân là gì.

Hắn chỉ vào gian nhà tranh: "Đứa trẻ trong bụng Hoa Tư Thị chính là vị Cộng Chủ tiếp theo của Nhân Tộc chúng ta!

Chẳng lẽ không phải là có phúc sao?" Tộc nhân bộ lạc Phong Cổn đại kinh thất sắc!

Đứa bé bị coi là yêu nghiệt bấy lâu nay lại là Cộng Chủ Nhân Tộc?

Đồng thời họ cảm thấy vô cùng hổ thẹn và hối hận vì những việc

làm trước đây của mình.

“Được rồi!

Sau này hãy nhớ, khi chưa rõ chân tướng thì không được tùy ý ruồng bỏ tộc nhân!

Nếu có lần sau, ta định sẽ không tha thứ!” Thái Huyền Đạo Nhân nghiêm khắc giáo huấn.

Mọi người cúi đầu vâng lệnh, rồi kích động nhìn vào nhà tranh, muốn chiêm ngưỡng phong thái của đứa trẻ thần kỳ.

“Thôi được rồi!

Các ngươi đừng có đứng đây dòm ngó nữa.

Nhớ kỹ, sau này đối đãi với đứa bé như con nhà bình thường là được, tuyệt đối không được ưu đãi đặc biệt!

Cứ để nó tự do phát triển, đừng có can thiệp quá nhiều!” Cổ Huyền dặn dò.

Bộ lạc Phong Cổn từ khi biết có nhân vật lợi hại như vậy xuất hiện thì ai nấy đều phấn khởi, tự nhiên phối hợp làm theo mọi lời Thái Huyền Đạo Nhân dặn.

“Cộng Chủ, đứa bé thiên phú dị bẩm như vậy, tại sao không để chúng con bồi dưỡng thật tốt ạ?” Tộc trưởng tò mò hỏi.

Dù sao đứa bé cũng là cháu ngoại của lão, lão đương nhiên phải quan tâm hơn người khác.

Thái Huyền Đạo Nhân kiên nhẫn giải thích: “Đứa trẻ này có con đường của riêng nó, chúng ta không được can thiệp quá sâu.

Ta sẽ đích thân thu nó làm đồ đệ, tận tâm dạy bảo, lão cứ yên tâm đi!” Tộc trưởng mừng rỡ vô cùng!

Được Cộng Chủ đích thân dạy bảo thì tương lai đứa bé đúng là không thể hạn lượng!

"Các ngươi giải tán đi, nhớ kỹ lời ta!" Thái Huyền Đạo Nhân nói.

Tộc trưởng đích thân đuổi người, dẫn tộc nhân đi xa, ai nấy đều vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại.

Chẳng bao lâu sau, Hoa Tư Thị mệt mỏi nhưng hạnh phúc bế một bé trai hồng hào bước ra.

"Tiên trưởng!

Đứa bé vừa chào đời, ngài sẽ thu nó làm đồ đệ chứ?" Hoa Tư Thị kích động hỏi.

Thái Huyền Đạo Nhân gật đầu: "Đợi nó lên ba tuổi, mỗi ngày hãy dành ra hai canh giờ cho nó lên đỉnh núi đối diện tìm ta!" Hoa Tư Thị ghi tạc trong lòng, nhìn đứa con trong tay mà mỉm cười hạnh phúc.

Ba năm sau, trong bộ lạc Phong Cổn của Nhân tộc.

Một ấu đồng toàn thân tỏa ra linh khí đang ngơ ngác đứng trước mặt Thái Huyền đạo nhân.

"Ngài chính là vị sư tôn mà nương thân đã nhắc tới sao?" Tiểu ấu đồng nghiêng đầu hỏi.

Chương 117

Thái Huyền đạo nhân khẽ mỉm cười: "Sao?

Ngô thấy thần tình của ngươi dường như có chút không nguyện ý làm đệ tử của ta!" Tiểu ấu đồng gật gật đầu: "Con nghe tộc nhân bàn tán, những vị tiên trưởng kia đều là bậc hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt, hình tượng của ngài hình như không phù hợp lắm!" Ngôn ngoại chi ý là: Ngài là kẻ lừa gạt trẻ con sao?

Khóe miệng Thái Huyền đạo nhân giật giật, không ngờ tiểu oa oa này tuổi còn nhỏ mà bản lĩnh chọc tức người khác lại không hề nhỏ!

Thái Huyền đạo nhân vì muốn để tiểu manh oa trước mắt cam tâm bái sư, trực tiếp thi triển đạo pháp, đưa nó bay lên trời!

Trẻ con đối với những đạo pháp thần kỳ luôn cảm thấy hiếu kỳ, sau khi được Thái Huyền đạo nhân đưa đi bay một vòng, đôi mắt lập tức phát sáng nhìn lão.

"Muốn học không?" Thái Huyền đạo nhân làm bộ làm tịch hỏi.

Tiểu manh oa lập tức gật đầu, kéo vạt áo Thái Huyền đạo nhân nói: "Sư tôn dạy con!" Hả?

Tiểu tử này cũng biết đạo lý có sữa mới là mẹ sao?

Thái Huyền đạo nhân nhìn tiểu manh oa, một mặt hoài nghi nhân sinh.

Vừa rồi chẳng phải còn chê ta không có khí chất tiên phong đạo cốt sao?

Bây giờ thấy ta có bản lĩnh liền ngoan ngoãn bái sư?

Có cần phải thực dụng như vậy không hả!

Thái Huyền đạo nhân nghiêm mặt ho khan một tiếng: "Tiểu hoạt đầu!

Sau này ngươi là đại đệ tử dưới tòa của ngô, phải cẩn thủ quy củ, không được cậy vào danh tiếng của vi sư mà đi khắp nơi gây họa, nghe rõ chưa?" Tiểu manh oa gật đầu, theo lễ nghi nương thân và ngoại công đã dạy, hành sư đồ đại lễ với Thái Huyền đạo nhân.

Thái Huyền đạo nhân hài lòng gật đầu, tuổi còn nhỏ mà thông tuệ thủ lễ như thế, không hổ là Thiên Hoàng của Nhân tộc!

Thái Huyền đạo nhân vô cùng mãn nguyện với vị đệ tử này, mẹ kiếp, so với mấy đứa đồ đệ mà bản tôn nhận ở Vô Cực đảo thì đứa nhỏ này ngoan hơn nhiều!

Thái Huyền đạo nhân thầm nghĩ.

"Tiểu hoạt đầu!

Từ khi sinh ra ngươi vẫn chưa có tên, nay Thánh Phụ Nhân tộc Cổ Huyền đặc ý ban tên là Hoàng Thiên!

Từ nay về sau, ngươi chính là Hoàng Thiên của Nhân tộc!" Hoàng Thiên vui mừng, cuối cùng cũng có tên rồi!

Hắn đứng dậy, bắt chước dáng vẻ tộc nhân bái kiến Thánh Phụ trong tế tự đại điển, hướng về phía Thủ Dương Sơn cung kính quỳ lạy: "Đa tạ Thánh Phụ ban tên!" Sau đó lập tức bám lấy Thái Huyền đạo nhân: "Sư phụ sư phụ!

Mau dạy con bản lĩnh đằng vân giá vũ đi!" Thái Huyền đạo nhân biểu tình đờ ra, nói với Hoàng Thiên: "Đồ nhi à!

Hiện tại ngươi còn quá nhỏ, chưa học được thuật pháp đó!

Đợi lớn thêm chút nữa, ngô tự khắc sẽ dạy!" Hoàng Thiên nghe vậy thì thất vọng, hóa ra hiện tại vẫn chưa học được sao!

Thái Huyền đạo nhân xoa đầu Hoàng Thiên: "Chớ có thất lạc như thế, tu hành phải ổn định chắc chắn, không được cấp công cận lợi, càng không được tâm phù khí táo!

Hiện tại phải đánh tốt cơ sở, đừng có hảo cao vụ viễn, mơ tưởng những thứ bất thiết thực!" Thái Huyền đạo nhân hóa thân thành vị sư tôn lải nhải, khổ khẩu bà tâm giáo dục Hoàng Thiên.

Chỉ là Hoàng Thiên dù sao cũng chỉ là hài tử ba tuổi, sao có thể hiểu được những đạo lý sâu xa đó!

Hắn chỉ có thể ghi nhớ lời sư tôn, nửa hiểu nửa không mà nghe giáo huấn.

Một lúc sau, Thái Huyền đạo nhân mới nhận ra đứa nhỏ trước mắt chỉ là một đứa trẻ ba tuổi, căn bản không thể hiểu hết đạo lý!

Lão tự giễu cười một chút, không nhắc lại đề tài vô vị đó nữa, trực tiếp bắt đầu giáo dục vỡ lòng về tu hành cho Hoàng Thiên, đến hai canh giờ sau mới cho hắn về nhà.

Cứ như vậy, hai thầy trò ở bộ lạc Phong Cổn ròng rã hai mươi năm!

Hai mươi năm sau, Hoàng Thiên đã trưởng thành thành một tu sĩ Nhân tộc xuất sắc, dưới sự chỉ dạy của Thái Huyền đạo nhân đã tu tập đủ loại đạo pháp thần thông, có danh vọng rất cao trong bộ lạc!

Trong năm đó, Hoàng Thiên hoàn thành nhiệm vụ khảo nghiệm của tộc trưởng, thuận lợi trở thành tân nhiệm tộc trưởng bộ lạc Phong Cổn!

Hoàn thành bước đầu tiên để trở thành Nhân tộc Cộng chủ!

Lại ba năm trôi qua, bộ lạc Phong Cổn dưới sự lãnh đạo của Hoàng Thiên dần trở nên cường thịnh, vượt qua tất cả các bộ lạc xung quanh.

Hắn phát minh ra ngư xoa, lưới đánh cá, bẫy thú... khiến đời sống bộ lạc ngày càng tốt hơn!

Các bộ lạc lân cận thấy cuộc sống của bộ lạc Phong Cổn an định phú dụ thì vô cùng hâm mộ, dần dần, tộc nhân quanh đó nảy sinh tâm lý tín phục và sùng bái Hoàng Thiên, mấy vị tộc trưởng bàn bạc với nhau, dứt khoát đều đầu quân cho bộ lạc Phong Cổn, trở thành bộ thuộc của Hoàng Thiên.

Danh vọng ngày càng cao nhưng Hoàng Thiên không vì thế mà an dật, hắn càng nỗ lực hơn, thỉnh thoảng lại chạy lên núi thỉnh giáo Thái Huyền đạo nhân.

Một ngày, Hoàng Thiên lại đến chỗ Thái Huyền đạo nhân hỏi: "Lão sư, thân thể Nhân tộc ta gầy yếu, chịu nhiều ảnh hưởng của khí hậu Hồng Hoang biến hóa, không biết việc này có cách nào giải quyết chăng?" Thái Huyền đạo nhân không trực tiếp trả lời, mà ném cho Hoàng Thiên hai kiện linh bảo, bảo hắn tự đi tìm cách!

Hai kiện linh bảo đó chính là Hà Đồ Lạc Thư còn sót lại sau khi Đế Tuấn vẫn lạc!

Sau khi Đế Tuấn chết, chúng được Nữ Oa thu hồi, lần này Cổ Huyền đích thân đến Oa Hoàng cung mượn hai kiện linh bảo này để chuẩn bị cho Thiên Hoàng ngộ đạo!

Hoàng Thiên có được Hà Đồ Lạc Thư liền lập tức về tộc bế quan tham ngộ!

Có lẽ là thiên mệnh an bài, Hoàng Thiên sau khi quan sát Hà Đồ Lạc Thư cùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đã dựa vào đó sáng lập ra lịch pháp cho Nhân tộc, dùng để cảm ứng tiết khí biến hóa, kịp thời điều chỉnh sinh hoạt!

Nhân tộc có lịch pháp, việc canh tác và điều kiện sống đều được

cải thiện rõ rệt, danh vọng của Hoàng Thiên chấn động toàn bộ Nhân tộc!

Thái Huyền đạo nhân lặng lẽ quan sát tất cả, vô cùng hài lòng với biểu hiện của Hoàng Thiên.

Thời cơ đã đến!

Thái Huyền đạo nhân thầm nghĩ.

Lão bước ra khỏi đại sơn, gọi Hoàng Thiên theo, đưa về tổ địa Thủ Dương Sơn!

Đích thân giữ bên mình điều giáo, dạy hắn cách xử lý sự vụ của Nhân tộc!

Mười năm sau, dưới sự chứng kiến của cao tầng Nhân tộc, Hoàng Thiên chính thức tiếp nhận vị trí Nhân tộc Cộng chủ từ tay Thái Huyền đạo nhân!

Hoàng Thiên cũng không phụ sự kỳ vọng của các vị tiên hiền, trị lý các đại bộ lạc vô cùng tốt, khiến đa số tộc nhân đều tâm phục khẩu phục!

Sáu mươi năm trôi qua, Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Hoàng Thiên ngày càng phồn vinh xương thịnh, dân số tăng lên mấy lần, tộc nhân biến bố khắp Đông Thắng Thần Châu, công tích và uy vọng của Hoàng Thiên được công nhận, khí vận Nhân tộc lặng lẽ gia trì lên thân hắn!

Lại qua ba năm, tu vi Hoàng Thiên cuối cùng cũng đột phá Kim Tiên cảnh giới, sứ mệnh tại Nhân tộc đã hoàn mãn, Thái Huyền đạo nhân bảo hắn chuẩn bị phong thiền tế đàn, nghênh tiếp Thánh Phụ thân lâm để gia miện Thiên Hoàng quả vị!

Tại tổ địa Thủ Dương Sơn, Hoàng Thiên dưới sự chỉ dẫn của Thái Huyền đạo nhân đã dựng xong phong thiền tế đàn, dẫn theo cao

tầng Nhân tộc đứng trên đài, tĩnh lặng chờ đợi Thánh Phụ giáng lâm.

Cổ Huyền đưa theo Tây Vương Mẫu, hội đồng cùng Nữ Oa và Lão Tử giáng lâm phong thiền tế đàn.

Nhân tộc bên dưới thấy Thánh Phụ, Thánh Mẫu và Thánh Sư đồng loạt tới nơi thì vô cùng kích động, lập tức quỳ lạy.

Cổ Huyền đánh giá Hoàng Thiên đang đứng đầu Nhân tộc, thấy căn cơ tu hành vững chắc, thần sắc kiên nghị, đạo tâm kiên định thì vô cùng hài lòng với sự điều giáo của Thái Huyền!

Mẹ kiếp, so với tên sư phụ nửa mùa là bản tôn thì tốt hơn nhiều!

Nhìn đồ đệ người ta, rồi nhìn mấy đứa không bớt lo nhà mình, ai!

Không thể so sánh được!

Càng so càng đau lòng!

Cổ Huyền lấy ra Không Động Ấn, nói với Hoàng Thiên: "Nhân tộc Cộng chủ Hoàng Thiên, mấy mươi năm diễn luyện lịch pháp, dạy Nhân tộc xu lợi tị họa, đưa Nhân tộc phát triển tráng đại, có công tích lớn đối với Nhân tộc!

Hôm nay ngô lấy danh nghĩa Thánh Phụ Nhân tộc, mượn khí vận linh bảo Không Động Ấn, sắc phong ngươi là Thiên Hoàng Nhân tộc, mong ngươi tiếp tục nỗ lực, dẫn dắt Nhân tộc ta quật khởi!" Hoàng Thiên quỳ gối dưới chân Cổ Huyền, thành kính nói: "Nhân tộc Hoàng Thiên ngô, lấy đạo tâm hướng Thiên Đạo thề, chung thân vì Nhân tộc ta gan não đồ địa, tuyệt không làm việc phản nghịch lại Nhân tộc!" Thiên Đạo hữu cảm, hồi ứng lời thề của Hoàng Thiên!

Những người có mặt đều kinh ngạc nhìn Hoàng Thiên, nội tâm thầm bội phục không thôi!

Có thể lấy đạo tâm thề, không phải ai cũng làm được!

Đây tuyệt đối là hộ đạo giả trung thành nhất của Nhân tộc!

Hoàng Thiên vừa lập thề xong, Thiên Đạo giáng xuống vô lượng công đức huyền quang phủ lên thân hắn, tu vi Hoàng Thiên nhờ công đức mà tiêu thăng, thẳng đến Á Thánh cảnh giới mới dừng lại, chỉ cách Thánh Nhân một lằn ranh mỏng!

Sau khi tu vi thăng tiến, nhân quả tiền thế lập tức hiện ra trước mắt, hắn thần sắc phức tạp nhìn Cổ Huyền không nói nên lời.

"Bất kể tiền thế là ai, hiện tại ngươi chỉ là Hoàng Thiên của Nhân tộc, là Thiên Hoàng Nhân tộc!

Có hiểu không?" Cổ Huyền âm thầm truyền âm cho Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên thần sắc hoảng hốt, sau khi đạt tới Á Thánh, bí ẩn về việc vẫn lạc kiếp trước cũng được giải khai!

Hóa ra những gì Cổ Huyền nói đều là sự thực, nếu không trảm hắn thì cũng sẽ có kẻ khác trảm hắn!

Khúc mắc trong lòng nhiều năm được giải khai, Hoàng Thiên rốt cuộc cũng thanh thản, cung kính hành lễ với Cổ Huyền: "Hoàng Thiên đa tạ Thánh Phụ điểm hóa, từ nay về sau chỉ có Hoàng Thiên của Nhân tộc, không còn Bắc Hải Huyền Quy nữa!" Cổ Huyền thấy Hoàng Thiên đại triệt đại ngộ thì hài lòng gật đầu.

Chương 118

"Đã như vậy, hãy đến Hỏa Vân Động, một trong những động thiên phúc địa của Hồng Hoang để trấn áp khí vận Nhân tộc đi!" Hoàng Thiên cung kính vâng lệnh, trực tiếp bay đến Hỏa Vân Động - đạo trường cũ của Hồng Vân để trấn áp khí vận!

"Thiên Hoàng quy vị, Địa Hoàng sắp xuất thế, các ngươi phải chuẩn bị cho tốt, nhất định không được để xảy ra sai sót nào!" Cổ Huyền dặn dò cao tầng Nhân tộc phía dưới.

Thấy Thiên Hoàng chứng đạo có uy thế như vậy, họ không khỏi mong đợi vị Địa Hoàng sắp xuất thế.

Cổ Huyền sau khi hoàn thành phong thiền đại điển, một mình đi tới Ngũ Trang Quán - đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

"Cổ Huyền Thánh nhân thân lâm Ngũ Trang Quán, bần đạo không kịp đón tiếp từ xa, mong Thánh nhân thứ tội!" Trấn Nguyên Tử ở cửa quán cung kính nói.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu khách khí rồi, chúng ta vốn quen biết từ hồi ở Tử Tiêu cung, đạo hữu hà tất phải sinh phân như thế!" Cổ Huyền cười nhẹ đáp.

Trấn Nguyên Tử thấy Cổ Huyền vẫn đối đãi hòa nhã như xưa thì âm thầm thở phào một hơi.

"Đã vậy, mời Thánh nhân vào quán trò chuyện!" Trấn Nguyên Tử nhiệt tình mời.

Cổ Huyền gật đầu, đi vào chính điện, Trấn Nguyên Tử sai đạo đồng Thanh Phong, Minh Nguyệt đi hái Nhân Sâm Quả cho Cổ Huyền thưởng thức!

Sau một hồi khách sáo, Trấn Nguyên Tử tò mò hỏi: "Thánh nhân lần này tới Ngũ Trang Quán, chắc hẳn có việc quan trọng cần bần đạo thực hiện?" Thánh nhân không vô duyên vô cớ tìm đến cửa, ắt hẳn có yêu cầu, chỉ là lão không hiểu Cổ Huyền đường đường là Thánh nhân thì có việc gì cần lão làm.

"Nếu đạo hữu đã hỏi, ngô cũng không vòng vo nữa!

Không biết Hồng Vân đạo hữu hiện tại ở nơi nào?" Cổ Huyền nhìn chằm chằm Trấn Nguyên Tử hỏi.

Nghe hỏi đến Hồng Vân, mí mắt Trấn Nguyên Tử giật liên hồi, tâm đầu chấn kinh!

Cổ Huyền tìm Hồng Vân làm gì?

Chắc phải biết Hồng Mông Tử Khí sớm đã không còn trên thân Hồng Vân, vậy thì còn đồ mưu điều gì?

Cổ Huyền thấy sắc mặt Trấn Nguyên Tử âm tình bất định, liền nói: "Đạo hữu không cần lo lắng, ngô không hề muốn làm hại Hồng Vân đạo hữu, mà là muốn ban cho y một phen cơ duyên tạo hóa!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy thì thở phào!

Lão tin tưởng với nhân phẩm và thân phận Thánh nhân của Cổ Huyền, hẳn sẽ không khinh thường việc lừa gạt một Chuẩn Thánh nhỏ bé.

"Không biết cơ duyên mà Thánh nhân nói là gì?" Cổ Huyền lắc đầu, trước khi thấy Hồng Vân sẽ không tiết lộ bất cứ thông tin gì!

Trấn Nguyên Tử bất lực, nếu là cơ duyên tạo hóa thì đối với Hồng Vân lúc này chẳng khác nào cọng cỏ cứu mạng!

Thôi thì cứ để Hồng Vân đạo hữu tự mình kiến diện Thánh nhân đi!

Trấn Nguyên Tử phất tay, cực phẩm tiên thiên linh bảo Địa Thư xuất hiện, lão bắt quyết, một lúc sau từ trong Địa Thư bước ra một đạo hư ảnh huyền ảo, chính là Hồng Vân đạo nhân đang thoi thóp.

"Hồng Vân đạo hữu, vẫn khỏe chứ?" Cổ Huyền trêu chọc hỏi.

Hồng Vân mơ màng mở mắt, thấy Cổ Huyền thì kinh ngạc vô cùng: "Cổ Huyền đạo hữu?

Sao ngài lại ở đây!" "Có một đại tạo hóa tặng cho đạo hữu, không biết đạo hữu có hứng thú không?" Hồng Vân không hiểu, đại tạo hóa?

Có chuyện tốt như vậy sao Cổ Huyền không dành cho người bên cạnh mà lại tìm lão?

Đã trải qua một lần vẫn lạc sát kiếp, Hồng Vân hiểu rõ trong Hồng Hoang không có cái gì là miễn phí, lão chỉ không hiểu mình giờ chỉ còn một nắm tàn hồn thì có cái gì đáng để Cổ Huyền để mắt đến!

Cổ Huyền dự định giao vị trí Địa Hoàng cho Hồng Vân, không phải vì thiện tâm bộc phát, mà vì Nhân tộc nợ Hồng Vân nhân quả cực lớn cần phải trả!

Hồng Mông Tử Khí trên thân Hồng Vân bị chia năm xẻ bảy để dùng cho việc chứng đạo của Tam Hoàng Ngũ Đế!

Đạo trường của Hồng Vân cũng bị Nhân tộc trưng dụng để làm đạo trường cho Tam Hoàng Ngũ Đế trấn áp khí vận!

Cho nên Nhân tộc nợ Hồng Vân là sự thật, Cổ Huyền dùng quả vị Địa Hoàng trả nợ cũng là tuân theo Thiên Đạo nhân quả.

Huống hồ Nhân tộc có Hồng Vân làm Địa Hoàng cũng không thiệt!

Hồng Vân căn nguyên phúc duyên thâm hậu, bằng hữu khắp nơi!

Chưa nói gì khác, chỉ cần kéo được Hồng Vân vào Nhân tộc, Trấn Nguyên Tử - một đại năng ẩn thế chắc chắn sẽ đứng về phía Nhân

tộc!

Chuyện hỗ huệ hỗ lợi này, Cổ Huyền cảm thấy vụ mua bán này không lỗ!

"Đạo hữu, ngô định để ngươi kế thừa quả vị Địa Hoàng Nhân tộc, đợi công đức viên mãn, dùng tu vi Á Thánh trấn áp khí vận, thủ hộ Nhân tộc!

Ngươi có nguyện ý chăng?" Hồng Vân ngẩn người!

Lão không ngờ Cổ Huyền lại tặng cơ duyên lớn như vậy!

"Đạo hữu, không biết bần đạo cần phải trả giá điều gì?" Hồng Vân cảnh giác hỏi, lão đã động tâm, thầm quyết định chỉ cần là thứ mình có thì nhất định sẽ trao đổi với Cổ Huyền!

"Đạo hữu không cần trả bất cứ cái giá nào, chỉ cần trung thành với Nhân tộc, lập thệ vĩnh viễn không phản bội Nhân tộc là được!" Hồng Vân sững sờ!

Lão đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Cổ Huyền sai bảo rồi, ai dè hắn chẳng đưa ra điều kiện nào!

Trong lòng càng thêm kinh nghi bất định!

Cổ Huyền liếc mắt khinh bỉ, nhìn cái bộ dạng ti tiện kia kìa!

Hóa ra ta không đưa điều kiện thì ngươi không dám đồng ý sao?

Cổ Huyền dở khóc dở cười, Hồng Vân đúng là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng!

Cổ Huyền giải thích ngọn ngành nguyên do cho Hồng Vân nghe, lão đại hỉ!

Hóa ra Thiên Đạo nhân quả tuần hoàn, rốt cuộc người tốt vẫn có báo đáp tốt!

Sau này phải làm nhiều việc thiện, giao hảo với mọi người mới được!

Khóe miệng Cổ Huyền giật giật, nhìn cái vẻ không đáng tin của Hồng Vân, hắn bắt đầu hoài nghi quyết định của mình có đúng không!

Không thể để Địa Hoàng của Nhân tộc biến thành một kẻ nhu nhược được!

"Đạo hữu!

Sau khi nhập Nhân tộc, phàm sự đều phải thu liễm, không được đi khắp nơi sinh sự nữa, gặp chuyện phải bàn bạc với Thái Huyền và Thiên Hoàng!" Cổ Huyền đen mặt nhắc nhở.

Hồng Vân bị cơ duyên từ trên trời rơi xuống đập cho choáng váng, ậm ừ đáp lại, cả người chìm đắm trong cảm xúc kích động!

Cổ Huyền bất lực!

Phải điều giáo nhiều mới được!

Hắn thầm tính toán vị trí Địa Hoàng chi sư, xem ai có thể sửa được cái thói xấu làm người tốt của Hồng Vân!

Vài ngày sau, Hồng Vân từ biệt Trấn Nguyên Tử, được Cổ Huyền đưa vào luân hồi Địa Phủ đầu thai, chân linh được ấn ký của Không Động Ấn!

Quả vị Địa Hoàng cứ thế do Hồng Vân kế thừa!

Một tháng sau, Hồng Vân thành công đầu thai vào Nhân tộc.

Cũng giống như Hoàng Thiên, Hồng Vân chuyển thế cũng được một thiếu nữ chưa chồng mang thai một cách thần kỳ, tộc lão và tộc trưởng sau khi thấy tình huống liền cung dưỡng nàng.

Dù sao sự tích về Thiên Hoàng đã truyền khắp Nhân tộc, họ biết hài nhi trong bụng thiếu nữ đa phần là vị Cộng chủ tiếp theo!

Vì thế toàn tộc đều cẩn thận chăm sóc nàng, chờ đợi tiên trưởng giáng lâm để điều giáo hài nhi.

Cổ Huyền cảm ứng Hồng Vân chuyển thế thành công, lập tức đến Kim Ngao đảo tìm Thông Thiên, định để Cổ Lan Tâm làm Địa Hoàng chi sư!

Dù sao Tiệt giáo chủ sát phạt, tính cách quả cảm kiên nghị, hợp nhất để dạy dỗ cái tên nhu nhược Hồng Vân kia!

"Thông Thiên đạo hữu, Địa Hoàng đã nhập thế, ngô định đưa Lan Tâm đến Nhân tộc làm Địa Hoàng chi sư, ý đạo hữu thế nào?" Thông Thiên tự nhiên đồng ý ngay, dù công đức Thiên Đạo đối với tu hành có chút hại nhưng lấy thêm công đức vẫn tốt!

Có đại công đức hộ thân, Cổ Lan Tâm đi lại trong Hồng Hoang hầu như không ai dám đụng vào!

Cổ Huyền đưa Cổ Lan Tâm về Nhân tộc, giao cho Thái Huyền đạo nhân dặn dò những việc cần lưu ý khi làm Tam Hoàng chi sư.

Ba ngày sau, Cổ Lan Tâm từ Thủ Dương Sơn lên đường đến bộ lạc của Hồng Vân chuyển thế!

Người trong bộ lạc thấy Cổ Lan Tâm thì không tin nổi tiểu cô nương này lại là tiên trưởng phái tới dạy bảo hài nhi!

Bởi vì Cổ Lan Tâm hiện tại trông chỉ như đứa trẻ mười một mười hai tuổi của Nhân tộc, nhìn thật sự không đáng tin chút nào!

Cổ Lan Tâm không thèm giải thích, trực tiếp lấy thủ lệnh của Thiên Hoàng Hoàng Thiên ra.

Tộc nhân thấy thủ lệnh mới dần buông bỏ cảnh giác, thái độ vô cùng tôn kính!

Dù sao trên thủ lệnh có ghi vị tiểu tiên nữ này là con gái ruột của

Thánh Phụ nha!

Tộc nhân sao dám chậm trễ!

Cổ Lan Tâm theo phương pháp Thái Huyền đã dạy, hẹn với mẫu thân Địa Hoàng là ba năm sau khi đứa trẻ ra đời sẽ đến học đạo pháp, rồi bay lên ngọn núi đối diện, tĩnh đợi Địa Hoàng xuất thế!

Chương 119

Trong thời gian đó, liên tục có linh thú, phi cầm mang bổ phẩm đến cho mẫu thân Địa Hoàng điều dưỡng thân thể.

Mười năm sau, Địa Hoàng thuận lợi ra đời!

Cổ Lan Tâm bế đứa bé, đứng trước mặt mọi người nói: "Thánh Phụ ban tên, đứa nhỏ này tên là Thần Nông!" Tộc nhân phân phân khấu bái, không ngừng cầu nguyện cho đứa trẻ.

Ba năm sau, Thần Nông tìm Cổ Lan Tâm bái sư, bắt đầu tu tập đạo pháp thần thông!

Thần Nông không hổ là Hồng Vân chuyển thế, tư chất rất tốt, danh vọng trong tộc ngày càng cao theo tuổi tác!

Theo quỹ tích chứng đạo của Thiên Hoàng, Thần Nông lẽ ra phải kế nhiệm tộc trưởng, từng bước thăng tiến thực lực, cuối cùng lập đại công chứng đạo Địa Hoàng!

Thế nhưng mọi chuyện lại xảy ra sai sót, Thần Nông khi đi du ngoạn lại quen biết một thiếu nữ Nhân tộc xinh đẹp, từ đó đem lòng si mê không dứt!

Việc tu luyện và quản lý bộ lạc đều trễ nải, việc chứng đạo Địa Hoàng xuất hiện biến hóa!

Cổ Lan Tâm vốn là một tiểu cô nương không am hiểu chuyện tình ái, liền mắng Thần Nông một trận, bắt hắn tuyệt giao với cô gái kia, Thần Nông phản kháng kịch liệt, cuối cùng bỏ đi tìm người tình!

Trong Ngọc Hư cung ở Đông Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn lặng lẽ quan sát màn thầy trò Cổ Lan Tâm bất hòa, thầm vui mừng không thôi!

Hừ!

Để một đứa trẻ đi dạy Địa Hoàng, đúng là hồ đồ!

Mắt Nguyên Thủy lóe lên, kế đã nảy ra!

Lập tức triệu Quảng Thành Tử đến gặp.

"Thần Nông Nhân tộc vốn dĩ phải chứng quả vị Địa Hoàng, nhưng đệ tử Tiệt giáo dạy bảo sai lầm, khiến Thần Nông vô tâm hướng đạo.

Ngươi hãy đến Nhân tộc trợ giúp Thần Nông khôi phục đạo tâm, chớ để hắn đi vào lầm đường lạc lối!" Quảng Thành Tử không hổ là đại đệ tử đi theo Nguyên Thủy nhiều năm, lập tức hiểu ý sư tôn, vội vàng đi tìm Thần Nông!

Cổ Huyền ở Vô Cực đảo quan sát tất cả, không hề để Thái Huyền đạo nhân ngăn cản Quảng Thành Tử, mà âm thầm chỉ dẫn hắn tìm đến chỗ Thần Nông!

Hừ!

Không được ngô đồng ý mà dám cướp quả vị Địa Hoàng chi sư, cứ để Xiển giáo các ngươi ngã một cú thật đau!

Để Nguyên Thủy biết thế nào là lợi hại!

Cổ Huyền thông hiểu lịch sử Hồng Hoang, tự nhiên biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, Quảng Thành Tử muốn trảm đoạn trần duyên cho Thần Nông chắc chắn phải dùng thủ đoạn cực đoan, như vậy chẳng những không khiến Thần Nông cảm kích mà còn khiến hắn căm ghét Xiển giáo!

Tự đi mà rước lấy xúi quẩy, ngô không hề ép buộc nha!

Cổ Huyền thầm cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Quảng Thành Tử mang theo tâm trạng kích động đến Nhân tộc, dưới sự phối hợp của Cổ Huyền đã tìm được Thần Nông.

Hừ!

Cổ Lan Tâm của Tiệt giáo!

Thánh nhân trời sinh thì sao?

Con gái Cổ Huyền thì sao?

Cuối cùng chẳng phải vẫn bị bần đạo nẫng tay trên quả vị Địa Hoàng chi sư sao!

Quảng Thành Tử đắc ý nghĩ thầm.

Lão hóa trang thành một trung niên Nhân tộc từ bi, ở cạnh Thần Nông.

Điều khiến lão đau đầu là Thần Nông đã có một đứa con gái!

Thấy trần duyên của Thần Nông ngày càng nặng, Quảng Thành Tử càng thêm nôn nóng!

Cuối cùng cũng có một ngày, khi Thần Nông ra ngoài săn bắn, đứa con gái nghịch ngợm đáng yêu của hắn thừa lúc phụ thân không chú ý đã lén chạy ra bờ biển chơi đùa!

Quảng Thành Tử mừng rỡ!

Cơ hội chờ đợi bao năm đã tới!

Thừa lúc tiểu nữ hài không chú ý, lão dùng nước Đông Hải dìm chết nàng, sau đó đóng giả người của Yêu tộc giết luôn thê tử Thần Nông.

Như vậy trần duyên của Thần Nông sẽ đoạn tuyệt, hắn sẽ không còn luyến tiếc phàm trần, lúc đó lão xuất hiện khai giải, quả vị Địa Hoàng chi sư sẽ về tay lão!

Hoàn mỹ!

Quảng Thành Tử tự khen mình một cái!

Lão lập tức bắt tay bố trí, mà tiểu nữ hài đang đùa nghịch bên cạnh hoàn toàn không biết nguy hiểm đang giáng lâm!

Phía bên kia, Cổ Huyền chỉ dẫn Cổ Lan Tâm tìm Thần Nông.

"Sư tôn!" Thần Nông kinh ngạc nhìn Cổ Lan Tâm, lòng đầy sợ hãi.

Cổ Lan Tâm trừng mắt nhìn Thần Nông: "Đừng nói nhảm nữa!

Mau theo ta đi một chuyến tới bờ biển Đông Hải, con gái ngươi đang gặp nguy hiểm tính mạng!" Nghe con gái gặp nạn, Thần Nông nuốt hết ngàn lời định nói vào bụng.

"Cầu sư tôn ra tay cứu lấy con gái con!" Cổ Lan Tâm thở dài, đưa Thần Nông tới bờ Đông Hải.

"Quảng Thành Tử sư huynh, đừng lén lút nữa, hiện thân kiến diện đi!" Cổ Lan Tâm quát lớn về một phía biển.

Quảng Thành Tử sắc mặt âm trầm bay ra, đúng lúc đại sự sắp thành thì Cổ Lan Tâm lại tới!

Thật đen đủi!

"Quảng Thành Tử sư huynh, không biết đến Nhân tộc có việc gì?" "Bần đạo phụng mệnh sư tôn đến Nhân tộc sửa chữa sai lầm của Địa Hoàng!

Cổ Lan Tâm sư muội, ngươi là sư phụ của Địa Hoàng mà không biết dạy bảo đệ tử, khiến Nhân tộc lỡ mất đại sự, ngươi có biết tội chăng?" Hành động vô sỉ của Quảng Thành Tử khiến Cổ Lan Tâm tức đến bật cười!

Muốn cướp quả vị Địa Hoàng chi sư của Nhân tộc thì thôi đi, còn tìm cái cớ đường hoàng để lấy thân phận trưởng bối mắng ta!

Ngươi là cái thá gì chứ!

Cha ta và sư phụ ta còn chưa bao giờ mắng ta như vậy!

Không đợi Cổ Lan Tâm hành động, từ trong đại điện Nhân tộc, Thái Huyền đạo nhân đưa tay ra, trực tiếp tát cho Quảng Thành Tử một phát bay đi!

Quảng Thành Tử bị đánh văng ra khỏi lãnh thổ Nhân tộc, mặt đầy nộ khí chỉ hướng Thủ Dương Sơn gầm lên: "Guxu (Gan) thật lớn!

Ngô phụng mệnh sư tôn đến làm việc, các ngươi dám nhục mạ ngô như vậy, không coi Thánh nhân ra gì sao?" "Hừ!

Khẩu khí thật lớn!

Nguyên Thủy!

Ngươi định dung túng đệ tử quấy nhiễu đại thế quật khởi của Nhân tộc ta sao?" Giọng nói uy nghiêm của Cổ Huyền vang vọng thương khung, Quảng Thành Tử bị chấn đến mức nội thương!

Nguyên Thủy lập tức ra tay đưa Quảng Thành Tử về Ngọc Hư cung: "Cổ Huyền!

Bần đạo chỉ có lòng tốt phái Quảng Thành Tử đến giúp Cổ Lan Tâm sửa sai, sao ngươi có thể hạ thủ tàn độc như vậy!" "Nguyên Thủy!

Đừng có giảo biện!

Chúng ta đã ước định, chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế do ngô chủ trì, chưa được đồng ý sao có thể tùy tiện nhúng tay vào!

Chẳng lẽ ngươi không coi các vị Thánh nhân chúng ta ra gì!" Cổ Huyền quát hỏi.

Nguyên Thủy tự biết đuối lý, mang theo Quảng Thành Tử xám xịt chạy về Ngọc Hư cung!

Cổ Huyền quay người, nhìn chằm chằm Thần Nông: "Trong lòng

ngươi chỉ có tình ái, không có Nhân tộc ta sao?" Thần Nông sợ đến hồn bay phách lạc, quỳ rạp trước mặt Cổ Huyền: "Thần Nông không dám, từ khi có thê nữ, ngô càng hiểu rõ trọng trách, lòng này hối hận vạn phần vì việc bỏ đi năm xưa, cũng thấy có lỗi với sư tôn, cầu Thánh Phụ trách phạt, Thần Nông nguyện ý gánh chịu tất cả!" Vẫn còn cứu được!

Cổ Huyền thầm nghĩ.

"Thần Nông Nhân tộc, vì tình ái mà bỏ mặc đại sự Nhân tộc, thực là phản nghịch!

Ngô lấy danh nghĩa Thánh Phụ phạt ngươi làm việc công đức trong Nhân tộc ba trăm năm, nếu có lần sau, ngô sẽ đích thân trảm ngươi!" Thần Nông phủ phục dưới đất, cam tâm tình nguyện lĩnh phạt, từ đó đưa thê nữ về bộ lạc, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ Địa Hoàng, mọi thứ trở lại quỹ đạo!

Thần Nông từ khi về bộ lạc đã thống cải tiền phi, chăm lo việc tộc, rốt cuộc cũng được tộc nhân công nhận, kế nhiệm tộc trưởng!

Từ đó hắn dẫn dắt bộ lạc phát triển mạnh mẽ!

Các bộ lạc lân cận biết Thần Nông là người được Thánh Phụ chọn làm Cộng chủ tiếp theo, sau khi khảo sát, các tộc trưởng đều bị khí độ và bản lĩnh của hắn chinh phục, liền quy thuận dưới trướng Thần Nông.

Nhân số ngày càng đông, năng lực xử lý sự vụ của Thần Nông cũng mạnh lên, khi gặp khó khăn lại chạy lên núi thỉnh giáo Cổ Lan Tâm, tâm tính ngày càng trưởng thành!

Chương 120

Một ngày nọ, Thần Nông lại lên núi thỉnh giáo Cổ Lan Tâm: "Sư tôn, Nhân tộc ta thân thể gầy yếu, thường xuyên mắc bệnh, khiến thọ mệnh giảm sút, cầu sư tôn ban cho linh đan diệu dược, giúp Nhân tộc thoát khỏi bệnh tật khổ đau!" Cách đó không lâu, một trận ôn dịch đã cướp đi sinh mạng nhiều tộc nhân, Thần Nông thấy vậy vô cùng đau xót, nên tìm Cổ Lan Tâm cầu bảo vật.

Cổ Lan Tâm nghe vậy cau mày, những năm qua nàng chỉ tập trung tu luyện, không tinh thông Đan đạo.

Chẳng lẽ phải đi cầu cứu Đại sư bá sao?

Nàng thầm tính toán.

"Việc này ngô đã biết, ngươi cứ về tĩnh đợi vài ngày, ngô sẽ có câu trả lời!" Thần Nông cung kính cáo lui, Cổ Lan Tâm lập tức đến Vô Cực đảo tìm phụ thân xin giải pháp.

Cổ Huyền nói với nàng rằng linh dược của Nhân tộc phải do Thần Nông tự đi tìm, rồi tạm thời cho mượn Càn Khôn Đỉnh để giúp Thần Nông ngộ đạo!

Cổ Lan Tâm mang Càn Khôn Đỉnh về ném cho Thần Nông, bảo hắn tìm đáp án trong đó.

Thần Nông bế Càn Khôn Đỉnh về bế quan, cảm ngộ lực lượng tạo hóa bên trong, tham ngộ ra một bộ luyện dược bảo điển cho Nhân tộc.

Sau khi xuất quan, hắn vừa tham ngộ bảo điển vừa đi du lịch khắp nơi, trong trăm năm đã nếm hết bách thảo thiên hạ, viết ra một bộ 《Bách Thảo Kinh》!

Bách Thảo Kinh đã giải quyết được đại nạn cho Nhân tộc, cứu

chữa vô số người, danh tiếng Thần Nông vang dội, tiếng hô hào kế vị Cộng chủ ngày càng cao!

Cuối cùng, khi Thiên Hoàng Hoàng Thiên nhận thấy danh vọng của Thần Nông đã đủ, liền triệu tập tiên hiền thảo luận việc kế vị, đưa hắn về Thủ Dương Sơn đích thân dạy bảo!

Thần Nông theo Hoàng Thiên học tập năm mươi năm, cuối cùng được công nhận kế vị Cộng chủ!

Lên ngôi xong, Bách Thảo Kinh được quảng bá rộng rãi, cứu sống vô vàn người, uy vọng của hắn nhất thời không ai bằng!

Hai trăm năm sau, dưới sự cai trị của Thần Nông, Nhân tộc lại một lần nữa nghênh đón huy hoàng!

Bệnh tật giảm bớt khiến dân số tăng vọt, các đại bộ lạc bắt đầu lan rộng ra ba đại châu, thế quật khởi của Nhân tộc đã không thể ngăn cản!

Cổ Huyền âm thầm truyền âm cho Cổ Lan Tâm, bảo nàng rằng Thần Nông đã công đức viên mãn, đến lúc chứng đạo Địa Hoàng và đến Hỏa Vân Động trấn áp khí vận!

Cổ Lan Tâm mừng rỡ khôn xiết!

Khi xưa Thần Nông lầm đường nàng đã rất buồn bã, cảm thấy làm hỏng việc cha giao!

Nay cuối cùng cũng có kinh vô hiểm mà vượt qua, trải qua hơn ba trăm năm Thần Nông đã viên mãn, nàng cũng lần đầu tiên nhờ nỗ lực của mình mà có được công đức Địa Hoàng chi sư, trong lòng vô cùng vui vẻ!

Nàng chạy ngay đến đại điện Nhân tộc, bảo Thần Nông chuẩn bị việc phong thiền.

Thần Nông rốt cuộc cũng toại nguyện, nhưng lại buồn rầu vì sau khi chứng đạo, thê nữ ở lại Nhân tộc sẽ không ai chăm sóc, từ nay tiên phàm cách biệt, e rằng phải vĩnh viễn chia lìa!

Thái Huyền đạo nhân thấy vậy liền hỏi: "Thần Nông, ngươi đang lo cho thê nữ sao?" Thần Nông cúi đầu đáp: "Thần Nông cả đời này giao phó cho Nhân tộc, chứng đạo Địa Hoàng, vì Nhân tộc cúc cung tận tụy là điều cam tâm tình nguyện!

Chỉ là ngô không phải kẻ vô tình vô nghĩa, không thể bỏ mặc thê nữ được!" Thái Huyền hài lòng gật đầu, nếu Thần Nông vì ngôi vị mà bỏ thê nữ thì lão mới không yên tâm!

"Đừng lo lắng, thê nữ của ngươi những năm qua vẫn tu tập đạo pháp, đã có chút căn cơ, ngô sẽ bảo Truy Y Thị đích thân dạy dỗ, sau này tu hành có thành tựu, tự khắc sẽ gặp lại!" Thái Huyền đã giải quyết được nỗi lo sau cùng, Thần Nông lập tức hớn hở.

"Đa tạ Thái Huyền tộc trưởng, ngô xin tạ ơn đại ân của ngài!" Thần Nông quỳ lạy Thái Huyền một đại lễ!

Thái Huyền đỡ hắn dậy, dặn chuẩn bị phong thiền rồi về đạo trường tu hành!

Thần Nông ra lệnh chuẩn bị phong thiền đại điển, triệu hồi các tiên hiền và thủ lĩnh bộ lạc nghênh tiếp Thánh Phụ giáng lâm!

Cổ Huyền đến nơi, đứng trên tế đàn nói: "Thần Nông Nhân tộc, mấy trăm năm qua cứu tử phù thương, khai cương thác thổ, nếm hết bách thảo cứu sống vô số tộc nhân, có công tích lớn với Nhân tộc!

Hôm nay ngô lấy danh nghĩa Thánh Phụ, sắc phong ngươi là Địa Hoàng Nhân tộc, mong ngươi tiếp tục dẫn dắt Nhân tộc ta tạo nên huy hoàng!" Thần Nông quỳ lạy, thề với Thiên Đạo: "Nhân tộc Thần Nông ngô, lấy chân linh bản mệnh thề, còn sống ngày nào sẽ vì sự hưng

thịnh của Nhân tộc ngày đó, chỉ cầu Nhân tộc xương thịnh!" Thiên Đạo sấm vang, công nhận lời thề!

Công đức huyền quang giáng xuống, Thần Nông được hưởng tám phần, tu vi tiêu thăng đến Á Thánh, khôi phục ký ức tiền thế.

Biểu hiện của Thần Nông vô cùng quái dị, không ngờ đầu thai xong lại lấy vợ sinh con, suýt chút nữa vì thế mà dâng cơ duyên Địa Hoàng cho kẻ khác!

Trong lòng thầm bực, mặt mày biến đổi liên tục.

"Thần Nông!

Còn không mau về Hỏa Vân Động quy vị?" Giọng Cổ Huyền vang lên bên tai.

Thần Nông hồi thần, cung kính bái lạy: "Đa tạ Thánh Phụ ban cơ duyên, bần đạo bảo chứng, từ nay Hồng Hoang không còn Hồng Vân, chỉ có Địa Hoàng Thần Nông!" Thần Nông từ biệt mọi người, đến Hỏa Vân Động cùng Hoàng Thiên trấn áp khí vận!

"Chuyện Địa Hoàng đã xong, Nhân Hoàng sắp xuất thế.

Nhân Hoàng quả vị là tôn quý nhất trong Tam Hoàng, các ngươi phải lưu ý động tĩnh Nhân tộc, đừng để xảy ra sai sót nào!" Cổ Huyền nghiêm túc dặn dò.

Cao tầng Nhân tộc đại kinh thất sắc!

Không ngờ Nhân Hoàng lại quan trọng nhất!

Nghe giọng Thánh Phụ, dường như có kẻ muốn phá hoại Nhân Hoàng chứng đạo!

Các tiên hiền lập tức cảnh giác, xin lệnh Thái Huyền đi tuần tra khắp nơi!

Cổ Huyền nói Nhân Hoàng quan trọng nhất là có lý do, vì trong

Tam Hoàng chỉ có Nhân Hoàng là xuất thân thuần túy từ Nhân tộc, sinh ra từ khí vận Nhân Đạo, có liên hệ mật thiết nhất với Nhân Đạo!

Một tháng sau, trong một bộ lạc Nhân tộc truyền tin vui, Nhân Hoàng đã được hoài thai trong bụng một thiếu nữ chưa chồng!

Các tiên hiền vui mừng khôn xiết, lặng lẽ thủ hộ bên cạnh, ghi nhớ lời Thánh Phụ, cảnh giác mọi kẻ thù.

Mười năm sau Nhân Hoàng ra đời, được Cổ Huyền ban tên là Hiên Viên!

Tây Vương Mẫu được chỉ định làm Nhân Hoàng chi sư!

Dù sao nàng từng đứng đầu các nữ tiên cổ đại, am hiểu đế hoàng chi đạo, dạy Nhân Hoàng là hợp nhất.

Cổ Huyền yêu cầu Hiên Viên không chỉ tu vi vượt qua hai vị hoàng giả trước, mà phải am hiểu đế hoàng chi tâm, thuật dùng người, dùng binh!

Phải bồi dưỡng hắn thành người đứng đầu Tam Hoàng Ngũ Đế!

Tây Vương Mẫu biết phu quân coi trọng Hiên Viên nên ở bên dạy bảo từ nhỏ.

Hiên Viên không phụ kỳ vọng, bộc lộ thiên phú kinh người, cực kỳ hứng thú với đế hoàng chi đạo, rảnh rỗi là đọc cổ tịch không rời tay.

Khi trưởng thành, kiến thức phong phú, địa vị tăng cao, năm mười lăm tuổi đã kế nhiệm tộc trưởng!

Nhờ am hiểu đế hoàng chi đạo, hắn xử lý sự vụ rất trôi chảy!

Vài năm sau bộ lạc phát triển cực mạnh!

Sau hai đời hoàng giả dốc sức phát triển, số lượng bộ lạc Nhân tộc đã cực kỳ khổng lồ, người đông thì va chạm nhiều, mâu thuẫn

tranh giành đất đai, dân số khiến các bộ lạc bắt đầu ly tâm ly đức!

Địa Hoàng Thần Nông vốn không thích tranh đấu nên chủ yếu dùng điều giải, phụ thêm thủ đoạn lôi đình để trấn áp, nhưng mâu thuẫn lợi ích vẫn không giải quyết triệt để, hiềm khích ngày càng lớn đến mức không thể điều hòa!

Thần Nông thấy vậy rất lo lắng, biết năng lực mình có hạn nên giao việc này cho người kế nhiệm là Nhân Hoàng giải quyết!

Hiên Viên thì không ưu nhu quả đoạn như Thần Nông, hắn tin tưởng dùng võ lực giải quyết mâu thuẫn nội bộ, hoàn thành đại nhất thống!

Thủ đoạn của hắn tuy huyết tanh tàn nhẫn nhưng lại hiệu quả ở giai đoạn này!

Hiên Viên không ngừng luyện binh chuẩn bị chiến đấu, chinh phục liên tiếp mấy bộ lạc lớn, hung danh truyền khắp nơi!

Khác với hai vị trước được ủng hộ tuyệt đối, Hiên Viên khi được đưa vào danh sách khảo sát Cộng chủ đã gặp phản đối gay gắt!

Đa số các bộ lạc phản đối đều có mưu đồ riêng, sợ Hiên Viên lên nắm quyền sẽ dùng thủ đoạn cứng rắn ép họ phục tùng, nên liên hợp lại bức cung Thần Nông!

Thần Nông không dùng vũ lực áp chế vì biết đây là thử thách mà Nhân Hoàng phải tự mình vượt qua!

Mâu thuẫn Nhân tộc không giấu được các Thánh nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn biết chuyện thì rất vui mừng!

Cho các ngươi đắc ý!

Để xem hạ màn thế nào!

Nguyên Thủy đảo mắt liên tục, định lợi dụng việc này để gây

chuyện!

“Xích Tinh Tử!

Cầm pháp chỉ của bần đạo đến Bắc Câu Lô Châu tìm Yêu hậu Khâm Nguyên, hỏi nàng có muốn báo thù tuyết hận cho phu quân và hài tử không!” Xích Tinh Tử lập tức lên đường tìm Khâm Nguyên, truyền đạt nguyên văn lời sư tôn.

Khâm Nguyên trào phúng nhìn Xích Tinh Tử: “Nguyên Thủy Thánh nhân sao đột nhiên lại quan tâm đến hạng phi mao đái giác, thấp sinh noãn hóa chúng ta vậy?” Xích Tinh Tử đen mặt: “Yêu hậu chú ý ngôn từ, Thánh nhân không thể vọng nghị!” Khâm Nguyên ngửa mặt cười dài!

Hừ!

Thánh nhân!

Một lũ dựa vào thực lực mà làm xằng làm bậy!

Nếu không phu quân và hài tử của ta sao thảm tử trong lượng kiếp!

Chương 121

Nếu không vì ý chí báo thù, nàng đã đi theo họ rồi!

Nhưng từ sau lượng kiếp Vu Yêu, kẻ thù giết con nàng là Cổ Lan Tâm cơ bản không rời Kim Ngao đảo, luôn được Thông Thiên bảo hộ kỹ lưỡng!

Còn lũ Tổ Vu giết chết Đế Tuấn thì ẩn nặc ở Bất Chu Sơn không ra, không tìm được ai để trả thù!

Lòng nàng uất hận không thôi!

"Nguyên Thủy Thánh nhân có kế gì giúp ta báo thù, cứ nói thẳng, đừng vòng vo!" Xích Tinh Tử tím mặt!

Từ khi thành môn đồ Thánh nhân, chưa ai dám nói với lão như vậy, nhưng vì sư tôn dặn dò nên lão phải nén giận: "Yêu hậu muốn báo thù thì phải dẫn dụ người của Vu tộc ra, hiện tại có một cơ hội, không biết nàng có nắm lấy không!" "Cơ hội gì?" "Tranh đoạt Nhân Hoàng của Nhân tộc!" Xích Tinh Tử mỉm cười.

"Nhân tộc!" Khâm Nguyên nghiến răng, năm đó nếu không vì Nhân tộc, Vu Yêu nhị tộc sao đột nhiên đại chiến!

Nàng cũng cực kỳ căm ghét Nhân tộc!

"Sư tôn ta đang giữ chân linh của Đông Hoàng Thái Nhất năm xưa, nếu Yêu hậu đồng ý tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng, sư tôn ta có thể dùng thủ đoạn Thánh nhân giúp Thái Nhất điện hạ đầu thai vào Nhân tộc, nàng thấy thế nào?" Khâm Nguyên giật mình đứng phắt dậy!

Thái Nhất?

Tiểu thúc còn sống?

Nàng kích động rơi lệ!

Nếu là thật thì tranh đấu ở Nhân tộc một chuyến thì đã sao?

Nếu tiểu thúc nhờ Yêu tộc giúp đỡ mà đoạt được ngôi Nhân Hoàng, hy vọng báo thù sẽ lớn hơn bao giờ hết!

"Về nói với Thánh nhân, việc này ta đồng ý, nhưng Thánh nhân phải giữ lời, hãy đưa tiểu thúc Thái Nhất vào luân hồi trước đã rồi mới bàn chuyện tiếp theo." "Tự nhiên là vậy!" Xích Tinh Tử đắc ý, nhiệm vụ sư tôn giao đã hoàn thành mỹ mãn!

Xích Tinh Tử về phục mệnh, Nguyên Thủy đã đoán trước Khâm Nguyên sẽ đồng ý, chỉ là hơi tiếc đạo chân linh Yêu Hoàng kia!

Nguyên Thủy thầm nghĩ.

Ngày đó đại chiến Vu Yêu, Đông Hoàng Thái Nhất húc đổ Bất Chu Sơn rồi thân tử, Nguyên Thủy đã ra tay thu lấy mảnh vỡ Bất Chu Sơn rơi xuống để định luyện hậu thiên linh bảo cho đệ tử.

Không ngờ dưới núi lại phát hiện một đạo chân linh của Thái Nhất nên thu lấy luôn!

Vốn định dùng chân linh đó ép hỏi tung tích Hỗn Độn Chung, nhưng Thái Nhất quá cứng đầu!

Định dùng chân linh làm khí linh cho linh bảo cũng tốt!

Ai ngờ nhân duyên tế hội, kế hoạch lần này lại cần đạo chân linh đó!

Tuy hy sinh chân linh nhưng nếu thành công có thể phân chia khí vận Nhân Hoàng, Xiển giáo lại vơ được vị trí Nhân Hoàng chi sư, tội gì không làm?

Việc này mà thành, Nhân tộc sẽ không còn là một khối sắt, dễ bề bố trí mưu tính khí vận!

Cổ Huyền!

Đừng trách bần đạo dành cho ngươi một điều kinh hỉ lớn nha!

Hắc hắc!

Nguyên Thủy cười âm hiểm nhìn về phía Vô Cực đảo!

Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng thủ đoạn Thánh nhân lặng lẽ đưa chân linh Thái Nhất vào Lục Đạo Luân hồi đầu thai, cứ ngỡ là thiên y vô phùng!

Thực ra lão cũng thật hớ hênh, Luân Hồi Địa Phủ là địa bàn của ai chứ?

Thủ đoạn của Nguyên Thủy sao qua được mắt Luân Hồi chi chủ Hậu Thổ!

Nếu không phải Hồng Quân vì đại thế Nhân Hoàng chứng đạo mà đích thân ra tay che giấu giúp Nguyên Thủy, thì chút tiểu kỹ đó đã bị Cổ Huyền nhìn thấu rồi!

Hồng Quân ra tay để phối hợp Hiên Viên chứng đạo, vì theo quỹ tích gốc, Hiên Viên và hậu duệ Vu tộc là Vu nhân Xi Vưu sẽ có một trận túc mệnh chi chiến!

Nhưng Cổ Huyền vừa là Tổ Vu vừa là Thánh Phụ Nhân tộc, lại quản lý việc sắc lập Nhân Hoàng, tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra!

Hồng Quân đau đầu vì việc này, đúng lúc Nguyên Thủy hiến kế tranh đoạt Nhân Hoàng, Hồng Quân liền đẩy thuyền giúp đỡ!

Vừa vặn hoàn thành đại thế Nhân Hoàng chi tranh!

Chân linh Thái Nhất dưới sự sắp xếp của Nguyên Thủy và che giấu của Hồng Quân đã thuận lợi đầu thai vào Nhân tộc.

Dù Hồng Quân dốc lực che giấu nhưng Địa Phủ dù sao cũng

không thuộc Thiên Đạo, là nơi quyền hạn của Hồng Quân nhỏ nhất!

Hậu Thổ đã phát giác ra điều dị thường!

Truy tìm tận gốc, sắc mặt nàng ngày càng âm trầm!

Hừ!

Hồng Quân!

Nguyên Thủy!

Tay các ngươi duỗi quá dài rồi!

Hậu Thổ phẫn hận, hai kẻ này coi Địa Phủ như không khí, ngang nhiên đưa chân linh Thái Nhất qua mặt nàng!

Thật khinh người quá đáng!

Hậu Thổ là Tổ Vu, thống hận nhất là người của Yêu tộc!

Không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất chưa chết tuyệt, lại còn bị Thánh nhân dùng làm quân cờ!

Hậu Thổ biết tiểu đệ đang chủ trì đại thế ở Nhân tộc, sợ Thái Nhất gây ra đại sự nên truyền âm báo cho Cổ Huyền, rồi đích thân đi tới Ngọc Hư cung!

Cổ Huyền nhận tin thì bất ngờ, không ngờ đại thế xoay chuyển, túc mệnh chi chiến của Nhân Hoàng lại rơi lên đầu Yêu tộc!

Nhưng vậy cũng tốt!

Ân oán Vu Yêu thời thượng cổ chưa thanh toán hết, Nhân tộc và Yêu tộc cũng có đại thù, nhân cơ hội này tính sổ một lượt luôn!

Tại Ngọc Hư cung, Hậu Thổ tìm đến hưng sư vấn tội!

Nguyên Thủy thấy nàng tuy chột dạ nhưng mặt vẫn rất thản nhiên.

“Hậu Thổ đạo hữu, không biết lần này đến có việc gì quý báu?”

Nguyên Thủy giả vờ hỏi.

Hừ!

Giả vờ!

Tiếp tục giả vờ đi!

Hậu Thổ nghiến răng nhìn khuôn mặt đáng ghét của Nguyên Thủy mà hận thấu xương!

Ai cũng biết Vu Yêu là tử thù, Nguyên Thủy lại ngang nhiên đưa chân linh Thái Nhất vào Địa Phủ, đúng là muốn chọc tức nàng!

Hậu Thổ kích phẫn, lần này tới tính sổ, nếu không đánh lão răng rơi đầy đất thì nàng không nuốt trôi cục tức này!

Hừ!

Đạo Tổ ta không dám đắc tội, chứ một tên Thiên Đạo Thánh nhân như ngươi thì ta không sợ!

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Ngươi tự biết trong lòng đã làm gì, ngô hôm nay tới tính sổ đây!

Bớt nói nhảm, đi ra Thiên Ngoại Thiên đấu một trận, nếu không ta dỡ nát cái Ngọc Hư cung này!" Hậu Thổ chỉ mặt Nguyên Thủy mắng.

Nguyên Thủy mặt đỏ bừng, lão vốn trọng mặt mũi, bị nàng mắng không nể nang gì liền tức giận rút Bàn Cổ Phiên ra: "Đã ép người quá đáng, bần đạo cũng đành ứng chiến!

Hôm nay để xem ai mới là Bàn Cổ chính tông!" Hậu Thổ không nói nhảm, cầm Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút bay thẳng ra Thiên Ngoại Thiên.

Nguyên Thủy nhìn chằm chằm theo bóng lưng nàng, thầm hạ quyết tâm sẽ giáo huấn nàng một trận.

Lão dám kiêu ngạo vì gần đây tu vi đã đột phá Thánh nhân tam trọng thiên, nghĩ rằng đã thu hẹp khoảng cách với Cổ Huyền và Hậu Thổ nên bắt đầu vô pháp vô thiên.

Giữa hỗn độn ở Thiên Ngoại Thiên, Hậu Thổ và Nguyên Thủy đối lập, khí thế cả hai bùng nổ không ai nhường ai!

"Hậu Thổ!

Mau lui về Địa Phủ, bần đạo có thể bỏ qua chuyện cũ, nếu không đừng trách ta cho ngươi biết tay!" Nguyên Thủy hống hách nói.

Hậu Thổ khinh bỉ, đe dọa ta sao?

Chương 122

Lão nương không sợ!

Từ lần nhận được công đức chống trời, tu vi nàng đã bước vào Thánh nhân tứ trọng thiên!

Đứng đầu chư thánh nên chẳng hề e ngại Nguyên Thủy!

Hừ!

Chút nữa cho ngươi biết ai mới thực sự lợi hại!

Hai bên bày thế rồi lập tức động thủ!

Dần dần, khuôn mặt tự tin của Nguyên Thủy trầm xuống!

Sao có thể?

Sao nàng lại mạnh như vậy!

Nguyên Thủy trợn mắt nhìn Hậu Thổ, bắt đầu hoài nghi nhân sinh!

Lão không hiểu tại sao tu vi đã đột phá mà vẫn không phải đối thủ của nàng, càng không chấp nhận được việc bị một người phụ nữ vượt mặt!

Tâm thái Nguyên Thủy nổ tung!

Đầu óc liên tục bị Hậu Thổ chiếu cố, kêu ong ong!

Hậu Thổ đánh cực sướng tay, mọi uất ức đều phát tiết lên thân lão!

Nhìn Nguyên Thủy bị đánh đến mặt sưng như đầu heo, nàng thấy vô cùng sảng khoái!

Đáng đời!

Dám trêu vào ta!

“Hậu Thổ đạo hữu đạo pháp tinh thâm, bần đạo không phải đối thủ, chúng ta dừng tay ở đây được không?” Nguyên Thủy bắt đầu nhận sai, cầu xin nàng.

Dừng tay cái gì!

Lão nương hôm nay không cho ngươi một bài học nhớ đời thì ngươi không biết thế nào là kính sợ!

Cứ ngỡ lão nương là hạng người để ngươi tùy ý nhào nặn sao!

Hậu Thổ không thèm nghe, tay càng ra chiêu dồn dập như cuồng phong bạo vũ!

Nguyên Thủy chống không nổi!

Nếu không có Bàn Cổ Phiên và khí vận Xiển giáo hộ thể, chắc lão đã bị nàng đánh nát nhục thân rồi!

Thật khủng khiếp!

Nguyên Thủy nhìn Hậu Thổ đánh như lên cơn điên mà bắt đầu nảy sinh bóng ma tâm lý!

Giờ lão chẳng còn tâm trí tranh đấu gì nữa, chỉ muốn về đạo trường tự bế thôi!

“Hậu Thổ đạo hữu, chớ có khi người thái thậm!” Nguyên Thủy đỏ cả mắt gào lên.

Hậu Thổ thấy Nguyên Thủy đã đến cực hạn chịu đựng liền thu tay!

Dù sao Thiên Đạo Thánh nhân bất tử bất diệt, nàng biết không giết được lão, đánh tiếp cũng vô nghĩa.

“Hừ!

Nguyên Thủy lão tặc!

Nếu còn dám thò tay vào Địa Phủ, ngô sẽ đến Ngọc Hư cung chặt đứt móng vuốt của ngươi!" Hậu Thổ đe dọa.

Nguyên Thủy run sợ, bản tính tự phụ kiêu ngạo của lão khiến lão định phản bác, nhưng nghĩ đến cảm giác bị nàng áp đảo vừa rồi, lão liền ngoan ngoãn ngậm miệng!

Được rồi!

Ngươi giỏi!

Ngươi có lý!

Nguyên Thủy chỉ dám mắng thầm trong lòng, bề ngoài tỏ vẻ cầu hòa.

Hậu Thổ lười nhìn lão thêm một lần, trực tiếp bay về Địa Phủ!

Đồng thời nàng cũng thầm nghĩ, đám Thánh nhân này đúng là thiếu đòn!

Không đánh một trận là không biết điều!

Sau này phải thường xuyên "giao lưu" với họ mới được!

Nguyên Thủy tuyệt đối không ngờ, một lần bày kế đã biến Hậu Thổ trở thành ác mộng của đời mình!

Từ nay về sau đừng hòng có ngày lành!

Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo một bụng nộ hỏa trở về Ngọc Hư cung, trong lòng càng nghĩ càng tức giận.

"Hừ!

Kế hoạch đã thành, bảo bần đạo hiện tại rút lui là tuyệt đối không thể nào!" Nguyên Thủy trong lòng gầm thét.

Hiện tại dứt khoát là đâm lao thì phải theo lao!

Dẫu sao chân linh đầu thai vào Nhân tộc cũng đã bị ăn một trận

đòn rồi!

Hiện tại mà bỏ cuộc chẳng phải là chịu nhục vô ích sao?

Nguyên Thủy dự định âm thầm ủng hộ Yêu tộc và Cổ Huyền đấu một trận ra trò, dù không thành công thì khiến Cổ Huyền và Nhân tộc thấy nghẹn khuất cũng là cực tốt!

Nguyên Thủy lập tức gọi Xích Tinh Tử tới, giao Cực phẩm Tiên thiên linh bảo Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cho gã phòng thân, dặn dò nếu sự tình không thể cứu vãn thì bỏ mặc Yêu tộc, một mình quay về Ngọc Hư cung là được!

Xích Tinh Tử mừng rỡ nhận lấy linh bảo, lập tức lên đường tới Bắc Câu Lô Châu tìm Yêu hậu Khâm Nguyên thương nghị đối sách mưu đoạt vị trí Nhân Hoàng.

Tại Bắc Câu Lô Châu, bên trong đại điện nghị sự của Yêu tộc, các vị Yêu Thánh còn sót lại thần sắc hãi hùng nhìn Yêu hậu Khâm Nguyên, thực sự không dám tin vào những gì vừa nghe thấy.

"Nương nương!

Chuyện này hệ trọng, Người đã tận mắt xác nhận chưa?" Yêu Thánh Bạch Trạch nhíu mày chất vấn Khâm Nguyên.

"Chuyện này là do Thánh nhân đích thân mở miệng, chẳng lẽ còn có thể là giả sao?" Khâm Nguyên sắc mặt khó chịu nói với chúng Yêu Thánh.

"Nương nương!

Chuyện này Người cần tam tư hậu hành!

Chư thiên Thánh nhân đều là lũ tâm tư thâm trầm, lời họ nói không thể tin hoàn toàn được đâu!" Yêu Thánh Kế Mông khuyên ngăn.

Cho đến nay, gã vẫn còn nhớ rõ khi đó Thái Thượng Thánh nhân

từng thân miệng hứa hẹn ủng hộ Yêu tộc xưng bá.

Kết quả thế nào?

Thánh nhân kia bất động thanh sắc, chưa từng đích thân ra mặt làm chủ cho Yêu tộc, dẫn đến Yêu tộc không đấu lại nổi một thủ đoạn của Vu tộc!

Sau Lượng kiếp, Kế Mông và Bạch Trạch cùng các Yêu Thánh khác đã hiểu rõ chân lý của thế giới Hồng Hoang: bất thành Thánh cuối cùng cũng chỉ là sâu kiến, không thoát khỏi việc bị Thánh nhân coi là quân cờ!

Trải qua Vu Yêu đại chiến, Yêu tộc nguyên khí đại thương, khí vận tổn thất gần sạch!

Các Yêu Thánh chỉ muốn ở Bắc Câu Lô Châu an ổn phát triển, tu dưỡng sinh tức, không muốn nhúng tay vào tranh đấu Hồng Hoang nữa.

Lúc này Khâm Nguyên đột nhiên đề cập đến việc hợp tác với Nguyên Thủy Thánh nhân, chúng Yêu Thánh tự nhiên không đồng ý.

Nếu không phải trong tay Nguyên Thủy có chân linh của Đông Hoàng Thái Nhất, Khâm Nguyên cũng sẽ chẳng phải xoắn xuýt như vậy.

"Thái Nhất chân linh đang ở trong tay Nguyên Thủy, chúng ta có thể tọa thị bất lý sao?

Lần hợp tác này là thế tại tất hành!

Các ngươi đừng nói nhiều nữa, lần này ta sẽ ở Nhân tộc bày ra lôi đài, bồi lũ súc sinh Nhân tộc và Vu tộc kia đấu thêm một lần!" Khâm Nguyên lạnh lùng nói.

Chúng Yêu Thánh thấy Khâm Nguyên ý đã quyết thì không khuyên

nữa, chỉ là trong lòng lo âu khôn nguôi, dẫu sao đây cũng là cuộc đối đầu giữa hai vị Thánh nhân, nếu thắng thì vạn sự tốt đẹp, nếu bại thì Yêu tộc chắc chắn bị đẩy ra chịu tội!

Kế Mông và Bạch Trạch liếc nhau, đều thấy rõ sự bất lực và đắng chát trong mắt đối phương.

Bên ngoài đại điện, Kế Mông và Bạch Trạch cùng nhau thương nghị đối sách.

Chương 123

"Đạo huynh, ta không thể trơ mắt nhìn Yêu tộc rơi xuống vực thẳm vạn trượng được!" Bạch Trạch nói với Kế Mông.

Gã không tin Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể thành công, bởi vì Cổ Huyền lợi hại thế nào Yêu tộc hiểu rõ nhất!

Nguyên Thủy sao có thể là đối thủ của kẻ đó!

"Bạch Trạch đạo hữu, hiện giờ chỉ có cách tới Oa Hoàng Thiên cầu cứu Nữ Oa nương nương tìm lối thoát thôi, không thể vì Yêu hậu độc đoán chuyên hành mà hủy hoại cơ nghiệp mười mấy vạn năm của Yêu tộc chúng ta được!" Kế Mông túm lấy đạo bào của Bạch Trạch nói.

Bạch Trạch rất tán thành, hai người bàn bạc xong lập tức lên đường tới Oa Hoàng Thiên, hy vọng tìm được sinh cơ từ chỗ Nữ Oa.

Có lẽ là do vận mệnh sai khiến, chân linh của Đông Hoàng Thái Nhất sau khi kinh qua luân hồi đã đầu thai vào bộ lạc Cửu Lê của Nhân tộc.

Dưới sự sắp xếp đặc ý của Nguyên Thủy, Thái Nhất cũng được một thiếu nữ diệu linh trong bộ lạc hoài thai mười năm!

Trong thời gian đó không ngừng có thụy thú tới dâng thức ăn, điềm lành hạ xuống liên miên!

Tộc nhân bộ lạc Cửu Lê mừng rỡ khôn xiết, cho rằng đây là điềm báo Nhân tộc Cộng chủ giáng thế!

Tin tức truyền ra, các vị tiên hiền và thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc đều ngẩn ngơ, chẳng phải ứng cử viên Cộng chủ tiếp theo là Hiên Viên sao?

Sao lại lòi đâu ra một vị khác?

Dần dần, những bộ lạc vốn bất mãn hoặc sợ hãi Hiên Viên bắt đầu truyền tai nhau rằng Hiên Viên sát phạt quá nặng, khiến thiên nộ nhân oán, nên Thánh Phụ đã chọn một vị Cộng chủ mới để thay thế.

Nhất thời, nội bộ Nhân tộc chia thành ba phái: một phái ủng hộ Hiên Viên kế vị, một phái ủng hộ người mới, và một phái trung lập quan sát tình hình.

Thần Nông cảm thấy vô cùng đau đầu, không ngờ lúc mấu chốt Nhân tộc lại xuất hiện biến cố như vậy!

Trong lòng ông cũng thầm lẩm bẩm, liệu có phải thật sự Thánh Phụ không hài lòng với Hiên Viên nên mới giáng xuống một ứng cử viên mới hay không?

Vào thời điểm then chốt, Thái Huyền Đạo Nhân đứng ra, dùng thân phận tôn kính là tộc trưởng Nhân tộc thời thượng cổ để trấn áp những âm thanh bất hòa, đêm khuya tìm tới chỗ ở của Thần Nông mật đàm.

"Thái Huyền tộc trưởng!

Chuyện này rốt cuộc là sao?" Thần Nông nhìn Thái Huyền Đạo Nhân hỏi.

"Có Thánh nhân không cam lòng thấy Nhân tộc chúng ta trỗi dậy, muốn nhúng tay vào khí vận Nhân tộc, nên mới sắp xếp một kẻ gọi là Cộng chủ mới giáng sinh để tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, giờ ông đã hiểu chưa?" Thần Nông đại kinh thất sắc!

Không ngờ trong chuyện này lại liên quan đến cuộc đối đầu giữa các Thánh nhân!

Ông vội vã lo lắng hỏi đối sách.

“Không cần hoảng hốt, đây là con đường tất yếu để Nhân Hoàng chứng đạo, cứ để Hiên Viên đấu một trận với vị Cộng chủ bộ lạc Cửu Lê kia, để chư thiên Thánh nhân biết rằng, Nhân Hoàng chân chính do Nhân tộc ta chọn ra không phải ai muốn đổi là đổi được!” Thái Huyền Đạo Nhân ánh mắt lạnh lẽo nói với Thần Nông.

Thần Nông có chút lo âu, dẫu sao liên quan đến Thánh nhân, liệu có thắng nổi không?

“Chuyện này Thánh Phụ đã sớm rõ ràng, bảo tôi chuyển lời rằng cứ để Hiên Viên phóng tay mà làm, khi cần thiết hãy toàn lực ủng hộ tiễu diệt phản nghịch Nhân tộc!” Thần Nông trong lòng đại định, lập tức bắt đầu suy tính bố trí.

Cổ Huyền không nói cho Thái Huyền Đạo Nhân chuyện kẻ đối đầu với Hiên Viên chính là chân linh của Yêu Hoàng Thái Nhất, vì anh biết thù hận giữa người và yêu thời thượng cổ đã ăn sâu vào máu thịt, sợ Thái Huyền Đạo Nhân và các tiên hiền Nhân tộc nhất thời xung động mà hủy hoại con đường chứng đạo của Nhân Hoàng.

Cổ Huyền khi thông báo cho Thái Huyền Đạo Nhân cũng đồng thời báo tin cho Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu sau khi biết đồ đệ của mình vô duyên vô cớ bị người ta tính kế thì vô cùng phẫn nộ!

Xiển Giáo!

Lần trước dám tính kế con gái ta, ta còn chưa tính sổ đâu!

Lần này to gan lớn mật lại dám làm chuyện gian trá, thật coi người của Vô Cực Đảo đều là bùn nặn chắc!

Tây Vương Mẫu phát ác, mặc kệ lần này Nguyên Thủy phái ai tới mưu đồ, đều sẽ cho có đi không có về!

Tiếp đó, Tây Vương Mẫu đem tin tức nói cho Hiên Viên.

Hiên Viên không hổ là ứng cử viên Nhân Hoàng, trời sinh đã mang bá khí của bậc hoàng giả!

Hắn hào bất tại ý nói với Tây Vương Mẫu: "Sư tôn!

Con đường chứng đạo nếu không có đối thủ thì thật cô tịch biết bao, chuyện này rất hợp ý con, nhân cơ hội này nhổ tận gốc những kẻ tâm hoài phả trắc, trả lại cho Nhân tộc một bầu trời thanh tịnh!" Tây Vương Mẫu bị hào tình của đồ nhi làm cảm nhiễm, thầm khích lệ hắn hãy phóng tay một phen, có bà và phu quân ở phía sau làm hậu thuẫn kiên cố nhất!

Hiên Viên sau khi biết có đối thủ cạnh tranh, không những không nản lòng mà ngược lại đấu chí sục sôi!

Chuẩn bị sẵn sàng để chiến một trận sảng khoái!

Tại bộ lạc Cửu Lê của Nhân tộc, chân linh Thái Nhất chuyển thế vừa mới ra đời đã được Xích Tinh Tử thu làm đệ tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn đích thân đặt tên cho hắn là Đế Nhất!

Nghe xem!

Khẩu khí mới lớn làm sao!

Một tàn hồn nhỏ nhoi mà đòi xưng hùng ở Nhân tộc, Cổ Huyền khi nghe thấy cái tên Nguyên Thủy đặt cho chân linh Thái Nhất thì ánh mắt vô cùng khinh miệt!

Cứ náo đi!

Để xem ngươi nhảy nhót được bao lâu!

Cổ Huyền dứt khoát không quản nữa, giao hết mọi chuyện cho Hiên Viên giải quyết.

Mười lăm năm sau, Đế Nhất nhờ có căn nguyên tư chất của Đông Hoàng Thái Nhất nên tốc độ tu hành cực nhanh, tu vi sắp đuổi kịp

Hiên Viên!

Các bộ lạc Nhân tộc thấy tình hình này càng thêm nghiêng về phía Đế Nhất, nhất thời uy vọng của Hiên Viên bị Đế Nhất hậu cư thượng, vượt mặt hẳn đi!

Hiên Viên đối với tình huống này không hề hoảng hốt, vẫn vững vàng phát triển thế lực dưới trướng, lấy tĩnh chế động, súc thế đãi phát, chờ đợi một cơ hội tung ra đòn chí mạng.

Đế Nhất dù sao cũng là Đông Hoàng Thái Nhất chuyển thế, bản tính di truyền sự kiêu ngạo bất tuân, cộng thêm sự tâng bốc của những người xung quanh khiến gã thiếu niên đắc chí trở nên coi trời bằng vung!

Thái độ đối xử với tộc nhân vô cùng tàn bạo!

Chỉ một lời không hợp là đánh giết tộc nhân, dẫn đến sự bất mãn và phản kháng của nhiều lão nhân trong tộc, nhưng đều bị những đại yêu do Yêu hậu Khâm Nguyên phái tới hỗ trợ trừ khử sạch sẽ.

Từ đó, trong tộc không còn tiếng nói phản đối nào nữa, mọi người đối với Đế Nhất có thể nói là sợ như sợ cọp!

Đế Nhất dù ở Nhân tộc uy phong không ai bằng, nhưng ứng cử viên Nhân Hoàng dù sao cũng có hai người, nên thường xuyên bị đem ra so sánh với Hiên Viên.

Đế Nhất đắc ý cảm thấy Hiên Viên căn bản không xứng được nhắc tới cùng tên với mình, thế là âm thầm chạy ra khỏi bộ lạc Cửu Lê, tìm tới chỗ ở của Hiên Viên trực tiếp khiêu chiến để bắt đối phương phải biết khó mà lui!

Hiên Viên nhìn Đế Nhất với ánh mắt đầy thất vọng, cái loại não tàn này cũng xứng làm đối thủ của ta sao?

Hắn cảm thấy mình đã đánh giá cao Đế Nhất rồi, một tên hộ vệ

cũng không mang theo, dám một thân một mình chạy tới địa bàn của người ta khiêu khích, huynh đệ, ngươi sống chán rồi à?

Hiên Viên không thèm chấp kẻ não tàn này, ra lệnh cho tộc nhân đuổi gã đi!

Đế Nhất hoàn toàn phớt lờ, cứ quấy rầy đòi đấu pháp với Hiên Viên, Hiên Viên bị phiền tới phát bực, đành phải chấp nhận khiêu chiến tại một hẻm núi!

Đế Nhất tu vi tuy khá nhưng kinh nghiệm thực chiến chỉ là hạng tôm tép!

Niên thiếu thành danh, tâm cao khí ngạo nên vô cùng khinh địch!

Lại thêm tính cấp công cận lợi, gã bị Hiên Viên (có tu vi tương đương) ép tới mức nguy hiểm chồng chất!

Trong lúc hoảng loạn lộ ra sơ hở, bị Hiên Viên dùng thương đâm lật nhào xuống đất!

Không thể chấp nhận thất bại, Đế Nhất hằn học lườm Hiên Viên một cái rồi xám xịt chạy về bộ lạc Cửu Lê!

Sau khi về bộ lạc, Đế Nhất trải qua một thời gian dài điều chỉnh rốt cuộc cũng lấy lại lòng tin và bắt đầu trưởng thành hơn.

Một mặt gã gia tăng kiểm soát các bộ lạc xung quanh, mặt khác không ngừng thu nạp thế lực các phương, chuẩn bị chỉnh đốn quân mã để quyết tử chiến với Hiên Viên!

Hiên Viên cũng không hề kém cạnh, ngày ngày luyện binh mài mã, chuẩn bị một mẻ hốt gọn Đế Nhất!

Mâu thuẫn của hai người từ chỗ âm thầm đã được đưa ra ánh sáng.

Những thế lực trung lập trước đó, dưới áp lực của Hiên Viên và

Đế Nhất, buộc phải bày tỏ thái độ.

Nhân tộc dần hình thành trạng thái chia đôi thiên hạ giữa Đế Nhất và Hiên Viên!

Sự việc phát triển đến mức khẩn cấp, nhưng tổ địa Nhân tộc tại Thủ Dương Sơn và Địa Hoàng Thần Nông lại không hề lên tiếng, giống như mặc nhiên thừa nhận sự phân liệt của Nhân tộc!

Tất cả các bộ lạc Nhân tộc đều biết rằng mâu thuẫn giữa Hiên Viên và Đế Nhất đã không thể điều hòa, một trận đại chiến khoáng thế sắp nổ ra!

Một trăm năm sau, hai đại thế lực cuối cùng cũng phân chia xong các bộ lạc và chính thức đối đầu trực diện!

Ban đầu là những xích mích nhỏ tại vùng biên giới, sau đó leo thang thành xung đột và cuối cùng là chiến tranh cục bộ!

Ba mươi năm sau, đại quân của Hiên Viên và Đế Nhất lần đầu tiên giao phong chính diện.

Đế Nhất chỉ vào Hiên Viên quát: “Hiên Viên!

Chương 124

Buông vũ khí xuống dẫn tộc nhân đầu hàng, ta có thể bảo đảm mạng sống cho các ngươi, nếu cứ tiếp tục phản kháng, ta nhất định khiến các ngươi tro bay yên diệt!" Đế Nhất sau khi tay dính đầy máu của đồng bào Nhân tộc, cả người càng trở nên cuồng bạo và hung tàn hơn.

Đôi khi hung quang lóe lên trong mắt đủ khiến người ta sinh lòng sợ hãi, gã mang theo khí thế vô thượng ép về phía đại quân Hiên Viên, khiến áp lực bên trong tăng vọt!

Hiên Viên không hề bị ảnh hưởng.

Trong quá trình chinh chiến, tay hắn cũng vấy máu Nhân tộc, nhưng khác với Đế Nhất, hắn không bao giờ lạm sát vô tội và đối đãi với tộc nhân cực tốt.

"Bại tướng dưới tay, sao dám nói dũng?" Hiên Viên khinh miệt nói.

Đế Nhất bị Hiên Viên vạch trần vết sẹo cũ trước mặt mọi người, lòng căm phẫn không thôi!

"Hiên Viên!

Đồ phản nghịch ngu muội, hôm nay ta sẽ tru sát ngươi tại đây, dọn sạch chướng ngại cho ta chứng đạo Nhân Hoàng!" Đế Nhất lao về phía Hiên Viên!

Dưới sự hỗ trợ tài nguyên của Yêu tộc và sự chỉ điểm của Nguyên Thủy, tu vi Nguyên Thần của Đế Nhất đã thăng vọt lên cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong, cao hơn Hiên Viên tới hai tiểu cảnh giới!

Trải qua nhiều năm sát phạt tẩy lễ, gã không còn là tên lăng đầu

thanh mới vào nghề nữa, đối chiến với Hiên Viên đầy tự tin!

Hiên Viên biết mình không phải đối thủ về tu vi nên dùng phương thức du đấu.

Việc Hiên Viên dám trực diện đối đầu với kẻ có tu vi cao hơn mình không phải là không có lý do.

Trước khi lên đường, hắn đã nhận được một cây bảo thương đỏ rực từ Tây Vương Mẫu.

Theo lời Tây Vương Mẫu, trên cây chiến thương này có bôi một lượng lớn máu Yêu tộc, được Thánh Phụ luyện chế lại, có tác dụng khắc chế thiên sinh đối với người của Yêu tộc!

Cây thương này chính là linh bảo mà Thái Huyền Đạo Nhân cầm khi đại náo Thiên Đình năm xưa, trên đó dính máu của Yêu Thánh và Yêu Hoàng, sau Lượng kiếp được Cổ Huyền tiện tay luyện chế, thực sự là pháp bảo chuyên khắc Yêu tộc!

Lần này ban cho Hiên Viên để đối phó với Thái Nhất chuyển thế là không thể hợp hơn!

Hiên Viên không hiểu thâm ý bên trong nhưng vô cùng thích cây trường thương này, cầm trong tay cảm giác như vị chúa tể sát phạt giáng thế, vô cùng thích hợp để chinh chiến thiên hạ!

Chính nhờ cây trường thương đó, lần này khi đấu với Đế Nhất, Đế Nhất luôn cảm thấy bị áp chế, thực lực không thể phát huy tự do, dẫn đến kết cục hai người tranh hùng bất phân thắng bại!

Nhìn thần sắc đắc ý của bộ lạc Hiên Viên, Đế Nhất vô cùng giận dữ!

Gã bắt đầu ra lệnh cho các ngoại viện từ Yêu tộc ra tay chém giết các đại tướng dưới trướng Hiên Viên!

Hiên Viên thấy đối phương có cao nhân thực lực cường đại trợ giúp, không muốn hy sinh vô ích, lập tức ra lệnh thu binh hậu triệt!

"Ha ha ha!

Hiên Viên!

Ngươi thủy chung vẫn không phải đối thủ của ta, trong vòng ba tháng, ta nhất định sẽ chém đầu ngươi tế thiên!" Giọng nói kiêu ngạo của Đế Nhất vang dội khắp tam quân!

Hiên Viên dù căm hận nhưng cũng lực bất tòng tâm, đối phương có vài vị tu sĩ Thái Ất Kim Tiên giúp đỡ khiến đấu chí của hắn bị ảnh hưởng.

Thúc thủ vô sách, Hiên Viên đành quay về bộ lạc tìm Tây Vương Mẫu cầu viện.

"Biết mình thua ở đâu chưa?" Tây Vương Mẫu hỏi Hiên Viên.

"Đồ nhi đánh giá thấp thực lực đối phương, khiến tộc nhân tổn thất thảm trọng, đồ nhi có tội!" Hiên Viên mặt đầy đắng chát trả lời.

Tây Vương Mẫu đột nhiên đập bàn, chỉ vào Hiên Viên giáo huấn: "Sai!

Ngươi không sai ở chỗ phán đoán tình hình, mà sai ở chỗ khinh địch đại ý, tham công mạo tiến!" "Tưởng rằng có chút thủ đoạn là có thể nắm giữ toàn cục?" "Tưởng rằng có chút thiên phú là có thể đánh bại thiên hạ?" "Tưởng rằng từng đánh bại Đế Nhất một lần là có thể không để gã vào mắt sao?" "Hồ đồ!" Tây Vương Mẫu không chút lưu tình mắng mỏ.

Hiên Viên bừng tỉnh đại ngộ!

Cuối cùng cũng nhận ra những năm qua thế lực không ngừng lớn mạnh khiến tâm tính của mình trở nên phù táo.

Nếu có thể tích cực bị chiến, tìm hiểu kỹ địch tình, chuẩn bị đầy đủ rồi mới khai chiến thì đã không bại thảm như vậy.

Hiên Viên cảm thấy hổ thẹn, phụ lòng sư tôn bồi dưỡng bấy lâu.

Tây Vương Mẫu nói: "Đừng có nản chí như vậy!

Chấn tác lên, chuẩn bị kỹ càng, làm lại từ đầu!" Hiên Viên cung kính gật đầu, lập tức đi suy nghĩ kế sách phá địch.

Sau khi Hiên Viên đi, Tây Vương Mẫu theo chỉ thị của Cổ Huyền, lập tức lên đường tới Bất Chu Sơn cầu viện Vu tộc!

"Cái gì!

Con chim lông lá của Yêu tộc kia vẫn còn sống sao?" Đế Giang nghe lời Tây Vương Mẫu nói xong thì đột ngột đứng phắt dậy, chằm chằm nhìn bà hỏi.

"Sự thực là vậy, hiện tại Yêu tộc đang cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn hợp mưu, định chia chác khí vận Nhân tộc từ tay phu quân!" Tây Vương Mẫu cáo trạng với các Tổ Vu.

"Làm gì có lý đó!" Chúc Dung hỏa khí bừng bừng định xông ra khỏi Bàn Cổ Điện.

"Định đi đâu?

Quay lại!" Đế Giang quát dừng hành động của Chúc Dung, quay sang hỏi Tây Vương Mẫu: "Tây Vương Mẫu đạo hữu, định xử lý thế nào?" "Các vị huynh trưởng, xin hãy phái tộc nhân Vu tộc tới Nhân tộc, hỗ trợ đồ nhi của tôi tiêu diệt toàn bộ lũ nghiệt súc Yêu tộc đang ở đó!" "Được!" Đế Giang vỗ đùi đồng ý.

Sau đó ông gọi Đại Vu Hình Thiên và Hậu Nghệ đang trực ở Bàn Cổ Điện tới, lệnh cho họ tới Nhân tộc hỗ trợ Hiên Viên trừ yêu.

"Các ngươi tới Nhân tộc rồi, phàm sự đều phải nghe theo sự điều

động của Tây Vương Mẫu đạo hữu, không được mãng chàng hành sự!" Đế Giang dặn dò.

"Tiện thể giúp lão tử vặn cổ cái tên Đế Nhất kia xuống!" Chúc Dung bổ sung.

"Đại huynh, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Yêu tộc dám dùng thủ đoạn như vậy, nếu kế hoạch thất bại e rằng sẽ ra tay trả thù Tây Vương Mẫu đạo hữu, hay là để Huyền Minh muội muội đi cùng để có người chiếu ứng!" Chúc Cửu Âm đề nghị.

Đế Giang thấy có lý, bởi vì lũ súc sinh Yêu tộc ngay cả Bất Chu Sơn còn dám húc, khi Đế Nhất thất bại bị giết, Tây Vương Mẫu khó tránh khỏi nguy hiểm, cẩn thận vẫn hơn!

"Đã vậy, lao phiền Huyền Minh muội muội đi một chuyến!" Đế Giang nói.

Huyền Minh nhận lệnh thì mừng rỡ không thôi, từ sau Lượng kiếp cứ ở lỳ Bất Chu Sơn khiến bà sắp mốc meo cả người rồi!

Lần này ra ngoài không chỉ được ở cùng cô bạn thân cũng là em dâu Tây Vương Mẫu một thời gian, mà còn được tận mắt chứng kiến kết cục thảm khốc của Đông Hoàng Thái Nhất!

Quá tuyệt vời!

Huyền Minh hăm hở lôi Tây Vương Mẫu chạy đi.

Hình Thiên và Hậu Nghệ dẫn theo ba ngàn tinh anh Vu tộc tức tốc lên đường chi viện Hiên Viên.

Kể từ sau Vu Yêu Lượng Kiếp, hai tộc cuối cùng lại một lần nữa tranh đấu trên chiến trường Nhân tộc!

Hiên Viên nhìn đội quân viện trợ của Vu tộc mà mặt đầy phấn khích, có đội quân thiện chiến nhất này thì lũ thủ hạ thần bí của Đế

Nhất không còn là mối lo nữa!

Một tháng sau, Hiên Viên thu thập đủ thông tin về thế lực của Đế Nhất, chỉnh đốn đại quân thảo phạt bộ lạc Cửu Lê!

Hai bên gặp nhau tại Trục Lộc.

“Hiên Viên!

Thấy không có hy vọng thắng nên đặc ý tới nộp mạng sao?” Đế Nhất đắc ý hỏi.

Hiên Viên không vì sự khiêu khích mà mất lý trí.

“Đế Nhất!

Lần trước chúng ta bất phân thắng bại, hôm nay ta đặc ý tới quyết sinh tử!

Có gan thì đấu với ta một trận không?” Đế Nhất lạnh lùng nhìn Hiên Viên: “Có gì không dám?

Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết tay!” Đế Nhất phớt lờ sự can ngăn của thủ hạ, dứt khoát đấu với Hiên Viên!

Chiến huống càng lúc càng kịch liệt, dần dần thực sự xuất hiện dấu hiệu quyết tử.

Thấy tình hình này, đám đại yêu trong trận doanh Đế Nhất ngồi không yên!

Họ đã nhận tử mệnh lệnh từ Khâm Nguyên là dù Đế Nhất thất bại tranh đoạt Nhân Hoàng cũng phải bảo đảm an toàn đưa về Yêu tộc.

Lúc này thấy Đế Nhất và Hiên Viên tử chiến, làm sao có thể bình tĩnh được!

Lập tức ra tay muốn chặn giết Hiên Viên!

“Hừ!

Lũ nghiệt chướng Yêu tộc!

Không biết sống chết chạy tới Nhân tộc gây hấn!

Xem lão tử có lột da các ngươi không!" Hình Thiên cầm chiến phủ đột nhiên xuất hiện, bất thần túm lấy mấy con đại yêu từ trong đại quân Đế Nhất lôi ra!

Chương 125

“Hậu Nghệ huynh đệ, ở đây canh chừng xem có con cá lọt lưới nào không, ta đi bồi mấy con súc sinh này chơi một chút!” Hình Thiên trêu đùa nhìn mấy con đại yêu nói với Hậu Nghệ.

“Được!

Ở đây giao cho ta, đi giết cho sướng tay đi!” Hậu Nghệ vỗ vai Hình Thiên.

Hắc hắc!

Hình Thiên cười quái dị một tiếng, lôi mấy con đại yêu rời khỏi chiến trường Nhân tộc, tìm chỗ giải quyết ân oán.

Mấy con đại yêu thấy Hình Thiên thì trong lòng tuyệt vọng hối hận vô cùng!

Tự dưng đi lội vũng nước đục Nhân tộc làm gì?

Ở Yêu tộc sống ẩn dật không sướng sao?

Giờ thì hay rồi, đụng phải sát tinh Vu tộc, kết cục khỏi cần nói cũng biết!

Sau khi Hình Thiên đi, Hậu Nghệ cầm Xạ Nhật Cung đứng sừng sững trước đại quân Cửu Lê.

Đại quân đối diện nhìn Hậu Nghệ toàn thân tỏa ra hung khí lẫm liệt thì không dám có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ nào.

Xích Tinh Tử ẩn trong hư không nhìn cảnh này, biết đại thế của Đế Nhất đã mất, sự tình không thể cứu vãn, liền dùng Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ bao phủ thân mình định chuồn về hướng Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn.

Khi sắp ra khỏi biên giới Nhân tộc, gã bị một đạo bạch quang chặn lại.

“Xích Tinh Tử đạo hữu, ông náo loạn Nhân tộc chúng tôi bao nhiêu năm nay, giờ lại vội vàng muốn đi đâu thế?” Thái Huyền Đạo Nhân mỉa mai hỏi.

Xích Tinh Tử nhìn thấy Thái Huyền Đạo Nhân thì sợ đến hồn phi phách tán!

Gã hướng về phía Ngọc Hư Cung gào thét: “Sư tôn cứu con!” Chỉ là Nguyên Thủy vốn cực kỳ hộ đoản, lúc này lại không có bất kỳ phản ứng nào, phảng phật như đã từ bỏ Xích Tinh Tử vậy!

Thực tế không phải Nguyên Thủy bỏ mặc Xích Tinh Tử, mà là lại bị Hậu Thổ lôi kéo ra ngoài Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên để "trao đổi đạo pháp".

Lúc này lão còn đang tự thân khó bảo toàn đây, lấy đâu ra công sức mà cứu Xích Tinh Tử!

“Để lại mạng đó!

Ta muốn đưa ông ta tới Tử Tiêu Cung một chuyến, xem Đạo Tổ và tên Nguyên Thủy kia giải thích thế nào với ta!” Giọng nói của Cổ Huyền vang lên từ chân trời.

Xích Tinh Tử nghe vậy thì sợ đến run bần bật.

Nếu thực sự bị Cổ Huyền đưa tới Tử Tiêu Cung, lấy những việc gã đã làm ở Nhân tộc để gây khó dễ cho sư tôn, dựa trên tính cách của sư tôn, đa phần lão sẽ vứt bỏ gã!

Xích Tinh Tử thực sự sợ hãi: “Cổ Huyền Thánh nhân!

Thái Huyền tiền bối!

Xin hãy tha cho con một mạng!” Xích Tinh Tử quỳ rạp trước mặt

Thái Huyền Đạo Nhân khẩn cầu.

Thái Huyền Đạo Nhân căn bản không để ý, tên Nguyên Thủy Thiên Tôn của Xiển Giáo năm lần bảy lượt tìm phiền phức cho Nhân tộc, lần này không cho một vố thật đau để nhớ đời thì hắn sẽ cứ mặt dày quấy nhiễu mãi không thôi!

Mặt khác, trên chiến trường, Đế Nhất thấy chỗ dựa quan trọng nhất bị Hiên Viên giải quyết gọn lẹ thì trong lòng vừa giận vừa hoảng!

Tâm trí rối bời dẫn đến động tác loạn nhịp, trong lúc cấp bách lộ ra sơ hở, bị Hiên Viên nắm lấy thời cơ bắt sống!

Đế Nhất bị bắt nhưng mặt vẫn đầy vẻ không phục: "Hiên Viên!

Đồ tiểu nhân bỉ ổi, dám bày cạm bẫy đợi ta, thắng không vinh quang gì, ta không phục!

Thả ta ra, chúng ta đấu lại trận nữa!" Đế Nhất kịch liệt phản kháng.

"Thua là thua!

Đế Nhất!

Nếu ngươi chỉ tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng thì thôi đi, nhưng bao năm qua ngươi tàn sát vô số đồng bào Nhân tộc, khiến Nhân tộc lâm vào cảnh nguy nan, sau khi về tổ địa, tự khắc có các trưởng lão Nhân tộc xử phạt ngươi!" Hiên Viên chỉ vào mặt Đế Nhất mắng mỏ.

Đế Nhất nghiến răng kèn kẹt nhìn Hiên Viên, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn!

Tại Tử Tiêu Cung trong cõi Hỗn Độn, Cổ Huyền xách Xích Tinh Tử hiên ngang xuất hiện.

"Đạo Tổ!

Chúng ta đã sớm nghị định về chuyện phong thiền Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không quản ước định của chúng ta, tự ý can nhiễu đại thế Nhân tộc, thực là bội nghịch, xin Đạo Tổ nghiêm trị, trả lại công đạo cho Nhân tộc chúng tôi!" Cổ Huyền đứng trước mặt Đạo Tổ dõng dạc nói.

Khóe miệng Hồng Quân giật giật, Cổ Huyền thật biết chọn thời điểm, Nguyên Thủy lần này bị khốn khổ rồi!

Hồng Quân lạnh mặt truyền âm cho đồ đệ thành sự ít bại sự nhiều: "Nghịch đồ!

Mau tới gặp ta!" Một lát sau, Nguyên Thủy mặt mũi bầm dập bị Hậu Thổ lôi vào Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhìn Nguyên Thủy thảm không nỡ nhìn, hỏi: "Nguyên Thủy!

Cổ Huyền đạo hữu cáo trạng ông tự ý can thiệp đại thế Nhân tộc, có chuyện đó không?" Nguyên Thủy vừa ôm mặt thở hổn hển, vừa khóc lóc kể lể ác hành của Hậu Thổ với Hồng Quân, chưa kịp thanh minh chuyện Cổ Huyền tìm phiền phức.

"Sư tôn!

Đệ tử oan uổng quá!

Đệ tử chưa từng can nhiễu chuyện Nhân tộc, chính Cổ Huyền và Hậu Thổ liên thủ bắt nạt con, đánh con ra nông nỗi này, sư tôn xem cái mặt con này, đây chính là bằng chứng tội ác hai người họ cậy tu vi cao áp bức bần đạo!" Nguyên Thủy khóc lóc.

Hừ!

Dù sao cũng không có chứng cứ chứng minh ta can thiệp Nhân tộc, ta có làm thì các ngươi làm gì được ta?

Nguyên Thủy trong lòng đắc ý.

À!

Biết ngay là sẽ chết cũng không nhận mà!

Cổ Huyền lạnh lùng liếc Nguyên Thủy một cái, trực tiếp lôi Xích Tinh Tử ra!

Xích Tinh Tử thấy Nguyên Thủy thì mừng húm, ôm lấy đùi Nguyên Thủy kêu cứu mạng!

Trong mắt Nguyên Thủy lóe lên một tia hoảng loạn nhưng lập tức trấn tĩnh lại, đảo mắt một vòng, chỉ vào Cổ Huyền quát: "Cổ Huyền hay cho ngươi, bắt nạt bần đạo chưa đủ, giờ còn bắt đệ tử bần đạo để uy hiếp ta sao?

Sư tôn!

Người xem kìa, xin Người làm chủ cho đệ tử Huyền Môn chúng con!" Nguyên Thủy nhanh mồm nhanh miệng, không chỉ đổi trắng thay đen mà còn nâng tầm sự việc lên thành cuộc đối đầu giữa Huyền Môn và Cổ Huyền, hòng dùng Đạo Tổ làm chỗ dựa để ép Cổ Huyền, quả là một màn kịch xảo diệu!

Cổ Huyền sớm đoán được Nguyên Thủy sẽ chối bay chối biến, anh không hề hoảng hốt, thong thả nói: "Nguyên Thủy!

Không cần khéo ngôn lệnh sắc!

Dù ông có chối thế nào, nhưng tên Đế Nhất kia đã bị bắt, chỉ cần tìm ra chủ mưu đứng sau thì mọi chuyện sẽ chân tướng đại bạch thôi!" "Người Nhân tộc chúng ta tận mắt thấy Xích Tinh Tử ra vào đại doanh của Đế Nhất như đi chợ, người của bộ lạc Cửu Lê cũng khai rằng Xích Tinh Tử chính là sư tôn của Đế Nhất, ông còn chối rằng chuyện này không liên quan đến Xiển Giáo được sao?" Mặt Nguyên Thủy giật giật, không ngờ Xích Tinh Tử làm việc lại bất cẩn

như vậy, để người ta nắm thóp!

"Hừ!

Ai biết được có phải Nhân tộc các người thông đồng với nhau, sớm bàn bạc để tính kế Xiển Giáo ta không!" Nguyên Thủy lạnh giọng nói.

Không thừa nhận?

Được!

Vậy để xem chân tướng thế nào!

Cổ Huyền bảo Hậu Thổ trực tiếp dùng thủ đoạn Thánh nhân, mượn sức mạnh Thiên Đạo để tra xét nhân quả, những gì Xích Tinh Tử đã làm ở Nhân tộc lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

"Nghịch đồ!

Sao con dám to gan làm xằng làm bậy như vậy!

Bần đạo chẳng phải đã nghiêm lệnh các con không được xuống núi sao?

Dám lén lút chạy tới Nhân tộc can thiệp đại thế!

Tội đáng muôn chết!" Nguyên Thủy sầm mặt nộ xích Xích Tinh Tử, diễn xuất này thực sự có thể sánh ngang với nhị thánh phương Tây!

Cổ Huyền không nói gì, tĩnh lặng xem Nguyên Thủy diễn kịch.

Sau khi mắng Xích Tinh Tử một trận, Nguyên Thủy quay sang thấy Cổ Huyền chẳng có phản ứng gì, biết chuyện này không thể kết thúc êm đẹp, đành tiu nghỉu đứng một bên giả câm giả điếc!

Cổ Huyền xem xong màn kịch của Nguyên Thủy thì uể oải nói: "Nguyên Thủy đạo hữu, tôi tin chắc chắn ông không bảo Xích Tinh

Tử tới Nhân tộc gây rối!" Nguyên Thủy kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cổ Huyền, không biết lão hồ ly này lại định bày trò gì!

Cổ Huyền đổi giọng, mặt đầy giận dữ chỉ vào Xích Tinh Tử đang phủ phục dưới đất: "Tên này không tuân sư mệnh, làm trái đại thế Nhân tộc, quả thực đại nghịch bất đạo!

Chương 126

Đúng là mụn độc của Xiển Giáo, theo tôi thấy hay là xử quyết ngay tại đây, cũng coi như giúp Nguyên Thủy đạo hữu dọn dẹp môn hộ!" Sắc mặt Nguyên Thủy xám ngoét!

Chiêu này của Cổ Huyền ngoài mặt là không truy cứu lỗi của Nguyên Thủy, nhưng thực chất là giết người tru tâm!

Nếu đồng ý xử quyết Xích Tinh Tử, sau này ai còn dám làm việc cho Nguyên Thủy nữa?

Các đệ tử Xiển Giáo sẽ lập tức ly tâm ly đức với lão, tránh lão như tránh tà, đạo thống Xiển Giáo cũng nguy nan!

Nhưng nếu không đồng ý, lại tỏ ra chột dạ, chẳng đánh tự khai!

Nguyên Thủy hằm hằm lườm Cổ Huyền, trong lòng bị Cổ Huyền nắm thóp vô cùng khó chịu!

"Đạo hữu, Xích Tinh Tử tuy có lỗi nhưng cũng không đến mức chịu phạt nặng như vậy chứ!

Hay là đạo hữu cứ để tôi mang về nghiêm gia quản giáo, bần đạo bảo đảm sau này nhất định không để chuyện tương tự xảy ra!" Nguyên Thủy nặn ra một nụ cười khó coi nói với Cổ Huyền.

"Nguyên Thủy đạo hữu tâm thiện, không nỡ xử quyết đệ tử, tôi có thể hiểu được!

Hay là để tôi làm thay, mời các giáo phái đệ tử tới quan lễ, cũng để chúng đệ tử thu liễm tâm tính, lấy đó làm gương!" Cổ Huyền khinh khỉnh đề nghị.

Sắc mặt Nguyên Thủy đại biến!

Nếu Xích Tinh Tử bị xử quyết công khai trước mặt đệ tử các giáo, không chỉ mất sạch mặt mũi mà danh tiếng Xiển Giáo cũng tan thành mây khói, cái giá này quá đắt!

Nguyên Thủy không ngừng cân nhắc lợi hại, sắc mặt càng lúc càng khó coi!

Một bên, Xích Tinh Tử đang chờ đợi phán quyết thì sợ đến nhũn cả người, lục thần vô chủ khóc lóc với Nguyên Thủy: "Sư tôn!

Người không thể bỏ mặc con được!

Dẫu sao ban đầu chính Người bảo con tới Yêu tộc tìm Khâm Nguyên bàn bạc chuyện Nhân tộc mà!" Những việc Nguyên Thủy làm bị tên Xích Tinh Tử hồn siêu phách lạc này khai sạch sành sanh, Nguyên Thủy giận đến cực điểm, lập tức tát Xích Tinh Tử một cái trời giáng!

Xích Tinh Tử bị đánh cho tỉnh cả người, lập tức rụt cổ lại không dám hé răng nửa lời.

Nguyên Thủy nhìn Cổ Huyền đang đầy vẻ trêu chọc thì cảm thấy vô cùng nhục nhã!

Nhưng bị tình thế ép buộc, lão đành phải nghiến răng xin lỗi Cổ Huyền!

"Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo phạm sai lầm, tự ý can thiệp chuyện Nhân tộc, thực sự không nên!

Tại đây xin lỗi đạo hữu!" Nguyên Thủy cúi người hành lễ với Cổ Huyền.

Đừng đừng đừng!

Tôi làm sao chịu nổi lễ này!

Cổ Huyền vội vàng đỡ Nguyên Thủy dậy.

À!

Muốn xin lỗi một câu là xong chuyện sao, đâu có dễ thế!

"Nguyên Thủy đạo hữu, đệ tử làm sai chuyện sao có thể để sư tôn chịu phạt được!

Tôi tin chuyện này không liên quan đến ông, nhưng tên Xích Tinh Tử này thực sự quá ác độc!

Đến chết còn định cắn ngược một cái, vu oan cho sư tôn, thực sự không thể giữ lại!" "Ba ngày sau tôi sẽ lệnh cho Hiên Viên xử quyết công khai tên tặc tử này tại Thủ Dương Sơn, lúc đó mời Nguyên Thủy đạo hữu tới chứng kiến nhé!" Cổ Huyền dăm ba câu đã đuổi khéo Nguyên Thủy, cuốn Xích Tinh Tử đang ngây dại vào tay áo, tuyên bố ý kiến xử lý!

"Đạo hữu!

Xích Tinh Tử là người của Xiển Giáo ta, muốn xử phạt cũng phải do Xiển Giáo xử trí, đạo hữu đừng có vượt quyền trực tiếp xử tử đệ tử giáo ta!" Nguyên Thủy kích động chỉ tay vào Cổ Huyền quát lớn.

Cổ Huyền coi như không thấy sự phẫn nộ của Nguyên Thủy: "Nguyên Thủy đạo hữu, theo tôi thấy Xích Tinh Tử tội ác tày trời, đáng bị xử tử, nếu Xiển Giáo muốn tự tay xử phạt, ngày hành hình tôi sẽ để ông đích thân ra tay!" Nguyên Thủy đỏ bừng mặt, ngón tay run rẩy chỉ vào Cổ Huyền không nói nên lời.

Ba ngày sau, tại tổ địa Nhân tộc trên Thủ Dương Sơn.

Hiên Viên sai thủ hạ lôi Đế Nhất lên đài hành hình, chờ đợi Thánh Phụ tới thẩm phán tội trạng!

Cổ Huyền sau khi từ Tử Tiêu Cung về đã truyền âm cho chư Thánh, thông báo hôm nay sắc lập Nhân Hoàng và công khai xử quyết Đế Nhất cùng Xích Tinh Tử, đồng thời mời các vị đại thần thông

Hồng Hoang tới quan lễ.

Tộc nhân tổ địa Nhân tộc dưới sự chỉ huy của Thái Huyền Đạo Nhân đã dựng xong Phong Thiền Đài và đài quan lễ, tĩnh lặng chờ đợi các phương thế lực.

Các giáo phái Thánh nhân nghe tin Xích Tinh Tử bị xử quyết thì phản ứng mỗi người một khác: Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngồi xem kịch vui, Thông Thiên thì hả hê, Lão Tử trong lòng có chút lo âu, Nữ Oa vì chuyện của Đế Nhất mà thoáng chút phiền lòng.

Các đại giáo phái chỉ phái đệ tử tới, bản thân Thánh nhân không ra mặt.

Dẫu sao chuyện này khiến Nguyên Thủy vô cùng khó xử, nếu Thánh nhân đích thân tới chứng kiến thì chẳng khác nào xát muối vào vết thương của Nguyên Thủy, sẽ đắc tội lão hoàn toàn, cái giá này không đáng!

Tuy Thánh nhân không tới, nhưng ngày hành hình có không ít đại năng tới dự, dành đủ mặt mũi cho Cổ Huyền và Nhân tộc!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không còn mặt mũi nào tới chỗ Nhân tộc để Cổ Huyền làm nhục, lão phái Hoàng Long Chân Nhân (người ít được sủng ái nhất) đại diện Xiển Giáo tới tự tay xử tử Xích Tinh Tử!

Dù không thể thay đổi cái chết của Xích Tinh Tử, thì gã cũng phải chết dưới tay hình phạt của giáo phái mình, tuyệt đối không thể để Cổ Huyền làm thay, dẫm đạp lên mặt mũi Xiển Giáo!

Chờ quan khách đông đủ, Cổ Huyền lập tức xuất hiện trên Phong Thiền Đài, cầm Không Động Ấn nói với Hiên Viên: “Hiên Viên, con đã quét sạch phản loạn cho Nhân tộc, dẹp trừ gian nịnh, thực hiện đại nhất thống cho Nhân tộc, công đức đối với Nhân tộc ta là vô lượng!” “Nay ta dùng Không Động Ấn sắc phong con là Nhân Hoàng của Nhân

tộc!

Chấp chưởng khí vận Nhân Đạo, cùng với Thiên Hoàng và Địa Hoàng hợp làm một, trấn áp khí vận Nhân tộc tại Hỏa Vân Động!" Hiên Viên hiên ngang bước lên cung kính hành lễ với Cổ Huyền, sau đó bay lên hư không nói: "Tôi là Hiên Viên của Nhân tộc, nay thừa kế đại vị Nhân Hoàng, nhất định sẽ lập công huân bất thế cho Nhân tộc, tôi lấy đạo đồ thề thốt, nhất định dẫn dắt Nhân tộc đi tới huy hoàng!" Thiên Đạo cảm ứng lời thề của Hiên Viên, lập tức giáng xuống vô lượng công đức.

Hiên Viên mượn công đức thăng vọt lên cảnh giới Á Thánh, cộng thêm khí vận Nhân tộc gia trì, đạo pháp vô cùng hùng hồn!

Đế Nhất đố kỵ trừng mắt nhìn Hiên Viên, cảm thấy tất cả những thứ đó vốn dĩ thuộc về mình, Hiên Viên đã dùng thủ đoạn bỉ ổi cướp đi cơ duyên Nhân Hoàng của gã!

Nhưng dù có phẫn nộ thế nào gã cũng không thay đổi được sự thật mình đang là tù nhân!

Sau khi phong thiền kết thúc, Cổ Huyền đưa mắt nhìn toàn trường.

Các tu sĩ quan lễ bên dưới lập tức ngồi nghiêm chỉnh, biết màn chính sắp bắt đầu!

"Hoàng Long!

Sư tôn của ngươi có lời gì muốn chuyển đạt không?" Cổ Huyền nhìn Hoàng Long Chân Nhân đang ngập ngừng muốn nói lại thôi.

"Khởi bẩm Cổ Huyền Thánh nhân, sư tôn con nói Xích Tinh Tử phạm lỗi thực là gieo gió gặt bão, kể từ hôm nay bị trục xuất khỏi Xiển Giáo, không còn liên quan gì đến Xiển Giáo chúng con nữa!" Hoàng Long cúi đầu nói.

Trên đài hành hình bên dưới, Xích Tinh Tử bị trói chặt nghe lời

Hoàng Long nói xong thì cười thảm thiết không thôi!

Tận tâm tận lực làm việc cho Nguyên Thủy, cuối cùng lại nhận lấy kết cục thảm khốc thế này!

Nhất thời bi thương tràn ngập, tâm tro ý lạnh!

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Ông hại tôi!" Xích Tinh Tử trước khi chết gào thét về hướng Ngọc Hư Cung.

Bị điểm danh trước bàn dân thiên hạ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đỏ gay vì xấu hổ!

Chỉ thấy mặt mũi mất sạch trước các đại năng!

Đồ nghịch tử!

Thực sự đáng giết!

Nguyên Thủy thi triển thủ đoạn Thánh nhân, bóp chết Xích Tinh Tử đang ở tận Thủ Dương Sơn!

Những đại năng định cười nhạo Nguyên Thủy thấy cảnh đó thì đồng loạt ngậm miệng, sực nhớ ra Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân, lũ sâu kiến như họ không có tư cách cười nhạo lão!

Nhất thời đài quan lễ im phăng phắc, không ai dám thở mạnh!

Ồ!

Một kẻ tàn nhẫn!

Cổ Huyền nheo mắt nhìn về hướng Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy làm việc thực sự không chút dây dưa kéo rễ!

Đích truyền đệ tử mà nói giết là giết!

Không qua lần giáo huấn này, Nguyên Thủy chắc không dám trêu chọc Nhân tộc nữa.

Nhưng việc lão giết chết đệ tử đích truyền để đổ vội cái tội lên đầu người đã chết, người sáng mắt đều nhìn ra được, sau này mười hai Kim Tiên kia chắc chắn sẽ khó dạy bảo!

"Cổ Huyền Thánh nhân, Xiển Giáo chúng con có việc hệ trọng cần thương nghị, bần đạo xin phép về Côn Luân Sơn trước, lần sau lại tới Nhân tộc làm phiền!" Hoàng Long Chân Nhân sau khi xong việc thì vội vàng bay về Ngọc Hư Cung.

Gã vốn không được sư tôn yêu thích, giờ sư tôn bị ép phải tự tay xử tử Xích Tinh Tử, đang lúc nóng giận, nếu gã còn tiếp tục ở lại Nhân tộc quan lễ thì sợ kẻ bị giết tiếp theo chính là gã!

Cổ Huyền không ngăn cản Hoàng Long rời đi, dẫu sao mục đích đã đạt được, không cần phải ép Xiển Giáo quá đáng.

Sau khi Hoàng Long đi, Cổ Huyền đưa mắt cho Thái Huyền Đạo Nhân.

Chương 127

Thái Huyền Đạo Nhân lập tức bước lên nói với các đại năng: "Các vị đạo hữu, Nhân tộc chúng tôi trải qua muôn vàn gian nan, cuối cùng đã đón được đại thế huy hoàng!

Nhưng thủy chung vẫn có kẻ không phục sự trỗi dậy của Nhân tộc, tùy ý phá hoại đại sự của chúng tôi, tâm địa thật đáng chết!

Hôm nay mời các vị làm chứng, để Nhân tộc chúng tôi kết liễu một mối ân oán!" Mọi người trong lòng nghi hoặc, không ngờ hôm nay tới quan lễ lại có kịch hay xem liên tục.

Họ thầm đoán ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn ra thì còn ai dám nhúng tay vào chuyện Nhân tộc.

Không đợi mọi người hỏi, Thái Huyền Đạo Nhân chủ động giải thích: "Kẻ này là Đế Nhất, cựu tộc trưởng bộ lạc Cửu Lê, kẻ mà mọi người đồn rằng là một trong những ứng cử viên cho vị trí Nhân Hoàng." Mọi người gật đầu, chuyện này phần lớn các thế lực ở Hồng Hoang đều biết, nhưng họ không hiểu sao Thái Huyền Đạo Nhân lại đột ngột nhắc tới gã.

"Thực chất kẻ này chính là chân linh Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc chuyển thế.

Như mọi người đều biết, người và yêu từ thời thượng cổ đã thế bất lưỡng lập, Nhân tộc chúng tôi làm sao có thể để một con súc sinh Yêu tộc kế thừa đại vị được!" Thái Huyền Đạo Nhân đầy sát ý nhìn chằm chằm Đế Nhất.

Khi biết Đế Nhất là Đông Hoàng chuyển thế, ông suýt nữa không kìm nén được mà giết chết gã ngay lập tức.

Nếu không phải Cổ Huyền vì đại cục mà ngăn lại, Đế Nhất đã sớm đầu một nơi người một nẻo rồi!

Các đại năng kinh ngạc đến mức suýt nhảy dựng lên!

Đùa gì vậy!

Đông Hoàng Thái Nhất chẳng phải đã tử trận trong Vu Yêu Lượng Kiếp rồi sao?

Sao có thể chuyển thế thành người được?

Tin tức chấn động này khiến họ không nói nên lời, không tin nổi nhìn Thái Huyền Đạo Nhân.

Cổ Huyền trực tiếp dùng bùa chú luân hồi do Hậu Thổ luyện chế chiếu lên người Đế Nhất.

Tức khắc, bản thể Kim Ô chói mắt hiển hóa từ trong nguyên thần của gã!

Tê!

Các đại năng hít sâu một hơi khí lạnh!

Thảo nào Nhân tộc và Cổ Huyền nhất định phải giết chết Xích Tinh Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng quá to gan, dám đưa kẻ thù lớn nhất của Nhân tộc vào tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, lão không bị tính kế tới chết mới là lạ!

Thái Huyền Đạo Nhân ném cây Đồ Yêu chiến thương cho Hiên Viên, để vị tân Nhân Hoàng tự tay kết liễu mạng sống của Đế Nhất!

Trước khi chết, Đế Nhất lại nghe được một sự thật khiến gã sụp đổ.

Gã vốn tưởng mình chỉ là vận không may nên bại dưới tay Hiên Viên, giờ mới thấy dù gã có nỗ lực thế nào cũng không bao giờ nhận được sự công nhận của đại năng Nhân tộc!

Cả một đời vất vả thật nực cười làm sao!

Đế Nhất cười tự giễu, quỳ trên đài hành hình nhắm mắt chờ chết!

"Lũ tiểu nhân Nhân tộc, đừng hòng làm hại Đông Hoàng của tộc ta!" Ngay khi Hiên Viên định hạ thủ, một tiếng quát vang dội, một người phụ nữ toát ra khí chất ung dung hoa quý bay lên đài hành hình, ngăn cản Hiên Viên chém giết Đế Nhất!

Trên Thủ Dương Sơn, Yêu hậu Khâm Nguyên dẫn theo một nhóm thủ hạ tới cứu Đế Nhất.

"Khâm Nguyên!

Các ngươi là lũ Yêu tộc bại trận trong Lượng kiếp, không lo ở Bắc Câu Lô Châu mà hối lỗi, cứ chạy tới Nhân tộc quấy rối hết lần này tới lần khác, coi Nhân tộc chúng tôi dễ bắt nạt lắm sao!" Thái Huyền Đạo Nhân thấy Khâm Nguyên thì quát lớn.

Khâm Nguyên hoàn toàn phớt lờ Thái Huyền Đạo Nhân, lạnh lùng nhìn về phía cao đài.

Đám cao tầng Nhân tộc này đều từng đại náo Thiên Đình, chém giết vô số tộc nhân của ta!

Khâm Nguyên cố gắng ghi nhớ khuôn mặt của họ, tất cả đều là đối tượng để báo thù!

Khi nhìn thấy Cổ Huyền ở giữa Phong Thiền Đài, sắc mặt bà thay đổi kịch liệt, hận ý bùng phát trong mắt, bà trừng trừng nhìn Cổ Huyền mà không nói lời nào.

Cổ Huyền là nhân vật cấp Thánh nhân, tự nhiên nhận ra hận ý sâu sắc của Khâm Nguyên.

Nhưng anh chẳng mảy may để tâm, chỉ là một con sâu kiến hơi lớn một chút mà thôi, làm gì được ai!

Chồng, con trai, em chồng đều bị gia đình anh xử sạch rồi, còn không trị được bà ta sao?

Khâm Nguyên hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

"Cổ Huyền!

Hôm nay tôi đặc ý tới để đổi mạng cho Đế Nhất, không có ý làm loạn đại điển của Nhân tộc, xin Nhân tộc hãy thả người!" Đám cao tầng Nhân tộc nghe Khâm Nguyên nói xong thì hồi lâu không có phản ứng!

Cái gì cơ?

Tai mình có vấn đề à?

Dám ra lệnh cho Nhân tộc thả con súc sinh Đế Nhất kia sao!

Ai cho bà ta cái quyền và sự dũng cảm để rống lên trước mặt Thánh Phụ Nhân tộc như thế?

"Khâm Nguyên, không phải bà điên rồi chứ!" Toại Nhân Thị mở miệng chế giễu.

Khâm Nguyên không đáp, chỉ dán mắt vào Cổ Huyền, chờ đợi câu trả lời.

Cổ Huyền nhíu mày, không nghĩ Khâm Nguyên là kẻ ngốc, dám mang theo vài tên yêu quái tới đây gào thét chắc chắn phải có chỗ dựa!

Chỉ là Cổ Huyền không hiểu, trong Hồng Hoang này ngoài Đạo Tổ ra thì còn ai có thể khiến anh bị ép phải nhượng bộ?

"Khâm Nguyên, bà dùng vật gì để đổi mạng cho Đế Nhất?" Cổ Huyền tò mò hỏi.

"Cái này!" Khâm Nguyên hét lớn một tiếng, trực tiếp mở ra không gian tùy thân, bên trong nhốt vô số tộc nhân Nhân tộc bình thường!

Đám cao tầng Nhân tộc thấy cảnh này thì lập tức biến sắc, bật dậy trừng mắt nhìn Khâm Nguyên!

"Hừ!

Cổ Huyền Thánh nhân!

Tôi tự biết không phải đối thủ của ông, nhưng tính mạng của đám tộc nhân Nhân tộc vô tội này, chắc ông không định đứng nhìn chứ!" Khâm Nguyên nhìn Cổ Huyền đầy giễu cợt.

"Bỉ ổi!" "Vô sỉ!" "Súc sinh không bằng!". .....

Đám cao tầng Nhân tộc xắn tay áo chỉ vào mặt Khâm Nguyên mà mắng nhiếc!

Khâm Nguyên không chút sợ hãi nói: "Các người cứ việc mắng cho sướng miệng!

Chỉ cần tôi nghe thấy thêm một người mắng nữa, tôi sẽ bóp chết một tên tộc nhân!" Đám cao tầng lập tức im bặt, mặt đầy hận thù nhìn Khâm Nguyên, hận không thể băm vằm bà ta ra từng mảnh!

Cổ Huyền không ngờ Khâm Nguyên lại chơi chiêu này.

"Khâm Nguyên, hành động này chẳng có ý nghĩa gì cả, tôi chỉ cần động thủ thì Đế Nhất chắc chắn phải chết!

Nếu bà không hối cải, tôi không ngại tới Yêu tộc chơi vài ngày đâu!" Cổ Huyền sầm mặt đe dọa.

Ý của Cổ Huyền rất rõ ràng: bà giết một người của tôi, tôi sẽ tới Yêu tộc giết mười người trả thù, xem ai không trụ vững trước!

Khâm Nguyên cười lớn ba tiếng, như hóa điên nói với Cổ Huyền: "Tôi không quản được nhiều như thế nữa!

Hôm nay nếu giết Đế Nhất và tôi, thì mấy chục vạn tộc nhân Nhân tộc trong không gian này sẽ cùng chúng tôi tuẫn táng!" Khâm Nguyên

đã chịu đựng quá đủ rồi!

Biết báo thù không vọng, bà ta muốn trước khi chết khiến Cổ Huyền và Nhân tộc phải đau lòng để giải tỏa hận thù trong lòng!

Đồng tử Cổ Huyền co rụt lại, người đàn bà này điên rồi!

Lúc này nói lý lẽ chẳng có tác dụng gì cả.

Ngay khi hai bên đang giằng co, Tây Vương Mẫu từ xa bay tới, chỉ vào Khâm Nguyên nói: "Khâm Nguyên, con trai bà chết dưới tay con gái tôi, chồng bà cũng chết dưới tay phu quân tôi, tôi vốn thấy bà đáng thương nên định không đuổi tận giết tuyệt, nhưng hận ý của bà với Vô Cực Đảo quá sâu, khiến tôi không thể dung thứ!" "Khâm Nguyên!

Chúng ta đều là phụ nữ, bà là vợ Thiên Đế thượng cổ, tôi là vợ của Tổ Vu Cổ Huyền, chúng ta đánh cược một trận, sinh tử bất luận thế nào?" Tây Vương Mẫu cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đứng sừng sững trên không trung, bá khí ngời ngời khiêu chiến Khâm Nguyên!

Khâm Nguyên lập tức đồng ý, dẫu sao giết vài tên Nhân tộc cũng không khiến Cổ Huyền đau khổ mãi được, nhưng nếu Tây Vương Mẫu chết trong tay bà ta thì lại khác.

Mọi người đều biết Tây Vương Mẫu từ khi gả cho Cổ Huyền được yêu chiều vô cùng, giết được bà ta chắc chắn Cổ Huyền sẽ đau đến tận xương tủy!

Cổ Huyền nghe lời Tây Vương Mẫu xong liền lên tiếng can ngăn: "Nương tử!

Đừng có hồ đồ!

Chuyện này để phu quân tự giải quyết!

Nàng về đi!" Tây Vương Mẫu kiên định lắc đầu: "Phu quân, bà ta

bao nhiêu năm qua luôn rình rập giết Lan Tâm, tôi là mẹ của Lan Tâm, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Chương 128

Để tôi xử lý!" Cổ Huyền bất lực, biết Tây Vương Mẫu đã quyết chiến, không khuyên nữa, chỉ thầm chú ý tình hình chiến trường, nếu vợ không địch nổi thì sẽ kịp thời cứu giúp.

Thực ra, chút trò vặt của Khâm Nguyên căn bản không đe dọa được Cổ Huyền!

Bà ta không hiểu nhân vật cấp Thánh nhân đáng sợ thế nào, chỉ cần anh muốn, đám tộc nhân kia có thể được cứu về mà không tốn chút sức lực nào.

Chỉ là chưa kịp ra tay thì Tây Vương Mẫu đã đứng ra.

Thôi được, dù sao cũng không thể để nàng cứ mãi đứng sau lưng mình, cũng cần phải rèn luyện một chút!

Tây Vương Mẫu từ khi theo Cổ Huyền luôn âm thầm hy sinh phía sau, giải quyết mọi nỗi lo cho anh.

Một vị đại năng tiên thiên mà bao nhiêu năm không lộ diện ở Hồng Hoang thì thực không giống phong cách cho lắm.

Nhân dịp này mượn tay Yêu hậu để Tây Vương Mẫu luyện tay nghề, nâng cao kinh nghiệm chiến đấu và cảm ngộ, rất có lợi cho con đường tu hành!

Khâm Nguyên và Tây Vương Mẫu bay ra khỏi Thủ Dương Sơn, dưới sự dẫn dắt của Tây Vương Mẫu, địa điểm chiến đấu được dời ra ngoài lãnh thổ Nhân tộc.

Hai người dừng lại tại một bãi đất trống bên bờ Đông Hải.

"Tây Vương Mẫu!

Chồng và con gái bà giết sạch cả nhà tôi, hôm nay tôi sẽ bắt bà lấy mạng đền mạng!" Khâm Nguyên gào lên.

Tây Vương Mẫu lập tức đáp trả: "Hừ!

Chồng và con bà bị giết, một là vì quá kiêu ngạo hống hách, hai là do thực lực kém cỏi!" "Làm mẹ mà không dạy bảo con cái cho tốt, để nó gây họa sát thân!

Làm vợ mà không khuyên nhủ chồng, để ông ta sa chân vào sát kiếp mà không tự biết!" "Giờ họ chết rồi bà không biết tự kiểm điểm, ngược lại cứ rình rập hại con cái nhà người khác, tâm địa thật thâm độc!" Khâm Nguyên bị mắng cho xấu hổ đỏ mặt, thẹn quá hóa giận không nhịn được nữa, lao thẳng về phía Tây Vương Mẫu!

Tây Vương Mẫu cũng không kém cạnh, cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích nện thẳng vào Khâm Nguyên, trận chiến bùng nổ!

Tại bờ Đông Hải, Tây Vương Mẫu và Khâm Nguyên đang đối kháng kịch liệt.

Tây Vương Mẫu dưới sự bảo hộ của Cổ Huyền đã nhiều năm không giao chiến với ai, nên ban đầu có chút lúng túng, rơi vào thế hạ phong.

Nhưng dẫu sao cũng là đại năng tiên thiên, chỉ một lát sau bà đã điều chỉnh lại được, đánh ngang ngửa với Khâm Nguyên!

Tuy nhiên, Tây Vương Mẫu dưới sự hướng dẫn của Cổ Huyền bao năm qua đã đạt tới cảnh giới Trảm Nhị Thi, cách Trảm Tam Thi chỉ một bước chân.

Nếu không phải Cổ Huyền không muốn bà dùng công đức để thăng cấp thực lực, chắc giờ bà đã đạt tới Á Thánh rồi.

Yêu hậu Khâm Nguyên tuy có khí vận Thiên Đình thượng cổ và công đức Thiên Hôn gia trì, miễn cưỡng Trảm Nhị Thi, nhưng về tu

vi, căn nguyên và tư chất đều không phải đối thủ của Tây Vương Mẫu!

Đấu được một ngày, Khâm Nguyên bắt đầu đuối sức!

Khâm Nguyên biết mình không thắng nổi Tây Vương Mẫu, bị giết chỉ là vấn đề thời gian.

Bà ta không cam lòng!

Kẻ thù ngay trước mắt mà không có khả năng báo thù rửa hận!

Khâm Nguyên thà chết chứ không chịu làm tù binh.

Nhớ lại năm xưa khi Thiên Đình gặp đại nạn, hai vị Yêu Hoàng đã làm gì, trong mắt bà ta lóe lên một tia điên cuồng!

Bà ta cố ý lộ ra sơ hở để Tây Vương Mẫu áp sát, sau đó trực tiếp lôi kéo Tây Vương Mẫu tự bạo nguyên thần!

"Cổ Huyền!

Tôi không chỉ bắt mấy chục vạn tộc nhân chôn cùng, tôi còn lôi cả vợ yêu của ông xuống hoàng tuyền!

Ha ha ha!" Tiếng cười thê thảm của Khâm Nguyên vang thấu Thủ Dương Sơn.

Sắc mặt Cổ Huyền cực kỳ khó coi, anh trực tiếp ra tay chém đứt hai cánh tay của Khâm Nguyên, kéo Tây Vương Mẫu về, đồng thời cưỡng ép mở không gian tùy thân của Khâm Nguyên, dùng thuật Tụ Lý Càn Khôn thu hết tộc nhân Nhân tộc vào trong.

Khâm Nguyên vào giây phút cuối đời bị Cổ Huyền đánh tan mọi mưu đồ bằng một đòn, bà ta trừng lớn mắt chết không nhắm mắt!

Năng lượng tự bạo của Khâm Nguyên lan tỏa cực rộng, Cổ Huyền trực tiếp ném ra một tầng trận pháp phòng hộ để bảo vệ Nhân tộc khỏi bị ảnh hưởng.

Các đại năng thấy Cổ Huyền trở bàn tay phá tan mọi âm mưu của Khâm Nguyên, nhất thời đối với anh vừa kính vừa sợ!

Thái Huyền Đạo Nhân đích thân dẫn người giết sạch lũ yêu quái theo sau Khâm Nguyên, rồi dùng máu của chúng tế tự cho các tiên liệt Nhân tộc đã ngã xuống dưới tay Yêu tộc thời thượng cổ.

"Thánh Phụ!

Yêu tộc nhiều lần quấy nhiễu sự thanh tịnh của Nhân tộc ta, tuyệt không thể tha thứ dễ dàng, xin Thánh Phụ cho phép chúng con tới Yêu tộc, lấy sát chỉ sát, quét sạch lũ dư nghiệt Yêu tộc!" Thái Huyền Đạo Nhân mặt đầy quyết tuyệt nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền đảo mắt trắng, cái ông này hăng quá nhỉ!

Yêu tộc số lượng nhiều như thế nào?

Tất cả loài thú linh tính trên đời này đều liên quan tới Yêu tộc, giết hết thế nào được?

Nhưng Thái Huyền Đạo Nhân có một điểm nói trúng ý Cổ Huyền, Nhân tộc muốn trỗi dậy hoàn toàn ở Hồng Hoang thì phải thay đổi cái nhìn nhu nhược của vạn tộc bấy lâu nay, phải cho chúng biết Nhân tộc không dễ bắt nạt!

Hừ!

Đã vậy Yêu tộc dám ló đầu ra, thì lấy chúng ra giết gà dọa khỉ vậy!

Cổ Huyền tin rằng sau đại điển phong thiền Nhân Hoàng này, cộng thêm việc Thái Huyền Đạo Nhân tới Bắc Câu Lô Châu đồ sát một trận, thì vạn tộc chắc chắn sẽ nảy sinh tâm lý sợ hãi Nhân tộc!

Sau này cũng không dám tùy tiện khi nhục nữa, Nhân tộc kinh qua trận này mới có thể thực sự trưởng thành thành nhân vật chính của

thiên địa!

Ngay khi Cổ Huyền định đồng ý yêu cầu của Thái Huyền Đạo Nhân, để ông dẫn người tới Yêu tộc gây hấn, thì mấy vị Yêu Thánh của Yêu tộc liên kết kéo tới!

Hử?

Đám này tưởng ta tính khí tốt thật à, không sợ ta nổi giận một trận khiến Yêu tộc máu chảy thành sông sao?

Cổ Huyền tưởng lũ súc sinh này lại tới cứu Đế Nhất, không tự chủ nhíu mày, khó chịu nhìn mấy vị Yêu Thánh.

Các đại Yêu Thánh dưới sự dẫn dắt của Bạch Trạch đã thay đổi hẳn vẻ kiêu ngạo hống hách ngày thường, cúi đầu khép nép bước tới trước mặt Cổ Huyền rồi quỳ sụp xuống đất!

Các tiên hiền Nhân tộc đều kinh ngạc nhìn cảnh này, không ngờ mấy nhân vật từng coi trời bằng vung này cũng có ngày cúi đầu nhận lỗi!

Bạch Trạch bước lên một bước, nói với Cổ Huyền: "Cổ Huyền Thánh nhân, chúng con thực sự không biết Yêu hậu lại to gan lớn mật như vậy, dẫn đến suýt gây ra đại họa!

Chúng con xin thay mặt Yêu tộc bồi lễ với các vị Nhân tộc và Tây Vương Mẫu nương nương!" Sau đó Bạch Trạch cung kính hành lễ với các tiên hiền Nhân tộc và Tây Vương Mẫu!

Không tệ!

Cũng có vài kẻ hiểu chuyện!

Cổ Huyền thầm nghĩ.

Nhưng chỉ dựa vào một cái cúi đầu xin lỗi đơn giản mà xong chuyện thì không đời nào, Cổ Huyền chưa đại độ tới mức đó.

“Các ông về đi, Nhân tộc và Yêu tộc vốn bất cộng đái thiên, hành vi của hai bên không có đúng sai, lát nữa tôi sẽ bảo Thái Huyền Đạo Nhân cùng các vị ở Bắc Câu Lô Châu so tài một trận, để tránh việc Yêu tộc không phục!” Bạch Trạch và Kế Mông nghe vậy thì sợ đến hồn phi phách tán!

Nếu đại quân Nhân tộc thực sự hưng binh chinh phạt, thì Yêu tộc bao nhiêu năm khó khăn lắm mới tích góp được chút nguyên khí sẽ tan thành mây khói hết!

Chuyện này vạn vạn lần không thể để xảy ra!

Yêu tộc trải qua Lượng kiếp không còn chịu nổi sự giày vò nữa rồi!

“Cổ Huyền Thánh nhân, chúng ta thành tâm tạ lỗi, nguyện hiến tặng tung tích chí bảo Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng để bình tức nộ hỏa của các vị Nhân tộc!” Bạch Trạch cúi đầu thưa.

Cổ Huyền bỗng mở to mắt, Hỗn Độn Chung!

Kiện Tiên thiên chí bảo đó từ khi Đông Hoàng Thái Nhất tử trận đã không cánh mà bay.

Cổ Huyền tìm kiếm bao lâu nay cũng không thấy tăm hơi đâu!

Biết điều đấy!

Cổ Huyền hài lòng gật đầu, nếu thực sự lấy được Hỗn Độn Chung, thì chuyện Yêu tộc lần này có thể bỏ qua.

Bạch Trạch và các Yêu Thánh thấy thần sắc hài lòng của Cổ Huyền thì trong lòng thở phào một cái, nhưng ngay sau đó là cảm giác đau như cắt!

Đó là Hỗn Độn Chung đấy, một trong Khai Thiên Tam Bảo, linh bảo bạn sinh của Đông Hoàng bệ hạ!

Giờ vì sự tồn vong của Yêu tộc mà phải dâng cho người khác, thế thái viêm lương đến thế là cùng!

Các vị Yêu Thánh trong lòng cảm khái khôn nguôi!

Dù không nỡ, nhưng vì mạng sống cũng chỉ đành nhịn đau cắt thịt.

Chương 129

"Cổ Huyền Thánh nhân, chuyện Hỗn Độn Chung hệ trọng, xin Thánh nhân cho những người xung quanh lui ra, con xin nói riêng với Thánh nhân!" Bạch Trạch thưa.

Cổ Huyền đáp ứng yêu cầu, bảo Thái Huyền Đạo Nhân và những người khác chờ bên ngoài, rồi cùng Bạch Trạch vào điện mật đàm.

Một lát sau, Cổ Huyền với thần sắc cổ quái bước ra khỏi đại điện, không ngờ Đông Hoàng Thái Nhất lại giấu Hỗn Độn Chung ở cái chỗ đó!

"Bạch Trạch, các ông về Yêu tộc đi, nhớ kỹ, sau này còn dám tự ý xâm nhiễu Nhân tộc, ta nhất định trảm không tha!" Cổ Huyền nghiêm giọng dặn dò.

Các Yêu Thánh đều cúi đầu vâng lệnh, không dám cãi nửa lời.

Cổ Huyền phẩy tay cho họ đi, chúng Yêu Thánh như được đại xá, vội vàng chạy thục mạng về Bắc Câu Lô Châu!

Sau khi có được tin tức về Hỗn Độn Chung, Cổ Huyền lập tức lên đường đi lấy.

Việc của Nhân tộc đều đã giao cho Thái Huyền Đạo Nhân và Tam Hoàng, chuyện Ngũ Đế cũng đã được anh sắp xếp ổn thỏa, tạm thời không cần lo lắng!

"Nương tử, phu quân đi tìm Hỗn Độn Chung đây, nàng ở lại Vô Cực Đảo một mình phải cẩn thận đấy, đừng có đại ý để kẻ khác tính kế.

Lúc phu quân không có nhà, tốt nhất nàng đừng ra khỏi đảo!" Cổ Huyền nắm tay Tây Vương Mẫu, không yên tâm dặn dò.

Tây Vương Mẫu mỉm cười: "Phu quân yên tâm đi!

Thiếp ở nhà đợi chàng về, Vô Cực Đảo thiếp cũng sẽ trông coi cẩn thận, đệ tử cũng sẽ được ước thúc kỹ càng, không cần lo lắng, phu quân đi sớm về sớm nhé!" Cổ Huyền ôm Tây Vương Mẫu vào lòng, hít hà mùi hương quen thuộc trên người bà rồi mới quay người rời đi, hướng tới địa điểm mà Bạch Trạch đã chỉ.

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện trên Thiên Đình Hồng Hoang, Cổ Huyền lặng lẽ xuất hiện.

Vạn vạn lần không ngờ tới, Đông Hoàng Thái Nhất lại đặt Hỗn Độn Chung ngay tại nơi khiến người ta chú mục nhất – phía dưới ngai vàng Thiên Đế ở Lăng Tiêu Bảo Điện!

Y sử dụng Thời Không Phòng Hộ Đại Trận của Hỗn Độn Chung để che giấu tung tích, cộng thêm việc Lăng Tiêu Bảo Điện là nơi hội tụ khí vận của Thiên Đình, bản thân đã có tác dụng che giấu thiên cơ, hèn chi chúng thánh tìm khắp Hồng Hoang cũng chẳng thấy tăm hơi!

Cổ Huyền không kinh động đến Hạo Thiên cùng đám tai mắt của các giáo phái trên Thiên Đình, hắn ẩn nặc thân hình, nhân lúc Hạo Thiên không có mặt, bắt đầu tìm kiếm tỉ mỉ trước ngai vàng Thiên Đế!

Cổ Huyền dùng Lực chi Pháp tắc không ngừng thăm dò, Hỗn Độn Chung dù sao cũng là vật do Khai Thiên Thần Phủ – pháp khí chứng đạo của Bàn Cổ hóa thành, cực kỳ thân cận với Lực chi Pháp tắc, nên hắn chẳng tốn bao nhiêu sức lực đã tìm ra vị trí của nó!

Phá khai phòng hộ trận pháp do Thái Nhất thiết lập, Cổ Huyền trực tiếp bắt lấy Hỗn Độn Chung đang muốn thoát tay bay đi, rồi lập tức bay về Vô Cực đảo để luyện hóa!

Đến nước này, trong tay Cổ Huyền cuối cùng cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, san bằng khoảng cách về linh bảo với chúng thánh!

Trong Vô Cực đảo, Cổ Huyền vẻ mặt phấn khởi luyện hóa Hỗn Độn Chung!

Đột nhiên, từ trong Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng vang lớn, chiếc chuông khổng lồ lao về phía Cổ Huyền, bao trùm hắn vào thế giới nội bộ của nó!

Khi Cổ Huyền mở mắt ra lần nữa, trước mắt là một thế giới hoang vu tràn ngập hỗn độn linh khí!

Đồng tử Cổ Huyền co rụt lại, không ngờ lại vô tình đâm sầm vào bên trong Hỗn Độn Chung, hắn thầm cảnh giác, bắt đầu nhận ra chuyện này có gì đó không đúng!

Chợt, Cổ Huyền nhìn về một phía trong thế giới Hỗn Độn Chung, ánh mắt ngưng lại!

Hắn cảm nhận được khí tức của người quen cũ! "Đông Hoàng Thái Nhất!

Ngươi dẫn ta tới đây, sao không hiện thân gặp mặt!" Cổ Huyền quát lớn.

Đông Hoàng Thái Nhất không chút bất ngờ bước ra từ bóng tối, gương mặt âm trầm nhìn Cổ Huyền: "Hắc hắc!

Cổ Huyền đạo hữu, nhiều năm không gặp, vẫn khỏe chứ?" "Nhờ phúc của ngươi, ta sống khá là phong lưu, mấy ngày trước vừa mới xử tử Yêu hậu của Yêu tộc đấy!" Cổ Huyền đáp lại Thái Nhất.

Nghe lời Cổ Huyền, gương mặt Thái Nhất trở nên tranh nanh, quát mắng: "Cổ Huyền!

Vu tộc đã thắng Yêu tộc ta, sao ngươi còn có thể cạn tàu ráo máng như thế!" "Ta cạn tàu ráo máng thì đã sao!

Một tàn hồn sắp tiêu tan mà cũng dám ở đây gào thét với ta?" Cổ

Huyền lộ vẻ khinh thường nhìn Thái Nhất.

Đối phương đã không còn là vị "dưới một người trên vạn người" thời Vu Yêu lượng kiếp nữa!

Có thể giữ lại hai đạo tàn hồn sau lượng kiếp, Đông Hoàng Thái Nhất cũng xem là một nhân vật ra trò. "Cổ Huyền!

Hỗn Độn Chung ta có thể đưa cho ngươi, nhưng ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện!" Đông Hoàng Thái Nhất sau một hồi đấu tranh ngắn ngủi, kiên định nhìn Cổ Huyền.

Cổ Huyền cười nhạt một tiếng: "Thái Nhất, ngươi đã sa cơ lỡ vận đến mức này, có tư cách gì đàm điều kiện với ta?" Hắn thật sự nghi ngờ đám người Yêu tộc này làm việc không dùng não, đòi đàm điều kiện với Thánh nhân sao?

Cũng phải xem có tư cách đó hay không đã!

Đông Hoàng Thái Nhất tự giễu cười một lát, rồi vẻ mặt hung lệ nhìn Cổ Huyền nói: "Nếu không đáp ứng, ta lập tức dẫn nổ thế giới bên trong Hỗn Độn Chung.

Tuy ngươi là Thánh nhân, nhưng khi đang luyện hóa linh bảo cũng không thể khống chế được nó đâu!" Da mặt Cổ Huyền giật giật, đám súc sinh Yêu tộc bây giờ đều điên cuồng như vậy sao?

Động một chút là đòi tự bạo!

Cảm giác còn mãng phu hơn cả Tổ Vu nữa!

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất nói không sai, nếu dẫn nổ thế giới nội bộ, bản thân hắn có lẽ không sao, nhưng Hỗn Độn Chung sẽ thảm trọng, phải mất thời gian rất dài mới phục hồi được.

Mà thứ Cổ Huyền thiếu nhất chính là thời gian, hắn không thể đợi nó tự phục hồi xong mới dùng, lúc đó thì nguội ngắt rồi! "Nói đi!" Cổ

Huyền bình tĩnh nhìn đối phương.

Thái Nhất thở phào một hơi, lúc vẫn lạc y đã hiểu Yêu tộc không còn cơ hội quật khởi, mưu tính nhiều cũng vô ích!

Sở dĩ để lại hai đạo tàn hồn, một là vì muốn mưu cầu đường sống cho Yêu tộc, hai là bồi dưỡng cho đứa cháu nhỏ còn sót lại.

Đạo chân linh lưu lại Hồng Hoang kia đã bị Nguyên Thủy tóm gọn, từ đó mất đi tự do.

Y chỉ có thể nấp trong Hỗn Độn Chung, đợi Tiểu Kim Ô trưởng thành sẽ tự tới lấy chí bảo.

Ngờ đâu đám thuộc hạ thành sự ít bại sự nhiều lại tiết lộ tin tức, khiến Hỗn Độn Chung bị Cổ Huyền tìm thấy trước, mọi trù tính đều đổ bể, chỉ đành mạo hiểm đàm phán với Cổ Huyền! "Cổ Huyền đạo hữu, ta chỉ mong ngươi tha cho những tộc nhân Yêu tộc còn sót lại, đừng đem ân oán giữa chúng ta phát tiết lên người bọn họ!" Thái Nhất bất đắc dĩ mở lời.

Cổ Huyền nhìn Thái Nhất với vẻ mặt cổ quái, suýt chút nữa thì nhịn không được mà nói rằng mình đã hứa với Bạch Trạch sẽ không tìm Yêu tộc phiền phức nữa! "Khụ khụ!

Đạo hữu yên tâm, lượng kiếp đã qua, chỉ cần Yêu tộc an phận thủ kỷ, ta bảo chứng sẽ không truy cứu ân oán thượng cổ nữa!" Cổ Huyền mặt không đổi sắc nói.

Có thể giảm bớt điều kiện thì ai dại gì chủ động tăng thêm chứ!

Yêu tộc các ngươi không thông báo cho nhau trước thì đừng trách ta lừa gạt nhé!

Cổ Huyền thầm nhủ trong lòng.

Thái Nhất gật đầu nhẹ nhõm, sau đó chiến ý dâng cao nhìn Cổ

Huyền: "Cổ Huyền!

Ta luôn coi ngươi là đại địch đời này.

Hôm nay tâm nguyện đã liễu, tại đây cùng ngươi chiến trận cuối cùng, có dám ứng chiến?" Cổ Huyền kinh ngạc nhìn Thái Nhất, trách gì chứ huynh đệ!

Lúc nguyên vẹn ngươi còn chẳng phải đối thủ của ta, giờ tàn tạ thế này lại muốn tìm ngược sao? "Ta tuy chỉ còn một luồng tàn hồn, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có chiến tử, tuyệt không có khả năng ham sống sợ chết!" Thái Nhất thần sắc kiên nghị.

Cổ Huyền tỏ vẻ tán thưởng, đúng là một hán tử!

Với tư cách là đối thủ cũ, hắn rất thích cái tính quật cường này của Thái Nhất.

Cổ Huyền thỏa mãn yêu cầu cuối cùng của y, áp chế thực lực bản thân xuống mức Kim Tiên, bồi tiếp Đông Hoàng Thái Nhất đại chiến một trận linh đình! "Ha ha ha!

Thống khoái!

Cổ Huyền!

Ân oán giữa ta và ngươi đến hôm nay chấm dứt!

Hy vọng ngươi nhớ kỹ chuyện đã hứa." Thái Nhất dùng chút sức tàn cuối cùng hét lên. "Hãy mang theo Hỗn Độn Chung đi đấu với chư thiên thánh nhân đi!

Vu Yêu nhị tộc chúng ta đều đã bại dưới tay đám tiểu nhân đạo mạo ngạn nhiên đó, ta hy vọng ngươi cầm Hỗn Độn Chung đánh bại toàn bộ thánh nhân Hồng Hoang, đừng để kiện chí bảo này bị vùi lấp!" Dứt lời, luồng tàn hồn cuối cùng hoàn toàn tiêu tán!

Từ nay về sau, Hồng Hoang không còn Đông Hoàng Thái Nhất!

Cổ Huyền thần sắc phức tạp nhìn nơi Thái Nhất biến mất, dừng chân một hồi rồi bước ra khỏi thế giới Hỗn Độn Chung, bắt đầu triệt để luyện hóa khống chế nó, chuẩn bị dùng làm chỗ dựa chiến đấu sau này.

Chương 130

Trong lúc Cổ Huyền đang ở Vô Cực đảo luyện hóa Hỗn Độn Chung, Nhân Tộc Ngũ Đế cũng lần lượt xuất thế!

Theo sự an bài của Cổ Huyền, chuyện của Ngũ Đế được Thái Huyền Đạo Nhân và Tam Hoàng chủ trì tiến hành một cách bài bản.

Theo ước định trước đó, Huyền Đô của Nhân Giáo và Phục Hy của Oa Hoàng Cung mỗi người nhận một vị trí Đế sư, chia nhau hai phần công đức chứng đạo của Nhân Tộc Đại Đế, ba vị Đại Đế còn lại do Nhân Tộc Tam Tổ trực tiếp dạy dỗ!

Năm trăm năm sau, vị trí cộng chủ Nhân tộc truyền đến tay vị Đại Đế thứ tư là Hữu Ngu Thị Thuấn Đế!

Thuấn Đế từ khi sinh ra đã dùng lễ pháp trị lý bộ lạc, hoàn thiện cơ chế quyền lực, tăng cường tập quyền trung ương, lập công lớn cho Nhân tộc, được hưởng uy vọng cực cao!

Sau khi Thuấn Đế chứng đạo, bắt đầu tuyển hiền nhậm năng để giải quyết nạn lũ lụt gây khốn nhiễu lâu dài.

Lúc này, một tài năng trẻ của Nhân tộc là Đại Vũ dần bước vào tầm mắt của y.

Đại Vũ vốn là con của Cổn – vị quan trị thủy trước đó.

Cổn vì trị thủy thất bại mà bị Thuấn xử phạt, Đại Vũ không cam lòng trước thất bại của cha nên nối nghiệp, bắt đầu nghiên cứu vấn đề lũ lụt.

Sư tôn của Đại Vũ là Truy Y Thị – một trong Nhân Tộc Tam Tổ, đã theo sát chỉ dạy từ khi hắn mới chào đời.

Theo lời Thánh Phụ, Đại Vũ là vị Đại Đế quan trọng nhất trong

Ngũ Đế, con đường chứng đạo của hắn quan hệ mật thiết đến sự hưng suy của Nhân tộc, nên chúng tiên hiền không ai dám lơ là, dạy dỗ vô cùng tận tâm!

Sau khi khảo sát năng lực của Đại Vũ, Thuấn lập tức phái hắn đến những vùng thường xuyên xảy ra lũ lụt để trị lý!

Đại Vũ tổng kết kinh nghiệm của cha, qua nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng đưa ra sách lược "khơi dòng hơn ngăn chặn", bắt đầu hành trình trị thủy kéo dài ba mươi năm.

Tuy nhiên, dù đã tìm ra cách nhưng hắn mới chỉ giải quyết được thiên tai, chứ chưa xử lý được kẻ đứng sau thao túng thủy triều!

Sau mười năm Đại Vũ trị thủy, kẻ ẩn nấp phía sau là Xích Khào Mã Hầu không nhịn nổi nữa, bắt đầu từ trong tối lộ diện, tấn công các bộ lạc xung quanh!

Đại Vũ nghe tin lập tức tới ngăn chặn, nhưng hắn chưa chứng đạo, tu vi chỉ là Huyền Tiên, căn bản không phải đối thủ của con khỉ kia, bị đánh trọng thương phải bỏ chạy!

Đại Vũ không màng thương thế đi tìm sư tôn Truy Y Thị cầu cứu.

Truy Y Thị nghe chuyện định đích thân ra tay trấn áp, nhưng lại bị Thái Huyền Đạo Nhân ngăn lại. "Môn nhân Vô Cực đảo sắp xuất thế, sẽ đích thân bắt giữ con khỉ gây họa kia!" Thái Huyền Đạo Nhân truyền âm.

Truy Y Thị bấy giờ mới nén cơn giận, bảo Đại Vũ kiên nhẫn chờ đợi người của Vô Cực đảo tới.

Tại Vô Cực đảo, Cổ Huyền đã dùng lực lượng công đức luyện hóa hoàn toàn Hỗn Độn Chung.

Sau khi chú ý đến chuyện Đại Vũ trị thủy, hắn liền gọi đệ tử ký danh là Lục Nhĩ Mi Hầu đến, bảo y đi thực hiện một trận chiến định

mệnh với Xích Khào Mã Hầu (một trong Tứ Đại Linh Hầu), đoạt lấy bản nguyên của nó để nâng cao tư chất căn nguyên của mình. "Lục Nhĩ!

Lần này đến Nhân tộc giúp Đại Vũ trừ hại là khảo nghiệm của sư phụ dành cho ngươi.

Nếu hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, ngươi sẽ chính thức được nhập môn!" Cổ Huyền nghiêm túc nói.

Lục Nhĩ vui mừng khôn xiết, thầm nhủ nhất định phải thể hiện thật tốt! "Sư tôn yên tâm, lần này con nhất định sẽ đánh cho tên Xích Khào Mã Hầu kia chạy té khói, cho nó biết môn nhân Vô Cực đảo lợi hại thế nào!" Lục Nhĩ nịnh nọt nhìn Cổ Huyền.

Cổ Huyền đảo mắt trắng, hắn chẳng nghi ngờ gì khả năng gây chuyện của con khỉ này!

Cái thứ không chịu ngồi yên này, từ khi học được đạo pháp đỉnh cấp là ngày nào cũng đòi ra ngoài đấu pháp với người ta!

Nếu không có Cổ Huyền quản thúc, chẳng biết nó đã gây ra họa gì rồi! "Sư tôn!

Dù sao lần này về Ngài cũng nhận con làm thân truyền đệ tử, hay là Ngài ban cho con ít linh bảo phòng thân đi!

Chứ đường đường là đệ tử Thánh nhân mà không có món linh bảo nào ra hồn, truyền ra ngoài chẳng phải làm Ngài mất mặt sao?" Lục Nhĩ trưng ra bộ mặt "vì sư phụ" mà nói.

Sắc mặt Cổ Huyền trầm xuống, không thể cho con khỉ này sắc mặt tốt được!

Cứ hễ tử tế một chút là nó lại leo dây, chẳng biết giữ kẽ gì cả! "Lục Nhĩ!

Ta thấy dạo này tu hành của ngươi có phần lười biếng, hay là để ta tăng thêm bài tập cho ngươi nhé?" Lục Nhĩ sợ tới mức run lẩy bẩy, vội xua tay cười hì hì: "Sư tôn nói đùa rồi, từ khi nhập môn tới nay con luôn nỗ lực tu hành, không cần thêm bài tập đâu!" Nói xong, vì sợ Cổ Huyền giữ lại đảo để huấn luyện kiểu "ma quỷ", Lục Nhĩ lập tức cáo biệt, bay thẳng đến chỗ Nhân tộc tìm Xích Khào Mã Hầu quyết chiến!

Cổ Huyền bật cười nhìn bóng dáng Lục Nhĩ biến mất cực nhanh, thầm nghĩ có một đệ tử thích tấu hài thế này cũng không tệ!

Bên bờ sông Hoài, Xích Khào Mã Hầu nghênh ngang chỉ vào Đại Vũ: "Đại Vũ!

Nhân tộc các ngươi quấy rầy ta thanh tu, thật đáng chết!

Nay đã bị ta đánh bại, còn mặt mũi nào mà kêu trận, mau cút đi, nếu không đừng trách gia gia hôm nay đại khai sát giới!" Đại Vũ sắc mặt khó coi cực điểm!

Con quái vật này gây họa ở sông Hoài đã ngàn năm rồi!

Ngày thường chỉ cần không vui là nó lại hưng phong tác lãng, dìm chết dân lành xung quanh, tội nghiệt thâm trọng, thật sự đáng giết!

Tiếc là thực lực không đủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó làm ác mà vô kế khả thi. "Đại Vũ tộc trưởng!

Tên kia quá cuồng vọng, hãy để thuộc hạ đi hội hội hắn!" Một vị đại tướng xin chiến.

Đại Vũ không đồng ý, vì hắn biết rõ đám thuộc hạ này căn bản không bắt được Xích Khào Mã Hầu.

Ôi!

Môn nhân Vô Cực đảo chừng nào mới tới đây!

Đại Vũ thầm lo lắng. "Này con khỉ kia, đừng có huênh hoang, để Lục Nhĩ ta tới gặp ngươi một chút!" Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ vào Xích Khào Mã Hầu quát lớn.

Xích Khào Mã Hầu nhìn Lục Nhĩ, đôi mày nhíu chặt, y chẳng ưa gì cái gã đồng loại trước mắt này, trong lòng trỗi dậy ham muốn lao lên giết chết đối phương ngay lập tức!

Lục Nhĩ cũng vậy!

Hỗn Thế Tứ Hầu đều do bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, nhưng mỗi con mỗi khác, con đường siêu thoát chỉ có một người đạt được, do đó tồn tại quan hệ cạnh tranh sinh tử, đương nhiên nhìn nhau không thuận mắt! "Con khỉ kia, ngươi ở ngọn núi nào?

Nơi này là đạo trường của ta, đừng có xía vào chuyện bao đồng!" Xích Khào Mã Hầu gầm lên.

Lục Nhĩ phớt lờ lời xua đuổi, gãi gãi đầu cười hì hì đáp: "Đạo trường của ngươi?

Sao ta không biết nhỉ!

Rõ ràng đây là địa bàn của ta, biết điều thì cút mau, kẻo gia gia phải ra tay đuổi cổ!" "Ngươi chứng minh kiểu gì?

Đây là đạo trường của ta, những người ở đây đều có thể làm chứng cho ta!" Lục Nhĩ chỉ về phía Đại Vũ và mọi người.

Đại Vũ cùng thuộc hạ nén cười, lập tức đồng thanh nhận lời làm chứng cho Lục Nhĩ.

Xích Khào Mã Hầu tức nổ đom đóm mắt!

Từ khi hóa hình tới nay chưa bao giờ y lại ghét một kẻ nào như vậy!

Y quyết định lát nữa sẽ đánh Lục Nhĩ thành thịt vụn để giải hận! "Con khỉ vô sỉ!

Đừng có múa mép khua môi, xem bản lĩnh dưới tay đây!

Nếu ta thua, đạo trường này cho ngươi!" "Đúng ý ta!" Hai con khỉ lập tức lao vào chiến đấu!

Bên bờ sông Hoài, Lục Nhĩ Mi Hầu và Xích Khào Mã Hầu tranh đấu kịch liệt.

Cả hai đều có bản nguyên từ Ma Viên, cùng tinh thông nhục thân pháp môn.

Tuy nhiên Lục Nhĩ đã bái vào Vô Cực đảo từ vạn năm trước, được Cổ Huyền tận tâm dạy dỗ, thực lực đã đạt đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

Trong khi đó Xích Khào Mã Hầu chỉ là kẻ tự tu hành, dựa vào căn nguyên Ma Viên mà mới đạt đỉnh phong Thái Ất Kim Tiên, sao bì được với Lục Nhĩ!

Chỉ sau vài chiêu, y đã bị Lục Nhĩ dồn vào thế hiểm nghèo!

Đã vậy, Lục Nhĩ còn cầm Kình Thiên Bổng – hậu thiên linh bảo do đích thân Cổ Huyền luyện chế – được gia trì pháp lực, ngược lại Xích Khào Mã Hầu không có lấy một món linh bảo hộ thân, nên cục diện trận đấu đã được định đoạt ngay từ đầu!

Khi đã chiếm thế thượng phong, Lục Nhĩ không giết ngay mà lại nổi tính ham chơi, không ngừng trêu chọc đối thủ!

Chương 131

"Con khỉ kia!

Đừng có lề mề nữa!

Không kết thúc nhanh đi, muốn ăn đòn của ta phải không!" Cổ Huyền đang thầm quan sát chiến trường, thấy Lục Nhĩ cứ bày ra mấy tư thế chiến đấu màu mè thì mặt đen lại như than!

Hắn thầm ghi hận con khỉ này một vố!

Lục Nhĩ đang đắc ý thì khóe miệng cứng đờ.

Thôi xong!

Vui quá đà rồi!

Nó khổ sở nhìn về hướng Vô Cực đảo, biết chắc về nhà sẽ không thoát khỏi một trận đòn đau.

Đều tại tên này!

Làm hại lão tử về sau không có ngày lành rồi!

Lục Nhĩ hằn học lườm Xích Khào Mã Hầu, ra tay ngày càng nặng!

Hừ!

Ta đã không ổn thì ngươi cũng đừng mong yên ổn!

Lục Nhĩ Mi Hầu khiến đối phương trước khi chết phải nếm trải một màn "chiêu đãi nhiệt tình", đánh cho Xích Khào Mã Hầu không còn chỗ nào lành lặn.

Hỗn Thế Tứ Hầu ai nấy đều kiêu ngạo, sao có thể chịu nhục nhã như vậy!

Đôi mắt Xích Khào Mã Hầu đỏ rực, sự hung tàn trong bản nguyên

Ma Viên bộc phát, định liều mạng đồng quy vu tận với Lục Nhĩ!

Lục Nhĩ cũng giật mình trước uy thế bộc phát đó, sợ nảy sinh biến cố nên lập tức tung ra đòn toàn lực của Đại La Kim Tiên, cuối cùng giết chết Xích Khào Mã Hầu trước khi y hoàn toàn nhập ma.

Làm theo chỉ dẫn của Cổ Huyền, Lục Nhĩ lấy ra bản nguyên của đối phương bỏ vào bình khí mãnh đã chuẩn bị sẵn, rồi vội vàng chào Đại Vũ để bay về Vô Cực đảo tạ tội.

Sau khi Lục Nhĩ đi, việc trị thủy của Đại Vũ không còn chướng ngại, hắn tổ chức dân chúng cải tạo sông ngòi để dẫn nước ra biển.

Tuy nhiên sức người có hạn, tiến độ cải tạo vô cùng chậm chạp, Đại Vũ nhìn công trình dở dang mà lòng nóng như lửa đốt.

Tại Vô Cực đảo, Cổ Huyền cầm Khốn Tiên Thừng đuổi đánh Lục Nhĩ đang chạy trối chết, tiếng kêu tha thảm thiết vang vọng khắp đảo!

Nhưng người trên đảo đã quá quen rồi, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng không thèm can ngăn.

Xem ra ngày thường Lục Nhĩ quậy phá đến mức nào rồi! "Đại lão gia!

Long tộc Đại trưởng lão Chúc Long cầu kiến!" Đúng lúc then chốt, giọng nói của Cổ Thanh như cứu tinh giúp Lục Nhĩ thoát nạn!

Lục Nhĩ mồ hôi nhễ nhại lau trán, nói với Cổ Huyền: "Sư tôn!

Đệ tử biết lỗi rồi!

Sư tôn vất vả mấy ngày nay, đừng giận con nữa, con nguyện ra hậu sơn diện bích tư quá!" Không đợi Cổ Huyền đồng ý, nó đã lẩn mất tăm!

Cổ Huyền lườm theo với vẻ tiếc rèn không thành thép, con khỉ này căn nguyên không tệ nhưng tâm tính còn chưa chín chắn, cần phải rèn

luyện thêm! "Lục Nhĩ, ta sẽ sớm sắp xếp bài tập cho ngươi, đừng để ta thất vọng lần nữa!" Lục Nhĩ đang bay trên mây suýt chút nữa thì rơi xuống!

Trời ơi!

Ai cứu con với!

Nó gào thét trong lòng.

Dạy dỗ xong Lục Nhĩ, Cổ Huyền bảo Cổ Thanh dẫn Chúc Long vào chính điện. "Chúc Long bái kiến Cổ Huyền Thánh nhân!" Chúc Long nhìn Cổ Huyền trên đại điện, thành tâm quỳ lạy. "Được rồi, hôm nay đến đây có việc gì trọng yếu?" Cổ Huyền tò mò hỏi.

Chúc Long mỉm cười đáp: "Khởi bẩm Thánh nhân, sau lần bái kiến Ngài tại Bàn Cổ Điện, tôi đã về Long tộc tìm kiếm một thú cưỡi cho Ngài, nhưng mãi chưa tìm được người phù hợp.

Nay trong tộc có một thanh niên tài tuấn, không biết Thánh nhân có hài lòng không, tôi không dám tự quyết nên đặc biệt đến thỉnh giáo!" Cổ Huyền nghe xong thì ngẩn người một hồi mới phản ứng kịp, dở khóc dở cười!

Chúc Long thật sự không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để giúp Long tộc quật khởi mà!

Tuy là đem hậu bối ưu tú nhất đến làm thú cưỡi cho Cổ Huyền, nhưng đó là thú cưỡi của Thánh nhân đấy!

Thân phận đó không chỉ khiến kẻ khác không dám đụng vào, mà còn được thường xuyên bên cạnh lắng nghe giáo huấn.

Quan trọng nhất là đệ tử của Cổ Huyền rất ít, nếu biểu hiện tốt thì có khi còn được nhận làm đệ tử ký danh, đúng là tính toán quá giỏi!

Cổ Huyền cười nhạt, không vạch trần mục đích của Chúc Long,

dù sao cũng là thuộc hạ, nói thẳng quá cũng không hay. "Chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu nhé!" Nghe câu trả lời khẳng định của Cổ Huyền, trái tim đang treo lơ lửng của Chúc Long cuối cùng cũng buông xuống. "Thánh nhân yên tâm, người của Long tộc phái đến Vô Cực đảo không phải loại không biết trời cao đất dày, tuyệt đối không gây phiền phức cho Ngài!" Chúc Long cam đoan.

Tuy nhiên, sau khi đã bị đám đệ tử trên đảo "tẩy lễ", Cổ Huyền bày tỏ sự nghi ngờ nghiêm trọng đối với lời cam đoan này!

Hắn quyết định phải tìm hiểu kỹ chứ không kết luận sớm.

Sau khi được Cổ Huyền gật đầu, Chúc Long lập tức về tộc bố trí.

Ba ngày sau, hậu bối Long tộc là Ứng Long lặng lẽ đến Vô Cực đảo.

Cổ Huyền hơi kinh ngạc nhìn Ứng Long, không ngờ Chúc Long lại gửi đến kẻ có duyên phận không nhỏ với Nhân tộc thế này!

Thật là trùng hợp!

Nhưng tên này cũng chẳng phải hạng vừa, tuy có uyên nguyên sâu sắc với Nhân tộc nhưng bản tính lại rất tự phụ!

Nếu không kịp thời uốn nắn, sau này e là sẽ gây ra đại họa.

Cổ Huyền điềm nhiên hỏi: "Ứng Long!

Ngươi làm thú cưỡi cho ta, có cam tâm tình nguyện không?" Trong mắt Ứng Long thoáng hiện vẻ bất cam ẩn giấu, nhưng vẫn cung kính đáp: "Ứng Long cam tâm tình nguyện làm thú cưỡi cho Đại lão gia, về sau nguyện theo Ngài sai bảo!" Nhìn biểu cảm đó, Cổ Huyền biết chắc y bị Chúc Long ép buộc!

Còn quá trẻ!

Chưa kinh qua những trận đòn roi tàn khốc của thế giới Hồng

Hoang mà!

Cổ Huyền cảm thán một tiếng, từng có lúc hắn cũng nghĩ Thánh nhân chẳng có gì ghê gớm, mình chứng đạo cũng làm được vậy thôi!

Nhưng sau khi trải qua lượng kiếp thượng cổ, hắn mới hiểu chứng đạo gian nan đến mức nào!

Thánh nhân đáng quý biết bao!

Chàng trai trẻ à, tuổi trẻ ai cũng không phục thì có thể hiểu được, cứ để vài ngày nữa cho nếm mùi đời là ổn ngay!

Cổ Huyền nhìn Ứng Long, sau đó gọi đại đệ tử Lục Nhĩ đến, ám thị y hãy "dạy bảo" Ứng Long một trận, rồi để Lục Nhĩ dẫn Ứng Long đi.

Tại một nơi hẻo lánh trên Vô Cực đảo, Lục Nhĩ dẫn Ứng Long tới để "giao lưu" theo ý sư tôn.

Lục Nhĩ phấn khích xoa tay, mấy ngày nay nó vừa bị mắng vừa bị ném ra hậu sơn huấn luyện ma quỷ, uất ức lắm rồi!

Đúng lúc lấy Ứng Long ra trút giận!

Hắc hắc!

Không trách ta được nhé, ai bảo ngươi đắc tội sư tôn chứ!

Nó thầm nghĩ. "Ứng Long huynh đệ!

Nghe nói người Long tộc đa phần căn nguyên phi phàm, nhục thân cường hãn, hiếm có đối thủ cùng lứa, không biết lời này có thật không nhỉ?" Lục Nhĩ vỗ vai hỏi.

Ứng Long lộ vẻ tự hào: "Lời đó quả thực không sai!" Lục Nhĩ bĩu môi, nổ to gớm!

Lát nữa xem ngươi còn dám kiêu ngạo thế không! "Hắc hắc!

Lục Nhĩ ta từ khi bái Cổ Huyền Thánh nhân làm thầy thì ít khi đi lại trong Hồng Hoang, không biết có thể cùng Ứng Long huynh đệ luận đạo một phen, để ta xem Long tộc rốt cuộc có gì thần dị?" Đồng tử Ứng Long co lại, nheo mắt nhìn Lục Nhĩ, cũng muốn xem trình độ đệ tử Thánh nhân thế nào, nên lập tức đồng ý!

Chương 132

Cả hai bày thế trận, khách sáo một hồi rồi lao vào đấu luôn!

Lục Nhĩ cố ý không dùng linh bảo, chỉ dùng nhục thân để đấu cận chiến với Ứng Long nhằm dạy cho đối phương một bài học nhớ đời.

Ứng Long thấy Lục Nhĩ dại dột đòi đấu nhục thân với mình thì suýt bật cười!

Chẳng lẽ hắn không biết Long tộc chuyên tu nhục thân sao?

Y liền dán nhãn "không biết trời cao đất dày" cho Lục Nhĩ.

Hừ!

Đệ tử Thánh nhân cũng chỉ đến thế thôi!

Ứng Long thầm khinh miệt.

Nghĩ đến việc đây là đạo trường Thánh nhân, y định bụng không hành hạ Lục Nhĩ quá thảm để tránh Thánh nhân nổi giận gây họa cho Long tộc, nên chỉ dùng bảy phần sức lực.

Thế nhưng, chẳng mấy chốc Lục Nhĩ đã đánh tan sự khinh miệt trong lòng y!

Từ khi tu luyện Cửu Chuyển Thần Công, về nhục thân ngoài đám Đại Vu ra hiếm có ai cùng cảnh giới đánh bại được Lục Nhĩ!

Nó vận chuyển công pháp, nhục thân cấp độ đỉnh phong Đại La Kim Tiên đâm sầm vào Ứng Long!

Ứng Long mới chỉ là Thái Ất Kim Tiên, sao chịu nổi cú hích ngàn cân đó!

Y bị đánh cho trọng thương ngay tức khắc! "Vô sỉ!" Ứng Long bò dậy chỉ vào Lục Nhĩ.

Y cho rằng với tu vi của Lục Nhĩ, không thể nào không biết y mới ở cảnh giới Thái Ất.

Việc Lục Nhĩ đòi tỉ thí chẳng khác nào đang sỉ nhục y!

Da mặt Lục Nhĩ dày cỡ nào chứ!

Nó ngước mặt nhìn trời như kiểu "ta có biết gì đâu", làm Ứng Long tức muốn nổ phổi!

Ứng Long trừng mắt nhìn một lúc lâu nhưng không thèm gào thét nữa, chỉ thầm ghi hận để sau này đạt tới Đại La sẽ báo thù!

Khi y quay đầu bỏ đi, Lục Nhĩ cũng mất luôn hứng thú đùa giỡn. "Ứng Long lão đệ, đừng đi mà!

Sau này tu hành trên đảo, ta sẽ thường xuyên tìm ngươi luận đạo!

Lúc đó đừng từ chối nhé!" Lục Nhĩ hét với theo.

Sắc mặt Ứng Long đen kịt, không muốn dính dáng gì tới nó nữa.

Từ đó về sau, Lục Nhĩ thỉnh thoảng lại tìm Ứng Long đánh nhau, Ứng Long từ không phục dần dần bị đánh cho tâm phục khẩu phục!

Y bắt đầu thu liễm sự kiêu ngạo và bất mãn lúc mới lên đảo, hòa nhập vào đại gia đình Vô Cực đảo.

Một ngày nọ, khi Ứng Long lại bị Lục Nhĩ đánh cho nằm bẹp, giọng nói của Cổ Huyền vang lên bên tai cả hai: "Ứng Long!

Mau đến Vô Cực đại điện gặp ta!" Ứng Long gồng mình mang theo nhục thân đầy thương tích chạy đến.

Lục Nhĩ đứng bên cạnh thấy vẻ thê thảm của đối phương cũng hơi ngại, gãi gãi đầu nghĩ mình có hơi quá tay với đồng môn không nhỉ?

Với chút áy náy, Lục Nhĩ mặt dày tiến lên đỡ Ứng Long đi vào

điện.

Ứng Long lườm nó một cái cháy mặt, thầm thề rằng sau khi được Thánh nhân công nhận, tu tập công pháp đỉnh cấp và thăng lên Đại La, nhất định sẽ bắt con khỉ này phải nếm mùi!

Tại Vô Cực đại điện, Cổ Huyền nhìn Ứng Long đầy vết thương mà sắc mặt giật giật, vô cùng lúng túng và cạn lời!

Ta bảo ngươi dạy dỗ chút thôi, ai mượn ngươi đánh người ta ra nông nỗi này?

Hắn nhìn chằm chằm Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ bị nhìn đến run rẩy, nhận ra tình hình không ổn liền tìm đường chuồn: "Sư tôn!

Ngài và Ứng Long huynh đệ có việc hệ trọng, đồ nhi không dám làm phiền, con ra hậu sơn tu hành đây!" "Hai đứa nó hay đùa nghịch, ngươi đừng để bụng nhé!" Cổ Huyền trấn an Ứng Long một câu, rồi phẩy tay một cái, luồng pháp lực Hỗn Nguyên rót vào người y, khiến thương thế lập tức hồi phục!

Ứng Long kính sợ nhìn Cổ Huyền, đây là sức mạnh Thánh nhân sao?

Chỉ một cái phẩy tay đã chữa lành mọi vết thương, làm y lần đầu tiên cảm nhận được sự đáng sợ của Thánh nhân. "Không biết Đại lão gia gọi con tới có việc gì sai bảo?" Ứng Long cung kính cúi đầu. "Nhân tộc Đại Vũ trị thủy gặp trở ngại, ngươi hãy đến giúp hắn.

Sau khi thành công sẽ có công đức, hãy nắm bắt lấy cơ hội này!" Cổ Huyền nói.

Ứng Long ngẩn người, không ngờ Cổ Huyền lại dành việc tốt như vậy cho mình, xem ra làm thú cưỡi của Thánh nhân cũng không tệ lắm! "Đại lão gia yên tâm, con nhất định tận tâm tận lực hỗ trợ Đại

Vũ, hoàn thành công nghiệp Nhân tộc!" "Đi đi!" Cổ Huyền gật đầu.

Ứng Long bái lạy rồi quay người bay về phía Nhân tộc.

Hừ!

Con khỉ vô sỉ kia!

Đợi ta quay lại, nhận được công đức lớn, tu vi thăng tiến, nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời những trận đòn vừa qua!

Tại nơi ở của Đại Vũ, hắn đang rầu rĩ nhìn bản đồ trị thủy.

Với nhân lực hiện tại, phải mất cả vạn năm mới giải quyết xong, mà Nhân tộc làm sao đủ tiềm lực để kéo dài lâu như vậy!

Đại Vũ từng hỏi sư tôn Truy Y Thị xem có thể nhờ các tiên hiền trên núi Thủ Dương giúp đỡ không, nhưng sư tôn nói tổ địa Nhân tộc không được can thiệp trực tiếp, bảo hắn cứ chờ thời cơ, tự khắc có người tới giúp.

Nhưng Đại Vũ đã trị thủy gần ba mươi năm rồi, lòng khao khát giải quyết lũ lụt cháy bỏng, mỗi ngày nhìn tiến độ chậm chạp mà lo sốt vó.

Cuối cùng, Ứng Long cũng tới, tự giới thiệu là người được Thánh Phụ phái đến.

Đại Vũ thở phào nhẹ nhõm! "Không biết tiên trưởng định giúp Nhân tộc chúng tôi trị thủy thế nào?" Đại Vũ sốt sắng hỏi.

Ứng Long cười nhạt, là con cháu trực hệ Long tộc, mấy thuật khống thủy này y nằm lòng bàn tay! "Đại Vũ tộc trưởng không cần lo lắng, để ta xem bản đồ rồi tính toán, ắt có cách!" Đại Vũ lập tức đưa bản đồ ra, giảng giải chi tiết các giai đoạn và mục tiêu cần đạt được.

Ứng Long chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng hỏi lại vài câu, hai bên bắt đầu hợp tác, công cuộc trị thủy có những tiến triển vượt bậc!

Tại bờ biển phía Đông Hồng Hoang, Ứng Long giúp Nhân tộc chỉnh trị sông ngòi theo bản đồ.

Có y tham gia, tốc độ trị thủy tăng vọt!

Ứng Long còn mời thêm Chúc Long hỗ trợ, dẫn theo các tu sĩ Long tộc cùng tham gia.

Chẳng mấy chốc, nạn lũ lụt trong lãnh thổ Nhân tộc được cải thiện triệt để, hệ thống sông ngòi mới giúp giảm thiểu tối đa nguy cơ lụt lội sau này.

Trải qua bao gian khổ, Đại Vũ cuối cùng đã giải quyết xong vấn đề lũ lụt, nhận được sự kính trọng và ủng hộ của khắp các bộ lạc.

Thuấn Đế đón Đại Vũ về tổ địa núi Thủ Dương để đích thân chỉ dạy, chính thức bồi dưỡng hắn trở thành người kế vị cộng chủ Nhân tộc!

Mười năm sau, sau khi khảo hạch năng lực của Đại Vũ, Thuấn Đế triệu tập thủ lĩnh các bộ lạc và truyền ngôi cho hắn!

Sau khi lên ngôi, Đại Vũ tiếp tục chính sách của Thuấn Đế, nỗ lực tăng cường tập quyền trung ương.

Nhưng vì các bộ lạc quá nhiều và phân tán, liên lạc lại khó khăn nên rất khó hình thành một hệ thống thống trị tập trung.

Đại Vũ ngày đêm suy nghĩ cách để Nhân tộc gắn kết hơn, không để tình trạng người càng đông thì càng phân tán xảy ra.

Trong lúc hắn đang trăn trở, Nhân Hoàng Hiên viên đến gặp tại núi Thủ Dương để thông báo một việc trọng đại. "Gần đây ta nhận thấy khí vận Nhân tộc bạo động, phát hiện có một linh bảo mang khí vận nhân đạo đang được dựng dục, nó liên quan đến con đường chứng đạo của ngươi nên ta tới báo cho biết!" Hiên Viên hòa nhã nói.

Đại Vũ kinh ngạc!

Sau Không Động Ấn, cuối cùng cũng có linh bảo nhân đạo mới xuất thế sao! "Nhân Hoàng tiền bối, con phải làm gì để được linh bảo đó công nhận?" Đại Vũ nóng lòng hỏi.

Hiên Viên không đáp thẳng, mà hỏi ngược lại: "Ta thấy tâm thần ngươi không yên, gặp chuyện gì khó khăn sao?" Đại Vũ xị mặt xuống, than thở: "Nhân tộc ta trải qua các đời Nhân Hoàng đã phát triển mạnh mẽ, cương vực rộng lớn, dân số đông đúc, nhưng sự liên kết giữa các nơi lại ngày càng ít!

Chương 133

Con lo lâu dần các bộ lạc sẽ ly tâm ly đức, khí vận mà chúng ta dày công gây dựng sẽ bị xé lẻ.

Con muốn chỉnh đốn mà chưa tìm ra cách, thật làm tiền bối chê cười!" "Không cần lo lắng quá, cứ tọa trấn núi Thủ Dương chờ thời cơ chín muồi, lúc đó mọi chuyện sẽ rõ ràng!" Hiên Viên bí hiểm nói.

Đại Vũ bất đắc dĩ, lại phải chờ thời cơ sao!

Chẳng lẽ đường đường là cộng chủ Nhân tộc mà không thể dựa vào năng lực bản thân để giải quyết sao?

Hắn không cam lòng, thầm thề phải tìm ra giải pháp.

Sau khi Hiên Viên đi, Đại Vũ lập tức đi tuần thị khắp các bộ lạc để tăng cường liên kết và loại bỏ những kẻ gian nịnh.

Mười năm sau, khi đã đi khắp nơi và hiểu tường tận mọi chuyện, hắn triệu tập thủ hạ và các thủ lĩnh, tuyên bố sẽ chia cương vực Nhân tộc thành Cửu Châu!

Hắn cho xây dựng thành trì tại những nơi thích hợp, thay đổi thói quen di cư liên tục của các bộ lạc, dùng đơn vị "Châu" để thay thế cho sự cai trị của bộ lạc.

Mệnh lệnh vừa ban ra, các bộ lạc xôn xao phản đối kịch liệt vì nó chạm đến lợi ích cốt lõi của họ!

Nếu bộ lạc giải tán, địa vị của các thủ lĩnh cũng mất sạch!

Nhiều nơi gửi thư phản đối, thậm chí có nơi xảy ra biến loạn.

Đại Vũ không hề bất ngờ, hắn trực tiếp dùng thiết huyết thủ đoạn tiễu diệt những bộ lạc cầm đầu nổi loạn, chém đầu những kẻ gây

biến để trấn áp những tiếng nói bất hòa.

Đồng thời, hắn trọng thưởng cho những bộ lạc ủng hộ sớm nhất, phong các thủ lĩnh đó làm người chấp chính đầu tiên của Cửu Châu, cho họ nếm đủ vị ngọt.

Thủ đoạn của Đại Vũ đã hiệu quả, Nhân tộc sau một thời gian ngắn hỗn loạn đã dần ổn định và bắt đầu xây dựng Cửu Châu dưới sự dẫn dắt của hắn.

Dựa trên kinh nghiệm tuần tra nhiều năm, hắn chọn ra chín vùng đất màu mỡ nhất làm Cửu Châu, chuẩn bị ngày lành để tế thiên, chính thức khởi công!

Ba mươi năm sau, Cửu Châu lần lượt khánh thành!

Nhân tộc chuyển mình từ liên minh bộ lạc, khí vận nhân đạo đạt tới đỉnh cao.

Từ núi Thủ Dương bay ra chín chiếc đỉnh lớn, chủ động trấn áp khí vận tại Cửu Châu.

Nhờ đó, tu vi của Đại Vũ bước vào đỉnh phong Kim Tiên, công đức viên mãn, có thể chứng đạo!

Truy Y Thị đích thân chỉ huy các tiên hiền dựng Phong Thiền Đài, chờ Thánh Phụ đến gia miện cho Đại Vũ.

Đại Vũ dẫn theo các thủ lĩnh Cửu Châu đứng trên đài cao chờ đợi.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, Cổ Huyền xuất hiện, tuyên bố: "Nhân tộc Đại Vũ, trị thủy cứu dân lúc nguy nan, lập ra Cửu Châu định nền móng thịnh thế, công lao để đời!

Ta lấy danh nghĩa Thánh Phụ Nhân tộc, dùng Không Động Ấn sắc phong ngươi làm Đại Đế Nhân tộc, mong ngươi tiếp tục nỗ lực để danh tiếng Nhân tộc vang dội khắp Hồng Hoang!" Đại Vũ nhiệt huyết

dâng trào, quỳ sụp dưới chân Cổ Huyền: "Nhân tộc Đại Vũ nguyện trọn đời khai cương thác thổ, gây dựng thịnh thế cho Nhân tộc ta!" Vừa dứt lời, thiên đạo giáng xuống vô lượng công đức, Đại Vũ nhờ bảy phần công đức mà thành Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn cách Á Thánh một bước chân!

Ba phần công đức còn lại: một phần về Truy Y Thị, một phần về Long tộc, một phần cho Cửu Châu.

Đến đây, Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc đã hoàn toàn quy vị!

Đại thế Nhân tộc quật khởi, khí vận đạt tới đỉnh điểm, vạn tộc không ai bì kịp!

Cổ Huyền bay lên không trung, lấy Hỗn Độn Chung đặt trên đầu, tuyên cáo với thiên đạo: "Ta là Thánh Phụ Nhân tộc – Cổ Huyền, nay sắc lập Tam Hoàng Ngũ Đế công thành viên mãn!

Khí vận nhân đạo đang thịnh, nay lấy Hỗn Độn Chung, Càn Khôn Đỉnh, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên để trấn áp khí vận Nhân tộc!

Nguyện cho nhân đạo vĩnh xương!" Kim long khí vận Nhân tộc bay ra từ núi Thủ Dương, hòa cùng khí vận Cửu Châu, hưng phấn gầm vang trời đất!

Thiên đạo tuy muốn áp chế nhưng kim long được Hỗn Độn Chung gia trì, sau thời Tam Hoàng Ngũ Đế đã uy thế ngút trời, tuy chưa phải đối thủ của thiên đạo nhưng muốn trấn áp nó cũng không còn dễ dàng như trước nữa!

Cổ Huyền mỉm cười gật đầu, dù chưa thoát khỏi hoàn toàn sự khống chế của thiên đạo nhưng ít nhất nhân đạo cũng đã có vốn liếng để kháng tranh!

Lượng kiếp tiếp theo, ta sẽ để nhân đạo hoàn toàn tự chủ!

Hắn kiên định tự nhủ.

Tuy Tam Hoàng Ngũ Đế đã chứng đạo Á Thánh và Chuẩn Thánh nhưng vẫn chưa phải Thánh nhân, nguyên nhân là vì nhân đạo bị thiên đạo hạn chế khí vận.

Nếu thoát ra được, với khí vận Nhân tộc hiện tại, việc gánh vác ba vị Thánh nhân là chuyện nhỏ!

Lúc đó Cổ Huyền sẽ có thêm ba tay đấm cấp Thánh nhân và năm Á Thánh, không còn phải lo lép vế trước đám thánh nhân của thiên đạo nữa!

Đương nhiên chuyện này không dễ, cần mưu tính kỹ càng.

Ánh mắt Cổ Huyền lóe sáng, một kế hoạch mới dần hình thành, lượng kiếp sau hắn sẽ so cao thấp với Hồng Quân một trận!

Sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, họ cùng tọa trấn Hỏa Vân Động, Cổ Huyền để lại Không Động Ấn cho họ trông coi khí vận.

Nhân tộc bước vào giai đoạn phát triển thần tốc, dấu chân có mặt khắp bốn đại bộ châu.

Đại Vũ quy vị, Nhân tộc chuyển từ chế độ thiện nhượng sang xã hội nô lệ, nhà Hạ kiến quốc, bắt đầu có vương triều khí vận!

Thấy mọi chuyện đã vào quỹ đạo, Cổ Huyền bàn giao toàn bộ cho Thái Huyền Đạo Nhân và Tam Hoàng Ngũ Đế rồi về Vô Cực đảo bế quan.

Hắn không quên phần thưởng hệ thống cho việc hoàn thành đại thế Tam Hoàng Ngũ Đế: ba tấm thẻ thăng cấp tu vi!

Về đảo, hắn giao mọi việc cho Tây Vương Mẫu rồi tuyên bố bế tử quan!

Ngồi trên bồ đoàn tại Vô Cực đại điện, Cổ Huyền lấy thẻ thăng

cấp ra bắt đầu nâng cao thực lực.

Nhiều năm qua, tu vi của hắn đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên đỉnh phong.

Nay với số tinh huyết Ma Thần và tài nguyên tích lũy, hắn định phá cảnh lên ngũ trọng thiên, sau đó dùng thẻ thăng cấp để vọt thẳng lên bát trọng thiên!

Như vậy, khi xuất quan với tu vi bát trọng thiên cộng với Lực chi Pháp tắc, dù đối mặt với Hồng Quân hắn cũng chẳng thèm ngán nữa!

Lúc đó mới thực sự có tư bản để tranh hùng với Hồng Quân và thiên đạo!

Cổ Huyền bắt đầu loại bỏ tạp niệm, chuyên tâm tu luyện, không màng chuyện Hồng Hoang nữa.

Trong lúc hắn bế quan, Hồng Hoang trải qua một thời gian bình lặng dài.

Các giáo phái của các thánh nhân không ngừng thu nhận đệ tử, dẫn đến mâu thuẫn bắt đầu nảy sinh, trong đó gay gắt nhất là giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Hai giáo phái vốn đã có hiềm khích, giáo nghĩa lại trái ngược nhau nên xung đột diễn ra kịch liệt.

Sau này, từ tranh chấp ý khí ban đầu đã chuyển thành tranh giành đạo thống, dẫn đến các đệ tử thân truyền cũng lao vào đấu đá.

Cuối cùng, Thái Thượng Lão Tử phải đứng ra điều đình, tập hợp đệ tử ba giáo lại, cứ mỗi vạn năm tổ chức một cuộc tỉ thí, người đứng đầu sẽ được ba vị thánh nhân ban thưởng hậu hĩnh.

Việc này vừa để đệ tử giải quyết ân oán một cách công khai, vừa thúc giục họ tu hành, vừa để các đạo thống so tài cao thấp, nên cả

Nguyên Thủy và Thông Thiên đều ủng hộ.

Đến ngày tỉ thí, đệ tử ba giáo tụ hội tại núi Côn Luân.

Nguyên Thủy muốn làm sang cho Xiển Giáo nên mời rất nhiều đại năng đến dự để phô trương uy phong.

Tây Vương Mẫu cũng nằm trong danh sách khách mời, bà ngồi trên đài quan sát tìm kiếm bóng dáng con gái Cổ Lan Tâm.

Cổ Lan Tâm cùng sư tôn Thông Thiên và các sư huynh sư tỷ đến muộn một chút.

Nguyên Thủy thấy vậy liền trách mắng: "Thông Thiên sư đệ!

Hôm nay là ngày đệ tử ba giáo tỉ thí, sao lại đến muộn vô cớ, để các đạo hữu phải chờ?

Chẳng lẽ môn nhân Tiệt Giáo không coi Xiển Giáo ta và Nhân Giáo của Đại sư huynh, cùng các vị đạo hữu ở đây ra gì sao?" Thông Thiên chẳng buồn đáp lời, y càng ngày càng ghét bộ mặt ngụy quân tử của Nguyên Thủy.

Nếu không nể mặt Lão Tử thì y chẳng thèm đến đây cãi vã làm gì, có giỏi thì hai giáo cứ đánh một trận sòng phẳng đi!

Nguyên Thủy thấy đối phương không những không hối lỗi mà còn dám phớt lờ mình, mặt mày đỏ gay như gan heo!

Từ sau vụ Cổ Huyền chém chết Xích Tinh Tử trước công chúng, y cảm thấy uy tín của mình trong Hồng Hoang đã mất sạch.

Y định dùng cuộc tỉ thí này để lấy lại thể diện, ngờ đâu lại bị Thông Thiên làm cho mất mặt ngay trước các đại năng!

Thật quá quắt!

Cổ Huyền khinh ta!

Hậu Thổ lừa ta!

Giờ đến lượt Thông Thiên cũng dám coi thường ta sao?

Nguyên Thủy phẫn hận nghĩ thầm.

Được lắm!

Để bần đạo xem Tiệt Giáo các ngươi có vốn liếng gì mà kiêu ngạo!

Chương 134

Y lạnh lùng lườm Thông Thiên.

Đồng thời, y bí mật truyền âm cho các đệ tử, bảo lát nữa ra tay với Tiệt Giáo không cần kiêng dè, có chuyện gì y sẽ gánh hết!

Nguyên Thủy rất tự tin vào đệ tử của mình, vì bao năm qua họ không xuống núi mà chỉ tập trung tu hành, trước cuộc đấu y còn xin Lão Tử một hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan cho đệ tử đột phá cảnh giới!

Y không tin Tiệt Giáo có thể thắng được.

Hừ!

Thông Thiên!

Đã không kính huynh trưởng, không tôn Xiển Giáo, bần đạo sẽ cho ngươi biết tay!

Ba vị thánh nhân khách sáo vài câu, cuối cùng Lão Tử đứng ra chủ trì. "Các vị đạo hữu!

Môn nhân các giáo!

Cuộc đại tỉ thí lần này, ba huynh đệ ta đã bàn bạc và quyết định sẽ phân thắng bại trong Thái Cực Đồ của bần đạo!

Sau khi đệ tử vào đồ, ai bằng bản sự của nấy, sau một tháng kẻ nào còn trụ vững sẽ là người đứng đầu thế hệ đệ tử thứ hai của ba giáo!" Lão tử công bố quy định.

Bên dưới xôn xao kinh ngạc!

Vị trí đứng đầu thế hệ thứ hai do ba vị thánh nhân công nhận, tương đương với tôn vị thủ lĩnh của toàn bộ Đạo môn!

Với thân phận đó, sau này đi khắp Hồng Hoang cơ bản là có thể

nghênh ngang mà đi rồi!

Các vị đại năng giật mình trước sự chơi lớn của ba vị thánh nhân, còn đám đệ tử thì mặt mày hớn hở, đầy kích động.

Cơ duyên lớn quá!

Chưa nói đến phần thưởng, chỉ riêng cái danh hiệu đó thôi đã đủ để ai nấy đều thèm muốn rồi!

Ngay lập tức, mọi người đều coi nhau là đối thủ cạnh tranh, không ai nhường ai. "Tiểu sư muội, em còn nhỏ, hay là lần tỉ thí này đừng tham gia?" Vân Tiêu lo lắng nói với Cổ Lan Tâm.

Các sư huynh sư tỷ đứng cạnh cũng gật đầu đồng tình.

Họ không muốn Cổ Lan Tâm tham gia vì: một là sợ cô bé với tư cách Thiên Sinh Thánh Nhân sẽ bị đám tiểu nhân Xiển Giáo nhắm vào; hai là sợ không bảo vệ tốt tiểu sư muội, về nhà sẽ bị Thông Thiên lột da!

Sư tôn lúc dặn dò đã nói rõ: thua không sao, nhưng nếu để tiểu sư muội sứt mẻ một miếng da thôi thì mấy người bọn họ xác định luôn!

Vì vậy họ mới ngăn cản cô bé lên trường đấu.

Cổ Lan Tâm kiên định lắc đầu: "Các anh chị lo cho em, em biết, nhưng quên rồi sao?

Tu vi của em sớm đã vượt qua mọi người rồi!

Lẽ ra phải để đám sư huynh Xiển Giáo lo lắng cho bản thân họ mới đúng chứ!" Nghe vậy, đám đệ tử thân truyền Tiệt Giáo khóe miệng giật giật!

Suýt chút nữa quên mất cô nàng ma nữ này chẳng phải hạng vừa.

Cái tu vi đó!

Chậc chậc!

Đúng là Thiên Sinh Thánh Nhân có khác!

Họ cảm thán, nghĩ lại những năm tháng bị Cổ Lan Tâm xoay như chong chóng mà đau khổ.

Ôi!

Đừng nhắc nữa, nhắc lại toàn nước mắt!

Đám đệ tử cúi đầu tự hổ thẹn.

Trên quảng trường trước cửa Ngọc Hư Cung ở Đông Côn Luân, đệ tử ba giáo hội tụ trước mặt Tam Thanh.

Thái Thượng Lão Tử bình thản nhìn qua một lượt, nói: "Các đệ tử hãy tĩnh khí ngưng thần, sau khi vào Thái Cực Đồ hãy bằng bản sự của mình, nhưng nhớ kỹ điểm tới là dừng, không được tàn sát đồng môn!

Nếu không bần đạo sẽ nghiêm trị không tha!" Đám đệ tử miệng thì vâng dạ cung kính, nhưng trong lòng ai cũng có tính toán riêng!

Đệ tử Xiển Giáo dùng thần thức giao lưu với nhau, chuẩn bị dạy cho môn nhân Tiệt Giáo một bài học nhớ đời! "Các vị sư đệ, vào trong rồi chúng ta hãy theo đạo phù của sư tôn ban cho mà tập hợp lại một chỗ, sau đó tìm những tên Tiệt Giáo đi lẻ mà ra tay, xả giận cho sư tôn!" Quảng Thành Tử nói với các sư đệ.

Đám môn nhân Xiển Giáo đồng thanh hưởng ứng, ánh mắt lạnh lẽo quét qua phía đệ tử Tiệt Giáo.

Phía Tiệt Giáo tuyệt đối không biết rằng, cái gọi là cuộc tỉ thí này vốn là một cái bẫy của Nguyên Thủy nhắm vào họ!

Trước đó, Nguyên Thủy đã tìm Lão Tử xin phù lục để đệ tử có thể cảm ứng vị trí của nhau trong Thái Cực Đồ.

Lúc đó Nguyên Thủy lấy cớ là để bảo vệ an toàn cho đệ tử, phòng khi bất trắc.

Thực ra mấy cái tính toán nhỏ nhặt đó sao qua mắt được Lão Tử!

Lão Tử biết ngay y định làm gì, nhưng không những không ngăn cản mà còn ngầm mặc kệ để Nguyên Thủy áp chế Tiệt Giáo.

Tiệt Giáo bấy giờ nổi tiếng là "vạn tiên tới chầu", khí vận vô cùng hùng hậu!

Lại có Thông Thiên cầm Tru Tiên Kiếm Trận tọa trấn, thêm cả cô nàng Thiên Sinh Thánh Nhân Cổ Lan Tâm truyền đạo nữa!

Khí thế hừng hực, không gì cản nổi!

Lão Tử lo rằng nếu cứ để Tiệt Giáo lớn mạnh thì không gian sinh tồn của Nhân Giáo sẽ ngày càng hẹp lại.

Cứ thế này thì sớm muộn gì Thông Thiên cũng vượt mặt mình, nên trong lòng Lão Tử luôn cảnh giác và cảm thấy nguy cơ từ phía Tiệt Giáo, đó là lý do y luôn giúp Nguyên Thủy đè bẹp Thông Thiên!

Vậy nên chuyện Nguyên Thủy gian lận y cũng nhắm mắt làm ngơ!

Dù sao sau này có chuyện gì thì cứ đổ hết lên đầu Nguyên Thủy, mình vẫn có thể đứng ngoài cuộc nhìn hai giáo cắn xé nhau.

Thấy đệ tử đã sẵn sàng, Lão Tử triển khai Thái Cực Đồ đưa họ vào, mỗi người bị đưa đến một khu vực khác nhau.

Quảng Thành Tử và đồng bọn vừa vào đã lấy thông tấn phù ra cảm ứng vị trí, rồi cùng kéo đến chỗ Quảng Thành Tử tập hợp.

Bất ngờ thay, Huyền Đô – đệ tử thân truyền của Lão Tử bên Nhân Giáo – vừa vào cũng lấy ra một tấm phù.

Cảm nhận được hành tung của đám Xiển Giáo, y nở một nụ cười bí hiểm.

Sư tôn bảo ta vào đây không được hành động thiếu suy nghĩ, cứ bình tĩnh quan sát, đợi đệ tử hai giáo lưỡng bại câu thương thì ta mới lấy danh nghĩa thân truyền Nhân Giáo ra điều đình, lúc đó sẽ chẳng tốn chút sức nào mà đoạt lấy ngôi vị đứng đầu đệ tử ba giáo!

Huyền Đô cười khẩy nhìn đám đệ tử Xiển Giáo đang bày mưu và đám Tiệt Giáo còn đang ngơ ngác, thầm nghĩ: "Đấu đi, cứ đấu đi!

Một lũ vô tri, không biết rằng cuộc thi này kết cục đã được định đoạt ngay từ đầu rồi!" Y khinh khỉnh nhìn qua một lượt rồi lấy ẩn thân thảo được Lão Tử ban cho ra giấu mình đi, chờ đợi thời cơ.

Ở phía khác, đệ tử Xiển Giáo nhờ phù lục đã tụ họp lại, bắt đầu dưới sự dẫn dắt của Quảng Thành Tử đi vây công những môn nhân Tiệt Giáo còn chưa biết chuyện gì.

Về phía Tiệt Giáo, Cổ Lan Tâm khá may mắn khi vừa vào đã đụng mặt Tam Kiêu.

Tam Kiêu vốn cùng nguồn gốc nên khí vận liên thông, có tâm linh tương thông, dù Thái Cực Đồ có ngăn cản thần thức thì ba chị em vẫn tìm thấy nhau.

Vân Tiêu thấy Cổ Lan Tâm thì thở phào nhẹ nhõm!

Với chị, cái danh hiệu đứng đầu kia không quan trọng, an toàn của Cổ Lan Tâm mới là trên hết!

Bởi Cổ Lan Tâm được chị một tay nuôi nấng từ nhỏ, vị trí trong lòng chẳng khác gì hai đứa em gái ruột cả. "Lan Tâm, đi sát chị, lát nữa đám tiểu nhân Xiển Giáo có tới thì cứ đứng đó mà xem chị trị chúng nó!" Bích Tiêu vỗ ngực bảo đảm.

Cổ Lan Tâm bĩu môi: "Sư tỷ, tu vi của chị còn chưa đột phá Đại La Kim Tiên, nếu đám Xiển Giáo có tới thật thì chị nên đứng sau yểm trợ, để em đánh mới đúng chứ!" Nụ cười tự đắc của Bích Tiêu bỗng

cứng đờ!

Chị nhìn Cổ Lan Tâm với vẻ mặt uất ức.

Khụ khụ!

Biết là sự thật rồi nhưng cũng phải giữ chút mặt mũi cho sư tỷ chứ!

Thiên phú tu hành biến thái của Cổ Lan Tâm khiến tu vi cô bé cứ thế vọt lên vù vù!

Tuy vào môn muộn nhất nhưng tu vi lại cao nhất hội, làm Thông Thiên vừa mừng vừa thường xuyên lấy cô bé ra để mắng nhiếc các đệ tử khác!

Đám đệ tử thân truyền ban đầu cũng bị kích động lắm, liều mạng tu luyện để đuổi theo, nhưng chẳng bao lâu sau ai nấy đều bỏ cuộc.

Chương 135

Cần cù bù thông minh sao?

Cái đó không dành cho trường hợp bạn còn chưa kịp chạy mà người ta đã về đến đích rồi!

Cảm giác đó tuyệt vọng lắm!

Đám đệ tử thân truyền Tiệt Giáo suýt thì tự kỷ vì bị Cổ Lan Tâm đả kích.

Nếu không phải vì thỉnh thoảng còn ra oai được với đám đệ tử ngoại môn để tìm lại sự tồn tại, chắc đạo tâm của họ sớm đã sụp đổ rồi!

Bích Tiêu bị cô nàng ma nữ độc miệng này đâm trúng tim đen, mặt đỏ bừng lên, phải kéo cô bé lại phát mấy cái vào mông mới hả giận! "Thôi, đừng đùa nữa!

Chúng ta mau đi tìm Đại sư huynh đã!" Vân Tiêu nhắc nhở.

Nghe vậy, Bích Tiêu và Cổ Lan Tâm mới thôi nghịch ngợm, ngoan ngoãn đi theo Vân Tiêu tìm đồng môn.

Chẳng mấy chốc, họ tìm thấy Triệu Công Minh – đại sư huynh ngoại môn của Tiệt Giáo!

Nhưng lúc này tình trạng của y vô cùng tệ, khắp mình đầy thương tích, nằm thoi thóp như chỉ còn hơi tàn!

Tam Kiêu kinh hãi!

Lập tức xông lên cứu chữa và hỏi chuyện. "Đám Xiển Giáo thật hèn hạ vô sỉ!

Chúng đã sớm đặt bẫy ở đây, nhân lúc ta không đề phòng đã cùng

nhau vây đánh, khiến ta ra nông nỗi này!" Triệu Công Minh đứt quãng kể lại, lòng đầy hận thù!

Thật quá quắt!

Tam Kiêu nổi trận lôi đình!

Nếu Triệu Công Minh bị chúng đánh bại sòng phẳng thì không nói làm gì, kỹ kém hơn người thì chịu.

Nhưng lại dùng thủ đoạn hèn hạ ám toán như vậy, thật sự là không còn chút liêm sỉ nào của đệ tử Thánh nhân nữa!

Trong lòng Tam Kiêu căm phẫn tột độ, hận không thể lập tức đi tìm đám Xiển Giáo tính sổ! "Các sư muội!

Môn nhân Xiển Giáo âm hiểm giảo trá, chúng ta đi lẻ tẻ thế này e không phải đối thủ, phải mau tìm thêm các sư huynh đệ khác, tập hợp lại thì mới mong đấu lại đám tiểu nhân đó, nếu không Tiệt Giáo ta lần này sẽ bị chúng xé lẻ mà đánh bại sạch mất!" Triệu Công Minh nén đau khuyên nhủ.

Tam Kiêu thấy có lý, định mang Triệu Công Minh đi tìm người thì bị Cổ Lan Tâm cản lại! "Tiểu sư muội!

Sao lại cản chị?

Thời gian gấp rút, chúng ta phải tìm mọi người trước khi đám Xiển Giáo ra tay, nếu không Tiệt Giáo sẽ đại bại mất!" Triệu Công Minh nóng lòng nói.

Cổ Lan Tâm bình tĩnh giải thích: "Công Minh sư huynh, em đoán đám Xiển Giáo đang ở gần đây thôi!" "Nếu em là người Xiển Giáo, em sẽ chẳng tốn công đi tìm từng người Tiệt Giáo làm gì.

Em sẽ cứ đứng đây, đợi người Tiệt Giáo tới cứu viện rồi nhân cơ hội đó hạ thủ luôn!

Cứ thế dĩ dật đãi lao, chẳng mấy chốc đệ tử Tiệt Giáo sẽ bị quét sạch thôi!" Vừa dứt lời, Quảng Thành Tử đã vỗ tay bước ra từ bóng tối. "Không hổ danh là Thiên Sinh Thánh Nhân, quả nhiên thông tuệ phi thường!" Quảng Thành Tử nhìn Cổ Lan Tâm cười lạnh nói.

Tam Tiêu thấy Quảng Thành Tử và đám người, lập tức giận đến mức tóc dựng ngược!

Bích Tiêu chỉ vào Quảng Thành Tử mắng: “Lão tặc vô sỉ!

Chỉ biết lén lút hại người!

Có bản lĩnh thì cùng cô nãi nãi ta đấu một trận ra trò!” Quảng Thành Tử không hề có chút ý hối lỗi nào khi mưu đồ bị vạch trần, mặt dửng dưng nhìn Tam Tiêu đáp: “Hừ!

Ngu xuẩn mắc bẫy thì đừng trách người khác, môn nhân Tiệt Giáo không biết thua là gì sao?” “Gux... to gan!

Dám sỉ nhục đệ tử Tiệt Giáo ta, hôm nay lão nương phải tháo rời xương cốt ngươi mới được!” Bích Tiêu quát mắng Quảng Thành Tử, định ra tay thì lại bị Cổ Lan Tâm ngăn lại.

“Tiểu sư muội!

Tránh ra!

Ta phải xé xác tên tiểu nhân này!” Bích Tiêu đầy vẻ nghĩa phẫn điền ưng nói.

Cổ Lan Tâm không tránh ra, phản lại lộ ra vẻ mặt trêu đùa nhìn Triệu Công Minh: “Công Minh sư huynh, ta rất tò mò, tại sao môn nhân Xiển Giáo sau khi phát hiện chúng ta lại không đánh ngất hẳn đi, mà lại đứng bên cạnh chờ để kể rõ sự tình cho chúng ta biết?

Nếu muốn đánh lén, trực tiếp thừa lúc chúng ta hoảng loạn mà hạ thủ không phải tốt hơn sao?” Trong mắt Triệu Công Minh xẹt qua một

tia hoảng loạn, vội vàng giải thích với Cổ Lan Tâm: "Bần đạo vốn đã ngất đi, nhờ ý chí kiên cường mới gượng dậy được!

Còn về việc tại sao đệ tử Xiển Giáo không thừa cơ hạ thủ, bần đạo cũng...!" Cổ Lan Tâm không nghe Triệu Công Minh giải thích nữa, trực tiếp lấy ra Thanh Bình Kiếm – chứng đạo chi bảo của Thông Thiên – chém thẳng về phía Triệu Công Minh!

Trong lúc hoảng loạn, Triệu Công Minh đã ra tay chống đỡ, nhưng lại sử dụng đạo pháp của Xiển Giáo!

Tam Tiêu nhìn thấy vậy thì kinh nghi bất định, với sự thông tuệ của mình, các nàng lập tức nhận ra đây là Triệu Công Minh giả!

"A!

Thiên sinh Thánh nhân danh bất hư truyền, bần đạo xin lĩnh giáo!" Thân hình Triệu Công Minh đột nhiên biến hóa, hóa ra là do Nam Cực Tiên Ông biến thành!

Trước đó Tam Tiêu vì quan tâm quá hóa loạn, nhất thời không sát sao nên suýt chút nữa đã trúng kế của môn nhân Xiển Giáo!

Sau khi phản ứng lại, cơn giận của Tam Tiêu càng bùng phát mạnh mẽ!

Đệ tử Xiển Giáo vì muốn tính kế môn nhân Tiệt Giáo, quả thật là không từ thủ đoạn!

"Bần đạo tò mò, sao ngươi lại phát hiện ra bần đạo không phải là Triệu Công Minh?" Nam Cực Tiên Ông hỏi Cổ Lan Tâm.

Lão tự hỏi mình từ đầu đến cuối không lộ ra sơ hở nào, thật không biết đã xảy ra sai sót ở đâu!

"Công Minh sư huynh không bao giờ gọi ta là tiểu sư muội, huynh ấy gọi ta là tiểu muội, gọi các vị sư tỷ là đại muội, nhị muội, tam

muội!" Cổ Lan Tâm đáp.

Vấn đề xưng hô của Triệu Công Minh để lại ấn tượng cực sâu sắc cho Cổ Lan Tâm!

Huynh ấy từng bị Tam Tiêu chê bai là lỗi thời, đòi sửa, nhưng Triệu Công Minh chẳng màng để ý, vẫn cứ chứng nào tật nấy!

Tam Tiêu có lẽ vì quan tâm quá nên không kịp nhận ra, nhưng một Cổ Lan Tâm tinh ý đã lập tức hoài nghi thân phận của Triệu Công Minh ngay tại chỗ!

"Chỉ vì vậy thôi sao?" Nam Cực Tiên Ông trợn tròn mắt hỏi.

"Tất nhiên là không!

Huynh ấy bị vây công trọng thương, nhưng tại sao xung quanh không thấy dấu vết đánh đấu?

Mặt đất cũng không có lấy một giọt máu, các người đang sỉ nhục trí tuệ của ta sao?" Câu nói này của Cổ Lan Tâm có phạm vi đả kích hơi rộng, khiến Tam Tiêu đứng cạnh cũng bị vạ lây!

Tam Tiêu nhìn Cổ Lan Tâm đầy oán hận, mỉa nó!

Người ta rõ ràng là quá lo lắng nên mới không cẩn thận trúng chiêu thôi mà!

Cổ Lan Tâm nhìn ánh mắt của Tam Tiêu thì cười gượng, ngại quá, lỡ tay đả thương đồng đội rồi!

Nam Cực Tiên Ông cười khà khà, vỗ tay khen ngợi Cổ Lan Tâm: "Tốt, tốt lắm!

Tuổi còn nhỏ mà tinh tường như vậy, nếu không có gì ngoài ý muốn chắc chắn sẽ thành một đại năng!

Chỉ tiếc là hôm nay đụng phải chúng ta, chỉ có thể trách thời vận không tốt!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn chẳng coi trọng đệ tử Tiệt

Giáo nào, duy chỉ có Cổ Lan Tâm là khiến lão vô cùng kiêng kị.

Với nhãn quang của Thánh nhân, lão nhìn thấu tu vi của Cổ Lan Tâm mà không khỏi kinh hãi!

Từ khi Cổ Lan Tâm bái nhập Tiệt Giáo mới bao lâu, mà tu vi đã đột phá đến Đại La cảnh giới rồi!

Quả thực đáng sợ đến nhường này!

Khoảnh khắc đó, Nguyên Thủy đã coi Cổ Lan Tâm là đại họa trong lòng Xiển Giáo, lệnh cho đệ tử sau khi vào Thái Cực Đồ, hoặc là giết chết Cổ Lan Tâm, hoặc là độ nàng vào Xiển Giáo, tuyệt đối không được sơ suất!

Đệ tử Xiển Giáo vốn đã có thành kiến với thiên sinh Thánh nhân này, bởi trong đám đệ tử đời thứ hai, Cổ Lan Tâm có thiên phú tu hành tốt nhất, vừa xuất hiện đã cướp sạch hào quang, nếu có nàng ở đó, bọn họ sẽ không bao giờ có ngày ngóc đầu lên được!

Vì vậy, trong lòng bọn họ đã sớm tuyên án tử cho Cổ Lan Tâm!

Độ hóa vào Xiển Giáo?

Đừng đùa!

Chương 136

Với thiên tư của Cổ Lan Tâm, nếu vào Xiển Giáo chắc chắn sẽ được Nguyên Thủy lập làm người truyền đạo, lúc đó địa vị của bọn họ chẳng phải rất khó xử sao?

Để một đứa nhóc đè đầu cưỡi cổ, việc này tuyệt đối không thể xảy ra!

Đám đệ tử Xiển Giáo nhất trí ý kiến, Cổ Lan Tâm lần này khó thoát kiếp nạn!

Hừ!

Thiên tư như vậy vốn không nên tồn tại trên đời!

Còn về việc sau khi giết Cổ Lan Tâm, Tiệt Giáo và Vô Cực Đảo sẽ phẫn nộ báo thù ra sao, đó không phải là vấn đề bọn họ cần cân nhắc.

Bọn họ tin rằng, một khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hạ lệnh tất sát, chắc chắn sẽ có cách đối phó!

Tuy nhiên, sau khi trải qua chuyện của Xích Tinh Tử, đám đệ tử cũng vô cùng cảnh giác!

Lỡ như giết Cổ Lan Tâm xong bị Nguyên Thủy đẩy ra gánh tội thì sao!

Vì vậy, dù hạ quyết tâm giết nàng, nhưng chẳng ai dám ra tay trước!

Thấy cục diện rơi vào bế tắc, Quảng Thành Tử trực tiếp nói với Hoàng Long Chân Nhân – người có cảm giác tồn tại thấp nhất trong Xiển Giáo: "Hoàng Long sư đệ, lên lấy mạng Cổ Lan Tâm!" Các đệ tử Xiển Giáo khác cũng vội vã hưởng ứng, thúc giục Hoàng Long ra tay trước!

Hoàng Long co giật khóe mắt, trong lòng hận đám đồng môn này thấu xương!

Gì cơ?

Không dám động thủ nên định để ta gánh họa à?

Ta cũng đâu có ngu, việc gì thiệt thân ta không làm đâu!

Ai thích làm thì làm!

Hoàng Long ngửa mặt nhìn trời, giả vờ như không nghe thấy gì!

Đám đệ tử Xiển Giáo tức nổ đom đóm mắt trước bộ dạng giả điếc của Hoàng Long!

Không ngờ tên Hoàng Long ngày thường dễ sai bảo, đến lúc mấu chốt lại không nghe lời!

Hừ!

Quay về nhất định phải tâu với sư tôn một bản!

Đám đệ tử thầm nghiến răng.

Cổ Lan Tâm đứng bên cạnh xem kịch nãy giờ, thiếu kiên nhẫn chỉ vào đám đệ tử Xiển Giáo nói: "Này!

Có đánh không hả!

Còn không ra tay là ta động thủ trước đấy!

Không phải là đánh nhau sao?

Cứ lề mề chậm chạp đúng là cạn lời!" Đệ tử Xiển Giáo bị những lời ngạo mạn của Cổ Lan Tâm làm cho tím tái mặt mày!

Hỗn xược!

Sắp chết đến nơi còn dám cuồng vọng!

Quảng Thành Tử không nhịn được nữa, ra tay trước nhất!

Lần trước vì tranh đoạt vị trí Địa Hoàng chi sư với Cổ Lan Tâm mà kết thù, trong lòng lão vẫn luôn hậm hực, nên lần này diệt sát Cổ Lan Tâm là hăng hái nhất!

Quảng Thành Tử vừa dẫn đầu, đám đệ tử lập tức ùa lên!

Mỗi người lấy ra linh bảo, thi triển đạo pháp thần thông lao về phía Cổ Lan Tâm!

"Muốn giết tiểu sư muội của ta, bước qua xác lão nương trước đã!" Bích Tiêu chắn trước mặt Cổ Lan Tâm, lao thẳng vào đám đệ tử Xiển Giáo!

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng không chịu kém cạnh mà đón đánh!

Các nàng từ sớm đã không nhịn được rồi!

Bọn vô sỉ này trước thì giả mạo Triệu Công Minh để đánh lén, sau lại công khai muốn giết bảo bối của các nàng!

Thật là không thể nhịn được nữa!

Ngay cả Vân Tiêu hiền lành nhất cũng không nén nổi cơn giận và sát ý trong lòng!

Phải biết cái bộ mặt của đám người này khiến người ta buồn nôn đến mức nào!

Cổ Lan Tâm nhìn Tam Tiêu xông pha phía trước, trong lòng dâng lên một tia ấm áp.

Ngay sau đó, nàng lạnh lùng nhìn đám đệ tử Xiển Giáo: "Các ngươi hành sự như vậy, thật khiến người ta khinh bỉ!

Hôm nay Cổ Lan Tâm của Tiệt Giáo sẽ thay Tam Thanh Thánh nhân dạy bảo môn đồ!" Uy thế Đại La Kim Tiên đỉnh phong của Cổ Lan Tâm bộc phát toàn bộ, trấn trụ tất cả môn nhân Xiển Giáo đối diện!

Sao con nhóc này lại có tu vi như vậy!

Đám đệ tử Xiển Giáo vừa kinh hãi vừa tức giận, đầy vẻ đố kỵ nhìn Cổ Lan Tâm!

Trong Thái Cực Đồ, đệ tử Xiển Giáo nhìn Cổ Lan Tâm đang bộc phát khí thế mà trong lòng không khỏi run sợ!

Cổ Lan Tâm đáng sợ đến nhường này!

Tuổi nhỏ mà đã có tu vi Đại La Kim Tiên!

Đệ tử Xiển Giáo đa phần vẫn đang ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ có Quảng Thành Tử và Nam Cực Tiên Ông cùng một vài người đột phá Đại La Kim Tiên, nhưng tuyệt đối không có uy thế như Cổ Lan Tâm!

Đám đệ tử nhìn nhau, thấy Cổ Lan Tâm mạnh mẽ không thể cản phá, trong lòng bắt đầu nảy sinh ý định rút lui!

Cổ Lan Tâm chẳng thèm quan tâm đệ tử Xiển Giáo nghĩ gì, cầm Thanh Bình Kiếm lao thẳng vào đám đệ tử Xiển Giáo mà đánh!

Không hổ là người kế vị được Thông Thiên chỉ định, Cổ Lan Tâm đã học hết những kiếm đạo thần thông đắc ý nhất của Thông Thiên!

Vừa ra tay đã là đại sát chiêu!

Phối hợp với pháp lực Đại La đỉnh phong, nàng diễn hóa kiếm đạo của bản thân đến cực hạn!

"Ba vị sư tỷ tránh ra, để muội hội ngộ đám hỗn chướng này một chút!" Giọng nói hơi non nớt của Cổ Lan Tâm vang vọng khắp chiến trường!

Tam Tiêu nghe vậy lập tức lui ra xa, các nàng thừa biết kiếm đạo của Cổ Lan Tâm đáng sợ đến mức nào!

Lui chậm chút nữa sợ là sẽ bị vạ lây cùng đệ tử Xiển Giáo mất!

Tam Tiêu nhìn đệ tử Xiển Giáo với ánh mắt thương hại, chậc chậc!

Một lát nữa sẽ có trò hay để xem!

Môn nhân Xiển Giáo chưa kịp ra tay thì Cổ Lan Tâm đã đánh tới, thế công hung mãnh khiến bọn họ nhất thời luống cuống!

"Đừng hoảng!

Chúng ta có mười hai người, Cổ Lan Tâm dù mạnh cũng chỉ có một mình!

Chúng ta không giao phong chính diện, cứ vây quanh tìm sơ hở, nàng ta rồi sẽ có lúc kiệt sức, lúc đó chúng ta mới tấn công!" Quảng Thành Tử nén nỗi kinh hãi trong lòng, truyền âm cho các sư đệ.

Đám đệ tử Xiển Giáo dưới sự trấn an và chỉ huy của Quảng Thành Tử dần lấy lại bình tĩnh, bắt đầu vây đánh Cổ Lan Tâm.

Một lúc sau, Vân Tiêu đứng gần đó quan sát đã phát hiện ra ý đồ của đệ tử Xiển Giáo, liền hét lên với Cổ Lan Tâm: "Lan Tâm!

Môn đồ Xiển Giáo dùng cách đánh tiêu hao sức lực của muội, đừng mắc mưu, tốc chiến tốc thắng!" Ở trung tâm chiến trường, Cổ Lan Tâm sau khi được Vân Tiêu nhắc nhở liền nhận ra manh mối, nhìn đệ tử Xiển Giáo mà cơn giận bốc lên ngùn ngụt!

Hừ!

Một lũ nhát gan như chuột, đúng là vô sỉ đến cùng cực!

Cổ Lan Tâm không còn giữ sức nữa, thi triển toàn bộ thần thông đạo pháp, nhắm chuẩn một đệ tử Xiển Giáo mà truy sát không buông!

Áp lực của đệ tử Xiển Giáo tăng mạnh!

Tình thế vốn đã không ổn nay càng thêm hiểm nghèo!

Quảng Thành Tử trở thành đối tượng bị Cổ Lan Tâm đánh trọng điểm!

Ai bảo lão cứ nhảy nhót hăng hái nhất trước mặt Cổ Lan Tâm cơ!

Dưới sự "chăm sóc đặc biệt" của Cổ Lan Tâm, Quảng Thành Tử dần dần bị đánh cho thịt nát xương tan, thê thảm vô cùng!

Chương 137

Chẳng khác gì bộ dạng thảm hại của sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Hậu Thổ đánh năm xưa!

Lão đỏ mắt nhìn Cổ Lan Tâm, muốn trả đũa nhưng lần nào đối mặt cũng bị nàng đánh cho nghi ngờ nhân sinh!

Cuối cùng, dưới những đòn tấn công không ngừng nghỉ của Cổ Lan Tâm, đệ tử Xiển Giáo đã không trụ vững được nữa!

Quảng Thành Tử, Nam Cực Tiên Ông, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân lần lượt ngã xuống, những người còn lại tu vi không bằng mấy người kia cũng bị Cổ Lan Tâm đuổi theo thu thập một trận tơi bời!

Chỉ trong chốc lát, đệ tử Xiển Giáo mặt mũi sưng vù như đầu heo, dìu dắt nhau đứng trước mặt Cổ Lan Tâm.

"Cổ Lan Tâm sư muội, chúng ta nhận thua, đừng đánh nữa!" Thái Ất Chân Nhân mồm miệng sưng vù, giọng nói không rõ ràng, đầy vẻ hoảng sợ nói với Cổ Lan Tâm.

Lão nhìn nắm đấm của Cổ Lan Tâm mà da đầu tê dại!

Ánh mắt Cổ Lan Tâm quét qua mọi người, không một đệ tử Xiển Giáo nào dám nhìn thẳng!

Sau trận chiến này, Cổ Lan Tâm đã để lại một bóng ma tâm lý không thể xóa nhòa trong lòng bọn họ.

Cổ Lan Tâm không làm quá tuyệt, sợ gây phiền phức cho sư tôn và cha, nàng cảnh cáo đệ tử Xiển Giáo vài câu, bắt đám đầu heo kia bóp nát cảm ứng linh châu, chạy khỏi Thái Cực Đồ!

"Tiểu sư muội!

Sao lại thả đám khốn kiếp đó!

Theo ý muội là phải lột da rút gân bọn chúng!

Để xem sau này còn dám hống hách nữa không!" Bích Tiêu mặt đầy vẻ không vui nói.

Vân Tiêu cốc đầu Bích Tiêu một cái, mắng: "Muội thì biết cái gì!

Lan Tâm là không muốn làm khó sư tôn và Cổ Huyền Thánh nhân nên mới thả đám hỗn chướng đó đi!

Trải qua bài học này, chắc chắn đệ tử Xiển Giáo sẽ không dám trêu chọc tiểu sư muội nữa!" Vân Tiêu nhìn Cổ Lan Tâm đầy vẻ an tâm, trong lòng có cảm giác "con gái nhà ta đã trưởng thành"!

Sau đó nàng lại lườm Bích Tiêu đang cười hì hì một cái đầy vẻ bất lực, hèn chi sư tôn cứ thích lấy Lan Tâm ra để giáo dục chúng ta!

Có viên minh châu ở phía trước, so sánh một chút là thấy ngay khoảng cách, trong lòng sao không thấy hụt hẫng được?

Haiz!

Vân Tiêu hơi đau đầu nhìn Bích Tiêu mãi không chịu lớn, nhưng nghĩ lại, Bích Tiêu giữ được vẻ thuần chân này cũng không tệ!

Sau một hồi tự an ủi, lòng nàng cũng dịu đi đôi chút.

"Tiểu sư muội!

Lúc nãy muội độc chiến đệ tử Xiển Giáo trông bá khí quá đi mất!

Đợi khi nào rảnh, tỷ sẽ đến Ngọc Hư Cung khiêu chiến đệ tử Xiển Giáo, để xem sau này bọn chúng còn dám vênh váo trước mặt đệ tử Tiệt Giáo chúng ta nữa không!" Bích Tiêu đắc ý nói.

Tâm trạng vừa mới tốt lên của Vân Tiêu lập tức bay sạch!

Còn định dẫn tiểu sư muội đi khiêu chiến nữa sao?

Coi Nguyên Thủy sư bá là người dễ bắt nạt chắc!

Lần đại tỷ đấu này đánh thương đệ tử Xiển Giáo còn có lý lẽ, chứ nếu bình thường mà đến phá cửa núi, sợ là sẽ bị đánh chết mất!

Vân Tiêu đầy vạch đen trên mặt nghe Bích Tiêu hào hứng kể lể cách làm nhục môn nhân đệ tử Xiển Giáo, cơn giận trong lòng càng lúc càng tăng!

Cái con bé này đúng là một ngày không dạy bảo là vểnh đuôi lên ngay!

Vân Tiêu trực tiếp tét vào mông Bích Tiêu mấy cái!

Bích Tiêu đáng thương nhìn Vân Tiêu, không biết mình lại làm sai chỗ nào!

"Ta cảnh cáo muội!

Không được phép đưa Lan Tâm đi làm những việc nguy hiểm đó, nếu không xem ta thu thập muội thế nào!" Vân Tiêu nghiêm túc nói với Bích Tiêu.

Bích Tiêu bĩu môi, mặt đầy ủy khuất gật đầu.

Cổ Lan Tâm và Quỳnh Tiêu đứng bên cạnh cười trộm, Bích Tiêu không phục, xông lên đuổi đánh hai người, nhất thời tiếng cười như chuông bạc của thiếu nữ vang vọng khắp nơi...

Trên quảng trường bên ngoài Thái Cực Đồ, Nguyên Thủy mặt đầy vẻ không tin nổi nhìn đám đệ tử Xiển Giáo chạy ra, lão giận dữ nhìn đám đệ tử không ra hồn hỏi: "Đại tỷ đấu chưa kết thúc, sao các ngươi dám trốn ra ngoài!

Có phải trong Thái Cực Đồ đã xảy ra biến cố gì không, mau nói cho ta biết!" Đám đệ tử đang khổ mà không nói được, thấy Nguyên Thủy như tìm được nơi phát tiết, liền tâu với Nguyên Thủy: "Sư tôn

à!

Người phải làm chủ cho chúng con!

Chúng con đấu với đệ tử Tiệt Giáo, nhưng bọn họ toàn dùng thủ đoạn hạ tam lạm, ép chúng con thành ra thế này!

Chúng con mất mặt là chuyện nhỏ, nhưng mặt mũi của Xiển Giáo và người biết để đâu bây giờ!" Đệ tử Xiển Giáo đổi trắng thay đen, chỉ trích môn nhân Tiệt Giáo dùng thủ đoạn hèn hạ để giành chiến thắng!

Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng!

Nguyên Thủy lập tức giận dữ, chỉ thẳng vào Thông Thiên chất vấn: "Thông Thiên!

Tiệt Giáo dạy dỗ đệ tử giỏi quá nhỉ!

Hành vi như vậy sao có thể làm đệ tử Thánh nhân?

Quản giáo không nghiêm, ngươi cũng khó thoát trách nhiệm!

Hôm nay Tiệt Giáo không cho bần đạo một lời giải thích, bần đạo thề không bỏ qua!" Nguyên Thủy đương nhiên biết đệ tử mình đang nói dối, nhưng trước mặt bao nhiêu đại năng, dù đệ tử có nói dối lão cũng phải hùa theo, nếu không uy tín của Xiển Giáo coi như tiêu tùng!

Nhân cơ hội này gây khó dễ cho Thông Thiên, nhằm giảm bớt tổn thất do Xiển Giáo thất bại, tiện thể bôi nhọ Tiệt Giáo một chút!

Thông Thiên nghe đệ tử Xiển Giáo khóc lóc kể lể, theo bản năng nhíu mày!

Lão hiểu rõ đệ tử mình nhất, không đời nào làm ra chuyện đê tiện đó, vì vậy đối diện với sự chỉ trích của Nguyên Thủy, lão chọn cách im lặng, tất cả đợi đệ tử mình ra ngoài sẽ rõ!

Lúc này, trong Thái Cực Đồ, đại đệ tử của Nhân Giáo là Huyền

Đô đang kinh nghi bất định nhìn Cổ Lan Tâm!

Vốn tưởng rằng bất luận tu vi hay tư chất mình đều xứng đáng đứng đầu tam giáo đệ tử, nhưng không ngờ Cổ Lan Tâm lại biến thái đến vậy!

Đệ tử Xiển Giáo hợp sức lại cũng không phải đối thủ của nàng!

Huyền Đô đầy đố kỵ nhìn Cổ Lan Tâm một cái, sát ý trong lòng dâng cao!

Lần đại tỷ đấu này quyết định thứ hạng đệ tử tam giáo, là đệ tử thân truyền của Thái Thượng Lão Tử, lão quyết không để vị trí đại đệ tử rơi vào tay giáo phái khác, nếu không sư tôn sẽ mất sạch mặt mũi!

Huyền Đô quyết định âm thầm đi theo Cổ Lan Tâm, chờ cơ hội đánh lén để giết chết nàng!

Hừ!

Thiên sinh Thánh nhân thì cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của phù lục mà sư tôn cho mình!

Huyền Đô quyết tâm dốc toàn lực, bám theo Cổ Lan Tâm tìm cơ hội trừ khử!

"Huyền Đô!

Không được lỗ mãng!

Ngươi không phải đối thủ của Cổ Lan Tâm đâu!" Thái Thượng Lão Tử âm thầm truyền âm cho Huyền Đô.

"Sư tôn!

Chẳng lẽ nhìn Cổ Lan Tâm cướp mất vị trí thủ đồ của tam giáo sao?" Huyền Đô không cam lòng hỏi Lão Tử.

"Cứ ẩn thân đi, Cổ Lan Tâm dù tu vi cường hoành nhưng tuyệt đối

không phát hiện ra phù lục của bần đạo đâu!" Thái Thượng Lão Tử đạm mạc nói với Huyền Đô.

Thái Cực Đồ là chí bảo của Lão Tử, lão sao có thể không biết chuyện Cổ Lan Tâm một mình đấu đệ tử Xiển Giáo!

Dựa vào nhãn quang Thánh nhân, Huyền Đô tuyệt đối không phải đối thủ của Cổ Lan Tâm!

Cố đấm ăn xôi thì kết cục cũng giống như đám đệ tử Xiển Giáo kia thôi, bị Cổ Lan Tâm đánh cho nghi ngờ nhân sinh!

Thay vì để Huyền Đô đi nộp mặt cho Cổ Lan Tâm tát, chi bằng cứ để hắn núp kỹ, dù sao quy tắc cũng không nói ra khỏi Thái Cực Đồ là thắng, cùng lắm lúc đó xếp hai người đồng hạng nhất!

Huống hồ Cổ Lan Tâm lần này đã chọc giận Nguyên Thủy, có được vị trí thủ đồ hay không còn chưa biết, đến lúc đó vận tác một phen, vị trí thủ đồ chẳng phải vẫn là của Huyền Đô sao?

Thái Thượng Lão Tử trong lòng chẳng hề hoảng hốt, vị trí thủ đồ tam giáo vốn do Tam Thanh quyết định, có sự ủng hộ của Nguyên Thủy, ai thắng ai thua có quan trọng không?

Nhưng Huyền Đô trong lòng cực kỳ không cam tâm!

Nếu lúc này mà núp kỹ, sau này làm sao ngẩng đầu lên trước mặt đệ tử tam giáo được nữa!

Chương 138

Huyền Đô hằn học nhìn chằm chằm Cổ Lan Tâm, trong lòng vô cùng tức giận!

Hắn muốn xông lên quyết đấu một trận thắng thua với nàng, nhưng lại không dám trái lệnh sư tôn, đành phải trừng mắt nhìn Cổ Lan Tâm một cái rồi tìm chỗ trốn!

Cổ Lan Tâm nhạy cảm cảm giác được xung quanh có người đang dòm ngó, nhưng quay đầu lại thì chẳng thấy ai, nàng thầm cảnh giác phòng bị.

Cổ Huyền thường dạy nàng ra ngoài phải để mắt một chút, nhất là ở địa bàn của Thái Thượng Lão Tử, nàng càng không dám đại ý!

Sau khi không còn đệ tử Xiển Giáo và Huyền Đô cản trở, hành trình của đệ tử Tiệt Giáo trở nên vô cùng thuận lợi, sau khi đánh bại vài đệ tử ký danh của Nhân Giáo và Xiển Giáo, trong Thái Cực Đồ chỉ còn lại đệ tử Tiệt Giáo!

"Các vị sư huynh!

Chúng ta đấu một trận để quyết định thắng thua nhé!" Cổ Lan Tâm bước lên một bước, nói với môn nhân Tiệt Giáo.

Đa Bảo, Triệu Công Minh và những người khác khóe mắt giật giật, đấu với cái đồ biến thái như muội, ta có điên đâu!

"Tiểu sư muội nói giỡn rồi!

Chúng ta không phải đối thủ của muội, chúng ta rút lui trước, ra ngoài đợi muội!" Đa Bảo cười gượng nói với Cổ Lan Tâm.

Nói xong, Đa Bảo bỏ mặc đám sư đệ sư muội, trực tiếp chuồn lẹ, hoàn toàn không có dáng vẻ đoan trang của đại đệ tử Tiệt Giáo!

“Đệch!

Đa Bảo cái đồ bỉ ổi!

Chạy mà cũng không rủ ta!” Triệu Công Minh nhìn bóng lưng Đa Bảo, trong lòng gầm thét.

“Tiểu muội!

Ta là sư huynh, sao có thể ra tay làm muội bị thương được?

Vị trí thủ đồ nhường cho muội đấy!” Triệu Công Minh vỗ ngực, ra vẻ đại nghĩa lẫm nhiên nói.

“Đừng mà!

Công Minh sư huynh!

Là sư huynh thì phải chỉ điểm cho muội tu hành nhiều hơn chứ, không cần phải nhường nhịn đâu!” Bích Tiêu trêu chọc nhìn Triệu Công Minh.

Mặt Triệu Công Minh đen lại!

Tam muội!

Bần đạo ngày thường đối xử với muội không tệ mà, sao đến lúc mấu chốt lại hại bần đạo như vậy!

“Khụ khụ!

Sư muội thần thông cái thế, bần đạo cam bái hạ phong, đi trước đây!” Triệu Công Minh nói xong cũng chuồn mất, không cho ai kịp phản ứng!

Mấy vị nữ đệ tử Tiệt Giáo còn lại nhìn bộ dạng tháo chạy của Triệu Công Minh mà che miệng cười, trong đó Bích Tiêu cười sảng khoái nhất, như thể sợ Triệu Công Minh không nghe thấy vậy!

Cổ Lan Tâm nở nụ cười thuần chân nhìn mấy vị sư tỷ còn lại:

“Các vị sư tỷ, có muốn đấu pháp với Lan Tâm không?” Nụ cười trên mặt mấy vị nữ đệ tử lập tức biến mất, oán hận nhìn Cổ Lan Tâm: “Tiểu sư muội!

Muội nỡ lòng nào ra tay với sư tỷ sao?

Uổng công tỷ bấy lâu nay thương muội như vậy!” “Phải đó!

Tiểu sư muội, là tỷ một tay nuôi muội lớn mà!

Giờ tu vi cao rồi định không nhận sư tỷ nữa phải không?” “Hu hu!

Tiểu sư muội thay đổi rồi!” Bích Tiêu giả vờ khóc lóc.

Cổ Lan Tâm cạn lời nhìn mấy vị “kịch sĩ” biểu diễn: “Các vị sư tỷ, Lan Tâm muốn giành vị trí đứng đầu tam giáo không phải vì hư danh, mà là muốn thay sư tôn và Tiệt Giáo giành lại thể diện!

Để đệ tử tam giáo biết Tiệt Giáo ta không dễ trêu chọc!

Cũng để cho các đại năng Hồng Hoang thấy, sư tôn không chọn lầm người truyền đạo!” Cổ Lan Tâm thu lại vẻ đùa giỡn, nghiêm túc nói với các vị nữ đệ tử Tiệt Giáo.

Sau khi nghe lời Cổ Lan Tâm, các đệ tử đều nhìn nàng đầy vẻ an tâm, Vân Tiêu xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: “Chà!

Tiểu sư muội nhà ta đã biết nghĩ cho sư tôn rồi, thật hiểu chuyện quá!” Những người khác cũng cười trêu chọc Cổ Lan Tâm mấy câu, làm nàng ngượng đỏ cả mặt!

“Nếu Lan Tâm đã có quyết tâm như vậy, chúng ta là sư tỷ đương nhiên phải ủng hộ, Lan Tâm!

Vị trí thủ đồ tam giáo giao cho muội đấy!” Vân Tiêu ôm Cổ Lan Tâm nói.

Cổ Lan Tâm nghiêm túc gật đầu: “Các vị sư tỷ yên tâm, Lan Tâm nhất định sẽ nỗ lực tu hành, không phụ kỳ vọng của mọi người!” Các

đệ tử nhìn bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu của Cổ Lan Tâm mà không nhịn được, mỗi người hôn nàng một cái, sau đó lần lượt rời khỏi Thái Cực Đồ.

Huyền Đô ẩn nấp trong bóng tối thấy Cổ Lan Tâm lẻ bóng, mấy lần định ra tay, nhưng nhớ đến lời cảnh cáo của sư tôn và sự biến thái hung hãn của Cổ Lan Tâm, cuối cùng hắn vẫn không dám hạ thủ!

Cứ để ngươi đắc ý vài ngày đi, đợi bần đạo chứng đắc Chuẩn Thánh cảnh giới, nhất định sẽ đòi lại mối nhục ngày hôm nay!

Huyền Đô gầm thét trong lòng.

Một tháng sau, Thái Cực Đồ tự động thu lại, đưa Huyền Đô và Cổ Lan Tâm ra ngoài!

Cổ Lan Tâm kinh ngạc nhìn bóng dáng Huyền Đô, nàng đã lùng sục khắp Thái Cực Đồ suốt một tháng trời mà chẳng thấy bóng dáng ai, Huyền Đô này chui từ đâu ra vậy!

Cổ Lan Tâm nghi hoặc không thôi, nhưng nhìn thấy khóe miệng đắc ý của Huyền Đô, rồi nhìn lại Thái Thượng Lão Tử đang ngồi vị trí đầu tiên trên khán đài, nàng lập tức hiểu ra!

Hừ!

Dựa vào việc gian lận trên sân nhà mới giữ được vị trí đó, có gì mà đắc ý!

Cổ Lan Tâm khinh thường lườm Huyền Đô một cái, thầm mắng trong lòng!

Trên đài quan lễ đại tỷ đấu tam giáo đệ tử ở Đông Côn Luân, các vị đại năng ngơ ngác nhìn Cổ Lan Tâm và Huyền Đô.

Kết quả?

Có hai người trụ lại đến cuối cùng sao?

Hai người đánh hòa à?

Đầu óc các đại năng đầy dấu hỏi chấm.

Nguyên Thủy kinh ngạc nhìn Huyền Đô, không lẽ nào!

Đệ tử của mình còn không phải đối thủ của Cổ Lan Tâm, Huyền Đô dù mạnh cũng không thể đánh hòa với nàng được!

Nhìn bộ dạng hai người, rõ ràng là khí sắc hồng hào, chẳng giống như vừa trải qua một trận chiến đấu sống còn chút nào!

Nguyên Thủy trong lòng kinh nghi bất định, liếc nhìn Thái Thượng Lão Tử bên cạnh, lập tức hiểu ra Huyền Đô có thể bình an đứng đó là nhờ tay ai!

Nguyên Thủy bất mãn, hóa ra Xiển Giáo của ta bị đè xuống đất chà đạp, còn Nhân Giáo và Tiệt Giáo lại được dịp nở mày nở mặt sao!

Đây là sân nhà của ai chứ!

Chẳng lẽ định đến Côn Luân Sơn này phá đám sao!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đúng là chẳng còn gì để nói!

Hễ có vấn đề gì là đổ hết lên đầu người khác, hễ có lợi lộc gì là muốn vơ hết vào túi mình!

Logic này, đúng là cạn lời!

Nguyên Thủy vốn không phải là người có lòng dung nhân, trong lòng bực bội đương nhiên phải tìm cách gây khó dễ cho người khác!

"Cổ Lan Tâm!

Ngươi ra tay tàn độc ám hại đồng môn Xiển Giáo, thủ đoạn hung hãn, đã nhận tội chịu phạt chưa?" Uy áp Thánh nhân của Nguyên Thủy đè nặng lên Cổ Lan Tâm, định ép nàng phải cúi đầu nhận tội!

Thông Thiên ngồi bên cạnh không nhịn được nữa, công khai bắt

nạt môn nhân Tiệt Giáo trước mặt ta, coi ta là không khí chắc?

Thông Thiên trực tiếp ra tay, đánh tan toàn bộ uy áp Thánh nhân mà Nguyên Thủy tỏa ra!

"Thông Thiên!

Ngươi định bao che đệ tử sao!" Nguyên Thủy chỉ vào Thông Thiên quát lớn.

"Nguyên Thủy sư huynh nói giỡn rồi, chúng ta còn chưa điều tra rõ chân tướng, sao có thể dễ dàng định tội?

Huống hồ Lan Tâm là đệ tử truyền đạo của Tiệt Giáo ta, nếu có xử phạt cũng phải do bần đạo đích thân làm, Nguyên Thủy sư huynh đừng có nhúng tay vào!" Thông Thiên không nể nang gì mà mắng lại Nguyên Thủy một trận!

"Đại sư huynh!

Chương 139

Huynh nghe Thông Thiên nói kìa!

Theo bần đạo thấy, Thông Thiên từ khi rời khỏi Côn Luân Sơn lập đạo trường riêng, ngày càng vô pháp vô thiên!" "Không chỉ hành sự quái đản, không chịu phục tùng quản giáo!

Còn dạy ra loại đệ tử hung ác như vậy, thật sự khiến nhan diện của chúng ta mất sạch, bần đạo thỉnh đại sư huynh làm chủ, nghiêm trị kẻ ác!

Chấn chỉnh phong khí tam giáo chúng ta!" Nguyên Thủy chắp tay nói với Thái Thượng Lão Tử.

Thái Thượng Lão Tử im lặng không nói, chuyện liên quan đến Cổ Lan Tâm chắc chắn sẽ dính dáng đến Vô Cực Đảo, tốt nhất là nên đứng ngoài cuộc!

Thái Thượng Lão Tử đã bị Cổ Huyền làm cho sợ hãi, không còn giúp Nguyên Thủy nói chuyện nữa, trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần, giả điếc giả câm!

Trong mắt Nguyên Thủy xẹt qua một tia não hận, lão không ngờ vị đại sư huynh luôn đứng về phía mình lại đột nhiên phản bội, hoàn toàn không màng đến lời thỉnh cầu của lão!

Nguyên Thủy giận dữ!

Cổ Huyền và Hậu Thổ muốn hành hạ ta thế nào thì tùy, giờ ngay cả trong đám Thiên Đạo Thánh nhân bần đạo cũng không còn địa vị gì nữa, ai cũng có thể bắt nạt bần đạo sao!

Được!

Thái Thượng Lão Tử không làm chủ cho ta, vậy ta tự ra tay, đòi

lại công đạo cho Xiển Giáo!

Nguyên Thủy lập tức đứng dậy, định giết Cổ Lan Tâm để trừ hậu họa!

Nhưng Thông Thiên đã sớm phòng bị, trực tiếp ngăn Nguyên Thủy lại.

"Nguyên Thủy sư huynh!

Huynh muốn đoạn tuyệt hoàn toàn với Tiệt Giáo của ta sao?" Thông Thiên lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy hỏi.

"Đoạn tuyệt thì đã sao!

Hôm nay bần đạo nhất định phải giết chết tên hung đồ này, để giữ lấy danh tiếng cho Xiển Giáo!" Nguyên Thủy đỏ mặt tía tai chỉ vào Thông Thiên quát.

"Được!

Nếu đã vậy, chúng ta ra Thiên Ngoại Thiên một chuyến, ta cũng muốn làm gương cho đệ tử xem, để coi thủ đoạn của Nguyên Thủy huynh cao cường hay bần đạo thắng một bậc!" Thông Thiên trực tiếp thách chiến Nguyên Thủy.

"Chính có ý này!" Nguyên Thủy cười lạnh đáp lại lời thách chiến.

Hai người lập tức lao về phía Thiên Ngoại Thiên, thề phải phân cao thấp!

Các vị đại năng có mặt tại đó không ngờ một trận đại tỷ đấu giữa các đệ tử Thánh nhân lại diễn biến thành trận đại chiến giữa các Thánh nhân!

Nhất thời ai nấy đều ngẩn người, không nói nên lời!

Thái Thượng Lão Tử nói với các vị đại năng: "Chư vị đạo hữu, đại tỷ đấu tam giáo có biến cố, bần đạo cần đứng ra điều đình, không

giữ các vị lại Côn Luân Sơn xem lễ tiếp được nữa!" Các vị đại năng nào dám ở lại lâu, Thánh nhân tranh đấu đáng sợ biết nhường nào, bọn họ sao dám xen vào!

"Thái Thượng Thánh nhân khách khí quá, chúng ta được xem đại tỷ đấu tam giáo đã là may mắn lắm rồi, không dám làm phiền Tam Thanh Thánh nhân!" Các vị đại năng lần lượt cáo từ, không dám nán lại thêm một phút nào!

Tuy nhiên có một người vẫn ở lại, lạnh lùng nhìn Thái Thượng Lão Tử!

Thái Thượng Lão Tử nhìn Tây Vương Mẫu trước mặt mà đau đầu không thôi, vị này không dễ đối phó chút nào!

Sơ hở một chút là sẽ kéo theo hai vị Thánh nhân Cổ Huyền và Hậu Thổ đến đòi công đạo cho Cổ Lan Tâm ngay!

Lúc đó Nhân Giáo cũng chẳng yên thân được!

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng việc xúi giục Nguyên Thủy nhắm vào môn nhân Tiệt Giáo, rồi chuyện bao che cho Huyền Đô gian lận, lão đã không thể thoái thác trách nhiệm rồi!

Nếu Cổ Huyền túm lấy điểm này không buông, lại lôi lão vào cuộc chiến thì lão lại bị hành hạ một trận tơi bời mất!

Thái Thượng Lão Tử thầm oán hận Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Đang yên đang lành ở Côn Luân Sơn tu hành không tốt sao, cứ phải nhảy ra tranh cao thấp với Tiệt Giáo làm gì, tranh thì tranh đi, sao cứ phải đi chọc vào Cổ Lan Tâm?

Chán sống rồi hả?

Dù trong lòng đang bực bội, nhưng lúc này Thái Thượng Lão Tử cũng chỉ có thể chai mặt tiến lên tiếp đãi Tây Vương Mẫu, giúp

Nguyên Thủy thu dọn tàn cuộc!

"Tây Vương Mẫu đạo hữu, Cổ Lan Tâm không hổ là thiên sinh Thánh nhân, lần này đại tỷ đấu tam giáo đã tỏa sáng rực rỡ, Cổ Huyền đạo hữu quả là dạy dỗ có phương pháp!" Thái Thượng Lão Tử cười gượng gạo, gượng ép chuyển chủ đề nói với Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến lời nịnh hót của Thái Thượng Lão Tử: "Hừ!

Thái Thượng Thánh nhân!

Ta kính các người là bậc tiền bối của Lan Tâm nên mới đặc biệt đến xem lễ ủng hộ." "Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại dám mắng con gái ta tâm tính độc ác, tàn hại đồng môn, chuyện này đối với Lan Tâm là một cú đả kích lớn đến nhường nào!

Các người hôm nay nếu không cho ta một lời giải thích thỏa đáng, ta sẽ bảo phu quân và gia tỷ đích thân đến Côn Luân Sơn trao đổi với các người!" Sắc mặt Thái Thượng Lão Tử khó coi vô cùng!

Quả nhiên là lôi hai vị kia ra rồi!

Thôi xong!

Dù sao chuyện này cũng không liên quan đến bần đạo, cứ để Nguyên Thủy tự đi mà thu dọn đống lộn xộn này!

Thái Thượng Lão Tử vào lúc mấu chốt đã trực tiếp bỏ rơi Nguyên Thủy!

Ai bảo lão đi chọc vào người của Vô Cực Đảo làm gì!

Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Thái Thượng Lão Tử đã tìm được một cái cớ hoàn hảo để đứng ngoài cuộc...

Tại hỗn độn Thiên Ngoại Thiên, Nguyên Thủy và Thông Thiên lần

đầu tiên đối quyết tại đây!

"Thông Thiên, lúc này hối hận vẫn còn kịp!

Giao đứa con gái độc ác kia cho ta, bần đạo sẽ không truy cứu tội ngươi mạo phạm sư huynh!" "Nằm mơ!

Nguyên Thủy!

Ngươi năm lần bảy lượt nhục mạ đệ tử Tiệt Giáo ta, hôm nay bần đạo nếu không thể đòi lại công bằng cho Tiệt Giáo, thì còn mặt mũi nào làm giáo chủ Tiệt Giáo nữa!" Được!

Có khí phách!

Nguyên Thủy không nhịn được nữa, cầm Bàn Cổ Phiên trực tiếp ra tay ác độc với Thông Thiên!

Thông Thiên thầm nghĩ đến chút tình nghĩa ngày xưa nên chỉ điều khiển linh bảo phòng ngự bị động, không muốn dây dưa quá nhiều với Nguyên Thủy.

Nhưng Nguyên Thủy lại được đà lấn tới, liên tục ép Thông Thiên vào đường cùng!

Được thôi, đã muốn đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt hẳn đi!

Thông Thiên hẳn học nhìn Nguyên Thủy một cái, không còn giữ sức nữa, lấy Tru Tiên Kiếm Trận ra đánh thẳng về phía Nguyên Thủy!

Tại hỗn độn Thiên Ngoại Thiên, Nguyên Thủy một mình đối diện với áp lực từ Tru Tiên Kiếm Trận!

Tuy biết danh tiếng "phi tứ Thánh bất khả phá" của Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng lão vẫn luôn cho rằng chuyện này thực hư thế nào còn phải xem xét lại.

Thánh nhân đáng sợ nhường nào!

Huống chi là bốn vị Thánh nhân!

Chỉ dựa vào một cái kiếm trận nhỏ nhoi mà đòi nhốt được Thánh nhân sao?

Nguyên Thủy vô cùng hoài nghi điều đó.

Tuy nhiên, khi thực sự đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận, mọi nghi ngờ đều tan thành mây khói!

Sức mạnh sát phạt khủng khiếp của Tru Tiên Kiếm Trận có thể cắt rách nhục thân Thánh nhân!

Uy thế này có thể làm tổn thương Thánh nhân, lời sư phụ nói không sai chút nào, Tru Tiên Kiếm Trận quả thực xứng danh là đệ nhất sát trận Hồng Hoang!

Một kẻ cao ngạo như Nguyên Thủy cũng buộc phải thừa nhận uy lực vô song của Tru Tiên Kiếm Trận!

Đồng thời lão cũng vô cùng đố kỵ nhìn Thông Thiên, sao hắn lại xứng có được trọng bảo như thế này!

"Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Lúc này hối hận vẫn còn kịp, đừng đợi đến khi thánh thể bị phá nát mới hối hận!" Thông Thiên trả lại nguyên văn lời đe dọa lúc nãy của Nguyên Thủy!

Nguyên Thủy vừa vội vừa hận!

Dù trong lòng vô cùng bất mãn nhưng trước sát khí hung hiểm của Tru Tiên Kiếm Trận, lão cũng buộc phải cúi đầu!

"Thông Thiên!

Chương 140

Lần này kỹ cao một bậc, bần đạo nhận thua!

Ngươi nắm giữ trọng bảo như vậy chắc chắn sẽ khiến các Thánh nhân kiêng kị, bần đạo sẽ đợi ngày tứ Thánh đại phá Tru Tiên Trận, để xem lúc đó Tiệt Giáo các ngươi còn đắc ý được bao lâu!" "Không phiền huynh lo lắng!

Dù các Thánh liên thủ, bần đạo có gì phải sợ!" Thông Thiên đeo Tru Tiên Tứ Kiếm trên lưng, chỉ vào Nguyên Thủy nói.

Tốt!

Ngông cuồng lắm!

Hành vi bá đạo tự phụ như vậy thì các vị Thánh nhân khác sao có thể để yên được!

Nguyên Thủy nheo mắt nhìn Thông Thiên.

"Tự lo lấy thân đi!" Nguyên Thủy lạnh lùng nhìn chằm chằm Thông Thiên nói.

Hai người nhìn nhau, rồi ai nấy trở về đạo trường của mình, từ đây hai giáo không còn chút tình nghĩa đồng môn nào nữa, coi nhau như người xa lạ...

Sau đại tỷ đấu ở Côn Luân, đệ tử tam giáo ai nấy đều giữ ý kiến riêng, đều tâng bốc môn nhân của mình lên tận mây xanh, tự phong là đứng đầu các giáo!

Mỗi khi gặp nhau là lại tranh cãi không dứt về việc ai mới là đại đệ tử đời thứ hai.

Trong Vô Cực Đảo, tại đạo trường tu hành của Cổ Huyền, lão dần

kết thúc trạng thái bế quan tu luyện.

Lúc này đạo pháp của lão đã vô cùng thâm hậu và vững chãi, tu vi đạt thẳng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bát trọng thiên!

Cộng thêm sự cảm ngộ sâu sắc về quy luật của lực, Cổ Huyền tự tin rằng trong Hồng Hoang này, ngoại trừ Thiên Đạo đích thân ra tay thì không ai có thể ngăn cản được mình, ngay cả Hồng Quân cũng không xong!

Tu vi tăng vọt mang lại cho lão sự tự tin như vậy!

Lúc này lão không cần phải lúc nào cũng đề phòng mưu kế nhắm vào mình của Hồng Quân nữa, hợp tác với Dương Mi lão đạo cũng sẽ không còn bị động như trước.

Ngay khi Cổ Huyền đang đầy hân hoan xuất quan, định cùng nương tử ăn mừng việc tu vi đột phá, thì một đạo nhân quả chi lực hiện ra trước mắt, những gì Cổ Lan Tâm phải chịu đựng ở Côn Luân Sơn lập tức hiện ra trong đầu lão!

Sắc mặt Cổ Huyền đanh lại!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đúng là chứng nào tật nấy!

Một ngày không gây chuyện là lòng không yên!

Cổ Huyền cảm thấy Nguyên Thủy lại ngứa da rồi!

Phải cho hắn một bài học mới được!

Cổ Huyền lập tức biến mất khỏi Vô Cực Đảo, lao thẳng về phía Ngọc Hư Cung!

Tuy nhiên, có người còn nhanh hơn lão một bước!

Hậu Thổ đã đứng trước cửa Ngọc Hư Cung, nói với Nguyên Thủy ở bên trong: “Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Mau ra đây so tài với ta một trận!" Nguyên Thủy nhìn Hậu Thổ đang đầy giận dữ ngoài điện, trong mắt xẹt qua một đạo lệ khí!

Hậu Thổ đúng là phiền phức quá đi mất, đánh bần đạo thành nghiện rồi à!

Nguyên Thủy không thèm đếm xỉa đến tiếng gọi của Hậu Thổ, trực tiếp đóng chặt cung môn, ra lệnh cho các đệ tử bám trụ trong động phủ không được ra ngoài, đừng có trọc vào Hậu Thổ, nếu không sống chết mặc bay!

Đám đệ tử đương nhiên hiểu rõ Hậu Thổ làm vậy là vì cái gì, nên ai nấy đều đóng cửa đạo trường, từ chối tiếp khách!

Hắc!

Định chơi trò trốn tìm với lão nương hả!

Hậu Thổ nắm chặt nắm đấm, trực tiếp dùng bạo lực phá cửa, đánh thẳng vào Ngọc Hư Cung!

Chỉ có điều những đòn tấn công của Hậu Thổ khi rơi vào Ngọc Hư Cung đều bị triệt tiêu hết!

Là đạo trường của Thánh nhân, Ngọc Hư Cung tự có những điểm thần bí riêng!

Hơn nữa Ngọc Hư Cung còn được gia trì khí vận của Xiển Giáo, Hậu Thổ nhất thời cũng không có cách nào phá được cái mai rùa này!

Nguyên Thủy thong dong ngồi trên bồ đoàn nhìn Hậu Thổ đang làm những việc vô ích, biết thế này lão đã trốn tiệt trong đạo trường không ra ngoài cho xong, đỡ phải chịu bao nhiêu trận đòn đau!

Hậu Thổ mặt mày xám xịt nhìn bộ mặt vô sỉ của Nguyên Thủy, hít sâu một hơi, trực tiếp ngồi lì trước cửa Ngọc Hư Cung không đi nữa!

Hừ!

Ta không tin ngươi có thể ở trong Ngọc Hư Cung cả đời không ra!

Hậu Thổ quyết thi gan với lão!

Dám bắt nạt cháu gái nhỏ của lão nương, xem ta có phá nát cái Xiển Giáo này ra không!

Hậu Thổ trực tiếp ra tay tiêu diệt hết những linh căn mà Xiển Giáo trồng bên ngoài, bao gồm cả đám tiên hạc mà Nguyên Thủy nuôi!

Không thích trốn sao?

Ta sẽ san bằng hết những thứ bên ngoài của Xiển Giáo, để xem ngươi có xót lòng không!

Sắc mặt vốn đang ung dung tự tại của Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên biến đổi!

Đừng có phá đồ đạc nữa chứ!

Phá nát hết rồi còn đâu!

Nguyên Thủy lập tức đứng dậy, bước ra khỏi Ngọc Hư Cung để ngăn chặn hành vi dã man của Hậu Thổ!

Nếu không ra thì e là sẽ không còn được thấy cảnh đẹp Côn Luân Sơn nữa!

Á!

Ta cứ tưởng ngươi chịu đựng giỏi lắm chứ!

Hậu Thổ thầm khinh bỉ trong lòng.

“Hậu Thổ!

Vô cớ phá hủy Côn Luân Sơn của ta, thật là khinh người quá đáng!” Nguyên Thủy nhìn cảnh tượng tan hoang dưới đất mà lòng đau như cắt, đây đều là những thứ mà Xiển Giáo tích lũy suốt vạn năm qua đấy!

Ta khinh thì đã sao?

Hậu Thổ chẳng thèm để tâm đến bại tướng dưới tay mình này, đáng đời lắm!

Dám bắt nạt tiểu bối!

Khi Nguyên Thủy đang định nén giận đuổi Hậu Thổ đi, thì một bàn tay khổng lồ che trời từ trên cao giáng xuống, trước khi Nguyên Thủy kịp phản ứng đã giáng cho lão hai cái tát nảy lửa!

Nguyên Thủy ngẩn người một hồi, ôm lấy khuôn mặt sưng húp, hận thù trong lòng dâng cao ngút trời!

Bao nhiêu năm rồi, chưa có ai dám đối xử với lão như vậy!

"Cổ Huyền!

Ta phải cùng ngươi đồng quy vu tận!" Nguyên Thủy chỉ vào Vô Cực Đảo xa xôi hét lớn.

Nhào vô đi!

Cổ Huyền khinh thường nhìn Nguyên Thủy, hạng nhát gan chỉ biết mồm mép mà cũng dám nói chuyện sống chết à!

Ai ngờ lần này Nguyên Thủy nghiêm túc thật!

Lão thực sự không chịu nổi nữa rồi!

Một kẻ cao ngạo tự đại như lão mà nhịn được đến giờ đã là quá sức tưởng tượng rồi!

Chỉ thấy lão nhìn Hậu Thổ với vẻ mặt dữ tợn, dốc toàn lực chuẩn bị liều mạng một phen!

Cổ Huyền nhận thấy Nguyên Thủy có gì đó không ổn, định ra tay thì một bóng người màu tím đã nhanh hơn lão một bước!

"Nguyên Thủy!

Không được hồ đồ như vậy!

Mau lui xuống cho ta!" Hồng Quân kịp thời có mặt, quát mắng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Sư tôn!

Cổ Huyền và Hậu Thổ vô cớ quấy nhiễu thanh tu của Xiển Giáo ta, xin sư tôn đích thân ra tay bắt giữ hai người, trừng trị theo pháp luật để chấn chỉnh phong khí Hồng Hoang!" Nguyên Thủy nói với Hồng Quân.

Chương 141

Ta cần ngươi dạy à?

Hồng Quân lườm tên đệ tử chỉ biết làm hỏng việc này một cái, bắt đầu hoài nghi liệu việc cứu giúp Nguyên Thủy có cần thiết hay không!

“Cổ Huyền đạo hữu!

Lần này các ngươi làm hơi quá rồi đấy!” Hồng Quân nhíu mày chất vấn Cổ Huyền.

Cổ Huyền cười mà không đáp, dù sao lão tử cũng đánh rồi, tát cũng tát rồi!

Ngươi làm gì được ta?

Giết ta chắc!

Bên ngoài Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn, Hồng Quân nheo mắt nhìn chằm chằm Cổ Huyền, áp lực mà lão cảm nhận được ngày càng lớn!

“Haiz!

Hối hận không kịp nữa rồi!” Hồng Quân nhìn Cổ Huyền đang tràn đầy khí thế trước mặt mà thầm hối hận, đáng lẽ khi phát hiện ra cái dị số này phải tiêu diệt ngay lập tức, ai ngờ lại để lại một đại họa như thế này, dẫn đến cục diện ngày hôm nay!

“Cổ Huyền!

Thiên Đạo Thánh nhân là biểu tượng của Thiên Đạo, vị thế tôn quý, không thể để bị sỉ nhục như vậy được!” Cuối cùng Hồng Quân cũng không nhịn được mà định ra tay!

Trước đây tu vi của Cổ Huyền dù đáng sợ nhưng vẫn nằm trong

tầm kiểm soát của lão, nhưng giờ đây Cổ Huyền đã lờ mờ đuổi kịp bước chân của lão, không thể giữ lại thêm nữa!

Cổ Huyền cười lạnh một tiếng, chẳng phải là muốn giết lão tử sao!

Nói lắm lời vô ích làm gì!

"Hồng Quân!

Đừng có giả nhân giả nghĩa nữa!

Tâm địa ngươi thế nào ta đều rõ, muốn thế nào thì vạch ra đi, ta tiếp hết!" Sắc mặt Hồng Quân khẽ biến, trong mắt hiện lên sát cơ nồng đậm!

Cổ Huyền đúng là ngày càng phóng túng rồi!

Dám đối mặt khiêu khích như vậy!

Với tư cách là Đạo Tổ, người đứng đầu Hồng Hoang, kể từ khi chứng đạo đến nay lão chưa từng bị ai khiêu khích như thế, lão thầm thề một lát nữa nhất định phải khiến Cổ Huyền hồn phi phách tán!

Hồng Quân không phải là người nương tay, ngược lại, vị Đạo Tổ này có thể có được địa vị ngày hôm nay là nhờ bản tính vô cùng thâm độc!

Nếu không, Ma Tổ La Hầu lừng lẫy năm xưa cũng đã không bị lão dùng mưu kế giết chết!

Con cáo già Dương Mi luôn cười nói cũng đã không bị lão trục xuất khỏi Hồng Hoang!

"Cổ Huyền đạo hữu, nếu đã không nói chuyện được với nhau, vậy chúng ta ra hỗn độn làm một trận, xem ai mới là kẻ kỹ cao một bậc!" "Chính hợp ý ta!

Chúng ta vốn không cùng đường, mời!

Để ta xem vị Đạo Tổ này rốt cuộc lợi hại đến mức nào!" Cổ Huyền đầy ý chí chiến đấu!

Kể từ khi hóa hình đến nay, Hồng Quân luôn tìm cách cản trở và nhắm vào lão, giờ tu vi đã đại thành, cũng đến lúc phải tính sổ rõ ràng với Hồng Quân một lần!

Hậu Thổ đứng bên cạnh nhìn Cổ Huyền đầy lo lắng, kéo tay áo lão nói nhỏ: "Tiểu đệ!

Đừng có ý khí dụng sự, Đạo Tổ vô cùng đáng sợ, nếu không nắm chắc phần thắng thì đừng nên khinh suất trêu chọc lão!" Cổ Huyền trao cho Hậu Thổ một ánh mắt an tâm, tu vi đại thành rồi, ngoại trừ hai lão già Hồng Quân và Dương Mi ra thì ai là đối thủ của lão nữa chứ!

Đã quá lâu rồi không có một trận đại chiến sảng khoái, trong lòng Cổ Huyền vô cùng khao khát chiến đấu!

Phải biết rằng suốt bao năm qua lão luôn ở Vô Cực Đảo làm con cá mặn, cả người sắp mốc meo hết cả rồi!

Hơn nữa quy luật của lực muốn tiến bộ thì chỉ dựa vào tu luyện là không đủ, phải không ngừng đột phá trong thực chiến!

"Tỷ tỷ yên tâm, đệ tự biết mình phải làm gì!" Cổ Huyền an ủi Hậu Thổ xong liền oang oang nói: "Hồng Quân Đạo Tổ là sư tôn của Nguyên Thủy, chắc chắn là không nỡ trách phạt tên đồ đệ nghịch ngợm này đâu, ta cùng Hồng Quân Đạo Tổ đi rồi, tỷ tỷ cứ thay Đạo Tổ dạy bảo tên đệ tử không ra gì này nhé!" Hậu Thổ lập tức hiểu ý: "Tiểu đệ yên tâm, tỷ nhất định sẽ đãi ngộ Nguyên Thủy đạo hữu thật tốt!" Sắc mặt Nguyên Thủy khó coi vô cùng!

Hai người đấu pháp, sao lại lôi ta vào cuộc nữa?

Nhìn bộ dạng Hậu Thổ đang chực chờ ra tay, lòng lão vô cùng

hoảng hốt!

Nghiến răng nghiến lợi, lão nói với Hồng Quân: "Sư tôn!

Cổ Huyền và Hậu Thổ vì hậu bối của mình mà ra tay, bần đạo có thể hiểu được, mong sư tôn hải hàm, đừng chấp nhặt với hai người họ nữa!" Trong thâm tâm Nguyên Thủy hận không thể giết chết Cổ Huyền hàng nghìn lần!

Chỉ có điều lão nhìn thấy sự do dự và kiêng kị trong mắt Hồng Quân nên vô cùng kinh ngạc!

Cái tên ma đầu này đã đáng sợ đến mức đó rồi sao?

Ngay cả sư tôn cũng không nắm chắc phần thắng!

Nguyên Thủy lập tức cảm thấy tương lai mù mịt, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà nhận thua!

Hồng Quân giận dữ nhìn Nguyên Thủy, cái quái gì thế này?

Ta đang đứng ra đòi lại công đạo cho ngươi, kết quả là ngươi lại là người lùi bước trước!

Ngươi coi ta là cái gì hả!

Hồng Quân hận không thể tát chết Nguyên Thủy!

Đứng về phía nào vậy?

Đúng là đồng đội lợn!

Cổ Huyền trêu đùa nhìn hai thầy trò: "Hồng Quân Đạo Tổ, nếu đệ tử của ngài đã không truy cứu nữa, thì cũng không cần phải dây dưa không buông nữa chứ!

Mọi người giải tán đi, ai về nhà nấy thôi!" Hồng Quân không nói gì, khó khăn lắm mới tóm được cơ hội trừng trị Cổ Huyền, sao lão có thể dễ dàng buông tay như vậy được!

“Cổ Huyền đạo hữu định một tay che trời sao!

Bần đạo là người đại diện cho Thiên Đạo, tuyệt đối không thể để đạo hữu tiếp tục làm xằng làm bậy được!

Đạo hữu hãy theo ta vào Tử Tiêu Cung một chuyến đi!” Ô hay!

Lại định nhốt ta vào Tử Tiêu Cung à!

Nếu là trước đây, Cổ Huyền có lẽ sẽ có chút kiêng kị Hồng Quân, nhưng giờ thì ai sợ ai chứ!

“Hồng Quân!

Muốn giam cầm ta thì cứ nói thẳng ra đi!

Đi nào, chúng ta ra hỗn độn đấu một ván, nếu ngươi thắng được ta thì muốn xử trí thế nào ta cũng chịu!” Cổ Huyền đã lâu không để Thí Thần Thương uống máu, liền đi trước một bước về phía hỗn độn!

Hồng Quân cũng không chịu kém cạnh, áp lực mà Cổ Huyền mang lại cho lão còn mạnh hơn nhiều so với Ma Tổ La Hầu năm xưa!

Phải nhanh chóng giải quyết thôi!

Sau khi hai người đi khỏi, Hậu Thổ nhướng mày lạnh lùng chỉ vào Nguyên Thủy nói: “Nguyên Thủy!

Đi so tài với ta một trận đi, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì mà đòi dạy bảo thánh nữ Vu Tộc của ta!” Sắc mặt Nguyên Thủy tức đến mức tím tái lại!

Lão tử đã bất chấp mặt mũi của sư phụ mà chủ động nhận thua rồi, mà cái con mụ này vẫn không tha cho mình, thật là quá đáng đến cực điểm!

Thỏ đế còn biết cắn người cơ mà!

Huống chi Nguyên Thủy vốn không phải hạng người khoan dung

độ lượng!

Lão nóng máu chủ động lao vào Hậu Thổ, kết quả là... dũng khí đáng khen, nhưng thực lực thì hơi kém!

Nguyên Thủy lại một lần nữa bị Hậu Thổ đánh cho thành đầu heo!

Nhưng lần này lão dường như đã phát điên, không màng đến vết thương trên mặt nữa, điên cuồng lao vào xâu xé Hậu Thổ, theo kiểu đánh liều mạng lấy thương đổi thương!

Một hồi lâu sau, Nguyên Thủy bị đánh cho đầu óc choáng váng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, dù trong lòng không ngừng chửi bới Hậu Thổ nhưng trên miệng thì chẳng dám hống hách chút nào nữa!

Không để lại một lời đe dọa nào, Nguyên Thủy trực tiếp phong tỏa Ngọc Hư Cung, ngồi trên bồ đoàn nhắm mắt giả chết!

Hậu Thổ nhổ một bãi nước bọt vào Ngọc Hư Cung, cơn giận trong lòng sau trận đại chiến cũng đã cơ bản được phát tiết hết!

Lão quay đầu nhìn về phía hỗn độn, quan sát chiến trường của Cổ Huyền và Hồng Quân!

Các đại năng trong Hồng Hoang nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà tam quan hoàn toàn đổ vỡ!

Chương 142

Dù là trận đối đầu giữa Cổ Huyền và Hồng Quân, hay cảnh Hậu Thổ hành hạ Nguyên Thủy, đều khiến lòng họ run sợ!

Trước đây mâu thuẫn giữa Cổ Huyền, Hậu Thổ với thầy trò Hồng Quân chủ yếu diễn ra trong âm thầm, làm gì có chuyện trực tiếp đánh tới tận cửa núi của Nguyên Thủy khiêu khích như ngày hôm nay!

Cho nên các đại năng Hồng Hoang chỉ biết Thánh nhân Vu Tộc không hòa hợp với Thiên Đạo Lục Thánh, chứ không ngờ mâu thuẫn giữa họ lại sâu sắc đến mức này!

Các đại năng có mặc định ngầm với nhau, ai nấy đều rút thần thức lại, coi như không biết chuyện gì đang xảy ra!

Thánh nhân tranh đấu mà!

Biết càng ít càng tốt!

Toàn bộ Hồng Hoang ngoại trừ các Thiên Đạo Thánh nhân ra, các đại năng khác đều bắt đầu bế quan tử thủ, đồng loạt giả câm giả điếc!

Tại thâm sâu của hỗn độn.

Hồng Quân nhìn Cổ Huyền đang cầm Hỗn Độn Chung, sắc mặt tái xanh!

Thực lực của hắn vốn đã mạnh, giờ lại có thêm uy lực của Hỗn Độn Chung, lần này quả thực không nắm chắc phần thắng!

Hồng Quân không hiểu nổi làm sao Cổ Huyền có thể tiếp nhận Hỗn Độn Chung từ tay Đông Hoàng Thái Nhất mà vẫn vẹn toàn như vậy.

Hồng Quân sắc mặt ngưng trọng, không hổ là dị số!

Mọi cử động đều không thể lường trước được, bần đạo hôm nay nhất định không thể dung tha!

Khi Hồng Quân vừa lấy Đạo Tổ Phất Trần ra định ra tay trước, thì một tràng cười lớn từ đằng xa truyền đến, bóng dáng Dương Mi hiện ra trước mặt Hồng Quân và Cổ Huyền!

"Hai vị đạo hữu, vở kịch hay thế này sao có thể quên bần đạo được?" Dương Mi cười không dứt, tâm trạng vô cùng tốt!

"Hừ!

Dương Mi đạo hữu, ngươi đến thật đúng lúc đấy!" Hồng Quân nghiến răng nghiến lợi, lạnh lùng nói với Dương Mi.

"Khụ khụ!

Hồng Quân đạo hữu đừng hiểu lầm, bần đạo lần này không giúp tiểu hữu Cổ Huyền đâu!" Dương Mi xua tay giải thích với Hồng Quân.

Ngươi coi ta là đứa trẻ lên ba chắc?

Hồng Quân đỏ mặt tía tai trừng mắt nhìn Dương Mi, bần đạo vừa mới đối mặt với Cổ Huyền thì ngươi xuất hiện, nếu không phải cố ý đến phá đám thì ai tin được chứ?

Dương Mi nhìn Hồng Quân liên tục cứng họng mà trong lòng vô cùng sảng khoái!

Đáng đời!

Cậy có quyền hành Thiên Đạo đi khắp nơi gây chuyện, giờ thì bị quả báo rồi nhé!

"Hai vị đạo hữu, hôm nay ta ở đây chỉ để chứng kiến trận so tài của hai người thôi, sẽ không giúp đỡ bên nào hết, bần đạo hứa đấy!" Dương Mi đứng bên cạnh giải thích.

Sau khi nghe xong lời Dương Mi, Cổ Huyền và Hồng Quân rất ăn ý quay đầu nhìn nhau không nói gì.

Dương Mi ngượng ngùng quá!

Mãi mới định làm người tốt một lần mà chẳng ai tin!

Chậc chậc!

Thế đạo thật là gian nan!

Tuy nhiên Dương Mi vốn là một con cáo già đã trải qua cả hai thời kỳ Hỗn độn và Hồng Hoang, chắc chắn lão không rảnh rỗi đến mức đứng làm trọng tài cho hai người đâu!

Đối với lão, Cổ Huyền và Hồng Quân đều là đối thủ, lão mong sao hai người mau chóng quyết đấu để lão có thể hưởng lợi từ cuộc tranh chấp này!

Trước đây, Cổ Huyền chưa trưởng thành, chưa đủ sức kháng cự Hồng Quân nên lão mới âm thầm giúp đỡ để Cổ Huyền có thể đối trọng với Hồng Quân!

Nhưng giờ đây tu vi của Cổ Huyền đã đuổi kịp Hồng Quân, lão hoàn toàn không cần phải hợp tác với Cổ Huyền nữa, bởi một khi hai người liên thủ lật đổ được Hồng Quân thì kết quả cuối cùng phải chia sẻ chiến lợi phẩm với Cổ Huyền, thật không bõ công!

Cho nên đối với lão, cách tốt nhất là xúi giục hai người không ngừng tranh đấu, từ đó lão ngồi mát ăn bát vàng, nhanh chóng nâng cao thực lực, đợi đến thời cơ chín muồi sẽ để hai người quyết đấu, hai người cùng chết thì lão có thể độc chiếm Hồng Hoang!

Chỉ có điều Hồng Quân và Cổ Huyền cũng đều là những kẻ tinh ranh mới có thể đi đến ngày hôm nay, nên tự nhiên họ sẽ không để Dương Mi đứng xem họ đánh nhau sống chết được!

“Dương Mi đạo hữu, chúng ta đã lâu không gặp, hay là ngươi cũng tham gia luôn đi, để chúng ta cùng luận đạo một trận xem sao?” Hồng Quân cười khẩy nói với Dương Mi.

“Đúng đúng!

Ta cũng muốn được mở mang tầm mắt về sự thần diệu của quy luật không gian, Dương Mi lão tổ, mời!” Cổ Huyền lần đầu tiên đạt được sự đồng thuận với Hồng Quân, liền thách chiến Dương Mi.

Khóe mắt Dương Mi co giật, đúng là thông minh lại bị thông minh hại, tự lấy đá ghè chân mình rồi, để hai kẻ thù không đội trời chung này cùng lúc đối phó với mình!

Dương Mi ngửa đầu 45 độ nhìn lên bầu trời hỗn độn, ôm lấy thắt lưng già nói với hai người bên cạnh: “Ái chà!

Bần đạo đột nhiên thấy không khỏe, chắc là bệnh cũ lại tái phát rồi, vết thương lần trước vẫn chưa khỏi hẳn!

Thôi không luận đạo với hai vị nữa!” Lừa quỷ chắc!

Vừa nãy còn hăng hái ngồi chờ ăn dưa, thế mà giờ quay ngoắt lại đã tái phát bệnh cũ rồi?

Vết thương cũ của ngươi là cái quái gì chứ!

Hồng Quân không thèm nói nhảm với Dương Mi nữa, tình hình đã đến nước này thì chuyện Cổ Huyền và Dương Mi có liên thủ hay không không còn quan trọng nữa, cứ giết hết cả hai người là có thể triệt để loại bỏ mối họa!

Hồng Quân không một lời báo trước trực tiếp ra tay với Dương Mi, Dương Mi không kịp phòng bị đành phải bị động nghênh chiến!

Haiz!

Biết thế này đã chẳng lo chuyện bao đồng, nằm trong hỗn độn mà

xem hai người đấu pháp có phải sướng hơn không!

Cổ Huyền thì được thảnh thơi, đứng bên cạnh không ngừng cổ vũ cho hai người, thỉnh thoảng còn đưa ra vài ý kiến!

"Dương Mi đạo hữu, cố lên, Hồng Quân sắp không trụ vững được rồi!" "Hồng Quân đạo hữu, khóa chặt vào!

Đừng để hắn chạy thoát!" Hai người liếc nhìn cái tên Cổ Huyền đang xem náo nhiệt mà không ngại chuyện lớn kia, trong lòng thầm hận!

Cái tên này đúng là chẳng ra gì, xem náo nhiệt mà cũng không biết giữ yên lặng một lúc!

Thích xem kịch hả?

Được!

Vậy để cho ngươi xem cho đã luôn!

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, vừa đấu pháp vừa tiến về phía Cổ Huyền!

Cổ Huyền vừa đắc thắng được một lúc đã bị hai người kéo vào vòng chiến, ba người cùng lúc tấn công lẫn nhau, thần thông đạo pháp không ngừng tung ra, đánh nhau vô cùng kịch liệt!

Nhưng theo thời gian, chiến trường của ba người dần rơi vào trạng thái bế tắc, ai nấy đều đã nổi nóng, ra tay ngày càng hung hiểm, có dấu hiệu muốn phân thắng bại ngay lập tức.

Cổ Huyền âm thầm cảm nhận một hồi, đúng như lão dự đoán, với tu vi bát trọng thiên cộng thêm quy luật của lực, lão thực sự có thể cầm cự được với Hồng Quân đang ở trạng thái hợp đạo và lão quái vật Dương Mi!

Cổ Huyền trong lòng đã vững tin, không còn lo lắng gì nữa mà

điên cuồng tấn công hai người, Thí Thần Thương quét ra, càng làm tăng thêm uy thế sắc bén cho Cổ Huyền!

Hồng Quân và Dương Mi nhíu mày nhìn cái khí thế càng đánh càng hăng trước mặt, trong lòng thầm cảnh giác, hai người nhìn nhau một cái, vốn là kẻ thù tử địch nay lại cùng lúc tấn công Cổ Huyền!

Cổ Huyền dốc sức đánh lùi hai người, sau đó nhanh chóng lùi lại phía sau, lấy Thí Thần Thương làm vật dẫn, trong đầu liên tục hồi tưởng lại Khai Thiên Cửu Thức trong truyền thừa của Bàn Cổ!

Chuẩn bị mang đến cho hai người một bất ngờ lớn!

Cổ Huyền cầm Thí Thần Thương với tư thế cực kỳ bá đạo đâm mạnh về phía trước, Khai Thiên Cửu Thức tái hiện chốn nhân gian qua tay lão!

Cổ Huyền dựa vào tu vi Hỗn Nguyên bát trọng thiên trực tiếp thi triển thức thứ năm của Khai Thiên Cửu Thức, ngay lập tức một cảm giác quen thuộc và sợ hãi ập đến với Dương Mi và Hồng Quân, ép cả hai phải lùi bước hoàn toàn!

Sau khi lùi lại, hai người vẫn chưa hoàn hồn nhìn vào nơi bị Thí Thần Thương của Cổ Huyền đâm thủng, sắc mặt vô cùng khó coi!

Khai Thiên Cửu Thức!

Dương Mi trừng mắt nhìn chằm chằm Cổ Huyền, ngay khi Cổ Huyền ra tay, một kẻ có kiến thức rộng lớn từ thời Hỗn độn như lão đã lập tức nhận ra lai lịch của công pháp này!

Năm xưa đa phần các ma thần Hỗn độn đều ngã xuống dưới tay Bàn Cổ, nên đương nhiên họ vô cùng nhạy cảm với Khai Thiên Cửu Thức!

"Cổ Huyền đạo hữu quả là có phúc lớn!

Có thể có được tạo hóa như vậy!" Trong mắt Dương Mi xẹt qua một tia tham lam, nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền nhìn bộ dạng của Dương Mi mà trong lòng thấy ghê tởm vô cùng!

Đúng là cá mè một lứa cả thôi!

Chương 143

Cổ Huyền nhìn Dương Mi và Hồng Quân, thầm nghĩ trong lòng.

Giữa chiến trường Hỗn Độn, Cổ Huyền đối mặt với sự vây công của hai đại cao thủ tuyệt đỉnh nhưng không hề có chút hoảng loạn nào.

Thí Thần Thương trong tay, uy lực của Khai Thiên Cửu Thức khiến hai vị chí cường giả phải nảy sinh lòng sợ hãi!

Là một trong những tuyệt học trấn áp đáy hòm của Bàn Cổ, Khai Thiên Cửu Thức phối hợp với Lực chi pháp tắc đủ để hủy thiên diệt địa!

Cho dù tu vi của Hồng Quân và Dương Mi đều cao hơn Cổ Huyền, cũng không dám trực diện kháng cự, chỉ có thể bị động né tránh! 'Hừ!

Đợi đại chiêu tiêu hao cực lớn, tu vi của hắn tất nhiên không thể duy trì vận chuyển lâu dài, để xem hắn còn có thể kiêu ngạo được bao lâu!' Hồng Quân đặt mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lên đỉnh đầu để triệt tiêu dư uy của Khai Thiên Cửu Thức, chật vật né tránh khắp nơi, ánh mắt như dao sắc nhìn chằm chằm vào Cổ Huyền, chờ đợi thời khắc hắn suy yếu để phản kích!

Dương Mi thì không chật vật như Hồng Quân, lão vốn hiểu rõ uy lực của Khai Thiên Cửu Thức khi từng giao thủ với Bàn Cổ, nên ngay khi nhận ra môn thần thông này, lão đã dùng Không Gian pháp tắc ẩn nặc, vì vậy không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Cổ Huyền nhìn thấy dáng vẻ của hai lão già này liền biết tâm tính bọn họ đang tính toán gì, lạnh lùng cười một tiếng, sau khi tung ra một thức đại chiêu liền lập tức hậu thoái, giữ khoảng cách với hai người!

Sau đó, hắn cố ý dẫn dụ hai người vào cùng một chỗ, ba người cận chiến, tự nhiên không tránh khỏi việc công kích lẫn nhau! 'Ngươi mù à?

Đánh ta làm gì!' Hồng Quân bị Dương Mi ngộ thương, nộ mục trừng lên một cái!

Ngay sau đó liền đánh trả Dương Mi!

Dương Mi vốn có chút áy náy nhưng nháy mắt đã bị Hồng Quân chọc giận! 'Lão tử cũng không phải cố ý, được lắm, dám chuyên môn tìm ta gây hấn sao!' Dương Mi không nén nổi lửa giận, nện cho Hồng Quân một chùy, con thuyền tình bạn của hai người lật nhào!

Hai kẻ vốn đã chướng mắt nhau giờ đây liên minh triệt để tan vỡ!

Cổ Huyền nhếch miệng cười cười: 'Phải thế chứ!

Cứ nhằm vào lão tử thì ra thể thống gì!' Cổ Huyền sướng oai oai, lúc thì giúp Dương Mi đánh Hồng Quân, lúc lại giúp Hồng Quân bảo vệ Thiên Đạo chính nghĩa để tiêu diệt Dương Mi!

Trong quá trình đó, hắn liên tục gây mâu thuẫn, khiến Hồng Quân và Dương Mi dần dần đánh ra chân hỏa!

Dần dần, Cổ Huyền rút ra khỏi vòng chiến, mặc cho hai người đỏ mắt điên cuồng tranh đấu, còn mình thì tiếp tục ở một bên ăn dưa.

Hồng Quân và Dương Mi tất nhiên không để Cổ Huyền tọa sơn quan hổ đấu, hai người lại một lần nữa kéo Cổ Huyền vào vòng chiến.

Cứ như vậy, ba người dốc hết thủ đoạn, đại chiến kéo dài suốt ba trăm năm!

Ba trăm năm sau, do vận chuyển công pháp quá tải, cả ba người đều thở hổn hển, khổ sở chống đỡ, tất cả đã đạt đến cực hạn, xem ai

là người không nhịn được mà ngã xuống trước! 'Hai vị!

Chúng ta nhất thời khó phân cao thấp, chi bằng dừng tay tại đây, để sau này hãy phân thắng bại thế nào?' Hồng Quân mặt mày trắng bệch nhìn Cổ Huyền và Dương Mi nói.

Cổ Huyền và Dương Mi sớm đã thấu chi, không muốn tiếp tục đánh nữa, ba người lập tức đồng ý, ai nấy đều trở về đạo trường của mình để liệu thương.

Lần đại chiến này với Hồng Quân và Dương Mi, Cổ Huyền không đến mức quá thảm hại, tuy trải qua ba trăm năm đại chiến, hắn cũng bị thương không nhẹ nhưng đa số là khinh thương, chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, cảm giác như bị rút cạn sức lực vậy!

Hắn lập tức trở về đạo trường khôi phục thương thế, cả người đắm chìm trong những cảm ngộ tu hành sau trận đại chiến.

Tuy Cổ Huyền và Hồng Quân đã yên tĩnh lại, nhưng chư thiên Thánh nhân vốn luôn quan tâm trận chiến này thì trong lòng đã nổi lên sóng to gió lớn!

Tốc độ trưởng thành của Cổ Huyền thật quá đáng sợ!

Trước đó chúng Thánh tuy thấy thực lực Cổ Huyền cường hoành, nhưng không nghĩ tới hắn có thể đạt tới trình độ của Đạo Tổ!

Thật quá dọa người!

Chư Thánh đồng loạt rùng mình, sự sợ hãi đối với Cổ Huyền trong lòng đã đạt tới mức không thể thêm được nữa! 'Dựa vào tiềm lực của hắn, e rằng không lâu nữa sẽ vượt qua Đạo Tổ mất thôi!

Đến lúc đó...' Chư Thánh ánh mắt hiện lên một tia mê mang, đa phần bọn họ đều có oán với Cổ Huyền, nếu Cổ Huyền đắc thế, địa vị của họ sẽ gặp nguy hiểm!

Không, trong số chúng Thánh, sắc mặt khó coi nhất chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, mâu thuẫn giữa lão và Cổ Huyền sâu sắc nhất, nếu Cổ Huyền trở thành Hồng Hoang đệ nhất nhân, lão chắc chắn sẽ là đối tượng đầu tiên bị thanh toán! 'Không thể nào, kẻ đó dù có khủng bố đến đâu cũng tuyệt đối không thể vượt qua lão sư!' Nguyên Thủy tâm thái sụp đổ, lẩm bẩm tự nói.

Tuy nhiên, chúng Thánh đều hiểu rõ, sau trận chiến này, Hồng Hoang không còn là cảnh tượng Đạo Tổ độc tôn nữa, mà đã hình thành thế chân vạc ba phần thiên hạ giữa Đạo Tổ, Cổ Huyền và vị Dương Mi lão tổ bí ẩn kia!

Ánh mắt chúng Thánh lóe lên tinh quang, không ngừng tính toán đối phó với những biến hóa bất ngờ này.

Hậu Thổ luôn quan tâm chiến cục, sau khi thấy cảnh Cổ Huyền lực chiến Hồng Quân, trong lòng trước là thở phào một cái, sau đó liền vui mừng khôn xiết!

Kết cục trận đại chiến này không đơn thuần chỉ là một trận tranh đấu, nó còn liên quan đến cục diện và phân chia lợi ích của Hồng Hoang sau này, ít nhất sau này Vu tộc gặp phải mạch của Đạo Tổ sẽ không cần phải dè dặt nữa!

Tâm tình cực tốt, Hậu Thổ lập tức đến Bàn Cổ Điện, đem tin tốt này thông báo cho các vị Tổ Vu. 'Gì?

Tiểu đệ ở trong Hỗn Độn đánh ngang tay với Hồng Quân?' Đế Giang từ trên chỗ ngồi bật dậy, kinh ngạc hỏi Hậu Thổ.

Không phải Đế Giang không tin muội muội nhà mình, mà là lượng tin tức này quá mức bùng nổ!

Đế Giang ngẩn người một hồi, sau đó vẻ mặt cuồng hỉ nói với các Tổ Vu: 'Tốt quá!

Vu tộc ta lại có hy vọng rồi!' Các Tổ Vu khác bị tin tức bùng nổ của Hậu Thổ làm cho choáng váng một lúc, sau đó cũng hiểu ra thâm ý và mấu chốt trong đó, trên mặt nháy mắt khôi phục lại thần thái của ngày trước, tràn đầy mong chờ nhìn Đế Giang, chờ đợi quyết định của huynh trưởng!

Các Tổ Vu kể từ sau Vu Yêu lượng kiếp, dẫn dắt Vu tộc rút lui về Bất Chu Sơn và Thái Huyền Thiên, làm kẻ vô hình tại Hồng Hoang!

Nhưng phận là hậu duệ Bàn Cổ, sao có thể cam tâm ẩn dật cả đời, chịu khuất dưới trướng kẻ khác!

Tên tiểu đạo đồng Đạo Tổ kia còn có thể kế nhiệm Thiên Đế, thống lĩnh Hồng Hoang, vậy mà Thập Nhị Tổ Vu lại chỉ có thể vây khốn trong Bàn Cổ Điện không thể làm gì, thật sự là uất ức đến cực điểm!

Không có thực lực thì chỉ có thể nhận mệnh!

Nhưng bây giờ tiểu đệ Cổ Huyền đã đăng đỉnh vị trí chí cao Hồng Hoang, còn cần lo lắng gì nữa! 'Đại ca!

Nhân cơ hội này hay là chúng ta lập tức chỉnh đốn đại quân, trọng chưởng Hồng Hoang, tái hiện huy hoàng của Vu tộc!' Chúc Dung hưng phấn nói.

Đế Giang cũng bị Chúc Dung thắp lên hào khí trong lòng, nhưng sau khi bình tĩnh lại, lão quyết định trước tiên sẽ thương lượng với tiểu đệ một phen, mưu tính kỹ càng rồi mới hành động!

Dù sao Vu tộc đã phải chịu một lần thiệt thòi lớn, tuyệt đối không thể vì một bầu nhiệt huyết của mấy huynh đệ mà đánh đổi chút nội bẩm cuối cùng của tộc! 'Ta sẽ lập tức đến Vô Cực Đảo bàn bạc kỹ lưỡng với tiểu đệ, lần này Vu tộc ta chỉ cần tái xuất sơn, nhất định phải điên đảo hoàn vũ, thống nhất quần hùng!' Đế Giang nắm chặt tay

nói.

Hậu Thổ ở bên cạnh luôn nhíu chặt lông mày, nàng chẳng hề mong muốn Vu tộc lại tranh đấu, đánh đánh giết giết tranh giành có gì thú vị chứ, cứ giữ vững nội bẩm cho Vu tộc không tốt sao?

Hậu Thổ phận là Thiên Đạo Thánh nhân, phi thường thanh sở uy lực của Hồng Quân và Thiên Đạo.

Tuy Cổ Huyền chiến hòa với Hồng Quân trong Hỗn Độn, nhưng tại Hồng Hoang, Thiên Đạo là tôn!

Đạo Tổ có thể mượn vô cùng lực lượng Thiên Đạo để trấn áp Cổ Huyền, lúc đó Cổ Huyền tất sẽ rơi vào thế yếu.

Vì vậy nàng cảm thấy hiện tại ngạnh kháng với Hồng Quân thực sự không trí tuệ!

Chỉ là thấy các vị Tổ Vu hưng phấn như vậy, nàng nhất thời không nỡ tạt gáo nước lạnh vào sự tự tin của họ, ngồi trên ghế vẻ mặt đầy xoắn xuýt, không biết nên làm thế nào cho phải!

Trong Bàn Cổ Điện, Đế Giang nhìn thấy Hậu Thổ muốn nói lại thôi, liền lên tiếng: 'Tiểu muội, có điều gì muốn nói sao?' Hậu Thổ kiên định nhìn Đế Giang nói: 'Đại ca, muội cảm thấy lúc này chưa phải thời cơ tốt nhất để Vu tộc xuất sơn!' Các Tổ Vu kinh ngạc nhìn Hậu Thổ, không hiểu vì sao muội muội nhà mình lại dội gáo nước lạnh vào lúc này! 'Muội nhận thấy có gì không ổn?' Đế Giang cau mày hỏi. 'Đại ca, tiểu đệ tuy đã có thực lực địch lại Đạo Tổ, nhưng dưới trướng Đạo Tổ còn có sáu vị đệ tử Thánh nhân hỗ trợ, trong Hỗn Độn cũng có Dương Mi lão tổ hổ báo cáo chồn, lúc này tình thế Hồng Hoang không rõ ràng, không phải lương cơ để ra tay đâu!' Hậu Thổ mở lời khuyên ngăn.

Đế Giang đi tới đi lui trong Bàn Cổ Điện, sau khi suy tính kỹ

lưỡng, mới gian nan dập tắt ý định phục xuất. 'Thôi được rồi!

Chúng ta đã đợi bao nhiêu năm rồi, đợi thêm vài năm nữa thì có sao!

Chờ tiểu đệ thực sự quân lâm Hồng Hoang, chúng ta sẽ một hơi lấy lại quyền hành!' Đế Giang ép bản thân bình tĩnh lại, nói với các Tổ Vu: 'Chúng ta làm theo ý tiểu muội, chờ đợi thêm một thời gian nữa.

Đoạn thời gian này Vu tộc phải trong thắt ngoài lỏng, không ngừng luyện binh, chờ đến thời cơ, Vu tộc ta phải khiến tất cả kinh ngạc!' Các Tổ Vu bất lực, chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý quyết định của Đế Giang.

Nhất thời, Vu tộc dưới sự chỉ huy của Đế Giang bắt đầu điều động thường xuyên, các Tổ Vu cũng bắt đầu hoạt động trở lại tại Hồng Hoang!

Năm trăm năm sau, Thiên Đế Hạo Thiên một lần nữa tổ chức Bàn Đào đại hội tại Hồng Hoang.

Lần này Hạo Thiên đã điều chỉnh tư thái, thân hành đến đạo trường của các đại Thánh nhân thỉnh thị một phen, đợi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi mới chính thức phát thiệp mời đến các đại năng Hồng Hoang.

Chương 144

Các giáo phái Thánh nhân cũng không gây chuyện nữa, lần lượt phái đệ tử đến Thiên Đình để hưởng một chút lợi ích.

Môn nhân Vô Cực Đảo vì cảm thấy lần trước đi Bàn Đào đại hội quá vô vị nên lần này không tham gia thịnh hội.

Đệ tử Xiển Giáo sau lần đại náo Bàn Đào hội trước, đối với vị Thiên Đế bệ hạ này vô cùng khinh thị! 'Chủ nhân Thiên Đình chẳng qua cũng chỉ là con rối Thánh nhân thôi sao?

Một tên đạo đồng đeo nhãn Thiên Đế mà cũng dám coi mình là món chính sao!' Đệ tử Xiển Giáo vốn chú trọng căn nguyên, cực kỳ miệt thị nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên mặc dù trong lòng hận cực chư thiên Thánh nhân, nhưng ngoài mặt không thể không cười bồi.

Những năm qua lão cũng đã nhìn rõ tình cảnh của mình, thao quang dưỡng hối, không lộ thanh sắc, để chư Thánh thả lỏng cảnh giác để mình bí mật phát triển. 'Chư vị sư điệt có hài lòng với Bàn Đào đại hội lần này không?' Hạo Thiên gượng cười hỏi đệ tử các giáo phái Thánh nhân. 'Ngươi gọi ai là sư điệt đấy!

Sư điệt cũng là từ để ngươi gọi sao?' Ngọc Đỉnh Chân Nhân uống quá chén, lảo đảo đứng dậy, chỉ tay vào Hạo Thiên nói.

Sắc mặt Hạo Thiên đỏ bừng, vẻ mặt đầy nộ khí nhìn đệ tử Xiển Giáo, thở hổn hển! 'Lũ hỗn chướng!

Ta là đạo đồng của Đạo Tổ, cùng bậc với sư tôn các ngươi, sao lại không được gọi là sư điệt!' 'Ngọc Đỉnh sư điệt nói đùa rồi, ta cùng Nguyên Thủy sư huynh vốn có giao hảo, sư điệt tửu túy thất ngôn, ta

là bậc trưởng bối có thể thấu hiểu!' Hạo Thiên cười gượng, cố gắng tìm bậc thang để xuống.

Nhưng hiềm nỗi đệ tử Xiển Giáo không phối hợp! 'Thiên Đế e là nhớ nhầm rồi, bần đạo không nhớ sư tôn có vị sư đệ như thế này bao giờ!' 'Thiên Đế chẳng phải là đạo đồng của Sư Tổ sao, vì muốn dính chút quan hệ với Sư tôn nên mới tự xưng là đồng môn Thánh nhân, chẳng lẽ lại muốn tự xưng là đạo đồng sao?' Đệ tử Xiển Giáo bắt đầu mồm năm miệng mười, tận tình trào phúng, hạ thấp Hạo Thiên không đáng một đồng!

Hạo Thiên không thể giữ bình tĩnh được nữa!

Đây là tát vào mặt công khai!

Liên hoàn bạo kích! 'Thật là vô lý!

Dù gì ta cũng là chí tôn Hồng Hoang, Thiên Đế của Thiên Đình kia mà!' Đệ tử Thánh nhân căn bản không coi lão ra gì!

Trong lòng Hạo Thiên thịnh nộ!

Lão hất văng chiếc bàn ngọc trước mặt, hai đấm nắm chặt, nén nhịn xúc động muốn đánh chết kẻ ngông cuồng trước mặt!

Lão âm trầm mặt, trực tiếp phất tay áo bỏ đi! 'Thật là Thiên Đạo Thánh nhân!

Thật là đệ tử đại giáo!' Hạo Thiên chịu đủ rồi!

Lão không thể nhẫn nhịn đám đệ tử đại giáo lúc nào cũng tự cho mình cao hơn người khác này nữa!

Vốn tưởng rằng nhẫn nhịn sẽ đổi lấy sự ủng hộ và tín nhiệm của các giáo phái Thánh nhân, nào ngờ bọn chúng lại càng thêm quá quắt!

Bây giờ còn không coi lão ra gì!

Đường cùng, lão quyết định đến Tử Tiêu Cung khống cáo chư

thiên Thánh nhân, bắt bọn chúng phải trả giá cho hành vi của mình!

Phía dưới, đám đệ tử Xiển Giáo khi Hạo Thiên lật bàn đã bị làm cho tỉnh rượu!

Tuy trong lòng thầm hối hận vì lỡ lời nói ra lời thật lòng, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu nhận thua! 'Hừ!

Sợ gì chứ!

Lần trước đại náo Bàn Đào hội cuối cùng cũng có chuyện gì đâu!

Không tin Hạo Thiên có thể làm nên chuyện gì!' Hạo Thiên bị ánh mắt khinh bỉ của đệ tử Xiển Giáo triệt để chọc giận!

Ngay lập tức không nói một lời, bước ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện hướng về Hỗn Độn Thiên Ngoại Thiên mà đi.

Đệ tử Xiển Giáo tưởng Hạo Thiên nhận túng, vì ngại mặt mũi nên tìm chỗ trốn thôi!

Từng tên một mang vẻ mặt đắc ý, ở Thiên Đình ăn uống linh đình, dáng vẻ đó hoàn toàn coi đây là nhà mình vậy!

Hạo Thiên rời Thiên Đình thẳng tiến Tử Tiêu Cung, sau khi gặp Đạo Tổ liền lập tức quỳ xuống khóc lóc kể lể. 'Hạo Thiên cầu Đạo Tổ thu hồi thành mệnh, đừng để con làm chủ Thiên Đình nữa!' Hồng Quân cau mày nhìn Hạo Thiên nói: 'Đứng lên nói chuyện!

Phận là Thiên Đế của Thiên Đình, khóc lóc sướt mướt ra thể thống gì!' Hạo Thiên vốn rất kính sợ Hồng Quân, nghe vậy lập tức nín khóc, cung kính đứng ở dưới lắng nghe Đạo Tổ huấn thị!

Đạo Tổ Hồng Quân đối với Hạo Thiên vốn luôn phục tùng thì rất hài lòng, liền hỏi Hạo Thiên: 'Chịu uất ức gì, nói kỹ xem!' Hạo Thiên lập tức hướng Hồng Quân thao thao bất tuyệt khống cáo: 'Khởi bẩm Đại lão gia, các vị Thiên Đạo Thánh nhân vốn có ý kiến về việc Ngài

bổ nhiệm con làm Thiên Đế, những năm qua luôn tìm cách gây phiền phức cho con!' 'Con nghĩ tình cùng các vị sư huynh Thánh nhân đều là đồng môn nên đa phần không truy cứu, nhưng bọn họ lại càng thêm quá quắt, không chỉ bôi nhọ danh tiếng Thiên Đình con, công nhiên đối kháng sự quản lý của Thiên Đình, mà còn nhiều lần khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đình!' 'Cứ tiếp tục như vậy, Thiên Đình sao có thể quản thúc vạn tộc Hồng Hoang, con là Thiên Đế mặt mũi mất sạch, cái ghế chí tôn này không cần cũng được!' Hạo Thiên vừa nói vừa lau nước mắt, cứ như chịu uất ức lớn lắm vậy! 'Mấy tên nghiệt đồ kia, không mau đến Tử Tiêu Cung gặp ta!' Hồng Quân giả vờ đại nộ, bắt đầu màn biểu diễn của Ảnh đế Hồng Hoang.

Lục Thánh bị tiếng quát của Hồng Quân làm cho ngơ ngác!

Nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây, không gây họa gì mà!

Sao lại khiến Sư tôn phẫn nộ như vậy?

Lục Thánh mang tâm trạng thấp thỏm bất an đến Tử Tiêu Cung, khi thấy Thiên Đế Hạo Thiên cũng ở đó, không khỏi cảm thấy có điềm. 'Tên đó không ở Thiên Đình khai Bàn Đào đại hội, đến Tử Tiêu Cung làm gì!' Chúng Thánh trong lòng thầm kinh nghi bất định!

Trong Tử Tiêu Cung Hỗn Độn.

Lục Thánh cúi gầm mặt bị Hồng Quân quở trách! 'Các ngươi phận là Thiên Đạo Thánh nhân, sao có thể dung túng đệ tử nhiều lần khiêu khích uy nghiêm của Thiên Đế!' Nguyên Thủy sắc mặt khó coi liếc nhìn Hạo Thiên một cái, nói với Hồng Quân: 'Lão sư, Hạo Thiên không tôn mệnh Thánh nhân, lạm dụng quyền hành Thiên Đế làm xằng làm bậy!

Bần đạo chỉ để đệ tử khuyên giải thôi, có khiêu khích gì đâu?' 'Nói láo!' Trong lòng Hạo Thiên gầm thét, Nguyên Thủy Thiên Tôn thật biết đổi trắng thay đen!

Những năm qua lão luôn thận trọng ở Thiên Đình, bao giờ lạm dụng chức quyền! 'Đại lão gia!

Nguyên Thủy ngậm máu phun người, xin Đại lão gia minh giám, Hạo Thiên từ khi kế vị đến nay luôn khắc kỷ phụng công, tuyệt không nhị tâm!

Xin Đại lão gia chủ trì công đạo cho con!' 'Hạo Thiên!

Đây là đạo trường của Sư tôn, thánh địa Hồng Hoang, sao có thể để ngươi huyên náo như vậy, nhiễu loạn sự thanh tịnh của đạo trường Sư tôn!' Nguyên Thủy chỉ vào Hạo Thiên mắng.

Ánh mắt Hạo Thiên lóe lên hàn quang, không tranh biện với Nguyên Thủy, cố ý bất lực cúi đầu!

Dáng vẻ căm phẫn mà không dám nói thì ai cũng nhìn ra được là đang chịu uất ức thấu trời!

Hồng Quân mở mắt, nhìn Lục Thánh đạm mạc lên tiếng: 'Thiên Đế Hạo Thiên phụng mệnh bần đạo thống trị Hồng Hoang, các ngươi từ nay về sau không được ngăn cản!

Nếu còn đến Thiên Đình gây chuyện, bần đạo định sẽ không khoan thứ!' Lục Thánh cúi đầu vâng mệnh, không dám phản bác mệnh lệnh của Đạo Tổ. 'Hạo Thiên, có khó khăn gì, cứ nói!' Hồng Quân giả bộ như đang chủ trì công đạo cho Hạo Thiên, ôn tồn nói.

Hạo Thiên đại hỉ!

Đạo Tổ đang tranh thủ phúc lợi cho lão đây! 'Khởi bẩm Đại lão gia, Thiên Đình con hiện nay tuy đã trọng chấn kỳ cổ, nhưng nhân thủ vẫn còn thiếu thốn trầm trọng, không biết Đại lão gia có thể để các vị sư huynh chi viện cho Thiên Đình con một chút không?' Hạo Thiên mỉm cười nói với Hồng Quân.

Chúng Thánh nghe vậy sắc mặt đại biến!

Hạo Thiên gan thật lớn!

Dám công khai đòi người ngay trước mặt Thánh nhân chúng ta!

Các vị Thánh nhân đa phần đã lập giáo thành thánh, đệ tử dưới trướng đều là căn cơ giáo phái, sao có thể dễ dàng nhường cho Hạo Thiên! 'Khởi bẩm Sư tôn, Tây Phương chúng con vốn bần cùng, dù có tâm giúp đỡ Hạo Thiên nhưng thực sự lực bất tòng tâm ạ!' Chuẩn Đề nhanh chóng phủi sạch quan hệ, tiến lên nói với Hồng Quân. 'Sư tôn!

Xiển Giáo con chỉ có mười mấy vị đệ tử, việc giáo phái còn lo chưa xong, việc Thiên Đình càng không thể cáng đáng nổi, e là không giúp gì được Thiên Đế!' Nguyên Thủy theo sau biểu minh thái độ. 'Sư tôn, Nhân Giáo con chỉ có một đệ tử Huyền Đô, tuyệt không thể vào Thiên Đình, nếu không Nhân Giáo giáo thống nguy hĩ!' Lão Tử nói với Hồng Quân.

Thông Thiên đang định lên tiếng thì bị Nguyên Thủy trực tiếp cắt ngang: 'Thông Thiên sư đệ!

Chương 145

Nhìn quanh các đại giáo phái, duy chỉ có môn nhân Tiệt Giáo là đông nhất, chẳng phải Tiệt Giáo vẫn hào xưng vạn tiên triều bái sao?

Tùy tiện ném vài kẻ cho Hạo Thiên là được!' 'Đúng vậy, môn nhân của Thông Thiên sư huynh nhiều như vậy, chắc cũng chẳng bận tâm nếu thiếu đi một vài đệ tử đâu nhỉ?' Chuẩn Đề lập tức phụ họa lời Nguyên Thủy, một mặt mượn cơ hội này đả kích Tiệt Giáo, mặt khác có thể nhân cơ hội ly gián Tam Thanh, tội gì không làm?

Lão Tử không lên tiếng, nhưng thái độ mặc nhận đã biểu đạt rõ ràng suy nghĩ của lão.

Nữ Oa từ đầu đến cuối đứng ngoài cuộc ăn dưa, dù sao bà cũng chẳng có đệ tử hay thế lực nào để lại, cũng chẳng cần tranh giành, ngồi xem chư Thánh đấu khẩu thôi!

Ánh mắt Thông Thiên hiện lên hàn quang, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm chư vị Thánh nhân trước mặt, trong lòng bùng lên cơn giận dữ! 'Thật vô lý!

Môn hạ đệ tử của bần đạo đông nên phải đưa đến Thiên Đình làm nô dịch cho Hạo Thiên sao, sao các ngươi không đưa đệ tử mình đi!' 'Chẳng qua là thấy môn nhân Tiệt Giáo ta đông đúc nên ghen tị thôi!' 'Hừ!

Thu không được đệ tử là do các ngươi không có bản sự!

Sao lại dùng thủ đoạn hạ tác này để hạn chế sự phát triển của Tiệt Giáo bần đạo!' 'Sư tôn!

Tiệt Giáo con tuy môn nhân đông đúc, nhưng đa phần đều đã quen tản mạn, không thích hợp với thần chức Thiên Đình!' Thông Thiên vô

cảm nói. 'Sư đệ khiêm tốn rồi!

Ai mà chẳng biết đồ đệ Tiệt Giáo nhiều như cá trên sông, chia bớt vài tên cho Hạo Thiên đi!

Sư đệ chắc không phải là không muốn nhường đệ tử nên mới tìm cớ thoái thác đấy chứ!' Nguyên Thủy hóm hỉnh lên tiếng.

Sắc mặt Thông Thiên triệt để lạnh xuống, dứt khoát nói thẳng với Nguyên Thủy: 'Chỉ cần sư huynh nhường đệ tử, bần đạo tự nhiên sẽ nhường bước, nếu Xiển Giáo của sư huynh xuất một người, Tiệt Giáo ta sẽ xuất mười người, thế nào?' Nguyên Thủy im bặt ngay lập tức!

Đùa sao!

Chút người của Xiển Giáo sao so được với Tiệt Giáo của Thông Thiên!

Hơn nữa, sao có thể đem đệ tử Xiển Giáo khổ công bồi dưỡng đưa cho tên đồng tử Hạo Thiên kia chứ! 'Các ngươi mau chóng đưa ra biện pháp, giải quyết vấn đề thiếu hụt nhân thủ cho Hạo Thiên!' Hồng Quân nói xong liền ẩn độn vào hư không!

Cả Tử Tiêu Cung chỉ còn lại Thiên Đạo Thánh nhân và Thiên Đế Hạo Thiên!

Lục Thánh không hẹn mà cùng nhìn chằm chằm Hạo Thiên, cười lạnh không thôi!

Hạo Thiên bị chư thiên Thánh nhân nhìn chằm chằm làm cho cả người không thoải mái!

Đặc biệt là Nguyên Thủy, dùng uy áp Thánh nhân quét tới!

Hạo Thiên mặc dù trong lòng bực bội không thôi, nhưng ngoài mặt vẫn cung kính nói với Lục Thánh: 'Hạo Thiên tạ ơn trước các vị sư

huynh đã giúp đỡ, con ở Thiên Đình cung hậu môn nhân các giáo phái!' Nói xong Hạo Thiên lập tức rút lui, giờ Đạo Tổ không ở đây, lại đắc tội chúng Thánh, ở lại thêm nữa e là cái mạng nhỏ này cũng mất! 'Thông Thiên sư đệ, những lời Hạo Thiên nói phải ghi nhớ cho kỹ, chớ có tự làm lỡ dở!' Nguyên Thủy cười không nổi nói với Thông Thiên. 'Không phiền sư huynh bận tâm, bần đạo tự có tính toán!' Thông Thiên nói xong cũng trực tiếp rời đi, thực sự không muốn bị Nguyên Thủy làm cho buồn nôn thêm nữa.

Nguyên Thủy cười lạnh nhìn theo bóng lưng Thông Thiên, quay sang thì thầm với Lão Tử: 'Đại sư huynh, lúc này chính là thời cơ tốt để chúng ta vây tiễu Tiệt Giáo!' Ánh mắt Lão Tử lóe lên tinh quang, trong lòng tính toán một hồi, thầm lắc đầu với Nguyên Thủy, ra hiệu hãy kiên nhẫn đợi thêm một thời gian nữa.

Tuy hôm nay Thông Thiên bị chúng Thánh liên thủ nhắm vào, nhưng đó cũng chỉ là tranh chấp lợi ích, chưa nâng tầm thành cuộc chiến giáo thống!

Theo Nguyên Thủy, nếu muốn khiến Tiệt Giáo của Thông Thiên triệt để phúc diệt, cần phải thêm vài mồi lửa nữa, sau đó lôi kéo Tây Phương nhị thánh để phá giải Tru Tiên Kiếm Trận, lúc đó mới có thể triệt để phá diệt Tiệt Giáo! 'Hừ!

Tên Hạo Thiên kia thật đáng ghét!

Chút chuyện nhỏ cũng chạy tới Tử Tiêu Cung cáo trạng, thật không thể nhẫn nhịn được!' Trong lòng Nguyên Thủy đầy kích phẫn.

Chẳng mấy chốc lão lại bay bổng không biết mình là ai nữa!

Nguyên Thủy cùng các Thánh nhân liếc nhìn nhau, lập tức ngầm hiểu gật đầu, trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng! 'Hừ!

Thiên Đế?

Ta lần này sẽ khiến ngươi mất hết mặt mũi, rơi vào vực sâu không đáy!' Nguyên Thủy thầm thề trong lòng. 'Sư đệ, đừng có làm quá đáng quá!' Thái Thượng Lão Tử bỏ lại một câu, rồi trở về đạo trường tu hành!

Nguyên Thủy đang trong cơn phấn khích, làm sao nghe lọt tai lời khuyên của Lão Tử!

Ngay lập tức thản nhiên xua tay nói: 'Đại sư huynh yên tâm!' Tại núi Tu Di phương Tây.

Chuẩn Đề, kẻ đã lâu không gây chuyện, cuối cùng cũng không nhịn được mà nhảy ra lần nữa. 'Sư huynh, đệ thấy trong lòng Nguyên Thủy sư huynh oán hận khó bình, e là tên Hạo Thiên kia sẽ phải chịu khổ chút đỉnh, hay là chúng ta nhân cơ hội này mưu đồ một phen, cũng là tìm chút cơ duyên cho đệ tử Tây Phương Giáo ta!' Tiếp Dẫn nhíu chặt mày, vẻ mặt đầy do dự nhìn Chuẩn Đề, thực sự sư đệ lão quá giỏi gây chuyện, mấy lần mưu tính không những không giúp Tây Phương Giáo chiếm được tiện nghi mà còn tổn thất thảm trọng!

Vốn tưởng Chuẩn Đề chịu thiệt rồi sẽ biết thu liễm một chút, không ngờ mới qua bao lâu đã không nén được rồi! 'Sư đệ của ta ơi!

Huynh có thể yên tĩnh một lát được không?

Ngồi xem các Thánh nhân phương Đông đấu đá lẫn nhau không tốt sao?

Cứ nhảy ra làm gì!

Để lão tử phải đi dọn dẹp bãi chiến trường cho đệ!' Tiếp Dẫn có chút oán trách nhìn Chuẩn Đề, thực sự không muốn tổn thất thêm một bảo vật như Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên nào nữa! 'Sư đệ!

Đây là chuyện của phương Đông, không liên quan gì đến phương Tây chúng ta cả, đừng có dính líu vào, tránh phát sinh mâu thuẫn với

các vị sư huynh!' Tiếp Dẫn ẩn ý khuyên ngăn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề nhìn ánh mắt nghi ngờ và oán trách của sư huynh nhà mình, trong lòng vừa xấu hổ vừa oán hận! 'Huynh tưởng đệ muốn mưu tính sao?

Chẳng phải vì phương Tây chúng ta nghèo nàn quá nên bần đạo mới không tiếc vứt bỏ mặt mũi, bôn ba khắp nơi sao!' 'Bần đạo tuy có vài lần sơ suất, nhưng chí ít là vì phương Tây tận tâm kiệt lực mà chạy vạy, còn huynh thì sao?

Suốt ngày chỉ biết trốn trong núi Tu Di tu luyện, đã làm được gì cho sự hưng thịnh của phương Tây?' 'Mấy tên đồ đệ kia có tên nào không phải do bần đạo chiêu mộ về!

Bây giờ lại thấy bần đạo làm việc có rủi ro, bắt đầu ghét bỏ bần đạo sao?' Trong lòng Chuẩn Đề thầm giận, sự do dự của Tiếp Dẫn khiến lão vô cùng lạnh lòng, đồng thời trong lòng cũng tràn đầy oán niệm đối với Tiếp Dẫn, hai vị 'hảo cơ hữu' từ đó nảy sinh một số bất đồng và mâu thuẫn! 'Sư huynh, việc này bần đạo ý đã quyết, không cần khuyên nữa!' Chuẩn Đề nói với Tiếp Dẫn bằng giọng không mặn không nhạt.

Sắc mặt Tiếp Dẫn có chút khó coi, cảm thấy Chuẩn Đề thật không biết tốt xấu! 'Được!

Giỏi!

Vậy thì đi đi, dù sao sau này có xảy ra chuyện gì bần đạo cũng sẽ không đi dọn dẹp bãi chiến trường nữa!' Tiếp Dẫn im lặng không nói, Chuẩn Đề phất tay áo bỏ đi, hai anh em đường ai nấy đi trong không khí không mấy vui vẻ.

Mặt khác, trong Ngọc Hư Cung tại núi Côn Luân.

Nguyên Thủy mặt âm trầm nhìn mấy tên đệ tử không ra gì, quát

mắng: 'Ta không dặn các ngươi không được uy hiếp Hạo Thiên quá mức sao?

Tại sao các ngươi lại gây chuyện trong Lăng Tiêu Bảo Điện!

Khiến bần đạo bị Lão sư quở trách trong Tử Tiêu Cung, chẳng lẽ các ngươi muốn tạo phản sao!' Quảng Thành Tử và những người khác cả người run lên, vội vàng quỳ xuống trước mặt Nguyên Thủy, run rẩy nói: 'Sư tôn minh giám, chúng con chỉ muốn tên Hạo Thiên kia phải tôn kính Thánh nhân, đặt đúng vị trí của mình thôi!

Nào ngờ tâm địa hắn lại hẹp hòi như vậy, ở trước mặt Sư Tổ ăn nói hàm hồ!

Thật sự là đáng dạy dỗ!' 'Đúng vậy!

Tên Hạo Thiên kia kể từ khi lên làm Thiên Đế liền tự phụ không biết trời cao đất dày là gì!

Dám cùng các giáo phái Thánh nhân xưng huynh đạo đệ, chúng con chỉ là đang bảo vệ uy danh của các vị Thánh nhân thôi, có gì sai đâu, xin Lão sư minh giám!' 'Hạo Thiên tặc tử này thật quá đáng ghét!

Ngoài mặt thì tuân theo mệnh lệnh Thánh nhân, sau lưng lại chạy đến trước mặt Sư Tổ bán thảm!

Bằng mặt không bằng lòng, thật sự là hành vi của kẻ tiểu nhân!

Hành động như vậy sao xứng đáng ngồi vào vị trí Thiên Đế!' Đệ tử Xiển Giáo đồng loạt lên tiếng quát mắng Hạo Thiên vô sỉ!

Cứ như thể Hạo Thiên là kẻ độc ác hại đời hại người vậy, không giết không thể tạ tội với chúng sinh Hồng Hoang!

Không hổ là đệ tử của Nguyên Thủy, diễn kỹ đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cảm nhìn đám đệ tử biểu diễn, trong

lòng lão hiểu rõ hơn ai hết!

Đệ tử của lão mà lão không hiểu sao?

Chương 146

Cái lũ này đến Thiên Đình thì làm được trò trống gì tốt đẹp!

Chẳng qua là cậy thế ức hiếp người ta thì đúng hơn, bảo vệ chính nghĩa cái gì chứ!

Nực cười!

Nhưng cho dù đệ tử có lỗi trước, thì cũng không phải là chuyện mà tên Hạo Thiên kia có thể động vào! 'Hừ!

Dám cùng Thánh nhân khiêu chiến, bần đạo sẽ cho ngươi biết hậu quả đáng sợ đến nhường nào!' Nguyên Thủy nheo mắt nhìn về hướng Thiên Đình, trong đầu nảy ra một kế mưu, đột nhiên, một vị tiên nữ tỏa ra khí chất thánh khiết cao quý lọt vào tầm mắt lão.

Trong Thiên Đình, một vị tiên nữ đang chống cằm, chán nản nhìn về hướng đại lục Hồng Hoang. 'Ai!

Không biết đại lục Hồng Hoang trông như thế nào nhỉ!

Ca ca nói người ở đó đều là lũ dân đen không biết tu hành, chẳng có gì hay để xem cả, nhưng thực sự là vậy sao?' Cô gái chớp đôi mắt to tròn tò mò nhìn về đại lục Hồng Hoang, trong lòng vô cùng muốn xuống Thiên Đình xem cho biết!

Nhưng ca ca lại nghiêm lệnh không được rời khỏi Thiên Đình nửa bước, khiến nàng ngày nào cũng khổ não!

Đôi khi thứ càng bí ẩn lại càng dễ khơi gợi sự tò mò của con người, đặc biệt là cô gái này luôn ở trong Thiên Đình nên vô cùng hướng vãng thế giới bên ngoài!

Đột nhiên, một đạo đạo phù xuyên không gian hiện ra trước mặt nàng, thu hút sự chú ý của tiên nữ. 'Dì?

Đạo phù này lại có thể xuyên qua lớp lớp phòng ngự ca ca bố trí mà bay đến trước mặt mình sao?

Chắc chắn là bảo bối cấp đại lão rồi!' Cô gái cảm thấy hứng thú, phải biết rằng ca ca nàng là một trong những đại năng trong thiên địa này!

Muốn lặng lẽ xuyên qua trận pháp do lão bố trí là điều không hề dễ dàng, chắc chắn đây không phải vật tầm thường!

Cô gái cẩn thận cầm đạo phù trong tay, điều khiến nàng mừng rỡ là đạo phù không hề kháng cự, vô cùng thuận tòng bị nàng khống chế, nó chỉ dẫn cho nàng một lối thoát ra khỏi trận pháp!

Cô gái vui mừng khôn xiết!

Không ngờ đạo phù nhặt được lại có thể đưa mình ra khỏi lồng giam!

Nàng lập tức đi theo sự chỉ dẫn của đạo phù, lén lút đi ra khỏi trận pháp, lẻn ra khỏi Thiên Đình! 'A!

Cuối cùng cũng ra rồi!' Tiên nữ hít một hơi thật sâu, một cảm giác sảng khoái đã lâu không gặp trào dâng trong lòng, có một loại khí thế như cá gặp nước, chim về với rừng!

Quay đầu nhìn Nam Thiên Môn, cô gái mỉm cười, để lại một bức thư rồi chạy thẳng về đại lục Hồng Hoang!

Nguyên Thủy Thiên Tôn âm thầm quan sát lộ ra nụ cười bí hiểm, nhìn về phía Thiên Đình với vẻ mặt có vài phần hạnh tai nhạc họa! 'Hắc hắc!

Hạo Thiên!

Hãy tận hưởng món quà bần đạo gửi tặng đi!

Ta thực sự muốn xem đến lúc đó ngươi sẽ có biểu cảm thế nào!'

Nguyên Thủy mưu kế đắc thành, trong lòng vô cùng sảng khoái!

Lão muốn mượn việc trừng trị Hạo Thiên để người ở Hồng Hoang biết rằng Xiển Giáo không thể khinh, Thánh nhân không thể trái!

Chỉ là Nguyên Thủy quyết không ngờ được, sau lưng lão còn có vị Thánh nhân khác đang âm thầm tính kế!

Chuẩn Đề sau khi thấy vị tiên nữ của Thiên Đình hạ phàm, nụ cười trên mặt già sắp thành nếp nhăn rồi! 'Hắc hắc!

Hạo Thiên!

Chớ trách bần đạo tâm hiểm, tất cả đều là kế của Nguyên Thủy sư huynh cả đấy!' 'Nguyên Thủy sư huynh!

Bần đạo xin tạ ơn huynh đã mang đến một tràng cơ duyên cho Tây Phương Giáo ta nhé!' Ánh mắt Chuẩn Đề sáng rực, sau một hồi bố trí, lão mang theo ánh mắt âm tà ẩn nặc tung tích, tĩnh đợi sự việc phát triển!

Dao Cơ sau khi hạ phàm bị một sức kéo trong cõi u minh dẫn dắt tới Quán Giang Khẩu của Nhân tộc.

Nhân tộc sau bao năm phát triển sớm đã trở thành nhân vật chính của thiên địa, hoạt động ở khắp nơi tại Hồng Hoang!

Dao Cơ đối với mọi thứ của Nhân tộc đều vô cùng hứng thú, giống như một đứa trẻ tò mò đi dạo khắp nơi.

Trong thời gian đó, nam tử thấy Dao Cơ đều kinh ngạc như thấy thiên nhân!

Thực sự họ chưa bao giờ thấy người phụ nữ nào xinh đẹp như vậy, nhất thời rất nhiều hào thân đại tộc địa phương lũ lượt đến nơi Dao Cơ ở cầu thân!

Nhưng vị nữ thần này nhất quyết không chịu đồng ý, khiến các tài tuấn nản lòng thoái chí!

Dần dần họ cũng mất đi hứng thú với Dao Cơ!

Chỉ có một số 'liếm cẩu' chí tử không đổi vẫn theo đuổi không buông, cầu mong có một ngày nhận được sự khẳng định và tán thưởng của tiên nữ!

Một số công tử bột dựa vào thế lực sau lưng muốn cưỡng bức Dao Cơ, nhưng đều bị nàng dùng đạo pháp thần thông nhẹ nhàng hóa giải!

Kể từ sau đại thế Tam Hoàng Ngũ Đế, những người có tu vi trong Nhân tộc đa phần đều được đón về thánh địa tổ địa núi Thủ Dương, vì vậy hiện nay trong các thành trì bộ lạc Nhân tộc, hầu như hiếm có người tu hành!

Do đó Dao Cơ sống ở đây như cá gặp nước, vô cùng khoái lạc! 'Hừ!

Ca ca lừa mình nói người hạ giới vô vị lắm, đúng là nói bậy bạ!

Nhân tộc rõ ràng thú vị hơn nhiều mà!

Ít nhất là thú vị hơn cuộc sống bất biến ở Thiên Đình nhiều!' Dao Cơ bĩu môi oán hận. 'Chắc chắn ca ca sợ mình lén xuống giới nên mới nói dối lừa mình!' Trong lòng Dao Cơ không ngừng lầm bầm, oán trách Hạo Thiên quản lý quá nghiêm khắc! 'Không cho mình xuống giới, mình càng phải ở đây du lịch một phen cho biết!' Dao Cơ có chút nghịch ngợm nói, từ đó định cư tại Quán Giang Khẩu, trải nghiệm cuộc sống nhân gian, mang theo phong vị du hí nhân gian!

Trên hư không Quán Giang Khẩu, Chuẩn Đề nói với một đệ tử ký danh Nhân tộc của Tây Phương Giáo: 'Thiên Hữu, người phụ nữ này chính là mục tiêu lần này của ngươi!' Dương Thiên Hữu nhìn chằm

chằm vào Dao Cơ, lòng đầy nhiệt huyết!

Nhiệm vụ mà Chuẩn Đề giao lần này đối với hắn giống như miếng bánh từ trên trời rơi xuống vậy!

Vừa có thể được Thánh nhân ưu ái thu làm đệ tử, vừa có thể chiếm được vị nữ thần như Dao Cơ!

Giang sơn mỹ nhân đều có cả, đời người còn gì khoái lạc hơn! 'Thật là sướng quá đi!

Cảm giác như đời mình sắp lên hương rồi!' Dương Thiên Hữu cười đến sái cả quai hàm! 'Thánh nhân cứ yên tâm, Thiên Hữu định không phụ sứ mệnh!' Dương Thiên Hữu cam đoan với Chuẩn Đề, rồi bách bất cập đãi chạy đến nơi ở của Dao Cơ, dàn dựng kịch trình 'gặp gỡ tình cờ'!

Chuẩn Đề nhìn bóng lưng Dương Thiên Hữu với vẻ hài lòng, trong lòng vô cùng tự đắc về mưu đồ lần này! 'Hắc hắc!

Đợi đến khi Dương Thiên Hữu và Dao Cơ kết hợp, bần đạo có thể mượn đó mà mưu đoạt một phần khí vận Thiên Đình!' 'Nếu sinh thêm vài đứa con nữa thì càng tốt!

Bần đạo sẽ thu chúng làm đệ tử, thể chất nửa người nửa tiên lần đầu tiên xuất hiện đây!

Theo bần đạo suy đoán, con cái của hai người này chắc chắn không tầm thường!' 'Không tốn chút sức lực nào mà vừa có khí vận vừa có đệ tử, cảm giác thật tuyệt!' 'Cứ theo xu thế này phát triển, Tây Phương Giáo ta lo gì không hưng thịnh!' Khóe miệng Chuẩn Đề nở nụ cười, dường như đã thấy được cảnh tượng Tây Phương đại hưng sau này, cả người chìm đắm trong sự hưng phấn không thể tự dứt.

Tại Quán Giang Khẩu.

Một con Giao Long ba đầu xuất hiện ở đây, gây họa cho bá tánh

Nhân tộc địa phương!

Con Giao Long này chính là Tam Thủ Giao, cận vệ của Thiên Đế bị Nguyên Thủy dùng thủ đoạn dụ dỗ ra khỏi Thiên Đình.

Nguyên Thủy đang thúc động bước then chốt của kế hoạch!

Tuy nhận ra Chuẩn Đề cũng nhúng tay vào, nhưng mưu hoạch đã bắt đầu, không tiện tính sổ với Chuẩn Đề lúc này. 'Hừ!

Người phương Tây cũng dám can thiệp vào chuyện phương Đông, đợi bần đạo giải quyết xong chuyện này, nhất định sẽ tính sổ rõ ràng với phương Tây!' Nguyên Thủy căm hận không thôi!

Chuẩn Đề đúng là biết đục nước thả câu!

Chân trước mình vừa bố trí xong, chân sau lão đã bám gót đến hòng kiếm chác!

Chương 147

'Hừ!

Tiện nghi của Xiển Giáo ta đâu có dễ chiếm như vậy!' Nguyên Thủy thù dai đã ghi một vệt đậm cho Chuẩn Đề lão hói vào sổ thù vặt!

Sau đó lão tiếp tục hướng tầm mắt về Quán Giang Khẩu.

Tam Thủ Giao làm xằng làm bậy trong Nhân tộc, khiến bá tánh Quán Giang Khẩu lầm than!

Dao Cơ vốn tính tình hiền lành, thấy vậy lập tức tiến lên ngăn cản Tam Thủ Giao! 'Tam Thủ Giao!

Không ở Thiên Đình làm nhiệm vụ, tự ý đào tẩu, lại còn gây họa ở nhân gian, không sợ Thiên Điều xử phạt sao?' Dao Cơ nhìn Quán Giang Khẩu thê thảm trước mặt, quát Tam Thủ Giao.

Tam Thủ Giao lại hoàn toàn không sợ, vẻ mặt ngông cuồng nói với Dao Cơ: 'Đại công chúa tự ý trốn khỏi Thiên Đình cũng là trọng tội!

Đến thân mình còn lo chẳng xong mà còn lấy Thiên Điều ra hù ta sao?' Vẻ mặt Dao Cơ hiện lên một tia hoảng loạn, sau khi cố trấn tĩnh lại, nàng mắng Tam Thủ Giao: 'Tam Thủ Giao!

Thân mang trọng tội mà không biết hối cải, ta nhất định phải bắt ngươi về Thiên Đình trị tội!' Dao Cơ hàm nộ ra tay, Tam Thủ Giao cũng không kém cạnh, hai bên đấu với nhau!

Dao Cơ tuy là muội muội của Hạo Thiên, căn nguyên không tầm thường, nhưng từ nhỏ đã lớn lên trong sự bảo hộ của ca ca, đối với việc tu luyện có phần lười biếng, do đó tu vi không cao, chỉ có thực lực Kim Tiên đỉnh phong!

Tam Thủ Giao là dị chủng Long tộc, bản thân lại là cận vệ của Thiên Đế, thực lực đạo pháp cũng đạt tới cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong!

Hai người cùng cảnh giới, Dao Cơ đạo pháp cao thâm, căn cơ hùng hậu, Tam Thủ Giao kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhục thân cường hoành, nhất thời hai bên đấu ngang ngửa, bất phân thắng phụ!

Dao Cơ vì để Nhân tộc bớt chịu tổn thất, dốc toàn lực tấn công Tam Thủ Giao, cuối cùng liều mình bị thương nặng đánh đuổi được Tam Thủ Giao!

Dao Cơ nằm dưới chân núi Mai Sơn rồi hôn mê bất tỉnh, mơ mơ hồ hồ bị một nam tử có tướng mạo anh tuấn cứu đi!

Ngày thứ hai, Dao Cơ từ từ tỉnh dậy, thấy mình đang ở trong một môi trường xa lạ không khỏi đại kinh!

Sau khi kiểm tra y phục trên người vẫn nguyên vẹn, nàng mới dần thở phào nhẹ nhõm! 'Cô nương!

Tỉnh rồi sao!' Dương Thiên Hữu, kẻ được Chuẩn Đề giúp đỡ ngụy trang thành một thư sinh, nói với Dao Cơ.

Dao Cơ ngẩn ngơ nhìn Dương Thiên Hữu: 'Hôm qua là huynh cứu ta về sao?' 'Cô nương bị thương rất nặng, tôi đã sắc cho cô một ít thảo dược, hãy uống lúc còn nóng nhé!' Dương Thiên Hữu giả bộ chất phác nói với Dao Cơ.

Dao Cơ nhìn bát thuốc trong tay Dương Thiên Hữu, chú ý đến đôi bàn tay đầy vết thương của hắn, lại nhìn căn nhà tranh rách nát gia đồ tứ bích, lòng cảm kích và hảo cảm đối với Dương Thiên Hữu tăng vọt! 'Chắc hẳn huynh ấy đã phải tìm kiếm rất lâu mới gom đủ thảo dược!' Đôi mắt Dao Cơ hiện lên một tia cảm động.

Dương Thiên Hữu luôn quan sát kỹ biểu cảm của Dao Cơ, thấy

phản ứng của nàng liền nở một nụ cười khó nhận ra. 'Ha ha!

Mình quả là cao thủ tán gái!

Đối phó với loại thiếu nữ chưa trải sự đời này thì dễ như trở bàn tay!' Dương Thiên Hữu nhân lúc phòng bị trong lòng Dao Cơ nới lỏng liền bắt đầu ra sức ân cần!

Liên tục gieo rắc vào đầu Dao Cơ ấn tượng về một người lương thiện, bác học và kiên nghị!

Dao Cơ đang bị thương nặng, dưới sự quan tâm không quản ngại của Dương Thiên Hữu, ngày càng có hảo cảm với hắn!

Dần dần nảy sinh tình cảm, rơi vào lưới tình mà Dương Thiên Hữu đã dày công sắp đặt!

Hai vị Thánh nhân âm thầm quan sát tình hình cười liên tục, kế đã thành, tiếp theo chỉ cần ngồi xem kịch hay là được!

Tại Quán Giang Khẩu của Nhân tộc, dưới chân núi Mai Sơn.

Dương Thiên Hữu và Dao Cơ đã ổn định cuộc sống tại đây, hai người dưới sự cố ý chiều chuộng của Dương Thiên Hữu nhanh chóng rơi vào lưới tình, tư định chung thân tại Mai Sơn!

Sau khi chuẩn bị sơ sài, hai người tổ chức một hôn lễ đơn giản rồi bắt đầu cuộc sống gia đình!

Dương Thiên Hữu vô cùng sung sướng tận hưởng sự dịu dàng và kiều mị của tiên nữ, cả người như đang trên mây vậy!

Có vợ hiền bên cạnh, cuộc sống an nhàn, lão có chút không muốn rời khỏi Mai Sơn!

Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị dập tắt!

Dẫu sao đối với lão, cơ duyên đệ tử Thánh nhân mới là quan trọng nhất!

Có thực lực và bối cảnh thì lo gì không có tiên nữ để hưởng dụng!

Vị Thánh nhân Cổ Huyền ở Vô Cực Đảo kia chẳng phải vì thực lực và bối cảnh đủ mạnh mới thành công cướp được Tây Vương Mẫu đó sao!

Chuyện Cổ Huyền cưỡng đoạt Tây Vương Mẫu năm xưa sớm đã không còn là bí mật ở Hồng Hoang!

Các đại năng tuy kính phục tu vi cái thế của Cổ Huyền, nhưng riêng chuyện này lại có khá nhiều ý kiến, một số kẻ tự xưng là chính nhân quân tử đối với chuyện này vô cùng bất mãn!

Những đối thủ của Cổ Huyền suốt mấy chục vạn năm qua cũng luôn bám vào chuyện này không buông, phóng đại nó lên thành vết nhơ và sự sỉ nhục của Cổ Huyền!

Nhưng cũng có một số kẻ tiểu nhân âm tà lại coi chuyện này là kinh điển và tấm gương, lập chí học tập Cổ Huyền, tìm vài vị đạo lữ về để phô trương thanh thế!

Nhất thời, độ mạnh yếu của đạo lữ cũng trở thành một biểu tượng cho thực lực của tu sĩ Hồng Hoang!

Cổ Huyền lúc mới biết chuyện này thì dở khóc dở cười, nhưng để ngăn chặn lũ tiểu nhân gây họa, hắn đã dùng vũ lực cưỡng ép trấn áp luồng phong khí này xuống!

Tây Vương Mẫu cũng căm hận không thôi!

Đoạn lịch sử đó đơn giản là sự sỉ nhục lớn nhất đời nàng!

Mỗi khi nghĩ đến nàng lại không vui, phải nhéo eo Cổ Huyền vài cái mới nguôi giận!

Để trấn áp phong khí bất chính này, Cổ Huyền cũng đã tốn không ít công sức!

Hắn đích thân rời Vô Cực Đảo, đi khắp nơi ở Hồng Hoang, chỉ cần phát hiện kẻ tiểu nhân nào cưỡng ép nữ tiên thành thân là giết ngay lập tức, ra tay không hề nương tình!

Cũng nhờ sự trấn áp của Cổ Huyền và thủ đoạn sát phạt quả quyết của Tây Vương Mẫu mà kịp thời ngăn chặn được luồng tà khí này!

Tuy nhiên, dù phong khí đã bị chặn đứng, nhưng câu chuyện giữa Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu vì Vô Cực Đảo từng đại động can qua nên càng có nhiều người biết đến!

Dân gian thậm chí còn lưu truyền những cuốn họa bản về câu chuyện của hai người, nhất thời trở thành chủ đề bàn tán xôn xao!

Dương Thiên Hữu vô tình nghe được 'giai thoại' về Thánh Phụ Nhân tộc, lòng ngưỡng mộ đối với Cổ Huyền càng không thể kiềm chế, càng thêm kiên định tâm hướng đạo!

Cổ Huyền nếu biết chuyện hoang đường thời trẻ của mình lại trở thành họa bản truyền cảm hứng cho người khác, chắc chắn biểu cảm trên mặt sẽ vô cùng đặc sắc!

Dương Thiên Hữu mang tâm tư dị biệt sống cùng Dao Cơ được vài tháng, dưới sự nỗ lực không mệt mỏi ngày đêm, cuối cùng cũng thành công khiến Dao Cơ mang thai!

Cả hai đều vô cùng hưng phấn!

Dao Cơ vui vì cuối cùng cũng có bảo bảo, gia đình sắp trọn vẹn rồi!

Dương Thiên Hữu hưng phấn vì cuối cùng cũng sắp hoàn thành nhiệm vụ mà Chuẩn Đề giao phó, sắp công thành thân thoái, từ đó sẽ hành tẩu Hồng Hoang với thân phận đệ tử Thánh nhân!

Ba năm sau, Dương phủ lần lượt đón ba người con.

Con trưởng tên Dương Giao, con thứ tên Dương Tiễn, con gái út tên Dương Thiền!

Trong đó con trưởng quả cảm kiên nghị, con thứ võ lực siêu quần, con gái út trông vô cùng kiều hàm đáng yêu!

Nhất thời, Dương phủ trở thành đôi thần tiên quyến lữ khiến cả Quán Giang Khẩu ngưỡng mộ, nhà họ Dương cũng có chút danh tiếng ở vùng đó!

Đáng nói là, nhị lang Dương Tiễn của nhà họ Dương thiên sinh phi phàm, giữa mày có thiên nhãn sinh ra, nhưng vừa chào đời đã bị Dao Cơ thi triển đạo pháp che giấu.

Nếu không với thiên phú của Dương Tiễn, chắc chắn sẽ gây ra dị tượng!

Lúc đó Thiên Đình nhất định sẽ biết tung tích của nàng và những chuyện nàng đã làm những năm qua!

Cả gia đình chắc chắn sẽ gặp đại nạn!

Những năm qua Dao Cơ cực kỳ quan tâm đến Dương Giao và Dương Thiền, duy chỉ đối với Dương Tiễn là luôn lạnh mặt, thỉnh thoảng lại lên tiếng giáo huấn, nghiêm lệnh không được gây sự, càng không được động thủ với người khác, nếu không sẽ không có người mẹ này nữa!

Dương Tiễn tuy nghịch ngợm, nhưng đối với lời nói của Dao Cơ lại vô cùng phục tùng, từ nhỏ đã thu liễm bản tính, cố gắng không xảy ra xung đột với người khác!

Nhưng người tính không bằng trời tính, có lần muội muội mà Dương Tiễn yêu quý nhất bị mấy đứa trẻ khác bắt nạt đến phát khóc, lúc đó Dương Tiễn nổi giận!

Hắn liền động thủ với đám trẻ đó!

Dương Tiễn từ nhỏ thể phách đã cường hãn, đám nhóc kia tự nhiên không phải đối thủ của hắn, bị hắn đánh cho một trận tơi bời!

Từ đó về sau, Dương Tiễn không còn cố ý thu liễm bản tính nữa, thường xuyên đấu ngoan sính hung, bị Dao Cơ giáo huấn không ít!

Dương Tiễn cũng lỳ lợm, chẳng thèm để tâm đến lời mắng mỏ của Dao Cơ, vẫn cứ chứng nào tật nấy, thường xuyên khiến Dao Cơ tức đến nổ phổi!

Chương 148

Một ngày nọ, Dương Tiễn đưa Dương Thiền đi săn ở ngoại ô, tình cờ gặp Tam Thủ Giao đang tìm cách trả thù!

Tam Thủ Giao trực tiếp làm theo chỉ thị của Thánh nhân, lừa Dương Tiễn nói ra việc mình là con của Dao Cơ, sau đó trực tiếp ra tay với hắn!

Đối thủ mà Dương Tiễn gặp lần này không còn là những người phàm vô phược kê chi lực nữa, với thực lực Kim Tiên đỉnh phong của Tam Thủ Giao đủ để nghiền nát một tiểu bối không có tu vi như hắn!

Dương Tiễn vì để yểm hộ muội muội chạy thoát, trong lúc cấp bách đã mở con mắt thứ ba!

Một đạo uẩn hàm lực lượng thiên phạt cực đạo chi quang quét thẳng về phía Tam Thủ Giao, Tam Thủ Giao đau đớn điên cuồng lùi lại, Dương Tiễn thừa cơ nắm lấy Dương Thiền chạy trốn!

Tam Thủ Giao không đuổi theo nữa, nhiệm vụ Thánh nhân giao đã hoàn thành, phải đi nhận thưởng thôi!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Dương Tiễn vận chuyển thiên nhãn liền âm thầm rút đi thủ đoạn che giấu thiên cơ, vẻ mặt đầy giễu cợt nhìn về phía Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên đang ở Lăng Tiêu Bảo Điện lắng nghe chúng thần báo cáo, đột nhiên kinh hãi bật dậy khỏi ngai vàng Thiên Đế!

Hạo Thiên Kính trong tay áo tự động bay ra, hiện lên cảnh tượng Dao Cơ tự ý hạ phàm, kết hôn sinh con với người phàm!

Chúng thần Thiên Đình kinh ngạc đến ngây người!

Không ngờ vị đại công chúa Thiên Đình vốn văn tĩnh thủ lễ lại làm

ra chuyện tồi tệ như vậy!

Rầm!

Hạo Thiên đập nát chiếc bàn ngọc trắng trước mặt, hét lên với đại tướng Cự Linh Thần bên cạnh: 'Thay trẫm đến Quán Giang Khẩu, bắt cái thứ không biết liêm sỉ kia về đây!

Tiện thể giết sạch lũ nghiệt chủng đó cho trẫm!' Cự Linh Thần cúi đầu lập tức lĩnh mệnh ra đi, lúc này Hạo Thiên đang ở bờ vực bùng nổ, nếu lúc này mà xin tha cho Dao Cơ thì chẳng khác nào tìm chết!

Cả Thiên Đình rộng lớn dưới uy áp khủng bố của Hạo Thiên trở nên im phăng phắc, chúng thần đều kinh ngạc nhìn Hạo Thiên đang nổi giận, không ngờ tu vi của Hạo Thiên lại đáng sợ đến thế!

Vị Thiên Đế bệ hạ này những năm qua nhẫn nhục phụ trọng, tu vi đã tấn thăng Chuẩn Thánh, uy thế đó tuyệt đối không giống như vừa mới thăng cấp!

Nhất thời chúng thần Thiên Đình im thin thít như hến, những tâm tư nhỏ nhặt hàng ngày cũng thu lại hết, trong lòng thầm hô may mắn vì những năm qua không đắc tội vị Thiên Đế này!

Nếu không dựa vào tu vi của Hạo Thiên, sớm muộn gì cũng bị thanh toán!

Mặt khác, Cự Linh Thần sau khi lĩnh pháp chỉ của Hạo Thiên, liền điều binh khiển tướng, dẫn theo thiên binh thiên tướng bay về hướng Quán Giang Khẩu!

Trên bầu trời Quán Giang Khẩu của Nhân tộc, đột nhiên mây đen dày đặc, cuồng phong nổi lên!

Cự Linh Thần dẫn theo hàng vạn thiên binh thiên tướng hiện ra trên Dương phủ, hét vào trong phủ: 'Đại công chúa, chuyện người làm bệ hạ đã biết hết rồi, bệ hạ mệnh ta bắt người về Thiên Đình, mời lập

tức hiện thân lên đường!' Trong Dương phủ.

Dao Cơ kinh hoàng nhìn thiên binh thiên tướng dày đặc trên trời, trong lòng cảm thấy vô trợ và hoảng sợ!

Tuy sớm biết ngày này trước sau gì cũng đến, nhưng trong lòng vẫn có chút bàng hoàng!

Thiên Đình sau khi tái thiết đã ban bố lệnh cấm tiên phàm thông hôn!

Nàng biết huynh trưởng của mình vốn rất trọng mặt mũi, xảy ra chuyện như vậy nhất định sẽ nộ hỏa xung thiên, hạ thủ cũng sẽ không nương tình!

Bị xử phạt thế nào cũng không sao, nhưng chồng và con phía sau đều là thân phàm, làm sao chống đỡ nổi uy nghiêm của Thiên Đình!

Dựa theo tính tình của huynh trưởng, phu quân và con nàng chắc sẽ bị diệt khẩu trực tiếp!

Dao Cơ hạ quyết tâm, bằng mọi giá phải để lại một đường sống cho gia đình! 'May mà Tiễn nhi và Thiền nhi không có ở nhà, có lẽ có thể thoát được một kiếp!' Dao Cơ lẩm bẩm. 'Đại công chúa!

Xin theo tiểu thần về Thiên Đình một chuyến!' Cự Linh Thần vô cảm nói.

Dao Cơ tiến lên một bước, trả lời Cự Linh Thần: 'Để ta ngoan ngoãn về Thiên Đình không phải là không thể, nhưng người nhà ta sẽ bị xử trí thế nào?' Dao Cơ nhìn chằm chằm Cự Linh Thần hỏi.

Cự Linh Thần nhìn đại công chúa cương nghị phi thường trước mặt, trong lòng thầm khổ, đây là việc nhà của Ngọc Đế, một người ngoài kẹp ở giữa thực sự là khó xử đủ đường! 'Ai!

Thật chẳng nên nhận cái việc này!' Cự Linh Thần cảm thấy như

đang cầm một hòn than nóng, trong lòng thầm hối hận vì đã nhận lệnh bắt Dao Cơ!

Dù sao Ngọc Đế có phẫn nộ đến đâu cũng không thay đổi được tình máu mủ với nhà họ Dương, hiện giờ đang cơn nóng giận nên mới hạ lệnh tiêu diệt Dương phủ, nhưng sau này hối hận thì Cự Linh Thần lão chắc chắn sẽ bị vị Thiên Đế này nhắm vào cho xem! 'Đại công chúa!

Pháp chỉ của Ngọc Đế là lệnh bọn ta chém giết dư nghiệt, xin hãy tránh ra!' Cự Linh Thần hạ quyết tâm, nói với Dao Cơ.

Lão nói rõ với Dao Cơ đây là ý chỉ của Ngọc Đế, đám lính quèn này chỉ là phụng mệnh hành sự thôi, để Dao Cơ bớt oán hận bọn lão, đẩy quả bóng trách nhiệm cho Ngọc Đế tự giải quyết!

Quả nhiên!

Dao Cơ cười thảm một tiếng, ánh mắt hiện lên một tia hận ý!

Nàng biết vị huynh trưởng kia sẽ không vì tình cốt nhục mà thủ hạ lưu tình đâu!

Dao Cơ quyết tuyệt hét vào mặt Cự Linh Thần: 'Muốn giết gia đình ta, trước tiên hãy bước qua xác ta!' Cự Linh Thần kinh ngạc nhìn Dao Cơ, nhất thời không biết làm sao cho phải!

Ngọc Đế ở Thiên Đình xa xôi qua Hạo Thiên Kính thấy cảnh này, tức đến đỏ mặt tía tai, thở gấp liên hồi! 'Cự Linh Thần!

Ra tay bắt giữ kẻ nghiệt chướng không biết hối cải kia cho trẫm!' Ngọc Đế âm thầm truyền âm cho Cự Linh Thần.

Cự Linh Thần đành phải ra tay, đấu pháp với Dao Cơ.

Lão là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, đối phó với Dao Cơ vốn là chuyện dễ dàng!

Nhưng Dao Cơ dù gì cũng thân phận cao quý, lão không dám làm nàng bị thương, đành phải từ từ đánh cầm chừng, tìm cơ hội bắt giữ!

Dao Cơ lợi dụng sơ hở, hét lớn với người nhà phía sau: 'Phu quân!

Mau đưa Giao nhi chạy đi!

Đừng bao giờ quay lại nữa!' Dương Thiên Hữu từ lúc thấy thiên binh thiên tướng đã hưng phấn không thôi!

Hoàn toàn không giống dáng vẻ đại nạn lâm đầu.

Lúc này nghe Dao Cơ gọi, hắn và con trai trưởng nhìn nhau, ánh mắt hiện lên vẻ châm chọc. 'Nương tử!

Bọn họ là ai?

Tại sao lại muốn bắt nàng!

Đợi đấy, phu quân sẽ cứu nàng!' Dương Thiên Hữu dùng giọng điệu thấp thỏm và mê mang hét về phía Dao Cơ.

Diễn kịch mà!

Đương nhiên phải diễn cho trót!

Những năm qua Dương Thiên Hữu diễn riết rồi cũng nhập vai chủ gia đình họ Dương, đôi khi cũng tự phục mình, diễn quá chân thật!

Dao Cơ nghe lời chồng nói trong lòng cảm động không thôi, Dương Thiên Hữu đối mặt với tử vong mà vẫn lo cho an nguy của nàng, quả nhiên nàng đã không nhìn lầm người!

Đồng thời, lòng Dao Cơ càng thêm kiên định quyết tâm tìm đường sống cho gia đình, nàng giao thủ với Cự Linh Thần ngày càng tàn nhẫn, không thèm để ý đến thương thế của bản thân, hoàn toàn là tư thế liều mạng xông về phía Cự Linh Thần!

Cự Linh Thần tu vi vốn cao hơn Dao Cơ nhiều, lúc này lại vì trong

lòng do dự nên ra tay rụt rè, chỉ có thể bị động phòng ngự trước sự tấn công điên cuồng của Dao Cơ!

Ngọc Đế Hạo Thiên ở Thiên Đình cuối cùng không ngồi yên được nữa, trực tiếp thi triển thần thông Chuẩn Thánh, hóa thành một bàn tay khổng lồ tóm chặt lấy Dao Cơ, kéo về Thiên Đình!

Đồng thời để lại pháp chỉ lệnh cho Cự Linh Thần mau chóng giải quyết dư nghiệt Dương phủ! 'Cự Linh Thần!

Nếu ngươi dám giết người nhà ta, ta dù lên trời xuống đất cũng sẽ thề không đội trời chung với ngươi!' Dao Cơ hung tợn nhìn Cự Linh Thần hét lên, ngay sau đó mang theo vẻ đau khổ bất cam bị Hạo Thiên bắt đi! 'Nương tử!' 'Mẹ ơi~!' Dương Thiên Hữu và Dương Giao hét lớn một tiếng, đuổi theo hướng Dao Cơ bị bắt đi vài bước, đợi khi không thấy bóng dáng Dao Cơ nữa, hai cha con lập tức ngồi bệt xuống đất. 'Ai!

Hai người cũng đừng oán hận ta ra tay vô tình, thực sự là thiên ý khó trái, ta chỉ có thể xuống tay thôi!' Cự Linh Thần lộ vẻ không nỡ, nói với cha con Dương Thiên Hữu.

Nào ngờ hai cha con từ khi Dao Cơ bị bắt đi lập tức thay đổi hẳn dáng vẻ!

Họ phủi bụi trên người, nhìn Cự Linh Thần cười giễu cợt mà không nói gì.

Chương 149

Cự Linh Thần không hiểu gì, hai người này sợ đến ngốc luôn rồi sao?

Sắp bị giết đến nơi rồi mà còn có biểu cảm đó? 'Thôi kệ!

Ngốc hay không thì cũng phải chết!' Cự Linh Thần không nói thêm nữa, trực tiếp tung ra một đạo thần thông về phía hai cha con, định xử lý xong rắc rối này rồi rút lui!

Ngờ đâu đòn tấn công của lão không trúng vào cha con họ Dương, xung quanh hai người tỏa ra kim quang chói mắt, hóa thành hai đạo hồng quang trốn về phía Tây phương Hồng Hoang.

Cự Linh Thần đại kinh thất sắc!

Lão lập tức truy đuổi, nhưng lại phát hiện mình căn bản không thể cử động được!

Sắc mặt Cự Linh Thần trắng bệch nhìn hướng cha con họ Dương bỏ chạy, trong lòng kinh nghi bất định! 'Trong chuyện này chẳng lẽ lại có sự can thiệp của đại nhân vật nào đó sao!

Nhưng ở Hồng Hoang này ai dám tính kế Ngọc Đế chứ, chẳng lẽ...!' Cự Linh Thần hồn siêu phách lạc!

Không dám nghĩ sâu thêm nữa, chỉ coi như không thấy, cũng không biết gì.

Chuẩn Đề đón được cha con Dương Thiên Hữu và Dương Giao liền đại hỉ trong lòng!

Kế hoạch này đơn giản không thể nhẹ nhàng hơn!

Dương Giao phận là thân thể nửa người nửa tiên, căn nguyên tư

chất thăng tiến vượt bậc, Dương Thiên Hữu sau khi kết hợp với Dao Cơ, nhiễm khí vận Thiên Đình nên tu vi cũng có sự chuyển biến!

Nhờ nhà họ Dương mà cướp được một ít khí vận Thiên Đình, thu hoạch thật dồi dào! 'Quả nhiên!

Âm thầm phát triển căn bản không hợp với Tây Phương Giáo, ra ngoài kiếm chác mới là chân lý!' Trong lòng Chuẩn Đề vô cùng vô sỉ nghĩ vậy. 'Chỉ là...' Chuẩn Đề luyến tiếc nhìn về phía Quán Giang Khẩu, tên Dương Tiễn có thiên phú mạnh nhất kia lại không được đưa đi.

Lão biết Dương Tiễn đã bị Nguyên Thủy đặt chỗ trước rồi, chỉ cần dám động vào chắc chắn sẽ bị Nguyên Thủy truy sát!

Tuy đều là Thánh nhân, nhưng lão biết mình không phải đối thủ của Nguyên Thủy. 'Thôi vậy, nhường cho lão!' Chuẩn Đề nheo mắt.

Sau đó, lão phất tay, đưa Dương Thiên Hữu và Dương Giao trở về Tây Phương Giáo!

“Nhìn thấu tâm ma!” Đúng lúc Chuẩn Đề đang hớn hở trở về Tu Di sơn, một giọng nói đột ngột vang lên bên tai lão.

Chuẩn Đề toàn thân căng thẳng, cảnh giác nhìn quanh.

Có thể lặng lẽ xuất hiện bên cạnh một vị Thánh nhân thế này, đối phương nhất định phải là nhân vật cùng cấp!

Trong lúc Chuẩn Đề còn đang suy tính, người ẩn nấp trong hư không đã ra tay!

Chỉ thấy ba bóng người giống hệt nhau đột nhiên xuất hiện, dốc toàn lực tấn công Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề kinh hãi vội vàng phòng ngự bị động.

Lão vốn tưởng là vị Thánh nhân nào đó chặn đường, không ngờ

lại có tới ba tôn nhân vật cấp Thánh nhân xa lạ đồng loạt ra tay sát phạt!

"Chuẩn Đề lão đạo!

Đại lễ mà mỗ chuẩn bị cho ngươi, cảm thấy thế nào?" Giọng nói giễu cợt vang lên từ hư không, trêu chọc Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề sắc mặt âm trầm, cuối cùng cũng nhận ra là ai!

"Cổ Huyền đạo hữu, tại sao vô cớ chặn đường ta?" Chuẩn Đề dữ tợn chất vấn.

Hắc hắc!

Chặn đường mà cần lý do sao?

Nhìn ngươi không thuận mắt nên muốn thu thập một chút không được à?

Cổ Huyền nhìn Chuẩn Đề đang luống cuống tay chân đối phó với ba tôn khôi lỗi mà mình luyện chế.

Thực chất Cổ Huyền làm vậy không phải không có nguyên do.

Chuyện của Dao Cơ anh đã sớm biết, anh cũng chẳng thèm quản chuyện vụn vặt giữa Chuẩn Đề, Nguyên Thủy và Thiên Đình!

Nhưng Chuẩn Đề vì muốn nhúng tay vào chuyện luân hồi của Nhân tộc, nên định tính kế với anh sao?

Tên Dương Giao kia làm sao từ đệ tử Tây Phương giáo lại đầu thai vào Nhân tộc được, chẳng phải do Chuẩn Đề dùng thủ đoạn Thánh nhân đưa vào luân hồi sao!

Tây Phương giáo đúng là có thêm một vị đệ tử thiên phú tuyệt giai, nhưng Nhân tộc ta lại vì thế mà mất đi một thiên kiêu!

Vụ làm ăn này không công bằng chút nào!

Lại thêm Chuẩn Đề và Nguyên Thủy để Tam Thủ Giao gieo rắc tai họa cho Nhân tộc, càng đáng bị ăn đòn!

Khá khen cho các ngươi!

Lão tử mới bế quan ở Vô Cực đảo bao lâu, đám rùa rụt cổ này lại tìm đến Nhân tộc ta gây chuyện!

Thiếu đòn đúng không!

Nếu không phải vì mấy vị thiên kiêu nhà họ Dương, Cổ Huyền đã sớm ra tay giãn gân cốt cho Nguyên Thủy và Chuẩn Đề rồi!

Dám gây sự với Nhân tộc ta, gan to bằng trời đấy!

Cổ Huyền xắn tay áo, ánh mắt nham hiểm nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề dù sao cũng là Thánh nhân, nhanh chóng hiểu ra nhân quả trong đó, trong lòng thầm kêu khổ!

Lão thầm trách thời gian qua mình có chút đắc ý quên hình, mà quên mất Cổ Huyền – vị Thánh Phụ Nhân tộc, cũng là sát tinh của Hồng Hoang này!

"Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo vô ý làm hại Nhân tộc, tất cả đều là hiểu lầm, đạo hữu chớ vì thế mà đại động can qua, bần đạo xin bồi lễ với Nhân tộc!" Chuẩn Đề thực sự chùn bước rồi!

Cổ Huyền là nhân vật có thể địch lại Đạo Tổ!

Ở trước mặt hắn nhảy nhót chẳng phải tìm đánh sao?

Ngoan ngoãn nhận sai bồi thường cho xong!

Chuẩn Đề một phen đau xót, vừa mới kiếm được chút lợi lộc, giờ lại bị Cổ Huyền tống tiền, trong lòng vừa uất ức vừa không cam tâm, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể bất lực chấp nhận hiện thực.

Ân?

Cổ Huyền hơi bất ngờ nhìn Chuẩn Đề một cái, tên này giờ cũng biết điều đấy chứ!

Xem ra là sợ bị đánh rồi!

Tốt, tốt lắm!

Cổ Huyền gật đầu hài lòng, nói với Chuẩn Đề: "Nếu đạo hữu đã thành tâm nhận lỗi, ta cũng không phải hạng người nắm thóp không buông, đạo hữu hay là để Thất Bảo Diệu Thụ lại đây, chắc chắn Nhân tộc sẽ cảm nhận được thành ý của đạo hữu!" Cổ Huyền trưng ra bộ mặt 'ta vì tốt cho ngươi' mà nhìn Chuẩn Đề.

Cái gì?

Thất Bảo Diệu Thụ!

Chuẩn Đề dù đã chuẩn bị tâm lý bị Cổ Huyền chém một đao thật đau, nhưng vẫn bị khẩu khí của đối phương làm cho giật mình!

Sao ngươi không đi cướp luôn đi!

Thất Bảo Diệu Thụ đó là pháp bảo chứng đạo của bần đạo, làm sao dễ dàng trao ra được!

Chuẩn Đề thà bị Cổ Huyền đánh chết cũng không nguyện ý dâng ra chí bảo!

Cổ Huyền bĩu môi, tưởng là thành ý thế nào chứ!

Không đưa à?

Nhìn bộ dạng liều mạng của Chuẩn Đề, Cổ Huyền thầm mắng trong lòng!

Bàn chuyện làm ăn mà!

Ta ra giá, ngươi không biết mặc cả à?

Chương 150

Uổng công ngày ngày sang Đông phương đánh thu phong, chút kiến thức cơ bản này cũng không hiểu?

Cổ Huyền cũng không ép quá mức, hỏi Chuẩn Đề: "Đạo hữu cảm thấy không thỏa đáng sao?

Vậy theo ý đạo hữu thì nên bồi thường thế nào?" Mí mắt Chuẩn Đề giật liên hồi, mặt đầy vẻ bất lực nói: "Bần đạo nguyện ý lấy một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo làm bồi lễ!" "Chốt kèo!" Cổ Huyền vỗ tay một cái, đi đến bên cạnh Chuẩn Đề cười híp mắt nói: "Ta thay mặt Nhân tộc cảm ơn đạo hữu khẳng khái tặng bảo.

Hồng Hoang nguy hiểm, đạo hữu mau đưa đệ tử về đi!" Chuẩn Đề sắc mặt xanh mét, biết mình lại mắc mưu Cổ Huyền!

Hắn ngay từ đầu vốn không muốn lấy Thất Bảo Diệu Thụ, đề xuất vậy chẳng qua là để hù dọa mình phải ói ra món đồ tốt hơn mà thôi!

Chuẩn Đề thở gấp, lại bị Cổ Huyền trêu đùa một lần nữa!

"Cho ngươi!" Chuẩn Đề ném ra một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, tức giận kéo hai tên đệ tử rời đi.

Lão thực sự không muốn nhìn bản mặt của Cổ Huyền thêm giây nào nữa, sợ sẽ không nhịn được mà lao lên liều mạng!

Cổ Huyền chẳng thèm để ý đến thái độ của Chuẩn Đề, cầm lấy bảo bối thong dong đi về phía Quán Giang khẩu.

Tại Dương phủ ở Quán Giang khẩu, Dương Tiễn và Dương Thiền sau khi thoát khỏi sự truy sát của Tam Thủ Giao, vội vội vàng vàng trở về nhà.

Nhìn khung cảnh tan hoang trước mắt, hai anh em rùng mình, vội vàng gọi tìm tung tích người thân!

"Nhị ca, cha mẹ và đại ca đi đâu rồi, tại sao nhà mình lại thành ra thế này!" Dương Thiền nức nở nói với Dương Tiễn.

Dương Tiễn nắm chặt tay em gái không nói lời nào, trí tuệ phi phàm giúp hắn lờ mờ đoán được cha mẹ và gia đình đã gặp chuyện không may!

Đúng lúc đó, một giọng nói như có như không vang vọng bên tai Dương Tiễn: "Dương Tiễn!

Cha mẹ người thân của ngươi đều bị kẻ xấu bắt đi.

Với thực lực hiện tại, muốn cứu họ ra chỉ là si nhân thuyết mộng, khó khăn trùng trùng, ngươi có muốn cứu người thân không?" Dương Tiễn đột nhiên nghe được tin người thân bị tặc nhân bắt đi, lòng nóng như lửa đốt.

Tuy tính tình nghịch ngợm nhưng hắn cực kỳ dựa dẫm vào gia đình!

Hắn thầm thề dù phía trước gian hiểm thế nào cũng phải cứu được người thân!

Cổ Huyền nhìn Dương Tiễn nhỏ tuổi mà kiên nghị quả cảm như vậy, trong lòng không tự chủ được lộ ra một tia tán thưởng!

Không hổ là Nhị Lang Chân Quân danh tiếng lẫy lừng hậu thế!

Tâm tính này nếu được mài giũa, sau này ắt thành đại khí!

Mục tiêu quan trọng nhất của Cổ Huyền chuyến này là thu Dương Tiễn về Vô Cực đảo!

Tư chất thế này sao có thể để đám tiểu nhân vô sỉ Xiển giáo kia dạy dỗ được!

“Dương Tiễn!

Muốn cứu người thân, hãy đến Vô Cực đảo ở Đông Hải, tìm Thánh Phụ học bản lĩnh, để ngài chủ trì công đạo!” Mắt Dương Tiễn lóe sáng, trong lòng vô cùng lay động!

Người trong Nhân tộc từ nhỏ đã nghe kể về những truyền kỳ của Thánh Phụ Cổ Huyền, Dương Tiễn sớm đã coi ngài là thần tượng và mục tiêu theo đuổi.

Lần này gia đình gặp nạn càng khiến hắn kiên định tâm cầu đạo để trở nên mạnh mẽ hơn!

Trong lòng hắn vô cùng kỳ vọng vào chuyến đi Vô Cực đảo!

“Dương Tiễn đa tạ tiền bối chỉ điểm, nhất định không phụ kỳ vọng của tiền bối, sẽ tạo nên danh tiếng tại Vô Cực đảo!” Dương Tiễn chắp tay nói với Cổ Huyền trong hư không.

Cổ Huyền khẽ cười một tiếng, lập tức rời đi, bay về phía Ngọc Hư cung.

Ở đó có một vị 'lão bằng hữu' đang chờ anh đến 'giao lưu'!

Tại Ngọc Hư cung ở Côn Luân sơn.

Nguyên Thủy sắc mặt khó coi nhìn Cổ Huyền đang ngồi chễm chệ đối diện, trong lòng bừng bừng lửa giận!

“Cổ Huyền đạo hữu, đến Ngọc Hư cung của ta có việc gì cao kiến?” Nguyên Thủy không muốn có bất kỳ giao thiệp nào với hắn, đến cả vẻ khách sáo ngoài mặt cũng lười làm, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Cổ Huyền nhe răng cười, phát hiện cái kiểu sinh tồn bằng cách 'tống tiền' này thực sự không tệ!

Vừa nhàn nhã vừa đỡ tốn sức, hèn gì tên Chuẩn Đề kia cứ thích

sang Đông phương đánh thu phong, đúng là dễ gây nghiện thật!

Lúc này, Cổ Huyền nhìn Nguyên Thủy với ánh mắt vô cùng thân thiết, lần đầu tiên cảm thấy lão già này cũng có chút tác dụng!

"Nguyên Thủy đạo hữu, chuyện của Hạo Thiên ta không quản, nhưng việc Tam Thủ Giao gây họa cho Nhân tộc, ngươi phải cho ta một lời giải thích!" Cổ Huyền đột ngột lật mặt, vẻ mặt ôn hòa bỗng chốc trở nên âm trầm, tốc độ chuyển đổi cảm xúc nhanh đến mức khiến Nguyên Thủy ngớ người!

Khi tỉnh táo lại, Nguyên Thủy sao lại không hiểu mục đích của Cổ Huyền chứ!

Đây rõ ràng là trắng trợn tống tiền!

Làm gì có đạo lý này!

Nguyên Thủy cố nén thôi thúc muốn ra tay, cười như không cười nói: "Cổ Huyền đạo hữu nói đùa rồi, bần đạo khi nào để Tam Thủ Giao hoành hành Nhân tộc chứ?" Nguyên Thủy dứt khoát đẩy sạch trách nhiệm, chết cũng không nhận!

Cổ Huyền dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Nguyên Thủy.

Tên này không biết điều à?

Muốn quỵt nợ?

Không xem ta là ai sao!

Nguyên Thủy bị Cổ Huyền nhìn đến mức toàn thân không tự nhiên, cứng đầu giả vờ trấn định, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt không nói lời nào!

Ô hay!

Cổ Huyền nhướng mày nhìn Nguyên Thủy, không tin là lão không biết thực lực hiện tại của mình.

Biết thực lực của lão tử mà còn dám quỵt nợ, không nể mặt đúng không!

"Nguyên Thủy đạo hữu, gần đây ta cảm thấy tu vi có chút tiến bộ, hay là chúng ta lên Thiên Ngoại Thiên luận đạo một trận nhé?" Cơ mặt của Nguyên Thủy giật một cái!

Vu tộc các ngươi không thể đổi chiêu khác để đe dọa người sao?

Nguyên Thủy muốn cứng rắn một lần, nhưng nghĩ đến thực lực khủng bố của Cổ Huyền và nỗi sợ hãi bị chi phối ngày trước, chỉ có thể cắn răng nuốt trôi cục tức này!

"Cổ Huyền đạo hữu có điều kiện gì cứ nói!" Nguyên Thủy âm trầm mặt mày.

Thế mới đúng chứ!

Cổ Huyền khẽ mỉm cười, dù hơi tiếc vì không được cho Nguyên Thủy một trận ra trò.

"Khụ khụ!

Chuẩn Đề đạo hữu đã lấy một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo làm bồi lễ, Nguyên Thủy đạo hữu thấy sao?" Đồ phản bội!

Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi nhìn về hướng Tu Di sơn ở Tây phương.

Tên kia chẳng có chút tinh thần hợp tác nào, âm thầm bồi thường rồi bỏ chạy!

Báo hại lão thảm rồi!

Hanh!

Lần sau hắn còn dám sang Đông phương đánh thu phong, bần đạo nhất định phải bắt hắn bù đắp tổn thất này!

Chuẩn Đề hoàn toàn không biết mình đã bị tên hẹp hòi Nguyên Thủy ghi hận, nếu không nhất định sẽ kêu oan!

Tìm bần đạo làm gì, có giỏi thì đi mà đòi nợ Cổ Huyền ấy!

Nguyên Thủy đưa một kiện Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo cho Cổ Huyền, thẳng thừng nói: "Cổ Huyền đạo hữu, bồi lễ đã dâng lên, mời tự nhiên!" "Đạo hữu, tên Dương Tiễn kia là thiên kiêu của Nhân tộc ta, đã bái vào môn hạ Vô Cực đảo, không phiền đạo hữu phải bận tâm nữa!" Nguyên Thủy lập tức đứng phắt dậy, sắc mặt xanh mét nhìn Cổ Huyền.

Hắn ăn xong còn không chịu nhả, muốn cướp luôn cả thành quả lao động mà lão khó khăn lắm mới có được!

Thật là đen tối cùng cực!

Lão suýt chút nữa đã chửi thề với Cổ Huyền, bước nhanh ra khỏi Ngọc Hư cung, đi về đạo trường Thiên Ngoại Thiên để tự bế.

"Nguyên Thủy đạo hữu, lần sau ta lại tìm đạo hữu luận đạo nhé!" Cổ Huyền hét lớn với bóng lưng Nguyên Thủy vừa rời khỏi cung.

Nguyên Thủy nghe vậy chân vấp một cái, suýt ngã sấp mặt!

Cút!

Cái đồ sát tinh!

Chương 151

Ai thèm luận đạo với ngươi!

Cổ Huyền cười nhạt nhìn dáng vẻ chạy trốn thảm hại của Nguyên Thủy, trong lòng cảm thấy khá buồn cười.

Cùng với việc thực lực dần dần vượt qua Hồng Quân, anh hành sự không còn nhiều cố kỵ như trước nữa.

Hiện tại anh cùng Hồng Quân và Dương Mi đã tạo thành thế chân kiềng tam phân thiên hạ, đôi bên đều không dễ dàng ra tay, nếu không sẽ phá vỡ bầu không khí vi diệu này.

Chỉ cần không liên quan đến đại thế Thiên Đạo, Hồng Quân hiện tại đối với những việc anh làm đều mắt nhắm mắt mở qua loa.

Nhưng tình trạng này chắc chắn không kéo dài được bao lâu.

Phong Thần lượng kiếp sắp đến, Cổ Huyền và Hồng Quân nhất định sẽ đối đầu, bầu không khí an nhàn này chẳng mấy chốc sẽ bị phá vỡ!

Cổ Huyền nếu không nhân cơ hội ngàn năm có một này mà trấn lột mạch của Hồng Quân một phen, thì thật có lỗi với bao nhiêu năm tu hành run sợ của mình!

Ái chà!

Hy vọng Thiên Đạo lục thánh sớm trêu chọc ta tiếp nha!

Cổ Huyền vân vê linh bảo trong tay, lòng vui phơi phới...

Tại ven biển Đông Hải của Hồng Hoang.

Dương Tiễn đưa Dương Thiền trải qua muôn vàn gian hiểm đi tới đây.

“Nhị ca!

Vô Cực đảo ở đâu ạ!” Nhìn biển Đông Hải mênh mông vô tận trước mắt, Dương Thiền ngẩn ngơ hỏi Dương Tiễn.

Dương Tiễn cũng sững sờ hồi lâu không nói nên lời.

Lúc trước bị vị tiền bối thần bí kia cổ động, máu nóng bốc lên là chạy đi tìm Thánh Phụ Cổ Huyền, nhưng làm sao biết được Vô Cực đảo nằm ở phương nào!

Nhất thời hắn cũng trở nên luống cuống!

“Tiểu tử!

Chạy loạn cái gì đấy!” Trong lúc Dương Tiễn dắt em gái cẩn thận tìm kiếm Vô Cực đảo, một con khỉ đột ngột xuất hiện trước mặt, vỗ vai hắn hỏi.

Con khỉ này chính là đại đệ tử của Vô Cực đảo – Lục Nhĩ Mi Hầu!

Nó phụng pháp chỉ của Cổ Huyền đi thu Dương Tiễn làm đồ đệ, dạy bảo tận tâm để làm hộ pháp cho Nhân tộc!

Nằm ngoài dự kiến của Cổ Huyền, Lục Nhĩ có vẻ khá hứng thú với việc thu đồ đệ!

Cổ Huyền còn tưởng nó đổi tính, trong lòng có chút an ủi!

Nhưng tuyệt đối không phải, lý do thu đồ của Lục Nhĩ cực kỳ quái chiêu!

Có đồ đệ rồi chẳng phải có đứa đi trộm Hoàng Trung Lý thay lão tử sao?

Có đồ đệ rồi chẳng phải có đứa gánh tội thay lão tử sao?

Có đồ đệ rồi, lúc không vui chẳng phải có đứa để lôi ra đánh một

trận xả giận sao!

May mà Cổ Huyền không biết suy nghĩ thực sự trong lòng Lục Nhĩ, nếu không nhất định phải tặng cho con khỉ này một trận đòn tổ hợp.

Lục Nhĩ nhìn Dương Tiễn đang cực kỳ cảnh giác trước mặt, trong lòng hơi buồn bực!

Lão tử nhìn không giống người tốt sao?

Có vẻ như ấn tượng đầu tiên đối với đồ đệ không được tốt lắm nhỉ!

Nhưng cũng không sao, đưa lên đảo dạy dỗ tử tế là biết uy nghiêm của ta ngay!

Lục Nhĩ nghĩ đến việc sau này mình cũng có thể giống như Cổ Huyền, vừa uống rượu ngon vừa tiến hành huấn luyện ma quỷ cho Dương Tiễn, lòng sướng rơn!

Dương Tiễn nhìn Lục Nhĩ với vẻ mặt đầy vẻ 'ám muội', sự cảnh giác trong lòng càng tăng cao!

"Tiểu tử!

Có muốn đến Vô Cực đảo bái sư học bản lĩnh không?" Lục Nhĩ dày mặt ghé sát lại gần Dương Tiễn hỏi.

Dương Tiễn biến sắc, hắn làm sao biết mình định đến Vô Cực đảo bái sư?

Chẳng lẽ là kẻ thù phái đến gây rắc rối cho hai anh em!

Dương Tiễn bày ra tư thế chiến đấu, âm thầm phòng bị Lục Nhĩ!

Cơ mặt Lục Nhĩ giật giật, cuối cùng cũng hiểu tại sao sư tôn Cổ Huyền lại thường xuyên lôi mình ra tấu một trận rồi!

Cái loại đồ đệ không thông suốt này, ta có thể đuổi đánh cả ngày!

Lão tử đã nhắc đến Vô Cực đảo rồi, từ đó không rõ ràng sao?

Với tu vi của ta, muốn hại ngươi còn cần đứng đây lải nhải lâu thế à!

Đồ ngốc!

Lục Nhĩ nhìn Dương Tiễn với ánh mắt 'hận sắt không thành thép', trong mắt thoáng hiện vẻ thất vọng.

Nhìn hai anh em họ Dương đang đối đãi mình như đối mặt đại địch, Lục Nhĩ suýt nữa thì phun ra một ngụm máu già!

Tiểu tử!

Có gan!

Đợi lên đảo rồi xem lão tử dạy dỗ ngươi thế nào!

Lục Nhĩ méo mặt nghĩ thầm.

Sau đó, nó trực tiếp ra tay đánh ngất hai anh em rồi vác về Vô Cực đảo!

Đệ tử Vô Cực đảo thấy Lục Nhĩ vác hai người phàm về thì vô cùng hiếu kỳ, rầm rộ vây quanh hỏi thăm tin tức.

"Đi ra, đi ra hết đi!

Hai người này là sư tôn đích thân dặn dò ta đưa về, đừng có hỏi han lung tung!" Lục Nhĩ mất kiên nhẫn đẩy đám người 'tám chuyện' ra, đi về phía đạo trường.

"Lục Nhĩ sư huynh, tại sao lại đánh ngất đệ tử đã được 'định sẵn' rồi mới đưa về thế?" Khi Lục Nhĩ đang nhanh chóng đi về phía đạo trường, Ứng Long đột ngột xuất hiện trước mặt, trêu chọc hỏi.

Ôi trời!

Sao ta lại quên mất tên này nhỉ!

Lục Nhĩ hơi hoảng loạn nhìn Ứng Long.

Ngày Cổ Huyền rời đảo dặn dò công việc, với tư cách là tọa kỵ, Ứng Long đứng bên cạnh nghe không sót một chữ, nên chuyện Lục Nhĩ đi thu đồ đệ Ứng Long cũng biết rõ!

Ứng Long thấy Lục Nhĩ thần sắc vội vã trở về, lại còn đánh ngất anh em nhà họ Dương, trong lòng đoán chắc con khỉ này đi thu đồ không thuận lợi rồi!

Hắc hắc!

Đáng đời!

Ăn quả đắng rồi chứ gì!

Ai bảo ngày thường cứ ở trên đảo khoe oai!

Xem lão tử có sỉ nhục ngươi một trận không!

Ứng Long còn nhớ lúc mới lên đảo bị Lục Nhĩ dạy cho một bài học đau đớn, trong lòng luôn bất mãn, giờ bắt được cơ hội phải cho Lục Nhĩ một bài học mới được!

Ha ha!

Thiên ý là đây chứ đâu!

Lục Nhĩ lần này xui xẻo rồi!

Ứng Long đứng một bên cười trên nỗi đau của người khác.

"Tên hỗn chướng này!

Muốn bị ăn đòn hả, dám rêu rao chuyện này ra ngoài lão tử sẽ không để yên đâu!" Lục Nhĩ trợn mắt đe dọa Ứng Long.

Chương 152

Đe dọa ta à!

Ta không sợ đâu!!

Để ta đi gọi sư tỷ đến dạy bảo ngươi nhé!

Ứng Long xắn tay áo định gọi đám người Cổ Thanh đang đứng gần đó.

Lục Nhĩ vội ném hai người trên vai xuống đất, lập tức lao lên bịt miệng Ứng Long lại.

Chuyện này mà truyền ra ngoài thì vị đại sư huynh Vô Cực đảo này còn mặt mũi nào nhìn ai nữa!

"Ứng Long huynh đệ, bình thường ta đối xử với đệ đâu có tệ!" Lục Nhĩ trưng ra bộ mặt nịnh bợ nói với Ứng Long.

Hừ!

Ứng Long cười lạnh một tiếng, trong lòng không tự biết mình đối xử thế nào sao?

"Ứng Long huynh đệ, đều là sư huynh đệ cả, chúng ta thương lượng chút đi.

Ta dùng Hoàng Trung Lý bồi thường cho sư đệ được không?" Ứng Long hắc hắc một tiếng, giơ ba ngón tay ra thản nhiên nhìn Lục Nhĩ không nói lời nào.

Cái gì?

Ba quả Hoàng Trung Lý!

Sao ngươi không đi cướp luôn đi!

Lục Nhĩ bất mãn nhìn Ứng Long, sau đó không tình nguyện móc từ trong người ra đưa cho Ứng Long.

“Ha ha!

Sư huynh yên tâm, đệ cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy!

Sư huynh cứ tự nhiên!” Nhận được lợi lộc, Ứng Long lập tức mang Hoàng Trung Lý về đạo trường tu hành, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra!

Thật là!

Tên này đúng là biết thừa nước đục thả câu!

Lục Nhĩ nghiến răng múa vuốt xả giận sau lưng Ứng Long.

Sau đó quay phắt lại, vẻ mặt đầy giận dữ nhìn Dương Tiễn, tét mạnh mấy phát vào mông hắn!

Đồ phá gia chi tử!

Mới lên đảo đã làm lão tử tổn thất nặng nề, sau này nếu không kiếm lại được ba quả Hoàng Trung Lý cho ta, ta sẽ đánh gãy chân ngươi!

Lục Nhĩ bực mình vác anh em họ Dương lên vai, đi về phía hậu sơn!

Sau khi Cổ Huyền về Vô Cực đảo, anh gọi anh em nhà họ Dương đến, hỏi Dương Tiễn: “Dương Tiễn, ngươi có nguyện bái đại đệ tử Lục Nhĩ của ta làm sư phụ không?” Dương Tiễn lộ vẻ do dự, nhìn con khỉ mặt lông sấm sét bên cạnh cảm thấy không đáng tin chút nào, hạng người thế này mà cũng dạy được người sao?

Mẹ kiếp, thế là đủ rồi nhé, liên tục hai lần nghi ngờ lão tử, ta không cần giữ mặt mũi nữa à?

Lục Nhĩ trực tiếp phóng ra khí tức Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ngay lập tức khiến Dương Tiễn biến sắc!

Không ngờ con khỉ này lại có bản lĩnh như vậy!

Dương Tiễn không còn do dự chút nào, lập tức quỳ lạy trước mặt Lục Nhĩ nói: "Đệ tử Dương Tiễn bái kiến sư tôn!" Lục Nhĩ hiếm khi nghiêm túc một lần, đỡ Dương Tiễn dậy, nói: "Nhập vào môn hạ Vô Cực đảo ta, phải nhớ kỹ tôn sư trọng đạo, giữ vững bản tâm, đã rõ chưa?" "Đệ tử đã rõ!" Cổ Huyền hài lòng nhìn quá trình Lục Nhĩ dạy bảo Dương Tiễn, thầm nghĩ Lục Nhĩ thực sự trưởng thành rồi, dạy đồ đệ rất có bài bản!

Ngờ đâu anh khen quá sớm, soái không quá ba giây!

"Đơn giản là sư phụ bảo gì thì làm nấy, ví dụ như đi hái trộm quả lý, trộm chút linh tửu chẳng hạn...!" Lục Nhĩ trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng, đột nhiên cảm nhận được một luồng sát khí nhàn nhạt vây quanh, quay đầu lại thì thấy gương mặt lạnh lùng của Cổ Huyền.

Hỏng rồi!

Đắc ý quá quên hình!

Lục Nhĩ rụt cổ, nhanh chóng dặn dò Dương Tiễn: "Ngày mai đi theo sư phụ ra hậu sơn tu luyện, ta có việc gấp, đi trước đây!" Lục Nhĩ nói xong, 'vèo' một cái bay mất tích, lộ trình bỏ chạy thành thục như đã diễn tập hàng ngàn lần!

Cổ Huyền hơi hối hận vì để Lục Nhĩ dạy Dương Tiễn!

Không khéo lại tạo ra một tên gây đau đầu nữa cho xem!

Nhưng ván đã đóng thuyền, đành chịu vậy!

"Dương Tiễn!

Hãy theo Lục Nhĩ tu luyện cho tốt, xây dựng căn cơ chắc chắn,

nhưng tuyệt đối không được nhiễm những thói hư tật xấu đó, nếu không ta định sẽ nghiêm phạt không tha!" Cổ Huyền không yên tâm dặn dò Dương Tiễn.

Dương Tiễn vội vàng cam đoan với Cổ Huyền, sau đó nhìn em gái Dương Thiền, khẩn cầu Cổ Huyền: "Sư tổ!

Em gái Dương Thiền của đệ tử thiên tư thông tuệ, cầu sư tổ khai ân thu con bé vào môn hạ!" Dương Thiền cũng rất nhanh trí quỳ xuống cạnh Dương Tiễn, nói: "Cầu Thánh Phụ khai ân, thu Dương Thiền vào môn hạ!" "Ngươi không có duyên với ta, nhưng ta thấy đúng là khá thông tuệ, hay là bái vào môn hạ của thê tử kết tóc của ta là Tây Vương Mẫu thì sao?" Cổ Huyền thực sự không muốn thu thêm đệ tử, sợ giao cho mấy tên nghiệt đồ kia lại làm hỏng Dương Thiền mất!

Một mình Dương Tiễn đã đủ khiến anh hối hận rồi, thêm đứa nữa à?

Thôi đi!

Dương Thiền nghe vậy vui mừng ngẩng đầu nhìn Cổ Huyền, thưa: "Đa tạ Thánh Phụ thành toàn!

Dương Thiền nhất định sẽ không làm nhục danh tiếng Vô Cực đảo!" Cổ Huyền gật đầu, phẩy tay cho hai người đi tìm sư tôn của mình, rồi lại một lần nữa tiến vào trạng thái bế quan!

Dương Tiễn sau khi bái vào môn hạ Lục Nhĩ đã bị lão hành hạ một phen tơi tả bằng những cuộc huấn luyện tàn khốc ở hậu sơn!

Hắn vừa tu tập Cửu Chuyển Huyền Công, vừa bị Lục Nhĩ đánh cho bầm dập mỗi ngày, vô cùng thê thảm!

Dương Thiền khi mang cơm cho anh trai thấy cảnh đó thì vô cùng xót xa, chạy về mách với Tây Vương Mẫu!

Tây Vương Mẫu cực kỳ sủng ái Dương Thiền ngoan ngoãn đáng yêu, nhưng cũng không tiện can thiệp vào chuyện này, dù sao đó cũng là chuyện dạy đồ đệ của Lục Nhĩ, bà không tiện xen vào!

Nhưng trước sự nài nỉ của Dương Thiền, bà cũng có nhắc qua với Cổ Huyền.

Cổ Huyền đương nhiên biết những gì Dương Tiễn trải qua trên đảo, nhưng không hề ngăn cản Lục Nhĩ.

Theo anh thấy, phương pháp này tuy đơn giản thô bạo nhưng cực kỳ hữu dụng đối với việc tu luyện!

Đặc biệt là Cửu Chuyển Huyền Công, loại công pháp luyện thể cực khó lĩnh ngộ này, thông qua việc không ngừng chiến đấu để khai phá tiềm năng, đột phá cực hạn, sẽ có ích rất lớn cho tu luyện!

Cổ Huyền giải thích một hồi với Tây Vương Mẫu, bà cũng gật đầu tán đồng, sau đó giải thích lại cho Dương Thiền.

Dương Thiền dù xót anh nhưng thấy anh chưa bao giờ than vãn mà luôn liều mạng tu luyện, cô bé cũng im lặng!

Cô biết Dương Tiễn đang gánh vác trọng trách cứu gia đình nên mới liều mạng như vậy, thầm hạ quyết tâm tu hành thật tốt để sau này giúp được anh mình!

Từ đó, hai anh em không ngừng trưởng thành tại Vô Cực đảo.

Dáng vẻ khắc khổ cần cù của họ đã lôi kéo đệ tử Vô Cực đảo cùng nghiêm túc tu hành!

Bầu không khí tu luyện lười nhác trước kia biến mất sạch sành sanh, khiến Cổ Huyền vô cùng vui mừng!

Ba trăm năm sau.

Tại hậu sơn Vô Cực đảo, Dương Tiễn một lần nữa bị Lục Nhĩ

đánh cho nằm bẹp!

“Này!

Thằng nhóc thối!

Đừng có giả chết!” Lục Nhĩ gắt gỏng nói với Dương Tiễn.

Dương Tiễn vùi đầu xuống đất, dứt khoát làm đà điểu!

Sư tôn à!

Người ra tay nặng quá rồi đấy!

Thân thể sắt đá của con cũng không chịu nổi cái kiểu hành hạ này đâu!

Có giỏi thì áp chế cảnh giới xuống, con bảo đảm sẽ đánh một trận ra trò với người!

Dương Tiễn thở hồng hộc nghĩ thầm.

Lục Nhĩ nhìn Dương Tiễn đang nằm giả chết trên đất, xắn tay áo nói: “Khụ khụ!

Bây giờ không đứng dậy thì ngày mai nhiệm vụ huấn luyện gấp đôi!” Dương Tiễn 'bật' một cái từ dưới đất đứng lên, nhìn Lục Nhĩ với vẻ kinh hoàng.

Chương 153

Làm người đi chứ!

Cường độ huấn luyện đã biến thái lắm rồi, còn gấp đôi?

Thà sư phụ giết con luôn đi cho rồi!

Hắc hắc!

Nhóc con, ta còn lạ gì ngươi nữa?

Mấy cái trò này đều là lão tử ngày xưa chơi chán rồi nhé!

Lục Nhĩ cười xấu xa nhìn Dương Tiễn.

Tội nghiệp Dương Tiễn lại bị Lục Nhĩ ngược đãi, không lâu sau, tiếng thảm thiết vang vọng khắp cả hậu sơn!

Dưới sự huấn luyện điên cuồng của Lục Nhĩ, Cửu Chuyển Huyền Công của Dương Tiễn tiến bộ thần tốc, ý thức và kinh nghiệm chiến đấu cũng không ngừng tăng trưởng.

Thỉnh thoảng Lục Nhĩ còn đưa Dương Tiễn ra đại lục Hồng Hoang trảm yêu trừ ma để mài giũa kinh nghiệm thực chiến!

Tu vi của Dương Tiễn từ Thiên Tiên leo một mạch lên Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn cách Thái Ất Kim Tiên một bước chân!

Cổ Huyền nhìn tu vi thăng tiến vèo vèo của Dương Tiễn, trong lòng khá hài lòng!

Con khỉ này cũng không phải là vô dụng hoàn toàn nhỉ!

Ít nhất là dạy đồ đệ khá mát tay, nếu ngày thường đừng có quậy phá quá thì đúng là hoàn hảo!

“Dương Tiễn, đến điện Vô Cực gặp ta!” Cổ Huyền truyền âm cho

Dương Tiễn.

Dương Tiễn nghe vậy liền phấn chấn hẳn lên, cứ như được giải thoát vậy, nói với Lục Nhĩ: "Sư tôn, sư tổ triệu con đến điện Vô Cực bàn chuyện quan trọng!" Lục Nhĩ nhíu mày, hiểu ra điều gì đó, nheo mắt nói với Dương Tiễn: "Tiểu tử!

Sau khi ra ngoài chớ có làm mất mặt Vô Cực đảo ta, nếu không đừng nhận là đệ tử của ta!" Dương Tiễn dù thắc mắc lời nói không đầu không đuôi của Lục Nhĩ, nhưng vẫn cam đoan: "Sư tôn yên tâm, con nhất định sẽ không làm nhục danh tiếng Vô Cực đảo!" "Khụ khụ!

Lúc về nhớ mang cho ta mấy quả Bàn Đào, nếu không thì đừng về nữa!" Lục Nhĩ trưng ra bộ dạng cà lơ phất phơ đi về đạo trường của mình!

Dương Tiễn ngẫm kỹ lời Lục Nhĩ, kết hợp với việc Cổ Huyền đột ngột triệu kiến, trong lòng có phỏng đoán, tức khắc kích động!

Trong điện Vô Cực.

Cổ Huyền nhìn Dương Tiễn nói: "Dương Tiễn, ngươi ở Vô Cực đảo đã hơn ba trăm năm, huyền công đã có chút thành tựu, có thể đi cứu mẫu thân về được rồi!" Dương Tiễn đại hỷ!

Lập tức quỳ lạy trước mặt Cổ Huyền nói: "Đệ tử tạ ơn đại ân truyền thụ của Vô Cực đảo!" "Không cần như vậy, ta đã đặc biệt chế tạo cho ngươi một món linh bảo chiến thiên tuyệt địa, mong ngươi mang theo nó đánh đâu thắng đó!" Cổ Huyền móc ra một chiếc Tam Xoa Kích ném cho Dương Tiễn.

Đây là món linh bảo mà Cổ Huyền đã lấy tính mạng của Tam Thủ Giao, dùng tinh phách của nó đúc thành Thượng phẩm Hậu thiên linh bảo, sau đó dưới sự giúp đỡ của Càn Khôn Đỉnh phản hậu thiên thành tiên thiên, chế tạo thành Trung phẩm Tiên thiên linh bảo!

Đối với Dương Tiễn đang ở cảnh giới Kim Tiên, đây tuyệt đối là một món bảo bối cầu mà không được!

Dương Tiễn mặt mày hớn hở nhận lấy Tam Xoa Kích, càng nhìn càng thích, yêu không nỡ rời tay!

"Đưa cả Dương Thiền đi cứu mẫu thân đi.

Nếu có đại năng Chuẩn Thánh nào muốn truy sát, ta tự khắc sẽ ra tay ngăn cản, những người khác thì các ngươi tự đối phó!" Dương Tiễn thần sắc kiên định gật đầu.

Hắn đã chuẩn bị nhiều năm, chịu bao nhiêu khổ cực, lần này nhất định phải cứu được mẫu thân!

Hai anh em họ Dương từ sau khi bái sư đã được sư tôn kể về thân thế, Dương Tiễn căm hận thấu xương vị 'người cậu' nhẫn tâm cao cao tại thượng kia!

Nếu không phải vì giữ chút thể diện hão huyền đó, gia đình hắn sao lại bị ly tán triệt để như vậy!

Dương Tiễn nắm chặt Tam Xoa Kích trong tay, thầm thề một ngày nào đó nhất định sẽ đòi lại công đạo từ vị cậu kia!

Hắn đến chỗ Tây Vương Mẫu đón Dương Thiền, hướng về Vô Cực đảo bái sâu một cái, rồi theo chỉ dẫn của Cổ Huyền, bay về phía Đào Sơn!

Khi hai người đến Đào Sơn, lập tức có người ra ngăn cản.

"Phía trước là trọng địa của Thiên Đình, các ngươi không được vào, mau lui ra, nếu không trong nháy mắt sẽ bị nghiền thành tro bụi!" Dương Tiễn làm sao chịu rời đi, lạnh lùng quát đám thiên thần phía trước: "Ta là con trai của Dao Cơ, Nhị lang nhà họ Dương – Dương Tiễn, hôm nay đặc biệt đến cứu mẹ, vô ý làm hại người khác, các ngươi mau tránh ra, đừng để ta phải hạ thủ nặng tay!" Các vị thiên

thần đối diện sắc mặt đại biến, không ngờ năm đó Dương phủ vẫn còn người sống sót!

"Nghiệt súc!

Ngươi dám khinh thị Thiên Đình, hôm nay ta sẽ tiễn ngươi đi đoàn tụ với gia đình!" Một vị thiên thần hét lớn, lao về phía Dương Tiễn!

Hắn là một trong những tâm phúc sớm nhất của Thiên Đế Hạo Thiên, được Hạo Thiên vô cùng tín nhiệm.

Là người bảo vệ của Hạo Thiên, hắn tự nhiên không để uy nghiêm của Hạo Thiên bị khiêu khích, vì thế vừa ra tay đã dùng đòn sát thủ với Dương Tiễn!

Dương Tiễn chẳng hề sợ hãi sự tấn công của vị thiên thần kia, tuy đối phương cũng ở cảnh giới Kim Tiên, nhưng chỉ là hạng mới vào nghề mà thôi!

Loại tép riu này, với Cửu Chuyển Huyền Công cường hãn của Dương Tiễn, hắn có thể đánh bại mà không tốn chút sức lực nào!

Dương Tiễn đến cả Tam Xoa Kích cũng không thèm dùng, trực tiếp lấy nhục thân cứng chọi cứng vài chiêu với thiên thần đối diện, hoàn toàn áp đảo đối phương!

Sao mà yếu thế không biết?

Dương Tiễn nhìn vị thiên thần đang nằm thoi thóp dưới đất, nghĩ thầm.

"Ngươi...

đừng có đắc ý!

Ngọc...

Ngọc Đế bệ hạ nhất định sẽ giết ngươi!" Vị thiên thần đứt quãng buông lời đe dọa, rồi trút hơi thở cuối cùng!

Haizz!

Làm người tốt không muốn, cứ thích làm chó săn cho kẻ khác!

Đúng là chẳng ra làm sao!

Dương Tiễn lộ vẻ khinh miệt nhìn vị thiên thần nọ, sau đó trực tiếp ra tay giết sạch tất cả thiên binh thiên tướng còn ngoan cố chống cự!

Cuối cùng cũng đến được chân núi Đào Sơn.

"Mẹ!

Nhị Lang đến cứu mẹ đây!" Dương Tiễn gầm lên về phía bên trong Đào Sơn!

"Mẹ, mẹ ở đâu!

Con và nhị ca đến cứu mẹ ra ngoài đây!" Dương Thiền cũng kích động hét lên.

Tình mẫu tử nồng nàn, Dao Cơ nghe tiếng kêu của hai con thì nước mắt lã chã rơi!

"Tiễn nhi, Thiền nhi, đừng quản mẹ, mau lui ra đi!

Vĩnh viễn đừng quay lại đây nữa!" Dao Cơ sốt sắng dùng hết sức lực hét lên.

Dương Tiễn và Dương Thiền nghe tiếng kêu của mẹ thì vô cùng vui mừng!

Chứng tỏ họ không tìm sai chỗ!

"Em gái, tránh ra, anh muốn chém nát Đào Sơn này, cứu mẫu thân ra khỏi khổ hải!" Dương Thiền ngoan ngoãn gật đầu, đứng ngoài canh chừng đám thiên binh thiên tướng đã đầu hàng!

Dương Tiễn vận đủ sức lực, dồn toàn bộ thần thông pháp lực vào

món Trung phẩm Tiên thiên linh bảo Tam Xoa Kích, giáng một đòn thật mạnh vào Đào Sơn!

Đào Sơn thực sự nứt ra, nhưng Dao Cơ vẫn bị nhốt trong chướng ngại vật do chính tay Thiên Đế Hạo Thiên bố trí, không thể thoát thân!

Dương Tiễn không ngừng chém vào màn sáng trước mắt, nhưng dù nỗ lực thế nào cũng không phá nổi thủ đoạn của đại năng Chuẩn Thánh để lại.

Đột nhiên, từ phương Đông một chiếc chiến phủ bay tới!

Trên cán búa còn để lại mấy chữ: "Cầm búa bổ núi, tâm ý ắt thành!" Dương Tiễn lập tức biết chắc chắn là trưởng bối môn môn đang âm thầm giúp đỡ, cung kính hành lễ về phía phương Đông, rồi nôn nóng cầm búa công kích!

Màn sáng kia vừa chạm vào chiến phủ như gặp phải thiên địch, lập tức vỡ vụn!

Màn sáng vừa tan, Dao Cơ lập tức thoát khốn!

Trải qua hơn ba trăm năm, Dương Tiễn cuối cùng cũng cứu được Dao Cơ thành công!

Tại Linh Tiêu Bảo Điện ở Thiên Đình phương xa, Hạo Thiên ngay khi Dương Tiễn phá vỡ phong ấn Chuẩn Thánh của mình thì đã lập tức hay biết chuyện Dao Cơ được cứu!

Thông qua Kính Hạo Thiên, mọi hành động của Dương Tiễn tại Đào Sơn đều lọt vào mắt lão.

"Phóng túng!" Hạo Thiên thấy Dương Tiễn quét sạch đám thiên binh thiên tướng canh giữ Đào Sơn, lập tức đại nộ!

Chương 154

Một tên Kim Tiên nhỏ bé mà dám khiêu khích uy nghiêm Thiên Đình, cứu đi trọng phạm, rõ ràng là không coi vị Thiên Đế này ra gì!

Hạo Thiên dù chấn kinh trước việc tu vi Dương Tiễn thăng tiến đến cảnh giới Kim Tiên chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi, trong lòng có vài phần ái tài muốn chiêu mộ tên cháu ngoại này.

Nhưng việc Dương Tiễn bổ núi cứu mẹ chẳng khác nào xát muối vào vết thương, tát vào mặt lão!

Tuyệt đối không thể dung thứ!

Hanh!

Gan to làm bậy như vậy, nếu chiêu lên trời chắc chắn sẽ gây họa lớn, cứ để mài giũa thêm rồi hãy tính!

Hạo Thiên suy tính, ra lệnh cho Cự Linh Thần và một vị đại yêu vừa chiêu mộ từ Yêu tộc: "Hai người lập tức đến Đào Sơn bắt giữ Dương Tiễn, nếu hắn dám phản kháng, cứ dạy bảo cho tử tế!" Cự Linh Thần và vị đại yêu kia lập tức lĩnh chỉ, điều động thiên binh thiên tướng tiến về Đào Sơn!

Chẳng bao lâu sau, quân đội Thiên Đình đã bao vây gia đình Dương Tiễn!

Dao Cơ thần sắc hoảng loạn nhìn quân Thiên Đình, che chở hai con phía sau!

"Đại công chúa!

Chúng tôi phụng pháp chỉ của Ngọc Đế đến bắt tên phản nghịch Dương Tiễn, bà hãy tránh sang một bên!" Cự Linh Thần bước tới nói với Dao Cơ.

Dao Cơ ánh mắt đầy thù hận nhìn về phía Thiên Đình, hét lên: "Đã là bậc bề trên sao có thể không màng mặt mũi, gây khó dễ cho mấy đứa nhỏ như vậy!" "Mẹ!

Đừng có nói lý lẽ với đám ngụy quân tử này, mẹ tránh ra đi, hôm nay con nhất định phải cho đám hỗn chướng này biết tay!" Dương Tiễn rút Tam Xoa Kích ra, ý chí chiến đấu sục sôi, đối mặt với vòng vây thiên binh.

"Hồ đồ!

Không được hành động theo cảm tính!

Một lát nữa mẹ sẽ đoạn hậu, con hãy đưa Thiền nhi chạy mau, đợi khi thực lực mạnh mẽ rồi hãy cứu mẹ!" Dao Cơ sốt sắng nói với Dương Tiễn.

Theo bà thấy, Dương Tiễn có thể tu thành Kim Tiên chỉ trong vài trăm năm, tương lai chắc chắn vô hạn, ắt có thể đạt đến vị trí Chuẩn Thánh!

Khi đó mới đưa bà đi, dù vị Thiên Đế kia không cam lòng cũng sẽ không làm gì được!

Còn bây giờ không nên đối đầu trực diện với Thiên Đình!

Là em gái của Hạo Thiên, bà hiểu rõ sự mạnh mẽ và vô tình của lão!

Hành động của Dương Tiễn lúc này đã làm vị Thiên Đế cao cao tại thượng kia nổi giận, nếu còn ngoan cố phản kháng, ắt sẽ chuốc lấy họa sát thân!

Dương Tiễn chẳng thèm đếm xỉa đến lời ngăn cản của Dao Cơ, trong lòng hắn có một cục tức nghẹn ở lồng ngực không nói ra không được!

Nếu không phải Hạo Thiên vì cái Thiên điều rách nát kia mà ép gia đình ly tán, thì họ đâu đến nỗi mấy trăm năm không được gặp mặt?

Mẹ bị cầm tù, cha và anh trai đến giờ không thấy tung tích, tất cả đều do Hạo Thiên làm ra!

Hắn nhất định phải lên trời đối chất với vị cậu kia, để xem lòng dạ lão cứng đến mức nào!

Dứt lời, Dương Tiễn siết chặt linh bảo trực tiếp xông vào đại chiến với Cự Linh Thần!

Lúc đầu Cự Linh Thần không hề coi trọng sức chiến đấu của Dương Tiễn.

Theo gã thấy, một thằng nhóc tu hành chưa đầy mấy trăm năm, may mắn đạt tới Kim Tiên thì tu vi cũng chẳng sâu dày gì!

Vì thế ban đầu giao thủ gã không dùng hết toàn lực!

Nhưng thực tế đã tát cho gã một cú trời giáng!

Thực lực của Dương Tiễn vượt xa dự đoán!

Không chỉ tu vi ngang hàng với gã, mà căn cơ nhục thân cực kỳ cường hoành, uy thế đó e rằng ngay cả một số Thái Ất Kim Tiên yếu kém cũng không bằng!

Cự Linh Thần vì khinh địch và sơ hở nên bị Dương Tiễn hoàn toàn áp chế, lâm vào cảnh hiểm nghèo!

Dương Tiễn hiểu rõ đối phương đông người, phải nhanh chóng giải quyết, hạ gục hai tên thủ lĩnh để trấn áp quân địch thì mới xoay chuyển được thế yếu!

Vì thế ngay từ đầu hắn đã dốc hết thực lực, đánh cho Cự Linh Thần không ngừng hộc máu lùi lại!

Vị đại yêu Yêu tộc đứng bên cạnh xem kịch nãy giờ đờ người

nhìn Dương Tiễn đang uy phong lẫm lẫm, nuốt nước bọt một cái khó khăn.

Lúc đầu gã cũng giống Cự Linh Thần, không để Dương Tiễn vào mắt, ngờ đâu chiến lực lại khủng bố đến vậy!

"Đạo hữu, sao không mau tiến lên trợ giúp, bắt giữ tên nghịch tặc!" Cự Linh Thần hét lớn với vị đại yêu đang ngẩn ngơ.

Đã lúc nào rồi còn đứng đó xem kịch!

Định đợi lão tử bị đánh chết rồi nhặt xác cho lão tử chắc!

Cự Linh Thần vừa chật vật đối phó với những đòn tấn công cuồng bạo của Dương Tiễn, vừa nhìn đồng đội bằng ánh mắt không mấy thiện cảm!

Vị đại yêu kia bị mắng đến mức đỏ mặt, gãi gãi đầu rồi lập tức tiến lên giúp Cự Linh Thần thoát khốn!

Hắc hắc!

Chờ các ngươi đấy!

Dương Tiễn đã đoán trước đối thủ sẽ liên thủ, nên sớm đã phòng bị vị Thái Ất đại yêu mới vào nghề này!

Chỉ thấy hắn đánh ra một thương giả, hất văng Cự Linh Thần ra ngoài, rồi bất thần lao thẳng về phía vị đại yêu kia sát phạt!

Vị đại yêu bị Dương Tiễn đánh cho trở tay không kịp, nhất thời rơi vào thế hạ phong!

Sau khi trấn tĩnh lại, gã hóa thẹn thành giận, điên cuồng tấn công Dương Tiễn!

Dù sao gã cũng là đại yêu Yêu tộc, tu sĩ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên cơ mà!

Hôm nay nếu bị một tên hậu sinh Kim Tiên đánh bại, thì sau này còn mặt mũi nào đứng chân trong Hồng Hoang nữa?

Bản thân vì thiên tư không đủ, phải dùng linh dược cưỡng ép đột phá Thái Ất Kim Tiên, nên ở Bắc Câu Lô Châu chẳng được ai coi trọng!

Vạn bất đắc dĩ gã mới đầu quân cho Thiên Đình, cứ tưởng với thực lực này có thể sống sung sướng ở đây, ngờ đâu nhiệm vụ đầu tiên đã suýt 'lật thuyền trong mương', thế thì còn mặt mũi nào về gặp Thiên Đế Hạo Thiên nữa!

Lập tức, gã hạ quyết tâm, dốc toàn lực tấn công Dương Tiễn!

Đây là lần đầu tiên Dương Tiễn giao đấu với người có tu vi cao hơn mình (ngoại trừ sư tôn).

Ban đầu hắn tưởng sẽ bị đánh tơi tả, nhưng sau khi giao thủ mới thấy đối phương quá 'yếu'!

Dương Tiễn nhìn vị đại yêu đối diện với vẻ hơi khinh miệt, sau đó vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công, tung ra toàn bộ thực lực.

Vị đại yêu lập tức chống đỡ không nổi, vội vàng cầu cứu Cự Linh Thần!

Cự Linh Thần chán ghét nhìn gã một cái.

Ban đầu gã cứ tưởng tên này có thể cầm chân Dương Tiễn một lúc để gã kịp phục hồi, rồi hai người liên thủ bắt hắn, ai ngờ tên này lại vô dụng thế!

Phế vật!

Cự Linh Thần thầm mắng một tiếng, sau đó triệu tập đại quân áp sát Dương Tiễn, định dùng chiến thuật biển người để vắt kiệt sức hắn!

Ở ngoài chiến trường, Dao Cơ và Dương Thiền tự nhiên không thể để Dương Tiễn rơi vào khổ chiến, họ lao lên giúp hắn chống lại đại quân!

Trong lúc Dương Tiễn và Cự Linh Thần đại chiến, Dương Thiền đã kể vắn tắt những gì hai anh em trải qua trong những năm qua cho Dao Cơ nghe.

Dao Cơ nghe tin Dương Tiễn đã bái vào Vô Cực đảo thì lập tức mừng rỡ vô cùng!

Vị Thánh nhân Vô Cực đảo kia là người có tu vi đứng đầu Hồng Hoang, một khi ngài đã đích thân mở miệng che chở cho đứa trẻ này, thì lần này Dương Tiễn tuyệt đối sẽ không sao!

Đầy tự tin và không còn nỗi lo sau lưng, Dao Cơ cũng học theo uy thế của Dương Tiễn xông vào quân Thiên Đình, trút hết mọi phẫn uất và không cam tâm bấy lâu nay!

Quân đội Thiên Đình dưới sự tấn công điên cuồng của ba mẹ con đã liên tiếp bại lui, lộ rõ vẻ bạc nhược.

Cự Linh Thần thấy vậy đành hạ lệnh rút quân, về Thiên Đình để Ngọc Đế nghĩ cách bắt tên tặc này sau.

"Giặc ác chớ chạy, ăn một kích của ta!" Dương Tiễn quát lớn, cầm giáo truy sát thẳng tới Thiên Đình!

Tại Nam Thiên Môn của Thiên Đình.

Dương Tiễn truy sát đến tận đây, thiên binh thiên tướng lập tức bao vây, không ngừng xông lên tấn công!

Dương Tiễn hiểu rõ lúc này phải thừa thắng xông lên, không được dừng lại, nếu không sẽ bị đám thiên binh thiên tướng đông như kiến cỏ kia giữ chân cho đến khi kiệt sức mà bị bắt!

Vì thế suốt quãng đường, hắn phô diễn uy lực hung hãn, vô số thiên binh thiên tướng ngã gục dưới chân!

Chương 155

Điều này đã để lại cái bóng tâm lý và nỗi sợ hãi sâu sắc cho binh lính Thiên Đình!

Thấy quân đội Thiên Đình liên tục bại lui, vị đang ngồi trong Linh Tiêu Bảo Điện cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa!

"Đủ rồi!" Uy áp Chuẩn Thánh của Hạo Thiên quét qua, Dương Tiễn bị đè nén đến mức không thể cử động, mắt thấy sắp bị thiên binh bắt giữ!

"Hanh!

Người của Vô Cực đảo ta, há để cho cái tên đạo đồng của Hồng Quân như ngươi bắt nạt sao!" Một luồng khí thế hùng hồn hào sảng từ Đông Hải Hồng Hoang tràn tới, nghiền nát toàn bộ uy áp Chuẩn Thánh mà Hạo Thiên vừa ngưng tụ!

Hạo Thiên sắc mặt đại biến, kinh nghi bất định nhìn về phía Đông Hải.

À!

Bảo sao lại không sợ gì thế!

Hóa ra là đã tìm được chỗ dựa!

Hạo Thiên hận hận nhìn Dương Tiễn đang lộ vẻ bất khuất.

Tên này vốn là cháu ngoại của lão mà lại dám đầu quân cho môn hạ của kẻ lão ghét nhất!

Đúng là nghịch tử đến cực điểm!

Hạo Thiên cố nén thôi thúc muốn tự tay giết Dương Tiễn, lão biết một khi Cổ Huyền đã ra tay thì lão không còn cơ hội nào chạm vào

Dương Tiễn nữa!

Cứ chờ mà xem!

Ta không tin ngươi lúc nào cũng được Cổ Huyền che chở, một khi để ta bắt được cơ hội, ta sẽ băm vằm ngươi ra thành muôn mảnh!

Hạo Thiên nghiến răng nhìn Dương Tiễn.

Lão hận tên này còn hơn cả các Thánh nhân Thiên Đạo!

Dù sao cũng là cháu ngoại của lão!

Không phục vụ cho lão thì thôi, còn ngang nhiên đánh lên Thiên Đình, làm tiêu tán chút uy tín mà lão khó khăn lắm mới tích lũy được!

Hạo Thiên cảm giác như lồng ngực bị ai đâm hàng vạn nhát dao, một ngụm máu già nghẹn ở cổ họng, mặt mày đỏ gay vì tức!

Các vị thần trên Thiên Đình đều không biết phải làm sao.

Bây giờ mà ra ứng cứu thiên binh thiên tướng thì chẳng khác nào đắc tội với Thánh nhân Cổ Huyền của Vô Cực đảo!

Nhưng nếu không lên tiếng thì lại bị vị Thiên Đế hẹp hòi này ghi hận.

Nhất thời, các vị thần đều suy tính kế sách phá cục!

Hạo Thiên ngồi thẫn thờ trên ngai báu Thiên Đế, nhìn đám quần thần bên dưới không ai dám thỉnh chiến, vẻ mặt do dự, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng vô cùng!

Bao năm khổ công gầy dựng Thiên Đình, cuối cùng vẫn không địch lại được uy áp của Thánh nhân!

Hạo Thiên nắm chặt tay, lúc này lão khát vọng thực lực tiến bộ và sớm ngày chứng đạo hơn bao giờ hết!

Bị người ta đánh tới tận cửa nhà mà chỉ có thể trơ mắt nhìn, để

mặc người ta sỉ nhục phóng túng, thật là uất ức đến tột cùng!

Giây phút này, Hạo Thiên cuối cùng cũng hiểu tại sao Yêu Hoàng Đế Tuấn của Thượng Cổ Thiên Đình lại thiết tha chinh phạt mở mang bờ cõi, muốn nhất cử thống nhất Hồng Hoang đến thế!

Haiz!

Hồng Hoang chung quy vẫn là thực lực vi thượng, Thiên Đế à!

Trong mắt các vị Thánh nhân kia chắc cũng chỉ là một tên hề mà thôi!

Hạo Thiên tự giễu.

Khi đã nhìn thấu mọi chuyện, Hạo Thiên hoàn toàn ẩn mình, chôn sâu mọi tâm tư xuống đáy lòng, quyết định từ nay về sau hễ chưa có thực lực đứng đầu Hồng Hoang thì tuyệt đối không ra mặt!

Phù!

Hạo Thiên hít sâu một hơi, khôi phục lại uy nghiêm Thiên Đế như ngày thường, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, nói với các tướng sĩ Thiên Đình ở Nam Thiên Môn: "Các ngươi lui ra đi, để Dương Tiễn vào Linh Tiêu Bảo Điện gặp trẫm!" Thiên binh thiên tướng nhận lệnh, lập tức tản ra, tránh Dương Tiễn như tránh tà, coi hắn như một hung ma từ thời Thái Cổ!

Dương Tiễn toàn thân tỏa ra sát khí khủng bố, tay cầm Tam Xoa Kích đi thẳng vào Linh Tiêu Bảo Điện, đối mặt với Thiên Đế Hạo Thiên!

Hai bên nhìn chằm chằm vào nhau không nói lời nào!

"Ha ha!

Chắc hẳn đây là cháu ngoại Dương Tiễn của trẫm rồi!" Hạo Thiên giả bộ làm một vị tiền bối hiền từ hỏi Dương Tiễn.

Dương Tiễn nghe lời Hạo Thiên xong càng thêm chán ghét lão hơn!

Không phải nói nhảm sao?

Ta giết từ ngoài vào tận Linh Tiêu Bảo Điện này mà lão không biết chắc?

Thật là hư ngụy!

Hạo Thiên nhìn Dương Tiễn chẳng chịu phối hợp chút nào, cơ mặt giật giật!

Thằng nhóc con này!

Nếu không có Cổ Huyền bảo vệ, lão tử đã lột da ngươi rồi!

Hạo Thiên thấy Dương Tiễn hoàn toàn không hợp tác, đành tự nói một mình: "Mẹ ngươi đúng là phạm phải Thiên quy, nhưng trẫm nể tình con có lòng hiếu thảo cứu mẹ nên sẽ không chấp nhặt với mẹ con ngươi nữa.

Chuyện này kết thúc ở đây, đưa Dao Cơ đi đi!" Hạo Thiên không thèm lằng nhằng nữa, xua tay đuổi Dương Tiễn đi cho khuất mắt!

Dương Tiễn âm trầm không đáp, hồi lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên, mũi kích chỉ thẳng vào Thiên Đế, nói: "Ta cứ tưởng khi lên tới Thiên Đình, lão sẽ có chút hối hận, giờ mới thấy ta quá ngây thơ!" Dương Tiễn tuyệt vọng nhắm mắt lại, rồi đột ngột mở ra, hét vào mặt Hạo Thiên: "Hạo Thiên!

Từ nay về sau huyết mạch giữa chúng ta đoạn tuyệt.

Đợi ta tu thành Chuẩn Thánh, nhất định sẽ tìm lão đòi lại mạng cho cha và anh trai!" Dương Tiễn nói xong liền dứt khoát rời khỏi Linh Tiêu Bảo Điện!

Từ đó coi Hạo Thiên như người dưng!

Ai!

Ở ngoài Linh Tiêu Bảo Điện, Dao Cơ buồn bã cúi đầu.

Thấy con trai và anh trai tuyệt giao, trong lòng bà vô cùng khó chịu!

"Anh trai, mong có ngày anh tỉnh ngộ, đừng để vị trí chí tôn Hồng Hoang làm mờ mắt nữa!" Dao Cơ nhìn sâu về hướng Hạo Thiên một cái, rồi đưa Dương Thiền theo Dương Tiễn trở về Vô Cực đảo!

Sau khi Dương Tiễn rời đi, Hạo Thiên nói với quần thần: "Sau này mọi việc liên quan đến Thiên quy đều do Vương Mẫu chủ quản, không cần báo lại cho trẫm nữa!" Các vị thần Thiên Đình kinh ngạc nhìn Hạo Thiên.

Không ngờ một người có tham vọng quyền lực cực lớn như Hạo Thiên lại chủ động nhường lại quyền quản hạt Thiên quy!

Hanh!

Hạo Thiên nhìn biểu hiện của quần thần, trong lòng cười lạnh không dứt!

Lão thừa biết người phụ nữ ở hậu viện kia vốn không hài lòng với hiện trạng, luôn muốn chia sẻ quyền hành từ tay lão.

Được thôi!

Giờ lão cần ẩn mình chờ thời cơ!

Cứ đẩy bà ta ra ngoài mà quản lý đống chuyện vặt vãnh ở Hồng Hoang!

Muốn làm nữ cường nhân chứ gì?

Được!

Lão thành toàn cho!

Hạo Thiên tuyên bố xong mệnh lệnh, giả bộ đau khổ tuyệt vọng,

mặt mày ủ rũ đi về tẩm cung!

Kể từ ngày đó, Hạo Thiên dần dần giao lại những quyền hành không quan trọng cho Vương Mẫu.

Vương Mẫu có được quyền hành thì vui mừng khôn xiết, bắt đầu dần lộ ra tham vọng, thay thế một loạt nhân sự trong Thiên Đình!

Hạo Thiên hoàn toàn không màng tới, mỗi ngày đóng cửa không ra ngoài, coi như đã xem nhẹ mọi sự!

Dần dần, bên ngoài đồn đại rằng Hạo Thiên sau biến cố Dương Tiễn đại náo Thiên Cung đã bị đả kích nặng nề, không còn thiết tha gì với quyền lực Hồng Hoang nữa.

Chương 156

Lục Thánh nghe tin đều cười vui vẻ.

Đáng đời!

Tự làm tự chịu!

Các Thánh nhân vừa cười nhạo Hạo Thiên, vừa càng thêm khinh thường lão!

Loại tâm lý yếu đuối này mà đòi làm nên chuyện đại sự gì?

Chính vì sự chủ quan và khinh thường của các Thánh nhân mà không lâu sau đó Hạo Thiên đã nắm bắt được cơ hội, cho các giáo phái Thánh nhân một bài học nhớ đời!

Năm trăm năm trôi qua, thế giới Hồng Hoang trải qua một thời gian tương đối hòa bình, cuối cùng lại đón nhận điềm báo của lượng kiếp!

Người của Xiển Giáo cậy thế là đệ tử Thánh nhân nên kiêu căng ngạo mạn, ngoại trừ môn đồ của các Thánh nhân cùng cấp, họ chẳng coi ai ra gì!

Dần dần, mười một vị thân truyền đều vướng vào sát kiếp hồng trần!

Xiển Giáo bắt đầu xuất hiện điềm báo của lượng kiếp!

Tình hình của Tiệt Giáo – đối thủ truyền kiếp của Xiển Giáo – cũng chẳng khá khẩm gì hơn!

Mặc dù từ sau khi Cổ Huyền và Thông Thiên luận đạo ở Thượng Thanh Thiên, Thông Thiên đã chấn chỉnh Tiệt Giáo một phen.

Nhưng môn đồ Tiệt Giáo quá đông, Thông Thiên lại tin vào thuyết

chúng sinh bình đẳng, hữu giáo vô loại!

Vì thế đệ tử Tiệt Giáo vàng thau lẫn lộn, tố chất không đồng đều, khó tránh khỏi những kẻ làm hại Hồng Hoang.

Lâu dần, Tiệt Giáo cũng bị ám sát kiếp, điềm báo lượng kiếp hiện rõ!

Cả Hồng Hoang tuy bề ngoài vẫn bình lặng, nhưng bên trong lại sóng ngầm cuồn cuộn!

Lượng kiếp – thứ mà hễ nhắc đến là ai nấy đều biến sắc – cuối cùng lại một lần nữa giáng xuống!

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nhìn Hạo Thiên đang quỳ dưới đất, mí mắt hơi nhướng lên.

Tên này đã dần trưởng thành rồi, biết nhẫn nhịn và mưu tính hơn xưa.

"Hạo Thiên, ý định của ngươi bần đạo đã rõ, hãy đứng sang một bên chờ đợi, bần đạo sẽ gọi các vị sư huynh của ngươi đến để bàn bạc kỹ lưỡng về nhân sự nhập vào Thiên Đình." Khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên, lão đứng dậy ung dung chờ đợi Lục Thánh đến.

Ẩn mình không có nghĩa là không làm gì!

Trước đó tại Tử Tiêu Cung, các vị Thánh nhân đã hứa sẽ trợ giúp nhưng mãi không thực hiện.

Giờ Đạo Tổ đã đích thân lên tiếng, họ còn lý do gì để trì hoãn nữa?

Nếu đã không chịu đưa đệ tử vào Thiên Đình, lão đành phải đích thân lên Tử Tiêu Cung báo cáo với Đạo Tổ thôi!

Hạo Thiên đứng trong góc, cố gắng không để mình quá nổi bật, lát nữa lão sẽ tọa sơn quan hổ đấu, xem màn kịch hay của các Thánh nhân!

Sau khi Hồng Quân triệu tập Lục Thánh đến, ngài nói: "Lời hứa trợ giúp Thiên Đình của các ngươi khi nào mới thực hiện?

Hôm nay Hạo Thiên đã đích thân đến đây, mời các ngươi đưa đệ tử giáo phái mình đến Thiên Đình giúp nó thống hạt Hồng Hoang!" Biểu hiện của Lục Thánh vô cùng gượng gạo!

Họ đồng loạt nhìn chằm chằm Hạo Thiên bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.

Tên này chẳng phải đã suy sụp rồi sao?

Mới yên ổn được mấy ngày lại bày trò gây chuyện rồi!

Xem ra bài học lần trước vẫn chưa đủ nhỉ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hạo Thiên.

"Các vị sư huynh, Thiên Đình của tiểu đệ thực sự thiếu người, mong các sư huynh nể tình đồng môn mà ra tay giúp đỡ, tiểu đệ nhất định sẽ cảm kích khôn cùng!" Hạo Thiên cúi đầu hành lễ với Lục Thánh, hạ thấp tư thế của mình xuống mức tối đa!

Liên quan gì đến lão tử chứ!

Ai thèm ngươi cảm kích!

Các vị Thánh nhân thầm chửi rủa, ánh mắt nhìn Hạo Thiên càng thêm chán ghét!

Người ta đường đường là Thiên Đế, không ngại hạ mình khẩn thiết đưa ra yêu cầu, phận làm sư huynh cũng chẳng tiện từ chối thẳng thừng, mà trước mặt Đạo Tổ Hồng Quân cũng khó lòng khước từ!

Tên này lúc tỏ ra hèn mọn còn khó đối phó hơn cả lúc kiêu căng ngạo mạn!

Các vị Thánh nhân cảm thấy đau đầu, lâm vào cảnh tiến thoái

lưỡng nan!

Đành phải tiếp tục chủ đề cũ, đùn đẩy trách nhiệm cho nhau như đá bóng!

Tóm lại chỉ có một mục tiêu: Không để đệ tử dưới trướng lên Thiên Đình làm quan!

Hồng Quân nhìn đám đệ tử tranh đấu không ngừng, trong lòng vô cùng mãn nguyện!

Nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ mất kiên nhẫn, nói với các Thánh nhân: "Nếu các ngươi tranh luận không ra kết quả, vậy bần đạo đành phải đứng ra làm chủ vậy!" Lục Thánh giật mình!

Họ hồi hộp nhìn Hồng Quân, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Hồng Quân không công bố nhân sự nhập Thiên Đình ngay, mà nghiêm nghị nhìn Lục Thánh nói: "Các ngươi sau khi chứng đạo thì quên mất mình là ai, dung túng đệ tử gây chuyện khắp nơi, hiện giờ đều đã vướng vào sát kiếp, e là sắp có tai họa lâm đầu!" "Để họ đến Thiên Đình cũng là vì tốt cho họ thôi.

Dù sao thần chức Thiên Đình cũng có công đức gia trì, hướng thiện trừ ác, giúp họ sớm thoát khỏi sự bủa vây của sát kiếp!" "Bần đạo nể tình thầy trò, cho các ngươi thêm một cơ hội nữa.

Có muốn để đệ tử đến Thiên Đình hay không, các ngươi hãy tự mình cân nhắc cho kỹ!" Lục Thánh sắc mặt khó coi, hầu hết đệ tử trong giáo phái của họ đều đang mắc sát kiếp!

Phải làm sao đây!

"Sư tôn, chẳng lẽ không còn cách nào khác để hóa giải sát kiếp sao?" Nguyên Thủy mặt đầy vẻ không cam tâm hỏi Hồng Quân.

Các vị Thánh nhân khác cũng đầy hy vọng nhìn Hồng Quân, mong

có phương thức ổn thỏa hơn để giúp đệ tử thoát nạn.

Hồng Quân âm trầm mặt mày nói với các Thánh nhân: "Xem ra các ngươi vẫn chưa biết hối cải!

Thôi được, với tư cách là sư tôn của các ngươi, bần đạo có trách nhiệm chấn chỉnh lại mọi thứ!" "Nguyên Thủy!

Ngươi là giáo chủ Xiển Giáo nhưng lại nhiều lần dung túng đệ tử gây họa khắp Hồng Hoang, khiến đệ tử môn hạ đều nhiễm phải sát kiếp, phạm tội quản giáo không nghiêm!" "Thông Thiên!

Ngươi là chủ của Tiệt Giáo nhưng lại nhiều lần dung nạp những kẻ cực ác ở Hồng Hoang vào giáo, khiến môn nhân Tiệt Giáo hầu hết đều có sát kiếp trong người, phạm tội dùng người sai lầm!" "Lão Tử!

Ngươi đứng đầu các Thánh nhân nhưng không biết điều phối, giáo đạo các sư đệ, suốt ngày đóng cửa ở ẩn, đến cả sự vụ Nhân Giáo cũng không thèm quản lý, phạm tội vô vi quá mức!" Hồng Quân lần lượt chỉ ra vấn đề của ba giáo phái Đông phương, mắng nhiếc Tam Thanh không chút nể tình!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đứng bên cạnh cười thầm.

Hắc hắc!

Đáng đời cái thói hành sự ngang ngược, giờ thì chuốc họa vào thân rồi nhé!

Hai người họ chỉ mong ba giáo phái của Tam Thanh sớm ngày sụp đổ!

Thấy họ đều lún sâu vào sát kiếp, tự nhiên là vui mừng khôn xiết!

"Vui lắm sao?

Là Thánh nhân mà không màng thể diện, suốt ngày đi dụ dỗ đệ tử nhà người ta, Tây Phương Giáo cũng phải biết kiềm chế lại, đừng có

tự làm hại mình!" Hồng Quân quay sang giáo huấn Tây Phương nhị thánh.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rụt cổ, run rẩy gật đầu, thầm nghĩ sau này sang Đông phương 'đánh kiếp' phải chú ý hơn mới được!

Ánh mắt Hồng Quân dừng lại trên người Nữ Oa một lát, rồi nói: "Trong các Thánh nhân thì ngươi là người biết giữ bổn phận nhất, bần đạo hy vọng ngươi mãi giữ được như vậy, đừng có học theo mấy cái tâm tính mưu mô kia!" Nữ Oa gật đầu thưa vâng, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra lần này Oa Hoàng Thiên chắc không gặp xui xẻo rồi.

Hồng Quân đảo mắt qua năm vị Thánh nhân còn lại, nói: "Đệ tử môn nhân của các ngươi hầu hết đều có kiếp số trong người, Hồng Hoang e là lại sắp đón nhận điềm báo của lượng kiếp rồi!" Lục Thánh hồn vía lên mây!

Chỉ một cái sát kiếp thôi mà đã kéo theo cả lượng kiếp – thứ khủng bố như vậy rồi sao!

Lục Thánh cuối cùng cũng hoảng hốt!

Họ ngơ ngác nhìn Hồng Quân, hy vọng vị sư tôn cường đại này có thể cho một lời giải thích.

"Giáo phái các ngươi không biết tạo phúc cho Hồng Hoang, ngược lại còn gây họa khắp nơi, khiến trời rầu người oán, lượng kiếp chính là sự trừng phạt dành cho các ngươi!" Hồng Quân nhìn các Thánh nhân với vẻ 'hận sắt không thành thép'.

Các Thánh nhân tâm tư phức tạp, sắc mặt ai nấy đều vô cùng khó coi!

Đã trải qua một lần lượng kiếp, họ thừa hiểu sự đáng sợ của nó.

Nếu để đệ tử môn nhân phải trải qua một lần nữa, e là đến cái xác

cũng chẳng còn!

“Sư tôn!

Chương 157

Chúng con biết lỗi rồi!

Xin sư tôn nể tình công lao ngày trước của chúng con mà tha cho đám đệ tử!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mếu máo nói với Hồng Quân.

Các vị Thánh nhân khác cũng đồng thanh phụ họa, thực sự không muốn lượng kiếp giáng xuống đầu đệ tử mình.

"Đây là đại thế của Thiên Đạo, bần đạo cũng vô lực thay đổi!" Một câu nói của Hồng Quân đã chặn đứng mọi lời cầu xin của Lục Thánh.

Lục Thánh chỉ còn cách bất lực chấp nhận nhân quả và sự thật tàn khốc này.

Trong Tử Tiêu Cung chốn Hỗn Độn.

Chư thánh sắc mặt ngưng trọng, lộ rõ vẻ lo lắng nhìn về phía Đạo Tổ Hồng Quân ở phía trên.

Hồng Quân không thèm để ý đến sắc mặt của chư thánh, tự nói: "Thiên Đạo đại thế hiển hóa, Hồng Hoang sắp có Lượng Kiếp xuất hiện, đệ tử các giáo phái của các ngươi đều nằm trong Lượng Kiếp này.

Nếu các ngươi đã không nguyện ý để đệ tử lên Thiên Đình lánh nạn, vậy bần đạo chỉ đành mặc cho Lượng Kiếp phát triển thôi!" Lục thánh nhìn thấy Hồng Quân có vẻ muốn buông xuôi không quản chuyện các giáo phái nữa, trong lòng vô cùng hoảng loạn!

"Sư tôn!

Chúng con sau khi về sẽ tận lực ước thúc môn nhân đệ tử, cầu sư tôn chỉ cho một con đường sống!" Lão Tử cung kính nói với Hồng

Quân.

Các Thánh Nhân khác cũng đại đa số đều có ý đó, Lượng Kiếp là Thiên Đạo đại thế, Thánh Nhân vô lực thay đổi, nếu lúc này lại bị Hồng Quân Đạo Tổ từ bỏ, thì thật sự chỉ có thể phó mặc cho số trời!

Hồng Quân đạm mạc mở mắt, nói với chư thánh: "Bần đạo nơi này có một kiện Thiên Thư gọi là Phong Thần Bảng, bên trong thiết lập ba trăm sáu mươi lăm lộ chư thần, cần đệ tử các giáo phái của các ngươi lấp đầy.

Chỉ cần chư thần quy vị, Lượng Kiếp tự sẽ tiêu trừ!" Chư thánh thở phào nhẹ nhõm!

May mà chuyện này còn có chỗ xoay xở!

"Sư tôn, không biết ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần sau này sẽ về nơi nào?" Lão Tử mở miệng hỏi.

Hồng Quân đưa tay chỉ về phía Hạo Thiên: "Thiên Đình thống trị tam giới lục đạo, thực hiện ý chí Thiên Đạo, ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần đều thuộc về Thiên Đình, do Hạo Thiên quản hạt!" Da mặt lục thánh giật giật!

Đi quanh một hồi hóa ra lại quay về chỗ Hạo Thiên!

Tên này kiếp trước tích đức sao, vừa có ngôi vị chí tôn Thiên Đình, giờ lại độc hưởng phúc lợi của cả Lượng Kiếp, mà quan trọng là phúc lợi này còn được phân chia từ chính các đại giáo phái!

Lục thánh trong lòng vô cùng bất cam, một tên tiểu đồng tử mà cũng đòi chấp chưởng Phong Thần Bảng sao!

"Sư tôn, con thấy Phong Thần Bảng hệ trọng, Hạo Thiên sư đệ bình thường phải lo liệu việc vặt ở Thiên Đình, e rằng không rảnh lo việc phong thần, hay là để Xiển Giáo con làm thay có được không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tranh tiên mở miệng.

“Không được!

Đệ tử Xiển Giáo đều vướng sát kiếp, sao có thể chấp chưởng Phong Thần Bảng?

Như thế chẳng phải sẽ mất công bằng sao?” Thông Thiên lập tức chất vấn.

“Vậy thì muốn thế nào, chẳng lẽ đưa cho Tiệt Giáo có thể giữ được công bằng chắc?” Nguyên Thủy phản kích, đối mặt với Thông Thiên không hề nhường nhịn!

“Bần đạo không nói Tiệt Giáo có thể chấp chưởng Phong Thần Bảng, nhưng nếu Nguyên Thủy sư huynh muốn tranh đoạt quyền hành, ta tự nhiên sẽ không nhường!” Thông Thiên nhìn thẳng Nguyên Thủy nói.

“Hai vị sư đệ chớ tranh luận, hay là để đệ tử Huyền Đô của bần đạo chấp chưởng Phong Thần Bảng, bần đạo ở bên cạnh hiệp trợ thế nào?

Như thế cũng dễ dàng bình hành quan hệ giữa các giáo phái!” Lão Tử đột nhiên xen vào.

Điều khiển người ta ngoài ý muốn là, lần này Nguyên Thủy và Thông Thiên ý kiến lại vô cùng thống nhất, đều không đồng ý đề nghị của Lão Tử!

Lão Tử sắc mặt âm trầm, trước nay Nguyên Thủy luôn nghe theo mình nhưng lần này lại không ủng hộ!

Hừ!

Nếu đã không tín nhiệm bần đạo, vậy thì mặc xác các ngươi!

Lão Tử quay người đi, nhắm mắt không mở miệng nữa!

Dù sao Lão Tử chỉ có một đệ tử, dù vướng sát kiếp bần đạo cũng

có thể kịp thời hộ trụ, nếu đã thích tranh giành như vậy thì cứ việc!

Bần đạo không quản nữa!

Hai thánh phương Tây vốn luôn nhảy nhót lần này lại kỳ tích không mở miệng!

Tự biết tuyệt đối không tranh nổi với Tam Thanh, trong minh minh cảm thấy Lượng Kiếp lần này nhắm thẳng vào các giáo phái phương Đông, phương Tây giáo tĩnh quan kỳ biến là tốt nhất!

Nữ Oa cũng không mở miệng tranh giành Phong Thần Bảng, nàng vốn không thích tranh đấu, lại không có giáo phái, Lượng Kiếp lần này ảnh hưởng tới nàng là nhỏ nhất!

Cứ để Tam Thanh tranh giành đi!

Thế là sau khi bốn vị Thánh Nhân đồng loạt im lặng, Tử Tiêu Cung hoàn toàn biến thành pháp trường biện luận của Nguyên Thủy và Thông Thiên!

Hai người tranh cãi không ngừng, dần dần có xu thế muốn quyết thắng bại!

Hồng Quân sa sầm mặt lại!

Bần đạo còn ở đây đấy nhé!

Cái gì?

Định động thủ ở Tử Tiêu Cung à!

Hồng Quân lộ vẻ không vui nhìn Thông Thiên và Nguyên Thủy, hèn gì dưới Thiên Đạo đại thế, cả hai giáo đều bị hủy diệt!

Hành sự kiểu này, không hủy diệt mới lạ!

"Được rồi!

Đừng tranh cãi nữa, nghe bần đạo nói hết đã!" Hồng Quân mở

miệng chế chỉ.

Hai người hậm hực lườm nhau một cái, miễn cưỡng kết thúc tranh cãi, nhìn Hồng Quân tiếp tục nghe về chuyện Lượng Kiếp!

Sau khi hai người bình tĩnh lại, Hồng Quân mới chậm rãi nói: "Người chấp chưởng Phong Thần Bảng vốn đã có thiên định mệnh số, kẻ có tướng Phi Hùng sau lưng sẽ chấp chưởng Phong Thần Bảng, chủ trì việc phong thần!" Nguyên Thủy và Thông Thiên đều âm thầm ghi nhớ chuyện quan trọng nhất này vào lòng, thầm nhủ nhất định phải tìm thấy người này trước mọi người!

Bởi vì tìm được trước có thể lôi kéo, đem quyền chấp chưởng Phong Thần Bảng này gắn với giáo phái mình, như vậy việc phong thần sẽ chiếm được chủ động và tiên cơ!

Hồng Quân không đợi chư thánh hỏi, tiếp tục nói: "Kẻ có tướng Phi Hùng sau lưng không chỉ có thể chấp chưởng Phong Thần Bảng, mà còn chấp chưởng cả Đả Thần Tiên, có lực khắc chế đối với ba trăm sáu mươi lăm lộ chư thần!" Chư thánh hít một ngụm khí lạnh!

Không ngờ người này lại có quyền hành lớn như vậy!

Chẳng khác nào trực tiếp chấp chưởng ba trăm sáu mươi lăm lộ chư thần!

Chư thánh trong lòng âm thầm kinh hãi, đồng thời lại hả hê nhìn Thiên Đế Hạo Thiên, hồi nãy chắc đang vui mừng lắm phải không!

Giờ thì có người nắm quyền hành ngang ngửa rồi nhé!

Sắc mặt Hạo Thiên quả thực không hề dễ nhìn!

Lúc nãy nghe Hồng Quân nói có ba trăm sáu mươi lăm vị đệ tử tam giáo cho mình sai khiến, trong lòng lập tức cảm thấy thời vận đã tới, sắp cất cánh rồi!

Nhưng ai ngờ lại có một quả lôi mai phục ở bên trong!

Người này bất luận là ai, sau khi phong thần kết thúc đều phải chết!

Hạo Thiên lộ ra sát cơ.

Quyết không cho phép ai chia sẻ quyền hành của Thiên Đế, nghĩ xem, sau này chư thần Thiên Đình ngoài việc nghe lệnh mình, còn phải luôn chịu sự kiềm chế của một người khác, vậy ba trăm sáu mươi lăm lộ chư thần đó có tác dụng gì!

Hồng Quân nhìn thấy chư vị Thánh Nhân đại khái đã tiếp nhận những lời mình nói, lại tiếp tục đào hố chôn mìn cho chư thánh.

"Bần đạo thân hợp Thiên Đạo, hiện nay Lượng Kiếp hiển hóa, không tiện đến Hồng Hoang tìm kiếm người thiên mệnh, các ngươi có ai nguyện ý thay bần đạo đi tìm kẻ có tướng Phi Hùng đó không?" "Lão sư, giáo phái của các vị sư huynh vướng mắc nhiều vào chuyện Lượng Kiếp, e rằng không tiện nhúng tay, hay là để con và Tiếp Dẫn sư huynh làm thay thế nào?" Chuẩn Đề vừa đợi Hồng Quân dứt lời đã lập tức tiến lên đề nghị.

Có biến!

Chỗ nào cũng muốn thọc một tay vào, xem bản lĩnh ngươi tới đâu!

Nguyên Thủy và Thông Thiên lần lượt sa sầm mặt nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề chẳng hề để ý đến sự phẫn nộ của hai người, nhìn thẳng Hồng Quân chờ đợi câu trả lời.

Nhìn cái gì!

Dù sao bần đạo cũng không vì các người nhìn mà mất miếng thịt nào!

Lợi ích dâng tận tay mà không lấy, ta có ngốc đâu!

“Chuẩn Đề sư đệ, lần này giáo phái phương Đông chúng ta chịu ảnh hưởng Lượng Kiếp sâu sắc nhất, hợp lý nhất là do giáo phái phương Đông chúng ta tìm kiếm người thiên mệnh đó để sớm ngày hóa giải Lượng Kiếp, hai vị đừng có góp vui nữa!” Lão Tử hờ hững mở miệng.

Chương 158

“Đại sư huynh nói vậy sai rồi!

Chính vì như thế nên các vị sư huynh mới cần tránh nghi ngại, huynh đệ hai người chúng con cũng là vì cân nhắc cho Tam Thanh sư huynh thôi!” Tiếp Dẫn lập tức đáp lại Lão Tử.

Chư thánh đều hiểu rõ tầm quan trọng của người có tướng Phi Hùng, do đó lần lượt mở miệng tranh giành quyền chủ đạo, không ai nhường ai, lại một lần nữa cãi vã!

Hồng Quân ngồi cao trên vị trí đầu Tử Tiêu Cung lạnh nhạt quan sát chư thánh đấu võ mồm, không hề ngăn cản!

Sớm đã phát giác chư thánh sau khi lập giáo thành thánh đều trở nên bành trướng, lòng kính sợ đối với sư tôn ngày càng ít đi, Hồng Quân mượn Lượng Kiếp lần này để nhắc nhở các Thiên Đạo Thánh Nhân, ai mới là chủ của Hồng Hoang!

Đừng tưởng chứng đạo rồi là có thể vô pháp vô thiên!

Tưởng mình là cái tên biến thái Cổ Huyền kia chắc?

Hồng Quân cười lạnh nhìn chư thánh.

Chư thánh xâu xé lẫn nhau, không ai nhường ai, mãi mà không thương thảo ra được kết cục khiến tất cả mọi người hài lòng, đành phải một lần nữa nhìn về phía Hồng Quân, thỉnh cầu ngài chủ trì phân phối!

Hồng Quân điềm tĩnh mở mắt, nói với chư thánh phía dưới: “Người thiên mệnh tự có mệnh định duyên pháp, các ngươi không thể cưỡng cầu!” Ánh mắt kỳ vọng của chư thánh lập tức ảm đạm xuống!

Nháo nửa ngày trời mà chả xác định được gì à!

Vậy ta ở đây tranh đỏ mặt tía tai có ý nghĩa gì!

Hồng Quân không đợi chư thánh hoàn hồn, lại nói tiếp: "Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên vốn nên do người thiên mệnh đích thân chấp chưởng, nếu các ngươi đã muốn bảo quản thay, bần đạo cũng không ngăn cản, mong các ngươi dốc sức giúp đỡ người thiên mệnh hoàn thành việc phong thần!" Chư thánh nghe vậy lập tức ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực nhìn linh bảo trong tay Hồng Quân, nếu không phải do Hồng Quân đích thân cầm trong tay, e là lúc này đã xông lên cướp bảo bối rồi!

Không đợi chư thánh một lần nữa mở miệng tranh đoạt, Hồng Quân trực tiếp tuyên bố quyền sở hữu linh bảo: "Nguyên Thủy, Thông Thiên!

Trong giáo phái của hai người đệ tử môn nhân vướng sát kiếp nhiều nhất!

Bần đạo đem hai kiện linh bảo lần lượt ban cho các ngươi, mong hai người bảo quản thỏa đáng, để lại cho người thiên mệnh dùng vào việc phong thần!" Nguyên Thủy và Thông Thiên trên mặt lộ ra vẻ cuồng hỉ!

Vốn dĩ hai người vì chuyện đệ tử vướng Lượng Kiếp mà sầu lo, ai ngờ vật thiên mệnh phong thần xoay chuyển một hồi lại vào tay mình!

Có được thứ này, khi hai người tranh đoạt người thiên mệnh phong thần sẽ có ưu thế tự nhiên!

Chỉ cần nắm bắt cơ hội là có thể nạp người phong thần vào trận doanh của mình!

Như thế, Lượng Kiếp lần này không những không trở thành nguy cơ giáo phái, mà ngược lại còn đem tới cơ hội trỗi dậy cho hai giáo!

Hai người tự nhiên trong lòng hưng phấn!

Chỉ là thấy đối thủ của mình cũng được cơ hội tương tự, tâm tình kích động lập tức bị phá hỏng!

Đám đồ đệ bất tuân Thiên Đạo, loại mang lông đội sừng ở Tiệt Giáo mà cũng xứng hợp tác với người thiên mệnh sao?

Hừ!

Đám người nịnh hót, đạo đức bại hoại ở Xiển Giáo mới không xứng đồng hành cùng người thiên mệnh!

Nguyên Thủy và Thông Thiên hầm hầm lườm đối phương, ánh mắt giao nhau bắn ra vô số hung quang!

Hai người tức khắc trở nên giương cung bạt kiếm, e rằng vừa ra khỏi Tử Tiêu Cung là phải đi ra đánh một trận riêng!

Thái Thượng Lão Tử phát ra khí thế cường kình ngăn hai người lại!

Đang ở đạo trường của sư tôn, hành sự như vậy không sợ làm sư tôn nổi giận sao?

Dưới sự can thiệp của Lão Tử, hai người thu liễm khí thế, nhận lấy linh bảo Hồng Quân ban xuống, Nguyên Thủy được Phong Thần Bảng, Thông Thiên được Đả Thần Tiên, trong lòng hai người đều hiểu rõ, Lượng Kiếp lần này hai giáo tất nhiên phải quyết một trận thắng thua!

Bởi vì trong các giáo thì chỉ có Xiển và Tiệt là lún sâu vào sát kiếp nhất, do đó khả năng đệ tử lên bảng là lớn nhất, ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần cần đệ tử hai giáo lấp đầy, đôi bên tất sẽ nảy sinh ma sát mãnh liệt!

Nguyên Thủy nở nụ cười lạnh nhìn Thông Thiên, Lượng Kiếp lần

này phải khiến Tiệt Giáo triệt để phá diệt, để xem sau này ngươi còn dám thể hiện vẻ ngông nghênh trước mặt bần đạo nữa không!

Thông Thiên trong lòng cũng có niềm tin kiên định!

Nếu là trước kia, có lẽ sẽ không tranh với Nguyên Thủy, nhưng biểu hiện vừa rồi của Nguyên Thủy khiến ông vừa đau lòng vừa lo lắng!

Rõ ràng là hắn không định tha cho Tiệt Giáo!

Đã như vậy, bần đạo hà tất phải nhường nhịn khắp nơi?

Cùng lắm là ở Thiên Ngoại Thiên bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, đấu với hắn một trận ra trò!

Trong lúc tâm tư hai người xoay chuyển, màn dạo đầu của cuộc tranh đấu giữa hai giáo đã mở ra, cuộc chiến Phong Thần bắt đầu từ đây!

"Việc đã giao phái xong xuôi, Lượng Kiếp sắp tới, các ngươi cần cẩn thận ước thúc môn nhân đệ tử không được làm bậy, nếu không một khi đã hãm sâu vào Lượng Kiếp, sẽ không còn đường quay đầu!" Hồng Quân dặn dò xong xuôi, đuổi chư thánh và Hạo Thiên ra ngoài, tiếp tục đi vào không gian Thiên Đạo để tham ngộ quy luật Thiên Đạo!

Bên ngoài Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy cười như không cười nhìn Thông Thiên nói: "Thông Thiên sư đệ, phải trông chừng cho kỹ vạn tiên đệ tử kia nhé, nếu không lỡ tay một cái là lên Phong Thần Bảng của bần đạo thì không hay đâu!" "Nguyên Thủy sư huynh nực cười thật!

Đệ tử Tiệt Giáo bần đạo đông đảo, trong Phong Thần Bảng có vài người xuất thân từ Tiệt Giáo ta là thực sự bình thường, nhưng đệ tử Xiển Giáo của sư huynh cũng chẳng có mấy mống, sư huynh nên cẩn

thận kẻo cuối cùng Xiển Giáo lại gặp cái kết cục đạo thống bị hủy diệt hoàn toàn đấy!" Thông Thiên vỗ vai Nguyên Thủy đầy thâm thúy nói.

Sau đó giọng điệu xoay chuyển, sắc mặt lạnh lùng nói với Nguyên Thủy: "Hơn nữa Phong Thần Bảng không phải vật của sư huynh, nó thuộc về người thiên mệnh, chúng ta chỉ bảo quản thay mà thôi, sư huynh định độc chiếm linh bảo sao!" Lời này vừa nói ra, chư thánh lần lượt nhíu mày, ngay cả Thái Thượng Lão Tử vốn luôn ủng hộ Nguyên Thủy cũng lộ vẻ hoài nghi nhìn Nguyên Thủy, dù sao dựa theo phong cách hành sự của vị này, chuyện đó hoàn toàn có khả năng xảy ra!

Nếu Phong Thần Bảng chỉ là một linh bảo thông thường thì Nguyên Thủy bá chiếm cũng đành, nhưng linh bảo này liên quan tới chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, sao có thể để một mình Nguyên Thủy độc chiếm được!

"Nguyên Thủy sư huynh, nếu muốn độc chiếm Phong Thần Bảng thì bần đạo vạn vạn lần không đồng ý!" Chuẩn Đề là người đầu tiên nhảy ra phản đối Nguyên Thủy.

"Sư đệ!

Những gì sư tôn nói phải ghi nhớ kỹ, tuyệt đối chớ tự lầm!" Thái Thượng Lão Tử cảnh cáo Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy nhìn chư thánh chỉ vì một câu nói không để ý của mình mà lần lượt nhảy ra chỉ trích, cảm thấy vô cùng mất mặt, trong lòng cảm thấy áp lực như núi!

Ta chẳng phải muốn đệ tử Tiệt Giáo của Thông Thiên lấp đầy Phong Thần Bảng để sớm kết thúc Lượng Kiếp sao?

Ta chẳng phải vì nghĩ cho tất cả mọi người sao, thế mà đều nhằm

vào ta!

Nguyên Thủy trong lòng phẫn nộ, đồng thời có phần kiêng dè nhìn Thông Thiên, tên này giờ không còn là kẻ chỉ biết tu luyện nữa rồi!

Ngày thường thấy không giỏi tranh đấu, cứ tưởng đầu óc đơn giản thật, không ngờ cũng là một con cáo già khó nhằn!

Vừa rồi Thông Thiên chỉ bằng vài câu nói đã hóa giải được cục diện Nguyên Thủy muốn hợp lực chư thánh uy hiếp Tiệt Giáo, đem tiêu điểm mâu thuẫn chuyển sang hắn, để hắn bại lộ trước sự phê phán của chư thánh, đúng là hảo thủ đoạn!

Lúc này, Nguyên Thủy không còn nhìn Thông Thiên như cái tên ngốc chỉ biết tu hành lúc trước nữa, mà thực sự coi đối phương là địch thủ, muốn phân cao thấp với đối phương trong Lượng Kiếp!

"Chư vị đạo hữu lo xa rồi!

Bần đạo không có ý độc chiếm Phong Thần Bảng, chỉ là muốn Lượng Kiếp sớm kết thúc, nghĩ ra vài biện pháp giải quyết hiệu quả thôi!" Nguyên Thủy cưỡng ép giải thích một hồi, sau đó không thèm để ý đến chư thánh nữa, bay thẳng về Ngọc Hư Cung, muốn mưu hoạch thật tốt cho bàn cờ lớn sắp tới!

Thông Thiên vô biểu tình nhìn bóng lưng Nguyên Thủy đi xa, trong mắt có tinh quang lưu chuyển, theo sát sau đó nhanh chóng bay về Bích Du Cung, sắp xếp chuyện Lượng Kiếp sắp tới!

Chư thánh còn lại hàn huyên với nhau vài câu rồi cũng về đạo trường của mình ở Hồng Hoang để bố cục!

Trong phút chốc, các giáo phái Thánh Nhân hành động liên tục, không khí Hồng Hoang bỗng chốc trở nên căng thẳng!

Tại Ngọc Hư Cung ở Đông Côn Luân.

Nguyên Thủy triệu tập toàn bộ môn nhân đệ tử về, mắng: "Lũ nghịch đồ các ngươi những năm qua đã lén lút làm ra những chuyện thiên nộ nhân oán gì sau lưng bần đạo, để giờ hãm sâu vào sát kiếp, gây họa cho Xiển Giáo, các ngươi có biết tội không?" Các đệ tử Xiển Giáo bên dưới nhìn Nguyên Thủy đang bạo nộ, lần lượt rụt cổ lại, khúm núm không dám mở miệng trả lời!

Đồng thời nghe Nguyên Thủy chất vấn, bọn họ kinh hãi vì mình đã lún sâu vào hồng trần sát kiếp!

Nhất thời các kim tiên Xiển Giáo hoảng loạn vô cùng, lập tức quỳ xuống nhận sai với Nguyên Thủy, khẩn cầu Nguyên Thủy ra tay cứu mình thoát khỏi biển lửa!

Ái chà!

Nguyên Thủy đau đầu bóp mi tâm, cái đám đệ tử hỗn chướng này chẳng có đứa nào khiến ông yên tâm cả!

Tu hành tu vi thì không ra hồn, gây chuyện thị phi thì giỏi nhất!

Giờ ông phải đi thu dọn tàn cuộc, thay lũ nghịch đồ này trả nợ!

Nguyên Thủy cố nén thôi thúc muốn tát cho mỗi đứa một cái, lạnh mặt nói với các đệ tử: "Đạo Tổ ở Tử Tiêu Cung đã nói rõ các ngươi đang chìm trong vũng bùn nghiệp chướng, khiến Hồng Hoang không được yên ổn, dẫn tới điềm báo Lượng Kiếp, kẻ dưới Thánh Nhân đều có nguy cơ vẫn lạc!" Đệ tử Xiển Giáo há hốc mồm nghe thông tin bùng nổ từ miệng Nguyên Thủy, hồi lâu không hoàn hồn được!

Cái gì?

Vừa rồi chẳng phải chỉ có sát kiếp thôi sao?

Chớp mắt một cái lại biến thành Lượng Kiếp rồi?

Các đệ tử bị đả kích đến mức bắt đầu hoài nghi nhân sinh!

Lượng Kiếp và sát kiếp tuy chỉ khác nhau một chữ, nhưng mức độ khủng khiếp thì lại một trời một vực!

Chương 159

Trong sát kiếp còn có đường sống, chứ dưới Lượng Kiếp sợ là bị nuốt chửng không còn mảnh xương vụn nào!

Nguyên Thủy vô cùng mãn nguyện với trạng thái hoảng loạn của các đệ tử, phải để môn nhân đệ tử nếm mùi đau khổ để rút ra bài học sâu sắc, sau này đừng có ra ngoài tùy tiện gây chuyện, mang tai họa về cho Xiển Giáo nữa!

Nguyên Thủy thấy hiệu quả trấn nhiếp đệ tử đã hòm hòm, lập tức thu tay!

Không thể vì một lần giáo huấn mà hủy hoại đạo tâm của đệ tử được!

Sau đó ông cho các đệ tử một viên thuốc an thần, kể hết chuyện Phong Thần cho bọn họ nghe, đồng thời cảnh cáo từ nay về sau nếu không có lệnh của ông, không một đệ tử thân truyền nào của Xiển Giáo được tự ý xuống núi!

Sau khi nghe Nguyên Thủy nói xong, các đệ tử mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài!

Hóa ra sự việc vẫn còn bước ngoặt lớn!

Các đệ tử nhìn nhau mỉm cười, áp lực trong lòng tan biến sạch!

Cung kính bảo đảm với Nguyên Thủy tuyệt đối không khinh suất xuống núi trong lúc Lượng Kiếp!

Các đệ tử cũng không dám xuống núi nữa, dù sao tất cả đều đã vướng vào Lượng Kiếp, lúc này bắt buộc phải ôm chặt chân Nguyên Thủy, nếu không dưới Lượng Kiếp chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp!

Nguyên Thủy hài lòng nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của đệ tử, trong lòng có chút hân hoan.

Phải thế chứ!

Nếu các ngươi cứ luôn tuân theo chỉ thị của bần đạo thì đâu có họa Lượng Kiếp ngày hôm nay!

Nguyên Thủy âm thầm suy tính.

Thực ra Nguyên Thủy không biết rằng, kể từ khi ông đẩy Xích Tinh Tử ra làm vật thế thân, các đệ tử đã không còn lòng tôn sùng trung thành với ông nữa rồi!

Bọn họ sợ mình sẽ trở thành một Xích Tinh Tử tiếp theo!

Do đó đại đa số đều tự để lại cho mình một con đường lui!

Đặc biệt là những đệ tử bái sư giữa chừng và không mấy được sủng ái như Cụ Lưu Tôn, Văn Thù mấy người, lại càng không ngừng tìm kiếm bến đỗ mới!

Mưu đồ thoát khỏi sự khống chế của Nguyên Thủy!

Tại sao đệ tử Xiển Giáo đa phần đều vướng sát kiếp?

Đa phần là vì bọn họ đang dọn đường cho mình!

Để một mai nếu có lật bài với Nguyên Thủy thì cũng không đến nỗi thê thảm quá!

Do đó sau khi xuống núi, đại đa số đều đi khắp nơi thu thập cơ duyên, cưỡng đoạt linh bảo của người khác, cuối cùng mới gây ra đại họa, chuyện này thực ra cũng không thể tách rời trách nhiệm của bản thân Nguyên Thủy!

Sau khi đã an bài xong cho các đệ tử, Nguyên Thủy lập tức lên đường đi thuyết khách các đại giáo phái, muốn nhân lúc Lượng Kiếp chưa tới, lôi kéo tất cả các Thánh Nhân trừ Tiệt Giáo vào trận doanh

của mình!

Cùng lắm là chia sẻ thêm chút lợi ích cho chư thánh, chỉ cần khiến Tiệt Giáo phá diệt là được!

Tiệt Giáo đang lúc rực rỡ mang lại áp lực không hề nhỏ cho Nguyên Thủy!

Vì đạo thống Xiển Giáo, bắt buộc phải liên hợp chư thánh để đánh Tiệt Giáo vào nơi vạn kiếp bất phục!

Nếu không Xiển Giáo sẽ nguy hiểm!

Nguyên Thủy tự biết chỉ dựa vào lực lượng của Xiển Giáo thì tuyệt đối không thể làm lung lay căn cơ Tiệt Giáo của Thông Thiên, đúng là cái cây mọc cao hơn rừng tất bị gió quật!

Sự cường thịnh và tiềm lực của Tiệt Giáo đe dọa sâu sắc đến mỗi một giáo phái Thánh Nhân, tin rằng chỉ cần chủ động đề xuất hợp tác, lại hứa hẹn lợi ích, chư vị Thánh Nhân nhất định sẽ động tâm!

Nguyên Thủy đầu tiên đến bái phỏng Thái Thượng Lão Tử ở Thủ Dương Sơn!

"Đại sư huynh, Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, thanh thế sớm đã vượt xa giáo phái của chúng ta!" "Thông Thiên hành sự ngày càng quai trương, không những không biết thu liễm còn đưa ra khẩu hiệu 'Hữu giáo vô loại', cứ đà này e rằng các giáo phái của chúng ta sẽ hoàn toàn phải sống dưới bóng râm của Tiệt Giáo, khi đó Thông Thiên ngưng tụ được khí vận vô cùng của Hồng Hoang, tu vi chắc chắn sẽ triệt để vượt qua chúng ta!" "Đại sư huynh!

Thời cơ không chờ đợi ai!

Chúng ta cần mau chóng liên thủ, hạ gục Thông Thiên, để phòng Tiệt Giáo không ngừng lớn mạnh!" Nguyên Thủy giống như biến thành một nhân viên tiếp thị, không ngừng thuyết minh sự đe dọa của

Tiệt Giáo cho Thái Thượng Lão Tử, muốn Lão Tử đứng cùng chiến tuyến chống lại Thông Thiên.

Lão Tử nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, nói với Nguyên Thủy: "Ý của đệ bần đạo đã rõ, để bần đạo suy nghĩ một chút rồi sẽ trả lời!" Lão Tử tuy rằng bề ngoài luôn ủng hộ Nguyên Thủy, nhưng chuyện Lượng Kiếp biến ảo khôn lường, lựa chọn đứng ngoài quan sát vẫn tốt hơn!

À!

Suy nghĩ rồi mới trả lời à!

Đúng là không thấy thỏ không thả ưng!

Không cho lợi ích chắc sẽ cứ chọn đứng ngoài quan sát mãi thôi!

"Đại sư huynh, chuyện Phong Thần lần này, lợi ích thu được bần đạo có thể không lấy một chút nào, bần đạo chỉ hy vọng sư huynh có thể ra tay giúp đệ một tay diệt trừ toàn bộ Tiệt Giáo và Thông Thiên!

Để duy trì sự bình hành cho các giáo phái của chúng ta!" Mí mắt Lão Tử giật giật, có chút kinh ngạc nhìn Nguyên Thủy, không ngờ Nguyên Thủy vốn luôn coi lợi ích như tính mạng lần này vì tiêu diệt Tiệt Giáo mà lại bỏ ra vốn liếng lớn như vậy!

"Nếu đã như thế, bần đạo sẽ cùng sư đệ ra tay, hạ gục Thông Thiên!" Lão Tử giống như sợ Nguyên Thủy đổi ý, lập tức đáp ứng.

Hừ!

Nguyên Thủy đã nhìn thấu bộ mặt thật của vị đại sư huynh này!

Ngày thường thì cứ như là ủng hộ lắm, đến lúc Lượng Kiếp quan trọng, không thấy lợi ích là chẳng làm cái gì hết, toàn nói suông!

"Vậy đại sư huynh, bần đạo có việc yếu sự, xin phép không ở lại lâu!" Đàm phán xong xuôi, Nguyên Thủy liền bỏ đi, một khắc cũng

không muốn nhìn thấy vị đại sư huynh giả nhân giả nghĩa này nữa!

Lão Tử nheo mắt nhìn theo hướng Nguyên Thủy rời đi, tâm niệm chuyển động, hiểu rằng chắc chắn Nguyên Thủy sẽ đi thuyết phục hai vị Thánh Nhân phương Tây kia thôi!

Tuy nhiên ông không thấy hành động này có gì không ổn!

Dù sao thêm một người gia nhập là thêm một người gánh vác rủi ro, tuy rằng lợi ích trong tay sẽ bị hai người kia chia phần, nhưng chỉ cần Nhị Thánh gia nhập, sẽ có thêm át chủ bài để kháng hành với Thông Thiên!

Lão Tử không hề sợ thực lực cá nhân của Thông Thiên, thứ ông kiêng dè chính là Tru Tiên Kiếm Trận 'tứ thánh không thể phá' trong tay đối phương!

Chỉ cần Nhị Thánh gia nhập, mặc cho Thông Thiên có nghịch thiên thế nào đi nữa, cũng không thể xoay chuyển càn khôn!

Lão Tử thầm nghĩ.

Trong lúc Nguyên Thủy tìm kiếm viện binh, Thông Thiên ở Kim Ngao Đảo cũng không rảnh rỗi, ông cũng triệu tập các đệ tử môn nhân quan trọng của Tiệt Giáo lên đảo để tuyên bố chuyện Lượng Kiếp!

So với đệ tử Xiển Giáo kinh hoàng thất thố, hành xử như một lũ ô hợp, đệ tử Tiệt Giáo tỏ ra đoàn kết hơn nhiều!

Lúc đầu nghe tin về Lượng Kiếp ai nấy cũng cảm thấy vô cùng khủng bố, nhưng không vì thế mà lùi bước!

Đại bộ phận đệ tử Tiệt Giáo đều là những người đi theo Thông Thiên kiên định, sẽ không vì Lượng Kiếp mà thay đổi ý chí!

Tuy nhiên Tiệt Giáo thực sự quá lớn, khó tránh khỏi sẽ có những kẻ tham sống sợ chết trà trộn bên trong!

Tâm tính của một số đệ tử so với môn nhân Xiển Giáo còn kém xa, căn bản là những kẻ ăn bám và làm lụy đến Tiệt Giáo!

Một số đệ tử sớm đã kiến nghị Thông Thiên trục xuất những kẻ đó ra khỏi môn phái, nhưng Thông Thiên vì nể tình bọn họ tuy tâm tính không đủ nhưng chưa gây ra chuyện gì nên đã tha thứ nhiều lần!

Giờ đây Thông Thiên cũng hối hận không thôi!

Nhưng ván đã đóng thuyền, đành phải nuốt chén đắng này vào thôi!

Đối mặt với tai kiếp khủng bố như Lượng Kiếp, Thông Thiên tuy miệng nói không sao, nhưng trong lòng lại vô cùng ưu lự!

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, không ai hiểu rõ mức độ khủng bố của Lượng Kiếp Hồng Hoang hơn ông, ngay cả vị thế Thánh Nhân tôn quý cũng không thể xoay chuyển tình thế!

Lần này Tiệt Giáo bị cuốn vào Lượng Kiếp, e rằng lành ít dữ nhiều!

Thông Thiên có dự cảm Tiệt Giáo đại nạn lâm đầu, do đó chỉ đành để đệ tử đóng cửa thanh tu, nếu không có lệnh triệu tập thì không được rời Kim Ngao Đảo nửa bước!

Dùng cách này để giảm bớt ảnh hưởng của Lượng Kiếp đối với đệ tử Tiệt Giáo!

Tuy nhiên ông hiểu rõ cách này chỉ trị phần ngọn mà không trị được phần gốc, không phải kế lâu dài.

Nhìn khí vận của Tiệt Giáo ngày càng thất thoát nghiêm trọng, Thông Thiên trong lòng vô cùng tiêu lự, ngay cả việc bế quan tu hành của bản thân cũng bị ảnh hưởng!

Ôi!

Phải phá cục thế nào đây!

Thông Thiên cau mày suy nghĩ.

“Sư tôn!

Tại sao người lại tiêu lự như vậy?

Chương 160

Có phải người gặp phải nan đề không giải được không?

Có thể nói cho con nghe một chút không?" Cổ Lan Tâm tung tăng nhảy nhót xuất hiện trước mặt Thông Thiên hỏi.

Nhìn thấy Cổ Lan Tâm ngoan ngoãn hiểu chuyện, tâm tình Thông Thiên tốt lên không ít!

Dạy dỗ được một đệ tử như Cổ Lan Tâm là chuyện đắc ý nhất đời ông!

Cổ Lan Tâm thân là thiên định Thánh Nhân không hề lãng phí thiên phú, tuổi còn nhỏ đã vượt xa các đệ tử đời thứ hai của Đạo Môn, làm rạng rỡ mặt mũi cho ông và Tiệt Giáo!

Dù cuối cùng Tiệt Giáo có gặp bất trắc, chỉ cần có Lan Tâm ở đây, bần đạo sẽ có cơ hội lật ngược bàn cờ!

Thông Thiên nheo mắt lại.

Thông Thiên không đem nỗi ưu lự trong lòng nói cho Cổ Lan Tâm nghe, dù có thiên tư của thiên định Thánh Nhân, nhưng dù sao nó cũng chỉ là một đứa trẻ, mấy kế âm mưu này nó chắc chắn không phải đối thủ của mấy vị Thánh Nhân kia, có nói cũng vô dụng, chỉ tổ làm nó phiền lòng thêm mà thôi!

Nhưng nhìn Cổ Lan Tâm, Thông Thiên chợt nảy ra ý nghĩ, có lẽ cái tên đó sẽ có cách giải quyết khốn cảnh của Tiệt Giáo ta!

Thông Thiên thoáng chút hưng phấn.

"Lan Tâm, ở Kim Ngao Đảo cũng tu tập lâu rồi nhỉ, đã lâu rồi không về chỗ phụ mẫu xem sao, có nhớ nhà không?" Thông Thiên xoa đầu Cổ Lan Tâm hỏi.

Cổ Lan Tâm gật gật đầu: “Con lâu rồi chưa về thăm cha và mẹ, sư tôn, khi nào con mới được về nhà ạ!” Cổ Lan Tâm chớp đôi mắt lớn nhìn Thông Thiên hỏi.

“Bất cứ lúc nào cũng được!

Lát nữa bần đạo sẽ đích thân đưa con về, cũng để tiện trao đổi với phụ mẫu con về phương hướng tu hành sau này!” Thông Thiên ôn hòa đáp lại Cổ Lan Tâm.

Thực ra ông muốn lợi dụng việc đưa Cổ Lan Tâm về nhà thăm cha mẹ để che mắt, tới Vô Cực Đảo thảo luận với Cổ Huyền về tương lai của Tiệt Giáo!

Tuy nhiên không thể quang minh chính đại bái phỏng Vô Cực Đảo, lúc này đang là thời kỳ mẫn cảm của Hồng Hoang, nhất cử nhất động đều sẽ bị các Thánh Nhân khác dò xét!

Ông không muốn gây rắc rối cho Vô Cực Đảo, nên hành sự cần cẩn thận một chút!

Nghe sư tôn chuẩn hứa cho về nhà, Cổ Lan Tâm vui sướng nhảy cẫng lên!

“Nghe nói Lục Nhĩ sư huynh gần đây mới thu một đệ tử, vậy là con không còn là người có bối phận nhỏ nhất trên Vô Cực Đảo nữa rồi!

Cuối cùng cũng có người gọi con là sư cô rồi!” Cổ Lan Tâm tưởng tượng ra cảnh đó, mặt cười tươi như hoa!

Nhìn biểu hiện của Cổ Lan Tâm, Thông Thiên cười lắc đầu, đúng là trẻ con mà!

Ba ngày sau, Thông Thiên chuẩn bị đầy đủ lễ vật, che giấu thiên cơ, trà trộn trong hư không, cùng Cổ Lan Tâm lên đường về Vô Cực Đảo!

Hiện tại bên trong Vô Cực Đảo có thể nói là khá náo nhiệt!

Từ sau khi gia đình Dương Tiễn dọn đến, môn nhân đệ tử của Vô Cực Đảo trở nên đông đúc hơn!

Đảo lớn như vậy cũng không còn vẻ trống trải nữa!

Các cung điện rải rác tứ phía đa phần đều đã có người ở!

Cổ Huyền kể từ lần trước giải cứu Dương Tiễn ở Thiên Đình xong cũng không còn xuất hiện ở Hồng Hoang nữa, vẫn luôn trong trạng thái bế quan!

Tu vi của hắn từ sau trận đại chiến với hai lão già lần trước lại có chút cảm ngộ và tiến triển!

Do đó những năm này hắn không màng tới chuyện Hồng Hoang, chuyên tâm nâng cao thực lực để đón nhận những thử thách lớn hơn!

Tuy nhiên khi cảm tri được khí tức của người quen đang tới gần, hắn lập tức tỉnh lại, đầy hứng thú nhìn về một nơi trên không trung Vô Cực Đảo nói: "Thông Thiên đạo hữu đã tới, sao không hiện thân gặp mặt!" Thông Thiên hơi ngượng ngùng và khổ sở hiện thân từ hư không, đáp xuống bên cạnh Cổ Huyền nói: "Thần thông đạo pháp của đạo hữu quả nhiên tinh trạm!

Bần đạo cam bái hạ phong!" Cổ Huyền không thèm để ý lời nịnh hót của Thông Thiên, biết lão này chắc chắn có việc cầu cạnh, vô sự bất đăng tam bảo điện mà!

Cổ Huyền suy nghĩ một chút liền hiểu ý của Thông Thiên!

Tuy luôn bế quan, không đến Tử Tiêu Cung nghị sự, nhưng với tư cách là cao thủ có chiến lực ngang ngửa Hồng Quân, hắn tự nhiên có thể cảm nhận được khí vận Hồng Hoang đang bạo động, dựa theo kinh nghiệm trước đây suy đoán, biết Lượng Kiếp sắp giáng lâm rồi!

Chắc chắn Thông Thiên tới Vô Cực Đảo là để thỉnh giáo về chuyện Tiệt Giáo lún sâu vào Lượng Kiếp đây!

Cổ Huyền thầm nghĩ.

Thông Thiên nhìn thần sắc của Cổ Huyền biết đối phương đã hiểu ý mình, dứt khoát không giấu giếm nữa, trực tiếp nói: "Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo có việc hệ trọng cầu xin, xin mời dời bước tới chính sảnh, chúng ta nói chuyện riêng!" Cổ Huyền lắc đầu: "Đạo hữu đã tới Vô Cực Đảo, bộ sợ ta chạy mất chắc?

Hôm nay Lan Tâm vừa mới về, ta và nương tử dù sao cũng phải bầu bạn với con bé trước đã!

Ngày mai ta sẽ mời đạo hữu tới chính điện thương thảo việc lớn nhé!" Thông Thiên hơi ngượng ngùng gãi mũi, đúng là mình quá nôn nóng thật!

Người ta cha con bao năm không gặp, cũng phải để cho gia đình người ta chút thời gian đoàn tụ chứ!

Có gấp gáp thế nào cũng đâu có thiếu một hai ngày!

"Đạo hữu, bần đạo thất lễ rồi!

Cứ theo lời đạo hữu, ngày mai ta sẽ tìm đạo hữu bàn bạc kỹ hơn!" Thông Thiên nói xong, tùy ý chọn một cung điện đang trống rồi ở lại, đóng vai người vô hình, không làm ảnh hưởng tới khoảnh khắc đoàn viên của gia đình người ta!

Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu quả thực đã lâu không gặp Cổ Lan Tâm rồi!

Lần này Cổ Lan Tâm về nhà tự nhiên bị hai người lôi kéo hỏi han đủ điều!

Khiến Cổ Lan Tâm dở khóc dở cười!

Tại Vô Cực đại điện.

Cổ Huyền thong dong rót trà cho Thông Thiên, nói: "Đạo hữu không thường tới Vô Cực Đảo của ta, trà này do ta tự tay nghiên cứu chế biến, có chút ích lợi cho tu hành, đạo hữu dùng thử xem sao?" Thông Thiên làm gì có tâm trí mà phẩm trà luận đạo, chỉ uống một hớp trà lấy lệ, cũng chẳng cảm nhận được hương vị gì bên trong, sốt sắng hỏi Cổ Huyền: "Đạo hữu, Lượng Kiếp sắp tới, Tiệt Giáo của ta vướng sâu vào trong đó, bần đạo tuy đã vắt óc suy nghĩ cũng không tìm ra cách phá cục, đặc biệt tới đây xin đạo hữu chỉ giáo một vài chiêu!" Thông Thiên hạ thấp tư thái, dùng lễ vối tiền bối cầu giáo Cổ Huyền, cho Cổ Huyền đủ mặt mũi!

Cổ Huyền giống như không cảm nhận được tâm trạng tiêu lự của Thông Thiên, tự mình nhâm nhi trà, dư vị một lát rồi mới mở mắt nói với Thông Thiên: "Tiệt Giáo gia đại nghiệp đại, khí vận xương thịnh, lại có Thánh Nhân mạnh mẽ như đạo hữu tọa trấn, hà tất phải tự mình chuốc lấy phiền não!" "Ôi!

Đạo hữu cũng là người đã trải qua chuyện Lượng Kiếp thời thượng cổ, nên biết mức độ đáng sợ của Lượng Kiếp mà!

Ngay cả hai tộc Vu Yêu khí vận ngút trời chẳng phải cũng nhanh chóng suy bại dưới Lượng Kiếp đó sao!" "Khí vận Tiệt Giáo bần đạo so với hai tộc thời thượng cổ còn không bằng, bản thân thực lực lại luôn bị Thiên Đạo kiềm chế, làm sao có thể giúp Tiệt Giáo thoát khốn đây!" Thông Thiên sầu mày khổ mặt nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền nghe vậy, động tác uống trà hơi khựng lại, nheo mắt nhìn Thông Thiên, không ngờ lão này nhìn nhận thấu đáo phết!

Không hề vì đột phá cảnh giới Thánh Nhân mà tự mãn không biết trời cao đất dày!

Biết là không thể xoay chuyển chuyện Lượng Kiếp nên mới sốt

sắng tìm tới cầu cứu!

Cổ Huyền thần sắc khẽ động, tâm tư xoay chuyển liền đưa ra một quyết định quan trọng!

"Ý đồ của đạo hữu ta đã hiểu, chỉ là không biết đạo hữu có dám nghịch thiên một lần, cùng ta và chư thiên Thánh Nhân đấu một trận không?" Cổ Huyền thu lại dáng vẻ lười biếng, nghiêm túc nhìn Thông Thiên hỏi.

Mí mắt Thông Thiên giật liên hồi, bị lời nói của Cổ Huyền làm cho phát hoảng!

Không biết Cổ Huyền rốt cuộc có mưu tính gì, nhưng lời này nghe thôi đã thấy rợn tóc gáy rồi!

Đấu pháp với chư thánh thì ông chẳng sợ, nhưng hành động nghịch thiên thì thực sự quá kinh khủng!

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, tuy rằng lấy việc 'tiệt thủ sinh cơ' (nắm lấy một tia sống) để lập giáo, nhưng hành sự bố cục suy cho cùng vẫn diễn ra dưới Thiên Đạo, chưa từng có ý định kháng hành với Thiên Đạo!

"Không biết đạo hữu rốt cuộc có mưu đồ gì, có thể tiết lộ một chút không?" Thông Thiên thần tình hốt hoảng nhìn Cổ Huyền hỏi.

Cổ Huyền không hề mạo muội đem kế hoạch nói hết cho Thông Thiên nghe!

Bởi vì việc mưu đồ quá lớn, nếu để Thông Thiên biết hết, e rằng đầu lão có sắt đến đâu cũng không dám cùng hắn điên một phen!

"Đạo hữu thân là hậu duệ Bàn Cổ, sao làm việc lại rụt rè như vậy!

Hành sự như thế sao có thể mưu cầu sinh cơ cho chúng sinh, chí lớn của đạo hữu e là chỉ là một giấc mộng huyễn huyền thôi!" Cổ

Huyền trầm mặt nói với Thông Thiên.

Thông Thiên không vì lời nói của Cổ Huyền mà nổi giận, với tu vi này, dăm ba câu khích bác không làm lay động được đạo tâm vững chãi của ông!

"Đạo hữu, chuyện quan trọng, bần đạo không thể lấy tương lai của Tiệt Giáo ra làm trò đùa được!

Nếu đạo hữu không thể tiết lộ kế hoạch, bần đạo vạn vạn lần không thể kéo Tiệt Giáo vào cảnh hiểm nghèo không rõ ràng đó được!" Thông Thiên khổ sở giải thích rõ với Cổ Huyền.

Nếu chỉ có một mình, không bị đệ tử giáo phái ràng buộc, thì ông cũng muốn cùng Cổ Huyền điên một lần!

Nhưng an nguy của hàng vạn đệ tử Tiệt Giáo đều nằm trong tay Thông Thiên, trước khi đưa ra quyết định phải thận trọng hơn bao giờ hết, không thể để tương lai Tiệt Giáo bị đoạn tuyệt!

Cổ Huyền nhìn chằm chằm Thông Thiên hồi lâu, mới cười nói với Thông Thiên: "Đạo hữu lòng dạ hộ giáo thiết tha, ta có thể hiểu được, chúng ta tiếp tục bàn về chuyện Lượng Kiếp thôi!" Thông Thiên ngẩn người, hồi lâu sau mới phản ứng lại, vừa rồi chắc chắn Cổ Huyền đang thử thách xem mình có thể làm minh hữu được không!

Thông Thiên dở khóc dở cười, không ngờ thân là Thánh Nhân mà cũng có ngày bị người ta không tin tưởng đến vậy, một lần hợp tác cũng phải năm lần bảy lượt thử thách!

Nhất thời ông bị đả kích đến mức hơi tự bế!

Cổ Huyền tìm kiếm minh hữu trong Lượng Kiếp, tự nhiên cần phải khảo sát một phen!

Chương 161

Trên người hắn cũng gánh vác mạng sống của vô số người, tự nhiên không thể vì tư giao với Thông Thiên không tệ mà trực tiếp quyết định liên hợp với lão được!

Qua câu hỏi vừa rồi, Cổ Huyền biết Thông Thiên là người hiểu đại cục, biết tiến thối, trọng tình trọng nghĩa, minh hữu như vậy mới xứng đáng để Cổ Huyền hợp tác!

"Thông Thiên đạo hữu, chuyện quan trọng, ta buộc phải cẩn thận đối đãi, mong đạo hữu lượng thứ!" Cổ Huyền giải thích với Thông Thiên.

"Đạo hữu không cần như vậy, hiện giờ có thể nói cho bần đạo biết mưu hoạch của đạo hữu chưa?" Thông Thiên cấp thiết hỏi.

"Ta muốn lấy Nhân tộc liên hợp với Tiệt Giáo của đạo hữu, cùng chư thiên Thánh Nhân tranh đoạt khí vận Lượng Kiếp!" Cổ Huyền liếc nhìn Thông Thiên rồi mở miệng nói.

Trong mắt Thông Thiên tinh quang lóe lên, mục tiêu mưu hoạch của Cổ Huyền lại trùng hợp với Tiệt Giáo!

Ông thừa biết Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định sẽ mượn Lượng Kiếp để đấu pháp với Tiệt Giáo, vị đại sư huynh kia đa phần cũng sẽ thiên vị Xiển Giáo, lúc đó không tránh khỏi việc phải đấu với chư thánh một trận!

Như thế, Tiệt Giáo và Nhân tộc hoàn toàn có thể hợp tác một chuyến!

Thông Thiên thầm suy tính.

Chỉ là Thông Thiên không hiểu lắm, Nhân tộc sau khi trải qua đại

thế Tam Hoàng Ngũ Đế, khí vận đang vô cùng hùng hậu!

Đã trở thành nhân vật chính của thiên địa, tại sao còn phải đi tranh khí vận Lượng Kiếp?

Thông Thiên tuy nghi ngờ nhưng cũng không nói toạc ra, dù sao mọi người hợp tác cũng đều có tính toán riêng, người ta không thể đem toàn bộ trù hoạch nói cho mình biết hết được!

Cổ Huyền tâm tư xoay chuyển trăm lần, hắn đã chờ đợi Lượng Kiếp này từ lâu!

Giờ đây tu vi đã đuổi kịp Đạo Tổ, dựa vào thiên phú thực lực của mình, việc vượt qua Đạo Tổ Hồng Quân chỉ là chuyện sớm muộn!

Sau khi tu vi đã theo kịp, tự nhiên hắn muốn làm chút chuyện lớn!

Giờ đây Hồng Hoang tuy có xu thế tam phân thiên hạ, nhưng tuyệt đại bộ phận thế lực vẫn bị Hồng Quân và Thiên Đạo nắm giữ chặt chẽ!

Cổ Huyền muốn nhân lúc dưới Lượng Kiếp, Thiên Đạo không hiển hiện, tất cả đều đầy rẫy biến số để phát nan hướng về mạch Thiên Đạo!

Đem Nhân Đạo triệt để giải cứu khỏi sự kiềm chế của Thiên Đạo, khiến Nhân Đạo tự thành một thể!

Vị cách chỉ đứng sau Thiên Đạo!

Đó mới là tính toán thực sự của hắn!

Chỉ có điều hành động này quá điên cuồng, nếu nói cho Thông Thiên e là sẽ dọa lão sợ chết khiếp!

Không bao giờ dám kết minh với Cổ Huyền nữa, cho nên hắn mới giữ lại một chút và chỉ tiết lộ cho Thông Thiên một chút phong thanh!

Phong Thần Lượng Kiếp lần này không chỉ là kiếp nạn của các

giáo phái, mà còn là kiếp nạn của Nhân tộc!

Cổ Huyền dù không chủ động đi gây sự với chư thánh, thì chuyện phong thần vẫn cứ sẽ diễn ra trong Nhân tộc, người chịu họa vẫn là tộc nhân Nhân tộc!

Nếu không quản, mặc cho Lượng Kiếp phát triển, thì Nhân tộc nhất định sẽ một lần nữa rơi vào cảnh nguy nan!

Không nói cái khác, sau Lượng Kiếp, khi Trụ Vương bị bức tự sát, Nhân Hoàng của Nhân tộc sẽ bị Thiên Đạo Thánh Nhân đánh gãy xương sống!

Từ đó về sau buộc phải nghe mệnh lệnh của các Thiên Đạo Thánh Nhân và các cường giả chư thiên quản hạt!

Không còn bất cứ cơ hội trở mình nào nữa!

Cổ Huyền với tư cách là người thủ hộ Nhân tộc, quyết không cho phép chuyện đó xảy ra, do đó dù muốn hay không cũng buộc phải đấu pháp với chư thiên Thánh Nhân một lần nữa!

Tuy nhiên, Phong Thần Lượng Kiếp dù sao cũng là kiếp nạn của các giáo phái, Cổ Huyền không tiện trực tiếp nhúng tay, giờ Thông Thiên tìm tới, đúng lúc cho hắn một cái cớ để nhập kiếp!

Cổ Huyền thuận nước đẩy thuyền đồng ý hợp tác với Thông Thiên, một là có thể quang minh chính đại tham gia vào cuộc tranh đoạt Lượng Kiếp, hai là có thể kéo Tiệt Giáo đang cường thịnh làm viện trợ, nhất cử lưỡng tiện, hà lạc bất vi?

Cổ Huyền và Thông Thiên vì có lợi ích chung nên nhanh chóng đạt thành hợp tác, hai người ra khỏi Vô Cực đại điện với dáng vẻ như anh em tốt!

Cổ Huyền lại kéo Thông Thiên uống một trận rượu ngon do Tây Vương Mẫu đặc chế, chủ khách đều vui vẻ, Thông Thiên mãn nguyện

rời khỏi Vô Cực Đảo!

Còn về việc hai người tiến hành hợp tác như thế nào trong Vô Cực đại điện thì ngoại trừ hai người ra, không ai biết rõ!

Chỉ từ biểu tình của hai người mà thấy, Lượng Kiếp lần này hai người đã nắm chắc phần thắng rồi!

Trên đường Thông Thiên quay về đạo trường Kim Ngao Đảo, nhớ lại kế sách mà Cổ Huyền nhắm vào chư thánh, không khỏi rùng mình một cái!

Nếu kế hoạch đó thành công, đám giáo phái Thánh Nhân kia e là sẽ thê thảm vô cùng đây!

Thông Thiên thầm nghĩ.

Nhưng ông không hề đồng tình chút nào với những gì các giáo phái đó sắp phải đối mặt!

Trong lòng Thông Thiên, tình nghĩa sư môn với chư thánh sớm đã bị tiêu ma sạch bởi từng đợt kế mưu và chèn ép rồi!

Hừ!

Thiên Đạo nhân quả luân hồi, các ngươi có gặp kiếp nạn này cũng là do tự chuốc lấy thôi!

Thông Thiên sắc mặt lạnh nhạt, không nghĩ ngợi gì thêm chuyện của các giáo phái nữa, tăng tốc quay về đạo trường, bắt đầu âm thầm bố trí theo thỏa thuận với Cổ Huyền.

Tại Tu Di Sơn ở phương Tây.

Nguyên Thủy đích thân tới thăm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mưu cầu sự ủng hộ của hai người cho Xiển Giáo, để quyết chiến với Tiệt Giáo của Thông Thiên!

Phân chia khí vận của Tiệt Giáo!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lộ vẻ khoái ý nhìn Nguyên Thủy đang mang vẻ mặt cầu khẩn, trong lòng thầm sướng: "Bình thường Tam Thanh Thánh Nhân chả phải ai nấy đều mắt cao hơn đầu, coi thường vùng đất hẻo lánh phương Tây của chúng ta sao?

Giờ chẳng phải cũng phải ngoan ngoãn tìm tới tận cửa cầu cứu à!" Đối với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, việc Nguyên Thủy tìm tới cầu cứu không chỉ khiến hai người nở mày nở mặt, mà còn giúp hai người ở vào vị thế cao, có thể hung hăng trấn lột các giáo phái Tam Thanh ở phương Đông!

Chuẩn Đề nhìn Nguyên Thủy mà mắt sắp phát sáng luôn rồi!

Lão chẳng quan tâm giáo phái phương Đông ai thắng ai bại đâu!

Lão chỉ quan tâm phương Tây có thể thu được bao nhiêu lợi ích trong Lượng Kiếp lần này!

Nguyên Thủy nhìn khuôn mặt tham lam không thèm che giấu của hai lão già đối diện, lòng thầm chùng xuống!

Hai thánh phương Tây thấy Xiển Giáo lún sâu vào vũng bùn, e là sẽ mở miệng sư tử, khiến Xiển Giáo phải chảy máu một vũng lớn đây!

Nguyên Thủy vì thỉnh động Thái Thượng Lão Tử mà đã đáp ứng không nhúng tay vào khí vận Lượng Kiếp!

Giờ nếu lại bị Phương Tây Giáo chém cho một nhát, thì Xiển Giáo e là sẽ nguyên khí đại thương đây!

Tuy nhiên để tranh phong với Tiệt Giáo, Nguyên Thủy nghiến răng, đành phải cứng đầu thỏa hiệp với Nhị Thánh phương Tây!

Tuy rằng Nguyên Thủy đang phải 'cắt thịt' mời người, nhưng hắn không cam tâm đem lợi ích của Xiển Giáo chia cho Phương Tây Giáo!

Linh cơ nhất động, Nguyên Thủy trực tiếp nói với Nhị Thánh: "Hai vị đạo hữu, nếu lần này hai vị giúp Xiển Giáo ta vượt qua kiếp nạn, bần đạo tự nhiên sẽ cảm kích không thôi!" Nhị Thánh nhướng mày, biết kịch hay sắp tới rồi, tràn đầy kỳ vọng nhìn Nguyên Thủy, xem hắn có thể đưa ra điều kiện gì!

Da mặt già của Nguyên Thủy giật giật!

Hai người này đúng là không thèm che giấu chút nào, thân là Thánh Nhân mà hành sự như vậy, không sợ khó coi quá sao?

"Hai vị đạo hữu, chỉ cần đáp ứng đề nghị của bần đạo, bần đạo hứa sẽ giúp các vị chấn hưng Phương Tây Giáo!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe Nguyên Thủy nói xong, vẻ hưng phấn trên mặt lập tức biến mất!

Cứ tưởng đưa ra điều kiện gì tốt lắm!

Hóa ra nãy giờ chỉ là đưa cho một tấm séc khống à!

Nhị Thánh lộ vẻ không vui nhìn Nguyên Thủy, bộ hắn định đùa giỡn mình chắc?

Nhờ vả người ta mà thái độ như thế, chẳng lẽ tưởng Phương Tây Giáo dễ lừa lắm à!

Vẻ nhiệt tình trên mặt hai người tan biến, nhìn Nguyên Thủy đầy hờ hững, có ý muốn đuổi khách!

Nguyên Thủy nhìn điệu bộ của hai người, suýt nữa không nhịn được mà chửi đổng lên!

Cái thứ gì đâu không biết!

Thấy lão tử có lông để vặt thì tiếp đãi nhiệt tình, thấy lão tử không cho lợi ích trước mắt là đuổi người ngay?

Đồ thế lợi!

Tâm tính kiểu này hèn gì Phương Tây Giáo mãi không khá lên được!

Nguyên Thủy thầm mắng.

"Hai vị sư đệ chớ vội, nghe bần đạo nói hết đã!" Nguyên Thủy gian nan nặn ra một nụ cười, nói với Nhị Thánh.

Chương 162

Được rồi!

Cho thêm một cơ hội nữa, xem có đề ra được điều kiện gì ra hồn không!

Nhị Thánh không muốn bỏ qua cơ hội làm thịt con cừu béo này, nhìn chằm chằm Nguyên Thủy xem hắn có thể đưa ra điều kiện gì chấn động!

"Hai vị đạo hữu, đệ tử môn nhân Xiển Giáo ta không nhiều, dù có lấp đầy cả Phương Tây Giáo thì chắc cũng không giúp phương Tây hưng thịnh được, nhưng đệ tử môn nhân Tiệt Giáo thì vô số, nếu Thông Thiên bại trận, thì...!" Nguyên Thủy nói bóng gió ám chỉ với hai người.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, đều thấy sự hứng thú nồng đậm trong mắt đối phương!

Tiệt Giáo hào xưng vạn tiên triều bái, nếu độ hóa được đệ tử Tiệt Giáo về phương Tây, thì Phương Tây Giáo chắc chắn có thể trỗi dậy mạnh mẽ!

Tuy nhiên, hai người giúp Nguyên Thủy phá diệt Tiệt Giáo, rồi khi độ hóa đệ tử môn nhân Tiệt Giáo, liệu Nguyên Thủy và Thái Thượng Lão Tử có giương mắt nhìn đệ tử giáo phái phương Đông gia nhập phương Tây mà không ngăn cản không?

Nguyên Thủy trong lòng hiểu rõ nỗi lo của hai người, do đó lập tức bảo đảm: "Hai vị đạo hữu yên tâm, bần đạo vốn coi khinh cái đám mang lông đội sừng đó!

Tuyệt đối không ra tay ngăn cản hai vị!" "Bần đạo sẽ thông báo rõ

ràng với đại sư huynh, sẽ không làm hỏng kế hoạch thu nạp đệ tử của hai vị đạo hữu đâu!

Đại sư huynh của ta tin theo đạo vô vi, chắc chắn sẽ không thâu nạp quá nhiều đệ tử vào Nhân Giáo, hai vị về chuyện này cứ việc yên tâm!" Chuẩn Đề âm thầm dùng thần thông của Phương Tây Giáo trao đổi với Tiếp Dẫn, cuối cùng, Chuẩn Đề khẽ ho một tiếng, đáp lại Nguyên Thủy: "Nguyên Thủy sư huynh, chúng con có thể giúp Xiển Giáo vượt Lượng Kiếp!" Nguyên Thủy mừng rỡ, định nói gì đó thì bị Chuẩn Đề ngắt lời.

"Nhưng những gì sư huynh vừa nói phải thực hiện từng cái một, Nguyên Thủy sư huynh và đại sư huynh cần lập Thiên Đạo thệ ngôn thì mới khiến con và sư huynh tin phục được!" Sắc mặt Nguyên Thủy khó coi, tên này được đằng chân lân đằng đầu rồi!

Bần đạo đã nhượng bộ đến mức này mà còn không biết điều, coi chừng làm bần đạo nổi giận là ta lật nhào cả Phương Tây Giáo đấy!

Chuẩn Đề chẳng hề để ý đến Nguyên Thủy đang sắp bùng nổ, lão tin rằng lúc này Nguyên Thủy tuyệt đối không dám đắc tội với mình và Tiếp Dẫn sư huynh, nếu không chỉ cần bọn lão nổi giận một cái, quay đầu gia nhập trận doanh của Thông Thiên sư huynh, thì Nguyên Thủy chắc chắn sẽ lâm vào cảnh 'trộm gà không thành còn mất nắm gạo', rơi vào cảnh bụng lưng đều thụ địch!

Chuẩn Đề nghênh đón ánh mắt hung tợn của Nguyên Thủy tiếp tục nói: "Không chỉ có vậy, sư huynh cần hứa với bọn con, Lượng Kiếp tiếp theo sư huynh và đại sư huynh phải giúp Phương Tây Giáo chúng con trỗi dậy, không được can thiệp vào con đường hưng thịnh của phương Tây!

Nếu không bọn con nhất định sẽ không nhúng tay vào cuộc tranh đấu giữa các sư huynh Tam Thanh đâu!" Nguyên Thủy nghiến răng

nghiến lợi nhìn Chuẩn Đề, trong lòng uất ức cực kỳ!

Thôi bỏ đi!

Những chuyện nhỏ sau này so với cuộc tranh đấu Lượng Kiếp thì không đáng kể, vì tương lai của Xiển Giáo, bần đạo cứ tạm thời hư trương thanh thế, ứng thuận điều kiện đã!

Nguyên Thủy nhìn Nhị Thánh phương Tây với ánh mắt nguy hiểm, hồi lâu sau mới cười mở miệng nói: "Cứ theo lời sư đệ, lát nữa bần đạo nhất định sẽ đi thông báo với đại sư huynh, hai vị sư đệ, hợp tác vui vẻ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau cười, có được lời hứa của Nguyên Thủy khiến tâm trạng hai người khá tốt!

Dường như đã thấy được cảnh tượng Phương Tây Giáo trỗi dậy sau này, mặt mày rạng rỡ!

"Nguyên Thủy sư huynh, Lượng Kiếp lần này bọn con xin nghe theo sự chỉ huy của sư huynh!" Chuẩn Đề chắp tay nói.

Nguyên Thủy thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng giải quyết xong hai lão già tham lam vô độ này!

Sợ hai người sẽ đưa ra thêm điều kiện, nên sau khi đàm phán xong, hắn lập tức bay khỏi Tu Di Sơn, không muốn ở lại với hai người thêm một giây nào nữa!

Tại tổ địa Thủ Dương Sơn của Nhân tộc, Cổ Huyền đích thân giáng lâm, bắt đầu thống nhất mưu hoạch cho chuyện của Nhân tộc!

Phải nhân lúc hai giáo Xiển Tiệt đấu pháp, khi ánh mắt của mọi người ở Hồng Hoang đều tập trung vào chiến trường Phong Thần, sẽ xuất kỳ bất ý, một nhát đem Nhân Đạo phân ly khỏi Thiên Đạo!

Cổ Huyền âm thầm vào tổ địa, ngoại trừ chấp niệm hóa thân của hắn là Thái Huyền Đạo Nhân cảm ứng được ra, những người khác đều không biết Thánh Phụ đã lặng lẽ về đây!

“Thái Huyền!

Đi bí mật triệu tập các đại năng Nhân tộc tới nghị sự đại điện, ta có việc quan trọng cần giao phó!” Cổ Huyền dặn dò Thái Huyền Đạo Nhân.

Thái Huyền Đạo Nhân cau mày, nhận ra sự ngưng trọng trong lời nói của Cổ Huyền, không khỏi suy nghĩ nhiều, nửa đêm đột nhiên triệu tập các đại năng Nhân tộc tụ họp, chẳng lẽ Nhân tộc lại có biến cố lớn gì xảy ra?

Thái Huyền Đạo Nhân lục lọi ký ức, suy nghĩ kỹ càng, chẳng lẽ là chuyện Phong Thần Lượng Kiếp!

Sắc mặt Thái Huyền Đạo Nhân bỗng chốc đại biến!

Thần sắc có phần trầm trọng!

Lập tức bóp nát ngọc giản truyền tin khẩn cấp của Nhân tộc trong tay, chiêu mộ các đại năng ở các nơi về thương thảo đại sự của Nhân tộc!

Có được ký ức kiếp trước của Cổ Huyền, hắn tự nhiên biết được cảnh ngộ của Nhân tộc trong Phong Thần Lượng Kiếp!

Quyết không thể để sự gian khổ hàng vạn năm của Nhân tộc đổ sông đổ biển, cuối cùng lại đi làm áo cưới cho các Thánh Nhân!

Nhân tộc chúng ta đã đại hưng, tuyệt không để chư thiên Thánh Nhân bài bố!

Thái Huyền Đạo Nhân thầm thề.

Các đại năng Nhân tộc sau khi nhận được lệnh truyền của Thái Huyền đều lần lượt lộ vẻ kinh khủng!

Ngọc giản truyền tin khẩn cấp chỉ bị bóp nát khi Nhân tộc gặp nguy cấp!

Hiện giờ Thái Huyền tộc trưởng đích thân bóp nát ngọc giản, chẳng lẽ Nhân tộc có đại nạn lâm đầu!

Các đại năng hồn siêu phách lạc, không kịp chuẩn bị gì đã lập tức phi thân về tổ địa cứu viện!

Khi về tới tổ địa, thấy Thái Huyền Đạo Nhân đang thản nhiên đứng ngoài nghị sự đại điện đón tiếp, trong lòng mọi người một trận cạn lời!

Cứ tưởng Thái Huyền Đạo Nhân và tổ địa Nhân tộc bị tập kích rồi chứ, ai ngờ về tới nơi kiểm tra một hồi thì chả có việc gì cả!

Các đại năng Nhân tộc mặt đầy vạch đen nhìn Thái Huyền Đạo Nhân, đại ca à!

Không có việc gì thì đừng có bóp nát cái ngọc giản đó được không, dọa người chết khiếp!

Dù các đại năng Nhân tộc vô cùng bất mãn với sự hồ nháo của Thái Huyền Đạo Nhân, nhưng cũng không ai trách móc hắn hoang đường, dù sao hắn cũng là vị cộng chủ đầu tiên của Nhân tộc, địa vị hiển hách!

Mọi người đều tôn kính!

Thôi vậy!

Chắc là có chuyện gấp cần truyền gọi thật!

Mọi người thầm nghĩ đầy bất lực.

Thái Huyền Đạo Nhân không kịp giải thích với mọi người, thấy người đã đông đủ, lập tức đưa họ vào đại điện, đi về phía Cổ Huyền!

Các đại năng Nhân tộc thấy Cổ Huyền thì ai nấy đều vô cùng kinh ngạc!

Không ngờ Thánh Phụ lại đột ngột giáng lâm!

Không kịp nghĩ nhiều, mọi người lập tức tiến lên hành lễ!

"Chúng con bái kiến Thánh Phụ!" Các đại năng cung kính chắp tay nói.

Cổ Huyền mở mắt, phẩy phẩy tay, bảo mọi người tìm chỗ ngồi, chậm rãi nói: "Lượng Kiếp Hồng Hoang lại tái diễn, Nhân tộc sắp tới lại phải trải qua cảnh mưa gió bập bùng!" Gì?

Mọi người vừa mới ngồi xuống đã bị dọa đến mức bật dậy, trợn tròn mắt nhìn Cổ Huyền, hiểu rằng Thánh Phụ chắc chắn không phải đang đùa với mình!

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cổ Huyền, mọi người biết hắn không nói đùa, lập tức thu lại dáng vẻ thong dong tự tại, kinh khủng và mờ mịt nhìn nhau.

"Cảm vấn Thánh Phụ, Lượng Kiếp lần này ảnh hưởng thế nào tới Nhân tộc ta?" Toại Nhân Thị, người đứng đầu Tam Tổ Nhân tộc, là người đầu tiên lên tiếng hỏi.

Những đại năng Nhân tộc khác lập tức ngừng suy nghĩ, chăm chú nhìn Cổ Huyền, thiết tha muốn biết đáp án!

"Sau Lượng Kiếp, Nhân tộc không còn Nhân Hoàng tại thế, trở thành quân cờ của chư thánh!" Cái gì!

Không được!

Tuyệt đối không được!

Tất cả các đại năng Nhân tộc sau giây lát ngỡ ngàng, lập tức gào thét đầy bất cam trong lòng.

Nhân tộc trải qua bao kiếp nạn, chịu đủ tật khổ, khó khăn lắm mới nghênh đón đại hưng, giờ lại phải để kẻ khác hái quả ngọt, dù đối phương là Thánh Nhân cũng không được!

Cổ Huyền thu hết biểu hiện của các đại năng Nhân tộc vào mắt, hài lòng gật gật đầu!

Tốt lắm!

Đối mặt với cường áp của Thánh Nhân, ít nhất là không đánh mất ý chí chiến đấu!

Không uổng công ta đã bồi dưỡng Nhân tộc bao nhiêu năm qua!

"Các ngươi không cần quá lo lắng, ta đã liên hợp với Thánh Nhân của Tiệt Giáo, định cùng chư thiên Thánh Nhân đấu một trận, lúc đó các ngươi cứ nghe theo hào lệnh của ta mà hành sự, chớ có tự ý hành động làm hỏng an bài của ta!" Mọi người thấy Cổ Huyền đầy tự tin, nhất thời trong lòng đại định!

Có một nhân vật thông thiên triệt địa như vị này tọa trấn, Nhân tộc có gì phải hoảng loạn chứ!

Mọi người chỉ cảm thấy bóng tối tan biến, nhiệt huyết sôi trào, lại có thể dưới sự chỉ huy của Cổ Huyền đại chiến một trận rồi!

Đại năng Nhân tộc đa số đều trải qua sự tẩy lễ của máu và lửa, người nào người nấy đều tỏa ra hung uy cái thế!

Nhân tộc sau khi ổn định, không còn giặc để đánh, trong lòng sớm đã nghẹn họng khó chịu lắm rồi!

Chương 163

Giờ đây đi theo Thánh Phụ xuất chinh, trong lòng tự nhiên hào tình vạn trượng!

Hơn nữa đối thủ của bọn họ là đám đệ tử môn nhân của các giáo phái Thánh Nhân, khiến họ càng thêm hăng hái!

Hừ!

Dám mưu tính khí vận của Nhân tộc ta, đúng là đáng chết!

Các đại năng Nhân tộc mắt lộ hung quang, thầm nghĩ đầy ác liệt.

"Nếu không có mệnh lệnh của ta, các ngươi không được khinh suất xuống núi tìm môn đồ Thánh Nhân phục thù!" Cổ Huyền cau mày mắng mọi người.

Mọi người rùng mình!

Lập tức nghiêm sắc mặt nói với Cổ Huyền: "Chúng con xin tuân theo giáo hối của Thánh Phụ, tuyệt không tự ý hành sự!" "Các ngươi xuống chuẩn bị đi, Tam Tổ cùng Tam Hoàng Ngũ Đế ở lại, những người còn lại đi ra hết đi!" Cổ Huyền phẩy tay với mọi người.

Mọi người tản đi, để lại không gian cho mấy người Cổ Huyền.

Đợi những người khác đi hết, Cổ Huyền một lần nữa ra tay che giấu thiên cơ, nói với mấy nhân vật linh hồn của Nhân tộc: "Các ngươi nghe đây, ta định lợi dụng Lượng Kiếp lần này để mưu hoạch một chuyện nghịch thiên, các ngươi chỉ cần luôn ghi nhớ, lúc mấu chốt nghe theo điều lệnh của ta là được!" Các vị thủy tổ Nhân Hoàng đều thần tình ngưng trọng, nhận thức được chuyện Cổ Huyền mưu hoạch chắc chắn là chuyện kinh thiên động địa!

"Ta muốn khiến Nhân Đạo thoát ly Thiên Đạo, tự thành một mạch,

các ngươi hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt!" Mấy vị tiên hiền Nhân tộc phía dưới sau khi nghe chuyện Cổ Huyền định làm, lập tức trợn tròn hai mắt, không thể tin nổi nhìn Cổ Huyền, nhất thời có chút không tiêu hóa nổi lượng thông tin khổng lồ này!

Ngay cả Thái Huyền Đạo Nhân vốn luôn có phần cực đoan cũng đầy mặt kinh ngạc nhìn Cổ Huyền, mới thấy quyết định của Cổ Huyền điên cuồng đến mức nào!

Tê!

Từng tiếng hít khí lạnh vang lên, mọi người đều thầm nghĩ trong lòng: "Chơi lớn vậy sao?

Liệu có xảy ra chuyện gì không?

Lỡ thất bại thì sao?" Cổ Huyền tự nhiên biết tâm tư của mọi người lúc này, chỉ thấy hắn điềm tĩnh nói: "Đừng hoảng!

Ta đã dám trù hoạch tự nhiên là có nắm chắc!

Các ngươi không cần phải lo lắng như vậy!" "Đây là cơ hội cuối cùng để Nhân tộc nhảy thoát khỏi sự thúc phược của Thiên Đạo, nếu lỡ mất cơ hội này, Nhân tộc sẽ không còn năng lực để đào thoát khỏi sự chưởng khống của Thiên Đạo nữa, nỗ lực vạn năm của các ngươi cuối cùng đều sẽ biến thành một trò cười!" Các tiên hiền kinh nghi bất định nhìn Cổ Huyền, tâm tư xoay chuyển một hồi rồi hạ quyết định!

Chơi luôn!

Cùng lắm là một cái chết thôi!

Đối với những tiên hiền Nhân tộc này, sinh tử cá nhân sớm đã xem nhẹ!

Cả đời bôn ba chỉ vì sự xương thịnh của Nhân tộc!

Nếu Nhân tộc cuối cùng lại rơi vào cảnh làm quân cờ cho các cuộc

tranh đấu, thì công lao bôn tẩu vì Nhân tộc có tác dụng gì?

Nếu đã là cơ hội cuối cùng của Nhân tộc, vậy thì liều một phen đi!

Huống hồ còn có Thánh Phụ tọa trấn, chưa chắc đã không có cơ hội hoàn thành tráng cử này!

Các tiên hiền Nhân tộc thầm nghĩ.

Trong đại điện nghị sự của Nhân tộc, Cổ Huyền thu hết phản ứng của các bậc tiên hiền vào mắt.

Nhìn thấy sự kiên định trong mắt những trụ cột của Nhân tộc, hắn cảm thấy vô cùng hân hoan.

Không uổng công ta vạn năm bồi dưỡng và dạy bảo mà!

Cổ Huyền thầm cảm thán trong lòng.

Tình huống hiện tại cũng thật kỳ quái, mấy tên đồ đệ của hắn chẳng đứa nào dạy bảo ra hồn, vậy mà hậu bối Nhân tộc được nuôi thả lại từng đứa xuất sắc như vậy!

Nhìn Nhân tộc tranh khí trước mắt, rồi nghĩ đến mấy tên liệt đồ trên đảo, đúng là không có so sánh thì không có đau thương!

Cổ Huyền nhanh chóng gạt bỏ tạp niệm, dặn dò riêng Tam Hoàng Ngũ Đế: "Tám người các ngươi liên quan mật thiết đến khí vận Nhân tộc, sau này nếu Nhân Đạo thoát khỏi sự kiểm soát của Thiên Đạo, các ngươi chắc chắn có thể dựa vào khí vận để chứng đạo!

Từ hôm nay, tám người các ngươi phải nỗ lực tu hành, đợi ngày công thành sẽ chứng đạo thành Thánh!" Tam Hoàng Ngũ Đế nghe xong lời Cổ Huyền thì ngẩn người ra, nửa ngày không phản ứng gì, mãi đến khi được Thái Huyền nhắc nhở mới tỉnh lại.

Sau cơn bàng hoàng, họ vui mừng khôn xiết!

Chúng ta vậy mà có cơ hội chứng đạo!

Trước đây dùng công đức chứng vị Tam Hoàng Ngũ Đế đã hao tận tiềm lực và thiên phú, vốn nghĩ đời này vô duyên với cảnh giới Thánh Nhân, nào ngờ Cổ Huyền lại có thể đoạt thiên địa tạo hóa, trực tiếp đẩy họ lên Thánh vị.

Tám người mừng phát khóc, nói với Cổ Huyền: "Xin Thánh Phụ yên tâm, chúng con nhất định không kéo chân Nhân tộc.

Đợi khi Thánh Phụ đại công cáo thành, chúng con nhất định sẽ đoạt lấy Thánh vị, không phụ sự ủy thác của Nhân tộc!" "Được như vậy thì tốt!" Cổ Huyền gật đầu với họ, rồi lặng lẽ biến mất khỏi đại điện.

Tam Hoàng Ngũ Đế bình phục tâm tình kích động, hào khí vạn trượng dâng cao, khí vận của tám người giao thoa, bộc phát uy thế khủng bố làm chấn động hoàn vũ!

Khi tâm tự đã ổn định, tám người nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía Nhân Hoàng Hiên Viên.

Hiên Viên bước tới một bước, nói với mọi người: "Nhân tộc ta sắp đối mặt với sinh tử tồn vong, chúng ta là người hộ đạo, phải theo chỉ thị của Thánh Phụ, nỗ lực nâng tu vi lên Á Thánh đỉnh phong.

Có vậy mới đủ sức nắm bắt cơ hội sau đại biến để đột phá Thánh vị!" Bảy người còn lại đều đồng tình gật đầu.

"Chỉ là, nếu chúng ta đều bế quan, vậy an nguy của Nhân tộc...?" Hiên Viên vẫn còn do dự.

Những người khác cũng hiểu ý, nếu Tam Hoàng Ngũ Đế bế quan hết, ai sẽ thủ hộ khí vận Nhân tộc?

Hiện tại đang là thời kỳ Lượng Kiếp, biến số rất nhiều, ngộ nhỡ có kẻ nhân lúc Thiên Đạo không hiển hiện mà mưu đồ khí vận Nhân tộc thì sao!

Không thể không lo lắng được!

"Các ngươi cứ yên tâm bế quan tu hành, ta sẽ để Tam Tổ đến Hỏa Vân Động hộ pháp cho các ngươi.

Một là đề phòng lũ tiểu nhân trộm khí vận, hai là để các ngươi an tâm tu hành, không làm chậm trễ đại kế của Nhân tộc!" Lúc mấu chốt, Thái Huyền Đạo Nhân đứng ra trịnh trọng nói.

Nghe vậy, mắt tám người sáng lên, nhưng rồi lại cau mày.

"Như vậy thì Nhân tộc ngoài Thái Huyền tộc trưởng ra sẽ không còn bao nhiêu sức mạnh hộ vệ.

Khi Thánh Phụ mưu tính đại sự, chắc chắn sẽ cần viện thủ, lúc đó chúng con phải làm sao?" Đại Vũ hỏi.

Thái Huyền Đạo Nhân cau mày, quát Tam Hoàng Ngũ Đế: "Các ngươi là chí tôn của Nhân tộc, làm việc sao có thể tiền lo hậu sợ như thế!

Thánh Phụ đã quyết định thì tự sẽ có sắp xếp, các ngươi không cần lo lắng, cứ an tâm tu hành!" Tam Hoàng Ngũ Đế nghe vậy thì gãi đầu xấu hổ.

Phải rồi!

Thánh Phụ là nhân vật bực nào, đã lập kế hoạch sao có thể không tính toán chu toàn, đúng là lo hão!

"Thái Huyền tộc trưởng bớt giận, chúng con hiểu rồi.

Giờ chúng con sẽ về đạo trường bế quan, việc trong tộc đành nhờ tộc trưởng tốn tâm sức rồi!" Hiên Viên cung kính nói.

Thái Huyền Đạo Nhân mặt không biểu cảm gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng.

Tam Hoàng Ngũ Đế tuy tu vi mạnh nhưng tâm tính vẫn chưa đủ.

Dù sao họ cũng nhờ công đức mà thăng cấp từ Kim Tiên, thiếu cảm ngộ tu luyện, nếu cưỡng ép dựa vào khí vận thành Thánh thì e là không quá mạnh.

Phải tìm cách mài giũa căn cơ và nâng cao cảm ngộ đạo pháp cho họ mới được.

Thái Huyền Đạo Nhân nheo mắt.

Ở Hồng Hoang, cách nâng cao đạo pháp nhanh nhất là nghe Thánh Nhân giảng đạo!

Lúc này, Thái Huyền Đạo Nhân gọi Tam Hoàng Ngũ Đế lại, bảo họ đến Vô Cực Đảo nghe đạo.

Nhưng đúng lúc đó, giọng nói của Cổ Huyền vang lên khiến họ dừng bước: "Lập tức khởi hành, đưa Tam Hoàng Ngũ Đế đến đảo Kim Ngao để Thông Thiên giảng thuật chân lý Thiên Đạo, không được chậm trễ!" Thái Huyền Đạo Nhân vẻ mặt hơi cổ quái, Cổ Huyền là Thánh Phụ không tự mình giảng đạo cho họ mà lại ném việc này cho Thông Thiên!

Nghe giọng điệu của Cổ Huyền, cứ như coi Thông Thiên là cái túi kinh nghiệm để thăng cấp cho Tam Hoàng Ngũ Đế vậy.

Thái Huyền Đạo Nhân ngẩn ngơ!

Nhưng việc này hệ trọng, không kịp nghĩ nhiều, sau khi giao việc quản lý Nhân tộc cho Tam Tổ, ông liền lên đường ngay trong đêm, đưa Tam Hoàng Ngũ Đế đến đảo Kim Ngao ở Đông Hải.

Thông Thiên dường như đã biết trước, sai đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân đón tiếp họ bên ngoài đạo trường.

Sau đó, Thông Thiên đen mặt, dù không tình nguyện cũng phải làm công cụ giảng đạo cho Tam Hoàng Ngũ Đế.

Từ cảnh giới Kim Tiên đến Chuẩn Thánh, Thông Thiên kiên nhẫn truyền thụ chân lý Thiên Đạo, giúp cảm ngộ quy tắc của họ tăng vọt.

Thái Huyền Đạo Nhân sau khi đưa người đến đảo Kim Ngao thì lập tức quay về, bảo Tam Tổ đến Hỏa Vân Động trấn áp khí vận.

Chương 164

Dưới sự chỉ huy của Thái Huyền, Nhân tộc bí mật điều động, hoàn thành bố cục của Cổ Huyền.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, để tránh Hồng Quân và các Thánh Nhân nghi ngờ, Cổ Huyền trở về Vô Cực Đảo làm con cá muối.

Cả ngày không tu luyện cũng chẳng dạy bảo đồ đệ, khiến Hồng Quân đang âm thầm quan sát cũng phải uất ức.

"Tên này sao lại yên tĩnh thế, không biết Lượng Kiếp sắp đến sao?" Hồng Quân khó hiểu nhìn về hướng Vô Cực Đảo.

Lão vốn định xem kẻ ở Vô Cực Đảo có mưu đồ gì để kịp đối phó, nhưng Cổ Huyền lại bình tĩnh đến lạ, rốt cuộc là có tính toán gì?

Hồng Quân biết Thông Thiên đã tìm Cổ Huyền, hai người chắc chắn đã bàn bạc bí mật gì đó.

Lão rất muốn biết trong hồ lô của Cổ Huyền bán thuốc gì, nếu không sẽ ăn ngủ không yên.

Hiện tại là thời điểm mấu chốt của Lượng Kiếp, Cổ Huyền lại mang mệnh cách biến số, tu vi cũng đã đuổi kịp lão, hoàn toàn có cơ hội lật bàn gây chuyện.

Vì vậy, lão phải bóp chết mọi kế hoạch của Cổ Huyền ngay từ đầu!

Nếu Lượng Kiếp xuất hiện biến số thì rắc rối lớn rồi.

Thôi vậy, Hồng Quân dán mắt vào từng cử động trên Vô Cực Đảo, cố gắng tìm ra manh mối để phá hỏng mưu đồ của đối phương.

Cổ Huyền làm con cá muối trên đảo suốt ba trăm năm, tuy hắn

không làm gì nhưng bố cục của Nhân tộc và Tiệt giáo chưa từng dừng lại.

Hắn cố ý lộ diện trước mặt Hồng Quân để thu hút sự chú ý, khiến lão lơ là những điều động nhỏ của Nhân tộc và Tiệt giáo, đồng thời kéo dài thời gian nghe đạo cho Tam Hoàng Ngũ Đế.

Nhưng kiên nhẫn của Hồng Quân cũng có hạn.

Ba trăm năm qua, Cổ Huyền không rời đảo nửa bước khiến Hồng Quân tạm thời thả lỏng cảnh giác, bắt đầu toàn lực bố cục chuyện Phong Thần Lượng Kiếp.

Cảm nhận được thần thức của Hồng Quân đã rời đi, Cổ Huyền lập tức triệu hoán con rối thế thân, dùng kế kim thiền thoát xác lẻn khỏi Vô Cực Đảo, tiến về Địa Phủ.

Vừa vào Địa Phủ, Hậu Thổ đã xuất hiện trước mặt hắn.

"Ồ!

Khách quý nha!

Đại bận nhân cũng có rảnh đến Địa Phủ đi dạo sao?" Giọng Hậu Thổ đầy vẻ oán trách, nàng chu môi nói với Cổ Huyền.

Cổ Huyền giật giật khóe miệng, mặt dày tiến lên: "Ta chẳng phải sợ tả tả quá bận rộn, nếu ta cứ đến quấy rầy thì sẽ làm phiền tả tả tu hành sao?" "Bớt đi!

Nói đi, lần này lại có việc gì nhờ ta giúp?" Hậu Thổ trực tiếp đâm thủng lời nói dối của Cổ Huyền, nhìn thẳng vào hắn hỏi.

Khụ khụ!

Sao nhìn ta như thế, ta có phải thế lực gì đâu!

Cổ Huyền hơi bất mãn.

Tiếp đó, hắn sờ mũi, cười gượng nói với Hậu Thổ: “Không giấu gì tả tả, đệ đệ lần này ngoài thăm tả tả ra, đúng là có việc cầu xin!” “Ta biết mà!” Hậu Thổ tức giận đảo mắt, không đợi Cổ Huyền mở miệng đã từ chối thẳng thừng: “Không rảnh!” Cổ Huyền nghẹn lời!

Một bụng lời định nói bị chặn lại ở ngực, cả người thấy không khỏe chút nào.

Chậc!

Phụ nữ!

Có cần vô tình thế không!

Cổ Huyền nhìn Hậu Thổ với vẻ u oán, xem ra hôm nay nếu không bồi tội tử tế thì không xong rồi.

Cổ Huyền biết Hậu Thổ có chút oán hận mình.

Từ sau Lượng Kiếp Vu Yêu, số lần hắn đến Địa Phủ đếm trên đầu ngón tay, phần lớn thời gian đều ở Vô Cực Đảo làm một phì trạch Hồng Hoang chính hiệu!

Phải biết rằng hắn và Hậu Thổ là chị em thân thiết nhất trong các Tổ Vu.

Ngày xưa khi hắn chưa chứng đạo, Hậu Thổ luôn bảo vệ hắn như em út, giờ hắn chứng đạo rồi, cưới vợ sinh con rồi là quên chị luôn?

Đồ bạc tình!

Đúng là cưới vợ quên chị!

Hậu Thổ lườm Cổ Huyền.

Trước ánh mắt phẫn nộ của nàng, Cổ Huyền lấy ra một đóa Phượng Vĩ Hoa thất thải kỳ dị, nịnh nọt nói: “Tả tả!

Vật này là kỳ bảo đệ tìm được trong Hỗn Độn sau bao gian khổ,

đeo bên người có thể tẩm bổ thần hồn, rất hợp với tả tả!" Hậu Thổ dù bị đóa hoa xinh đẹp thu hút nhưng không lập tức nhận lấy.

Hừ!

Đừng dùng đạn bọc đường để lấp liếm, ta không phải hạng phụ nữ dễ mắc lừa đâu!

Hậu Thổ tuy cứng miệng nhưng mắt cứ thỉnh thoảng liếc về đóa hoa trong tay Cổ Huyền.

Chẳng còn cách nào, phụ nữ luôn khó lòng cưỡng lại những thứ tuyệt mỹ thế này.

Thấy biểu cảm của nàng, Cổ Huyền cười thầm, biết là sắp xong rồi, bèn bồi thêm một câu: "Tả tả, hoa này thế gian chỉ có một đóa, đệ tặng cho tả tả, hy vọng tả tả mãi mãi cao quý mê người như đóa hoa này!" Cổ Huyền dẻo mồm dẻo mật, không ngừng khen ngợi.

Trước sự tấn công dồn dập của Cổ Huyền, Hậu Thổ nhanh chóng bại trận, oán khí tan thành mây khói.

Cổ Huyền thấy vậy thì lén thở phào, đối phó với những người phụ nữ thông minh đúng là một môn học vấn.

Nếu không phải đã rút kinh nghiệm từ Tây Vương Mẫu, tích lũy được mớ kinh nghiệm chiến đấu phong phú thì lần này đối mặt với Hậu Thổ e là lành ít dữ nhiều.

May mà Hậu Thổ không biết hắn cũng từng nói y hệt như vậy với Tây Vương Mẫu, nếu không thì thảm rồi.

"Tiểu đệ, lần này đến Địa Phủ có việc gì?" Nhận quà xong, Hậu Thổ tươi cười hỏi.

Nhìn Hậu Thổ lật mặt nhanh hơn lật sách, Cổ Huyền nhất thời ngẩn ngơ.

Vừa rồi còn mây đen dày đặc, giờ đã gió hòa nắng ấm rồi?

Thật là kỳ lạ!

Nhưng hắn không quên chính sự: "Tả tả, Lượng Kiếp lại đến, Nhân tộc ta lại sắp bị các Thánh Nhân ức hiếp.

Lần này ta đến, một là thăm tả tả, hai là mượn Địa Phủ để thôi diễn một số việc, mong tả tả giúp đỡ!" Nghe xong, Hậu Thổ nhíu mày: "Tiểu đệ!

Lượng Kiếp vô cùng hung hiểm, tuy chúng ta đã chứng đạo, thoát khỏi sự trói buộc của nhân quả, nhưng cũng không thể can thiệp vào đại thế Lượng Kiếp!

Nếu không sẽ đối địch với Thiên Đạo, hậu quả khôn lường!" Hậu Thổ khổ tâm khuyên bảo.

Dù biết tiểu đệ có sức mạnh chống lại Hồng Quân, nhưng không có nghĩa là có thể nghịch lại đại thế Thiên Đạo.

Ngay cả Hồng Quân trước mặt Thiên Đạo còn có vẻ nhỏ bé, Cổ Huyền dù ngang hàng với Hồng Quân cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Thiên Đạo.

Hậu Thổ cảm thấy tiểu đệ mình sau khi đánh hòa với Hồng Quân thì có chút bay bổng rồi.

Vì vậy nàng cực lực ngăn cản hắn tham gia cuộc đấu này.

Cổ Huyền chẳng thèm để ý đến lời cảnh báo của Hậu Thổ, ngay từ khi chứng đạo hắn đã ở thế bất lưỡng lập với Thiên Đạo rồi.

Hắn không tìm Thiên Đạo gây phiền phức thì Thiên Đạo cũng sẽ tìm đến hắn thôi.

Thay vì bị động, chi bằng chủ động khuấy đục nước Lượng Kiếp, khiến Hồng Quân và Thiên Đạo không rảnh tay quan tâm đến hành

động của hắn, lúc đó mới có thể phản kích!

Thấy vẻ mặt kiên định của tiểu đệ, Hậu Thổ im lặng không khuyên nữa.

Nàng biết tính hắn, một khi đã quyết thì có đâm vào tường cũng không quay đầu.

Thôi vậy, tùy đệ!

Ta tin tiểu đệ có tính toán riêng, tuyệt đối không phải kẻ mãng phu.

"Tiểu đệ, đi theo ta!" Hậu Thổ kéo Cổ Huyền lại gần, vận chuyển đạo pháp Luân Hồi cường đại, mở ra thông đạo Luân Hồi cho Cổ Huyền tra xét.

Còn việc tiểu đệ định làm gì trong Luân Hồi thì nàng không biết, chỉ cần đệ đệ mình bình an vô sự là được.

Khi Hậu Thổ mở Luân Hồi, Cổ Huyền lập tức dùng thần thông quét sạch một lượt, nhưng mãi vẫn không tìm thấy hai người đó.

Hắn không nản chí, biết chắc Thiên Đạo đã dùng thủ đoạn che đậy.

Hừ!

Chương 165

Chút thủ đoạn nhỏ này sao cản được ta!

Hắn khinh thường.

Cổ Huyền dẫn ra khí vận Nhân tộc trong cơ thể, vận chuyển toàn bộ thực lực, cuối cùng cũng tìm thấy manh mối trong Luân Hồi!

Nhờ khí vận Nhân tộc và thực lực cường hãn, hắn cuối cùng đã tìm được những người được Thiên Đạo chọn để Phong Thần!

Đó chính là Khương Tử Nha và Thân Công Báo lừng danh!

Cổ Huyền âm thầm đánh dấu một tia lạc ấn lên thần hồn hai người.

Sau này chỉ cần họ đầu thai, hắn sẽ biết ngay lập tức, từ đó chiếm tiên cơ, khiến Nguyên Thủy của Xiển Giáo không kịp trở tay.

Đồng thời, Cổ Huyền kéo Hậu Thổ lại, dùng bí pháp điều chỉnh quỹ tích đầu thai của một trong hai người thiên mệnh.

Sau khi hoàn thành, hắn thu hồi thần thức, nhếch môi cười đầy ẩn ý nhìn về phía đạo trường của các Thánh Nhân.

Hắc hắc!

Hãy tận hưởng bữa tiệc mà ta mang đến cho các ngươi đi!

Hắn mang theo ánh mắt không thiện chí.

Đã quyết định khuấy đục nước thì phải làm cho trận diện càng loạn càng tốt.

Nghĩ đến những thủ đoạn mình để lại trên người kẻ thiên mệnh, Cổ Huyền không nhịn được cười xấu xa, rất mong chờ xem các Thánh Nhân sẽ diễn màn kịch này thế nào.

Các Thánh Nhân chắc chắn không ngờ tới việc Cổ Huyền đã sắp xếp địa điểm đầu thai của Thân Công Báo tại Tây Ngưu Hạ Châu!

Hắc hắc!

Với bộ dạng vô sỉ của Tây Phương Nhị Thánh, nếu biết kẻ thiên mệnh Phong Thần đầu thai ở phương Tây, chắc chắn sẽ lập tức lao đến cướp người vào Tây Phương Giáo!

Lúc đó vẻ mặt của Nguyên Thủy chắc sẽ hay lắm đây!

Cổ Huyền đắc ý.

Việc ném Thân Công Báo cho Tây Phương Giáo không phải là không có lý do.

Dù sao tên này cũng là một kẻ chuyên hố người, thay vì để hắn hại Tiệt giáo, chi bằng để hắn đi phá hoại Tây Phương Giáo!

Lúc đó một câu Đạo hữu xin dừng bước của hắn có thể kéo sạch Tây Phương Giáo vào hố sâu Phong Thần Lượng Kiếp!

Đã muốn làm loạn thì phải làm cho lớn.

Chỉ có Xiển - Tiệt nhị giáo đấu nhau thì có gì thú vị?

Phải lôi cả Nhân Giáo và Tây Phương Giáo vào mới kịch tính!

Cổ Huyền nheo mắt nhìn về phía cung Tử Tiêu trong Hỗn Độn, thầm nghĩ: Hừ!

Hồng Quân, chẳng phải lão giỏi nhất là chơi quyền mưu kế bẩn, bố cục Lượng Kiếp sao?

Lão tử không những không ngăn cản mà còn giúp một tay!

Xem lão già nhà ngươi thu dọn tàn cuộc thế nào!

Nếu các Thánh Nhân biết ý tưởng của Cổ Huyền lúc này, chắc chắn sẽ sợ đến hồn bay phách tán!

Đây là Lượng Kiếp đó!

Lôi tất cả vào, kiếp lực sinh ra sẽ đáng sợ đến nhường nào?

Không sợ chơi hỏng luôn Hồng Hoang sao?

Cổ Huyền căn bản không quan tâm sống chết của các Thánh, hắn chỉ muốn Hồng Hoang hoàn toàn đại loạn một lần, để có cơ hội trọng thương Thiên Đạo, giải cứu Nhân Đạo!

Hiện tại, Hồng Quân lão đạo đã không còn nằm trong tầm mắt của hắn, không còn được coi là đối thủ thực sự.

Hắn biết kẻ thù lớn nhất bây giờ là Thiên Đạo Hồng Hoang.

Dựa vào tu vi của mình, trong thời gian ngắn muốn vượt qua Thiên Đạo là rất khó.

Vì vậy chỉ có thể dùng cách này khiến Thiên Đạo lơ là phòng bị, một phát định ra cơ nghiệp Nhân Đạo!

Còn việc sau đó có bị Thiên Đạo trả thù hay hủy diệt hay không, Cổ Huyền cũng không quá bận tâm.

Dù sao hắn vẫn còn Thẻ Trải Nghiệm Tu Vi chưa dùng!

Nếu thật sự bị ép đến đường cùng, cùng lắm là đánh một trận ra trò với Thiên Đạo.

Dù không thắng cũng có thể thong thả rời đi.

Hơn nữa hắn không tin Thiên Đạo có gan quyết chiến với hắn tại Hồng Hoang sau khi hắn bùng nổ sức mạnh.

Hậu quả đó quá đáng sợ, Thiên Đạo chắc chắn không chịu nổi.

Hơn nữa khi đó Nhân Đạo đã phân ly, đại cục đã định, Thiên Đạo dù phẫn nộ đến đâu cũng vô phương cứu chữa!

Cổ Huyền suy nghĩ chớp nhoáng, sắp xếp lại mọi bố cục.

Sau khi xác nhận không có sơ hở, hắn không nghĩ nhiều nữa mà tán gẫu với Hậu Thổ, hộ tống tả tả đi dạo Địa Phủ Luân Hồi.

"Tiểu đệ, hay là đệ cùng Tây Vương Mẫu muội muội chuyển đến Địa Phủ ở đi!

Như thế ta cũng có bạn, chứ một mình ở Địa Phủ trống trải thế này chán lắm!" Hậu Thổ phàn nàn với Cổ Huyền.

Cổ Huyền cười đáp: "Tả tả thấy cô đơn buồn chán sao?

Hay là học theo đệ, tìm một đấng lang quân như ý để cùng sống quãng đời còn lại, như thế tu hành sẽ không còn đơn độc nữa!" Hậu Thổ đỏ mặt, giận dỗi đấm vào ngực Cổ Huyền, nũng nịu mắng: "Thằng nhóc này!

Cánh cứng rồi hả!

Ngay cả chị mình mà cũng dám trêu chọc!" Cổ Huyền cười không nói, nhìn bộ dạng ngang ngược mạnh mẽ của tả tả mình, chắc Hồng Hoang cũng chẳng ai có gan rước nàng về đâu!

Hậu Thổ bị ánh mắt vô tư lự của Cổ Huyền nhìn đến càng thêm phẫn nộ!

Nàng đương nhiên biết ý của hắn!

Nhớ năm đó từng có người trong Vu tộc đến cầu hôn nàng và Huyền Minh, chẳng phải đều bị hai người hung hãn đánh chạy mất sao!

Hậu Thổ vốn chẳng thèm nhìn những kẻ tu vi thấp hơn mình.

Anh hùng trong mắt nàng phải có tu vi cao thâm.

Nói đơn giản là, muốn lấy lão nương thì trước hết phải đánh bại được ta đã!

Nếu không thì chuẩn bị tinh thần bị lão nương dạy dỗ đi!

Cách cầu thân của Vu tộc đúng là thô bạo và trực diện.

Nhưng từ khi Hậu Thổ thành Thánh, mong muốn tìm kiếm lương nhân dường như đã trở thành một giấc mơ xa vời.

Theo tiêu chuẩn của Hậu Thổ, ở Hồng Hoang hiện tại người có thể thắng nàng chỉ có Cổ Huyền, Hồng Quân và Dương Mi.

Hậu Thổ không thể gả cho hai lão già gian xảo kia được!

Còn Cổ Huyền thì càng hoang đường hơn.

Nếu hai người thật sự có gì đó thì chẳng phải loạn hết sao!

Lúc đó Vu tộc sẽ thành trò cười mất.

Chính vì vậy, từ sau khi chứng đạo, trái tim rạo rực của Hậu Thổ cũng đã bình lặng lại.

Nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử, sao có thể không ngưỡng mộ cuộc sống hạnh phúc của Cổ Huyền và Tây Vương Mẫu cơ chứ!

May mà sau khi chứng đạo, mỗi người có đạo trường riêng, nàng không còn phải thường xuyên chịu đựng cảnh bị hai người họ phát cẩu lương nữa.

Nhưng sự cô đơn kéo dài cũng khiến nàng rất khổ muộn.

Những lúc rảnh rỗi phát hoảng, nàng chỉ có thể đi loanh quanh trong khu đất nhỏ của mình, chẳng có ai để trò chuyện, quỷ sai trong Địa Phủ đều kính sợ nàng, chẳng ai dám ho he.

Thế nên nàng mới nảy sinh ý định bảo gia đình Cổ Huyền chuyển đến.

Chương 166

Tuy làm vậy sẽ lại bị phát cẩu lương, nhưng vẫn tốt hơn là chịu đựng cô đơn một mình!

"Tả tả, Vô Cực Đảo của đệ đã lập căn cơ ở Hồng Hoang, chuyển đi thì không tiện lắm.

Nhưng đệ có thể bảo nương tử mang theo Lan Tâm đến Địa Phủ ở với tả tả một thời gian, để mọi người cùng bầu bạn giải khuây!" Cổ Huyền suy nghĩ một lát, định tạm thời giao vợ con cho Hậu Thổ trông nom.

Dù sao Lượng Kiếp đã tới, hắn lại sắp mưu tính đại sự, không lo xuể an nguy của họ, đưa đến Địa Phủ là cách bảo hiểm nhất!

Ai biết được những Thánh Nhân đang phát điên và Hồng Quân sẽ làm ra chuyện gì, cứ cẩn thận là trên hết!

Nghe Cổ Huyền nói sẽ đưa vợ con đến, Hậu Thổ vui mừng khôn xiết!

Nàng vỗ ngực đảm bảo với Cổ Huyền: "Tiểu đệ yên tâm!

Ta nhất định sẽ chăm sóc mẹ con Tây Vương Mẫu thật tốt, đảm bảo nuôi họ trắng trẻo béo mầm!" Cổ Huyền dở khóc dở cười, đành mặc cho Hậu Thổ muốn làm gì thì làm!

Tại Vô Cực Đảo.

Cổ Huyền bàn bạc với Tây Vương Mẫu về việc đưa môn nhân đệ tử đến Địa Phủ.

Tây Vương Mẫu lộ vẻ lo lắng, nếu chỉ đến Địa Phủ làm khách thì tại sao lại phải huy động lực lượng rầm rộ như thế!

Nhìn dáng vẻ của Cổ Huyền, dường như muốn đưa toàn bộ môn nhân Vô Cực Đảo vào Địa Phủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến hắn cẩn trọng như vậy, thậm chí phải ủy thác môn nhân cho Hậu Thổ!

Phải biết rằng lúc Lượng Kiếp Vu Yêu, khi đại chiến với Đạo Tổ, Cổ Huyền cũng không cẩn thận đến mức này.

Tây Vương Mẫu nhíu mày, một tia lo âu lẩn khuất trong lòng.

Chẳng lẽ vì Phong Thần Lượng Kiếp sao?

Nàng thầm đoán.

Nghe Cổ Huyền nhắc đến Phong Thần Lượng Kiếp, nàng cũng có chút suy đoán.

Tây Vương Mẫu muốn nói lại thôi nhìn Cổ Huyền, vào lúc nguy cấp thế này nàng thực sự không muốn rời xa hắn.

Đến lúc này nàng mới nhận ra tầm quan trọng của tu vi.

Vì luôn được Cổ Huyền bảo vệ quá kỹ nên nàng đã lơ là việc tu luyện, dẫn đến tu vi hiện tại dở dở ương ương, thậm chí chẳng bằng mấy vị đại năng Nhân tộc!

Đồ đệ của nàng là Nhân Hoàng Hiên Viên đã tu thành Á Thánh, mà nàng là sư tôn vẫn dậm chân tại chỗ ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, thật là hổ thẹn!

Tây Vương Mẫu âm thầm nắm chặt tay, thề từ nay về sau sẽ nỗ lực tu hành, cố gắng không kéo chân Cổ Huyền.

Nhưng trước mặt hắn, nàng vẫn giữ vẻ ôn nhu nhu mì như thường ngày, không muốn để hắn lo lắng mà làm ảnh hưởng đến đại kế.

Nếu đã không thể cùng phu quân kề vai sát cánh nghênh địch, vậy

thì giúp chàng quản lý tốt hậu phương, để chàng không còn nỗi lo sau lưng.

Tây Vương Mẫu thầm nghĩ.

Sau đó, dưới sự chủ trì của nàng, một đám đệ tử vô pháp vô thiên hớn hở lên đường đến Địa Phủ!

Bọn họ chẳng nhận ra điều gì bất thường, chỉ biết rằng cuối cùng cũng thoát khỏi ma chưởng của Cổ Huyền, không cần bị ép hoàn thành bài tập tu luyện mỗi ngày nữa.

Nhìn biểu hiện của đám nghịch đồ này, khóe miệng Cổ Huyền giật liên tục!

Lũ nghiệt chướng này!

Tưởng ta không ở bên cạnh là được giải phóng sao!

Cổ Huyền lạnh mặt nhìn đám đệ tử đang nhảy cẫng lên.

"Ta tuy không ở bên cạnh các ngươi, nhưng bài tập tu hành không được bỏ bê.

Ta sẽ bảo sư nương đích thân đốc thúc, nếu bị ta phát hiện đứa nào ở Địa Phủ không nghe lời giáo huấn, hắc hắc!" Cổ Huyền cười lạnh một tiếng, bẻ gãy một cành cây trong tay để cảnh cáo.

Đám đệ tử rụt cổ lại, nhìn cành cây gãy mà run bần bật.

Đều rời khỏi Vô Cực Đảo rồi mà vẫn không cho chúng ta nghỉ ngơi phóng túng chút nào sao!

Sư tôn tâm đen!

Đám đệ tử thầm oán.

Cổ Huyền chẳng thèm quan tâm đến tâm trạng của đám đệ tử, tự mình nói tiếp: "Chuyến đi Địa Phủ này, ta sẽ để hai tôn con rối đi theo,

thay ta quản giáo các ngươi!" Đám đệ tử rốt cuộc không nhịn được mà kêu gào thảm thiết!

Vừa thoát hang cọp lại vào chuồng sói, lòng đau như cắt!

Trong đó Lục Nhĩ là thê thảm nhất.

Hắn ngửa mặt lên trời than thở, muốn khóc mà không có nước mắt: "Trời ơi!

Có cho người ta sống không đây!

Cho đệ tử Vô Cực Đảo chúng con một cơ hội thở dốc đi mà!" Cổ Huyền mặt không cảm xúc nhìn Lục Nhĩ: "Hảo!

Ý kiến của con sư phụ đã nhận, nhất định sẽ đáp ứng!" Lục Nhĩ ngây người, trong lòng có dự cảm không lành!

"Bài tập của con tăng gấp đôi, tu hành hằng ngày cũng tăng gấp đôi, ta sẽ đích thân giám sát, đừng có mà lười biếng!" Quả nhiên!

Lục Nhĩ kêu thảm một tiếng, biết mình đã bị Cổ Huyền lấy ra sát kê cảnh hầu, à không, sát hầu cảnh đệ tử rồi!

Số tôi sao mà khổ thế này!

Lục Nhĩ nhìn con rối của sư tôn đang nhìn mình chằm chằm mà lòng đau như cắt.

Dương Tiễn đứng bên cạnh lập tức nhảy ra xa, âm thầm giữ khoảng cách với Lục Nhĩ, sợ bị vạ lây.

Đồ phản bội!

Sư phụ nhìn lầm con rồi!

Lục Nhĩ lườm Dương Tiễn một cái, thầm quyết định đến Địa Phủ nhất định sẽ cho thằng nhóc này biết tay.

Hừ!

Chẳng phải người thân cận đều nói có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu sao!

Giờ lão tử bị sư tôn trách phạt, con là đồ đệ của ta, phải gánh vác thay ta một chút chứ!

Tội nghiệp Dương Tiễn hoàn toàn không biết mình đã bị Lục Nhĩ nhắm vào, chuyến đi Địa Phủ này e là sẽ thê thảm lắm đây.

Tây Vương Mẫu dẫn theo môn nhân đệ tử hùng dũng tiến về Địa Phủ, dọc đường kinh động không ít thế lực.

Mỗi nơi đi qua, các thế lực tại đó đều vô cùng cảnh giác!

Họ hoàn toàn không biết nguyên do môn nhân Vô Cực Đảo xuất động toàn bộ, sợ đệ tử Vô Cực Đảo gây chuyện nên ai nấy đều tập trung tinh thần đối phó.

Dù sao sự hung hãn của Cổ Huyền và đệ tử Vô Cực Đảo thì ai cũng biết, không ai dám lơ là.

Có vài sinh linh Yêu tộc sợ môn nhân Vô Cực Đảo ra ngoài để chém giết nên đều biết thân biết phận mà dọn nhà đi nơi khác!

Nhóm người Vô Cực Đảo chẳng quan tâm đến suy nghĩ của họ, cứ thế đi thẳng đến Địa Phủ, được Hậu Thổ đợi sẵn ở cửa nhiệt tình đón vào!

Các thế lực ở Hồng Hoang đều thở phào nhẹ nhõm, biết Vô Cực Đảo không tìm mình gây rắc rối là tốt rồi.

Một số kẻ tự nhận không thua kém Cổ Huyền đều tò mò nhìn về phía Địa Phủ, không biết hành động này của Cổ Huyền có thâm ý gì.

Tuy nhiên, có hai người đại khái đã đoán được tâm tư của Cổ Huyền, đó chính là Hồng Quân và Dương Mi!

Hồng Quân vừa thấy Cổ Huyền đưa hết đệ tử sang chỗ Hậu Thổ

là hiểu ngay ý đồ.

Hắn muốn tử chiến đến cùng đây mà!

Hồng Quân nheo mắt, đến giờ lão vẫn không đoán nổi Cổ Huyền định đối phó Lượng Kiếp thế nào.

Nhìn thế này e là hung hăng lắm đây!

Hồng Quân hơi đau đầu, cảm giác luôn chậm hơn người khác một bước đúng là khó chịu quá mà.

Để nhanh chóng ngăn chặn dị số Cổ Huyền, Hồng Quân đành vứt bỏ mặt mũi, đi mời Dương Mi hợp tác.

Dù hắn có kế hoạch gì thì cũng tuyệt đối không thoát khỏi sự vây quét của bần đạo và Dương Mi!

Hồng Quân nén lại nỗi lo âu, tự an ủi mình.

Chương 167

Sau đó, Hồng Quân trực tiếp bay vào Hỗn Độn để tìm tung tích Dương Mi.

Cổ Huyền thấy môn nhân đã vào Địa Phủ hết thì cũng thở phào nhẹ nhõm!

Cuối cùng cũng giải quyết xong nỗi lo sau lưng, hắn lập tức khởi hành vào Hỗn Độn.

Hắn biết nơi đó có một nhân tố không ổn định, dù không thuyết phục được Dương Mi tiếp tục ủng hộ mình thì cũng phải ngăn lão hợp lực với Hồng Quân để hai đánh một.

Thật khéo làm sao, hắn đụng ngay phải Hồng Quân lão đạo cũng đang đi tìm Dương Mi!

"Hồng Quân đạo hữu không ở không gian Thiên Đạo trấn áp khí vận Hồng Hoang, sao lại có hứng vào chốn Hỗn Độn hoang vu này đi dạo thế?" "Hừ!

Ngươi chẳng phải cũng vào Hỗn Độn sao!" Hồng Quân lạnh lùng nhìn Cổ Huyền.

Hai người hiểu ngầm ý đồ của nhau, lướt qua nhau rồi tiếp tục tìm kiếm Dương Mi.

Trong Hỗn Độn, Cổ Huyền và Hồng Quân nỗ lực tìm kiếm Dương Mi, muốn nhanh hơn đối phương một bước để lôi kéo lão về phe mình.

Hồng Quân cau mày nhìn Cổ Huyền, lão sớm đã cảm thấy sự im lặng của Cổ Huyền trước Lượng Kiếp là bất thường, giờ xem ra không sai chút nào, tên nghiệt chướng này chắc chắn đã nhân lúc

không bị để ý mà bí mật bố trí quân cờ!

Hồng Quân nắm chặt tay, nhìn Cổ Huyền đầy sát khí, biết mình lại bị hắn chơi một vố.

Đối mặt với những thủ đoạn ẩn giấu của Cổ Huyền, Hồng Quân thấy hơi bất an, không biết hắn lại định giở trò quỷ gì.

Hiện tại đang lúc Lượng Kiếp, thiên cơ mờ mịt, cũng khó mà thôi toán, chỉ đành tăng cường phòng bị, lấy bất biến ứng vạn biến.

Cổ Huyền liếc nhìn cái vẻ muốn giết mình mà không giết nổi của Hồng Quân, trong lòng thấy cực kỳ sảng khoái!

Thực lực không đủ nên Hồng Quân cứ nhảy nhót bên cạnh, giờ để xem lão tử có làm lão ghê tởm đến chết không, cho lão biết thế nào là cảm giác nơm nớp lo sợ suốt ngày!

Đang lúc hai bên trầm tư đối đầu, không gian trước mắt xuất hiện dao động kỳ lạ, hình bóng Dương Mi lặng lẽ hiện ra.

Cổ Huyền nheo mắt nhìn Dương Mi, đúng là Ma Thần Không Gian có khác!

Một tay quy tắc Không Gian dùng thật thuần thục, ngay cả thực lực hiện tại của Cổ Huyền cũng không nhận ra hành tung của lão, đủ thấy Dương Mi biến thái cỡ nào.

"Nhị vị đạo hữu không ngại vất vả đến gặp bần đạo, không biết có việc gì trọng đại?" Dương Mi mỉm cười, hỏi với giọng điệu khách sáo.

Trang!

Hai ta đến đây làm gì, cái lão âm hóa này lại không biết sao?

Cổ Huyền cười lạnh liếc Dương Mi một cái.

Hồng Quân cũng lạnh mặt không nói, lão không tin một kẻ tâm tâm

niệm niệm tranh đoạt khí vận Hồng Hoang như Dương Mi lại không biết tình hình hiện tại.

Dương Mi nhìn sắc mặt hai người, có chút xấu hổ, nhưng với tư cách là một lão cáo già, lão đã sớm vứt mặt mũi ra sau đầu rồi.

Hiểu rõ mục đích của hai người, sự uất ức và khó chịu trong lòng Dương Mi lập tức tan biến.

Nhìn hai người họ, mắt lão cứ như phát ra ánh vàng!

Sách sách!

Miếng thịt béo tự dâng tận cửa đây mà!

Không tranh thủ cơ hội này bần đạo không đòi chút lợi lộc thì thật có lỗi với lương tâm!

Dương Mi thầm nghĩ.

"Khụ khụ!

Nhị vị đạo hữu, chuyện Hồng Hoang bần đạo cũng rõ.

Lúc này nhị vị không ở Hồng Hoang chủ trì Lượng Kiếp, lại chạy đến tìm bần đạo, chắc là có chuyện cầu xin?" Dương Mi cũng không trang nữa, hỏi thẳng luôn.

Lão hiểu rồi, đằng nào cũng là cầu xin mình, việc gì mình phải sợ!

"Đạo hữu, Lượng Kiếp là xu thế của đại thế Thiên Đạo, bần đạo đặc biệt đến mời đạo hữu trợ giúp để hoàn thành đại thế Lượng Kiếp, đề phòng kẻ tiểu nhân phá hoại!" Hồng Quân nhanh chân nói trước.

Dương Mi tỏ vẻ không quan tâm, không từ chối cũng không nhận lời Hồng Quân!

Lão nhìn Cổ Huyền đầy ẩn ý, như thể đang đợi hắn mở lời.

Cổ Huyền thấy Dương Mi xuất hiện thì lại bình tĩnh lại, biết lão

đang nhìn món mà ra giá, đợi mình và Hồng Quân đưa ra điều kiện đây mà!

Hắn không ngốc, chẳng việc gì phải để Dương Mi chém đẹp một nhát.

Hừ!

Đợi lão tử mở lời cầu xin sao, ta thà chết cũng không nói, xem lão ứng đối thế nào!

Cổ Huyền đang đánh cược, cược rằng Dương Mi không dễ dàng hợp tác với Hồng Quân đến thế, lão chỉ muốn tống tiền một phen thôi!

Dù sao lão cũng hiểu đạo lý môi hở răng lạnh, liên thủ với Hồng Quân để hại chết đối phương chẳng đem lại lợi lộc gì cho lão cả.

Chẳng việc gì phải nhảy vào cuộc tranh đấu của hai người họ, cứ tọa sơn quan hổ đấu chẳng phải sướng hơn sao?

Kinh nghiệm từ trận chiến Đạo - Ma năm xưa chắc chắn đã dạy Dương Mi cách chọn lựa đúng đắn.

Hồng Quân thấy Cổ Huyền mãi không mở miệng thì thở phào nhẹ nhõm!

Hừ!

Khu khu tiểu bối nhà ngươi tuổi gì mà đòi tranh phong với bần đạo!

Hồng Quân khinh thường nhìn Cổ Huyền.

Có lẽ căn nguyên tư chất lão không bằng tên biến thái Cổ Huyền, nhưng nếu luận về vốn liếng, lão có thể bỏ xa Cổ Huyền mười con phố!

Cổ Huyền mãi sau lần giảng đạo thứ hai của Đạo Tổ mới hóa hình, sao so được vốn liếng với một lão quái vật tu hành vạn kiếp!

Đó chính là chỗ dựa của Hồng Quân khi đàm phán với Dương Mi.

Cổ Huyền đương nhiên chú ý đến bộ mặt đắc ý của Hồng Quân, hắn đảo mắt, chẳng buồn đáp lời lão.

Đều là bị tống tiền cả thôi, chỉ là đứa nào bị chém đẹp hơn thôi, có gì mà hãnh diện!

Chẳng lẽ cảm thấy bị Dương Mi chém là vinh quang sao!

Dương Mi thấy Cổ Huyền mãi chẳng chịu mở lời, sắc mặt dần xị xuống.

Ý gì đây?

Cổ Huyền hôm nay đến không phải để lôi kéo bần đạo sao?

Sao lại kiêu ngạo thế này?

Chẳng lẽ thật sự muốn bần đạo liên thủ với Hồng Quân?

Dương Mi vẻ mặt âm trầm bất định.

"Dương Mi đạo hữu, nếu Cổ Huyền đạo hữu không có ý kiến gì với đề nghị của bần đạo, vậy làm phiền đạo hữu cùng ta đến Tử Tiêu Cung một chuyến!" Hồng Quân tưởng mình đã nắm chắc phần thắng, tươi cười nói với Dương Mi.

Dương Mi chẳng buồn đáp lời Hồng Quân, lão hiểu rõ lợi hại trong đó.

Lão vốn định nhân cơ hội kiếm một vớ, nào ngờ thằng ranh Cổ Huyền lại là hạng vắt cổ chày ra nước, không chịu nhả một xu nào!

Dương Mi bị hố một vố đau, sắc mặt cực kỳ đặc sắc.

Trầm mặc hồi lâu, Dương Mi lạnh lùng nhìn Cổ Huyền: "Đạo hữu hảo tâm trí, lần này bần đạo nhận thua.

Cuộc tranh đấu với Hồng Quân ta cũng không thèm quan tâm nữa,

cáo biệt!" Dương Mi phất tay áo bỏ đi, trong lòng vô cùng bực bội, một món hời lớn cứ thế bay mất.

Hồng Quân ngơ ngác nhìn bóng dáng Dương Mi rời đi, sau một hồi suy nghĩ mới hiểu ra lợi hại bên trong.

"A a!

Cổ Huyền đạo hữu tâm tư thật tinh tế, bần đạo không bằng!" Hồng Quân mặt xanh mét nói với Cổ Huyền.

Nghĩ đến việc mình vừa rồi như một tên ngốc đi khoe khoang vốn liếng với Cổ Huyền, lão thấy vô cùng tức giận.

Hồng Quân nhận ra sau mấy lần bại dưới tay Cổ Huyền, lòng lão đã nảy sinh chấp niệm với hắn, khiến mỗi khi gặp hắn lão lại mất đi lý trí!

Đây không phải chuyện tốt!

Chương 168

E là dấu hiệu tâm ma nảy sinh rồi!

Hồng Quân kinh hãi, vội nén lại mọi cảm xúc, đối mặt với Cổ Huyền.

Cổ Huyền chẳng thèm tranh luận với lão đạo, trong mắt hắn Hồng Quân hết thuốc chữa rồi.

Cả ngày mở miệng là đại thế Thiên Đạo, cứ như Thiên Đạo là cha lão không bằng!

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Cổ Huyền trực tiếp lờ Hồng Quân đi, quay về lục địa Hồng Hoang.

Sắc mặt Hồng Quân đột nhiên lạnh lẽo, từ khi thực lực của Cổ Huyền tăng lên, hắn ngày càng không coi ai ra gì.

Ngày xưa còn có thể ước thúc hắn, giờ trong mắt hắn chắc lão cũng chỉ như một ông già bình thường thôi!

A a!

Tưởng có chút thực lực là có thể xưng bá Hồng Hoang sao?

Ngây thơ!

Sát ý trong mắt Hồng Quân không còn che giấu nữa!

Lão quyết định trong Lượng Kiếp sẽ mượn sức mạnh Thiên Đạo để tiêu diệt tận gốc Cổ Huyền.

Nếu còn đợi nữa, với tư chất căn nguyên của Cổ Huyền, không lâu sau e là người nắm quyền Hồng Hoang phải đổi chủ rồi!

Cổ Huyền về Hồng Hoang là đến ngay đảo Kim Ngao!

Dù sao hiện tại hành động của hắn đã đủ thu hút sự chú ý của Hồng Quân, không cần phải che giấu nữa.

"Cổ Huyền đạo hữu, đã bố trí xong xuôi chưa?" Thông Thiên lo lắng hỏi.

Cổ Huyền cười không đáp, mọi thứ đều nằm trong im lặng!

Thông Thiên thở phào nhẹ nhõm!

Tâm tình lập tức ổn định, lão nhìn về phía đạo trường của các Thánh Nhân với vẻ châm chọc, lần này chắc chắn có kịch hay để xem rồi!

"Đạo hữu, giờ cần phải đi tranh đoạt giả vờ một phen để giảm bớt sự nghi ngờ của các Thánh, đồng thời có thể lợi dụng mâu thuẫn giữa họ!" Nghe Cổ Huyền nói, Thông Thiên ngẩn người, sau đó cười khổ gật đầu đồng ý.

Bảo bần đạo đi châm ngòi thổi gió sao!

Cổ Huyền đạo hữu đúng là thâm thật!

Nhưng ta thích!

Thông Thiên nhếch môi, nghĩ đến cảnh các Thánh xâu xé nhau là lão thấy sướng rơn cả người.

Cổ Huyền không cần nhắc thêm, biết Thông Thiên đã hiểu ý mình, còn kết quả thế nào thì phải xem màn thể hiện của Thông Thiên rồi.

"Đạo hữu, nhân lúc Lượng Kiếp chưa đến, hay là chúng ta luận đạo một phen?" Cổ Huyền chủ động đề nghị.

Thông Thiên đương nhiên vui mừng vô cùng!

Biết rõ đạo pháp tu vi của Cổ Huyền tinh thâm thế nào, không hề khách sáo mà nói, luận đạo với hắn có thể tiết kiệm được vạn năm khổ tu!

“Đạo hữu đã mời, ta sao dám không tuân!” Thông Thiên làm cử chỉ mời, hai người ngồi đối diện, bắt đầu luận đạo như chỗ không người!

Thánh Nhân luận đạo, trong chốc lát trong cung Bích Du hiện ra dị tượng hoa trời rơi xuống sen vàng mọc lên, các loại quy tắc Đại Đạo đan xen không ngừng, tỏa ra khí tức kỳ diệu.

Sau khi hai người luận đạo được ba trăm năm, vương triều Nhân tộc đã truyền đến tay nhà Thương được bảy trăm năm.

Nhà Thương đang bước vào giai đoạn cuối của sự thống trị, quốc vận cũng dần suy thoái.

Một ngày nọ, Thông Thiên đang luận đạo với Cổ Huyền đột nhiên dừng lại, lão nheo mắt nhìn về phía Thiên Đạo Hồng Hoang, nghiêm trọng nói: “Đạo hữu, Lượng Kiếp bắt đầu rồi, chúng ta phải chuẩn bị thôi!” Cổ Huyền gật đầu, ra hiệu cho Thông Thiên sắp xếp, không cần thông báo cho hắn.

Thông Thiên triệu hoán Văn Trọng - đệ tử đời thứ ba của Tiệt giáo, nghiêm túc nói: “Văn Trọng.

Hôm nay bần đạo giao cho con một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng, con có tự tin hoàn thành không?” Văn Trọng run rẩy quỳ dưới chân Thông Thiên: “Sư tổ quá lời rồi, người có gì dặn dò cứ nói, Văn Trọng dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng nhất định hoàn thành mệnh lệnh của sư tổ!” Thông Thiên nhìn Văn Trọng có đạo tâm kiên định, hài lòng gật đầu!

“Hãy đến Nhân tộc phò tá Thương Vương cai quản vương triều, đợi sau khi đại biến xảy ra, phải làm thế nào con sẽ tự biết!” Nghe vậy, Văn Trọng ngẩn người!

Thực sự không hiểu sao Thông Thiên lại giao nhiệm vụ này, cứ tưởng là việc gì khó khăn lắm chứ!

Phò tá vua loài người cai quản đất nước mà thôi, có gì khó khăn?

Thấy ánh mắt có chút khinh thường của Văn Trọng, Thông Thiên cau mày quát: "Con không được xem thường việc này, nếu làm xong sẽ có vô số lợi lộc!" Văn Trọng giật mình!

Thật không hiểu Nhân tộc có báu vật gì mà khiến Thông Thiên phải để mắt tới.

Nhưng được Thánh Nhân hứa hẹn lợi lộc, Văn Trọng thấy sướng rơn.

Quản nó làm gì!

Có lợi lộc là được!

Văn Trọng nhận pháp chỉ xong lập tức rời đảo đến Nhân tộc phò tá vua, không dám chậm trễ phút nào.

Với bản lĩnh của mình, Văn Trọng nhanh chóng được trọng dụng, chiếm được lòng tin của nhà vua.

Năm mươi năm sau, Văn Trọng giữ chức Thái sư đương triều, nắm giữ binh mã, lập nên vô số chiến công cho đại Thương!

Uy tín của ông trong triều không ai sánh bằng.

Lại năm mươi năm nữa trôi qua, vị vua thứ hai mà Văn Trọng phò tá băng hà, Đế Tân lên ngôi, trở thành vua mới của nhà Thương, cũng chính là Thương Trụ Vương lừng danh trong lịch sử!

Khi mới lên ngôi, Trụ Vương tràn đầy hùng tâm tráng chí, khí thế nuốt chửng núi sông, nỗ lực trị quốc giúp dân chúng an cư lạc nghiệp.

Nếu sinh vào thời bình, Trụ Vương chắc chắn sẽ là một vị minh quân lưu danh sử sách, đáng tiếc ông lại gặp phải các Thánh Nhân, căn bản không phải đối thủ của họ.

Ở đảo Kim Ngao, Cổ Huyền thu hết mọi chuyện của Nhân tộc vào

mắt, đồng thời bí mật gửi tin cho Hỏa Vân Động, bảo họ dốc sức bảo toàn khí vận nhà Thương.

Hừ!

Vương triều Nhân tộc ta hưng thịnh hay suy vong chỉ có thể do Nhân tộc quyết định, từ khi nào đến lượt các Thánh Nhân chỉ tay năm ngón rồi!

Tại Hỏa Vân Động, Tam Tổ đang cùng Tam Hoàng Ngũ Đế trấn áp khí vận nghe được tin của Cổ Huyền thì sững người lại, sau đó lập tức thi triển thủ đoạn, âm thầm bảo vệ khí vận đại Thương.

Mười năm sau khi Đế Tân lên ngôi, Cổ Huyền nhận thấy thủ đoạn hắn để lại trong Luân Hồi Địa Phủ có biến động!

Biết kẻ thiên mệnh sắp xuất thế, hắn vội gọi Thông Thiên, nhanh chóng bay về phía đó.

Trên đường đi, hắn nói với Thông Thiên: "Đạo hữu hãy sang Tây Phương diễn kịch đi, lúc này chắc các Thánh khác cũng đang lên đường cướp người rồi!" Đúng như Cổ Huyền sắp xếp, Thân Công Báo quả nhiên đầu thai tại Tây Ngưu Hạ Châu ở Tây Phương.

Khi hắn chào đời, Cổ Huyền trực tiếp tạo ra dị tượng hoa trời rơi xuống, sen vàng mọc lên, khiến các Thánh Nhân đều phải ngoái nhìn về vùng đất cằn cỗi ở Tây Phương đó!

Lúc này, trên núi Tu Di, Chuẩn Đề nước mắt lưng tròng, kích động nhìn dị tượng trước mắt, cứ tưởng Tây Phương sắp xuất hiện một vị Thánh Nhân tu vi kinh thiên động địa.

"Sư huynh, trời giúp Tây Phương ta rồi!" Chuẩn Đề kéo tay áo Tiếp Dẫn nói.

Tiếp Dẫn cũng vô cùng vui mừng, vỗ vai Chuẩn Đề: "Tây Phương ta xuất hiện nhân vật như vậy, chúng ta nên đi chúc mừng!" Đúng

đúng đúng!

Chuẩn Đề gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, vội sai hạ nhân chuẩn bị lễ vật rồi hăm hở kéo Tiếp Dẫn đi bái phỏng!

Động tĩnh lớn ở Tây Phương không chỉ kinh động Tây Phương Nhị Thánh mà còn làm thức tỉnh tất cả các Thánh Nhân khác.

Nguyên Thủy và Thái Thượng Lão Tử là những người đầu tiên không ngồi yên được mà lên đường sang Tây Phương.

Thông Thiên theo sắp xếp của Cổ Huyền cũng bám sát theo sau.

Còn Nữ Oa chỉ nhạt nhẽo liếc mắt nhìn một cái rồi chẳng còn hứng thú tham gia vào những cuộc tranh đấu này nữa.

"Chư vị sư huynh, sao các ngươi lại đến vùng đất Tây Phương của ta thế này?" Chuẩn Đề cảnh giác nhìn Tam Thanh hỏi.

Minh tri cố vấn!

Chỗ các ngươi gây ra động tĩnh lớn như thế, chúng ta có thể không đến xem sao?

Nguyên Thủy bước lên một bước, nhìn chằm chằm Chuẩn Đề hỏi: "Chuẩn Đề sư đệ, không biết dị tượng vừa rồi là do vật gì tạo ra?" Chuẩn Đề chỉ thoái thác là do mình và sư huynh tu luyện sơ ý tạo ra động tĩnh đó.

Khán ngã đẳng tín mạ?

Tam Thanh nhìn Chuẩn Đề với vẻ khinh bỉ, không tin lấy một dấu chấm phẩy!

Chuẩn Đề giật giật mặt, xem ra chuyện hôm nay khó giải quyết rồi.

Chương 169

Tại một nơi ở Tây Ngưu Hạ Châu, trừ Nữ Oa ra, Ngũ Thánh đã tụ họp đầy đủ, nhìn chằm chằm vào cái hang phía dưới!

Chỉ thấy một con báo đốm đã có tu vi nhảy vọt ra, hóa thành hình người, khiến dị tượng xung quanh liên tục xuất hiện.

Nếu chỉ là một yêu tộc nhỏ hóa hình thì đương nhiên không thể khiến các Thánh Nhân chú ý, nhưng tên yêu tộc này không phải hạng thường, trên lưng hắn có tướng phi hùng, chính là kẻ Phong Thần mà các Thánh đang khổ công tìm kiếm!

Trong mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên tia sáng, trực giác mách bảo người trước mắt có duyên nợ sâu nặng với mình.

"Chư vị đạo hữu, kẻ thiên mệnh đã xuất hiện, Xiển Giáo ta nắm giữ Phong Thần Bảng, nên đưa người này về cung Ngọc Hư dạy bảo để hoàn thành việc Phong Thần!" Nguyên Thủy đầy tự tin nói với các Thánh.

Nhưng chưa đợi Thông Thiên phản bác, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã nhảy dựng lên không đồng ý!

Kẻ Phong Thần rõ ràng đầu thai ở Tây Phương ta, minh chứng là có duyên với Tây Phương Giáo!

Nguyên Thủy không thấy sao, định cướp trắng trợn chắc!

Hai người giận lôi đình!

Tây Phương vốn nghèo nàn, mãi mới đón được một kẻ thiên mệnh Phong Thần, sao có thể để mấy câu nói nhẹ hẫng của Nguyên Thủy cướp mất được!

"Nguyên Thủy sư huynh, người này là người Tây Phương, lẽ ra

nên để Tây Phương Giáo ta đích thân dạy bảo, không phiền sư huynh tốn tâm sức đâu!" Chuẩn Đề tức giận nói.

Nguyên Thủy bĩu môi, chẳng thèm đáp lời Chuẩn Đề, miếng thịt béo đến miệng sao nhường được!

Cái hạng Tây Phương Giáo làm sao đủ trình dạy bảo kẻ thiên mệnh!

Nực cười!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bị ánh mắt châm chọc của Nguyên Thủy làm cho nổi đóa!

Cả hai xắn tay áo định đánh một trận!

Tư tại đích địa bàn đô cảm yêu hiêu trương, thật không thể nhịn được!

Lão Tử nhẹ nhàng bước ra, áp chế khí thế của các Thánh xuống, đứng ra hòa giải: "Chư vị sư đệ bớt giận, kẻ này là kẻ thiên mệnh, trách nhiệm nặng nề, không thể tùy tiện giao cho ai được.

Hay là cứ để hắn tự lựa chọn, bái vào môn hạ của ai là do hắn quyết định!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mặt đầy vẻ không bằng lòng.

Lời của Thái Thượng Lão Tử nghe thì có vẻ công bằng nhưng thực chất là đang thiên vị Nguyên Thủy!

Ai ở Hồng Hoang mà chẳng biết Tây Phương nghèo nàn, có ai lại cam tâm tình nguyện bái vào Tây Phương?

Quyết định như thế thì kẻ Phong Thần chắc chắn sẽ bị Nguyên Thủy cướp mất từ tay Tây Phương Giáo!

Hai Thánh đang định phản bác thì Thông Thiên - người nãy giờ vẫn im hơi lặng tiếng - đột nhiên lên tiếng nói với Lão Tử: "Đại sư huynh nói thế là sai rồi!

Kẻ này đã đầu thai ở Tây Phương thì đó là ý trời, chứng tỏ hắn có duyên với Tây Phương, nên để hai vị sư đệ đích thân dạy bảo!" "Chúng ta tuyệt đối không được tự ý thay đổi thiên mệnh, nếu không sợ sẽ phá hỏng đại thế Lượng Kiếp đó!" Thông Thiên ra vẻ nghiêm túc khuyên nhủ các Thánh.

Nghe xong, các Thánh đều ngỡ ngàng!

Cứ tưởng lão cũng đến cướp người, ai ngờ lão lại nói ra những lời kinh ngạc như thế, còn đứng ra nói giúp Tây Phương Nhị Thánh, thật là lạ lùng!

Lão Tử kinh ngạc, Nguyên Thủy thì đỏ bừng mặt, cả hai đều không hiểu chiêu bài của Thông Thiên.

Lão không cướp người sao?

Không giúp chúng ta thì thôi lại còn đi giúp hai tên kia!

Nguyên Thủy sầm mặt, âm thầm truyền âm cho Thông Thiên: "Thông Thiên!

Ngươi biết mình đang làm gì không?

Không thu hồi lời vừa rồi, chẳng lẽ định dâng kẻ thiên mệnh cho kẻ khác thật sao!" Lão Tử nhìn sâu vào mắt Thông Thiên, thấy lão bình thản như đã nắm chắc phần thắng thì thầm hốt hoảng.

Lão không phải đã bí mật thỏa thuận gì với Tây Phương Nhị Thánh rồi chứ?

Nếu không sao lại giúp họ nói chuyện?

Lão Tử tự suy diễn, rồi kết hợp với phản ứng của Thông Thiên, lão tin chắc mình đã đoán đúng, lòng không khỏi lo lắng.

Tây Phương Nhị Thánh đã đưa ra điều kiện gì khiến Thông Thiên cam tâm từ bỏ kẻ thiên mệnh?

Lão Tử thấy rợn người, một khi Tây Phương và Tiệt giáo hợp tác, cán cân sức mạnh trong Phong Thần Lượng Kiếp sẽ nghiêng hẳn về phía Tiệt giáo!

Lão Tử quyết không cho phép chuyện đó xảy ra!

Lão nhìn chằm chằm vào Thân Công Báo vừa hóa hình, trong lòng nảy sinh ý nghĩ điên cuồng: Hừ!

Một khi ta không có được thì cũng phải hủy diệt nó!

Xem Thông Thiên hợp tác với Tây Phương kiểu gì!

Tây Phương Nhị Thánh không có nhiều diễn biến tâm lý như Lão Tử và Nguyên Thủy.

Dù kinh ngạc vì được Thông Thiên giúp đỡ, nhưng lúc này rõ ràng không phải lúc để thắc mắc, phải đưa Thân Công Báo đi khỏi nơi thị phi này ngay lập tức!

"Cáp cáp!

Thông Thiên sư huynh nói rất đúng, nếu đã vậy, chúng ta xin phép đưa kẻ thiên mệnh về núi Tu Di trước!" Tiếp Dẫn cười nói.

Hưu!

Phản rồi!

Dám cướp thịt trước mặt bần đạo sao!

Nguyên Thủy bước lên một bước chặn Tiếp Dẫn lại, dùng đạo pháp phong tỏa hang động của Thân Công Báo, không cho Tây Phương Nhị Thánh đạt được mục đích.

Hắc!

Ta lại nổi nóng rồi đấy!

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trước sự kiêu ngạo của Nguyên Thủy

không thể nén giận được nữa, lập tức định ra tay!

Nguyên Thủy cũng không ngán, lấy Bàn Cổ Phiên ra lạnh lùng nói: "Nhị vị sư đệ, kẻ thiên mệnh còn chưa quyết định thuộc về ai, các ngươi định đưa đi như thế chẳng phải là không đúng quy củ sao?" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đại vi mạo hỏa, ở địa bàn của ta mà làm gì cũng phải hỏi ngươi sao, ngươi tưởng ngươi là ai, Đạo Tổ chắc?

Thông Thiên đứng bên cạnh kịp thời đổ thêm dầu vào lửa: "Nhị vị sư đệ, Nguyên Thủy chẳng thèm coi các người ra gì cả, nhịn được sao?

Nhìn cái vẻ kiêu ngạo coi trời bằng vung của lão kìa, nếu lần này hai người cứ nhẫn nhịn thì sẽ chỉ bị bắt nạt mãi thôi!

Không bao giờ ngóc đầu lên được đâu!" "Phóng tứ!

Thông Thiên, dám bêu rếu sư huynh như thế, ngươi ngứa đòn rồi hả!" Nguyên Thủy quát lớn.

Lão Tử bất lực nhìn Nguyên Thủy, lão điên rồi sao?

Một mình đắc tội cả ba vị Thánh Nhân, lần này Thông Thiên không phải chiến đấu đơn độc đâu, làm thế không sợ bị đánh hội đồng sao?

Chân đầu thiết a!

Lão Tử thầm cảm thán, chẳng hề có ý định lên giúp Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy thấy tình hình không ổn, định rút khỏi vòng chiến thì đã bị ba Thánh bao vây chặt chẽ!

Hanh!

Đả hoàn chủy pháo triệt, làm gì có chuyện dễ thế!

Ba người nhìn chằm chằm Nguyên Thủy, định cho lão một bài học nhớ đời!

Ba người nhìn nhau rồi đồng loạt lao vào Nguyên Thủy, một trận đại chiến không thể tránh khỏi!

Dù Nguyên Thủy đã cố sức chống đỡ sự tấn công dồn dập của ba Thánh, nhưng một mình đối chọi với ba người cùng cấp thì cũng lực bất tòng tâm, chẳng mấy chốc đã bị đánh cho mặt mũi bầm dập!

"Cú liễu!

Chư vị dừng tay đi!

Lần này kẻ thiên mệnh ta và Nguyên Thủy sư đệ không tham gia tranh giành nữa, mấy vị cứ tự nhiên!" Thái Thượng Lão Tử nói với giọng bình thản.

Sư huynh!

Nguyên Thủy ngẩng phắt đầu dậy, không thể tin nổi nhìn Lão Tử.

Mình bị đánh thành cái dạng này rồi mà lão lại dâng món hời cho hai tên trọc sao?

Chương 170

Vẻ mặt Nguyên Thủy trở nên hung tợn, nhưng định nói gì đó lại bị ánh mắt sâu thẳm của Lão Tử làm cho chùn bước.

"Nguyên Thủy sư đệ, theo bần đạo về cung Bát Cảnh tĩnh tâm tu dưỡng, đừng có chấp mê bất ngộ nữa!" Nguyên Thủy không nói được lời nào, lẳng lặng theo Lão Tử đi về.

Lão Tử và Nguyên Thủy mang theo một bụng tức tối rời đi!

Tây Phương Nhị Thánh vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa cảm thấy sướng rơn trong lòng!

Từ khi chứng đạo đến nay, hai người luôn ở thế yếu khi tranh giành với Đông Phương Tam Thanh.

Lần này đoạt được người mang thiên mệnh về Tây Phương, quả thực là một đòn giáng mạnh vào khí thế kiêu ngạo của các Thánh nhân Tam Thanh!

Nhị Thánh kích động, nhìn Thân Công Báo với ánh mắt càng thêm yêu quý!

Đúng là phúc tinh mà!

Vừa ra đời đã mang lại cục diện tốt như vậy cho Tây Phương ta, chẳng lẽ trời giúp Tây Phương, là điềm báo đại hưng sao?

Nhị Thánh nhìn nhau, thấy được vẻ kích động không thể kiềm chế trong mắt đối phương, khóe miệng cười đến sắp vẹo đi! \n\n"Nhị vị sư đệ, bần đạo xin chúc mừng Tây Phương giáo thu được đồ đệ tốt!" Thông Thiên với khuôn mặt đầy vẻ ngưỡng mộ nhìn Nhị Thánh nói.

Thật sự có chút ghen tị rồi!

Dù sao Thân Công Báo cũng là người mang thiên mệnh Phong Thần mà!

Nếu không phải từ miệng Cổ Huyền biết được người mang thiên mệnh Phong Thần có hai người, thì đánh chết lão cũng sẽ không đồng ý để Cổ Huyền dâng Thân Công Báo cho Tây Phương Nhị Thánh! \n \nNhị Thánh hoàn hồn, nhìn Thông Thiên với vẻ cảnh giác, sao vẫn chưa rời đi?

Giữa lông mày Nhị Thánh hiện lên một tia lo âu!

Thông Thiên đáng sợ hơn nhiều so với Nguyên Thủy chỉ giỏi đấu khẩu!

Dù sao trên người lão còn đang dắt theo Tru Tiên Tứ Kiếm nha!

Thứ đó hai anh em lão không gánh nổi!

"Thông Thiên sư huynh, còn có chuyện gì dặn dò sao?" Chuẩn Đề cẩn thận nhìn Thông Thiên hỏi. \n\nThông Thiên mắt lóe tinh quang, giả bộ không quan tâm phẩy tay nói: "Nhị vị sư đệ đừng hiểu lầm, bần đạo không có tâm tranh giành đệ tử, chỉ hảo tâm nhắc nhở, vị sư huynh kia của ta tâm địa hẹp hòi lắm, lần này các ngươi đắc tội lão đến chết rồi!

Hãy cẩn thận những âm mưu quỷ kế của lão!" Trong mắt Chuẩn Đề lóe lên vẻ kinh ngạc, vạn vạn không ngờ Thông Thiên thật sự không có ý định cướp đệ tử!

Ngay lập tức chuyển niệm thành vui, như vậy thì đỡ được một trận ác đấu!

Việc Thân Công Báo bái nhập Tây Phương coi như đã đóng đinh vào cột! \n\n"Đa tạ Thông Thiên sư huynh hảo ý nhắc nhở, bần đạo tại đây tạ ơn sư huynh!" Thông Thiên nhìn Chuẩn Đề đang gật đầu khom lưng trước mặt, trong lòng một trận ngán ngẩm!

Một câu cảm ơn là xong?

Bần đạo đã nhường hẳn người mang thiên mệnh rồi!

Không có chút biểu hiện gì sao?

Định để bần đạo chạy không một chuyến à?

Hai lão già keo kiệt này, chẳng có chút thành ý nào! \n\nTiếp Dẫn lão đạo đứng bên quan sát cục diện tự nhiên chú ý tới vẻ bất mãn trên mặt Thông Thiên, lập tức kéo Chuẩn Đề lại, bước lên bồi lễ nói: "Sư huynh không ngại đường xa, giúp hai người chúng ta tìm được đồ đệ giỏi, công lao rất lớn, chút lễ mọn này không thành kính ý, xin sư huynh nhận cho!" Như vậy còn nghe được!

Thông Thiên với vẻ mặt ngạo kiều nhận lấy linh bảo của Tiếp Dẫn, mang theo nụ cười bí hiểm nghênh ngang rời đi! \n\n"Sư huynh!

Vì sao phải lễ độ với Thông Thiên như vậy?" Chuẩn Đề đầy vẻ bất bình nhìn Tiếp Dẫn hỏi.

Linh bảo tiên thiên thượng phẩm nha!

Cứ thế tặng đi sao?

Thứ đó có thể bù đắp được bao nhiêu lần bần đạo sang phương Đông "thu gió thu" chứ!

Chuẩn Đề đầy vẻ đau lòng, trong lòng thầm dán nhãn "phá gia chi tử" cho sư huynh nhà mình! \n\n"Sư đệ!

Thông Thiên đó há lại là kẻ dễ dàng khuyên lui?

Vài câu nói sao có thể khiến hắn chủ động rời đi?" Tiếp Dẫn bất mãn trừng mắt nhìn Chuẩn Đề, thật là đồ nhỏ nhen!

Không tặng lễ thì Thông Thiên có thể dứt khoát rời đi không?

Chuẩn Đề bị Tiếp Dẫn nhìn đến mức mí mắt giật giật!

Có giỏi thì đi mà vơ vét linh bảo đi, lần nào cũng là bần đạo ra ngoài kiếm chác, còn huynh thì ngồi hưởng thụ như đại gia, dựa vào cái gì chứ!

Hai người không ai nhường ai, nộ khí nhìn nhau.

Từ lần trước Chuẩn Đề bỏ Tây Phương đi vì chuyện Hạo Thiên, giữa hắn và Tiếp Dẫn đã có hiềm khích, đôi bên không còn giữ được trạng thái huynh đệ tốt như trước nữa!

Giờ đây khi các Thánh nhân khác đã đi hết, chỉ còn lại việc nội bộ sắp xếp Thân Công Báo, hai người lại bất đồng ý kiến về việc bái sư, bắt đầu tranh luận, làm náo loạn cả lên! \n\nẨn nặc trong hư không, Lão Tử và Nguyên Thủy kinh ngạc nhìn cảnh tượng vừa rồi, nhất thời im lặng không nói gì!

"Đại sư huynh, Thông Thiên kia thật sự không có hứng thú với người Phong Thần sao?" Nguyên Thủy mặt đầy nghi hoặc hỏi.

Lão Tử nhíu chặt mày, cũng không đoán ra được Thông Thiên đang nghĩ gì!

Không lẽ đầu óc bị úng nước rồi?

Thật sự đem người Phong Thần nhường cho Tây Phương Nhị Thánh!

"Đại sư huynh, nếu Thông Thiên đã rút lui, vậy ta...?" Lão Tử nhàn nhạt liếc Nguyên Thủy một cái, đi đi, bần đạo không xen vào!

Vừa rồi đã hứa với hai người Tây Phương là không nhúng tay vào việc này, giờ vừa quay lưng đã xông ra cướp người, Lão Tử tự nhận không làm nổi chuyện đó!

Nguyên Thủy hiểu ý, vì cố kỵ mặt mũi Thánh nhân, đầy vẻ bất cam rút khỏi Tây Phương!

Hừ!

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!

Cả Thông Thiên nữa!

Chuyện này bần đạo ghi nhớ kỹ, đừng để ta tóm được cơ hội, nếu không nhất định sẽ cho các ngươi nếm mùi lợi hại! \n\nSau một thời gian tranh luận dài dằng dặc, cuối cùng "vua đấu khẩu" Chuẩn Đề đã thắng một bậc, giành được danh phận sư tôn của Thân Công Báo!

Đừng nói chi, hai người này đúng là trời sinh một cặp, cực kỳ xứng đôi!

Một kẻ thì mở miệng ra là "Đạo hữu, vật này có duyên với ta", còn đồ đệ sau này lại chuyên gia gọi "Đạo hữu xin dừng bước", nhìn thế nào cũng thấy hợp rơ!

Nếu sau này Thân Công Báo xuất sư, hai người này phối hợp, một người gọi dừng, một người phụ trách tống tiền, đúng là hiện trường "ăn vạ" phiên bản Hồng Hoang mà!

Chậc chậc!

Cảnh tượng đó, nghĩ thôi đã thấy quá "tuyệt vời"!

Thân Công Báo ngơ ngác bị Tây Phương Nhị Thánh đưa về núi Tu Di, chính thức bái sư, bắt đầu dốc lòng tu hành dưới sự chỉ dạy của họ!

Tuy Thân Công Báo không có thân thể tiên thiên thần thai mạnh mẽ, nhưng tư chất lại cực tốt, tu vi dưới sự dạy bảo tận tâm của Chuẩn Đề đã thăng tiến vững chắc, dần dần bộc lộ phong thái của người mang thiên mệnh Phong Thần!

Chuẩn Đề vô cùng vui mừng, cứ đà này, không bao lâu nữa Thân Công Báo có thể xuất sư xuống núi, hoàn thành thiên mệnh, mưu cầu

cơ duyên cho Tây Phương ta rồi! \n\nỞ một diễn biến khác, sau khi Thông Thiên trở về đảo Kim Ngao, lão kiên nhẫn chờ đợi Cổ Huyền đưa người mang thiên mệnh Phong Thần còn lại tới.

Dù vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng lời Cổ Huyền, nhưng trong lòng lão đã có những phán đoán nhất định!

Trong đầu không khỏi hiện lên những lời Cổ Huyền nói ngày hôm đó: "Nếu chỉ có một người chủ trì Phong Thần, Đạo Tổ vì sao lại giao Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên riêng biệt cho Nguyên Thủy?" "Nếu chỉ có một người gánh vác thiên mệnh, vậy Đạo Tổ vì sao lại nhằm vào các ngươi?" Thông Thiên trầm ngâm hồi lâu, cảm thấy lời Cổ Huyền nói câu nào cũng có lý, nên mới đi theo Cổ Huyền quậy một trận!

Cổ Huyền đạo hữu, bần đạo đem cả sự hưng vong của Tiệt giáo giao cho ngươi, vạn lần đừng làm bần đạo thất vọng nhé!

Thông Thiên siết chặt nắm đấm.

Chương 171

Đang lúc trong lòng lo âu, đột nhiên Cổ Huyền xuất hiện trước mặt lão, trong lòng ngực bế một đứa trẻ nửa lớn nửa nhỏ!

Thông Thiên dùng ánh mắt hỏi Cổ Huyền, đứa nhỏ này chính là người đó sao?

Cổ Huyền mỉm cười gật đầu, ta làm việc mà còn không yên tâm sao? \n\nTại cung Bích Du, đảo Kim Ngao.

Thông Thiên đầy phấn khởi bước tới kiểm tra tình hình Khương Tử Nha.

Thánh nhân là nhân vật tầm cỡ nào chứ, chỉ nhìn một cái đã thấy Khương Tử Nha mang tướng Phi Hùng, chính là người mang thiên mệnh Phong Thần!

Thật sự có hai vị người Phong Thần!

Thông Thiên đầy chấn kinh nhìn Khương Tử Nha, nhất thời không biết nói gì!

Tê!

Nghĩ kỹ lại thấy đáng sợ quá!

Thông Thiên với vài phần kinh nghi, vài phần hoảng hốt nhìn Cổ Huyền bên cạnh, mí mắt cũng hơi giật giật!

Hắn đã đạt đến trình độ khủng bố thế này rồi sao?

Ngay cả đại thế Thiên Đạo ẩn mật như vậy cũng có thể đoán trước, quả thực không phải người!

Rốt cuộc hắn có lai lịch gì?

Thông Thiên thầm nghĩ.

Từ trước tới nay chưa bao giờ thực sự xem xét nguồn gốc của Cổ Huyền, lúc này lại vô cùng hiếu kỳ, trong lòng nảy sinh vài suy đoán nhưng lập tức dập tắt ngay, không dám nghĩ sâu hơn vì sợ chạm vào những cấm kỵ đáng sợ! \n\n"Đạo hữu, nếu đại cục đã định, vậy hãy để đứa nhỏ này lại cho bần đạo đi, bần đạo đảm bảo sẽ giúp nó trỗi dậy thần tốc, vượt qua kẻ bên Tây Phương kia!" Thông Thiên cười khẽ nói với Cổ Huyền.

Có lẽ ở phương diện khác Thông Thiên không dám khoe khoang, nhưng về việc dạy dỗ đệ tử tu hành, lão dám thách thức tất cả các Thánh nhân!

Đệ tử Tiệt giáo tu vi thực lực đều đứng đầu các giáo phái, sự tự tin này Thông Thiên tuyệt đối có!

Cổ Huyền chưa bao giờ nghi ngờ khả năng dạy bảo của Thông Thiên, nhưng nhìn đứa trẻ trong lòng, hắn không nhịn được nở một nụ cười không mấy thiện cảm!

Tên này mà đòi vượt qua Thân Công Báo về tu vi sao?

Khương Tử Nha bẩm sinh là "lậu thể" (thể rò rỉ), cơ thể giống như một cái phễu, nuốt bao nhiêu linh khí là tán đi bấy nhiêu, căn bản không có không gian thăng tiến!

Về thiên phú tu hành, hắn kém Thân Công Báo quá xa!

Loại thiên phú này, nếu không gánh vác sứ mệnh Phong Thần, e là cả đời cũng không lọt vào mắt xanh của Thánh nhân!

Cổ Huyền lộ vẻ chế giễu nhìn Thông Thiên, lời đã khoe ra rồi, ta chống mắt lên xem ngươi làm sao dạy dỗ một kẻ phế vật thành đại lão! \n\nThông Thiên bị ánh mắt của Cổ Huyền làm cho không thoải mái!

Cảm thấy uy danh "Thầy của vạn tiên" bị nghi ngờ, lão thầm thề

nhất định phải dạy dỗ Khương Tử Nha thành một đại năng Hồng Hoang!

Cổ Huyền nhún vai tỏ vẻ không ý kiến, giao Khương Tử Nha cho Thông Thiên.

Thông Thiên đen mặt gọi đệ tử tới, tuyên bố thu nhận Khương Tử Nha vào Tiệt giáo, đồng thời giao nhiệm vụ xây dựng căn cơ cho Khương Tử Nha cho chín đại đệ tử thân truyền!

Cổ Huyền có thể tưởng tượng Khương Tử Nha sẽ mang đến "bất ngờ" thế nào cho những đệ tử này!

Để không làm Thông Thiên quá mất mặt, hắn vội vàng nói vài câu rồi rời đi! \n\n"Các ngươi nghe cho kỹ, Khương Tử Nha liên quan đến đại kế Phong Thần, là người mấu chốt để Tiệt giáo ta trường tồn, các ngươi không được chậm trễ, phải dạy bảo sư đệ cho thật tốt!" Thông Thiên đầy nghiêm túc nhìn các đệ tử thân truyền bên dưới.

Chín đại đệ tử vốn không mấy để tâm, lúc này đều kinh hãi nhìn Khương Tử Nha, không ngờ vị tiểu sư đệ mới này lại có lai lịch khủng bố đến thế!

"Sư tôn yên tâm, chúng con nhất định không phụ sự ủy thác của Người!" Các đệ tử vội vàng cúi đầu cam đoan.

Thông Thiên bất động thanh sắc gật đầu, tạm thời giao Khương Tử Nha cho đệ tử quản giáo, sau đó bắt đầu bế quan tu hành!

Hiện tại người mang thiên mệnh Phong Thần đã xuất hiện, theo kế hoạch của Cổ Huyền, mọi chuyện đang tiến triển rất thuận lợi!

Để đề phòng sau này khi Phong Thần kết thúc, các Thánh nhân Thiên Đạo nhảy dựng lên, lão phải tĩnh tâm nỗ lực tu hành, nâng cao thực lực!

Vì vậy tạm thời giao Khương Tử Nha cho đệ tử trông nom.

Chỉ là rèn luyện căn cơ đơn giản, đám đệ tử chắc chắn hoàn thành nhanh thôi, đợi khi lão xuất quan sẽ tự mình dạy bảo, nhất định có thể đuổi kịp bước chân của Thân Công Báo, trở thành một lợi khí của Tiệt giáo!

Thông Thiên càng nghĩ càng thấy sướng, khóe miệng không ngừng cười, như thể đã thấy các Thánh nhân phải cúi đầu nhận sai trước Tiệt giáo!

Thông Thiên tính không sai, nhưng tiếc là Khương Tử Nha đúng là loại bùn nhão không trát nổi tường, định sẵn sẽ khiến Thông Thiên thất vọng tràn trề! \n\nMười năm sau, tại đảo Kim Ngao.

Một tiếng gầm thét thê lương vang khắp đảo!

"Khương Tử Nha!

Cái đồ đần độn này!

Đúng là hết thuốc chữa!

Cút ngay cho ta!

Sau này ra ngoài đừng có bảo là sư đệ của ta!" Đa Bảo đầy mặt giận dữ hét vào mặt Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha đầy vẻ ấm ức và bất lực chạy ra ngoài, cúi đầu không dám nói một lời.

Đa Bảo thở hổn hển, nhìn bóng dáng chạy trốn của Khương Tử Nha với vẻ "hận sắt không thành thép", trong lòng nảy sinh hoài nghi sâu sắc về chuyện Thông Thiên nói đây là người mang thiên mệnh Phong Thần!

Hắn?

Người mang thiên mệnh?

Đùa à!

Người mang thiên mệnh mà tư chất thảm hại thế này sao, ngay cả một đạo đồng bình thường nhất của Tiệt giáo cũng không bằng, thật khó mà chấp nhận nổi! \n\n“Đại sư huynh!

Sư đệ có lỗi thì sư huynh cứ dạy bảo, hà tất phải nổi giận như vậy?” Triệu Công Minh nhiệt tình xuất hiện bên cạnh Đa Bảo khuyên nhủ.

Giỏi thì ngươi lên đi!

Ta đảm bảo ngươi còn cuống hơn ta, hét to hơn ta đấy!

Đa Bảo oán hận nhìn Triệu Công Minh.

Ngay lập tức, mắt hắn đảo quanh, nói với Triệu Công Minh: “Sư đệ, sư huynh đúng là có chút nóng nảy, cứ thế này sợ sẽ lỡ việc của sư tôn!

Nhìn khắp môn hạ Tiệt giáo, sư đệ là người trọng tình trọng nghĩa nhất, huynh tin rằng Tử Nha sư đệ dưới tay đệ nhất định sẽ tỏa sáng!” Đa Bảo tung một tràng lời nịnh hót khiến Triệu Công Minh bay bổng, lập tức đầy kích động nhận lấy nhiệm vụ dạy dỗ Khương Tử Nha!

Gian kế của Đa Bảo thành công, trong lòng thầm mừng rỡ!

Ha ha!

Công Minh sư đệ à!

Đừng có trách sư huynh không nhắc nhở nhé, là đệ tự mình lao vào rước người đi, chẳng liên quan gì tới ta đâu!

Đa Bảo cười đểu, đáng đời!

Cho ngươi làm đại ca rồi bị hành hạ, xem lúc đó thu dọn tàn cuộc thế nào!

Đa Bảo hả hê trong lòng.

Có thể dự kiến cảnh Triệu Công Minh bị Khương Tử Nha chọc cho tức điên lên!

Hắc hắc hắc!

Đa Bảo cảm thấy sự u uất trong lòng tan biến sạch sành sanh!

A!

Cuối cùng cũng không phải ở chung với tên ngu đần đó nữa!

Chương 172

Đa Bảo cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm hẳn!

Chẳng bao lâu sau, tiếng gầm thét tương tự lại vang vọng khắp đảo Kim Ngao!

Triệu Công Minh đỏ mặt tía tai đuổi Khương Tử Nha ra ngoài!

Thật sự chưa thấy ai đần như thế, sợ là ngay cả tu sĩ nhân tộc bình thường nhất cũng mạnh hơn hẳn!

Triệu Công Minh nghiến răng nghiến lợi nhìn về hướng đạo trường của Đa Bảo, vừa mang theo nộ khí định đi hỏi tội thì được biết tên kia đã rời đảo đi du ngoạn rồi!

Thật quá đáng!

Triệu Công Minh suýt nữa phá nát đạo trường của Đa Bảo!

Có ai đời lừa sư đệ mình như thế không?

Phủi mông bỏ đi, vứt cái của nợ này cho bần đạo là ý gì?

Triệu Công Minh tuy giận nhưng cũng bất lực!

Lại thật sự không muốn giáp mặt với cái gã Khương Tử Nha kia nữa!

Thế là dứt khoát thực hiện kế sách của Đa Bảo, đem Khương Tử Nha tống đi nơi khác!

Cứ thế, Khương Tử Nha bị người ta đá qua đá lại như quả bóng, cuối cùng ngoại trừ Cổ Lan Tâm ra, các đệ tử thân truyền Tiệt giáo đều bó tay với tư chất ngu đần của Khương Tử Nha! \n\nTại đảo Kim Ngao.

Các đệ tử thân truyền đầy vẻ cạn lời nhìn Khương Tử Nha trước

mặt, thật sự không dám tin đây là người mang thiên mệnh Phong Thần!

Chẳng lẽ bây giờ người mang thiên mệnh đều kỳ lạ thế sao?

Hay là mọi người không hiểu phương thức tu hành của người mang thiên mệnh nên chỉ dạy sai?

Trên mặt các đệ tử đều viết rõ bốn chữ "hoài nghi nhân sinh"!

Vì Thông Thiên đã để lại pháp chỉ và thân phận đặc biệt của Khương Tử Nha, các đệ tử không dám lơ là, lập tức đến cung Bích Du thỉnh cầu Thông Thiên đích thân ra tay, xem Khương Tử Nha rốt cuộc gặp vấn đề gì!

"Sư tôn, đệ tử Đa Bảo cùng các sư đệ sư muội cầu kiến, có việc quan trọng bẩm báo!" Đa Bảo bị đám sư huynh đệ đẩy ra trước, giải thích chuyện Khương Tử Nha với Thông Thiên, gánh nạn cho cả bọn!

Thông Thiên bị đệ tử đánh thức khỏi trạng thái tu luyện, nhíu mày đầy vẻ không vui nhìn Đa Bảo!

Hừ!

Đã bái sư bao nhiêu năm rồi mà chẳng chín chắn chút nào!

Xem ra ngày thường ta ít quản giáo các ngươi quá rồi!

Đa Bảo bị ánh mắt của Thông Thiên làm cho chột dạ, nhưng bị đồng đội phía sau đẩy thẳng tới trước mặt Thông Thiên, đành cứng đầu trình bày vấn đề của Khương Tử Nha!

Sau khi nghe Đa Bảo nói xong, Thông Thiên hoàn toàn ngây người!

Vạn vạn không ngờ kẻ được coi là hy vọng của Tiệt giáo như Khương Tử Nha lại phế vật đến thế! \n\n"Tử Nha!

Lên đây, để vi sư kiểm tra một chút!" Thông Thiên đầy vẻ bất cam nói với Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha mặt mày hớn hở, Thánh nhân đã chịu để mắt tới chứng tỏ mình chưa phải là hết hy vọng!

Trong lòng mang theo một tia may mắn, đánh bạo bước tới trước mặt Thông Thiên.

Thông Thiên phóng thần thức ra, sau một hồi kiểm tra thì mặt ngày càng đen!

Lúc này dù có bất lực đến mấy cũng phải chấp nhận điều kiện tiên thiên là Khương Tử Nha không có thiên phú tu hành!

Ôi!

Thông Thiên vô lực thu tay về, vốn tưởng thu được một thiên tài tuyệt thế, không ngờ lại là kẻ bất tài thế này!

Nhưng chuyển niệm nghĩ lại, giáo nghĩa Tiệt giáo vốn là "Hữu giáo vô loại"!

Thiên phú không đủ sao?

Lão tử vẫn có thể dạy dỗ hắn thành một đại năng cái thế!

Dạy dỗ những đệ tử tư chất tốt thì có gì thú vị?

Phải bồi dưỡng được một phế vật bẩm sinh như Khương Tử Nha mới thể hiện được cái tầm của Tiệt giáo chứ!

Nghĩ vậy, chí khí Thông Thiên lại sục sôi!

Ánh nhìn với các đệ tử cũng nhu hòa hơn nhiều! \n\n"Chuyện này không liên quan tới các ngươi, tu hành của Tử Nha quả thực có chút vấn đề, các ngươi lui ra đi, Tử Nha sẽ do đích thân vi sư dạy bảo!" Thông Thiên cưỡng ép giải thích một hồi rồi nói với các đệ tử thân truyền.

Các đệ tử nhìn Khương Tử Nha với vẻ ngưỡng mộ, được Thánh nhân chỉ dạy nha!

Cơ hội có một không hai!

Ngay cả họ là thân truyền cũng không có đãi mạn đặc biệt kiểu một kèm một thế này!

Nhưng ngay sau đó họ lại nhớ đến thể chất tuyệt vọng của hắn, đúng là phí của trời!

Các đệ tử thầm than tiếc nuối, thể chất đó dù có Thánh nhân trợ giúp e là cũng không có cơ hội đổi đời!

Nhìn phản ứng của Thông Thiên, họ biết lão vẫn chưa từ bỏ ý định, định thử lại lần nữa!

Để tránh bị vạ lây khi Thông Thiên thất bại, mấy người họ vội vàng quay đầu chuồn thẳng! \n\nSau khi các đệ tử đi khỏi, Thông Thiên đầy nghiêm túc nhìn Khương Tử Nha nói: "Tử Nha!

Tu hành tư chất không đủ, nếu muốn đắc đại đạo, phải nỗ lực gấp bội, con đã chuẩn bị tâm lý chưa?" Khương Tử Nha lập tức bước lên, khom người nói: "Xin nghe sư tôn phân phó, Tử Nha nhất định không phụ kỳ vọng!" Thông Thiên nhìn sâu vào mắt Khương Tử Nha, cuối cùng quyết định tin tưởng một lần, bắt đầu kiên nhẫn chỉ dạy hắn tu hành!

Dù có Thánh nhân đích thân dạy bảo, Khương Tử Nha vẫn không có tiến triển gì đáng kể, tu vi vẫn cứ dừng lại ở cảnh giới Địa Tiên đỉnh phong!

Việc này làm Thông Thiên sầu thối ruột!

Năm thứ nhất, Khương Tử Nha không tiến bộ, Thông Thiên an ủi do thiên phú quá kém, không phải ngày một ngày hai có thể đuổi kịp các đệ tử!

Năm thứ hai, Khương Tử Nha vẫn dậm chân tại chỗ!

Mặt Thông Thiên bắt đầu đen lại, nén giận tiếp tục dạy bảo!

Năm thứ ba, tu vi Khương Tử Nha vẫn vững như bàn thạch!

Thông Thiên chính thức lật mặt!

Trong cơn thịnh nộ đã ném gã khờ này ra khỏi cung Bích Du, mặc kệ cho tự sinh tự diệt!

Nhìn Khương Tử Nha bị ném ra ngoài, Thông Thiên thầm mắng, cái gì mà "cần cù bù thông minh", đó chẳng qua là cái cớ mà kẻ đần và thiên tài thêu dệt nên thôi!

Nhớ lại lúc trước đã khoe khoang với Cổ Huyền sẽ dạy Khương Tử Nha thành đại năng tuyệt thế, trong lòng Thông Thiên đầy vẻ hổ thẹn!

Ôi!

Biết thế thì đi cướp Thân Công Báo cho rồi!

Giờ cục diện này Tiệt giáo tiến thoái lưỡng nan, Khương Tử Nha có hại thế nào thì cũng đành phải cắn răng nhận lấy! \n\nThông Thiên đi tới đi lui trong cung Bích Du, suy nghĩ cách giải quyết vấn đề hóc búa này!

Đột nhiên, linh cơ động một cái, nhớ lại những biểu hiện của Cổ Huyền ngày thu Khương Tử Nha làm trò, trong lòng hoài nghi chẳng lẽ hắn đã sớm biết Khương Tử Nha có vấn đề!

Ngay lập tức, lão đứng dậy lên đường tới đảo Vô Cực tìm Cổ Huyền thương lượng đối sách! \n\nBên trong đại điện Vô Cực.

Thông Thiên kinh ngạc nhìn đảo Vô Cực trống rỗng trước mặt, trong lòng một trận nghi hoặc bất định!

Nghĩ rằng Cổ Huyền chắc chắn đã đánh hơi thấy biến cố nên đưa người nhà đi lánh nạn rồi!

Cơn giận bốc lên trong lòng Thông Thiên, nhưng việc này quá cấp bách, lão đành trước tiên hỏi về chuyện Khương Tử Nha!

"Người mang thiên mệnh nắm giữ quyền hành lớn, sao có thể có tư chất tu hành cường đại được?" Cổ Huyền hỏi ngược lại Thông Thiên một câu.

Chương 173

Thông Thiên ngẩn người!

Đúng vậy, người mang thiên mệnh nắm giữ những trọng khí như Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, nếu còn có tư chất căn nguyên áp đảo quần hùng nữa thì chẳng phải sẽ có cơ hội thoát khỏi sự khống chế của Thánh nhân sao, thế thì loạn mất!

Trước đó Thông Thiên vì quá nóng lòng nên không nhìn thấu nhân quả trong đó, kinh qua lời điểm hóa của Cổ Huyền, lão lập tức thông suốt quan hệ lợi hại!

Ánh mắt cảm kích nhìn Cổ Huyền một cái, lập tức quay về đảo Kim Ngao bố trí cho lượng kiếp sắp tới!

Khương Tử Nha là bùn nhão không trát nổi tường thì đã sao, Tiệt giáo vạn tiên triều bái, môn nhân đệ tử đông đảo, có sự ủng hộ của bao nhiêu đệ tử Tiệt giáo, sợ gì Khương Tử Nha không thành sự chứ!

Khóe miệng Thông Thiên nở nụ cười. \n\nCổ Huyền nhìn theo bóng lưng xa dần của Thông Thiên, tinh quang trong mắt lóe lên, thấy lượng kiếp sắp bắt đầu, mình cũng nên sớm bố trí chuyện nhân tộc thôi!

Đang lúc suy nghĩ, Hệ thống đã lâu không xuất hiện đột nhiên hiện ra, đưa cho Cổ Huyền một lựa chọn! \n\n“Đinh!

Kiểm trắc ký chủ đang đối mặt với Phong Thần đại kiếp, hiện đưa ra các quyết sách sau.” \n“Lựa chọn một: Tham gia lượng kiếp, đồng thời trọng sang Thiên Đạo một lần, phần thưởng cho ký chủ là Hỗn Độn Chí Bảo: Hỗn Độn Châu!” \n“Lựa chọn hai: Lánh đời không ra, tọa sơn quan hổ đấu nhìn các Thánh nhân đấu pháp, phần thưởng cho ký chủ là kỹ thuật xem phim 3D!” \n“Lựa chọn ba: Phá hoại

lượng kiếp, tiêu diệt Thiên Đạo Lục Thánh, phong ấn Hồng Quân, nắm giữ Thiên Đạo, phần thưởng cho ký chủ là tu vi Hỗn Nguyên Vô Cực Đại La Kim Tiên!" \nCổ Huyền nheo mắt nhìn ba lựa chọn, không chút do dự chọn phương án thứ nhất! \n\nTại đảo Vô Cực.

Sau khi Cổ Huyền thực hiện lựa chọn hệ thống, hắn trầm tư suy nghĩ làm sao hoàn thành nhiệm vụ, dù sao phần thưởng lần này cực kỳ phong hậu, Hỗn Độn Châu nha!

Đó là một trong các Hỗn Độn Chí Bảo, có thể sánh ngang với Khai Thiên Thần Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp!

Cổ Huyền thèm thuồng không thôi, trong tay hắn chưa có một kiện Hỗn Độn Linh Bảo nào!

Mỗi lần thấy Hồng Quân lôi cái Tạo Hóa Ngọc Điệp sứt mẻ ra khoe mẽ, trong lòng hắn cực kỳ khó chịu!

Giờ tốt rồi, mình cũng sẽ có Hỗn Độn Chí Bảo phòng thân!

Có Hỗn Độn Châu gia trì, chiến lực của mình sẽ tăng vọt, tin chắc không lâu nữa có thể bỏ xa Hồng Quân và Dương Mi lại phía sau!

Tuy nhiên, để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống dường như không hề dễ dàng!

Trọng sang Thiên Đạo à!

Phải làm thế nào mới được?

Cổ Huyền thầm nghĩ.

Không biết nếu xoay chuyển hoàn toàn đại thế Thiên Đạo, rồi tách Nhân Đạo ra ngoài, có coi là trọng sang Thiên Đạo không?

Chắc là được nhỉ!

Hay là cần mưu tính thêm chút nữa?

Cổ Huyền nhíu mày trầm tư.

May mà Thiên Đạo không biết suy nghĩ trong lòng Cổ Huyền, nếu không nhất định sẽ chửi rủa ầm lên!

Làm người chút đi!

Đại thế bị sửa, quyền hành bị chia!

Chát!

Ông trời ơi! \n\nCổ Huyền suy nghĩ nửa ngày vẫn chưa ra ngô ra khoai, dứt khoát gác chuyện đó sang một bên, hoàn thành những việc trước mắt đã!

Thế là hắn lập tức triệu tập Tam Hoàng Ngũ Đế đang bế quan tới, bí mật bố trí một loạt nhiệm vụ tại đảo Vô Cực.

Khi Tam Hoàng Ngũ Đế rời khỏi đại điện Vô Cực, sắc mặt ai nấy đều vô cùng cổ quái, nhìn về phía đạo trường của các Thánh nhân với vẻ trêu chọc, cười một cách đầy gian xảo! \n\nTại núi Tu Di ở Tây Phương, Chuẩn Đề từ sau khi thu Thân Công Báo làm đồ đệ, cả người cảm thấy thư thái, khuôn mặt già nua cười như hoa nở!

Thân Công Báo bái nhập Tây Phương giáo cũng rất nỗ lực, dựa vào thiên phú tu hành tuyệt hảo, tu vi đã đạt đến Thiên Tiên đỉnh phong!

Mạnh hơn gã Khương Tử Nha kia nhiều lắm!

Một ngày nọ, Chuẩn Đề đang tu hành bỗng cảm thấy linh đài một trận tim đập nhanh, sau khi tra xét thì biết Phong Thần lượng kiếp đã đến.

Hắn vô cùng kích động, không ngồi yên được nữa, chạy tới đạo trường của Tiếp Dẫn thương lượng đối sách!

Tiếp Dẫn vận dụng Nhân Quả pháp tắc bắt được một phần thiên

cơ, lờ mờ biết được lượng kiếp lần này là kiếp của ba giáo phương Đông.

Trong ba giáo, Thái Thượng Lão Tử vốn không màng thế sự, nhất định sẽ không để mình và đệ tử tham gia tranh đấu!

Vậy nhân vật chính của lượng kiếp đã quá rõ ràng!

Trận chiến giữa Xiển và Tiệt sao?

Tiếp Dẫn híp mắt quan sát các giáo phái phương Đông, hả hê nhìn khí vận đang rực rỡ của ba giáo.

Ha ha!

Xem các ngươi nhảy nhót được mấy ngày!

Tiếp Dẫn hiểu rõ nhân quả xong, lập tức quyết định không can thiệp vào cuộc chiến phương Đông, ung dung tọa sơn quan hổ đấu, đợi cục diện ngã ngũ sẽ nhảy ra vơ vét một mẻ lớn!

Đây mới chính là ý đồ thực sự của Tiếp Dẫn. \n\nChuẩn Đề nhìn vẻ mặt hèn mọn của Tiếp Dẫn, vốn tưởng Tây Phương có thể nhân cơ hội này làm nên chuyện lớn, ai ngờ Tiếp Dẫn lại dội cho một gáo nước lạnh!

“Sư đệ!

Lượng kiếp lần này không mấy liên can tới Tây Phương ta, chúng ta chỉ cần tĩnh quan kỳ biến là được, không cần quan tâm quá nhiều!” Sắc mặt Chuẩn Đề lập tức sa sầm xuống!

Ý gì đây?

Chưa đánh đã đòi rút lui sao?

Lão tử đã mạo hiểm tính mạng cướp Thân Công Báo về để chuẩn bị cho Phong Thần lượng kiếp!

Giờ lượng kiếp đến nơi rồi lại bảo ta rút, đùa ta à?

Chuẩn Đề cực kỳ bất cam, dựa vào cái gì chứ!

Bảo ta rút là ta rút sao, ta không đấy!

Lần này bần đạo phải tranh với các vị Thánh nhân một phen, xem ai mới có thể giành được vị trí đứng đầu lượng kiếp! \n\n“Sư huynh!

Thân Công Báo đã bái nhập Tây Phương, chúng ta muốn đứng ngoài cuộc sợ là không thể nào!” Tiếp Dẫn liếc nhìn vẻ mặt xám xịt của Chuẩn Đề, vô cảm nói: “Tùy ngươi thôi!

Tóm lại bần đạo đã nhắc nhở hết mức rồi, tự giải quyết cho tốt!” Hừ!

Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, không thèm quay đầu lại mà trở về đạo trường của mình!

Tình huynh đệ tốt đẹp giữa hai người sớm đã tiêu tan theo những lần tranh cãi.

May mà cả hai đều là kẻ biết nhìn xa, hiểu rằng tạm thời chưa thể thiếu sự hỗ trợ của đối phương, nên bề ngoài vẫn khách sáo.

Nhưng hôm nay vì tranh chấp lượng kiếp mà lại rơi vào cãi vã, cuối cùng ai nấy đều không phục mà giải tán.

Chuẩn Đề quay đầu nhìn về hướng đạo trường của Tiếp Dẫn, suýt không nhịn được mà mắng to!

Càng nhìn càng thấy ghét cái bản mặt của Tiếp Dẫn!

Phi!

Cái thứ hèn nhát!

Chuẩn Đề khinh bỉ nhìn về phía Tiếp Dẫn, trong lòng thầm tính toán!

Hắn biết qua chuyện này muốn có được sự ủng hộ của Tiếp Dẫn là khó như lên trời!

Vậy thì chỉ còn cách tìm ngoại viện giúp đỡ để mưu cầu cơ duyên lượng kiếp thôi!

Đứng tại chỗ suy nghĩ hồi lâu, Chuẩn Đề lập tức có chủ ý, liền bay về phía phương Đông! \n\nTiếp Dẫn ngay sau khi Chuẩn Đề rời đi liền mở mắt ra, cười lạnh không ngừng nhìn theo bóng dáng hắn!

Chương 174

Ha!

Ta biết ngay hắn sẽ làm vậy mà!

Được thôi!

Nếu đã muốn đánh thì bần đạo cũng chẳng rỗi hơi mà quản chuyện bao đồng!

Tiếp Dẫn không thèm để ý đến Chuẩn Đề nữa, nhắm mắt tiếp tục ở lỳ trong nhà tu luyện!

Ở một nơi khác, Chuẩn Đề đã đứng ngoài cửa cung Ngọc Hư, muốn tìm Nguyên Thủy nói chuyện hợp tác trực tiếp!

Đúng thế!

Chuẩn Đề khi tìm đồng minh, giữa hai giáo Xiển và Tiệt, hắn đã không ngần ngại chọn Nguyên Thủy!

Dù sao sau lưng Nguyên Thủy còn có một Thái Thượng Thánh nhân cực kỳ đáng sợ, nhìn kiểu gì thì Thông Thiên cũng không có cửa thắng!

Còn về những chuyện không vui trước đó liên quan đến Thân Công Báo, hắn tin rằng có thể dễ dàng hóa giải ân oán!

Bởi vì lượng kiếp đã cận kề, lúc này chính là lúc Nguyên Thủy căng thẳng nhất, hắn không tin Nguyên Thủy lại dám đắc tội chết Tây Phương giáo vào lúc này!

Đôi bên cùng có lợi, lần hợp tác này chắc chắn là chuyện đã rồi!

Quả nhiên, Nguyên Thủy tuy vẫn đen mặt nhìn Chuẩn Đề, nhưng một lúc sau đã nhiệt tình tiếp đón hắn!

“Lão mập này!

Cứ để ngươi đắc ý vài ngày, đợi lão tử đánh bại Thông Thiên rảnh tay ra sẽ đối phó với ngươi sau!” Chuẩn Đề đối với thái độ và lời đe dọa ngầm của Nguyên Thủy chẳng hề bận tâm!

Đùa à!

Lão tử bị dọa mà lớn chắc?

Có giỏi thì lật mặt bây giờ đi!

“Chuẩn Đề đạo hữu, đề nghị của ngươi bần đạo đồng ý, mong sau này chúng ta hợp tác vui vẻ!” Nguyên Thủy cười không nổi mà đáp lại.

Thiết!

Tưởng giỏi thế nào!

Hóa ra cũng nhát à?

Chuẩn Đề lộ vẻ khinh thường, thầm phỉ nhổ trong lòng!

“Vậy làm phiền Nguyên Thủy sư huynh chiếu cố nhiều hơn!” Chuẩn Đề chắp tay, hời hợt đáp lại Nguyên Thủy.

Sắc mặt Nguyên Thủy tối sầm, dứt khoát đẩy việc tiếp khách cho Quảng Thành tử rồi chuồn vào đạo trường bế quan! \n\nPhong Thần lượng kiếp lặng lẽ giáng lâm trong sự tính toán của các phương!

Tại vương triều Đại Thương của nhân tộc, Thương Trụ Vương sau nhiều năm chỉnh đốn, dần dần khôi phục được khí vận vương triều vốn đang lụi bại, Đại Thương bắt đầu có dấu hiệu trung hưng, nhân tài đông đảo, Trụ Vương hùng tâm tráng chí, lập chí làm một vị minh quân hùng chủ!

Tiếc là trời không chiều lòng người, Phong Thần lượng kiếp đã khiến một vị nhân vương tài năng không tầm thường cuối cùng lại rơi

vào kết cục tự vẫn tại lộc đài!

Thật sự đáng tiếc!

Giờ đây Cổ Huyền với tư cách là Thánh Phụ nhân tộc, lại mang nhiệm vụ trọng sang Thiên Đạo, tự nhiên không thể để Trụ Vương đi vào vết xe đổ như nguyên bản!

Hắn muốn thông qua Trụ Vương để thay đổi vận mệnh nhân tộc, đánh phá đại thế Thiên Đạo!

Vì vậy hắn thầm lặng quan sát nhất cử nhất động của nhân tộc! \n \nSau khi Trụ Vương bình định phản loạn, hắn dẫn quần thần tới tổ miếu tế bái Thánh Phụ, Thánh Mẫu và các bậc tiên hiền nhân tộc.

Vốn là một buổi tế lễ bình thường, nhưng lại xảy ra một chuyện khiến mọi người vô cùng chấn kinh!

Lúc đang thắp hương, Trụ Vương phá thiên hoang ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào bức tượng Nữ Oa nương nương bất động như bị nhập ma!

Các đại thần thân tín bên cạnh gọi thế nào cũng không được, cứ như bị ai đó khống chế vậy!

Trên không trung thành Triều Ca, một lão đạo sĩ hèn mọn với nụ cười âm hiểm nhìn Trụ Vương, khóe miệng mang vẻ đùa cợt, như thể một âm mưu đã chuẩn bị từ lâu sắp thành công!

“Hắc hắc!

Một Nhân Vương nhỏ bé mà dám dây dưa nhân quả với Thánh nhân Nữ Oa, cũng là một hồi đại tạo hóa!

Bần đạo không hại ngươi, mà là tặng cơ duyên đấy!” Lão đạo sĩ trơ trẽn tự lẩm bẩm. \n\nNgay khi Trụ Vương sắp làm ra chuyện cầm thú không bằng, một luồng bạch quang từ tượng Thánh Phụ bắn ra,

chui vào não hải Trụ Vương, khiến hắn vốn đang mang bộ mặt ngây dại lập tức thanh tỉnh!

Chỉ thấy hắn đờ đẫn nhìn bức tượng Thánh Phụ Thánh Mẫu trước mặt, trán đổ mồ hôi hột, sau lưng lạnh toát!

Hắn biết mình đã bị người ta tính kế rồi!

Nhớ tới hành động sắp làm vừa rồi, Trụ Vương vẫn còn run rẩy!

Tốt lắm tốt lắm!

Trụ Vương cúi đầu liếc nhìn các bức tượng trong tổ miếu, trong lòng thở phào một cái thật dài!

Cổ Huyền mỉm cười nhìn Trụ Vương đang run rẩy, lập tức trở nên nhút nhát, thầm thấy buồn cười!

Ngươi cũng biết sợ cơ à!

Tưởng ngươi thật sự dám trêu chọc Nữ Oa một phen chứ!

Có một khoảnh khắc Cổ Huyền thậm chí còn muốn xúi giục Trụ Vương đi đề thơ, dù sao hành động đó cũng khá hợp với phong cách của tuổi trẻ!

Thánh nhân thì sao?

Thánh nhân đẹp thì không được cho người ta ngắm à?

Ta đâu có làm chuyện cầm thú gì, chỉ khen vài câu cũng không được sao?

Đồ nhỏ mhen!

May mà Nữ Oa không biết suy nghĩ trong lòng Cổ Huyền, nếu không bà cô này nhất định sẽ xách một đống linh bảo đến tìm hắn liều mạng cho xem!

Gì mà khen hả?

Đó rõ ràng là đùa giỡn trắng trợn!

Lão nương là Thánh nhân đó!

Ta không cần mặt mũi chắc? \n\nCổ Huyền thấy Trụ Vương biết điều như vậy thì cảnh tượng đề thơ thắp hương cẩu huyết chắc sẽ không xảy ra, liền liếc nhìn vào hư không, nhìn chằm chằm vào Chuẩn Đề mà không nói lời nào, khóe miệng không ngừng hiện lên nụ cười lạnh, như thể đang cân nhắc lát nữa sẽ thanh chưng hay chiên giòn kẻ tiểu nhân vô sỉ này!

Cổ Huyền tuy không phản đối Trụ Vương đề thơ khen ngợi Nữ Oa, nhưng đó phải là hắn tự nguyện mới được!

Nếu Trụ Vương tự mình tìm chết thì Cổ Huyền sẽ không can thiệp, nhưng Tây Phương giáo chưa được phép mà đã tính kế Nhân Vương là không xong với hắn rồi!

Nhân tộc là địa bàn của lão tử, tay ngươi vươn dài quá đấy!

Lúc này, Cổ Huyền chỉ nói với Chuẩn Đề một câu: "Đạo hữu, ngươi bay cao quá rồi đó!" Hắn với sắc mặt cổ quái nhìn Chuẩn Đề, sao gã này lần nào tính kế cũng toàn dùng âm chiêu thế nhỉ!

Từ chuyện Hạo Thiên đến Trụ Vương, toàn dùng thủ đoạn dâm tà!

Làm Cổ Huyền cứ ngỡ lão đạo này có thuộc tính ẩn gì đó!

Chẳng lẽ do quanh năm cấm dục, không có phụ nữ nên khi tính kế mới bộc lộ nội tâm thật sự sao?

Tê!

Cổ Huyền hít một ngụm khí lạnh!

Không dám nghĩ tiếp!

Cảm giác như vừa phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa

vậy! \n\nDù Chuẩn Đề xuất phát từ tâm lý biến thái hay gì đi nữa để hại Nhân Vương, Cổ Huyền cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Nhưng lão tử đích thân ra tay dạy dỗ thì chẳng thú vị gì, hay là...!

Chương 175

Hắc hắc hắc!

Cổ Huyền cười một cách tà mị, nảy ra một ý kiến tuyệt hảo!

Hắn ra tay phá tan thiên cơ che đậy của Chuẩn Đề, sau đó đem nhân quả này báo thẳng cho Oa Hoàng Thiên, để xem Nữ Oa đang nổi trận lôi đình sẽ tính sổ với Chuẩn Đề thế nào!

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Cổ Huyền âm thầm nấp đi, lôi linh quả linh tửu ra ngồi trong hư không xem kịch!

Ba hơi thở sau, một tiếng quát chói tai từ Oa Hoàng Thiên vang lên!

"Chuẩn Đề!

Đồ tiểu nhân vô sỉ, dám tính kế bản cung, nộp mạng đi!" Nữ Oa mặt lạnh tanh xách linh bảo lao thẳng xuống Hồng Hoang, thề không đội trời chung với Chuẩn Đề!

Cổ Huyền lập tức triệt tiêu trận pháp phòng ngự che đậy của Chuẩn Đề, tức thì bóng dáng Chuẩn Đề lão đạo hiện ra giữa hư không.

Hắn ngơ ngác nhìn tổ miếu nhân tộc, cũng không hiểu sao mọi chuyện đột nhiên lại vượt khỏi tầm kiểm soát!

Không có thời gian cho hắn ngẩn người, Nữ Oa vừa thấy bóng hắn là sát tới ngay, linh bảo pháp lực tuôn ra như mưa không tiếc tiền, bộ dạng như muốn đồng quy vu tận với đối phương! \n\nChuẩn Đề một bên chật vật ứng phó với đòn tấn công mãnh liệt của Nữ Oa, một bên suy tính làm sao để vượt qua kiếp nạn này êm đẹp.

Này, Nữ Oa đạo hữu, bần đạo nói ta chỉ đi ngang qua nhân tộc

ngắm cảnh thôi cô có tin không?

Chuẩn Đề nhìn khuôn mặt sắt lạnh của Nữ Oa, đành nuốt lời định nói vào bụng!

Xem ra hôm nay không tránh khỏi một trận ác đấu rồi!

Chuẩn Đề bất lực.

Vốn tưởng có thể mượn cơ hội Trụ Vương thắp hương để hắn đắc tội Nữ Oa sạch sành sanh, từ đó khiến Nữ Oa đứng về phía mình, thêm được một Thánh nhân trợ giúp, ai dè hảo chả thấy đâu mà cuối cùng lại dính đầy phân vào người!

Ôi!

Ta khổ quá mà!

Chuẩn Đề thầm than.

Nhưng Chuẩn Đề biết chuyện này càng kéo dài càng bất lợi, liền lập tức nói với Nữ Oa: "Nữ Oa đạo hữu, chuyện này là bần đạo không đúng, nhưng có thể nghe bần đạo giải thích một chút không?" Nữ Oa cười lạnh, được!

Để xem ngươi phọt ra được cái gì hay ho!

"Đạo hữu, lần tính kế này thực chất là để thúc đẩy lượng kiếp, bần đạo cùng Nguyên Thủy sư huynh của cung Ngọc Hư cùng nhau thôi diễn mới thấy được một tia thiên cơ!

Đạo hữu à!

Kiếp nạn này thực sự là Thiên Đạo định số đó!" Hả?

Ý ngươi là bản cung đáng bị người ta trêu ghẹo sao?

Tính kế ta mà còn bắt ta phải cảm ơn à?

Lý trí của Nữ Oa hoàn toàn tan biến sau câu nói của Chuẩn Đề!

Tốt!

Hôm nay bản cung sẽ thay trời hành đạo, đánh cho ngươi một trận nhừ tử!

Đây cũng là thiên cơ hiển hóa, mệnh của ngươi hôm nay phải có kiếp này!

Nữ Oa bộc phát toàn bộ uy thế, dốc toàn lực lao vào Chuẩn Đề!

Gì chứ?

Nói thật mà cũng không tin sao?

Chuẩn Đề vô cùng khó hiểu, hiếm khi ta nói thật lòng mà!

Bây giờ nói thật cũng chẳng ai tin à?

Chuẩn Đề tự trấn an: "Xem ra bần đạo chỉ hợp với việc âm thầm tính kế, làm người thành thật quả nhiên không hợp khí chất của bần đạo!" Cổ Huyền đang ẩn mình thầm nghe Chuẩn Đề giải thích suýt nữa thì phun sạch rượu trong miệng ra!

Đúng là nhân tài!

Lúc này mà còn có dũng khí nói ra câu đó!

Cổ Huyền thầm mặc niệm ba phút cho Chuẩn Đề, lần này lão chắc chắn sẽ bị chỉnh cho ra bã thôi! \n\nTrên không trung thành Triều Ca.

Nữ Oa liều mạng đấu pháp với Chuẩn Đề, đủ loại linh bảo thần thông không ngừng trút xuống khiến hắn có chút chống đỡ không nổi!

Từ khi lục thánh chứng đạo đến nay, Nữ Oa luôn thấp điệu phát triển, chưa từng xung đột với các Thánh nhân khác, chỉ yên tĩnh tu hành tại Thiên Ngoại Thiên.

Còn Chuẩn Đề từ lúc chứng đạo thì bận rộn tính kế khắp phương Đông, chẳng có mấy thời gian tĩnh tâm tu hành.

Hai bên đại chiến, một bên dốc toàn lực, một bên toàn lực né tránh, về tâm thế Chuẩn Đề đã thua một bậc!

Thêm vào đó Chuẩn Đề vốn có chút khinh thường Nữ Oa kín tiếng, dẫn đến cục diện hiện tại bị Nữ Oa ép đánh!

Nhìn Nữ Oa như hổ cái hóa thân, Chuẩn Đề bắt đầu thấy chột dạ, biết thế đã chẳng chọc vào bà cô này!

Giờ tàn cuộc phải dọn thế nào đây!

Chuẩn Đề khổ não không thôi, Thánh nhân nữ ở Hồng Hoang này ai cũng dữ dằn quá!

Nhìn Hậu Thổ ở Địa Phủ xem, rồi nhìn Nữ Oa trước mắt này, không dây được! \n\nChuẩn Đề chịu thua, để kết thúc trò hề này nhanh chóng, hắn đành nhún nhường với Nữ Oa: "Nữ Oa đạo hữu, chuyện này bần đạo sai rồi, chúng ta đều là Thánh nhân, cứ đánh mãi thế này cũng chẳng có nghĩa lý gì, hay là bần đạo bồi thường cho đạo hữu một chút để chuộc lỗi nhé?" Nữ Oa đánh nãy giờ cũng xả được kha khá cơn giận rồi!

Nhưng không giống Hậu Thổ có Cổ Huyền và Thông Thiên hỗ trợ, bà biết nạp gã vô sỉ trước mặt này cũng không có cách nào khác, chỉ đành nuốt trôi cục tức này thôi!

Nhưng lão nương dù gì cũng là Thánh nhân, muốn lấp liếm qua loa là không có cửa đâu!

Lần này nhất định phải bắt lão đạo này chảy máu thật nhiều, cho hắn biết cái giá của việc đắc tội bản cung!

"Chuẩn Đề!

Ta không thèm nói nhảm với ngươi nữa, đưa Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay ngươi cho bản cung làm vật bồi thường, chuyện cũ ta có thể xóa bỏ!" Nữ Oa lạnh lùng quát.

Cái gì?

Chuẩn Đề trợn mắt nhìn Nữ Oa, cô cũng ác quá đấy!

Vừa mở miệng đã đòi linh bảo tiên thiên cực phẩm!

Chuẩn Đề đấu tranh tư tưởng dữ dội, có khoảnh khắc hắn định liều mạng một trận nữa với Nữ Oa luôn!

Dù sao Tây Phương vốn nghèo nàn, linh bảo trong tay chẳng có bao nhiêu, lại còn bị Cổ Huyền cướp mất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, linh bảo có thể trấn áp khí vận của Tây Phương chỉ còn đếm trên đầu ngón tay!

Nếu giờ còn đưa nốt Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đi thì Tây Phương chắc chẳng còn linh bảo nào ra hồn nữa! \n\n"Nữ Oa đạo hữu, có thể đổi điều kiện khác không?

Bần đạo dùng một nhân quả Thánh nhân đổi linh bảo được không?" Chuẩn Đề mếu máo hỏi.

Hừ!

Giờ mới biết xót à, thế lúc trước làm gì hả!

Nữ Oa chẳng thèm thương hại gã, đáng đời!

Tự chuốc lấy thôi!

"Chuẩn Đề, đừng có giở trò với bản cung, hoặc là giao linh bảo, hoặc là hôm nay chúng ta làm một trận tử chiến, chọn đi!" Cổ Huyền ẩn mình trong hư không nhìn Nữ Oa trực diện đối đầu, thầm giơ ngón tay cái tán thưởng!

Đẹp lắm!

Đối phó với hạng tiểu nhân này thì phải thế, cho hắn chừa cái thói hay sang địa bàn người khác quậy phá, báo ứng đến rồi đó!

Cổ Huyền vô cùng tán thưởng cách làm của Nữ Oa, nhìn Chuẩn Đề với ánh mắt hả hê!

Hắc hắc!

Nếu Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bị Nữ Oa lấy mất, Tây Phương chắc chẳng còn mấy bảo vật trấn áp khí vận đâu!

Chương 176

Lúc đó dù Tây Phương có đại hưng đi nữa, Chuẩn Đề sợ là cũng không trấn giữ nổi luồng khí vận khổng lồ đó, như thế chẳng phải tạo cơ hội cho bọn ta sao?

Khí vận khổng lồ của Tây Du lượng kiếp sau này, Cổ Huyền đã sớm thèm nhỏ dãi rồi!

Nếu có thể mưu tính một chút, nhân cơ hội này bố cục Tây Phương, đồng thời tặng cho Hồng Quân một món quà lớn thì còn gì bằng! \n\nChuẩn Đề nghe xong lời Nữ Oa, sắc mặt thay đổi liên hồi, trán nổi đầy vạch đen!

Lúc này hắn hối hận xanh ruột rồi!

Ta đúng là rỗi hơi mà, tự dưng đi chọc vào cái mụ phù thủy này làm gì!

Ôi!

Chuẩn Đề bất lực xua tay, nhận thua!

"Đạo hữu, linh bảo đây, chúng ta không ai nợ ai!" Chuẩn Đề đen mặt nói với Nữ Oa.

Nữ Oa thu lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, chẳng thèm nhìn Chuẩn Đề lấy một cái, bay thẳng về Thiên Ngoại Thiên tiếp tục tu hành!

Chuẩn Đề ấm ức trút giận lên Nhân Vương Đế Tân bên dưới, đều tại cái gã kiến hôi này khiến bần đạo mất trắng một món trọng bảo, lão tử mà không cho ngươi một bài học thì khó giải mối hận trong lòng!

Đang lúc Chuẩn Đề định tính kế Nhân Vương lần thứ hai, Cổ Huyền nhẹ nhàng thả mấy tôn khôi lỗi ra đánh tới Chuẩn Đề!

Chuẩn Đề không phòng bị nên bị đánh cho trở tay không kịp!

Cùng lúc đối mặt với sự tấn công của ba tôn khôi lỗi cấp bậc Thánh nhân, hắn không dám lơ là, đành dốc toàn lực ứng phó!

Nhưng vừa rồi đã bị Nữ Oa điên cuồng tiêu hao thực lực, lúc này đối diện với sự tấn công 365 độ không góc chết của ba khôi lỗi nhà Cổ Huyền, hắn lập tức rơi vào thế chật vật!

Đám khôi lỗi này không phải Nữ Oa, chúng chẳng thèm dừng lại nghe hắn thương lượng đâu!

Cứ thế, Chuẩn Đề bị khôi lỗi của Cổ Huyền đánh từ quốc đô Đại Thương một mạch về tận chân núi Tu Di ở Tây Phương! \n\nChuẩn Đề lúc này thê thảm vô cùng!

Bộ đạo bào rách tả tơi như xơ mướp, chẳng khác gì hình ảnh Tế Công đời sau!

Bị người ta bám đuổi dạy dỗ suốt dọc đường, hắn sớm đã phát cuồng rồi!

Chỉ là lúc này chiến trường đã dời về chân núi Tu Di, để không ảnh hưởng tới đệ tử Tây Phương giáo, hắn đành cắn răng nhẫn nhịn, quần thảo với ba tôn khôi lỗi!

Ba tôn khôi lỗi được Cổ Huyền luyện chế cực kỳ tinh xảo, phối hợp vô cùng ăn ý, chiến lực cường hãn nên mới có thể đánh cho Chuẩn Đề mặt mũi bám đầy bụi đất!

Cổ Huyền thấy Chuẩn Đề đã tới giới hạn chịu đựng, liền lập tức thu hồi khôi lỗi, để lại một câu bên tai Chuẩn Đề: “Chuẩn Đề!

Nếu lần sau còn dám tính kế nhân tộc, ta sẽ khiến ngươi cầu sống không được cầu chết không xong!” Chuẩn Đề kinh hãi, nhìn về phía nhân tộc với vẻ kiêng dè, cuối cùng cũng hiểu vì sao mình không thể tính kế Nhân Vương thuận lợi!

Có cái tên quái thai đó trấn thủ thì làm sao tính kế thành công nổi chứ!

Tâm tình uất ức, Chuẩn Đề đành về núi Tu Di bế quan, trong thời gian đó đã lôi đệ tử Tây Phương giáo ra hành hạ một trận cho bõ tức, lúc này tâm tình mới khá lên đôi chút! \n\nCổ Huyền sau khi thu hồi phân thân khôi lỗi, liền một mình tiến vào hỗn độn.

Từ cuộc xung đột giữa Nữ Oa và Chuẩn Đề, hắn thấy một đồng minh đang vẫy gọi mình!

Cổ Huyền tuy không cần dựa vào số lượng để thắng thua với các Thánh nhân, nhưng việc Nhân Đạo thoát khỏi sự khống chế của Thiên Đạo chắc chắn không thể qua mắt được Nữ Oa.

Dù sao bà cũng là thần sáng tạo nhân tộc, là Thánh Mẫu nhân tộc!

Gần ba thành khí vận nhân tộc đang nằm trong tay bà đấy!

Dù Cổ Huyền làm gì cũng sẽ phải giao thiệp với Nữ Oa.

Vốn định dùng vũ lực cưỡng ép bà phải nghe lời, nhưng chuyện hôm nay đã cho hắn cơ hội thuyết phục bà phản lại Thiên Đạo!

Dù chuyện này không phải ngày một ngày hai là xong, nhưng ít ra đã có manh mối và hy vọng!

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Cổ Huyền không muốn dùng vũ lực ép buộc Nữ Oa phục tùng.

Sau này khi hắn giúp Nhân Đạo thoát ly Thiên Đạo, nếu Nữ Oa nhảy ra phá đám thì hỏng bét!

Có thể trở thành người mình thì đương nhiên tốt nhất, nếu không cũng phải khống chế hoàn toàn để bà không thể phá hỏng mưu tính của hắn!

Cổ Huyền thầm chuẩn bị lời lẽ, lập tức lên đường tới cung Oa

Hoàng ở Thiên Ngoại Thiên để "giao lưu" với Nữ Oa một phen! \n \nCổ Huyền ẩn nặc thân hình, lặng lẽ lẻn vào Oa Hoàng Thiên, tránh khỏi sự kiểm soát của các Thánh nhân khác.

Hắn không muốn Hồng Quân và các Thánh nhân Thiên Đạo biết mình tới cung Oa Hoàng, như vậy sẽ làm lộ mục đích quá sớm!

Thế là hắn rón rén như kẻ trộm mò tới chỗ ở của Nữ Oa, ngay cả thị nữ của bà cũng không đánh động, trực tiếp tới ngoài cửa cung.

Nhìn quanh không thấy ai, Cổ Huyền bước thẳng vào cung Oa Hoàng.

Đi một vòng chẳng thấy bóng dáng Nữ Oa đâu, đang lúc Cổ Huyền thắc mắc thì từ sâu trong cung điện truyền tới một tiếng gọi kiều mị.

"Kim Phượng ở ngoài đó hả?

Đừng có nghịch ngợm nữa, bản cung đang tắm, không có thời gian đùa với ngươi đâu!" Ngọa tào!

Cổ Huyền thầm chửi thề một câu!

Hắn trợn mắt nhìn cảnh tượng mờ ảo sau bức bình phong trong chính điện, nhất thời đứng hình tại chỗ, không biết phải làm sao!

Chuyến này chơi lớn rồi!

Cổ Huyền da đầu tê dại, định quay người rời khỏi hiện trường vụ án!

Đùa à!

Lúc này mà không chạy thì đúng là chán sống mà! \n\nNữ Oa chỉ vì bị Chuẩn Đề tính kế trêu ghẹo mà đã phát điên liều mạng với hắn, giờ mình đột nhập vào tẩm cung của bà, lại còn nhìn thấy thứ không nên nhìn, Nữ Oa không liều mạng với mình tới chết mới là lạ!

Cổ Huyền không sợ Nữ Oa gây chuyện, chỉ sợ chuyện vỡ lở ra thì

khó mà thu dọn!

Loại chuyện này mà truyền ra ngoài thì mặt mũi coi như vứt hết!

Hơn nữa, phải giải thích thế nào với nương tử ở nhà đây?

Cái hũ giấm nhà mình mà biết chuyện này thì chẳng phải sẽ nổ tung trời sao!

Nghĩ tới cảnh tượng đó, Cổ Huyền không khỏi rùng mình một cái!

Không không không!

Lão tử tuyệt đối không thể mạo hiểm, chuồn thôi chuồn thôi!

Tiếc là, có những chuyện không muốn xảy ra thì nó cứ xảy ra!

Đúng lúc Cổ Huyền định bước ra khỏi cửa cung Oa Hoàng thì Nữ Oa vừa tắm xong, từ sau bức bình phong bước ra!

Khi Nữ Oa thấy bóng dáng Cổ Huyền, bà ngẩn người mất vài giây, rồi lập tức bùng nổ! \n\n"Đồ dâm tặc!

Gan to tày trời dám lẻn vào đạo trường của bản cung, xem ta có xé xác ngươi không!" Mặt Nữ Oa từ đỏ chuyển sang trắng, rồi từ trắng chuyển sang đen, cuối cùng tím tái lại, thề phải lột da rút gân kẻ khốn dám đột nhập vào cung Oa Hoàng này!

Cổ Huyền nghe tiếng hét của Nữ Oa thì khổ não vô cùng, biết không trốn được nữa nên đành quay người lại, đầy vẻ gượng gạo nhìn Nữ Oa đang thịnh nộ!

Nữ Oa vạn vạn không ngờ kẻ lẻn vào cung Oa Hoàng rình mình tắm lại chính là tên "dâm tặc" Cổ Huyền!

Bà cũng quá chủ quan rồi, cứ nghĩ cung Oa Hoàng là đạo trường Thánh nhân, nếu không được bà cho phép thì làm gì có tu sĩ dưới cấp Thánh nhân nào lẻn vào được!

Chính vì sơ hở phòng bị nên mới bị gã dâm tặc Cổ Huyền này nhìn sạch rồi!

Nữ Oa nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Cổ Huyền, định xông lên liều mạng!

Nhưng nghĩ lại thực lực biến thái của hắn, bà đành từ bỏ ý định đánh hắn một trận cho hả giận!

Nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy được!

Hừ!

Lần này không bắt hắn trầy da tróc vẩy thì không xong đâu!

Chương 177

\n\nCổ Huyền bị Nữ Oa nhìn đến mức không thoải mái, dù da mặt có dày đến mấy cũng không khỏi đỏ mặt, chuyện này quá là xấu hổ đi!

“Khụ khụ!

Nữ Oa đạo hữu, nếu ta nói tất cả chỉ là hiểu lầm, cô có tin không?” Cổ Huyền cứng đầu hỏi.

Nữ Oa chẳng thèm nể mặt, trợn trắng mắt nhìn hắn: “Ngươi thấy sao?

Hừ!

Đàn ông các ngươi đúng là một giuộc!” Cổ Huyền khóe miệng giật giật, thầm oán sao mình không đàng hoàng báo danh đi vào, cứ phải bày đặt thần bí làm gì, giờ thì hay rồi, tự đào hố chôn mình!

“Đạo hữu, chuyến này ta đến là có việc quan trọng muốn thương lượng, nên mới âm thầm vào cung Oa Hoàng, thật sự không biết đạo hữu đang...

Khụ khụ!

Xin lượng thứ cho!” Cổ Huyền chắp tay với Nữ Oa, ta không cố ý đâu, đạo hữu tha mạng!

Nữ Oa nửa tin nửa ngờ, hồ nghi nhìn hắn một hồi lâu, ánh mắt đó rõ ràng là đang nhìn một tên sắc lang! \n\nKhốn thật!

Cổ Huyền nổi giận!

Có thể nghi ngờ mục đích của lão tử, nhưng tuyệt đối không được nghi ngờ nhân phẩm của lão tử!

Ta đến mức đó sao?

Để nhìn trộm tắm mà phải dùng tới thần thông Thánh nhân che đậy thiên cơ lẻn vào, có gì đẹp đâu chứ!

Hơn nữa nhà lão tử có vợ hiền, cũng đâu có khát khao gì, ta đâu cần phải làm cái chuyện tổn hại hình tượng thế này?

Nghĩ vậy, lưng Cổ Huyền lập tức cứng lên, sợ cái gì chứ!

Cùng lắm thì mọi chuyện vỡ lở, được đồn đại với một đại mỹ nhân thế này lão tử cũng đâu có thiệt!

Thế là Cổ Huyền không thèm né tránh ánh mắt ép người của Nữ Oa nữa mà nhìn thẳng vào bà, không hề sợ hãi!

Nhưng cách làm này của Cổ Huyền trong mắt Nữ Oa lại là biểu hiện của sự ngoan cố không hối cải, khiến bà càng giận hơn!

Được lắm!

Các ngươi ai cũng thấy bản cung dễ bắt nạt, rủ nhau đến làm ta tức chết chứ gì! \n\nÁ!

Cùng lắm thì cùng chịu tổn thương đi!

Nữ Oa bất chấp khoảng cách thực lực với Cổ Huyền, phẫn nộ ra tay, nhắm thẳng mặt hắn mà đánh!

Cổ Huyền không phải hạng người như Chuẩn Đề, khoảng cách tu vi giữa hắn và Nữ Oa quá lớn, bà căn bản không đủ sức để khiến hắn phải nghiêm túc ra tay!

Hắn gọi ba tôn khôi lỗi ra chắn trước mặt chặn đòn của Nữ Oa, còn mình thì đứng phía sau ung dung xem cuộc chiến, thỉnh thoảng còn bình phẩm vài câu khiến Nữ Oa đang giận dữ suýt tức chết!

"Cổ Huyền!

Dù sao ngươi cũng là Thánh nhân, mạo phạm bản cung không biết hối cải thì thôi, còn định đánh bản cung một trận nữa sao!" Cổ Huyền

nghe vậy thì gãi gãi đầu, có vẻ không ổn lắm nhỉ!

Hình như mình hơi kiêu ngạo quá rồi!

"Nữ Oa đạo hữu, ta không có ý mạo phạm, xin hãy nghe ta giải thích một chút, đừng làm sứt mẻ hòa khí, thêm phần hiểu lầm!" Nữ Oa không phá nổi sự phong tỏa của ba tôn khôi lỗi, đành bực bội thu tay, đứng giữa cung Oa Hoàng lạnh lùng nhìn Cổ Huyền, xem hắn định bịa ra câu chuyện hay ho gì! \n\nCổ Huyền giải thích chi tiết đầu đuôi câu chuyện, Nữ Oa lặp đi lặp lại suy xét động cơ của hắn, tạm thời chọn tin lời quỷ quái của Cổ Huyền!

Cổ Huyền thở phào nhẹ nhõm, không để lại mâu thuẫn trong lòng Nữ Oa là tốt rồi, cái loại nhân tố bất ổn này không biết chừng lúc nào đó sẽ làm mình khốn đốn, giải quyết tại chỗ được là hay nhất!

"Khụ khụ!

Nữ Oa đạo hữu, ta lần này đến đúng là có việc hệ trọng, không biết có thể cùng đạo hữu đàm đạo một chút không?" Cổ Huyền thu lại vẻ mặt cợt nhả, hỏi Nữ Oa.

Nữ Oa lườm Cổ Huyền một cái cháy mắt, sau đó đen mặt ngồi xuống giữa đại điện, ý bảo hắn có gì thì nói nhanh rồi biến đi!

Đậu xanh rau muống!

Cổ Huyền xắn tay áo, suýt nữa không nhịn được mà muốn dạy dỗ lại cái cô nàng này!

Chẳng qua là vô tình thấy cô tắm thôi mà?

Có đến mức đó không?

Ta cũng đâu có tận mắt thấy hết những thứ không nên thấy, nếu cô thấy lỗ quá thì lão tử cởi hết cho cô xem lại là được chứ gì!

May mà Nữ Oa không biết suy nghĩ trong lòng Cổ Huyền, nếu

không chắc chắn sẽ sống chết với hắn một trận!

Thật quá bắt nạt người ta mà!

Nghe xem có phải tiếng người không cơ chứ!

Sao mà vô sỉ thế không biết!

Cổ Huyền chẳng thèm để ý đến khuôn mặt thối của Nữ Oa, nếu cô đã không ăn mềm thì ta chơi cứng luôn!

Bất kể cô có đồng ý hay không, chuyện Nhân Đạo lão tử quyết làm đến cùng!

Cổ Huyền thầm nghĩ một cách vô cùng cứng rắn.

Trong Oa Hoàng cung, giữa Cổ Huyền và Nữ Oa xuất hiện một bầu không khí ngượng ngùng.

Cổ Huyền vì muốn nhanh chóng rời khỏi đây, đành phải ngả bài trực tiếp với Nữ Oa để mọi chuyện sớm kết thúc.

"Nữ Oa đạo hữu, ta tới đây lần này có đại sự muốn thương lượng, không biết đạo hữu có dám nghe ta nói chi tiết không?" Trong mắt Nữ Oa thoáng hiện lên một tia bất mãn, chỉ có hai người chúng ta ở đây, có gì mà phải cố kỵ chứ!

Cổ Huyền nhường mày, được thôi!

Là nàng chủ động yêu cầu đấy nhé, lúc đó đừng có trách ta không cho nàng thời gian để bình tĩnh lại.

"Nữ Oa đạo hữu, từ sau đại thế Tam Hoàng Ngũ Đế, khí vận Nhân Đạo ngày càng hưng thịnh, Nhân tộc trở thành Thiên Mệnh nhân vật chính, nàng là Thánh Mẫu Nhân tộc, chắc hẳn không phải là không biết chuyện này chứ!" Nữ Oa gật đầu, chuyện này ai mà chẳng biết?

Rồi sao nữa?

Nữ Oa nhìn Cổ Huyền, đợi hắn nói tiếp.

"Thế nhưng, Nhân tộc tuy bề ngoài thành Thiên Địa nhân vật chính, nhưng vận mệnh bản thân lại không thể tự chưởng khống, vẫn không tránh khỏi việc bị Thiên Đạo và các Thánh nhân tước đoạt.

Ta là Thánh Phụ Nhân tộc, không cam lòng để Nhân tộc thành con rối của các Thánh nhân, vì thế muốn nhân lúc Phong Thần Lượng Kiếp này, rút Nhân Đạo ra khỏi Thiên Đạo, tự thành một mạch!" Cổ Huyền vừa dứt lời, Nữ Oa trừng to mắt nhìn hắn, cả người ngây dại, nửa ngày vẫn chưa hồi thần.

"Ngươi vừa nói gì?

Nói lại lần nữa xem?" Nữ Oa dùng ánh mắt nghi ngờ nhân sinh hỏi Cổ Huyền.

Cổ Huyền sớm biết Nữ Oa sẽ phản ứng như vậy.

Bởi vì từ khi khai thiên lập địa đến nay, Hồng Hoang lấy Thiên Đạo làm tôn, chưa từng có ai có thể nhảy thoát khỏi sự chưởng khống của Thiên Đạo!

Đây là chuyện không ai dám tưởng tượng đến.

Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh nhân, nàng cảm nhận rõ ràng nhất uy nghiêm của Thiên Đạo!

Nàng cảm thấy Cổ Huyền điên rồi!

Để Nhân Đạo nhảy thoát khỏi sự chấp chưởng của Thiên Đạo?

Tiên sư nó, chưa nói đến việc có thành công hay không, sao lại có kiểu suy nghĩ điên rồ như vậy chứ!

Thiếu niên à, ngươi bay bổng quá rồi đấy?

Đầu Nữ Oa đầy dấu chấm hỏi, bị lời của Cổ Huyền làm cho choáng váng đầu óc!

Lúc này nàng có chút hối hận vì vừa nãy không đuổi Cổ Huyền ra khỏi Oa Hoàng Thiên!

Nàng căn bản không muốn biết kế hoạch điên rồ này, cũng không muốn dính dáng vào!

Còn trẻ, nên sống thêm vài năm đi!

Ta sẽ không cùng ngươi đi liều mạng đâu!

Chương 178

"Cổ Huyền đạo hữu, hôm nay ngươi chưa từng tới Oa Hoàng cung, bản cung cũng không biết gì về việc ngươi định làm!" Nữ Oa nghiêm mặt nhìn Cổ Huyền nói.

Cổ Huyền bật cười!

Nữ Oa cũng là một nhân tài đấy chứ!

Nói dối mà mặt không đỏ, tim không run, đúng là sống theo tôn chỉ "hèn là chân ái" mà!

Cổ Huyền hiểu quyết định của Nữ Oa.

Nếu Nữ Oa không màng kết quả mà trực tiếp đồng ý mưu hoạch chuyện này, thì hắn mới phải xem xét kỹ lại động cơ của nàng!

Thực ra hắn cũng không bắt Nữ Oa phải cùng hành động, chỉ yêu cầu khi hắn ra tay, nàng đừng có thọc gậy bánh xe là được!

"Đạo hữu, giờ nàng đã biết kế hoạch của ta, không tham gia vào cũng không được đâu!" Cổ Huyền tính ác thú vị lại nổi lên, muốn dọa nạt tiểu lạt nữu này một chút xem nàng sẽ phản ứng thế nào!

Hả?

Biểu cảm của Nữ Oa đờ đẫn, cái gì cơ?

Lão nương bị bán đứng rồi?

Theo bản năng, Nữ Oa đứng dậy muốn phản bác Cổ Huyền!

Cổ Huyền trực tiếp dùng tu vi trấn áp Nữ Oa, khiến nàng không thể động đậy, phải ngồi yên tại chỗ chờ hắn "phán quyết"!

Nữ Oa ở khoảng cách gần cảm nhận hơi thở cuồng bạo của Cổ Huyền, không khỏi run sợ trong lòng!

Chẳng trách có thể lực địch Đạo Tổ, tu vi quả nhiên khủng khiếp!

Nữ Oa kiêng dè nhìn Cổ Huyền.

Ngay sau đó, nàng bị Cổ Huyền đẩy lên đầu sóng ngọn gió, đối mặt với sự lựa chọn gian nan!

Đồng ý với Cổ Huyền, cùng hắn làm chuyện đại nghịch bất đạo, hiện tại có thể bảo mệnh, nhưng sau này chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo xóa sổ!

Tiến thoái lưỡng nan, Nữ Oa mãi không nghĩ ra được cách nào thập toàn thập mỹ để thoát thân, trong mắt dần dần có nước mắt long lanh!

Chết tiệt!

Không đến mức đó chứ!

Cổ Huyền kinh ngạc nhìn Nữ Oa, mỹ nhân này bị mình trêu đến phát khóc rồi?

Khụ khụ!

Hình như mình làm mọi chuyện phức tạp quá rồi!

"Cái đó, ta đùa chút thôi, không đến mức đó chứ, đường đường là Thánh nhân mà lại khóc nhè?

Truyền ra ngoài e là bị người ta cười chết mất!" Nữ Oa giận dữ nhìn Cổ Huyền, tên này quá đáng ghét, rảnh rỗi không có việc gì làm lại mang nàng ra tiêu khiển!

Làm nàng mất mặt như vậy, nàng hận không thể lao lên cắn hắn mấy phát!

"Không được đem chuyện này kể ra ngoài, nếu không bản cung nhất định sẽ liều mạng với ngươi!" Nữ Oa nhảy dựng lên chỉ vào Cổ Huyền quát.

Cổ Huyền nhe răng cười, cảm thấy Nữ Oa thế này mới đáng yêu!

Không giống mấy lần trước gặp mặt, cứ lạnh mặt như một nữ tu tuyệt diệt thất tình lục dục, khiến người ta cảm thấy không chân thực, không thoải mái!

"Đạo hữu, ta không nói đùa, ta thực sự muốn để Nhân Đạo tự thành một thể!" Cổ Huyền đùa giỡn đủ rồi, nghiêm mặt nhìn Nữ Oa nói.

Nữ Oa nghe vậy, vốn định trách mắng đối phương nhưng lời nghẹn lại ở cổ họng, vẻ mặt đầy nghẹn khuất và bất lực!

"Hừ!

Muốn liều mạng thì cứ đi đi, không cần báo với bản cung.

Nghể tình chúng ta quen biết một hồi, sau khi ngươi chết ta sẽ đi thu xác cho ngươi!" Nữ Oa nhìn Cổ Huyền như nhìn kẻ ngốc, đột nhiên cảm thấy trong lòng không còn giận dữ như vậy nữa, dù sao người trước mắt này sắp xong đời rồi, so đo làm gì!

Cổ Huyền bị Nữ Oa nhìn đến mức khóe mắt giật giật!

Khốn thật!

Dám xem thường lão tử à!

Được!

Vậy chờ xem, lão tử sẽ cho nàng hiểu, trước mặt thực lực tuyệt đối, mọi sự khinh thường đều là rác rưởi!

"Nữ Oa đạo hữu, nếu ta mưu hoạch thành công thì sao?" Cổ Huyền đảo mắt, nhìn Nữ Oa hỏi.

Nữ Oa nghe vậy liền biết hắn muốn đánh cược.

Hừ!

Thật không biết lượng sức mình!

Ngươi tưởng ngươi là ai, Bàn Cổ đại thần chắc?

Mà đòi đối kháng với Thiên Đạo!

"Đạo hữu nếu thực sự có thể thuận lợi tách Nhân Đạo ra khỏi Thiên Đạo, bản cung tùy ngươi xử trí!" Nữ Oa không hề để tâm, phất tay nói.

Hả?

Chơi lớn vậy sao?

Cổ Huyền ngẩn người, không ngờ Nữ Oa lại không tin tưởng hắn đến thế!

Cũng tốt, đặt cược lớn như vậy, cẩn thận kẻo sau này xuất hiện hậu quả không thể cứu vãn đấy nhé!

Trên mặt Cổ Huyền hiện lên một nụ cười xấu xa, hắn đã có một ý tưởng tuyệt diệu để "điều giáo" vị Nữ Oa cao ngạo vô cùng này!

Hắc hắc!

Hy vọng lúc đó đừng có mà khóc nhè!

Nữ Oa bị ánh mắt không chút kiêng dè của Cổ Huyền nhìn đến mức cả người khó chịu, thực sự nhịn không được nữa, trực tiếp hỏi: "Nếu đạo hữu thua thì tính sao?" Cổ Huyền nheo mắt nhìn Nữ Oa, thầm hiểu tiểu nương bì này chắc chắn có mưu đồ gì đây!

"Đạo hữu muốn thế nào?" Nữ Oa không thèm nhìn vẻ mặt trêu chọc của Cổ Huyền, tự mình trả lời: "Ta không cần gì khác, chỉ cần đạo hữu chia cho ta một ít khí vận Nhân tộc là được!" Ha ha!

Té ra là vậy!

Nàng nhắm vào khí vận Nhân tộc trong tay lão tử chứ gì?

Cổ Huyền không nói gì, chỉ cười như không cười nhìn Nữ Oa.

Khi Nữ Oa ngẩng đầu lên liền biết tâm tư nhỏ của mình đã bị Cổ Huyền nhìn thấu!

Trong lòng ngượng ngùng cực kỳ!

Hừ!

Bản cung đòi lại khí vận Nhân tộc thì có gì sai?

Năm đó hắn lừa bản cung, lừa đi bao nhiêu khí vận Nhân tộc, bây giờ ta lấy lại một ít thì có làm sao?

Nữ Oa tuy trong lòng hơi chột dạ nhưng ánh mắt lại không hề tỏ ra yếu thế, lặng lẽ đối thị với Cổ Huyền!

"Được!

Ta đáp ứng điều kiện của đạo hữu!

Nhưng đạo hữu không được can thiệp vào hành động của ta, nếu không ta sẽ thân chinh tới Oa Hoàng cung, cùng đạo hữu 'luận đạo' một phen!" Cổ Huyền lạnh lùng cười nhìn Nữ Oa nói.

Nữ Oa rùng mình một cái, bị khí thế của Cổ Huyền trấn áp đến mức không dám nói gì, tâm tư nhỏ nhặt tức khắc thu lại!

Được!

Để xem ngươi tự tìm cái chết thế nào!

Nữ Oa sa sầm mặt.

Cổ Huyền đạt được mục đích, lập tức xoay người rời đi.

Chương 179

Chuyến đi Oa Hoàng cung này khiến hắn cảm thấy không thoải mái chút nào, rước một thân bực bội!

Trong lòng uất ức vô cùng, rời đi sớm là tốt nhất!

Sau khi Cổ Huyền từ Oa Hoàng Thiên trở về Hồng Hoang, hắn vẫn luôn ở trong Thủ Dương Sơn – tổ địa Nhân tộc, bí mật bày mưu bố cục chuyện Nhân Đạo!

Phải biết rằng, ngoài Nữ Oa ra, còn có một vị khó đối phó nhất là Nhân Giáo giáo chủ, Thánh Sư Nhân tộc Thái Thượng Lão Tử cũng đang nắm giữ khí vận Nhân tộc!

Định đoạt một Nữ Oa đơn độc thì dễ, nhưng muốn vật cổ tay với vị Đại đệ tử Đạo môn tâm cơ thâm trầm kia, quả thực cần phải tốn chút tâm tư!

Cổ Huyền cũng không định đi ngả bài với Thái Thượng Lão Tử, làm vậy chẳng khác nào bại lộ mục tiêu của mình cho đối phương.

Thái Thượng Lão Tử là người vô vi nhưng thực ra lại nắm giữ mọi thứ, lão ta tuyệt đối không hy vọng có người mưu hoạch chuyện kinh thiên động địa như vậy!

Thay vì vác mặt đi cầu đối phương giúp đỡ, chi bằng âm thầm tiến hành kế hoạch, đợi đến khi Phong Thần Lượng Kiếp triệt để bùng nổ, khi các Thánh nhân đại chiến, mình mới đột nhiên nhảy ra tách Nhân Đạo ra, đánh một đòn bất ngờ mới là thượng sách!

Nghĩ đoạn, Cổ Huyền nhìn về phía Đại Thương, thấy thế trận kiếp lực Lượng Kiếp đang ngưng tụ, e là Lượng Kiếp sắp giáng lâm rồi!

Không nằm ngoài dự đoán của Cổ Huyền, kiếp lực Phong Thần Lượng Kiếp ngưng tụ, khí vận Đại Thương vừa mới phục hồi đã trở nên uể oải trước đòn đánh của Lượng Kiếp, cả vùng Cửu Châu của Nhân tộc trở nên chao đảo trong mưa gió, bầu không khí Hồng Hoang cũng trở nên vô cùng căng thẳng áp lực!

Tại Côn Luân sơn, Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm tính toán kỹ, nếu muốn đệ tử tránh được kiếp nạn Phong Thần, nhất định phải tìm người chết thay cho đại đệ tử gánh chịu!

Vì thế lão đã sớm phân phó môn hạ đệ tử ra ngoài tìm kiếm đồ đệ mới, dùng đó để tránh tai họa!

Các đệ tử lần này không làm Nguyên Thủy Thiên Tôn thất vọng, lần lượt tìm được một số môn đồ, thu quy vào môn hạ tận tâm dạy bảo, kỳ vọng những đệ tử này có thể thay họ đỡ lấy đòn chí mạng vào thời khắc mấu chốt!

Nếu đệ tử thành công độ kiếp, thì có thể khen ngợi vài câu; nếu đệ tử độ kiếp thất bại, thì cũng có thể thoái thác rằng đây là Thiên Mệnh sở quy, đệ tử mệnh trung có kiếp nạn này!

Dù sao quyền lên tiếng nằm trong tay lão tử, ta muốn giải thích thế nào chẳng được!

Còn về việc hãm hại đệ tử có thấy tội lỗi hay không ư, không đời nào!

Có thể bái vào môn hạ Thánh nhân là phúc duyên to lớn nhường nào, bảo các ngươi trả giá một chút thì đã sao?

Chút sát kiếp cỏn con này còn không độ nổi, sao có thể làm đệ tử Xiển Giáo ta?

Nói tóm lại, kẻ tiêu chuẩn kép như lão sẽ không bao giờ nhận lỗi

về mình!

Cũng chính vì các đệ tử đời thứ hai của Xiển Giáo đều vì để chắn sát kiếp mới khai sơn thu đồ, cho nên đối với những đệ tử chú định sẽ vẫn lạc kia, họ hầu như không mấy quan tâm!

Trừ mấy vị đệ tử ưu tú như Na Tra ra, những đệ tử khác đa phần đều sống thê thảm, có người thậm chí chỉ có cái danh nghĩa sư đồ, ngay cả việc dạy bảo cơ bản cũng không có!

Có những đệ tử có thiên phú cũng bị ảnh hưởng bởi tính cách của các Kim Tiên Xiển Giáo, trở nên mục trung vô nhân, tâm phù khí táo, hoàn toàn không có dáng vẻ của người tu hành!

Trong số rất nhiều đệ tử đời thứ ba của Xiển Giáo, đệ tử quan môn của Thái Ất Chân Nhân là Na Tra không nghi ngờ gì chính là nhân vật đại diện hàng đầu.

Đứa trẻ này lai lịch không tầm thường, vốn là Linh Châu Tử dưới tòa Nữ Oa chuyển thế, có căn nguyên tư chất của tiên thiên thần thai trung cấp.

Ngặt nỗi gặp phải một vị sư tôn không đáng tin cậy, Thái Ất Chân Nhân kia bản lĩnh không dạy được cho Na Tra bao nhiêu, nhưng cái bản tính cao ngạo tự đại lại truyền dạy cực kỳ đầy đủ!

Một tiểu đạo đồng đáng yêu cứ thế bị Thái Ất Chân Nhân nuôi dạy thành một "hùng hài tử" – một đứa trẻ nghịch ngợm vô pháp vô thiên!

Tại quan ải Đông Hải, trong thành Trần Đường Quan!

Một bóng dáng nhỏ bé, vô pháp vô thiên nhanh chân xuyên qua trong thành, lén lút né tránh binh sĩ tuần tra, lẻn ra khỏi thành, hào hứng chạy ra bờ biển Đông Hải chơi đùa!

Hẳn là vì chưa từng thấy cảnh tượng biển cả tráng lệ, tiểu oa oa tỏ ra vô cùng hưng phấn!

Hắn cởi giày chạy xuống nước, lấy Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng trong ngực ra, thỏa sức nô đùa trong nước, khiến cả vùng ven biển Đông Hải bị quậy cho long trời lở đất!

Trong vùng biển gần bờ Đông Hải, nhiều thủy tộc yếu nhỏ sao chịu nổi sự dày vò của linh bảo, chẳng mấy chốc đã bị Na Tra quậy chết không ít!

Động tĩnh ở gần bờ kinh động đến các tướng sĩ tuần tra của Long cung Đông Hải.

Đám tôm binh cua tướng này thấy có người to gan lớn mật như vậy, dám ở Đông Hải quang minh chính đại giết chóc thủy tộc, thật là quá quắt!

Đám tôm binh cua tướng giận không kìm được, trực tiếp xông ra, bao vây tiểu Na Tra đang tắm rửa lại!

Na Tra thấy tôm binh cua tướng đột nhiên xuất hiện thì giật nảy mình!

Sau một thoáng đờ đẫn, hắn liền lộ vẻ giận dữ chỉ vào binh sĩ Long cung trước mặt: "Các ngươi là hạng người nào, dám mạo phạm tiểu gia!

Thật là vô lễ!" Chậc chậc!

Nghe cái giọng điệu kìa, chẳng khác gì đám tiểu nhân vô sỉ ở Xiển Giáo kia cả, chưa hỏi trắng đen rõ ràng đã chụp mũ tội danh cho người ta!

"Tiểu oa oa!

Tại sao lại sử dụng linh bảo, vô cớ giết hại tộc nhân thủy tộc ta, quấy nhiễu sự thanh tĩnh của Đông Hải, ngươi muốn làm gì!" Na Tra ngây người, nhìn linh bảo trong tay, lập tức hiểu ra, ánh mắt nhìn đám tôm binh cua tướng trước mặt đầy vẻ khinh thường!

Ái chà!

Ngay cả uy lực khi tiểu gia khẽ vẫy linh bảo vài cái mà cũng không chịu nổi, đúng là một lũ gà yếu!

Tôm binh cua tướng vốn không muốn làm khó Na Tra, nghĩ thầm đứa nhỏ này chỉ là một đứa trẻ, không hiểu chuyện cũng là bình thường, chỉ cần chịu cúi đầu xin lỗi là xong!

Ai ngờ đề nghị đó bị Na Tra từ chối thẳng thừng!

Na Tra dù thế nào cũng không thừa nhận mình có lỗi trước!

Trong mắt hắn, mình là môn đồ Thánh nhân cao quý, mấy cái loại thủy tộc thấp kém này có tư cách gì mà bắt hắn cúi đầu nhận lỗi?

Đám tôm binh cua tướng bị thái độ kiêu ngạo của Na Tra chọc giận hoàn toàn!

Không nói hai lời, từng tên một xông lên sát phạt Na Tra, muốn bắt đứa nhỏ không biết trời cao đất dày này lại để dạy dỗ một trận!

Na Tra tự nhiên không chịu yếu thế, vung Càn Khôn Quyển, hung hăng nện về phía đám tôm binh cua tướng đối diện!

Đám tôm binh cua tướng này chỉ là sĩ tốt bình thường, sao chịu nổi uy lực của tiên thiên linh bảo chứ!

Chẳng mấy chốc đã tổn thất quá bán, hoảng hốt tháo chạy về sâu trong Đông Hải!

Trên bờ chỉ còn lại tiếng cười đắc ý của Na Tra, miệng lưỡi không tha người, không ngừng chế nhạo Long tộc Đông Hải yếu đuối không chịu nổi một đòn!

Cổ Huyền ở Thủ Dương Sơn thu hết mọi chuyện vào mắt, đối với biểu hiện của Na Tra thì xì mũi coi thường!

Đúng là chưa trải đời mà!

Tưởng đánh thắng vài tên tiểu binh là có thể lực địch cả Đông Hải chắc!

Cổ Huyền đảo mắt, sau đó truyền xuống một đạo pháp chỉ tới Luân Hồi Địa Phủ, bảo Đại đệ tử của mình dẫn theo đồ tôn Dương Tiễn tới kiến diện!

Hắn chuẩn bị phái Dương Tiễn đi, dạy cho Na Tra không biết trời cao đất dày một bài học, cũng là để cảnh cáo Xiển Giáo và các thế lực lớn ở Hồng Hoang, cho họ biết rằng Long tộc là do lão tử bảo kê, không cho phép ai tùy ý giẫm đạp!

Trong tổ địa Nhân tộc tại Thủ Dương Sơn.

Nhận lệnh của Cổ Huyền, Lục Nhĩ và Dương Tiễn lập tức từ Luân Hồi Địa Phủ chạy tới tiếp nhận điều lệnh!

Lục Nhĩ Mi Hầu ở Địa Phủ cũng sắp phát điên vì buồn chán rồi!

Vốn tưởng rời khỏi Vô Cực đảo, không có sư tôn giám sát và thúc giục, sẽ có những ngày tháng tự do tự tại tuyệt vời!

Ai ngờ đạo cao một thước ma cao một trượng, rốt cuộc vẫn không thoát khỏi sự chưởng khống của sư tôn, lão phái phân thân đi canh chừng hắn!

Mỗi ngày đều đốc thúc hắn nỗ lực tu hành, gần như không rời nửa bước!

Làm Lục Nhĩ hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Nhưng dưới sự rèn luyện và dạy dỗ "ma quỷ" của phân thân Cổ Huyền, Lục Nhĩ tiến bộ vượt bậc trong tu hành, thành công lĩnh ngộ sáu thành Đấu Chiến Pháp Tắc, tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ!

Thực lực đạo pháp vô cùng cường hoành, đủ để ngạo thị môn

nhân đệ tử của các Thánh nhân chư thiên!

Cổ Huyền nhìn Lục Nhĩ, nội tâm khá là an ủi, cái loại này phải dạy dỗ như thế, không quất cho vài roi là không chịu bước tiếp đâu!

Sau khi nhìn Đại đệ tử Lục Nhĩ, Cổ Huyền lại dời ánh mắt lên người Đại đệ tử đời thứ ba của Vô Cực đảo là Dương Tiễn.

Chỉ thấy Dương Tiễn so với lúc xẻ núi cứu mẹ đã bớt đi vài phần non nớt, thêm vài phần trầm ổn!

Hơi thở của hắn ngày càng nội liễm, giữa lông mày có một loại hào khí muốn dẹp yên thiên hạ, khiến người ta sáng mắt lên!

Cổ Huyền khá hài lòng với tiến độ tu hành của môn hạ đệ tử, thấy lúc mình không ở bên cạnh, đệ tử cũng không hề lười biếng, vẫn nỗ lực tu hành mà!

Cổ Huyền có chút tự đắc, mặt dày tâm đắc tự luyến trong lòng!

Chương 180

Thế nhưng, thực tế căn bản không phải đệ tử đổi tính, mà là dưới áp lực mạnh mẽ của phân thân Cổ Huyền nên không dám không thành thật tu hành!

Lục Nhĩ Mi Hầu là đối tượng bị phân thân chiếu cố trọng điểm nhất, tự nhiên thành quả tu hành phi thường!

Còn về việc Dương Tiễn tại sao tiến bộ thần tốc như vậy, nguyên nhân đơn giản thôi, Lục Nhĩ chịu ấm ức ở chỗ phân thân, sau khi về thấy Dương Tiễn nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống thì trong lòng bất bình!

Thế là lôi Dương Tiễn ra âm thầm dạy dỗ điên cuồng!

Hắc hắc!

Tiểu tử!

Sư tôn ta đã không yên ổn thì ngươi cũng đừng mong hưởng thanh nhàn, thầy trò hai ta có nạn cùng chịu!

Cứ thế, Dương Tiễn trong tình huống không biết gì, mỗi ngày đều bị Lục Nhĩ "an bài", lần nào cũng bị đánh cho tơi bời, trạng thái lúc nào cũng đầy thương tích!

Nhưng dưới sự rèn luyện điên cuồng của Lục Nhĩ, Dương Tiễn không ngừng kích phát tiềm năng cơ thể, thực lực tiến bộ phi khoái, tiến giai tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

Cũng may Cổ Huyền không biết việc tốt mà đồ đệ mình làm, nếu không nhất định sẽ tức chết mất!

"Dương Tiễn, ta gọi ngươi tới lần này là có việc dặn dò ngươi đi hoàn thành, không biết ngươi có nguyện ý không?" Dương Tiễn tiến

lên một bước, trong mắt mang theo sự tự tin mãnh liệt, trả lời Cổ Huyền: "Sư tổ có gì phân phó cứ nói, con nhất định sẽ hoàn thành thác phó của sư tổ!" "Hiện nay tu vi của ngươi đã đạt Thái Ất Kim Tiên, ta muốn ngươi ra tay dạy dỗ một kẻ không biết trời cao đất dày, cũng coi như một bài kiểm tra tu hành vậy!" Mắt Dương Tiễn lóe lên tinh quang, chiến ý toàn thân tăng mạnh, Cổ Huyền nhìn biểu hiện của hắn thì thầm gật đầu.

Không tệ không tệ, không hổ là môn nhân Vô Cực đảo, cái bộ dạng tự tin này thực sự giống hệt lão tử!

Thực ra trong lòng Dương Tiễn đang nghĩ: "Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi lão sư tôn ác ma kia rồi!

Cuối cùng cũng có thể không bị đánh đến chết đi sống lại nữa!

Cuối cùng cũng có thể ra ngoài tìm mấy tên yếu kém để đánh một trận rồi!" Cổ Huyền sử dụng đạo pháp trực tiếp truyền tống Dương Tiễn tới bờ biển Đông Hải, cho hắn biết đối thủ lần này và hiệu quả cần đạt được, sau đó không can thiệp vào chuyện bên trong nữa!

Dương Tiễn tràn đầy kỳ vọng tới Đông Hải, nhưng khi nghe Cổ Huyền bảo đối thủ lần này là một tiểu oa oa, trái tim đang rạo rực của Dương Tiễn lập tức bị dội cho một gáo nước lạnh!

Đùa à!

Để một thiên tài yêu nghiệt như lão tử ra tay đối phó với một tiểu oa oa?

Chưa nói đến tu vi căn cơ của đối phương thế nào, thắng cũng chẳng vinh quang gì!

Lại còn đấu pháp với một tiểu oa oa, có gì hay ho chứ!

Dương Tiễn hứng thú giảm hẳn, cả người xìu xuống như quả bóng xì hơi, ủ rũ tang tóc!

Nhưng sư mệnh khó trái, trong lòng tuy có tào lao thế nào thì cũng phải hoàn thành viên mãn nhiệm vụ này!

Biết đâu hoàn thành tốt lại được sư tổ trọng thưởng, ban cho ít linh bảo linh căn gì đó thì sao!

Dương Tiễn xốc lại tinh thần, cầm kích trực tiếp lao thẳng tới nơi Na Tra đang gây chuyện!

Trong mắt hắn, Na Tra giờ đây không chỉ là một đối thủ, mà là một cây rút tiền, một cơ duyên lớn đấy!

Tại bờ biển Đông Hải.

Na Tra vẫn đứng ở bãi biển, không ngừng chửi bới về phía Long cung, một bên phun ra những lời "thơm tho", một bên dùng linh bảo tấn công thủy tộc các nơi, bộ dạng kiêu căng ngạo mạn đúng là không ai bằng!

Đặc biệt thấy mình làm thế mà Long cung Đông Hải không hề dám xâm phạm, hắn càng thêm không chút kiêng dè, không ngừng trêu chọc thủy tộc Đông Hải!

Dương Tiễn vừa tới nơi, thấy bộ dạng phá hoại khắp nơi của Na Tra liền nhíu mày, bắt đầu có chút hiểu lý do vì sao sư tổ phái mình tới rồi!

Cái loại trẻ con hư hỏng này, ai nhìn thấy phong cách hành sự đó mà không tức chứ!

Dương Tiễn giơ linh bảo trong tay lên, chỉ vào Na Tra quát: "Tiểu bối to gan, vô cớ quấy nhiễu thủy tộc Đông Hải vì cớ gì?" Na Tra ngẩng đầu thấy Dương Tiễn bộ dạng chính khí lẫm liệt, lập tức hứng thú, quậy nửa ngày cuối cùng cũng có người tới đánh nhau với hắn rồi!

"Tên to xác kia, ngươi tới đòi công đạo cho lũ kiến cỏ đó à?"

Dương Tiễn lộ vẻ không vui, tuy Na Tra có vẻ ngoài như một bảo bảo đáng yêu, nhưng phong cách hành sự thực sự khó khiến người ta sinh lòng hảo cảm!

"Này nhóc con, mau mau lui ra, thủy tộc Đông Hải không phải là nơi tiểu oa oa như ngươi có thể khiêu khích, ta niệm tình ngươi còn nhỏ dại vô tri, mở lượng khoan hồng tha mạng, mau về nhà đi!" Na Tra nghe Dương Tiễn dùng giọng điệu bề trên dạy dỗ, trong lòng vô cùng khó chịu!

Hắn ghét nhất bị người khác dùng thái độ đó đối phó!

"Đồ to xác, đừng có cãi vã mồm mép, có bản lĩnh thì xuống đây đại chiến với tiểu gia ta ba trăm hiệp!" Hắc!

Tiểu tử này có dũng khí đấy, thật sự không sợ ăn đòn à!

Lão tử từ khi sinh ra tới nay, ngoài cha mẹ sư tôn, chưa từng có ai dám kiêu ngạo như vậy trước mặt ta đâu!

Á à!

Đã không biết tốt xấu thì đừng trách ta không khách khí!

Dương Tiễn vận chuyển thần thông đạo pháp, điên cuồng sát phạt Na Tra!

Na Tra vốn tưởng tên đạo sĩ thanh niên trông như thư sinh trắng trẻo này là hạng người có đỏ mà không có thơm, vài chiêu là có thể đuổi đi được!

Ai ngờ đối phương khó nhằn như vậy, Na Tra mấy lần bị Dương Tiễn đánh trúng, đau đến mức nhe răng trợn mắt!

Dương Tiễn cũng là kẻ quái chiêu!

Hắn chuyên môn nhắm vào mông của Na Tra mà ra tay, nhục thân được Cửu Chuyển Huyền Công tôi luyện đánh bôm bốp vào mông

“hùng hài tử”, khiến Na Tra vừa xấu hổ vừa giận dữ, cảm giác mặt mũi đều mất sạch!

Na Tra tìm thời cơ, tách ra khoảng cách với Dương Tiễn, nghiến răng nghiến lợi nhìn đối phương, hận không thể giết chết tên này ngay lập tức!

Nhưng sau một hồi giao thủ, hắn biết mình căn bản không phải đối thủ, đành phải đe dọa Dương Tiễn một cách hung hãn: “Đồ to xác, dám sỉ nhục ta như vậy, đợi đấy, sư tôn ta sẽ không tha cho ngươi đâu!” Bờ biển Đông Hải.

Dương Tiễn tay cầm linh bảo, đối đầu với Na Tra đang lộ vẻ oán hận.

Hắn hoàn toàn không để lời đe dọa của Na Tra vào tai!

Trong mắt hắn, người tu hành nên tự lập tự cường, đánh không lại người ta liền lôi chỗ dựa ra, thực sự khiến người ta khinh bỉ!

Chỉ thấy hắn khinh thường nhìn Na Tra nói: “Ha ha, tùy ngươi, có thủ đoạn gì Dương Tiễn ta đều tiếp hết!” Na Tra thấy Dương Tiễn không hề sợ hãi, trong lòng càng thêm phẫn hận!

Cả người tức đến mức muốn nổ tung!

“Tên to xác, sợ là ngươi không biết sư tôn ta là ai đâu, ta khuyên ngươi lập tức buông vũ khí đầu hàng, mau chóng cút qua đây nhận lỗi với ta, nếu không đợi sư tôn ta giáng lâm, hậu quả ngươi không gánh nổi đâu!” Dương Tiễn bật cười vì tức, đột nhiên cảm thấy chấp nhặt với một tiểu oa oa lông còn chưa mọc đủ này thực sự làm nhục thân phận!

Thế là hắn khoanh tay đứng nhìn Na Tra biểu diễn với ánh mắt lạnh lùng!

A a a!

Na Tra phát điên rồi!

Thật là quá đáng!

Là môn đồ Thánh nhân, hắn khi nào phải chịu sỉ nhục đại nhục như thế này chứ!

Tâm tính trẻ con của hắn lập tức gào thét với Dương Tiễn, thấy Dương Tiễn căn bản không thèm động đậy, một cảm giác vô lực dâng lên trong lòng, hắn chỉ đành nén cơn giận dữ liên lạc với Thái Ất Chân Nhân, thỉnh sư tôn tới làm chủ, tiêu diệt tên đáng ghét này!

Thái Ất Chân Nhân khi nhận được tín hiệu cầu cứu của đệ tử thì giật mình một cái, tưởng sát kiếp tới sớm, Na Tra đang giúp mình đỡ tai họa đây, trong lòng do dự không biết có nên tới chủ trì công đạo không, vạn nhất mình cũng bị cuốn vào thì sao?

Sau khi lặp đi lặp lại bấm tính thấy sát kiếp chưa tới, Thái Ất Chân Nhân mới yên tâm, khóe miệng mỉm cười, mang theo dáng vẻ của một "vương giả" lên đường tới bờ biển Đông Hải!

Ở Thủ Dương Sơn xa xôi, Cổ Huyền lặng lẽ quan sát diễn biến sự việc, thấy Thái Ất Chân Nhân mặt dày đi tìm lại công bằng cho Na Tra, hắn cười lạnh vài tiếng, phái Lục Nhĩ đi đối phó, quyết tâm dạy cho đệ tử Xiển Giáo một bài học nhớ đời!

Lục Nhĩ lĩnh mệnh xong liền hào hứng chạy khỏi Thủ Dương Sơn, bay về phía Thái Ất Chân Nhân.

Hắn vốn tu hành Đấu Chiến Pháp Tắc, bản thân là một kẻ hiếu chiến, lại luôn bị Cổ Huyền giữ bên cạnh, sớm đã cuồng chân cuồng tay rồi, lần này có trận đánh tự nhiên thấy sảng khoái cả người!

Thái Ất Chân Nhân không phân trắng đen muốn ức hiếp đệ tử của mình, hắn đương nhiên không đồng ý, trong lòng quyết định lát nữa phải cho lão đạo này một bữa ăn "thịnh soạn", cho lão biết sự lợi hại

của môn nhân Vô Cực đảo!

Thái Ất Chân Nhân tội nghiệp hoàn toàn không biết mình sắp đối mặt với kết cục bị đánh tơi bời, cứ tưởng lại có thể tới trước mặt đệ tử khoe khoang oai phong một phen!

Với cảnh giới tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên của Lục Nhĩ Mi Hầu, việc đuổi kịp Thái Ất Chân Nhân vừa mới vào Đại La Kim Tiên chẳng khác nào ăn cháo!

Sau khi hai người gặp nhau, Thái Ất Chân Nhân thở hắt ra một cái, nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên xuất hiện trước mặt, vẻ mặt lộ ra sự kinh nghi bất định!

"Lục Nhĩ đạo hữu, sao lại ở đây?" Thái Ất Chân Nhân nhanh chóng thu lại sự hoảng loạn trong lòng, giả bộ kinh ngạc hỏi.

"Hắc hắc!

Ta dạo này rảnh quá không có việc gì làm, muốn tìm người so tài chút, nhất thời cũng không có ai, chẳng phải vừa hay gặp được đạo hữu đây sao, nên tới thỉnh giáo chút đây!" Lục Nhĩ Mi Hầu nhướng mày nói với Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân khóe mắt giật giật, cái gì cơ?

Tìm ta so tài?

Có biết xấu hổ không vậy?

Chương 181

Một người tu vi cao hơn ta một đoạn dài mà cũng dám mở miệng nói thế à!

"Đạo hữu đùa rồi, bần đạo không phải đối thủ của đạo hữu, đạo hữu tìm người khác đi!" Thái Ất Chân Nhân phẩy phẩy tay, cười gượng nói.

"Đạo hữu khiêm tốn rồi phải không?

Ai mà chẳng biết môn hạ Xiển Giáo đạo pháp phi phàm, đạo hữu căn nguyên phúc duyên thâm hậu, lại sư thừa Nguyên Thủy Thánh nhân, định nhiên đạo pháp tinh trạm, mong đừng tiếc lời chỉ giáo!" Lục Nhĩ thần sắc nghiêm túc, nhìn Thái Ất Chân Nhân nói.

Sắc mặt Thái Ất Chân Nhân đột nhiên trở nên khó coi!

Bây giờ hắn bị Lục Nhĩ Mi Hầu đẩy vào thế tiến thoái lưỡng nan, nếu không đồng ý khiêu chiến, chẳng phải minh chứng Xiển Giáo sợ Vô Cực đảo, sư tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn không bằng Cổ Huyền Thánh nhân sao?

Nhưng nếu đồng ý, môn nhân Vô Cực đảo nổi tiếng hung hãn, tê!

Thái Ất Chân Nhân đột nhiên cảm thấy cả người không khỏe!

"Đạo hữu, ta lần này có việc gấp cần làm, đồ nhi của ta không biết bị yêu nghiệt phương nào làm bị thương, lúc này đang bị giặc dữ vây khốn, đang chờ bần đạo tới giúp, chuyện đấu pháp chi bằng để dịp khác thế nào?" Khóe miệng Thái Ất Chân Nhân nhếch lên, lão tử thông minh quá, nghĩ ra được một cái cớ hoàn hảo để chặn miệng đối phương!

"Ồ?

Kẻ nào to gan như vậy, dám làm hại đệ tử của Thái Ất đạo hữu!" Lục Nhĩ diễn kịch đến nghiện, lúc này tỏ vẻ đầy nghĩa phẫn điền ưng hỏi Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân thấy Lục Nhĩ kích động như vậy, vẻ mặt dần trở nên quái lạ, trong lòng thầm thắc mắc, bình thường không có qua lại gì với môn đồ Vô Cực đảo, sao Lục Nhĩ nghe tin đệ tử mình bị bắt lại có thái độ thế này?

Đầu óc Thái Ất đầy sương mù, còn tưởng khí phách vương giả của mình thực sự đã chinh phục được Lục Nhĩ Mi Hầu nữa chứ!

"Khụ khụ!

Đạo hữu, chỉ là mấy tên lâu la nhỏ bé thôi, không cần thế đâu, để bần đạo tới tiêu diệt chúng!" Thái Ất Chân Nhân hơi đắc ý nói.

"Đã như vậy, ta sẽ cùng đi với đạo hữu, để xem kẻ nào to gan dám mưu hại đệ tử Thánh nhân!" Lục Nhĩ không đợi phản đối, nắm lấy cánh tay Thái Ất Chân Nhân kéo đi, dọc đường không ngừng "giao lưu hữu hảo" với lão.

Thái Ất Chân Nhân dần buông lỏng cảnh giác, nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu đang mỉm cười bên cạnh, trong lòng thầm tính toán: "Lục Nhĩ Mi Hầu sao vô cớ lại tỏ ý thân thiện với bần đạo, chẳng lẽ hắn nhắm vào cơ duyên trên người bần đạo sao?" Nghĩ lại thì có vẻ không đúng, Lục Nhĩ Mi Hầu là truyền nhân y bát của Cổ Huyền, không thể nào nhìn trúng chút gia sản này được!

Sau khi suy nghĩ kỹ, mắt Thái Ất Chân Nhân đột nhiên sáng rực lên, không lẽ vì chuyện Phong Thần Lượng Kiếp, Cổ Huyền Thánh nhân muốn giao hảo với sư tôn, nên đặc ý phái Lục Nhĩ tới để bắt cầu nối với bần đạo!

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, Thái Ất Chân Nhân trong lòng

hưng phấn, nếu giúp sư tôn lôi kéo được Cổ Huyền Thánh nhân – vị Thiên Địa Chí Tôn kia về phía mình, sư tôn chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng!

Lúc đó bần đạo công lao to lớn, sư tôn tất sẽ trọng thưởng cho ta!

Thái Ất Chân Nhân cười ra tiếng như lợn kêu, làm Lục Nhĩ Mi Hầu đứng bên cạnh phát hoảng, suýt chút nữa không diễn nổi mà cho lão một cước!

Thái Ất Chân Nhân nhìn thấy ánh mắt né tránh của Lục Nhĩ, hơi ngượng ngùng thu lại biểu cảm, nghiêm mặt nói: "Đạo hữu yên tâm, tâm ý của ngươi bần đạo đã hiểu rõ, về sau tự mình sẽ bẩm báo với sư tôn, đạo hữu về hãy nhắn Cổ Huyền Thánh nhân yên tâm là được!" Lục Nhĩ Mi Hầu mặt đầy vẻ nghi ngờ nhân sinh, lão tử nói gì à?

Bẩm báo cái gì?

Ta về á?

Lục Nhĩ trừng mắt nhìn Thái Ất Chân Nhân, chỉ cảm thấy hai người không cùng một tần số với nhau!

Thái Ất Chân Nhân thấy biểu hiện kinh ngạc của Lục Nhĩ Mi Hầu, trong lòng càng khẳng định suy đoán của mình!

Ha ha, bần đạo sắp phất rồi!

Thái Ất Chân Nhân tiến lên quàng vai Lục Nhĩ, bộ dạng như anh em tốt từ từ bay về phía Đông Hải.

Thái Ất Chân Nhân vô cùng nhiệt tình dẫn Lục Nhĩ Mi Hầu tới bờ biển Đông Hải, nhìn biểu cảm hưng phấn và nhiệt thiết trên mặt lão, Lục Nhĩ Mi Hầu hoàn toàn mờ mịt!

Tên này não có vấn đề à!

Lục Nhĩ thầm nghĩ.

Hắn có chút hối hận vì đã trêu chọc Thái Ất Chân Nhân, dù sao IQ của hai người không cùng một đẳng cấp, hoàn toàn không có thú vui khi lừa gạt!

Dọc đường, Thái Ất Chân Nhân không ngừng lải nhải bên tai hắn, làm hắn phiền lòng, đây là lần đầu tiên từ khi bái sư Cổ Huyền hắn chịu thua thiệt dưới tay người khác như thế này, trong lòng thấy khó chịu vô cùng!

Khi hai người hạ xuống Đông Hải, Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức giữ khoảng cách với Thái Ất Chân Nhân, sợ bị lão quấn lấy!

Thái Ất Chân Nhân hơi ngượng ngùng gãi đầu, sau đó cố đè nén cơn giận trong lòng, lạnh mặt nhìn về phía Na Tra và Dương Tiễn đang đối trì.

"Sư tôn, người tới rồi, tên to xác này bắt nạt con, mau dạy dỗ hắn cho con!" Na Tra thấy Thái Ất Chân Nhân liền lộ vẻ hưng phấn, chỉ vào Dương Tiễn nói.

Trong lòng Na Tra, mỗi lần gây họa Thái Ất Chân Nhân đều sẽ tới dọn dẹp, lần này cũng không ngoại lệ, tên to xác kia rơi vào tay sư tôn chắc chắn là có chết không có sống!

Cũng chẳng trách Na Tra lại có tính cách ngang ngược như vậy, Thái Ất Chân Nhân thực sự quá thiếu quản giáo, ngày thường lại có cầu tất ứng, chưa từng mắng mỏ Na Tra, khiến hắn sinh ra ảo tưởng mình có thể vô pháp vô thiên, dẫn đến đại họa ngày hôm nay!

Thực ra, Thái Ất Chân Nhân không phải vì quá sủng ái Na Tra mà không nỡ mắng đệ tử, mà vì đệ tử vốn dùng để đỡ sát kiếp, trong mắt lão, đệ tử này không còn sống được bao lâu nữa, cứ để mặc nó quậy đi!

Cũng chính vì thái độ buông xuôi đó của Thái Ất Chân Nhân đã

khiến Na Tra triệt để biến thành một "hùng hài tử"!

Lúc này, nghe Na Tra nói, Thái Ất Chân Nhân đầu tiên quan sát Na Tra, thấy hắn không có vấn đề gì lớn mới thở phào nhẹ nhõm!

Ngay sau đó, lão liền đại nộ!

Ở Hồng Hoang hễ là người có chút địa vị, ai mà chẳng biết Na Tra là đệ tử của lão chứ, biết rõ là đệ tử của lão mà còn dám gây hấn, rõ ràng là không coi lão ra gì!

Trong lòng Thái Ất giận dữ, cộng thêm việc vừa nãy bị Lục Nhĩ chê bai làm hắn uất ức, nội tâm hổ thẹn căm phẫn đan xen, lão hằn học nhìn Dương Tiễn, thầm quyết định lát nữa phải cho tên nhóc không biết trời cao đất dày này biết sự lợi hại của Thái Ất Chân Nhân ta!

Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn Thái Ất Chân Nhân đang giận dữ, đứng giữa không trung căn bản không hề đáp lại, cũng không có ý định ra tay giúp đỡ, chỉ khoanh tay đứng xem kịch, tọa sơn quan hổ đấu giữa Thái Ất và đồ đệ Dương Tiễn của mình!

Dương Tiễn nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu đang đứng như khúc gỗ bên cạnh, khóe miệng giật giật!

Sư tôn kiểu gì vậy trời, lúc mấu chốt không biết đứng ra cho đệ tử, đãi ngộ của mình không bằng đứa nhỏ đối diện nữa!

Dương Tiễn bất bình, thầm nghĩ sau khi về phải cân nhắc ý kiến của mấy vị sư thúc, đổi sư môn thôi, không theo vị sư tôn không đáng tin cậy này nữa!

Cũng may Lục Nhĩ Mi Hầu không biết Dương Tiễn đang nghĩ gì, nếu không chưa đợi Thái Ất Chân Nhân ra tay, hắn đã lên cho Dương Tiễn một bộ combo đấm đá trước rồi!

Hắn không phải không chi viện Dương Tiễn, mà muốn mượn tay

Thái Ất Chân Nhân để tăng thêm kinh nghiệm thực chiến cho đệ tử, lại còn có một cái cớ hoàn hảo để dạy dỗ Thái Ất Chân Nhân, giải phóng chiến ý tích tụ vạn năm trong lòng!

Nếu Thái Ất Chân Nhân biết Lục Nhĩ Mi Hầu coi lão như bao cát tập luyện và máy cày kinh nghiệm cho đồ đệ, không biết có khóc ngất tại chỗ không nữa!

"Tặc tử to gan, dám làm nhục đệ tử Xiển Giáo ta, bần đạo hôm nay định sẽ cho ngươi xương cốt tan thành tro bụi!" Thái Ất Chân Nhân bày ra tư thế, quát Dương Tiễn.

"Lão đạo, có chiêu gì cứ tung ra, ta tiếp hết!" Dương Tiễn khẽ vung linh bảo, không chút yếu thế nhìn Thái Ất Chân Nhân đáp lại.

Ha ha!

Đúng là không biết sống chết mà!

Một Thái Ất Kim Tiên nhỏ bé dám khiêu khích tu sĩ Đại La, lát nữa định phải đánh ngươi thành bùn nhuyễn!

Thái Ất Chân Nhân không nói gì nữa, đẩy tiểu Na Tra đang đắc ý ra sau lưng, trực tiếp vận dụng đại đạo pháp Đại La để sát phạt Dương Tiễn!

Tới hay lắm!

Dương Tiễn thấy Thái Ất Chân Nhân lao tới thì không hề sợ hãi, chiến ý hừng hực, vận chuyển Cửu Chuyển Thần Công, dưới sự gia trì của linh bảo lao thẳng lên nghênh chiến!

Uỳnh!

Sau một tiếng nổ lớn, bóng dáng hai người thay đổi liên tục, đánh thành ngang tay!

Lúc này, mọi người trong trường đều mang vẻ mặt không thể tin

nổi, Thái Ất Chân Nhân cũng không ngờ một thằng nhóc miệng còn hôi sữa lại có thể đánh ngang ngửa với mình ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên!

Chẳng lẽ là nhờ linh bảo trong tay hỗ trợ?

Thái Ất Chân Nhân thầm nghĩ.

Dương Tiễn cũng ngây người nhìn đôi bàn tay mình, mình bây giờ lợi hại vậy sao?

Ngay cả Đại La Kim Tiên mà cũng có thể cứng đối cứng rồi!

Nhưng ngày thường sư tôn đấu chiêu với mình, dù lão áp chế cảnh giới xuống Đại La Kim Tiên sơ kỳ mình cũng không phải đối thủ mà!

Sao hôm nay lại có thể đánh hòa với Thái Ất Chân Nhân?

Chẳng lẽ hôm nay mình phát huy siêu cấp xuất thần?

Hắn đâu có biết, sư tôn Lục Nhĩ Mi Hầu của hắn sau khi hấp thu bản nguyên Xích Khảo Mã Hầu, căn nguyên tiến bộ vượt bậc, đồng thời dưới sự dạy dỗ của Cổ Huyền thực lực siêu quần, căn cơ thâm hậu, trong cùng cảnh giới hiếm thấy địch thủ.

Thái Ất Chân Nhân làm sao có thể so sánh với Lục Nhĩ được chứ!

Thái Ất Chân Nhân sau khi đối công với Dương Tiễn liền hiểu ra đứa trẻ này không phải tu sĩ Thái Ất thông thường, phải đối phó cẩn thận, nếu không e là sẽ bị lật thuyền trong mương!

Vì thế, lão lấy ra linh bảo Cửu Long Ly Hỏa Tráo, không ngừng đối kháng với Dương Tiễn!

Chương 182

Dương Tiễn suy cho cùng cũng chỉ là một Thái Ất Kim Tiên, thời gian tu hành còn ngắn, kinh nghiệm đối chiến không đủ, dưới sự tiêu hao liên tục của Thái Ất Chân Nhân, cuối cùng cũng có chút kiệt lực!

Dần dần rơi vào thế hạ phong, mắt thấy sắp bị Thái Ất Chân Nhân đánh bại tới nơi!

Dương Tiễn khổ sở chống đỡ một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được nữa, gào to về phía hư không: "Sư tôn, còn không ra tay, đồ đệ sắp bị người ta đánh chết rồi!" "Đồ nhi đừng hoảng, vi sư tới đây!" Lục Nhĩ Mi Hầu rít lên một tiếng, bước đi với bộ dạng cực kỳ "phong cách" hiện thân từ hư không, đứng cạnh Dương Tiễn giận dữ nhìn Thái Ất Chân Nhân!

Thái Ất Chân Nhân đờ người ra, nghe Dương Tiễn gọi Lục Nhĩ Mi Hầu là sư tôn, lão kinh hãi đến mức suýt chút nữa từ trên không rơi xuống!

Ngay sau đó, Thái Ất Chân Nhân mới chợt nhận ra mình đã bị Lục Nhĩ Mi Hầu chơi xỏ!

Trời ạ!

Hai thầy trò các ngươi rảnh quá à!

Lừa người vui lắm sao?

Thái Ất Chân Nhân nổi trận lôi đình, nhưng lại ngại thực lực khủng khiếp của Lục Nhĩ Mi Hầu, đành phải nuốt ngược những lời định nói vào trong!

Không đợi Thái Ất Chân Nhân tiến lên giải thích, Lục Nhĩ Mi Hầu đã ra đòn trước: "Thái!

Thái Ất Chân Nhân!

Dám lấy lớn hiếp nhỏ, mưu toan sát hại đệ tử của ta, xem ta có tiêu diệt ngươi không!" Lục Nhĩ Mi Hầu trực tiếp tung ra chiêu lớn, một bộ combo đấm đá hung hăng nện về phía Thái Ất Chân Nhân!

Đang trong trạng thái mờ mịt, Thái Ất Chân Nhân căn bản không kịp phòng bị, bị Lục Nhĩ đánh cho mũi xanh mặt sưng, vô cùng thê thảm!

Đúng lúc Lục Nhĩ định thừa thắng xông lên, trấn sát Thái Ất Chân Nhân tại chỗ để uy chấn thanh danh Vô Cực đảo, thì vị ở Xiển Giáo kia rốt cuộc không nhịn nổi nữa!

"Tiểu bối vô sỉ, ngươi dám!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm nhẹ một tiếng, một bàn tay khổng lồ che trời từ Côn Luân sơn vươn tới, đánh về phía thầy trò Lục Nhĩ!

"Hừ!" Chưa đợi thủ đoạn của Nguyên Thủy Thiên Tôn chạm tới hai người, một tiếng quát trầm thấp đầy uy lực vang vọng khắp Hồng Hoang, trực tiếp đánh nát bàn tay khổng lồ khủng khiếp kia!

Thanh thế cực đại không hề giảm bớt, lao thẳng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn đáp trả!

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tọa lạc trong Ngọc Hư cung lúc này biến sắc, nhìn sóng âm đang ập tới mà khóe mắt giật giật!

Vừa nãy thấy Lục Nhĩ định giết bảo bối đồ đệ của mình, do quá nóng lòng nên lão đã giận dữ ra tay, nhất thời quên mất hậu quả.

Bây giờ thấy Cổ Huyền phản kích, cả người lão rùng mình, cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt, nỗi sợ hãi bị Cổ Huyền chi phối trước đây lại hiện về!

"Cổ Huyền đạo hữu, có chuyện gì thì từ từ thương lượng, bần đạo vừa nãy muốn cứu đệ tử, nhất thời sơ suất nên ra tay mất chừng

mực, mong đạo hữu lượng thứ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn bị Cổ Huyền ngược thêm lần nữa, đặc biệt là ở thời điểm mấu chốt của Lượng Kiếp này, lão càng không muốn động thủ kết oán với Cổ Huyền.

Vì vậy, lão trực tiếp mở miệng nhận thua!

"Ha ha!

Môn hạ đạo hữu quả là có bản lĩnh đấy chứ!

Cậy thế hiếp người, tự ý làm xằng làm bậy, đây là giáo dưỡng của đệ tử Xiển Giáo sao?" Giọng nói trêu chọc của Cổ Huyền vang khắp Hồng Hoang, các lộ đại thần Hồng Hoang lần lượt dời ánh mắt tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhận ra những ánh mắt đang dòm ngó khắp nơi, cả khuôn mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ!

Mất mặt quá đi!

Lão già cực kỳ trọng mặt mũi này lúc này chỉ thấy lão mặt đã bị cặp thầy trò ở bờ biển Đông Hải kia làm mất sạch rồi!

Trong lòng lão thậm chí đã nảy ra ý định thanh lý môn hộ!

Nhưng lúc này đang là thời kỳ đa sự, Xiển Giáo đang cần người, nên lão đành nén giận không phát tác!

Để không quá khó coi, Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp vận dụng uy áp Thánh nhân đánh lui mọi sự dòm ngó xung quanh, chỉ còn các Thánh nhân cùng cấp là vẫn đang thầm lặng quan sát.

Đám đại năng bị đánh lui cũng không dám phóng thần thức tới nữa, dù sao họ cũng chỉ là thầm lặng ăn dưa hóng hớt thôi, không muốn bị Nguyên Thủy Thiên Tôn thù ghét!

Nhưng khi thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn một lần nữa thua thiệt

dưới tay Cổ Huyền, trong lòng mọi người đều thầm cảm thấy sảng khoái!

Mấy cái lão Thánh nhân này kẻ nào cũng cao cao tại thượng, coi chúng sinh Hồng Hoang như kiến cỏ, môn hạ đệ tử càng là kẻ nào cũng kiêu ngạo không ai bằng.

Giờ thì hay rồi, kiêu ngạo nữa đi!

Gặp phải đá tảng rồi nhé!

Đáng đời!

Đám đại năng thấy cảnh quẫn bách của Nguyên Thủy đều vỗ tay khen hay!

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải luôn tự phụ mình là Bàn Cổ chính tông, thường ngày luôn coi thường bọn ta sao?

Giờ đến lượt lão xui xẻo, cảm giác thế nào?

Một số đại năng từng bị Nguyên Thủy hiếp đáp càng cười thầm không ngớt!

Trong lòng chỉ mong Cổ Huyền cho lão một chưởng chết luôn cho rồi!

Thông Thiên – sư đệ kiêm đối thủ cũ của Nguyên Thủy – thấy lão xui xẻo thì vui đến phát điên!

Ha ha!

Thiên đạo tuần hoàn, ông trời có tha cho ai bao giờ đâu!

Trong Ngọc Hư cung, Nguyên Thủy dường như nhận ra ánh mắt trào phúng nhàn nhạt của Thông Thiên nhắm về phía mình, một ngụm máu già dâng lên tận cổ họng, nghẹn lại khó chịu cực kỳ!

“Cổ Huyền đạo hữu, lần này là đệ tử bần đạo không đúng, bần

đạo thay môn hạ đệ tử tạ lỗi với ngươi, mong đạo hữu chớ có trách tội!" Nguyên Thủy vừa sa sầm mặt nhỏ giọng xin lỗi, vừa lấy ra hai món tiên thiên linh bảo bồi tội cho thầy trò Lục Nhĩ, thái độ cực kỳ thành khẩn, không hề có ý định gây sự!

Cổ Huyền hơi bất ngờ trước thái độ của Nguyên Thủy, tưởng lão lại muốn cứng đối cứng một phen cơ, thế thì tốt biết mấy, hắn có thể tận lực thu thập lão một trận.

Tự nhiên nhận thua thế này, làm hắn sao mà làm màu được nữa?

Chẳng biết phối hợp gì cả!

Nếu Nguyên Thủy biết suy nghĩ trong lòng Cổ Huyền, chắc chắn sẽ tức đến mức ngất xỉu!

Cái gì cơ?

Ta cứng đối cứng với ngươi thì ngươi bảo ta ngu xuẩn, ta nhận thua thì ngươi bảo ta không biết phối hợp, sao mà khó chiều thế hả!

Nể tình Nguyên Thủy đã cúi đầu, ngoan ngoãn dâng lễ vật, Cổ Huyền tự nhiên không thể làm khó thêm, nếu không thì trông khó coi quá!

Cổ Huyền bày ra trò này tuyệt đối không phải chỉ để xả giận cho Long tộc Đông Hải, mấy cái loại thủy tộc Đông Hải kia đâu có tư cách để đích thân Cổ Huyền ra mặt chứ!

Hắn làm vậy là để mượn chuyện này gõ một tiếng chuông cảnh báo cho Xiển Giáo, cảnh báo họ đừng có vươn tay quá dài!

Thứ hai là để đả kích uy tín của Xiển Giáo, tạo thế cho Tiệt Giáo trước đại chiến, để các đại thần thông giả Hồng Hoang thấy rằng, Xiển Giáo của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chẳng ra gì, không đáng để đi theo đầu tư!

Có thể nói Cổ Huyền đã đi trước một bước, cho Xiển Giáo một gáo nước lạnh, thuận tay thực hiện "một mũi tên trúng ba đích", đi một nước cờ cực cao tay, nhắm vào Nguyên Thủy Thiên Tôn và cả Xiển Giáo!

Nhìn cái bộ mặt của đệ tử Xiển Giáo kia kìa, cậy thế đệ tử Thánh nhân làm ác khắp nơi, căn bản không coi chúng sinh Hồng Hoang ra gì!

Đám đại năng nhìn về phía Đông Hải, trong lòng khinh bỉ hành vi của Xiển Giáo, đồng thời cũng thầm cảnh giác, lần này là thủy tộc Đông Hải xui xẻo, lần sau có khi đến lượt mình!

Không phải ai cũng có hậu đài và chỗ dựa như Cổ Huyền, đối mặt với Xiển Giáo và Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có cảm giác vô lực sâu sắc!

Các đại năng âm thầm cân nhắc, có lẽ chỉ còn cách đi đầu quân cho một vị Thánh nhân để tìm kiếm sự che chở thôi!

Xiển Giáo thì chắc chắn là không nên dây vào rồi, nhìn đức hạnh của đệ tử lão là biết, đi nịnh bợ Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc cũng chẳng được gì tốt lành, chi bằng cân nhắc Tiệt Giáo đi!

Thông Thiên giáo chủ chẳng phải luôn hô hào "Hữu giáo vô loại" đó sao, chắc chắn sẽ thu lưu chúng ta!

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối không ngờ, một vụ tranh chấp đệ tử đơn giản lại khiến nhiều tiên thiên đại năng mất niềm tin vào Xiển Giáo, chuyển sang phe đối thủ, nếu không chắc lão đã lôi hai thầy trò Thái Ất Chân Nhân ra đánh một trận cho hả giận rồi!

Cổ Huyền cười nhìn phản ứng của các đại năng Hồng Hoang, khá hài lòng gật đầu.

Vì hiệu quả đã đạt được, Cổ Huyền trực tiếp đưa Lục Nhĩ Mi

Hầu và Dương Tiễn về bên cạnh, tiếp tục ẩn mình!

Sau khi Cổ Huyền bày ra trò này, Hồng Hoang vốn bình tĩnh từ lâu lại một lần nữa dậy sóng ngầm.

Lượng Kiếp tuy chưa triệt để khai mở, nhưng vũng nước đục Hồng Hoang đã bị Cổ Huyền quậy cho tanh bành!

Cổ Huyền mỉm cười ngồi xem những biến hóa khó lường trong Hồng Hoang, ánh mắt lóe lên những tia sáng mờ ảo, trong lòng đắc ý vô cùng với mưu kế của mình.

Cứ náo đi, náo càng lớn càng tốt!

Chỉ có điều Cổ Huyền chưa kịp vui mừng bao lâu, bên cạnh đã vang lên giọng nói yếu ớt của Lục Nhĩ Mi Hầu.

"Sư tôn, đệ tử thân chinh tới Đông Hải, hoàn thành trọng trách của sư tôn, không biết người có hài lòng không?" Cổ Huyền nhíu mày nhìn vẻ mặt nịnh nọt của Lục Nhĩ, thầm cảnh giác trong lòng, tên nhóc này chắc chắn không có ý tốt!

Chương 183

“Không tệ, nhưng ngươi muốn nói gì?” Hắc hắc!

Lục Nhĩ Mi Hầu hơi thẹn thùng gãi đầu: “Sư tôn, nếu đệ tử đã biểu hiện tốt như vậy, thì hai món linh bảo lúc nãy Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa người, người có thể...” Ha ha!

Ta biết ngay mà, con khỉ ranh ma này sao đột nhiên lại nịnh nọt lão tử, hóa ra là nhắm vào hai món linh bảo kia!

“Linh bảo?

Linh bảo gì, vi sư không hiểu ngươi nói gì cả!” Hả?

Biểu cảm của Lục Nhĩ cứng đờ lại, sư tôn?

Người nhìn con đi, người thấy con giống kẻ ngốc lắm à?

Lừa gạt đồ đệ như thế thực sự ổn không vậy?

Khóe mắt Lục Nhĩ giật giật, nhưng đúng là dám giận mà không dám nói gì!

Cổ Huyền mỉm cười, nhìn đồ đệ chịu thua thiệt, trong lòng vô cùng sảng khoái!

Đáng đời!

Cho chừa cái tội nghịch ngợm!

“Dương Tiễn, lần này đi Đông Hải, trấn áp tiểu nhân có công, ban cho hai món tiên thiên linh bảo, mong ngươi tiếp tục nỗ lực, chớ có lười biếng!” Cổ Huyền nghiêm túc nói với Dương Tiễn.

Lục Nhĩ Mi Hầu ngẩn người!

Cái gì?

Còn có kiểu thao tác này nữa sao?

Khóe mắt Lục Nhĩ giật liên hồi, ngực hơi nhói đau, sư tôn, người chơi trội như vậy thực sự ổn không thế?

Sau sự kiện Na Tra náo biển, cục thế ở Hồng Hoang lặng lẽ thay đổi.

Nhiều đại năng không có bối cảnh, thực lực không mạnh đều sợ Xiển Giáo kiêu ngạo bá đạo như sợ hổ, bắt đầu có thái độ kính nhi viễn chi với người của Xiển Giáo!

Ngược lại, Tiệt Giáo khí vận lại bừng bừng như rồng!

Lúc đầu, các đại năng đều không mấy lạc quan về Tiệt Giáo của Thông Thiên, vì giáo nghĩa của họ quá phô trương, đòi "tiệt thủ Thiên Đạo sinh cơ" (cướp lấy một tia sinh cơ từ Thiên Đạo)!

Trong mắt các đại năng, đó thực sự là không biết trời cao đất dày!

Ngay cả khi Thông Thiên là Thánh nhân cao quý, sao dám tranh đấu với Trời?

Ngay cả Đạo Tổ cũng không dám mạnh miệng như vậy!

Cho nên Tiệt Giáo tuy nhờ vào "Hữu giáo vô loại" mà chiêu mộ được một lô đệ tử thực lực cường hoành, nhưng trong lòng các đại năng ấn tượng vẫn không tốt, huống hồ đệ tử Tiệt Giáo thượng thượng hạ hạ không đồng đều, một số kẻ tự phụ cao nhân một bậc đương nhiên coi thường những kẻ "mang lông đội sừng, sinh ra từ trứng" trong miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn!

Nhưng giờ thì khác rồi!

Phong cách hành sự của Xiển Giáo khiến các đại năng vô cùng chán ghét.

Một số đại năng đỉnh tiêm tự thấy thực lực đủ mạnh, không sợ

Xiển Giáo, không cần Thánh nhân khác che chở, cũng không muốn giao thiệp nhiều với Xiển Giáo!

Vì thế, thanh thế của Tiệt Giáo ở Hồng Hoang ngày càng lớn, còn Xiển Giáo lại như bị cô lập, không ai muốn giao thiệp nhiều.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau này mới nhận ra, khi biết mình vô tình bị Cổ Huyền chơi một vố đau, lão đã nổi trận lôi đình trong đạo trường Ngọc Hư cung, mắng cho Thái Ất Chân Nhân và Na Tra một trận tơi bời!

"Cổ Huyền!

Cứ chờ đấy!

Để bần đạo thu thập xong tên Thông Thiên kia rồi sẽ tính sổ với ngươi!" Nguyên Thủy âm trầm nhìn về phía Thủ Dương Sơn nơi Cổ Huyền ở, thầm hạ quyết tâm.

Mười năm thời gian lặng lẽ trôi qua, thấy Đại Thương dưới sự dẫn dắt của Trụ Vương ngày càng hưng thịnh, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề không thể ngồi yên được nữa!

Cùng với việc Lượng Kiếp giáng lâm, các Thánh nhân đều hiểu rõ mấu chốt thắng bại của Lượng Kiếp lần này nằm ở Nhân tộc!

Họ sớm biết Thông Thiên phái đệ tử Tiệt Giáo xuống núi trợ giúp Trụ Vương bình định thiên hạ, vì thế muốn thắng được Thông Thiên trong Phong Thần Lượng Kiếp, nhất định phải đánh sập triều đại nhà Thương, phù trì một thế lực mới cai trị Nhân tộc!

Cho nên từ đầu, họ đã tìm mọi cách để làm sụp đổ Trụ Vương, qua đó làm suy bại khí vận của Thương triều, khiến Nhân tộc xuất hiện điềm báo thay đổi vương triều, sau đó dùng chiêu bài "thiên mệnh" để phù trì thế lực mới, chiếm lấy đại nghĩa!

Chỉ là thủ đoạn của họ nhiều lần bị Cổ Huyền phá hoại, mãi vẫn

không đạt được mục tiêu dự kiến, nên tỏ ra có chút lo lắng!

Trong Ngọc Hư cung, Chuẩn Đề lại một lần nữa tới bái phỏng.

"Nguyên Thủy sư huynh, hiện tại Tiệt Giáo thế mạnh, Cổ Huyền lại ở giữa thọc gậy bánh xe, chúng ta mãi không thể phù trì thế lực mới trỗi dậy, cứ thế này mãi thì phải làm sao đây?" Chuẩn Đề ủ rũ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh một tiếng, trả lời: "Chuẩn Đề sư đệ việc gì phải lo lắng hão huyền?

Phong Thần Lượng Kiếp là đại thế của Thiên Đạo, Cổ Huyền và Thông Thiên có trăm phương nghìn kế cũng không thể ngăn cản đại thế Thiên Đạo, nếu không tất sẽ bị thiên khiển, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi là được!" Chuẩn Đề khóe mắt giật giật, ta lại chẳng biết Thiên Đạo đại thế là gì chắc?

Nhưng hiện tại bị người ta đè ra đánh ở khắp nơi, Lượng Kiếp tới nơi rồi, thực lực không đủ thì so bì thế nào được với đối phương chứ?

"Nguyên Thủy sư huynh, chuyện này không thể chậm trễ, chúng ta phải nhanh chóng hành động thôi, nếu không đêm dài lắm mộng, đối với chúng ta e là bất lợi!" Chuẩn Đề không hiểu vì sao Nguyên Thủy lại tỏ vẻ ung dung như vậy, lửa cháy đến nơi rồi mà không biết sao?

"Chuẩn Đề sư đệ, ngươi nghĩ bần đạo sẽ ngồi nhìn Tiệt Giáo lớn mạnh sao?" Nguyên Thủy bí hiểm nhìn Chuẩn Đề hỏi.

Chuẩn Đề ngẩn người, sau đó nheo mắt nhìn Nguyên Thủy, ngay lập tức phản ứng lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn đã có hành động, chỉ là không biết lần này lão dùng thủ đoạn gì thôi!

Sau mấy lần thất bại, Chuẩn Đề đã nảy sinh sự nghi ngờ sâu sắc đối với năng lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng dự cảm

mưu đồ lần này của Nguyên Thủy e là lại công cốc, nhưng lúc này chỉ đành tự an ủi mong là đừng có chuyện gì xảy ra.

Sự lo âu của Chuẩn Đề tự nhiên đều thu vào mắt Nguyên Thủy, lão cười lạnh trong lòng.

Hừ!

Đồ vô tri, hãy xem bần đạo lần này bố cục Hồng Hoang, làm thế gian kinh ngạc thế nào nhé!

Nguyên Thủy không hề tiết lộ một chút mưu kế nào cho Chuẩn Đề.

Trong mắt lão, tên Chuẩn Đề này chẳng qua chỉ là một tấm bia đỡ đạn và ngoại lực tạm thời mà thôi, không đáng để dốc bầu tâm sự.

Tuy hai bên cùng một trận doanh, nhưng mục tiêu cuối cùng khác nhau, không cần thiết phải tiết lộ toàn bộ kế hoạch!

Chuẩn Đề cũng không hề che giấu sự lo lắng trong mắt mình, lão cũng hiểu Nguyên Thủy sẽ không nói kế hoạch cho mình biết, xem ra bần đạo cũng phải đi tranh thủ một vài thứ thôi!

Chuẩn Đề đảo mắt, trong lòng thầm tính toán.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này tràn đầy tự tin, nắm chắc phần thắng, nên lão chẳng buồn quan tâm đến thái độ và suy nghĩ của Chuẩn Đề nữa!

Còn về việc tại sao lão đột nhiên trở nên tự tin như vậy, là vì mười năm trước sau khi bị Cổ Huyền chơi một vố, lão đã được sư tôn Hồng Quân Đạo Tổ triệu tới Tử Tiêu cung mật đàm!

Trong Tử Tiêu cung, Hồng Quân đã bóng gió tiết lộ với Nguyên Thủy rằng ông sẽ thầm lặng ủng hộ Nguyên Thủy và Xiển Giáo đấu pháp với Tiệt Giáo, đồng thời sẽ ngăn cản Cổ Huyền ra tay chống lại

Xiển Giáo thêm lần nào nữa!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc đó mừng húm!

Không ngờ sư tôn lại đột ngột ủng hộ Xiển Giáo như vậy, việc này chẳng khác nào tăng thêm một con bài tẩy siêu cấp cho Xiển Giáo cả!

Lão cũng không cần lo lắng về sự uy hiếp của Cổ Huyền nữa, vì sư tôn đã nói rõ ràng là sẽ không để Cổ Huyền can thiệp vào cuộc tranh chấp giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Hắc hắc!

Phen này để xem Tiệt Giáo và môn nhân Vô Cực đảo kiêu ngạo thế nào!

Không có Cổ Huyền – ngọn núi lớn đè trên đầu, Nguyên Thủy cảm thấy nhẹ cả người.

Còn về Thông Thiên, lão chẳng sợ chút nào!

Chỉ là một kẻ mãng phu chỉ biết tu hành, không biết biến thông mà thôi, có đại sư huynh Thái Thượng Lão Tử và lão ở đây, chẳng lẽ lại không hạ nổi một tên Thông Thiên?

Vì thế từ Tử Tiêu cung trở về, Nguyên Thủy trở nên ổn định như một con chó già.

Trong mắt lão, có Hồng Quân Đạo Tổ tham gia, trận tranh đấu này Xiển Giáo chắc chắn thắng!

Còn về Chuẩn Đề và Tây Phương Giáo, lão chẳng thèm quan tâm!

Lão đã có Đạo Tổ làm chỗ dựa lớn thì cần gì phải hợp tác với mấy cái gã đó chứ?

Huống hồ Chuẩn Đề chẳng khác nào một kẻ chuyên đi quấy rối!

Từ khi hợp tác tới nay, ngoài việc gây chuyện thị phi ra thì có mang lại lợi ích gì cho cả hai bên đâu?

Đã không được việc gì thì Xiển Giáo ta giữ lại làm gì.

Chương 184

Nếu không phải vì Tây Phương Giáo có Thân Công Báo – một kẻ mang thiên mệnh phong thần, thì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã lật mặt với Chuẩn Đề từ lâu rồi!

Trong lòng lão đã kế hoạch một ngày nào đó sẽ độ hóa Thân Công Báo về Xiển Giáo, thoát ly Tây Phương Giáo, triệt để vứt bỏ Chuẩn Đề để làm riêng!

Nguyên Thủy không hề lo lắng Thân Công Báo sẽ từ chối gia nhập Xiển Giáo.

Dù sao lão cũng là Bàn Cổ chính tông, bất kể thân phận địa vị thực lực đều mạnh hơn Chuẩn Đề nhiều, Thân Công Báo không có lý do gì để từ chối cả!

Huống hồ Nguyên Thủy thu đồ, cần một tên Thiên Tiên nhỏ bé đồng ý sao?

Lúc đó Thân Công Báo nếu không phục, lão sẽ dùng sức mạnh để cướp người!

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy thấy Chuẩn Đề cũng khá thảm, ánh mắt nhìn lão mang theo vài phần đồng cảm!

Cái quái gì thế!

Ánh mắt đó là sao?

Chuẩn Đề nổi giận!

Dám đồng cảm với bần đạo à?

Lo cho thân mình trước đi!

Chuẩn Đề nén cơn giận muốn chửi bới, đối với ánh mắt của

Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng bất mãn, sự hợp tác giữa hai người bắt đầu rạn nứt từ đây!

Chuẩn Đề mang theo một bụng nộ hỏa, sắc mặt cực kỳ khó coi rời khỏi Ngọc Hư cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thậm chí còn không thèm ra vẻ tiễn đưa, nhất thời khiến Chuẩn Đề tức đến nửa sống nửa chết!

Được!

Có khí phách!

Chuẩn Đề đầu cũng không ngoảnh lại mà rời đi, từ đây hai người tâm chiếu bất tuyên, quan hệ hợp tác chính thức tan vỡ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra nụ cười đầy thú vị, nhìn về hướng Chuẩn Đề với ánh mắt đầy vẻ khinh thường!

Sau đó, lão cũng chẳng buồn quan tâm Chuẩn Đề đi đâu, vẻ mặt nghiêm túc kiểm tra xem bố cục đã đắc thủ hay chưa.

Tại phía bắc Đại Thương, bên trong phủ của Ký Châu Hầu Tô Hộ, một thiếu nữ tuyệt mỹ với dung mạo khuynh quốc khuynh thành đang dùng tay chống cằm, vẻ mặt ngây ngô nhìn về phía trước, trên môi nở nụ cười rạng rỡ khiến người ta không tự chủ được mà bị cuốn hút!

Khung cảnh vốn dĩ bình yên và hài hòa đến cực điểm này lại đang ẩn giấu sát cơ!

Ba đạo yêu khí như có như không lượn lờ không xa thiếu nữ, đang nhìn chằm chằm với vẻ mặt bất thiện.

“Đại tỷ, nữ tử này tướng mạo thật là xinh đẹp, chính là người thích hợp nhất để chúng ta hoàn thành thánh nhân pháp chỉ!” Một giọng nói đầy kinh hỉ vang lên, nói với kẻ có thực lực cường hoành

nhất trong ba yêu.

Cửu Vĩ Yêu Hồ nghe lời của muội muội mình xong thì vô cùng tán đồng gật đầu.

Ngay cả một kẻ chuyên tu mị công của Yêu tộc như ả cũng phải thừa nhận, thiếu nữ trước mắt này quả thực là một mỹ nhân hiếm có.

Nếu không phải để hoàn thành nhiệm vụ thánh nhân giao phó, ả đã thu thiếu nữ này vào môn hạ rồi!

"Ai!

Tiểu cô nương, đừng trách ta, có trách thì trách ngươi đen đủi thôi.

Để hoàn thành thánh nhân pháp chỉ, ta buộc phải đắc tội rồi.

Yên tâm, sau khi sự thành, ta sẽ tặng ngươi một trận tạo hóa để bù đắp!" Cửu Vĩ Yêu Hồ nhìn thiếu nữ, thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, ả không chút do dự, dặn dò các muội muội một phen rồi lập tức thi pháp, phụ thân vào cơ thể thiếu nữ, mưu toan đoạt xá nhục thân.

Thiếu nữ chẳng qua chỉ là một nhân tộc trói gà không chặt, làm sao có thể là đối thủ của Cửu Vĩ Yêu Hồ đường đường.

Chỉ trong chốc lát, thân xác đã bị Cửu Vĩ Yêu Hồ chiếm giữ, biến thành một nữ tử yêu kiều thân người yêu hồn!

Khí chất quanh thân thiếu nữ cũng hoàn toàn thay đổi, không còn vẻ ôn nhu của đại gia khuê tú, mà thêm vào đó là một từ trường mị hoặc thương sinh, mỗi cái liếc mắt nụ cười đều có thể dẫn động ánh mắt và sự thèm khát của nam nhân!

Ánh mắt thuần khiết không tì vết cũng trở nên mọng nước, dáng vẻ nũng nịu khiến người ta hận không thể cắn một miếng, hèn chi có thể khiến Trụ Vương mê muội đến mức không biết trời trăng gì!

Chỉ thấy ánh mắt thiếu nữ sắc lạnh quét qua, miệng lẩm bẩm: "Bố cục đã thành, tiếp theo chờ cá cắn câu thôi!" Tại Triều Ca, quốc đô của Đại Thương, một bóng người lén lút lặng lẽ giáng lâm, đi về phía tẩm cung của Nhân Vương.

Một lúc sau, kẻ đó chạy ra khỏi vương cung, khóe miệng nở nụ cười tà ác: "Hắc hắc!

Pháp này của Giáo chủ quả nhiên cao minh, mặc cho Nhân Vương có vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi sự khống chế của Thánh nhân!" Hắn quay đầu nhìn khí vận Đại Thương với vẻ âm hiểm, trào phúng nghĩ thầm: Cứ chờ đi!

Chẳng bao lâu nữa Đại Thương sẽ không còn tồn tại!

Chính lúc kẻ này đang sải bước ngạo mạn, nghênh ngang đi ra khỏi vương cung thì khí vận Đại Thương động!

Chỉ thấy Khí Vận Kim Long gầm lên một tiếng giận dữ, lao nhanh về phía bóng người kia!

"Ngọa tào!

Sơ suất rồi!" Kẻ đó thấy khí vận Đại Thương truy đuổi thì sợ đến mất mật!

Vắt chân lên cổ mà chạy, sự kiêu ngạo lúc trước hoàn toàn bị ném ra sau đầu!

"Hú vía!" Kẻ trốn chạy kia lau mồ hôi lạnh trên mặt, vô cùng kỵ đãn quay đầu nhìn về hướng Triều Ca, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi!

Quá đáng sợ!

Không ngờ khí vận Đại Thương đã suy thoái mà vẫn còn uy thế khủng khiếp như vậy, khí vận Nhân tộc quả thực hưng thịnh!

Trong mắt kẻ đó lóe lên một tia tham lam, hận không thể chiếm khí

vận Nhân tộc làm của riêng!

Chậc chậc!

Có cường hoành đến đâu chẳng phải cũng bị Thánh nhân đùa giỡn trong lòng bàn tay sao!

Hắn thở dài cảm thán một trận, lập tức quay về Côn Luân sơn để báo tin cho chủ tử.

Lúc này, trong tẩm cung của Trụ Vương, vị vua đang chìm vào giấc ngủ đã trúng kế, mơ một giấc mộng xuân cực kỳ hoang đường!

Trong mộng, một thiếu nữ tuyệt mỹ không ngừng đùa giỡn với hắn, mỗi cử chỉ của mỹ nhân ấy đều khiến hắn hồn xiêu phách lạc, say mê không thôi!

Sáng sớm hôm sau, Trụ Vương tỉnh dậy, ký ức về cảnh tượng trong mộng tối qua vẫn còn rõ mồn một, nhất thời có chút lưu luyến không quên, dư vị vô cùng!

Vẻ mặt mê gái đó, ai không biết lại tưởng hắn quanh năm không được thấy đàn ông cơ đấy!

Từ đó về sau, đêm nào Trụ Vương cũng mơ thấy nữ tử tuyệt mỹ kia, dần dần tinh thần hoàn toàn bị thiếu nữ trong mộng thu hút.

Ngày thường hắn trà không ăn cơm không ngon, ngày đêm tư niệm tiên nữ trong mộng!

Những người xung quanh cứ ngỡ Đại vương đang lo lắng quốc sự, suy tính đối sách, một số lão thần còn cảm thấy an ủi, cho rằng Đại Thương gặp được một vị minh quân trị thế!

Nào ngờ Thương Vương sắp sửa sa đọa!

Cuối cùng, sau vài ngày, Trụ Vương không kìm nén được nỗi nhớ trong lòng, hạ lệnh tuyển tú trên toàn quốc, chiêu lãm mỹ nữ vào cung

để tìm cho bằng được người trong mộng!

Triều đình tuy có người bất mãn với hành động này, nhưng cũng không ai đứng ra phản đối Trụ Vương.

Dù sao những năm qua Trụ Vương cũng làm việc tận tâm tận lực, quản lý quốc gia không tệ, các đại thần cảm thấy hắn tìm vài mỹ nữ vào cung hầu hạ cũng chẳng có gì sai.

Đúng lúc này, Ký Châu Hầu Tô Hộ phản biến mưu phản, Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ, một trong tứ đại chư hầu, phụng mệnh Trụ Vương dẫn quân tiễu phạt nghịch tặc!

Vốn dĩ với thực lực cường hoành của một chư hầu, hắn tưởng rằng sẽ bình định phản loạn không chút tốn sức, nhưng thiên tính vạn tính lại xảy ra sai sót khi công thành.

Đối phương có tu đạo cao nhân tương trợ, đánh cho quân đội Sùng Hầu Hổ tan tác!

Sùng Hầu Hổ bất đắc dĩ phải tạm thời rút quân, hướng về Triều Ca cầu viện!

Trụ Vương vô cùng bất mãn với sự vô năng của Sùng Hầu Hổ, một thành chủ nhỏ nhoi cũng không hạ được, thì còn dùng làm gì?

Hắn hạ chỉ mắng Sùng Hầu Hổ một trận, đồng thời lệnh cho Tây Bá Hầu Cơ Xương phối hợp, nhất định phải hạ được Ký Châu Hầu Tô Hộ ngạo mạn kia!

Sau khi Tây Bá Hầu Cơ Xương đến Ký Châu, đích thân vào thành khuyên Tô Hộ quy hàng.

Kỳ lạ thay, Tô Hộ vốn thề chết phản Thương lại lập tức đầu hàng dưới lời khuyên của Cơ Xương!

Sùng Hầu Hổ vừa hổ thẹn vừa giận dữ!

Hắn cảm thấy mặt mũi mình đã mất sạch, trong lòng thầm ghi hận Tô Hộ!

Chương 185

Nghe danh Tô Hộ có một người con gái đẹp tựa thiên tiên, Sùng Hầu Hổ lập tức truyền tin về Triều Ca, dâng sớ cho Trụ Vương đang mải mê tìm kiếm mỹ nữ, khuyên Tô Hộ hiến con gái để biểu thị lòng trung thành!

Trụ Vương lập tức đồng ý!

Hắn đã rơi vào ma chướng, không tìm thấy tiên tử trong mộng thề không bỏ qua!

Do đó, hắn không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào, lệnh cho Tô Hộ tức khắc khởi hành, đưa ái nữ Tô Đắc Kỷ nhập cung!

Trong phủ Ký Châu Hầu, Tây Bá Hầu Cơ Xương và Tô Hộ nhìn nhau cười, khóe miệng mang theo ý cười đầy ẩn ý, dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát!

Tô Đắc Kỷ ở hậu viện nghe tin này thì vô cùng kích động, cuối cùng cũng có thể đến Triều Ca để hoàn thành trọng thác của Thánh nhân!

Tô Đắc Kỷ bị Cửu Vĩ Yêu Hồ đoạt xá được đích thân Tô Hộ hộ tống đến Triều Ca, một âm mưu nhắm vào Trụ Vương cuối cùng cũng lộ diện!

Tại Thủ Dương Sơn, tổ địa của Nhân tộc, Cổ Huyền sớm đã biết hành động của Xiển giáo, nhưng lần này anh không ra tay ngăn cản.

Anh muốn coi âm mưu nhắm vào Đế Tân lần này như một thử thách đối với Nhân Vương, để xem liệu hắn có xứng đáng để mình phò tá hay không!

Do đó, khi phó giáo chủ Xiển giáo là Nhiên Đăng tiến vào Triều Ca

ám hại Nhân Vương, Tam Hoàng Ngũ Đế đã ra tay ngăn chặn ý đồ tiêu diệt Nhiên Đăng, ngồi chờ âm mưu của Xiển giáo ập đến!

Nhưng hiện tại xem ra, kết quả khá là không lý tưởng!

Đế Tân cuối cùng rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, xem ra không chỉ vì sự mưu tính của Thánh nhân, mà bản thân hắn vốn dĩ đã có vấn đề lớn!

Bản tính cuồng vọng tự đại, ham lập công, và chí mạng nhất chính là tham luyến mỹ sắc!

Những Thánh nhân kia chẳng qua chỉ phóng đại những khuyết điểm của hắn lên vô hạn mà thôi.

Tục ngữ nói ruồi không đậu trứng không có khe hở, nếu bản thân Trụ Vương trong sạch, dựa vào khí vận Nhân tộc gia trì, cần gì phải lo lắng bị tính kế!

Đúng là một đống bùn nhão mà!

Cổ Huyền trừng mắt nhìn Trụ Vương đang mải mê xuân mộng với vẻ mặt hận sắt không thành thép, sau đó thở dài bất lực, triệu tập toàn bộ cao tầng Nhân tộc để thảo luận chuyện của Đế Tân.

Nếu là bình thường, một vị Nhân Vương dù hoang đường đến đâu cũng không đáng để anh đích thân xử lý, nhưng hiện nay đang là lúc then chốt của Phong Thần lượng kiếp, nếu Nhân Vương không gánh vác được trọng trách thì sẽ là chuyện xấu đối với Cổ Huyền và Nhân tộc!

Trong nghị sự đại điện của Nhân tộc.

Cổ Huyền nhíu mày nói với cao tầng phía dưới: "Các ngươi đều thấy rồi đó, Đế Tân như thế nào không cần ta phải thuật lại, các ngươi hãy nói xem cách nhìn của mình đi!" "Hừ!

Thân là Nhân Vương, không lo quốc sự, suốt ngày làm mấy chuyện không ra gì, còn ra thể thống gì nữa!" Cổ Huyền vừa dứt lời, Nhân Hoàng Hiên Viên tính tình bạo táo đã đập bàn, sầm mặt quát lớn.

Mọi người kinh ngạc nhìn gã một cái.

Lão huynh!

Huynh cũng có tư cách nói câu đó sao?

Sợ là so với gã kia huynh còn phong lưu hơn nhiều, người ta chỉ nhớ nhung một người, còn huynh là một hải vương bác ái chúng sinh đấy!

Khụ khụ!

Hiên Viên cảm thấy hơi mất mặt!

Nhìn lão tử làm gì?

Lão tử tán gái nhưng chưa bao giờ bỏ bê chính sự có được không?

Đâu có giống tiểu tử kia, vẻ mặt dâm đãng như chưa thấy đàn ông bao giờ!

Mất mặt quá!

"Khụ khụ!

Thánh phụ, bần đạo cho rằng Nhân Vương tuy hành vi có chút hoang đường, nhưng những chuyện nhỏ này chung quy cũng không ảnh hưởng gì lớn, hay là cứ phạt nhẹ để răn đe đi!" Lão hảo nhân Thần Nông lên tiếng.

Từ sau khi chuyển thế, ông trở nên khá là "phật hệ", không muốn dính vào rắc rối.

Hơn nữa Nhân Vương ngoại trừ hành vi hoang đường thì cũng chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý, nên cứ chuyện lớn hóa nhỏ,

chuyện nhỏ hóa không cho xong!

"Đạo huynh nói vậy là sai rồi.

Hiện nay đang là lúc Nhân tộc ta sinh tử tồn vong, mỗi hành động của Nhân Vương đều hệ trọng, không thể ngó lơ.

Hơn nữa người của Xiển giáo lại luôn rình rập tính kế Nhân Vương, chúng ta không thể không phòng!" Đại Vũ ở bên cạnh khuyên bảo.

Những cao tầng còn lại đa số đều nhất trí với ý kiến của Đại Vũ.

Cổ Huyền quét mắt nhìn một vòng rồi hỏi Thái Huyền Đạo Nhân: "Ngươi thấy nên làm thế nào?" Thái Huyền Đạo Nhân, người hiểu rõ tiến trình phát triển của Hồng Hoang, biết rõ tầm quan trọng của vị trí Nhân Vương.

Dù Cổ Huyền có mưu tính Nhân tộc hưng suy thế nào cũng gắn liền với vận mệnh Nhân Vương Đại Thương!

Thái Huyền Đạo Nhân trầm tư một lát, nghiến răng nói với Cổ Huyền: "Thánh phụ, vào thời khắc then chốt này, nên quyết đoán ngay lập tức, không thể vì một người mà làm tổn hại đến địa vị của Nhân tộc!" Cổ Huyền hiểu ý ngay, đây là đang ám chỉ từ bỏ Đế Tân, lập Nhân Vương mới!

Cổ Huyền suy nghĩ hồi lâu, không đưa ra kết luận ngay mà nói với mọi người: "Để xem Đế Tân có thể vượt qua cửa ải này không!" Mọi người đều cảm thấy lo lắng cho "ải mỹ nhân" của một kẻ háo sắc như Đế Tân.

Gã này hả?

E là khó qua lắm!

Nhất thời, tâm tư mọi người đều phức tạp, bắt đầu suy tính xem

sau khi phế bỏ Đế Tân thì nên chọn ai ra gánh vác đại cục.

Trong đại điện vương cung Triều Ca.

Đế Tân nhìn mỹ nhân nũng nịu trước mắt với vẻ mặt đầy kinh hỉ, trong lòng vô cùng kích động.

Tìm mãi không thấy tiên nữ trong mộng, không ngờ nàng lại xuất hiện trước mặt mình theo cách này!

Đế Tân cố nén cảm xúc run rẩy trong lòng, giữ vững uy nghiêm của Nhân Vương, hỏi Ký Châu Hầu Tô Hộ ở bên cạnh: "Tô Hộ, nữ tử này là người tiến cống lần này sao?" Tô Hộ nhếch môi cười, nịnh nọt tiến lên một bước nói với Trụ Vương: "Đại vương, đây là tiểu nữ Tô Đắc Kỷ, vẫn luôn ngưỡng mộ thiên nhan của Đại vương, nên đặc biệt đến Triều Ca hầu hạ Người, mong Đại vương thu lưu!" Đế Tân mỉm cười, bị Tô Hộ tâng bốc một trận cảm thấy rất hưởng thụ!

Những năm gần đây chiến công không ngừng khiến hắn bắt đầu đắc ý!

Hắn ghét nhất là nghe người khác nói không tốt về mình, lúc này nghe những lời nịnh nọt của Tô Hộ, trong lòng vô cùng sảng khoái!

Đế Tân cố gắng kìm nén tâm trạng kích động, nỗ lực duy trì uy nghiêm, hỏi Tô Đắc Kỷ: "Tô Đắc Kỷ, nàng có nguyện ý vào cung hầu hạ cô không?" "Nguyện vì Đại vương hiệu lao!" Tô Đắc Kỷ khẽ cúi người hành lễ, phong tình vô ý lộ ra khiến đám nam nhân trong đại điện đều ngây người ra nhìn!

Thậm chí khi Cổ Vĩ Yêu Hồ chưa vận dụng mị công, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành kết hợp với ánh mắt nửa tình nửa ý đó cũng đủ khiến Trụ Vương choáng váng đầu óc!

Hô!

Trụ Vương thở hắt ra một hơi dài, đè nén sự xao động trong lòng,

lập tức nạp Tô Đắc Kỷ vào hậu cung.

Sau khi hàn huyên với Tô Hộ xong, hắn không thể chờ đợi thêm được nữa mà rời đi, đến chỗ ở của Tô Đắc Kỷ để trò chuyện với mỹ nhân họa quốc ương dân này!

Đừng hiểu lầm, chỉ là trò chuyện mà thôi.

Trụ Vương lo lắng nếu sớm làm chuyện cầm thú sẽ khiến Tô Đắc Kỷ chán ghét và sợ hãi mình!

Do đó hắn rất tôn trọng Tô Đắc Kỷ, chỉ đơn thuần bày tỏ nỗi lòng nhớ nhung, nhưng ánh mắt rực cháy đó suýt chút nữa đã làm tan chảy Tô Đắc Kỷ rồi!

Lúc này Tô Đắc Kỷ do Cửu Vĩ Yêu Hồ hóa thân, tu luyện mị công nên tự nhiên hiểu rõ tâm lý đàn ông như lòng bàn tay.

Sau một hồi đón ý nói hùa, tự nhiên đã khiến trái tim của vị Nhân Vương này xao động không thôi!

Khiến Trụ Vương càng thêm mê luyến ả!

Trụ Vương đạt được tâm nguyện thì hớn hở rời khỏi chỗ ở của Tô Đắc Kỷ, hoàn toàn không chú ý đến tia khinh bỉ và coi thường trong mắt ả!

À!

Cứ vui đi!

Cứ tận hưởng đi!

Chẳng còn được bao nhiêu ngày tốt đẹp đâu!

Tại nghị sự đại điện Thủ Dương Sơn.

Sau khi thấy biểu hiện của Trụ Vương, các cao tầng Nhân tộc đều đồng loạt giật khóe miệng!

Gã này hết cứu rồi!

Chỉ vì một nữ nhân mà đến mức đó sao?

Thần Nông lại có chút cảm thán, dù sao ông cũng là đại diện tiêu biểu cho việc yêu mỹ nhân không cần giang sơn.

Chương 186

Lúc này nhìn thấy Trụ Vương đồng bệnh tương liên, lòng ông ngổn ngang suy nghĩ, quay sang nói với Cổ Huyền: "Thánh phụ, xin cho phép Thần Nông đến Triều Ca một chuyến, xem Nhân Vương còn cứu được không!" Mọi người đều nhíu mày nhìn Thần Nông.

Đại ca!

Biểu hiện của gã đó mà còn cứu được sao?

Ánh mắt huynh có vấn đề rồi hả?

Cổ Huyền nhìn Thần Nông với nụ cười đầy ẩn ý: "Cũng tốt, nếu trong lòng ngươi vẫn còn hy vọng đối với hắn, vậy thì đi xem có thể đánh thức kẻ hỗn chướng đó không.

Nếu hắn thực sự hết thuốc chữa, vậy thì hãy đề cử một vị Nhân Vương khác chấp chưởng Đại Thương đi!" Thần Nông lĩnh mệnh, lập tức lên đường đến Triều Ca, cố gắng ngăn chặn Nhân Vương lún sâu vào vũng bùn, khuyên hắn quay đầu là bờ!

Sau khi rời khỏi Thủ Dương Sơn, Thần Nông đi thẳng vào thành Triều Ca, cải trang thành một lão đạo sĩ, đến vương cung bái kiến Đế Tân!

"Đạo trưởng này, không biết ông đến vương cung Đại Thương của ta có việc gì?" Đế Tân nhíu mày nhìn Thần Nông hỏi.

Hắn vốn không thích những lão đạo sĩ giả thần giả quỷ, không có chút thiện cảm nào với đám tu sĩ mở miệng ra là nhân nghĩa đạo đức.

Nếu không phải lão đạo này tỏa ra uy thế không tầm thường, Đế Tân căn bản sẽ không thèm liếc nhìn một cái!

Thần Nông nhận ra ánh mắt đầy địch ý của Đế Tân, trầm tư một

lát rồi nói: "Đại vương, bần đạo đi ngang qua Triều Ca, thấy trong vương cung của Đại vương có một luồng yêu khí quỷ dị lan tỏa, trong lòng kinh nghi nên đặc biệt đến giúp Đại vương trừ tà!" Ánh mắt Đế Tân ngưng lại, sắc mặt trầm trọng nhìn lão đạo trước mặt: "Đạo trưởng có biết lời mình nói hoang đường đến mức nào không?

Nơi này là quốc đô Đại Thương, là nơi hội tụ khí vận Nhân tộc ta, làm sao có yêu tà xuất hiện?" Đế Tân nhìn Thần Nông với vẻ khinh thường, chỉ cảm thấy Triều Ca lại xuất hiện thêm một lão đạo sĩ lừa gạt cơm ăn áo mặc, chút bản lĩnh này mà cũng dám vào cung hành nghề lừa đảo?

Đúng là chán sống rồi!

Thần Nông dường như không nhận ra ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Đế Tân, vẫn thản nhiên nói: "Đại vương, có yêu tà hay không cứ để bần đạo kiểm tra một phen, lúc đó mọi chuyện tự khắc sẽ sáng tỏ!" À!

Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!

Được thôi, nếu đã chấp nhất như vậy, cô sẽ chơi với ông, sẵn tiện lấy lão đạo này làm gương, xem sau này còn ai dám tùy tiện vào cung lừa đảo nữa!

"Nếu đã vậy, làm phiền đạo trưởng ra tay kiểm tra một phen!" Đế Tân phất tay để Thần Nông lập tức ra tay, xem ông ta diễn trò gì!

Thần Nông nhắm mắt cảm ứng, miệng lẩm bẩm, trong phút chốc hóa thân thành một lão đạo sĩ đầy phong thái, cầm kiếm gỗ đào giả vờ đi quanh đại điện.

Trong bóng tối, Thần Nông vận chuyển thần thông đạo pháp, trực tiếp khóa chặt vị trí của Cửu Vĩ Yêu Hồ, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào nghiệt súc Yêu tộc chán sống kia!

Nhân tộc và Yêu tộc có mối thù không đội trời chung, năm đó trong trận đại chiến Nhân - Yêu thời thượng cổ, lão tộc trưởng Thái Huyền Đạo Nhân đã lập đại đạo thệ ngôn Nhân - Yêu bất lưỡng lập!

Cửu Vĩ Yêu Hồ này đúng là không sợ chết, dám chạy đến chỗ Nhân tộc để mê hoặc Nhân Vương!

Hừ!

Uy thế Nguyên thần cảnh giới Á Thánh của Thần Nông ngay lập tức giáng xuống người Tô Đắc Kỷ.

Với sự gia trì của khí vận Nhân Hoàng, lại thêm đây là nơi hội tụ khí vận Nhân tộc, đạo pháp của Thần Nông trở nên vô cùng cường hoành bá đạo, khiến Tô Đắc Kỷ trong nháy mắt đã không chống đỡ nổi!

Cảm nhận được khí thế Á Thánh bao la thâm hậu đó, Tô Đắc Kỷ sững sờ!

Ngay lập tức nhận ra mình đã bị đại năng Nhân tộc nhắm vào, cả người sợ hãi run lẩy bẩy, ngã quỵ xuống đất!

Tô Đắc Kỷ mất hết hồn vía, lập tức gào thét vào hư không: "Thánh nhân cứu ta!" Ở tận Côn Luân sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức chú ý đến tình hình trong vương cung Triều Ca.

Nhìn Tô Đắc Kỷ đang ngã quỵ, lão thầm mắng: "Phế vật!

Chút chuyện nhỏ cũng làm không xong!

Giữ lại làm gì!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trù hoạch bấy lâu, từng bước tính toán, mắt thấy kế hoạch sắp thành lại vì Cửu Vĩ Yêu Hồ mà thất bại trong gang tấc, trong lòng phẫn nộ vô cùng!

Lão trực tiếp phớt lờ lời cầu cứu của ả!

Hiện tại kế hoạch đã đổ bể, Cổ Huyền và các đại năng Nhân tộc

đều đã chú ý đến chuyện đang xảy ra, chắc chắn sẽ không để Nhân Vương gặp chuyện.

Cửu Vĩ Yêu Hồ này đã thành quân cờ bỏ đi, không còn giá trị lợi dụng, căn bản không đáng để cứu!

Nếu lúc này ra mặt, tất nhiên sẽ bị Cổ Huyền nắm thóp, rồi lại giở trò tống tiền lừa lọc, thế thì không đáng!

Phải nói rằng, sau nhiều lần bị Cổ Huyền tống tiền và tính kế, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã trưởng thành rồi!

Lão không còn là kẻ khờ khạo hay dâng hiến như trước, không chịu đưa cổ cho Cổ Huyền chém nữa, nên lúc này lão im hơi lặng tiếng, tọa sơn quan hổ đấu!

Đồng thời, lão bí mật truyền âm cho Cửu Vĩ Yêu Hồ: "Lũ sâu bọ!

Dám làm hỏng đại sự của bần đạo, còn muốn bần đạo cứu mạng, tuyệt đối không có khả năng!

Tốt nhất đừng có lôi bần đạo vào chuyện này, nếu không thì hãy cẩn thận tính mạng của cả bộ tộc hồ ly các ngươi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không chút khách khí đe dọa Cửu Vĩ Yêu Hồ, khiến ả sợ đến trắng bệch mặt mày, tinh thần sụp đổ hoàn toàn, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại chờ đợi sự phán xét của vận mệnh!

Sau khi cảnh cáo Cửu Vĩ Yêu Hồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức ra tay xóa sạch mọi dấu vết mưu tính trước đó, đồng thời thỉnh Hồng Quân Đạo Tổ che giấu thiên cơ.

Như vậy, chuyện này sẽ không còn liên quan gì đến Xiển giáo nữa!

Còn về việc lần này mưu tính không thành, trong lòng Nguyên Thủy tuy có chút tiếc nuối nhưng cũng không quá vội vàng.

Bây giờ lão đã có chỗ dựa vững chắc, trong tay có thiên mệnh, chiếm giữ đại thế thiên đạo, một lần không thành thì vẫn còn nhiều cơ hội, không cần thiết phải tranh chấp nhất thời!

Lão muốn biến mình thành một kẻ vô hình, ẩn mình trong bóng tối chờ thời cơ ra tay.

Còn ở ngoài sáng, tất nhiên là để kẻ không não như Chuẩn Đề đi thu hút hỏa lực rồi!

Dù sao người được thiên mệnh phong thần cũng đang ở Tây Phương giáo mà!

Nghĩ thông suốt điều này, lòng Nguyên Thủy trở nên nhẹ nhõm, lão nở nụ cười âm hiểm nhìn về phía các đối thủ, giống như một con rắn độc đang lặng lẽ phục kích chờ đợi thời cơ ra tay.

Trong vương cung Triều Ca.

Thần Nông sau khi thấy Tô Đắc Kỷ trong hậu cung không trụ vững nữa thì lập tức thu lại ánh mắt áp bức kia, khóe miệng ngậm cười nói với Trụ Vương: "Đại vương, may mắn không nhục mệnh, bần đạo đã tìm thấy yêu tà làm loạn vương cung, xin hãy để bần đạo đi tiêu diệt nó, tránh làm phiền nhiễu Đại vương!" Hừ!

Diễn tiếp đi!

Xem lão đạo mũi trâu này không đâm đầu vào tường không quay lại nhỉ!

Được thôi, để ông chết cho minh bạch!

Đế Tân gần như khẳng định đối phương đang giả thần giả quỷ trong vương cung, thêu dệt chuyện phiếm!

Chỉ không biết lão đạo này đơn thuần đến lừa tiền hay là có kẻ đứng sau xúi giục!

Nếu chỉ lừa chút tiền nhang đèn thì thôi đi, nhưng nếu có người chỉ thị, hừ!

Xem lão tử không lột da ông ra!

"Nếu đạo trưởng đã tìm được nguyên do, vậy thì làm phiền đạo trưởng đích thân đi một chuyến, giải quyết ẩn họa cho cô.

Nếu đạo trưởng thực sự bắt được yêu tà, cô nhất định có trọng thưởng!" Thần Nông không để tâm đến phần thưởng của Đế Tân, mang theo nụ cười nhạt rời khỏi đại điện, đi thẳng về phía chỗ ở của Tô Đắc Kỷ, định trấn sát yêu tà to gan lớn mật này ngay tại chỗ để bảo vệ uy nghiêm của quốc đô Nhân tộc!

Đế Tân thấy Thần Nông không đưa ra bất kỳ điều kiện nào mà trực tiếp rời đi hàng yêu, đôi mắt hổ chợt trầm xuống!

Ha ha!

Xem ra lại có mấy tên cẩu tặc chán sống không nhịn nổi nữa rồi!

Đế Tân vừa thầm suy tính xem ai chỉ thị lão đạo kia diễn kịch, vừa đi theo sau lão đạo hướng về phía chỗ ở của Tô Đắc Kỷ!

Sau khi đến nơi, Đế Tân hoàn toàn sững sờ!

Không ngờ lão đạo nói trừ yêu cuối cùng lại dẫn đến đây!

Sau khi phản ứng lại, trong lòng Đế Tân bùng lên ngọn lửa giận ngút trời!

Khó khăn lắm mới tìm thấy tiên nữ trong mộng Tô Đắc Kỷ, giờ vừa mới vào vương cung đã có kẻ muốn trừ khử, thật là quá đáng!

Hoàn toàn không coi vị Nhân Vương này ra gì mà!

Đế Tân đỏ ngầu đôi mắt, rảo bước đuổi kịp Thần Nông, trong mắt lộ ra sát ý không hề che giấu!

Thần Nông lại tưởng Đế Tân đã tỉnh ngộ, biết được Tô Đắc Kỷ trong điện là do yêu tà hóa thành nên mới đau khổ biểu hiện như vậy, do đó ông nhìn Đế Tân với ánh mắt đầy cảm thông!

Ngược lại, Đế Tân lại cho rằng Thần Nông đang cố ý khiêu khích, tức quá hóa cười: "Đạo trưởng, yêu tà mà ông nói chẳng lẽ ở đây sao?" "Chính xác!

Đại vương đợi một lát, để bần đạo khiến nó hiện nguyên hình!" "Đủ rồi!" Đế Tân gầm lên một tiếng, chỉ vào mũi Thần Nông mắng: "Cẩu tặc!

Ngươi chịu sự chỉ thị của ai mà dám ngang ngược trong vương cung của cô như vậy!

Thật đáng chết!" Đế Tân mắng xong, lập tức ra lệnh cho cận vệ bắt giữ Thần Nông, muốn tra hỏi kẻ đứng sau chỉ thị, nhằm nhổ tận gốc ẩn họa bên mình!

Chương 187

Thần Nông ngơ ngác!

Chuyện gì thế này?

Chẳng phải nên bắt con yêu tà trong điện kia sao?

Bắt ta làm gì!

Đế Tân không thèm nhìn Thần Nông thêm nữa, cũng không thèm nghe giải thích, lập tức lệnh cho thuộc hạ tống ông vào đại lao!

Thần Nông trong sự uất ức và ngơ ngác đã bị tống vào thiên lao Đại Thương!

Ngồi trong thiên lao, sắc mặt Thần Nông âm trầm, thầm mắng Đế Tân là đồ bao thảo!

Không hỏi trắng đen rõ ràng đã tống người ta vào ngục!

Thần Nông vô cùng thất vọng với biểu hiện của vị Nhân Vương này, ông trực tiếp thi triển đạo pháp rời khỏi đại lao, quay về tổ địa Nhân tộc tại Thủ Dương Sơn!

Trên Thủ Dương Sơn.

Thần Nông với vẻ mặt đầy uất ức ngồi trong nghị sự đại điện, không nói lời nào.

"Thần Nông đạo huynh, sao không ở lại thành Triều Ca thêm vài ngày?" Hiên Viên nhìn Thần Nông với vẻ mặt trêu chọc hỏi.

Thần Nông ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Hiên Viên một cái, rồi bất lực nói với các vị Nhân Hoàng: "Ai!

Ta đã quá chủ quan rồi.

Tên Đế Tân kia lún quá sâu rồi, hết thuốc chữa!

Không chỉ bảo thủ tự phụ mà còn háo sắc cực độ, thực sự không phải là lựa chọn thích hợp cho vị trí Nhân Vương!" Các vị Nhân Hoàng nhìn nhau, trong lòng đều vô cùng tán thành với lời của Thần Nông.

Vào thời điểm bất thường này, Nhân tộc tuyệt đối không thể giao cho một quân chủ phế vật như vậy, nếu không đại kế của Nhân tộc nhất định sẽ bị gã phá hỏng sạch sành sanh!

"Thánh phụ, Nhân Vương không gánh vác được trọng trách, xin Người hãy chọn một người đức tài vẹn toàn khác trong Nhân tộc để kế vị, nếu không sự hưng vong của Nhân tộc ta nhất định sẽ bị hủy hoại trong tay Đế Tân!" Thần Nông là người đầu tiên nhảy ra kiến nghị với Cổ Huyền.

Cổ Huyền quét mắt nhìn các vị Nhân Hoàng một vòng, nhận thấy ai nấy đều có ý đó, anh nhếch môi nói: "Đế Tân tuy không dùng được việc lớn, nhưng hiện tại chưa thích hợp để phế bỏ.

Đợi sau khi Nhân Đạo tự thành một thể, hãy tiến hành việc phế lập!" Các vị Nhân Hoàng đại kinh thất sắc.

Theo họ thấy, một hôn quân như vậy đáng lẽ phải bị Thánh phụ phế bỏ ngay lập tức để lập một vị Nhân Vương mới chấp chưởng Nhân tộc.

Nhưng hiện tại Thánh phụ lại thờ ơ trước hành vi của Đế Tân, không có ý định phế bỏ ngay, thao tác kỳ quái gì đây?

Các Nhân Hoàng đều không hiểu nổi!

Chẳng lẽ Thánh phụ muốn cho Đế Tân thêm một cơ hội?

Các Nhân Hoàng nhíu mày, trăm phương nghìn kế không hiểu được!

Cổ Huyền tất nhiên không đánh giá cao Đế Tân, càng không có chuyện cho đối phương thêm cơ hội.

Kẻ hỗn cầu tham luyến mỹ sắc này đã hết thuốc chữa rồi, nếu không có đại tai họa vong quốc diệt tộc giáng xuống, gã sẽ không dễ dàng quay đầu đâu!

Sở dĩ không lập tức ra tay phế bỏ Đế Tân, một là vì Đế Tân là nhân vật chính của Phong Thần lượng kiếp mà anh đã quen thuộc, Đế Tân tại vị thì mọi chuyện sẽ diễn ra như tiền thế, anh sẽ không mất đi ưu thế tiên tri!

Hai là vì mọi hành động của anh đều bị lão đạo Hồng Quân đang ẩn mình trong bóng tối theo dõi.

Để ngăn lão tặc phát hiện và chú ý đến chuyện của Nhân tộc, anh phải bày binh bố trận, khiến Hồng Quân không nắm bắt được chiêu số, như vậy mới có thể yên tâm mà hành động!

Lúc trước Thần Nông muốn đi khuyên nhủ Đế Tân anh không ngăn cản, hiện tại biết rõ Nhân Vương hôn ám mà vẫn thờ ơ, Hồng Quân nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái, như vậy sự chú ý của lão sẽ tập trung vào Đế Tân.

Khi đó anh có thể rảnh tay yên tâm bố trí hậu thủ, tặng cho Hồng Quân một bất ngờ thật lớn!

Tất nhiên, chỉ một mình Đế Tân thì tuyệt đối không đủ, Cổ Huyền phải tìm thêm chuyện cho Hồng Quân làm, nếu không với sự tinh minh của lão tặc, một mình Đế Tân e là không giữ chân được lão!

Nhưng Cổ Huyền đã sớm tính toán cách ứng phó, anh muốn khóa chặt Hồng Quân ở một nơi khác, khiến lão không thể ra tay tính kế Nhân tộc.

Nếu không, theo kinh nghiệm nhiều lần giao thủ, lão đạo nhất định

sẽ gây chuyện phá đám, làm phiền anh!

Thay vì bị động chờ đợi Hồng Quân tính kế, chi bằng chủ động xuất kích, Cổ Huyền định tìm cho Hồng Quân một "việc tốt" để làm, như vậy mới có thể chiếm ưu thế trong Phong Thần lượng kiếp!

"Thánh phụ, Đế Tân hết thuốc chữa rồi, hà tất phải cho thêm cơ hội?

Thần Nông đạo huynh đã đích thân kiểm chứng kẻ này không có phong thái của Nhân Vương, chúng ta không thể vì một phế vật mà làm lỡ đại sự của Nhân tộc!" Hiên Viên nhịn không được nói với Cổ Huyền.

"Ta tự có tính toán, chuyện này không cần bàn thêm!

Các ngươi hãy lui về làm tốt nhiệm vụ của mình, đợi thời cơ chín muồi, tuyệt đối không được làm hỏng việc!" Cổ Huyền nghiêm túc dặn dò.

Các Nhân Hoàng thấy Cổ Huyền đã quyết, đành bất lực không khuyên can nữa, lui ra ai làm việc nấy.

Một mình ngồi giữa đại điện, Cổ Huyền hướng mắt nhìn vào hỗn độn, khóe miệng lộ ra nụ cười thú vị: "Hồng Quân đạo hữu, để xem lần này lão có thể nhanh chóng phá cục không!" Trong Tử Tiêu Cung ngoài hỗn độn thiên, Hồng Quân – người đang theo dõi sát sao hành tung của Cổ Huyền – lúc này đang nhìn về phía Thủ Dương Sơn với vẻ mặt kỳ quái.

"Chuyện gì thế này?

Lẽ ra với hành vi của Đế Tân, theo tính tình của Cổ Huyền, hắn phải không ngồi yên được nữa rồi chứ!

Lúc này đáng lẽ hắn phải nổi trận lôi đình, đưa Đế Tân về Thủ Dương Sơn hỏi tội mới phải?" Hồng Quân nhíu mày trầm tư, trực

giác và kinh nghiệm nhiều lần giao thủ với Cổ Huyền mách bảo lão rằng, tên hỗn trướng kia lại sắp bày trò rồi!

Hồng Quân ngửi thấy một mùi âm mưu nồng nặc!

Bị Cổ Huyền tính kế nhiều lần khiến sắc mặt Hồng Quân thay đổi thất thường, lão bắt đầu suy nghĩ về đủ loại thao tác có thể xảy ra của Cổ Huyền.

Nhưng dù lão có nghĩ thế nào cũng không đoán được lần này Cổ Huyền chỉ đơn thuần là đang bày binh bố trận trêu đùa, thu hút sự chú ý của lão, bên trong chẳng có bất kỳ mưu tính gì cả!

Nhưng Hồng Quân vốn tính đa nghi, thành phủ cực sâu!

Từ khi xuất thế đến nay luôn tôn thờ đạo tính kế, lão tuyệt đối không tin Cổ Huyền lại diễn một vở "Không thành kế"!

"Hừ!

Bất luận ngươi có mưu đồ gì, cũng đừng hòng qua mắt được bần đạo!" Hồng Quân trợn mắt nhìn chằm chằm vào bóng hình trên Thủ Dương Sơn kia.

Cổ Huyền tuy đã sắp xếp cho Hồng Quân một loạt "combo", nhưng anh không thể biểu hiện quá lộ liễu, nếu không lão chắc chắn sẽ nghi ngờ, rồi lại đi điều tra sâu vào người anh, thế thì lợi bất cập hại!

"Hắc hắc!

Đợi đến lúc lão sắp tìm ra chân tướng chuyện của Đế Tân, ta lại tung ra thêm vài manh mối, để lão lần theo những đầu mối vô dụng mà ta đưa ra mà làm mấy chuyện tào lao.

Đến lúc lão phản ứng lại thì ta đã sớm hoàn thành mưu tính Nhân Đạo rồi, thật muốn xem lúc đó lão sẽ có biểu hiện gì!" Cổ Huyền định

để Hồng Quân đóng vai Conan của Hồng Hoang, để lão luôn chìm đắm trong niềm vui sướng khi phát hiện ra bí mật mà không thể dứt ra được!

Hồng Quân – kẻ luôn bị lép vế – đang khao khát nắm thóp Cổ Huyền, chắc chắn sẽ không ngừng truy tra chuyện Cổ Huyền đang trù hoạch.

Đến khi lão bị cuốn vào rồi, Cổ Huyền sẽ không cần lo lắng lão gây rắc rối cho mình nữa!

Sau khi bày binh bố trận xong, Cổ Huyền lập tức đóng cửa đạo trường, bế quan tu hành.

Các vị Nhân Hoàng của Nhân tộc cũng đang bận rộn với công việc theo đúng trình tự, xem ra không có bất kỳ điểm gì bất thường.

Nhưng chính sự bình tĩnh này lại khiến Hồng Quân càng thêm nghi ngờ, cảnh giác càng cao hơn!

Nhân tộc xem ra bình tĩnh, chắc chắn đang mưu hoa chuyện kinh thiên động địa, Cổ Huyền rốt cuộc muốn làm gì?

Trong lòng Hồng Quân ẩn ẩn một nỗi bất an và lo lắng, không tìm được manh mối, lão đành phải lần theo chuyện của Đế Tân mà từ từ tra thám, tìm kiếm chân lý đằng sau hành sự của Cổ Huyền!

Ôi trời, Đế Tân thảm rồi!

Gần như mỗi ngày đều bị một siêu cấp đại lão nhìn chằm chằm từ trên xuống dưới, trên người không còn một chút bí mật nào.

Khổ nỗi gã lại tham luyến mỹ sắc, đêm đêm ca hát, khiến cho đạo sĩ thanh cao như Hồng Quân bị hại khổ, đôi mắt già suýt chút nữa bị làm cho mù lòa!

"Vô Lượng Thiên Tôn, tội lỗi, tội lỗi!" Hồng Quân vừa khổ sở

xem "xuân cung đồ" sống của Đế Tân, vừa vắt óc tìm kiếm mưu đồ của Cổ Huyền, trong lòng có nỗi uất ức không thể phát tiết, đôi khi suýt chút nữa không nhịn được mà đi tìm Cổ Huyền quyết đấu!

Ta – một lão già khọm, ngày ngày đấu trí đấu lực không xong, lại phải ngồi đây nhìn Đế Tân làm bậy, tình cảnh này sao mà chịu nổi?

Nhưng trong lòng Hồng Quân có một chấp niệm đang thôi thúc, chống đỡ cho lão tiếp tục điều tra Đế Tân đến cùng.

Từ khi đối lập với Cổ Huyền đến nay, lão chưa từng thắng được lần nào, lần này dù thế nào cũng phải đánh tan khí thế kiêu ngạo của Cổ Huyền!

Phá hỏng kế hoạch của hắn, nếu không uy tín của lão trong Hồng Hoang chắc chắn sẽ bị Cổ Huyền vượt qua!

Đối với Hồng Quân mà nói thì đây không phải chuyện tốt!

Vì nó liên quan đến quyền hành khống chế Hồng Hoang của vị Đạo Tổ này, do đó lần này lão quyết không dây dưa với Cổ Huyền nữa, nhất định phải quyết một trận thắng thua!